

Bồng
Lai
Khách

Hải tượng hoa đình

Truyện được đăng tại
<https://rungphophach.com>

Editor:
Amber

Mục lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

[Chương 30](#)

[Chương 31](#)

[Chương 32](#)

[Chương 33](#)

[Chương 34](#)

[Chương 35](#)

[Chương 36](#)

[Chương 37](#)

[Chương 38](#)

[Chương 39](#)

[Chương 40](#)

[Chương 41](#)

[Chương 42](#)

[Chương 43](#)

[Chương 44](#)

[Chương 45](#)

[Chương 46](#)

[Chương 47](#)

[Chương 48](#)

[Chương 49](#)

[Chương 50](#)

[Chương 51](#)

[Chương 52](#)

[Chương 53](#)

[Chương 54](#)

[Chương 55](#)

[Chương 56](#)

[Chương 57](#)

[Chương 58](#)

[Chương 59](#)

[Chương 60](#)

[Chương 61](#)

[Chương 62](#)

[Chương 63](#)

[Chương 64](#)

[Chương 65](#)

[Chương 66](#)

[Chương 67](#)

[Chương 68](#)

[Chương 69](#)

[Chương 70](#)

[Chương 71](#)

[Chương 72](#)

[Chương 73](#)

[Chương 74](#)

[Chương 75](#)

[Chương 76](#)

[Chương 77](#)

[Chương 78](#)

[Chương 79](#)

[Chương 80](#)

[Chương 81](#)

[Chương 82](#)

[Chương 83](#)

[Chương 84](#)

[Chương 85](#)

[Chương 86](#)

[Chương 87](#)

[Chương 88](#)

[Chương 89](#)

[Chương 90](#)

[Chương 91](#)

[Chương 92](#)

[Chương 93](#)

[Chương 94](#)

[Chương 95](#)

[Chương 96](#)

HẢI THƯỢNG HOA ĐÌNH

Bồng Lai Khách
www.dtv-ebook.com

Chương 1

U —— u ——.

Đầu tàu màu đen to lớn rít lên một tráng dài, phun ra khói trắng, kéo theo những toa tàu thật dài nối tiếp nhau tiến vào sân ga.

Phía trước chính là điểm trung chuyển của xe lửa xuôi Nam, trạm Bắc Thượng Hải.

Mạnh Lan Đinh đứng ở trong một toa tàu. Nàng mặc một kiện áo khoác cũ tối màu, tóc dài tết lại rũ sau người, làn da tái nhợt như tuyết, dưới mắt có một quầng thâm mệt mỏi nhàn nhạt. Nhưng mặc dù vậy, dung mạo của nàng vẫn khiến người khác chú ý.

Chung quanh nàng, phần lớn đều là người mua bán nhỏ, thợ thủ công khiến nàng càng thêm nổi bật. Từ khi nàng lên tài, không ngừng có người hướng nàng nhìn lại. Nàng liền mượn một đại thẩm to béo ở bên cạnh để giảm bớt sự chú ý, cả người dựa vào góc toa xe, không dám ngủ gật giống người bên cạnh mà vẫn cố trọn mắt tinh táo cho đến bây giờ.

Nàng vừa lạnh, mệt lại khó chịu, ngón chân ở trong giày đã lạnh đến không còn cảm giác.

Kỳ nghỉ cuối năm chỉ có một tuần.

Những người bôn ba một năm bên ngoài, ai cũng muốn sớm trở về nhà với người thân. Vé xe lửa vô cùng khó kiếm, mỗi một vé bán ra đều có người

nhanh chóng đoạt lấy.

Những người lấy được vé thì nhanh chóng ngồi vào chỗ của mình nhưng cũng không thiếu những người khác không mua được vé. Những người tuổi già, yếu ớt hoặc giống Mạnh Lan Đình chen không vào được thì bị đẩy sang một bên, tuyệt vọng mà chờ đến lần tiếp theo.

Cũng may vận khí của nàng còn không tính là tệ. Hai ngày trước, lúc nàng cắn răng quyết tâm không chờ nữa mà bỏ thêm tiền để mua vé thì có một sĩ quan nhà ga nhận ra nàng, nhờ danh tiếng của tổ tiên Mạnh gia ở huyện thành mà nàng cũng mua được một cái vé đi Thượng Hải.

Bởi vì mỗi một lần dừng ở đâu, nhà ga lại bán thêm vé nên số người trên tàu vô cùng nhiều, mọi người đành phải chen chúc với nhau.

Vé của nàng là vé hạng ba, mà vé cũng không đánh số ghế ngồi thế nên mọi người đều giống như đánh nhau mà cố chen qua cổng soát vé, cố đi lên xe trước để cướp lấy một chỗ ngồi.

Chuyến đi này rất dài, trên đường tàu lại dừng nhiều lần, thế nên đến Thượng Hải cũng mất gần hai ngày một đêm. Cũng nhờ vị sĩ quan kia mà Mạnh Lan Đình mới đi qua cửa soát vé đúng lúc, lên tàu trước khi khởi hành và có được một chỗ ngồi. Nhưng trên đường nàng lại gặp một nữ nhân mang theo tiểu hài tử bị ngất xỉu do quá mệt mỏi. Sau khi tỉnh lại, vị đại tá kia sắc mặt vàng như nến, hài tử bên người khóc nỉ non không ngừng. Mạnh Lan Đình liền đem vị trí của mình nhường cho họ, còn mình thì vẫn đứng ở chỗ này suốt từ lúc đó.

Đây cũng là chặng còn cách nào.

Vé hạng hai quý hơn vé hạng ba không ít, chưa nói tới chỉ có đại quan và quý nhân mới có thể ngồi ở toa hạng nhất thoải mái.

Tổ phụ của nàng tuy là danh thần tiền triều, có danh vọng lớn lao nhưng lại thanh liêm, cả đời không nhận hối lộ. Hơn nữa khi tổ phụ còn sống, trong nhà còn trợ cấp thân nhân cùng với học sinh gia cảnh nghèo khó nên ngày qua cũng không dư dả. Sau khi ông qua đời không lâu, quốc gia gặp biến, bá phụ ẩn lui, chưa kịp làm gì thì đã nghiện thuốc phiện. Cha Mạnh Lan Đinh thì từ hồi thiếu niên đã bỏ học văn chỉ mê học toán, tổ phụ là người hiểu biết, không những không ngăn cản mà còn cổ vũ. Cha nàng lại là hạng người sĩ diện, sẽ không mở miệng nhờ vả người quen cũ của Mạnh gia nên tình trạng cả nhà ngày càng đi xuống.

Đến năm Mạnh Lan Đinh được sinh ra thì đất tổ của Mạnh gia ở huyện thành đã cắt ra bán gần hết. Mấy năm trước khi phụ thân qua đời, trong nhà hầu như chẳng còn gì. Sau khi đưa em trai đi du học thì mấy năm nay chi tiêu trong nhà đều là nhờ tiền dạy học của Mạnh Lan Đinh chống đỡ.

Tháng trước mẹ nàng cuối cùng cũng qua đời vì đau ốm. Xử lý xong tang sự thì trong nhà cũng chỉ dư lại một gian nhà tổ được chia từ trước, vài mảnh ruộng cuối cùng và một phòng sách cha nàng lưu lại.

Mắt thấy nhà ga đã ở phía trước, toa xe vốn bị nhồi chật cứng rốt cuộc cũng thoáng một chút.

Những khuôn mặt vốn đờ đẫn thì nay lộ ra hoặc vui mừng hoặc chờ mong biểu tình. Hành khách sôi nổi cầm lấy hành lý, lại bắt đầu xô đẩy nhau xuống xe, tranh nhau đứng trước cửa toa xe giống như nếu muộn một bước thì mình sẽ bị giam ở cái toa xe lạnh ngắt này mãi không ra được vậy.

Xe lửa vào trạm, cả đoàn tay run rẩy một lúc rồi mới dừng hẳn.

Trong xe không khí sôi trào.

Mạnh Lan Đinh định ở trong góc, chờ những người trước mặt đều xuống

xe mới chà xát ngón tay lạnh băng, cứng đờ, để cho máu lưu thông, rồi mới nhấc túi hành lý duy nhất bên người – một cái rương băng mây xuống xe.

Mùa đông năm nay rất lạnh, Thượng Hải cũng là như thế. Hai ngày trước ở đây mới có tuyết, hôm nay trời trong nhưng vẫn vô cùng lạnh. Gió lạnh cắt da luôn vào mọi nơi, từ cổ áo, cổ tay áo, thậm chí tràn vào miệng mũi khiến người ta bủn rủn cả người.

Điều may mắn duy nhất là có ánh mặt trời sáng lạn đang chiếu lên một nóc nhà tuyết trắng ở phía xa. Tuyết trên mái nhà sạch sẽ đến không thực.

Trước đài ngắm trăng, mọi người vội vàng di chuyển khiến tuyết bắn và nước bùn văng khắp nơi, đây mới là hiện thực.

Tiếng ồn ào cùng tiếng còi to vênh vách đắc ý của nhân viên nhà ga nghênh đón nàng, khiến Mạnh Lan Đình vừa mới bước bước chân xuống tàu liền thất thần.

Nàng lần này tới Thượng Hải là để tìm em trai.

Ba năm trước đây, em trai nàng thi đậu một trường ở Mỹ, ngành kỹ thuật, sau đó chính Mạnh Lan Đình đã đưa thằng bé lên xe lửa, rời nhà mà đi.

Hai năm đầu, mỗi quý nàng sẽ nhận được một phong điện báo, thỉnh thoảng còn có những tài liệu, giáo trình toán học hiếm có ở nước ngoài do em trai gửi về.

Nhưng bắt đầu từ năm trước, nàng không nhận được bất kỳ điện báo hay bưu kiện nào, một năm nay nàng không nhận được tin gì của em trai.

Mấy năm nay, thân thể mẹ nàng bỗng nhiên tệ hơn. Một năm nay sức khỏe ngày càng sa sút. Mạnh Lan Đình hỏi thăm nhiều nơi, mấy tháng trước, rốt cuộc thông qua một vị băng hữu của phụ thân lúc sinh thời hiện đang dạy

toán học ở đại học Chi Hoa tại Thượng Hải tên là Chu Thiện Nguyên thì mới biết một năm trước em trai nàng đã nộp xin nghỉ học, sau đó không biết đi đâu. Theo như bạn học nói thì hắn đã về nước.

Mạnh Lan Đình không biết tại sao em trai lại muốn nghỉ học về nước, càng không rõ vì sao về nước rồi mà hắn cũng không liên hệ với nàng, và hiện tại đang ở đâu.

Nàng không dám đem tình hình thực tế nói cho mẹ, còn giả bộ vẫn liên lạc đều với em trai, chỉ nói hắn việc học rất bận, không rảnh trở về.

Mẹ nàng tin là thật nên tuy rằng nhớ con nhưng lại sợ chậm trễ việc học của hắn nên bảo nữ nhi không cần đem tình hình của mình báo cho hắn.

Sau khi mẹ ốm chết, Mạnh Lan Đình xử lý xong tang sự cùng công việc trong trường liền lập tức lên xe tới Thượng Hải, dù cho đã đến cuối năm.

Kỳ thật, trừ bỏ em trai, nàng còn có một vị hôn phu. Đối phương họ Phùng, hiện giờ hắn là ở Thượng Hải.

Sở dĩ nói như vậy, là bởi vì cái gọi là “Hôn ước” này chính là định ra khi tuổi nàng còn nhỏ, là lời của trưởng bối hai nhà Phùng, Mạnh.

Lúc ấy hai nhà tuy cũng trao đổi tín vật, nhưng mười chín năm từ khi sinh ra đến bây giờ, Mạnh Lan Đình chưa bao giờ gặp mặt người kia, chỉ biết hắn lớn hơn mình hai tuổi, gọi là Phùng Khác Chi.

Mà trình trạng hai nhà thì một cái trên trời, một cái dưới đất.

Mạnh gia theo thế đạo cũ mà suy tàn, còn Phùng gia hiện giờ thanh thế lừng lẫy, thế lực rất lớn. Sau khi phụ thân qua đời, hai nhà dần dần xa cách thảng cho đến mấy năm nay thì hoàn toàn chặt đứt lui tới.

Tuy vậy trong thâm tâm của mẹ nàng, cọc hôn nhân này vẫn tồn tại. Lúc

lâm chung, bà còn đem thiếp canh và tín vật cất giữ nhiều năm đưa cho nàng, nói nàng đến nhà họ cậy nhờ. Bà rơ lê nói nếu họ không nhận cọc hôn nhân này cũng được nhưng chỉ mong họ nghĩ tới giao tình trước đây mà chiếu cố cho nàng một chút. Như vậy bà có chết cũng sẽ yên tâm.

Trước khi mất mẹ nàng nhìn nàng bằng đôi mắt yêu thương và luyến tiếc. Ánh mắt đó vẫn quanh quẩn trong đầu nàng không vứt đi được.

Nàng cảm động với sự quan tâm của mẹ nhưng cũng không quá quan tâm tới cọc hôn nhân mà mẹ nàng đến chết cũng không bỏ xuống được này.

Cảnh đời thay đổi, hiện giờ chính mình mặc dù cầm tín vật đi tìm thì đối phương cũng không có khả năng thừa nhận việc hôn nhân này, điều này là không thể nghi ngờ, cũng là đương nhiên.

Huống chi, nàng cũng sẽ không đem chính mình phó thác cho một nam nhân không quen, thông qua một cuộc hôn nhân mai mối kiểu cũ.

Mấy năm nay, dù tình cảnh gian nan, Mạnh Lan Đinh cũng chưa bao giờ nghĩ tới việc xin Phùng gia giúp đỡ.

Nhưng lúc này đây, nàng tới Thương Hải thì xác thực là cần phải chủ động tính toán.

Em trai nàng đến nay sinh tử chưa biết, không hề có tin tức gì. Nếu hắn thật sự ngồi thuyền về nước, Thương Hải là nơi hắn nhất định phải đi qua.

Nàng biết tình người chỉ mỏng như tờ giấy, bản thân mình sẽ không được hoan nghênh. Nhưng hiện giờ, nàng không nghĩ ra được ai có thể so sánh với Phùng gia. Chỉ bọn họ mới có thể nhanh chóng giúp nàng tìm ra tin tức của em trai —— nếu hắn thật sự đã về nước.

Mạnh Lan Đinh ngừng lại, cố lấy lại tinh thần, tìm được cửa ra, đi theo

dòng người kích động kia mà ra ngoài.

Nàng ra nhà ga, mấy xa phu thấy nàng đi một mình lại vác theo vali thì lập tức kéo xe chạy tới, tranh nhau hỏi nàng đi chỗ nào.

Đây là lần đầu tiên Mạnh Lan Đình tới Thượng Hải.

Nàng nhớ tới lời sĩ quan nhà ga dặn dò trước khi lên tàu, nói những xa phu ở Thượng Hải đều là ma cũ bắt nạt ma mới, nếu bị đối phương nhận định là “Người ngu ngốc” thì nhất định sẽ dùng công phu sư tử ngoạm mà đòi tiền xe đắt. Đó là còn tốt, nếu vận khí không tốt thì có thể bị lừa kéo đến một nơi không biết. Trưởng ga bọn họ năm đó lần đầu tới Thượng Hải liền ăn phải cái khổ đó. Nửa đêm ông ta bị kéo tới một cái hẻm không biết, bị ném ở đó, kêu trời trời không biết, kêu đất đất chẳng hay. Vừa mới đi ra ngoài thì gặp lưu manh, quần áo cũng bị lột đi —— nàng là một nữ tử trẻ tuổi, độc thân tới Thượng Hải thì phải đề phòng mọi việc.

Hắn dạy Mạnh Lan Đình khi đi xe thì trực tiếp hỏi “Đến đường XX thì bao nhiêu tiền?” nếu phù hợp thì đi. Nếu nàng dùng giọng nơi khác hỏi “Đi nơi nào bao nhiêu tiền”, thì chính là đem cái thẻ bài người nhà quê “ngu ngốc” dán lên trán, đối phương sẽ biết nàng là người mới đến, nhất định phải ăn mệt.

Mạnh Lan Đình tính đi gặp Chu Bá Phụ trước nên khi thấy xa phu đến hỏi thì chần chờ, đang muốn hỏi đại học Chi Hoa thì chợt thấy đối phương ngậm miệng, nhìn chăm chăm phía sau mình, mặt giãn ra, lúc phản ứng lại, đang muốn ôm lấy cái rương của mình thì có một kẻ phía sau lao lên.

Kẻ nẹt một phen đoạt lấy cái rương của nàng, hai chân như có gắp bánh xe, đảo mắt xâm nhập vào đám người.

Người chung quanh giống như nhìn quen rồi, không những không ngăn lại

mà còn sơ liên lụy nên dat ra, để tên trộm kia lao qua dễ dàng.

Mạnh Lan Đình theo bản năng đuổi theo một đoạn đường. Nhưng tên trộm kia rẽ trái rẽ phải, rất nhanh liền biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Mạnh Lan Đình ý thức được chính mình không có khả năng đuổi kịp, chỉ có thể suy sụp ngừng lại, không ngừng thở dốc trong ánh mắt đồng tình của những người xung quanh.

Những xa phu cũng đi lên, lắc đầu nói chính mình đã sớm nhắc nhở nhưng nàng không để ý.

Mạnh Lan Đình cười khổ, quay đầu nhìn một cảnh sát nhà ga đang quay lưng làm bộ duy trì trật tự ở nhà ga, cũng từ bỏ ý định xin giúp đỡ.

Cũng may tiền nàng đều để trên người, cái rương kia nhìn thì mới nhưng toàn quần áo cũ, chỉ tiếc đống tài liệu mà em trai nàng gửi về.

Nàng vốn muốn mang chúng đến để hỏi Chu Bá Phụ mấy chỗ không hiểu. Chu Bá Phụ thời trẻ đi học ở Đức, giáo sư toàn là những nhà toán học nổi tiếng đương thời. Sau khi về nước, ông liền dạy toán ở đại học Chi Hoa, hiện nay là trường đại học số một trong nước về nghiên cứu và giảng dạy toán học.

Ngoài ra trong đó còn có thiếp canh cùng tín vật kia.

Đồ đáng giá duy nhất trong rương đó có lẽ chính là tín vật kia.

Bất quá cái này không quan trọng, mất thì mất.

Sắc trời còn sớm. Nếu không có hành lý nặng tay thì tiền xe này có thể bớt liền bớt.

Mạnh Lan Đinh không hề để ý tới những xa phu ồn ào bên người, hướng đến con đường nàng mới nghe người ta nói sẽ dẫn đến đại học Chi Hoa mà đi.

HẢI THƯỢNG HOA ĐÌNH

Bồng Lai Khách
www.dtv-ebook.com

Chương 2

Phùng Khác Chi móc đồng hồ bằng vàng từ trong ngực ra, mở nắp rồi nhìn thoáng qua, sau đó hắn ném mấy tờ tiền mặt cho cô gái xinh đẹp ngồi bên cạnh, không biết tên cô ta là hoa hồng hay Louise gì đó, tiếp đó đẩy bài trước mặt ra rồi đứng lên.

“Tiểu Cửu gia, gần đây thật khó gặp mặt, giờ mới chơi có một đêm mà đã muốn đi rồi sao?”

Hoàng công tử, con trai thị trưởng ngồi đối diện thấy thế thì biết hắn phải đi nên vội vàng mở miệng giữ lại.

“Lần tới đi. Sáu giờ là Bát tỷ của ta từ Nam Kinh đến Thượng Hải, ta phải tới nhà ga đón tỷ ấy, nếu đến muộn thì không hay.”

“Hà sư trưởng không phải đóng quân ở Áp Bắc sao? Mới hai ngày trước tôi còn nhìn thấy hắn. Vợ mình từ Nam Kinh tới, hắn làm chồng không đi đón lại để cậu em vợ là cậu đi đón sao? Hay là hắn thật sự ở bên ngoài có người khác, nên muốn cùng Bát tỷ của cậu nháo ly hôn.....”

Lâm công tử của cục trưởng cục giao thông lanh mồm lanh miệng, lời nói còn chưa nói xong đã bị người bên cạnh âm thầm đá vào chân nhắc nhở liền cuống quít ngậm miệng nhưng muộn mất rồi.

Phùng Khác Chi híp híp mắt, vẫn tươi cười như cũ nhưng lại cầm lấy điếu thuốc đang hút dở trên miệng nhắm đinh đầu của Lâm công tử, ngón tay thon dài liền vươn ra. Mẩu thuốc lá còn đang cháy dở liền cứ thế rơi xuống đinh

đầu Lâm công tử. Điều thuốc liền đốt cháy phần tóc đỉnh đầu toát ra chút khói.

Bảy tám đôi mắt nhìn chăm chăm cái đầu đang bốc khói của Lâm công tử, nhưng không ai mở miệng, xung quanh lặng lẽ như tờ.

Lâm công tử bị đốt đến tê dại, thần sắc đau đớn, nhưng cũng không dám phuỷ mău thuốc đó đi mà chỉ dám dùng ánh mắt cầu cứu người bên cạnh.

Hoàng công tử ho khan một tiếng, khuyên nhủ: “Miệng chó không khạc được ngà voi, Tiểu Cửu gia hà tất cùng hắn chấp nhặt. Nếu lần này mà hắn còn không học khôn ra được, lần tới nếu hắn còn dám nói hươu nói vượn thì không cần Tiểu Cửu gia, tôi là người đầu tiên không tha cho hắn!”

Phùng Khác Chi liếc hắn một cái rồi mới thu hồi mău thuốc lá, nhìn Lâm công tử luống cuống tay chân chụp lấy cái đầu đầy khói của mình, lấy nước dội lên. Hắn chống tay lên bàn, thân thể hơi hơi cúi về phía trước, từ trên cao nhìn xuống những người đối diện: “Bát tỷ và tỷ phu của ta vẫn rất tốt ——”

“Mấy người đều con mẹ nó nghe rõ chưa?” Hắn đột nhiên cao giọng, trong mắt ẩn ẩn chứa hung quang.

“Vâng, vâng, đó là tự nhiên …” Mọi người gật đầu lia lịa.

Phùng Khác Chi lúc này mới kéo khóe miệng, xem như cười, đứng thẳng thân thể, đem tàn thuốc thuận tay dụi ở góc bàn. Người phục vụ đứng bên nhanh chóng đem tới áo khoác và bao tay cho hắn.

Phùng Khác Chi cầm quần áo tùy ý vắt lên cánh tay, vươn tay với mọi người muốn đứng dậy tiễn, ý bảo không cần, rồi xoay người đi ra khỏi căn phòng tràn ngập mùi nước hoa cùng thuốc lá này.

Dù đã thức cả đêm nhưng lúc hắn từ cầu thang trang trí bằng đồng của

nhà hàng Đại Hoa đi xuống, ngoại trừ đôi mắt có nhàn nhạt vài tia máu thì trên người hắn không có nửa điểm dấu vết phong túng.

Tây trang trên người hắn phi thường sạch sẽ, đường cong thẳng tắp, mái tóc chải sáp bóng đến có thể soi bóng người, mái tóc không chút cẩu thả, giày da trên chân vẫn sáng bóng, mới tinh.

Đứa bé giữ cửa nhìn thấy hắn từ xa, vội vội mà mở cửa kính, mặt mang mỉm cười, cung kính chờ đợi. Chờ Phùng Khác Chi đi ra ngoài, đứa nhỏ liền nhắm mắt đi theo phía sau.

Lão Diêm tài xế hôm nay không đi con xe Rolls-Royce màu đỏ tuyển của Phùng Khác Chi tới. Cái xe kia có biển số có một không hai ở toàn Thượng Hải, và nổi bật đến nỗi người ta có thể nhận ra từ khoảng cách trăm mét. Hôm nay ôn lái một con xe Buick màu đen bình thường. Xe đỗ ngay cửa nhà hàng, đứa bé kia vội tới mở cửa sau xe.

Phùng Khác Chi khom lưng ngồi xuống, thoảng nhìn trên giày da có dính vài vết bùn tuyết, đầu mày nhíu lại khó chịu. Đứa bé giữ cửa mắt sắc, lập tức ngồi xổm xuống, móc ra một chiếc khăn tay tuyết trắng, ra sức lau cái giày, lau bên này lại đổi sang bên kia. Sau khi lau sạch đôi giày da của hắn đến không còn một hạt bụi thì thăng bé mới đứng lên.

Phùng Khác Chi móc ra một tờ tiền mặt đưa qua, lúc đứa bé giữ cửa khom lưng chào thì hắn bảo tài xế đến trạm xe lửa phía Bắc.

“Xin lỗi Diêm thúc, Bát tỷ chê ta lái xe dọa người, ngồi không quen xe ta lái nên mới để thúc đợi lâu như vậy.”

Cửa xe vừa đóng thì Phùng Khác Chi liền nâng đôi chân thon dài lên gác ở ghế trước, người cũng dựa vào lưng ghế rộng rãi, duỗi cái eo lười biếng.

Lão Diêm ngồi thăng tắp, một bên vững vàng lái xe, một bên vội nói:

“Cửu công tử nói chi vậy. Tôi vốn dĩ chính là tài xế của Phùng gia. Lão gia phái tôi tới Thượng Hải, nhưng lúc trước cậu đều không để tôi lái xe, tôi liền không làm gì mà vẫn nhận tiền, vốn phải thấy hổ thẹn. Khó có được hôm nay tôi mới được lái xe, huống chi lại là đi đón Bát tiểu thư, tôi cao hứng còn không kịp đâu.”

Phùng Khác Chi gật gật đầu, nhắm mắt dưỡng thần, bỗng nhiên giống như nhớ tới cái gì, trợn mắt nói: “Đi Vinh Ký trước, mua một bao bánh chà bông đi. Bátỷ thích ăn.”

“Dạ vâng!”

Vinh Ký chính là ở không xa phía trước, rất nhanh liền tới. Lão Diêm đem dừng xe ở bên cạnh cửa hàng, chính mình đi xuống mua bánh.

Lão Vinh thấy lão Diêm, vội vàng chạy đến bên xe, cười với Phùng Khác Chi đang ngồi trong xe nói: “Cửu gia tới rồi à? Đã lâu không thấy mặt ngài. Vẫn là bánh chà bông phải không? Vừa lúc có một lò vừa nướng xong, tôi sẽ chọn những cái tốt nhất, phiền ngài chờ chút!”

Phùng Khác Chi gật đầu. Lão Vinh nhanh như chớp chạy về cửa hàng.

Phùng Khác Chi ngồi ở trong xe chờ, chỉ thấy chán chết nên thuận tay lấy bật lửa mở rồi đóng đùa chơi. Đúng lúc đó thì bên cạnh lướt qua một người.

Đó là một cô gái trẻ tuổi, tầm mười tám mươi chín tuổi, có bộ dáng nữ sinh, trên người là một kiện áo khoác cũ xám xịt, giày da trên chân dính không ít nước bùn, vừa đi vừa nhìn biển số nhà ở hai bên, thoát nhìn đã đi bộ khá lâu. Đôi giày kia kiểu dáng bình thường, nhưng Phùng Khác Chi liếc mắt một cái liền nhìn ra đây là đôi giày da trâu làm thủ công không tồi, lại được bảo dưỡng tốt.

Nhìn thân thể uyển chuyển nhẹ nhàng của cô gái và độ mòn của đôi giày

thì ít nhất đôi giày này cũng dùng được ba bốn năm rồi. Từ mười lăm, mười sáu tuổi đến hiện tại vẫn có thể đi vừa chứng tỏ khi làm chiếc giày này, người ta đã cố ý làm to hơn một chút.

Phùng Khác Chi nhanh chóng phán đoán nữ chủ nhân của đôi giày da này hẳn là từ nơi khác đến Thượng Hải, gia thế thời trẻ không tồi, nhưng đã xuống dốc, hơn nữa, cô gái này rất có tâm kế.

Tâm mắt của Phùng Khác Chi dừng trên người cô gái, nhìn chăm chăm nàng, vừa nhìn vừa suy tư.

Nữ hài tử kia trông giống như cành liễu mùa xuân vừa ôn nhu vừa thăng. Tóc nàng được bện sau đầu, dài qua eo, chạm đến mông. Mà cái bím tóc đó rũ xuống trông thật nhu thuận, dịu dàng, theo mỗi lần nàng bước đi mà nhẹ nhàng vặn vẹo đong đưa rất có quy luật, giống như nó cũng có sinh mệnh của chính mình.

Chờ nàng đi qua, Phùng Khác Chi ngược mắt lên hướng lão Diêm đang ở bên ngoài xe, nhướng mày: “Đi, đem nữ nhân này bắt lại đây cho tôi.”

Lão Diêm ngẩn ra. Tiểu Cửu gia phong lưu là thật, bạn gái không ít, từ ngôi sao ca nhạc, đến minh tinh gì đó đều có đủ, mỗi người một vẻ, mỗi người một kiểu đồn đại, nhưng từ trước đến nay đều là nữ nhân chủ động dán vào người hắn. Còn nữ hài mới vừa đi qua, ông cũng thấy, tuy rằng ăn mặc bình thường, nhưng dung mạo cực kỳ thanh lệ, lọt vào mắt Tiểu Cửu gia cũng không kỳ lạ —— nhưng tự nhiên cản người trên đường như thế thì không giống tác phong của cậu chủ.

Lão Diêm nhìn nữ hài tử, thấy nàng cũng hướng Vinh Ký đi đến, hẳn là muốn mua điểm tâm nên chần chờ, cúi lưng cười khó xử thấp giọng nói: “Thiếu gia..... Hôm nay còn chưa tối, lại đang ở trên đường cái, mọi người đều đang nhìn, làm thế thì hơi.....”

Ông bất an mà xoa xoa tay, khó

xử nhìn Phùng Khác Chi. Mà Phùng Khác Chi lúc này mới hiểu ý ông, nhẹ
răng tặc lưỡi một cái, tức giận vẫy vẫy tay, ý bảo ông ta tới gần chút sau đó
thì thăm vài câu.

Lão Diêm rốt cuộc bừng tỉnh, âm thầm nhẹ nhàng thở ra, nhanh chóng gật đầu, xoay người đuổi theo.

.....

Đại học Chi Hoa ở thành tây, đi hết đường chùa Tĩnh An thì còn phải đi
thêm chút nữa, khá xa. Mạnh Lan Đình hỏi một cái xe bus rồi lên xe đi qua đó. Không nghĩ đến giữa đường xe bus lại dừng ngay gần trường đua ngựa, không đi nữa. Tài xế lấy công cụ xuống xe, gõ gõ đánh đánh đầu xe một lát thì hùng hùng hổ hổ đi lên đuổi mọi người xuống xe. Hành khách không muốn xuống còn muốn ông ta đền tiền, nhưng ông ta không trả mà còn không kiêng kị lấy một đòn nhiều, bắt đầu ngang nhiên mắng chửi người.

Giữa lúc hai bên đang cãi nhau nước miếng tung tóe thì Mạnh Lan Đình liền xuống xe, đi tiếp về hướng tây.

Vốn tưởng rằng đi một chút là tới rồi nhưng nàng đúng là đã xem nhẹ Thượng Hải to lớn rồi. Con đường hướng tây này cứ đi mãi giống như không có điểm cuối. Sắc trời dần dần lộ ra sắc tối, mà đôi dày da nàng tỉ mỉ bảo dưỡng, cũng đã giúp nàng vượt qua mấy mùa đông giờ này dính đầy nước bùn. Tuyết tan, hơi lạnh ẩm ướt đường như xuyên qua giày cùng tất, chậm rãi tiến vào. Bàn chân nàng lúc đầu còn đau, lúc sau liền không còn cảm giác gì. Thẳng đến khi nàng ngửi được trong không khí bay tới một trận hương thơm bánh ngọt ấm áp thì Mạnh Lan Đình mới ý thức được mình đã sớm bụng đói kêu vang.

Lúc ban ngày ở trên tàu nàng chỉ ăn mấy miếng lương khô mang theo.

Lúc này nàng dừng chân, liếc mắt nhìn một cái. Cửa hàng đăng trước bờ mặt không lớn, treo tấm biển đề Vinh Ký cũ kỹ, nhưng bên cạnh đã có vài người dân bu quanh giống như đang đợi bánh ra lò.

Căn cứ theo kinh nghiệm thì nơi này chắc chắn bán đồ ăn ngon mà rẻ. Mạnh Lan Đình đi tới gian hàng, cũng không để ý đến cái ô tô màu đen đang đỗ ở bên cạnh.

Nàng xếp hàng phía sau mọi người, lúc đang kiên nhẫn chờ đợi thì bỗng nhiên nghe được phía sau vang lên một giọng nói: "Vị tiểu thư này, phiền cô đến bên này, tôi có chuyện muốn thương lượng với cô."

Đó là một giọng nói xa lạ. Mạnh Lan Đình quay đầu, thấy phía sau là một người trung niên tầm bốn năm mươi tuổi, vẻ mặt đôn hậu, thần thái hòa khí, cười tưng tưng mà nhìn chính mình.

Vừa rồi Mạnh Lan Đình đi qua chiếc xe kia cũng có thấy người này đứng ở bên cạnh, mà trong xe hình như còn có người ngồi. Theo kinh nghiệm của nàng thì người này hẳn là lái xe cho ai đó.

Mạnh Lan Đình nhanh chóng nhìn cái ô tô kia. Cửa kính phía sau ô tô mở một nửa nên Mạnh Lan Đình lúc này rõ cuộc thấy rõ, trên ghế sau có một nam tử trẻ tuổi dung mạo không tồi đang nhàn nhã ngồi. Đối phương vốn đang nhìn mình nhưng có vẻ sau khi nàng quay đầu thì hắn cảm thấy bị mạo phạm nên thu hồi ánh mắt, đầu dựa phía sau ghế, nâng cằm, hơi hơi quay mặt đi, để lại cho Mạnh Lan Đình một bên sườn mặt lạnh nhạt, mà trong tay hắn là một cái bật lửa chớp tắt như đang tiêu khiển.

Mạnh Lan Đình áp xuống nghi hoặc trong lòng, thu hồi ánh mắt. Người trung niên kia đã đứng ở một bên, mỉm cười chờ nàng đi qua. Nàng chần chờ rồi mới đi qua hỏi: "Đại thúc, có chuyện gì không?"

Lão Diêm nói: “Ta họ Diêm, cô kêu ta Lão Diêm được rồi. Cô cũng đừng sợ, ta là ngươi tốt. Chuyện là thế này, công tử nhà chúng ta muốn mua bím tóc của cô, nếu cô đồng ý cắt xuống thì chúng ta tiền trao cháo múc, cô thấy sao?”

Mạnh Lan Đinh kinh ngạc vô cùng, lại thấy đối phương nói: “Cô yên tâm, chúng ta sẽ không để cô bị thiệt. Bím tóc này của cô ở ngoài có thể bán được năm đồng, chúng tôi sẽ trả mười đồng.”

Trên người Mạnh Lan Đinh còn tổng cộng không đến mười đồng, đó là tiền lương một tháng của một công nhân bình thường. Một cái bím tóc có thể bán được cái này giá thì đúng là không tồi. Nhưng Mạnh Lan Đinh không chút suy nghĩ, lập tức lắc đầu cự tuyệt: “Cảm ơn ngài. Nhưng tôi không bán.”

Khi còn nhỏ, tóc nàng vừa vàng vừa thưa, mẹ nàng rất là lo lắng, không ngại rướm rà, thường dùng phân tro để gội đầu cho nàng, lại dùng nước trong gội sạch lại. Trước khi nàng đi ngủ, mẹ đều cẩn thận chải từng sợi, kiên trì lâu như vậy mới khiến tóc trên đầu nàng đen lên. Sau này lớn lên, không biết vì duyên cớ gì hay vì sự kiên trì của mẹ mà tóc nàng trở nên vừa đen vừa mượt, phảng phất như một mảnh tơ lụa mỹ lê.

Khi mẹ còn sống, Mạnh Lan Đinh cũng không thích mái tóc để nhiều năm của mình cho lắm, thậm chí vì ngại phiền toái mà rất nhiều lần nàng muốn cắt nhưng mẹ không cho nên nàng liền từ bỏ. Hiện tại mẹ đã qua đời, không biết vì cái gì, nàng bỗng nhiên có cảm tình đối với mái tóc dài này của mình. Nàng không hiểu sao lại có người muốn mua tóc của mình nhưng kể cả nàng nghèo điên rồi thì cũng sẽ không gật đầu.

Lão Diêm sững sốt, quay đầu nhìn hướng ô tô, nói: “Hai mươi đồng.”
Mạnh Lan Đinh vẫn lắc đầu.

Lão Diêm cuối cùng nói ra con số một trăm đồng, con số mà chính ông

cũng không tưởng tượng nổi. Mạnh Lan ĐÌnh lại nhìn nam tử trẻ tuổi trong xe
một lần nữa rồi sau đó lẽ phép nhưng kiên quyết nói: “Cảm ơn ngài. Nhưng
thỉnh ngài nói với vị công tử kia không cần ra giá nữa. Vô luận là giá nào thì
tôi cũng không bán tóc mình đâu.”

Lão Vinh lúc này đã đem điểm tâm gói cẩn thận đến bên xe, Lão Diêm
không có biện pháp, lại phát hiện cái vị đang ngồi trong xe kia rõ ràng đã
không kiên nhẫn mà gấp ngón tay gõ lên cửa kính nhìn về phía này nên đành
phải chạy về. Ông đoán Cửu công tử đã nghe được đoạn đối thoại của nữ hài
tử kia với mình nhưng vẫn đèm lời nàng thuật lại một lần.

Vị tiểu thư kia mua điểm tâm xong liền bước nhanh rời đi. Lão Diêm nhìn
hắn thì thấy hắn nhìn chăm chăm bóng dáng đang đi xa phía trước, sắc mặt có
điểm âm trầm, sau một lúc lâu cũng không lên tiếng thì bỗng nhiên cảm thấy
có điểm bất an.

“Cửu công tử, tôi thấy vị tiểu thư kia thái độ rất là kiên quyết, hay là bỏ
đi, dù sao da tóc trên người cũng là của cha mẹ. Huống chi nữ nhân nào mà
không yêu quý mái tóc của mình chứ? Tôi xem kịch thường thấy nữ nhân cắt
tóc trao cho nam nhân làm vật đính ước. Nếu người ta đã không muốn bán thì
chúng ta cũng không nên miễn cưỡng. Huống chi với giá cao như vậy, còn sợ
không kịp mua được thứ tốt sao ——”

Lời còn chưa dứt, thì đã thấy cái vị ở trong xe kia không nói một tiếng
liền đẩy cửa xuống, ngồi lên ghế điều khiển. Ô tô nhanh chóng khởi
động. Phùng Khắc Chi hai mắt nhìn chăm chăm phía trước, đột nhiên dẫm
chân ga. Động cơ xe phát ra tiếng “Oanh” liền xông ra ngoài, đem Lão Diêm
còn đang lải nhải bỏ lại đằng sau.

HẢI THƯỢNG HOA ĐÌNH

Bồng Lai Khách
www.dtv-ebook.com

Chương 3

Người trong xe kia không phải người lương thiện. Mạnh Lan Đinh không quay đầu lại nhưng vẫn cảm giác được một đôi mắt đang nhìn chăm chằm vào mình.

Trong lòng nàng bỗng nhiên có điểm bất an nên vội vàng bước chân nhanh hơn. Đúng lúc này thì một xa phu chạy đến, hướng nàng mời chào.

Mạnh Lan Đinh đến giá cũng không hỏi, vội vàng ngồi lên bảm xa phu đưa mình đến đại học Chi Hoa.

“Tôi có việc gấp, phiền ngài nhanh chút.”

Xa phu đáp lời rồi vội kéo xe, quay đầu bước nhanh hơn.

Mạnh Lan Đinh còn chưa kịp ngồi ổn định thì phía sau truyền đến một trận tiếng động cơ ô tô rầm rầm vang lên.

Chiếc xe ô tô màu đen kia từ sau đuổi tới, đầu xe ngoặt một cái chặn ngang đường.

“Chi ——”

Tiếng lốp xe ma sát với mặt đất phát ra tiếng rít chói tai. Thân xe đảo một cái liền đem xe kéo chặc ngay ven đường.

Một bãi nước tuyết ở trên mặt đất bị hất văng lên cao, tung tóe trên quần của Mạnh Lan Đinh. Xa phu thì vô cùng hoảng sợ, đột nhiên dừng bước

chân.

Thân thể Mạnh Lan ĐÌnh cũng lung lay một chút.

“Bang” một tiếng, bao điểm tâm đặt ở bên sườn liền rơi xuống đất, đúng vào vũng nước bùn.

“Ngươi mù sao ——”

Xa phu kinh hồn chưa kịp định thần. Lúc ngẩng đầu liền thấy lái xe là một công tử bộ dáng trẻ tuổi, tầm hai mươi mấy. Hắn rất tuấn tú nhưng sắc mặt lại có điểm khó coi, đôi tay để trên tay lái, hai con mắt nhìn chăm chăm tiểu thư đang ngồi trên xe mình.

Xa phu sững sốt nhưng sau đó lập tức đoán được.

Sợ là người này cố ý muốn tìm vị tiểu thư này rồi.

Biết chính mình không thể trêu vào việc này nên xa phu đành nuốt xuống tiếng chửi bới, quay đầu cười hối lỗi với Mạnh Lan ĐÌnh: “Vị tiểu thư này, xin ngài xuống xe, tôi không kéo nữa.”

Mạnh Lan ĐÌnh từ trên xe yên lặng đứng xuống.

Xa phu kéo cái xe trống chạy nhanh như chớp.

“Nói đi, muôn bao nhiêu tiền?”

Phùng Khác Chi nói thảng.

Mạnh Lan ĐÌnh xoay mặt, nhìn lão Diêm đang đuổi theo đến bên này, chần chờ rồi nói: “Vừa rồi tôi đã nói là tôi không muốn bán.”

Phùng Khác Chi từ trên xe đi xuống, vòng đến trước mặt Mạnh Lan ĐÌnh

rồi dừng lại.

Tầm mắt hắn dừng ở trên mặt Mạnh Lan Đình, hai người trùng mắt nhìn nhau trong thời gian ngắn.

“Đừng có tỏ vẻ thanh cao ở trước mặt lão tử. Đồ lão tử muốn mua, ngươi bán thì tốt, không bán cũng phải bán!”

Hắn đi đến ô tô lấy ra một xấp tiền giấy xanh còn nguyên phần bọc có dấu của ngân hàng trung ương. Sau đó hắn rút ra từng tờ mà nhét vào túi áo khoác của nàng.

“Thấy rõ chưa?”

“Thấy rõ rồi chứ? Là đô la.”

“Có đủ hay không?”

Mạnh Lan Đình cứng lại rồi. Đây là lần đầu tiên trong đời nàng đụng phải người như vậy.

Vừa rồi nhìn gần như vậy, trong đầu nàng bỗng hiện lên một câu khen ngợi đối với thiếu niên quân vương trong sách xưa. Cái gọi là “Phong biếu khôi dị, thần thái anh mại” (Đại khái là tướng mạo khôi ngô, thần thái anh tuấn) chắc cũng chỉ đến thế này thôi.

Nhưng rất nhanh, cảm giác này chẳng còn lại chút gì.

Nam nhân trẻ tuổi trước mặt nhìn nàng bằng ánh mắt chứa đầy khinh mạn cùng bừa bãi.

Trên người hắn có mùi thuốc lá chưa tan cùng với đôi mắt đầy tơ máu chỉ khiến người ta liên tưởng đến bốn chữ túng dục vô độ. (ăn chơi vô độ)

Phùng Khác Chi rút một hơi bảy tám đồng 100 đô la mới ngừng lại.

“Còn chưa đủ sao?”

Tầm mắt hắn quét xuống từ mặt nàng, theo thứ tự đảo qua áo khoác hoa to cù kĩ của cô. Chiếc áo khoác to rộng che khuất ngực, eo và mông. Hắn nhìn xuống chiếc quần bị bắn đầy nước bùn, sau đó lại quay trở mặt nàng, giơ xấp tiền kia lên, lắc lắc trước mặt nàng.

Tiền giấy cọ vào nhau phát ra tiếng lạo xạo đặc trưng.

“Nói thực ra, trong cái bộ dạng ngươi thế này, đừng nói tóc mà mua cả người ngươi cũng không đáng nhiều tiền thế này.”

Hắn bĩu môi, đem xấp tiền còn lại toàn bộ díu vào trong túi của Mạnh Lan Đình, sau đó quay đầu nói với lão Diêm đang vội chạy tới: “Lấy kéo đi!” Ngữ khí này đúng là mệnh lệnh.

Lão Diêm nhìn ra được cô gái này không muốn bán tóc mình.

Nhưng tính tình Cửu công tử từ nhỏ đến lớn là thế. Phàm là thứ cậu ấy coi trọng thì chắc chắn phải có bằng được.

Ông nhìn thấy trong túi áo khoác của vị tiểu thư kia có một đống đô la màu xanh, nghĩ thầm cô ấy dù không muốn thì cũng không phải quá thiệt thòi vì thế liền đến Vinh Ký mượn cây kéo cầm về.

“Cắt cho tôi!”

Lão Diêm ai một tiếng, cầm cây kéo đi về phía sau Mạnh Lan Đình.

Máu cả người Mạnh Lan Đình cứ thế chạy ầm ầm.

Thời tiết rét lạnh thế nhưng nàng lại thấy cả người nóng lên. Dường như

có hàng vạn cây kim nhỏ đang đâm vào làn da cô.

Tổ phụ cô là xuất thân tiến sĩ, làm qua chức tuần phủ, Tổng đốc, khởi xướng việc giao thiệp với nước ngoài. Suốt đời ông làm việc thành thật, tuy không thể xoay chuyển càn khôn, thay đổi kết cục diệt vong của hoàng triều nhưng cả đời liêm chính, sau khi chết được tặng thụy hào Văn Tĩnh Công, thanh danh không ngã.

Phụ thân nàng tuy làm ruộng ở Nam Sơn, nhưng cả đời thanh bần vui vẻ, học hành cũng có tiếng.

Từ khi nàng biết chuyện đến nay không có ai dám bất kính với Mạnh thị từ đường. Hiện tại thế đạo lại quá thay đổi. Từ nhỏ đến lớn, nàng chưa từng có một ngày phú quý nhưng cũng không nghĩ tới có một ngày mình lại chịu nhục nhã đến thế.

Nàng thật sự muốn đem xấp tiền kia hung hăng ném lên cái bẩn mặt kia. Nhưng cuộc sống đã dạy cho nàng một đạo lý: Cánh tay không cần đấu với cẳng chân (đại khái lực tay không bằng chân).

Mục đích nàng tới Thượng Hải là để tìm đệ đệ của mình, không thể khiến bọn rắn độc này tức giận, nếu không hắn nỗi điên lên thì chẳng biết chuyện gì sẽ xảy ra.

Nàng đứng đó không nhúc nhích, cứng đờ như một tảng đá.

“Cô nương, ta cắt a!”

Lão Diêm trong miệng lẩm bẩm, cây kéo cứ xoay từ bên nọ sang bên kia, do do dự dự giống như không thể xuống tay được.

Phùng Khác Chi liếc xéo Mạnh Lan Đình một cái, sau đó đẩy lão Diêm ra, tự mình đi đến phía sau nàng, nắm lấy bím tóc kia.

Bím tóc vừa lạnh vừa mềm mại như tơ.

Loại cảm giác này dán vào bàn tay, xuyên qua dây thần kinh, nháy mắt truyền tới não bộ.

Phùng Khác Chi siết chặt năm ngón tay, vừa vuốt vừa xoa. Khoảng cách của hai người cực kỳ gần. Sắc mặt nàng tái nhợt, lông mi đen nhánh run nhẹ nhẹ. Sau vành tai lộ ra một mảng da thịt trắng nõn, mắt thường cũng có thể thấy trên da nàng nổi lên từng cái da gà nhỏ.

Hắn nhìn thấy rõ ràng, trong lòng bỗng nhiên sinh ra một khoái cảm đã lâu không thấy khiến toàn thân thư thái.

Nhưng còn chưa đủ.

Hắn nhìn chăm chăm sờn mặt cong cong tinh xảo trước mắt, cầm lấy cây kéo trong tay lão Diêm.

Phảng phất như hắn cố tình, cây kéo sắc nhọn bị hắn từ từ cắt qua sợi tóc mềm mại trong tay.

Người qua đường ai cũng quay đầu lại, lão Vinh cùng tiểu nhị đứng nhìn từ xa, nhưng không có ai dám tới gần.

Sợi tóc đen nhánh cứ thế mà bị cắt đứt. Mạnh Lan Đình nhấp hai mắt lại. Thời gian giống như rất lâu, cuối cùng một tiếng tách vang lên.

Mái tóc dài cứ thế mà bị cắt đứt ngang cổ.

Phùng Khác Chi

liễn ném cả kéo cả tóc cho lão Diêm, hai tay đút túi liễn quay đầu rời đi.

Lão Diêm đem đống tiền lô ra ngoài túi áo khoác của Mạnh Lan Đình đè

xuống, thấp giọng nhắc nhở: “Cô nương, ngươi đã có số tiền lớn, nên cất cẩn thận đừng để người ta nhìn thấy.” Nói xong ông ta vội vàng đuổi theo.

Mạnh Lan Đình ngừng trong chốc lát, sau đó xoay người, bước tiếp về phía trước. Mọi phẫn nộ nhanh chóng đã bị gió lạnh thấu xương thổi tới làm cho tan ra.

Chỉ có cái loại vô cớ bị người tùy ý nhục nhã này cùng với cảm giác vi thương vô lực, không cách nào phản kháng này là chậm rãi chiếm đầy lòng nàng.

Cha mẹ trước sau đều đã mất, đệ đệ duy nhất cũng chưa biết sống chết. Trên đời này nhiều người như vậy nhưng nàng lại không có người thân nào.

Nàng không có tư cách mềm yếu.

Huống chi vừa rồi nếu kẻ kia xấu xa hơn nữa thì mình cũng có thể làm gì chứ? Hiện giờ bất quá là bị cắt tóc thôi, vẫn coi như là may mắn.

Nhưng hốc mắt nàng vẫn nhịn không được chậm rãi phiếm đở. Gió lạnh thổi tới, nàng cảm thấy khuôn mặt mình ướt lạnh.

Người qua đường nhìn thấy nàng thì đều nhìn với ánh mắt kinh ngạc. Mạnh Lan Đình liền cảm thấy thận, rốt cuộc ngừng bước, cúi đầu quay vào tường mà lau nước mắt. Bỗng nhiên nàng nghe thấy phía sau vang lên tiếng xe ô tô quen thuộc.

Tim nàng đập nhanh một chút, đột nhiên quay đầu lại. Quả nhiên là chiếc xe màu đen kia lại đuổi tới, kẽo kẹt một tiếng rồi ngừng lại.

Khuôn mặt nàng không muốn nhìn thấy kia chợt xuất hiện ở cửa sổ xe, vẻ mặt hắc lộ rõ vẻ chán ghét.

Mạnh Lan Đinh vội vàng quay đầu, nhanh chóng lau sạch nước mắt trên mặt.

Người nọ nhìn chăm chăm nàng: “Biết lão tử là ai không? Người đi hỏi toàn Thượng Hải này xem có ai không biết Phùng Khác Chi!”

“Lão tử nhìn trúng mái tóc này của người đã là cho người mặt mũi rồi biết không?”

“Không phải chỉ cắt tóc của người sao, có phải chết cha mẹ đâu. Thật là con mẹ nó đen đủi! Coi như ta hôm nay xui xẻo, về sau đừng để ta gặp lại người nữa!”

Hắn vung tay ném mái tóc dài vừa cắt từ trên người nàng xuống, ném dưới chân nàng, sau đó không thèm liếc mắt mà cho xe ngựa ngang chạy đi.

Mạnh Lan Đinh cũng không so đo những lời hắn phun ra. Nàng mở to hai mắt, giật mình mà nhìn chiếc xe gào thét mà đi kia, tim đập cơ hồ muốn nhảy khỏi ngực.

Phùng Khác Chi!

Trùng hợp thế sao? Chẳng lẽ người này, chính là nhi tử Phùng gia kia, Phùng Khác Chi?

.....

Trời đã tối, Mạnh Lan Đinh rốt cuộc cũng đứng ở cửa đại học Chi Hoa.

Lúc này là nghỉ đông nên ngôi trường lớn như vậy cũng chỉ có một người bảo vệ.

Tên tuổi của giáo sư Chu không người không biết, sau khi tới tiếp nhận khoa toán thì ông và vợ liền ở trong khuôn viên trường.

Trước khi Mạnh Lan Đình tới cũng đã điện báo cho giáo sư Chu. Ông ấy nói nghỉ đông thì hai vợ chồng họ cũng sẽ ở lại trường nên bảo nàng cứ yên tâm mà đến.

Ngoài ý muốn chính là, người bảo vệ kia nói vợ chồng giáo sư Chu đã rời khỏi đây mấy ngày trước để về quê chịu tang.

Mạnh Lan Đình đứng ở nơi đó, ngôi trường tối đen như mực, trong lòng mờ mịt. Đúng lúc này người công nhân lại nói: “Nhưng trước khi Chu tiên sinh đi thì có cố ý dặn dò nếu có Mạnh tiểu thư tới tìm hắn thì bảo tôi báo với Hề tiên sinh. Để hắn tạm thời tiếp khách. Mạnh tiểu thư xin chờ một lát.”

Mạnh Lan Đình lúc này mới thoáng an tâm lại. Người bảo vệ kia đưa nàng vào một căn phòng có một cái bóng điện mờ nhạt để chờ.

Cũng không bao lâu sau thì nàng nghe được một loạt tiếng bước chân đến. Nàng vội vàng ngẩng đầu, thấy cửa bị đẩy ra, bước vào là một nam tử mặc áo dài.

Đối phương tầm hai mươi bảy hai tám tuổi, ánh mắt trong trẻo, một thân nho nhã. Hắn nhìn Mạnh Lan Đình cười nói: “Cô chính là Mạnh gia tiểu thư? Tôi họ Hề, tên là Tùng Chu, là vẫn bối của Chu tiên sinh, cũng là đồng sự tại đây. Trước lúc đi Chu tiên sinh có nhờ tôi đón tiếp tiểu thư, chờ ngài ấy vài ngày nữa sẽ về. Tiểu thư cứ yên tâm ở lại.”

Vì bảo vệ kia phảng phất rất kính trọng anh ta, lại có chút tiếc nuối với với lời giới thiệu ngắn gọn của anh ta nên vội chen vào nói: “Mạnh tiểu thư, cô cứ yên tâm đã có Hề tiên sinh giúp rồi. Hề tiên sinh là nhân vật nổi danh trong thế hệ giáo viên trẻ. Chu tiên sinh nói mấy ngày này cô sẽ tới mà Hề tiên sinh sợ lỡ mất nên cố ý lưu lại chờ cô.”

Mạnh Lan Đình có chút ngoài ý muốn. Nàng không nghĩ tới người Chu bá

phụ nhò tiếp đãi mình lại còn trẻ như vậy. Đối phuơng lại rất dung tâm. Nàng vội vàng đứng lên.

“Phiền ngài đã phải chờ tôi. Thật có lỗi.”

Nam tử nói: “Không cần khách khí. Có thể tiếp đãi Mạnh gia tiểu thư cũng là vinh hạnh của tôi. Lệnh tổ là một thế hệ danh thần, tôi từ trước đến nay đều kính ngưỡng.”

Hắn thoảng đánh giá Mạnh Lan Đình, tầm mắt dừng lại ở mái tóc nàng bị cắt ngắn ngắn cao thấp không bằng, như bị chó gặm nhưng rất nhanh liền lướt qua.

“Mạnh tiểu thư đường dài mà đến chắc cũng mệt mỏi rồi, không bằng để tôi mang cô đi nghỉ ngơi trước đã?”

Mạnh Lan Đình biết bộ dạng của chính mình hiện tại có bao nhiêu kỳ quái nhưng tâm tình thật sự loạn, người vừa lạnh vừa mệt, cũng chẳng có tâm trí mà quản mình nhìn thế nào.

Nếu đối phuơng là được Chu bá phụ ủy thác tiếp đãi chính mình thì nàng cũng liền không khách sáo, mỉm cười gật đầu: “Vậy cảm ơn ngài.”

HẢI THƯỢNG HOA ĐÌNH

Bồng Lai Khách
www.dtv-ebook.com

Chương 4

Lão Diêm lái xe về phía nhà ga, nhưng trong lòng vẫn có điểm không rõ.

Vị tiểu thư trẻ tuổi kia quả thực có một mái tóc không tồi. Tiểu Cửu gia muốn, đổi phương lại không muốn khiến Tiểu Cửu gia tức giận, cuối cùng mạnh mẽ cắt đoạt lấy thì ông có thể hiểu được. Nhưng vừa trả một số tiền lớn như thế, sao tự nhiên cậu ấy lại bỏ đi nhỉ? Như thế chẳng phải mất tiền oan sao? Ông lặng lẽ quay đầu lại nhìn thoáng qua.

Tiểu Cửu gia dựa vào trên ghế sau, một câu cũng không, sắc mặt vẫn không tốt lăm. Không khí trong xe vô cùng ngưng trọng.

Lão Diêm chung quy vẫn không dám mở miệng hỏi, chỉ lo lái xe, cuối cùng cũng đến được nhà ga trước 6 giờ.

Phùng Khác Chi cứ thế ở trong xe đợi đón người.

Con gái thứ tám là họ Phùng, Phùng Lệnh Mỹ có làn da trắng nõn, dáng người cực tốt, tự mình kinh doanh một công ty thời trang, được người ta gọi là nữ hào kiệt của Thương Hải. Nàng trang điểm tự nhiên thời thượng mà đẹp đẽ quý giá, lúc nhìn đến đệ đệ tới đón thì thập phần vui mừng, cười nói: “Nếu em có việc thì không cần cõi ý chạy tới đón chị. Chị có người đi theo hơn nữa chỗ này cũng không phải xa lạ gì.”

Trên mặt Phùng Khác Chi sớm đã đổi sang bộ dạng gió xuân phơi phới, tự mình đến cầm lấy vali của Phùng Lệnh Mỹ, dẫn nàng đi lên xe, vừa đi vừa nói: “Em cũng không muốn tới nhưng mà tỷ phu có lệnh thì sao em dám

không vâng lời chứ? Tỷ phu không ở Thượng Hải, nếu không tất là sẽ tự mình tới đón Bát tỷ.”

Phùng Lệnh Mỹ hừ một tiếng: “Thôi bỏ đi, chị còn không biết sao. Em đừng có mà ở trước mặt chị nói hươu nói vượn.”

Phùng Khác Chi mắt cũng không chớp nói: “Mỗi chữ em nói đều là thật. Tỷ phu còn cố ý dặn dò em đi Vinh Ký mua cho chị hộp điểm tâm. Không tin chị có thể hỏi lão Diêm. Nếu em nói dối nửa chữ thì cứ để cha bắt được em nhốt lại đi.”

Lão Diêm ở đối diện bước nhanh lên đón, tiếp nhận cái vali trong tay Phùng Khác Chi. Phùng Khác Chi thì mở cửa cho Phùng Lệnh Mỹ, rồi hai tỷ đệ cùng ngồi xuống.

Lão Diêm an bài tốt cho hai

tùy túng của Phùng Lệnh Mỹ rồi ngồi lên ghế lái, đang muốn khởi động xe
thì thấy Phùng Lệnh Mỹ nhìn cái hộp điểm tâm kia liền vội nói: “Là cô gia
giao phó Cửu công tử đi mua. Nói Bát tiểu thư thích ăn điểm tâm này.”

Phùng Lệnh Mỹ cười cười.

Ô tô vừa đi thì Phùng Khác Chi hỏi: “Bát tỷ, đại tỷ gần nhất có khôle
không? Còn rụng nhiều tóc không?”

Hắn dừng một chút, phảng phất muốn nói cái gì xong lại thôi.

“Sau khi được bác sĩ của Mỹ trị liệu thì thân thể đã khá hơn nhiều rồi. Gần
đây chị ấy đang uống thuốc của Trung y, tóc lúc trước rụng cũng đang chậm
rãi mọc ra. Cứ tình hình này thì rất mau chị ấy sẽ không phải đội tóc giả
nữa.”

Phùng Khác Chi cười: “Vậy là tốt rồi.”

Phùng Lệnh Mỹ liếc mắt nhìn đê đê: “Biết em với đại tỷ thân nhau rồi. Em quan tâm chị ấy như vậy thì chính mình về Nam Kinh bồi chị ấy là được. Còn nữa, em nha, nếu có thể nghe lời một chút thì đại tỷ càng cao hứng.”

Phùng Khác Chi nói: “Em hiện tại còn không nghe lời sao? Cha cùng đại tỷ muốn em tới văn phòng kinh tế học làm việc thì em liền từ sáng đến tối đều ở trong văn phòng. Em lúc nào cũng là người đến sớm nhất, về muộn nhất. Cùng lăm thì ngày nghỉ em đi đánh bài và vui chơi tí thôi.”

Phùng Lệnh Mỹ nói: “Em biết thì tốt rồi. Nhà ta không thiếu tiền nhưng chỉ có một độc đinh là em. Ở cái thế đạo loạn lạc này, ai biết được lúc nào thì sẽ đánh nhau. Em chỉ cần bình an là được, những thứ khác không cần phải nghĩ.”

Phùng Khác Chi cười hì hì nói: “Biết, biết. Bát tỷ yên tâm. Kêu đại tỷ nhị tỷ Tam tỷ tứ tỷ Ngũ tỷ Lục tỷ Thất tỷ còn có nhóm tỷ phu và cha đều yên tâm hết đi.”

Phùng Lệnh Mỹ duỗi tay, nhéo mặt hắn cười nói: “Cũng không còn mấy ngày nữa là hết năm, cha nói chờ chị kết sổ công ty xong thì mang em cùng về Nam Kinh ăn tết.”

Phùng Khác Chi ngô ngô mà đáp lời, hai chị em lại nói nói cười cười, ô tô cũng thẳng hướng biệt thự nhà họ Phùng ở thành tây mà đi.

HẢI THƯỢNG HOA ĐÌNH

Bồng Lai Khách
www.dtv-ebook.com

Chương 5

Hề Tùng Chu đi gọi điện thoại, rất nhanh đã trở lại, cười nói: “Mạnh tiểu thư, trường học đang trong kỳ nghỉ nên trống trải, cô một mình ở lại nơi này không tiện. Tôi đã an bài một chỗ khác để cô ở tạm. Böyle giờ tôi sẽ đưa cô tới đó.”

Mạnh Lan Đình cùng hắn đi ra ngoài.

Ở cổng trường đã có một chiếc xe ô tô đỗ ở đó, tài xế đang chờ ở một bên, thấy hai người đi ra thì hướng Hề Tùng Chu kêu một tiếng “Tam công tử”, sau đó bước nhanh lên đón, lại cúi chào Mạnh Lan Đình: “Mạnh tiểu thư, hành lý của cô ở đâu để tôi đi lấy.”

Hề Tùng Chu cũng quay đầu nhìn nàng.

Mạnh Lan Đình nói: “Lúc xuống xe lửa đã bị người ta lấy mất rồi.”

Hề Tùng Chu hơi nhíu mày, ánh mắt mang theo quan tâm, rồi lại xẹt qua mái tóc bị cắt lởm chởm của nàng nói: “Trị an chỗ đó đúng là không tốt. Cô có sao không?”

“Tôi vẫn tốt. Cảm ơn ngài đã quan tâm.”

Mạnh Lan Đình thấp giọng nói.

Hề Tùng Chu gật đầu: “Người không có việc gì thì tốt rồi. Nếu là biết cô xuống lúc nào thì tôi đã đi đón. Là tôi sơ sót rồi.”

Hắn thay Mạnh Lan Đinh mở cửa xe.

Ô tô đi được một lúc thì giống như đến một khu biệt thự, sau đó liền dừng lại.

Mạnh Lan Đinh xuống xe, phát hiện trước mặt là một tòa nhà kiểu tây, cửa vẫn sáng đèn. Một bà vú tuổi trung niên ăn mặc theo kiểu cũ từ trong cửa nhanh chóng đi ra, muôn đón Mạnh Lan Đinh đi vào.

Nàng có chút ngoài ý muốn, chuyển hướng nhìn Hề Tùng Chu.

“Nơi này là một trại viện của tôi, ngày thường ít khi ở, xung quanh cũng yên tĩnh. Tôi đã cho người dọn dẹp, an bài, cô cứ yên tâm ở lại.”

Hắn phân phó bà vú: “Hồ mẹ, Mạnh tiểu thư hắn là còn chưa có ăn cơm, dù giúp làm chút đồ ăn, lại xem cô ấy thiếu cái gì thì mua giúp.”

Bà vú đáp lời. Hề Tùng Chu nhìn Mạnh Lan Đinh, sau đó ngừng lại một chút.

“Như vậy…… Cô sớm nghỉ ngơi đi, tôi không quấy rầy nữa. Tôi đi trước đây.”

Mạnh Lan Đinh hướng hắn cảm tạ. Hắn mỉm cười gật đầu, ý bảo bà vú mang nàng đi vào trước, còn mình ở ngoài cửa nhìn đến khi thân ảnh nàng biến mất ở phía sau cửa mới rời đi.

Hồ mẹ thái độ cung kính, động tác nhanh nhẹn, rất nhanh đã làm xong thức ăn, bưng lên cho Mạnh Lan Đinh.

Trong phòng ấm áp, đồ ăn nóng hổi ngon miệng, còn có bà vú hiền lành và Hề Tùng Chu ân cần quan tâm khiến cơ thể cứng đờ và thần kinh căng thẳng của Mạnh Lan Đinh đều chậm rãi thả lỏng xuống. Thấy bà vú thường

liếc mái tóc của mình, điệu bộ muôn nói lại thôi thì nàng liền mở miệng mượn cây kéo, tính toán tự mình sửa lại.

Hồ mẹ lập tức xung phong nhận việc.

“Mạnh tiểu thư, từ trước tôi chuyên giúp đại cô nương, tiểu túc phụ cắt sửa tóc nên việc này rất thạo. Cô đừng thấy tôi là người hầu nhưng những kiểu đầu tóc và quần áo đang lưu hành tôi cũng có chú ý đó. Ai cắt tóc cho cô thành như thế này vậy? Cái này không phải làm hư tóc người ta rồi sao? Cô nếu tin tôi thì tôi sẽ giúp cô sửa lại. Cô xinh đẹp như thế, lại sửa lại tóc thì chắc chắn không ai dám chê.”

Mạnh Lan Đinh mỉm cười gật đầu. Hồ mẹ liền đi lấy cây kéo, rất nhanh đã trở lại. Mạnh Lan Đinh ngồi ở trước gương, quanh người quấn một mảnh vải, rồi Hồ mẹ bắt đầu thay cô sửa tóc.

“Tốt rồi! Mạnh tiểu thư, cô soi gương xem có vừa lòng không?”

Một giọng nói vui rạo rực vang lên ở bên tai, đánh gãy suy nghĩ của Mạnh Lan Đinh.

Nàng mở to mắt. Mái tóc cắt so le không đồng đều giờ đã biến thành mái tóc ngắn hiện đại mà thoải mái.

Nàng để tóc dài nhiều năm như vậy, thế mà ngày đầu đến Thượng Hải lại bỗng nhiên không còn nữa.

Những gì trải qua ngày hôm nay, nàng nghĩ vĩnh viễn cũng sẽ không quên.

Nàng nhìn hình ảnh quen thuộc lại có chút xa lạ của mình trong gương, hơi có chút hoảng hốt.

“Tôi thật sự chưa từng thấy ai cắt tóc ngắn lại đẹp như cô đó Mạnh tiểu thư. Cô nhìn xem, có chỗ nào cắt chưa được thì tôi sẽ sửa lại.”

Hồ mẹ rõ ràng là rất vừa lòng với tay nghề của mình, nhưng vẫn không quên khiêm tốn một phen.

Mạnh Lan Đình sờ sờ tóc ngắn, lắc đầu nói: “Rất tốt rồi. Cảm ơn Hồ mẹ.”

Hồ mẹ thật cao hứng, vừa thu thập đồ vật, vừa nói: “Mạnh tiểu thư đừng khách khí. Cô vừa tới, nếu có cái gì không biết thì cứ việc hỏi tôi. Tôi ở Thượng Hải đã rất nhiều năm.”

Mạnh Lan Đình trong lòng hơi hơi động, chần chờ một lúc rồi mới hỏi: “Dì có nghe nói về một người tên Phùng Khác Chi không?”

Hồ mẹ nha một tiếng: “Cô nói là Tiểu Cửu gia của Phùng gia sao? Sao lại không biết chứ! Hề tiên sinh gia cùng Phùng gia còn có chút quan hệ thân thích đó. Hề tiên sinh có bối phận lớn hơn Phùng gia Tiểu Cửu gia, đúng ra thì là biểu thúc của Tiểu Cửu gia đó.”

Mạnh Lan Đình ngẩn ngơ.

Vừa nói đến đề tài này thì Hồ mẹ phảng phất như máy hát được mở, lập tức thao thao bất tuyệt.

“Cái vị Tiểu Cửu gia kia a, là cục cưng bảo bối của Phùng gia, không ai dám chọc vào……”

Theo những lời đồn đại mà bà nghe được thì một câu truyện lưu truyền về Phùng gia Cửu công tử chính là chuyện hắn đi du học mấy năm trước.

Phùng gia chỉ có một nhi tử là hắn. Lúc hắn mười bảy tuổi liền bị Phùng lão gia đưa đi nước Mỹ du học về kinh tế. Không nghĩ tới vừa đến nước Mỹ

thì hắn liền chi tiền để tìm người giả mạo mình đi học, đúng hạn giữ báo cáo về gia đình, còn chính mình thì trộm đi gia nhập doanh trại quân đội. Thẳng đến hai năm lúc sau, tin tức mới bị lộ, Phùng lão gia tức giận đến muôn chết, liền lập tức đem hắn áp trở về.

Đây là chuyện hai năm trước. Sau khi Tiểu Cửu gia trở về, nhất định không chịu đi Nam Kinh làm việc. Phùng lão gia không có biện pháp gì, đành phải nhường một bước, cho phép hắn ở lại Thượng Hải. Nhưng điều kiện là hắn không thể nhập ngũ. Vì thế mấy năm nay, Phùng gia Cửu công tử liền trở thành người nổi tiếng mười dặm quanh Thượng Hải. Phàm là những người có chút giao tế và quan hệ, không có ai không biết thanh danh của hắn —— tự nhiên, tất cả đều không phải thanh danh tốt đẹp gì.

Hồ mẹ nói vô cùng hứng khởi, nhưng hiển nhiên vẫn có vài phần kiêng kị, cũng không dám phê bình Phùng gia công tử không tốt, chỉ khẩu khí uyển chuyển mà nói: “Nghe nói Cửu công tử rất nhiều bạn gái. Nhưng điều này cũng bình thường. Hiện giờ những người có thân phận cao quý như Hề tiên sinh mà vẫn theo đuổi con đường nghiên cứu học vấn thì đúng là không nhiều.”

“Vị Cửu công tử kia trông như thế nào vậy? Dì đã gặp qua chưa?”

Mạnh Lan Đinh nhớ lại bộ dáng của gã nam tử nàng gặp buổi ban ngày, hỏi.

“Năm trước tôi có gặp qua một lần.”

Hồ mẹ khoa tay múa chân, “Cậu ta rất là cao, như vầy nè, không mập cũng không gầy, mũi cao, đôi mắt như tỏa sáng, bộ dạng đúng là không chê vào đâu được……”

Theo miêu tả của Hồ mẹ, Mạnh Lan Đinh rốt cuộc xác nhận cái người tên

“Phùng Khác Chi” mà mình gặp chính là nhi tử của Phùng gia mà mình vốn muốn tới cửa cậy nhờ.

Hai nhà vốn cũng không có nhân tình gì đáng nói, Phùng gia lại có một nhi tử như vậy thì cho dù mình mặt dày tới, bọn họ cũng chưa chắc đã thật sự đê bung.

Nàng lại nhớ tới một câu mà công tử Phùng gia ném lại trước khi đi. Mạnh Lan Đình càng thêm cảm thấy nói không chừng hắn còn cản trở nàng đâu.

Tâm tình của nàng bỗng càng thêm chán nản.

“Mạnh tiểu thư, sao cô lại hỏi chuyện Phùng gia Cửu công tử vậy? Nếu là có việc, có thể nói cho Hề tiên sinh. Cậu ấy có thể giúp cô đánh tiếng.”

Hồ sơ nhiệt tâm đề nghị với nàng.

Mạnh Lan Đình hoàn hồn, cười cười: “Không có việc gì. Tôi chỉ là nghe người ta nói về anh ta nên hỏi một chút mà thôi.”

Lúc trước nàng nóng vội chỉ nghĩ phải mau chóng tới đây. Lúc này ngẫm lại cũng thấy sắp tết rồi, mọi nhà đều vội, đặc biệt là những nhà dòng dõi. Kể cả nàng có đi tìm thì hiện tại cũng không phải là thời cơ tốt.

Nàng vẫn nên nhẫn耐 chờ Chu
bá phụ trở về, sau khi gặp ông thì sẽ tính toán bước tiếp theo sau.

.....

Ngày hôm sau, Phùng Khác Chi đánh xe đi tới doanh trại đóng quân của Sư đoàn 12 phía Bắc.

Bên ngoài doanh trại có lưới sắt và tường phòng hộ, lính gác súng vác vai, đạn lên nòng, phòng vệ nghiêm ngặt, không khác gì thời điểm chiến tranh. Mấy dặm ở bên ngoài cũng cảm biển cảnh báo người không phản sự chớ tới gần.

Nhưng Phùng Khác Chi lại là khách quen của chỗ này. Mỗi người đều biết quan hệ của hắn và sự trưởng Hà Phương Tắc. Thấy hắn tới, bọn họ tự nhiên sẽ không ngăn trở.

Hắn tiến quân thần tốc, sau khi dừng xe thì lập tức đi tới chỗ Hà Phương Tắc ngày thường dùng làm nơi làm việc và nghỉ ngơi.

Sư đoàn 12 nhiều lần lập chiến công, rất nổi danh. Hà Phương Tắc cũng nổi tiếng với việc trị quân nghiêm minh. Hắn xuất thân binh nghiệp, mới hơn ba mươi tuổi, liền từ một tiểu đội trưởng nho nhỏ lên tới chức vị sư trưởng, có thể nói là quan vận hanh thông, tiền đồ vô lượng.

Nhưng nơi này lại rất đơn sơ, chỉ có một gian phòng ngủ mà thôi. Nếu không phải người quen thì sẽ không biết đây là chỗ ở của một sư trưởng.

Phùng Khác Chi được một cậu lính cẩn vụ ân cần đưa vào sau đó chính mình chờ ở nơi đó.

Hắn nằm lên cái giường sắt, hai tay gối ở sau đầu. Ngoài cửa sổ thỉnh thoảng truyền tới tiếng hò hét của binh sĩ đang thao luyện ở sân thể dục, cùng tiếng súng bắn bia tập. Hắn nhắm mắt lại, một đôi lông mi dài, rũ xuống, không hề nhúc nhích, giống như hắn đã ngủ.

Lúc này bên ngoài doanh trại truyền tới một loạt tiếng bước chân mạnh mẽ.

Phùng Khác Chi vừa động mí mắt, rồi nhanh chóng trợn mắt, từ trên giường nhảy dựng lên.

“Hà sư trưởng!”

Bên ngoài truyền đến tiếng vê binh nghiêm minh cúi chào.

Từ ngoài cửa bước vào một quân nhân, eo thắt tấp, dáng vẻ xuất chúng, ánh mắt sáng ngời. Hắn ngừng ở cửa, hai mắt nhìn đến Phùng Khác Chi, lộ ra tươi cười, kêu một tiếng “Khác Chi”.

“Hôm nay sao lại tới nơi này thế? Anh vừa trở về. Cậu đợi lâu chưa?”

Hắn vừa hỏi vừa cởi mũ và áo khoác rồi đi tới giá treo lên.

Phùng Khác Chi phảng phất có một sự tôn kính đối với nam nhân này, hắn lập tức trả lời: “Tỷ phu, Bát tỷ ngày hôm qua tới. Em biết anh có việc bận, không thể phân thân nên cũng không thông báo cho anh. Tôi nay anh bớt thời gian, em cũng sẽ bảo Bát tỷ không cần đi xā giao. Em đã đặt nhà hàng, ba người chúng ta cùng ăn cơm có được không? Đã lâu em không cùng tỷ phu và tỷ tỷ cùng nhau ăn cơm.”

Hà Phương Tắc lúc này dừng động tác nhưng sau đó lại tiếp tục treo quần áo lên rồi mới xoay người mỉm cười nói: “Được. Cậu cứ an bài đi.”

Phùng Khác Chi lộ vẻ mặt vui mừng: “Một lời đã định.”

Hắn nói ta tên tiệm cơm cùng địa chỉ. Hà Phương Tắc chỉ gật gật đầu.

“Đúng rồi, ngày hôm qua em có mua một hộp điểm tâm của Vinh Ký cho Bát tỷ, nói là do tỷ phu dặn dò. Tôi nay lúc gặp Bát tỷ, anh đừng nói lỡ miệng là được. Bát tỷ thích nhất là hoa hồng trắng. Em đã kêu đưa nhỏ của tiệm cơm chuẩn bị tốt, tới đó anh nhớ lấy rồi tặng Bát tỷ, nói đó là anh chuẩn bị.”

“Còn có.....”

Phùng Khác Chi búng tay một cái, từ tây trang lấy ra hai tấm vé.

“Cơm nước xong, hai người vừa lúc có thể đi xem phim. Rap Đại Quang Minh em đã bao trọn, không có ai quấy rầy hai người đâu. Đây là một bộ phim tình cảm mới nhất của Hollywood, không có nữ nhân nào không thích hết!”

Hà Phương Tắc trầm mặc một lát, cười khổ: “Làm khó cậu chu đáo như thế. Tỷ phu cũng không có cái gì tốt cảm ơn cậu.”

Phùng Khắc Chi vãy vãy tay, cười tưng tưng mà nói: “Không cần cảm tạ em. Chỉ cần tỷ phu cùng Bát tỷ hảo là em liền cảm thấy mỹ mãn. Dương nhiên.....”

Hắn dừng một chút.

“Nếu tỷ phu có thể để em tới chỗ này thì càng tốt.....”

“Không được!”

“Đại tỷ không lâu trước đây còn cố ý điện thoại cho anh nên anh không dám trái lời. Huống chi anh cũng không tán thành chuyện cậu nhập ngũ.”

Hà Phương Tắc ngữ khí kiên quyết.

“Tỷ phu, nói thật, tình thế có phải ngày càng không tốt không?”

“Mặc dù khai chiến, cũng có những người làm quân ngũ chúng ta chẵn rồi. Cậu chỉ cần làm tốt chuyện của mình, thực hiện trách nhiệm của công dân bình thường là được.”

Đây mắt Phùng Khắc Chi xẹt qua một đạo bóng ma, ngay sau đó lộ ra biểu tình không để ý mà nhún vai.

“Được, không nói chuyện này nữa. Em đi trước đây, tỷ phu cũng đừng

đến trễ.”

Hà Phương Tắc hơi hơi mỉm cười nói: “Đã biết.”

.....

Ngày hôm sau, thái dương lên tới đỉnh đầu, Phùng Khác Chi nhiều ngày không thấy rõt cuộc cung đến một gian phòng ở lâu bốn của toà thị chính.

Vương bí thư thấy hăn sắc mặt âm trầm, tâm tình rõ ràng không tốt, không biết là cái gì khiến hăn cáu bắn nên đứng ở cửa một hôi mới đánh bạo ôm một chồng tài liệu thật dày đi vào đặt ở trên bàn làm việc, cung kính mà nói: “Phùng thất trưởng, những văn kiện này tôi đã chuẩn bị tốt, chỉ còn thiếu con dấu của ngài thôi. Cũng sắp cuối năm rồi, ngài xem lúc nào tiện thì mỗi tập, có thể gõ vài cái dấu”

Phùng Khác Chi không chút để ý mà ậm ừ một tiếng.

Vương bí thư lại chỉ vào một văn kiện trong đó, thấp giọng nói: “Đây là báo cáo mấy ngày hôm trước vừa mới thu được, trong đó nói Đinh trưởng phòng của Công Bộ Cục tham ô công quỹ, còn có chứng cứ đầy đủ. Bởi vì việc này bị nghi ngờ có liên quan tới một khoản tiền không nhỏ nên tôi chưa nói với ai. Muốn đăng báo hay không thì ngài tự quyết định.” Nói xong ông ta cúi người lui ra ngoài.

Phùng Khác Chi rút ra báo cáo đó, tùy tay lật vài cái, nhìn chăm chăm vào danh sách kia, xuất thần một lát, sau đó cầm điện thoại gọi số nội bộ.

Rất nhanh, Đinh Phong Xuân của Công Bộ Cục nhanh chóng xuất hiện ngoài cửa. Hắn tiến lên, lại cười hì hì trêu chọc: “Phùng lão đệ điện thoại gọi, ngu huynh không dám trì hoãn. Mấy ngày không thấy, lão đệ ngươi thân thái càng thêm khiến người ta trầm trồ. Nhưng không biết lão đệ gọi ngu huynh có chuyện gì?”

Nhà mẹ đẻ của Đinh thái thái ở Nam Kinh có một hậu trưởng thật cứng rắn, chính hắn cũng là gắp người nói tiếng người, gắp quỷ nói chuyện ma quỷ, ở tòa thi chính luôn luôn rất là được việc.

Phùng Khắc Chi đem văn kiện kia cười tum tím mà đẩy đến trước mặt hắn, nói: “Đinh trưởng phòng, có người báo cáo anh tham ô công quỹ. Anh cũng biết tôi chính là ăn no chờ chết, lần đầu gắp được chuyện thế này nên thật sự không biết làm thế nào. Không bằng Đinh trưởng phòng chỉ điểm cho tôi chút?”

HẢI THƯỢNG HOA ĐÌNH

Bồng Lai Khách
www.dtv-ebook.com

Chương 6

Đinh Phong nhìn văn kiện đang nằm trên bàn, ý cười trên mặt đột nhiên
ngưng lại, nhanh chóng quay đầu liếc mắt phía sau, ba bước thành hai mà
bước ra đóng cửa lại, sau đó trở về, ha hả cười nói: “Phùng lão đệ, ta đây
không làm gì hết a, chắc chắn có kẻ bôi nhọ ta, trấn trụi bôi nhọ a!”

Thần sắc hắn trở nên kích động.

“Cũng trách ta, ngày thường làm việc quá trọng quy củ, không biết khoan
dung. Nói thật, xã hội Trung Quốc này, cũng giống ta, chính là dễ dàng đắc
tội với người khác. Nếu dùng câu nói của người già ở Thượng Hải thì chính
là cố hết sức nhưng vẫn không được lòng! Đây là chính là vu oan giá họa rõ
ràng, lão đệ ngươi ngàn vạn lần không cần tin!”

Phùng Khác Chi nghe một tiếng, cười như không cười, cầm điện thoại.

“Vậy tôi liền kêu người của Đặc Cần Khoa tới truy tìm nơi phát ra tin này.
Một khi bắt được tuyệt không thể tha thứ!”

“Ai! cũng không cần! Nhiều một chuyện không bằng bớt một
chuyện.....”

Đinh Phong nhanh tay đè tay hắn lại.

“Không được. Phùng Khác Chi tôi đời này hận nhất chính là loại tiểu
nhân ở sau lưng đâm người khác. Nếu chỉ vu oan Đinh trưởng phòng thì là
một nhẽ nhưng rõ ràng là đang coi Phùng Khác Chi tôi thành đồ ngốc rồi còn

gì! Đây đã không phải chuyện của anh nữa mà cũng là chuyện của tôi!”

Hắn bát đầu bấm dây số, rất nhanh đã có người bắt máy.

“Uy, tôi là Phùng Khác Chi.....”

Đinh Phong cuống quít ngắt điện thoại: “Việc nhỏ mà thôi, hà tất phải làm lớn như thế chứ! Phùng lão đệ ngươi bớt giận. Không bằng chúng ta bây giờ ra ngoài, đến Đại Thế Giới, ta mời, để lão đệ ngươi xin bớt giận!”

Phùng Khác Chi nhìn chăm chăm hắn, mỉm cười không nói.

Đinh Phong cùng hắn nhìn nhau.

Một hồi lặng im đi qua, bỗng nhiên Đinh Phong khom lưng xuống, thấp giọng nói: “Nếu không như vậy đi, ta tự xuất tiền túi theo số lượng vu cáo, chuyển cho lão đệ một nửa có được không? Lão đệ nếu ngại hối phiếu không tiện, thì ta sẽ đổi thành vàng, đêm nay liền đưa qua. Lão đệ yên tâm, sẽ không có người biết.....”

“Mẹ nhà anh coi Phùng Khác Chi tôi là người nào? Chỉ nhiêu đó tiền là đủ hả.?”

Tươi cười trên mặt Phùng Khác Chi đột nhiên, lạnh lùng thốt ra.

Đinh Phong sững sốt.

“Được, được. Ba phần tư, Nga không, toàn bộ, toàn bộ được không?”

Phùng Khác Chi lúc này mới ngả người trên ghế, hai chén gác trên mặt bàn, không rên một tiếng.

Đinh Phong miễn cưỡng cười nói: “Lão đệ, ta đều nguyện ý lấy ra tất cả

rồi, ngươi còn muốn ta phải như thế nào? Chỉ cần ngươi nói mà ta có thể lấy ra thì ngươi cứ việc mở miệng!”

Phùng Khác Chi mặt không biểu tình mà đoạn trang đứng trước mặt Đinh Phong. Hắn bỗng nhiên mở ngăn kéo, từ bên trong lấy ra một khẩu Browning mới tinh, ngón tay vuốt ve khẩu súng rồi bang một cái đập lên trên bàn.

Đinh Phong nhìn mắt hắn, sắc mặt biến đổi: “Phùng lão đệ, ngươi đây là.....”

Phùng Khác Chi bỗng nhiên cười, giống như sông băng tan chảy.

“Tiền tôi không có hứng thú. Đây là khẩu súng gần đây tôi mới mua, còn chưa thử qua vì thiếu cái bia ngắm.”

Hắn ngó trái ngó phải, tầm mắt dừng ở một chậu thủy tiên ở một góc bàn. Thủy tiên đã mọc cao vút, đầy cả bồn hoa. Phùng Khác Chi ngắt một đóa hoa, cầm lên đầu Đinh Phong, sau khi quang sát mới cười nói: “Hoa này thật là xứng với anh ha.”

Trên đầu Đinh Phong cầm một đóa hoa, huyết sắc trên mặt không còn chút gì.

“Tiểu Cửu gia, ngươi muốn làm gì?”

“Đinh trưởng phòng giúp một chút, đi qua chỗ kia đi!” Phùng Khác Chi lúc này ngồi trở về chỗ của mình, cầm lấy súng, chỉ chỉ vào góc tường đối diện.

“Anh yên tâm đi, tôi chỉ nhắm đóa hoa này thôi, tuyệt đối không chạm vào một sợi lông tơ của anh.”

“Không được không được, đừng nói giỡn!”

Đinh Phong liều mạng lắc đầu khiến đóa hoa rơi xuống.

“Đinh trưởng phòng đây là đang nghi ngờ tài bắn súng của tôi hả?”

Giọng nói vừa dứt thì một tiếng “Bang” bén nhọn đột nhiên vang lên trên lầu bốn của tòa thị chính.

Mọi người đang làm việc trong tòa nhà đều nghe rõ.

Đinh Phong cúi đầu, nhìn chăm chăm mặt đất bên chân hiện rõ mồn một vết đạn, cả người cứng lại.

Phùng Khác Chi đem hoa lại lần nữa cắm ở trên đầu hắn.

Đinh Phong vẻ mặt đưa đám, thanh âm phát run: “Tiểu Cửu gia.....”

“Bang!”

“Bang! Bang!”

Liên tiếp ba viên viên đạn bắn ra, bên chân Đinh Phong lửa tóe lên, tàn lửa văng khắp nơi.

“Ngươi con mẹ nó còn không mau đi qua góc tường kia?”

“Ta đi, ta đi! Cứu mạng ——”

Đinh Phong rống lên như quỷ, quỷ kêu, vội vàng chạy đến góc tường thì tiếng súng mới ngưng lại.

“Tiểu Cửu gia, ngươi tha ta, ta đi tự thú! Ta cũng không dám nữa ——”

“Đừng nói nhảm nữa! Ngươi đứng yên để ta bắn, nếu động đậy làm ta bắn trượt, ngươi không còn mạng ăn cơm cũng đừng có oán ta!”

Phùng Khác Chi vẻ mặt không kiên nhẫn.

Đinh Phong mở to hai mắt, hoảng sợ mà nhìn họng súng tối om đang nhắm thẳng vào mình, trên trán không nhịn được mà lăn xuống mồ hôi lạnh, hai chân run bần bật.

Phùng Khác Chi cầm súng, ngắm trái ngắm phải, lại giống như không hài lòng, bỗng nhiên nhắm mắt lại, bắn một phát.

Một tiếng súng cuối cùng vang lên.

“Má ơi ——”

Một tiếng kêu thảm thiết cõi lòng vang lên, trong văn phòng sau đó hoàn toàn an tĩnh lại.

Toà thị chính đã xây từ lâu, trong ngắn ấy năm, đây là lần đầu tiên truyền ra tiếng súng. Tiếng súng liên tiếp rất nhanh đã hấp dẫn mọi người vây lại đây.

Tiếng súng là từ văn phòng của Phùng Khác Chi ở lầu bốn vọng ra. Mọi người đều không dám tới gần mà tập trung ở phụ cận khe khẽ nói nhỏ.

Thư ký trưởng của tòa thị chính là Trương Thành vội vã tới, lại cố lấy dũng khí gõ cửa.

Tiếng khóa cửa vang lên, Phùng gia Tiểu Cửu gia đứng ở phía sau cửa, cả người hoàn hảo, không thiếu cái gì.

Trương Thành nhẹ nhàng thở ra, rồi lại ngó vào trong nhìn thì thấy Đinh Phong của Công Bộ Cục ngã ở một góc tường, hai mắt nhắm nghiền, chõ đũng quần ướt một mảnh, không biết sống hay chết, bên cạnh hắn là một bông hoa thủy tiên. Trương Thành không khỏi lấp bấp kinh hãi, nhìn về phía

Phùng Khác Chi.

“Vừa rồi tôi cùng Đinh trưởng phòng chơi một trò chơi mà thôi. Không nghĩ tới Đinh trưởng phòng lá gan lại nhỏ quá, bị dọa hôn mê rồi. Đã kinh động chư vị, là tôi không tốt.”

Phùng Khác Chi thổi nóng súng một cái, dưới ánh mắt chăm chú của mọi người liền nghênh ngang mà đi.

.....

Công ty thời trang của Phùng Lệnh Mỹ nằm trên con đường phồn hoa Đông Sơn, chiếm trọn một tòa nhà bảy tầng. Gần tới cuối năm công việc vô cùng bận rộn, lúc này đã là 6 giờ chiều, bên ngoài trời cũng đã đen mà nàng vẫn chưa rời đi.

Lúc nàng đang cùng kế toán nói chuyện thì nữ thư ký mới vào làm năm nay tiến đến gõ cửa thông báo: “Phùng tiểu thư, bên ngoài có một quan quân tên là Hà Phương Tắc tới tìm cô. Tôi để anh ta chờ ở phòng khách.”

Lão Trần đỡ đỡ mắt kính đang trượt xuống từ trên mũi, thu hồi sổ sách: “Hà thái thái, chõ tôi cũng không còn việc gì nữa, ngày mai là có thể kết xong trưởng mục. Tôi đi trước đây.” Nói xong ông ta đi ra ngoài, lúc đi qua nữ thư ký kia thì không khỏi lắc lắc đầu.

Nữ thư ký không rõ nguyên do, còn Phùng Lệnh Mỹ thì nói: “Để anh ta đi lên đi.”

Nữ thư ký vừa đi ra ngoài định truyền lời thì đã bị gọi lại.

“Thôi, để tôi xuống. Tôi cũng nghĩ đây, cô giúp thu thập đồ đạc ở đây rồi có thể về.”

“Vâng Phùng tiểu thư.”

Nữ thư ký vội vàng lấy áo khoác và túi, Phùng Lệnh Mỹ tiếp nhận rồi đi xuống lầu.

Hà Phương Tắc ngồi trên một cái ghế, đã tháo mũ, đoan đoan chính chính mà đặt ở trên bàn trà, hai tay đan vào nhau, hai cánh tay tì trên đầu gối, thân thể hơi nghiêng về phía trước. Também mắt hờ dửng ở một cái bình cổ ở đối diện, ánh mắt vẫn không nhúc nhích. Lúc hờ nghe được tiếng giày cao gót gõ xuống nền thì quay đầu, lộ ra tươi cười, đứng lên, đi về phía Phùng Lệnh Mỹ.

“A Mỹ!”

Phùng Lệnh Mỹ dựa vào cửa, hai tay giao nhau trước ngực, nhàn nhạt nói: “Có chuyện gì?”

Hà Phương Tắc chần chờ, rồi nói: “Tôi hôm qua em không tới. Vậy tôi nay em có rảnh không, anh mời em ăn cơm.”

Phùng Lệnh Mỹ nói như chém đinh chặt sắt: “Tôi rất bận, không rảnh. Anh không cần nhiều chuyện, sau này cũng đừng tới nữa.”

Nàng xoay người đi, được vài bước lại quay đầu lại.

“Còn có, tết này anh cũng không phải đi Nam Kinh. Trước mặt cha tôi sẽ giải thích cho anh.” Nói xong cô quay đầu ra cửa, nhanh chóng lên xe.

Hà Phương Tắc đuổi tới, nhìn ô tô rời đi, đứng tại chỗ một lúc lâu

rồi mới cúi đầu châm thuốc lá, hít vào một hơi rồi xoay người chậm rãi rời đi.

Phùng Lệnh Mỹ trở về biệt thự của Phùng gia, vừa vào tới nhà đã hỏi má Phùng về đệ đệ, biết hờ còn chưa về thì ngồi xuống sofa ở phòng khách, đá

rời giày cao gót, lại xoa xoa thái dương.

Má Phùng là người hầu lâu năm, thấy vẻ mặt nàng mệt mỏi, thì nói: “Bát tiểu thư còn chưa ăn cơm phải không? Hay cô ăn cơm trước đi, tiểu thiếu gia còn không biết khi nào mới về đâu.”

Phùng Lệnh Mỹ gật gật đầu: “Tôi đi thay quần áo trước đã.”

Nàng đứng lên, đang muốn đi thì điện thoại vang lên. Má Phùng tiếp điện thoại rồi lập tức chuyển cho Phùng Lệnh Mỹ: “Là đại cô nãi nãi.”

Phùng Lệnh Mỹ tiếp nhận điện thoại: “Đại tỷ, có việc gì sao?”

Phùng gia trưởng tỷ lớn tuổi hơn Phùng Lệnh Mỹ rất nhiều. Lúc này nàng đã hơn bốn mươi tuổi, là phu nhân bộ trưởng của chính phủ quốc dân, địa vị rất cao.

Giọng nói của nàng truyền ra từ điện thoại: “Tiểu Cửu có ở đó không?”

Giọng đại tỷ nghe vẫn bình thường, thông thả ung dung, nhưng Phùng Lệnh Mỹ vẫn cảm nhận được có điểm dị thường.

“Nó không ở nhà. Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Tiểu Cửu hôm nay ở trong văn phòng nổ súng, kinh động toàn bộ mọi người trong tòa thị chính.”

Phùng Lệnh Mỹ lắp bắp kinh hãi: “Có người nào chết không?”

“Người không có việc gì. Nghe nói Tiểu Cửu cài một đóa hoa lên đầu người ta rồi nhắm bắn khiến người ta bị dọa đến hôn mê.”

Phùng Lệnh Mỹ nhẹ nhàng thở ra, khụ một tiếng: “Em còn tưởng có chuyện gì lớn! Không chết người là được rồi. Là người nhà ai vậy? Có cần

em đi xem không?"

"Là một người thân thích của thứ trưởng Tôn của bộ giao thông. Em không cần đi, chị bên này đã có lời, cũng không việc gì. Vẫn đề chính là cha. Ông cũng biết rồi, đã gọi điện vài lần mà không thấy Tiểu Cửu, đang vô cùng tức giận."

Phùng Lệnh Mỹ vội nói: "Được được, đại tỷ, tình huống em đã biết rồi, chị mau tới khuyên cha đi, đừng để ông tức giận. Tiểu Cửu nhà chúng ta làm việc rõ ràng, sẽ không vô duyên vô cớ bắt người ra làm trò vui này đâu. Chị cứ chờ, em liền đi tìm nó ngay đây, tìm được sẽ báo chị."

Phùng Lệnh Mỹ gác điện thoại, đang muốn đi ra ngoài thì Lão Đinh gác công tiến vào nói chưởng quầy của Tùng Vân Ký có việc muốn cầu kiến Bát tiểu thư.

Tùng Vân Ký là một gian đồ cổ đã có từ tiền triều, chưởng quầy họ Hồ, là người phuơng bắc, có quan hệ với Phùng lão gia. Phùng Lệnh Mỹ tự nhiên cũng quen người này nên tuy rằng lúc này đang vội ra ngoài tìm đứa em trai gây họa không biết đang ở đâu nhưng người ta đã tới cửa thì cũng đành phải hoãn lại.

Hồ chưởng quầy vẫn ăn mặc như thời xưa, trường bào cùng với áo khoác lông chuột, cười ha hả đi vào chào hỏi Phùng Lệnh Mỹ.

Phùng Lệnh Mỹ cười nói: "Hồ chưởng quầy, không giấu gì ngài tôi hiện tại có việc gấp muốn đi ra ngoài, nếu ngài có bảo bối mới gì muốn tôi xem thì chúng ta có thể hẹn lúc khác không?"

Hồ chưởng quầy vẫy vẫy tay: "Xem tiểu thư nói kìa, tôi là người không có ánh mắt vậy sao? Sao tôi dám tới cháo mời mấy cái đồ vật không ra gì của mình chứ? Chẳng qua hôm nay tôi có thu được một vật, sợ là từ nhà tiểu thư

đi ra, sợ vạn nhất có việc nên mới tới cửa cho an tâm.”

Phùng Lệnh Mỹ lập tức nghe ra nội tình, liền thỉnh Hồ chưởng quầy ngồi xuống.

Hồ chưởng quầy lấy từ trong ngực ra một cái túi nhung tơ buộc dây, mở túi lấy ra một cái ngọc bài, để trong lòng bàn tay mình, rồi đưa ra, nói: “Hôm nay có một người tới cửa hàng, nói là cuối năm rồi muốn bán đồ vật tổ tiên truyền lại để ăn tết. Tôi làm việc này đã lâu, đồ vật qua tay không có một ngàn thì cũng vài trăm, không phải khoe khoang nhưng phàm là thứ tốt đã xem qua thì tuyệt sẽ không nhận nhầm, huống chi vẫn là đồ từ trong tay mình đi ra ngoài chứ?”

Hắn chỉ vào tám chữ khắc trên ngọc bài “Phúc truyền muôn đời, lộc hưởng thiên thu”. “Tôi nhớ rõ rành mạch, đây là cửa hàng cấp lệnh tôn từ thời còn trẻ. Hoa văn, kiểu chữ đều giống như đúc nên tôi sẽ không nhầm. Sao thứ này lại thành của nhà người khác được chứ? Tôi lúc đó liền thỉnh người nọ đi vào, hù dọa hắn khiến hắn cuối cùng khai ra đi kèm với miếng ngọc này còn có một vật khác.....”

Hồ chưởng quầy nói xong lại lấy ra một phong thư, đưa tới.

“Bát tiểu thư, ngài xem xem bên trong.”

Phùng Lệnh Mỹ mở ra.

Bên trong là thiếp canh thành hôn. Thiếp canh này hắn đã có từ lâu, màu hồng đã phai nhiều nhưng chữ màu đen vẫn là rõ ràng. Trên đầu trang là bốn chữ viết bằng bút lông “Long phượng hợp hôn”. Tiếp theo bên trái là “Càn tạo dân quốc buổi trưa, ngày tám tháng tư năm thứ năm”, bên cạnh còn viết mấy cái chữ nhỏ, có bát tự và thuộc tính ngũ hành.

Đây là nhà trai. Tiếp theo là nhà gái viết “Khôn thiết dân quốc giờ mão,

ngày ba tháng sáu, năm thứ bảy, mặt sau cũng có bát tự và ngũ hành.

Cuối cùng là “Ngũ hành hợp canh, âm dương tương thuộc, trời đất tạo nên, Phùng Mạnh quan hệ thông gia.”

Thời gian lập thiếp là ngày sáu, tháng mười hai năm dân quốc thứ chín.

Phùng Lệnh Mỹ kinh ngạc vô cùng.

Sinh thần bát tự của nhà trai trên này nàng biết, chính là của Phùng Khác Chi chứ còn ai vào đây nữa.

“Bát tiểu thư, ngài xem, đây hẳn là đồ vật của quý phu đì?”

Phùng Lệnh Mỹ nhìn thiếp canh cùng ngọc bài trong tay, bỗng nhiên nhớ ra. Khi đó nàng tuy rằng cũng còn nhỏ, nhưng vẫn có chút ấn tượng.

Nàng nhớ rõ một năm kia, đệ đệ tựa hồ ba bốn tuổi, phụ thân ra cửa một chuyến, trở về liền nói ngẫu nhiên gặp được cố nhân, thập phần thích nữ nhân đối phương nên liền định hôn sự. Gia đình kia là nhà quan lại, nếu là sớm mười mấy năm thì chính là nhà mình trèo cao. Vì thế lúc ấy ông dứt khoát mà đính hôn luôn cho hai đứa trẻ.

Cái này có lẽ chính là hôn ước mà thời trẻ phụ thân nhất thời xúc động lập ra, sau lại trải qua nhiều năm nên cũng dần dần quên đi. Nếu không phải hiện tại đột nhiên xuất hiện hai vật này thì nàng căn bản nhớ không ra chuyện này.

Phùng Lệnh Mỹ hơi ngẩng đầu: “Hồ chưởng quầy, thứ này sao lại tới chỗ ngài?”

Hồ chưởng quầy vội nói: “Kẻ kia nói là cướp được của một vị tiểu thư trẻ tuổi lúc ở nhà ga.”

Phùng Lệnh Mỹ vội cảm tạ Hồ chưởng quầy sau đó tiễn người đi, lại nhìn

đến đồ vật trước mặt, nhíu mày trầm tư. Đúng lúc này ngoài cửa vang lên tiếng bước chân, ngẩng đầu lên thì thấy đệ đệ hai tay đút túi, từ bên ngoài lung lay tiến vào.

HẢI THƯỢNG HOA ĐÌNH

Bồng Lai Khách
www.dtv-ebook.com

Chương 7

“Bát tỷ, chị xem cái gì vậy?”

Phùng Khác Chi mắt sắc, Phùng Lệnh Mỹ còn không kịp giấu thiếp canh thì đã bị hắn đoạt đi.

“Sao lại có ngày tháng năm sinh của em.....”

Phùng Khác Chi nhướn mày, tay cầm tấm thiệp canh run lên.

“Cái này là cái gì thế? Còn long phượng xứng đôi nữa chứ?”

Phùng Lệnh Mỹ đành phải giải thích: “Khi em còn nhỏ, cha từng thay em định qua một cuộc hôn nhân. Đây là thiếp canh để lại cho nhà gái lúc đó.”

“Hôn nhân hả?”

Phùng Khác Chi nao nao, lại lần nữa cúi đầu, nhìn chầm chằm tờ giấy hồng.

“Dân quốc năm thứ chín, lúc đó em mới bốn tuổi?” Ngữ điệu của hắn cao hơn, tầm mắt đảo qua thông tin nhà gái, vẻ mặt chán ghét, lại vẫn đọc từng câu: “..... Ngũ hành tương hợp..... Âm dương tương thuộc..... Trời đất tạo nên..... Phùng Mạnh quan hệ thông gia.....”

“Ha ha ha ha ——”

Hắn lúc này giống như không nhịn được nữa phải tuôn ra một trận cười

thật to. Hắn vừa cười vừa nói: “Có ý tứ gì? Cái này là từ đâu ra vậy? Bát tỷ chị đừng nói với em là nữ nhân này hiện tại cầm cái đồ vật rách nát này tới muôn gả cho em nha? Năm mơ! Nghĩ cũng đừng nghĩ! Kể cả Mạnh gia nữ nhi là thiên tiên, thì em cũng sẽ không cưới nàng!”

Phùng Lệnh Mỹ vội nói: “Không phải, không phải Mạnh gia cho người đưa tới. Là Hồ chưởng quầy của Tùng Vân Ký đưa sang.” Sau đó đơn giản đem lai lịch của vật này nói lại một lần.

Phùng Khác Chi híp híp mắt, hừ một tiếng: “Còn không phải giống nhau? Nếu không phải muôn quẩn lấy thì ai còn mang theo cái này ra cửa mà đi dạo chứ?”

Đáy mắt, đuôi lông mày của hắn đều lộ ra chán ghét không thèm che giấu. Hai tay hắn liền vung lên, thiếp canh bị xé thành hai nửa luôn.

“Đừng ——” Phùng Lệnh Mỹ vội vàng ngăn trở nhưng đã quá muộn.

Phùng Khác Chi tùy tay đem hai mảnh thiếp canh bị xé ném lên trên đất. “Thú vô dụng này còn giữ làm gì chứ?” Hắn không chút để ý mà đi qua, giầy da còn giẫm lên mảnh thiếp canh, để lại một dấu giày màu đen.

Phùng Lệnh Mỹ lắc lắc đầu, tự mình đi qua nhặt lên.

“Bát tỷ, tối hôm qua chị rõ ràng đã đáp ứng em, sao lại không tới? Tỷ phu đợi cả đêm đó!”

Phùng Khác Chi không hề để ý tới mảnh giấy hồng kìa mà đặt mông ngồi vào sô pha, tức giận hỏi.

Tuy rằng đã qua một ngày nhưng nhắc tới cái này Phùng Khác Chi vẫn là thấy buồn bức không thôi.

Phùng Lệnh Mỹ đem hai mảnh thiếp canh bị xé cùng với miếng ngọc bài kia thả lại phong thư.

“Chị đáp ứng cùng em đi ăn cơm, không phải hắn! Còn nữa, chuyện của chị với hắn, em đừng xen vào nữa!”

“Bát tỷ, tỷ phu có chỗ nào không tốt, chị dựa vào cái gì mà đối xử với anh ấy như thế?”

“Việc của người lớn, em quản ít thôi.”

Phùng Lệnh Mỹ ngồi thẳng thân thể, nhìn hắn, sắc mặt trở nên nghiêm túc.

“Chị hỏi em, ban ngày em nổ súng ở văn phòng, đem người ta thành bia ngắm là thế nào?”

Phùng Khác Chi cầm lấy một quả táo ở trong cái khay trên bàn, nghiêng người trên sô pha, cắn một ngụm.

“Là tên kia tự tìm. Hắn tham ô không nói, còn muốn hối lộ em. Em chỉ là bắn vài phát, cùng hắn chơi chơi mà thôi.”

“Em nói cho đàng hoàng! Người ta đều đã báo cho Nam Kinh rồi! Cha cũng biết hết! Vừa rồi cả đại tỷ cũng gọi điện tới! Em lại gây rắc rối khiến cha tức giận đến không nhẹ. Tự em nói đi, bây giờ phải làm sao?”

“Em sẽ tự mình gọi điện thoại, để cha mắng chết em đi. Nếu mắng chưa chết thì em tự đi Nam Kinh để cha đánh.” Nói xong hắn ném quả táo, cầm lấy điện thoại.

Đối với cái đồ lợn chết không sợ nước sôi này, Phùng Lệnh Mỹ cũng không thể không quan tâm, sợ phụ thân nhận điện thoại của hắn thì càng tức

giận nén liền chụp lấy tay hắn.

“Chị sẽ gọi điện giải thích cho em!”

Phùng Khác Chi cợt nhả mà rướn người qua: “Vẫn là Bát tỷ đau lòng em.”

Phùng Lệnh Mỹ trừng hắn một cái.

“Tiểu Cửu, Phùng gia chúng ta chỉ có một nhi tử là em, khổ tâm của người nhà đối với em, chắc em cũng hiểu. Em cũng không còn nhỏ nữa, nếu cứ thế thì làm sao cha và đám đại tỷ yên tâm chứ……”

“Bát tỷ, em về thay quần áo rồi phải đi ra ngoài đây.”

Phùng Khác Chi lần nữa ném xuống quả táo đã cắn mẩy ngum, từ trên sô pha đứng lên, bước lên thang lầu.

Phùng Lệnh Mỹ cũng đứng lên hỏi: “Em lại muốn đi đâu? Không cho ra ngoài! Ban ngày mới vừa gây chuyện, buổi tối em còn không ngoan ngoãn chút hả? Mấy ngày hôm trước trên báo lại đăng là em bao cái vị trí ca nhạc họ Chung kia. Cô gái đó chị biết, có giúp công ty của chị chụp họa báo. Nếu em muốn quen bạn gái thì còn nhiều tiểu thư gia đình đứng đắn cho em chọn, cái loại đó thì……”

“Em đi tìm tỷ phu, chị có ý kiến gì không?” Phùng Khác Chi bỗng chốc ngừng ở trên cầu thang, quay đầu, nhướng mày với Phùng Lệnh Mỹ.

Phùng Lệnh Mỹ ngẩn ra.

Phùng Khác Chi ba bước cũng thành hai bước mà đi lên lầu hai.

“Tiểu thiếu gia, cậu còn chưa ăn cơm nha! Ăn cơm xong rồi hẵng đi tìm Bát cô gia có được không? Đã nhiều ngày cậu không ăn cơm ở nhà rồi —”

Má Phùng hướng hắn kêu.

“Không ăn!”

Một lát sau, Phùng Lệnh Mỹ không thể cù thế để em trai lái xe ra cửa, nàng nhíu mày suy nghĩ một lát, sau đó cầm lấy điện thoại, gọi cho trưởng tỷ Phùng Lệnh Nghi giải thích một phen việc làm ban ngày của tiểu đệ.

“Đại tỷ, vừa rồi em có hỏi Tiểu Cửu. Hóa ra người nọ tham ô công khoản, còn muốn hối lộ Tiểu Cửu, lúc này mới chọc đến vảy ngược của nó. Chị nói tốt với cha để ông không phải tức giận. Vừa rồi em đã hung hăng mắng nó một trận rồi. Thái độ của nó rất tốt, nói nhất định sẽ sửa. Chờ thêm hai ngày về đến Nam Kinh, thì đại tỷ lại nói nhiều hơn là được.”

Giọng người ở đầu dây bên kia nói: “Hoàng thị trưởng vừa rồi đã gọi điện thoại báo với cha. Nghe nói là người kia có vấn đề, chẳng trách được Tiểu Cửu nhà chúng ta. Hai ngày nay em cố sắp xếp thời gian làm xong việc rồi mau về Nam Kinh đi, đừng để những tờ báo lá cải đăng bài linh tinh, chị nhìn đến là thấy phiền.”

“Được. Em đã biết.”

“Còn có Phương Tắc, nhớ gọi nó về ăn tết. Đã lâu không gặp em rể, cha mới hỏi nó hai ngày trước.”

Phùng Lệnh Mỹ cười: “Anh ấy khả năng không nghỉ được. Đại tỷ cũng biết, vị trí anh ấy đóng quân rất quan trọng, hiện tại tình thế lại càng ngày càng không tốt.....”

“Kể cả không tốt thì cũng không có khả năng hai ngày sẽ liền nổ súng. Bát muội, chị nghe nói em và Phương Tắc.....”

“Ai đại tỷ, em nói với chị, em vừa
mới gặp một việc rất là kỳ quặc.” Phùng Lệnh Mỹ vội vàng nói sang chuyện
khác.

“Chuyện gì kỳ quặc?”

“Đại tỷ, chị có nhớ rõ việc năm đó cha giúp Tiểu Cửu đặt hôn ước
không?”

“Mạnh gia sao?”

Bên kia, đại tỷ cũng là ngạc nhiên nói.

“Vừa rồi Hồ chưởng quầy của Tùng Vân Ký có tìm tới cửa.....”

Phùng Lệnh Mỹ đem ngọn nguồn nói một lần.

“Đại tỷ, em đoán không biết có phải Mạnh gia nghĩ nhà chúng ta muốn
thoái hôn nên mới cố ý tìm tới không? Nếu không, bọn họ tới Thượng Hải thì
cứ tới, làm gì phải mang theo thiếp canh cùng tín vật?”

Đầu dây bên kia im lặng một lát rồi mới có thanh âm truyền tới: “Đồ hiện
tại đều ở chỗ em hả?”

“Đúng thế.”

“Em cứ giữ đó. Để chị suy nghĩ đã.”

“Được, đại tỷ.”

.....

Ngày hôm sau, tuyết rơi xuống Nam Kinh nhiều ngày rốt cuộc cũng
ngừng. Một chiếc xe Buick màu đen treo biển nhập khẩu từ Mỹ di chuyển

đọc theo Tứ Kim Sơn ra Bàn Sơn. Chiếc xe chạy uốn lượn mà lên, cuối cùng ngừng ở phía trước một biệt thự thấp thoáng gạch xanh ấm áp với ngói kiểu Trung Quốc.

Ô tô tiến vào đình viện, cảnh vệ vội chạy đến mở cửa, rồi cung kính cúi chào trưởng nữ của Phùng gia là Phùng Lệnh Nghi, nói: “Phùng lão gia ở lầu hai. Bác sĩ kiểm tra sức khoẻ mới vừa đi.”

Phùng Lệnh Nghi đi lên thư phòng trên lầu hai, một bên hỏi vị thư ký chuyên phụ trách sinh hoạt cho phụ thân mình hỏi thì biết ngoại trừ huyết áp hơi cao chút, còn lại đều tốt. Nàng gật gật đầu, đẩy cửa thư phòng nhìn thấy phụ thân đang ngồi ở trước cửa sổ, mang kính viễn thị đọc báo thì liền cười gọi một tiếng cha.

Lão Phùng quay đầu, trầm khuôn mặt nói: “Sao con lại tới đây? Đừng nghĩ nói lời hay cho nó, kể cả có lý thế nào cũng không thể làm cái việc không ra hồn như thế được. Tất cả đều là do các ngươi đám tỷ tỳ này chiếu hử nó, ba ngày hai chuyện đem cái mặt già nua này của ta quăng hết rồi. Chờ nó về Nam Kinh, ta không đánh gãy chân nó là không được! Các ngươi nếu còn che chở nó thì sau này đừng tới gặp ta nữa!”

Phùng Lệnh Nghi cười nói: “Cha nói thế nào thì thế ấy, tất cả đều là chúng con không tốt. Đặc biệt là con, trách nhiệm lớn nhất. Chờ Tiểu Cửu tới, không cần cha động thủ, con sẽ đánh nó trước tiên! Hôm nay con tới đây không phải vì cái này. Ngoài việc tới thăm cha thì còn có một việc muốn thương lượng với cha.”

Sắc mặt lão Phùng lúc này mới hòa hoãn chút, ông tháo kính xuống, buồn tờ báo: “Nói.”

“Cha, ngài còn nhớ rõ từng giúp Tiểu Cửu đính thân không? Cái nử nhibia của Mạnh gia hiện tại hắn là đã tới Thượng Hải rồi.”

Lão Phùng ngẩn ra.

“Sao con lại biết?”

“Tôi hôm qua Bát muội nói cho con.”

Phùng Lệnh Nghi đem lời Phùng Lệnh Mỹ nói lại một lần.

“Tôi hôm qua con liền tìm người đi hỏi thăm tin tức Mạnh gia. Buổi sáng hôm nay vị huyện trưởng ở đó có đánh điện cho con, nói hắn đã tự mình tới cửa hỏi thăm tin tức. Mạnh thái thái vừa mới qua đời, Mạnh công tử đi du học còn chưa về nước. Theo lời người nhà Mạnh gia thì Mạnh tiểu thư đúng là vài ngày trước đã tới Thượng Hải.”

Trong mắt Lão Phùng lộ ra ngạc nhiên: “Mạnh thái thái đã qua đời sao?”

Phùng Lệnh Nghi gật đầu: “Vâng. Nghe huyện trưởng nói thì mấy năm nay, tình trạng Mạnh gia so với trước ngày càng nghèo túng hơn.....”

Nàng dừng lại, liếc nhìn phụ thân.

Phụ thân trầm mặc một lát, trong mắt lại lộ ra một mảnh xấu hổ.

“Ta có lỗi! Mấy năm nay, không có làm tròn bổn phận.....”

“Cha đừng tự trách mình.” Phùng Lệnh Nghi xem mặt đoán ý, rất là để ý mà khuyên.

“Mạnh bá phụ làm người thanh cao, lúc trước hai nhà có lui tới thì liên tiếp tự tuyệt ý tốt của nhà chúng ta. Sau khi ông ấy qua đời, Mạnh bá mẫu cũng là như thế này. Ta nhớ rõ lúc ấy chúng ta đưa cái gì qua thì Mạnh gia cũng sẽ đáp lễ ngang bằng. Bọn họ chắc là không muốn đánh mất danh dự gia đình. Chúng ta liền nghĩ Mạnh gia tộc cũng không nhỏ, cho dù ngày qua không tốt thì cũng không đến mức gian nan. Hơn nữa mấy năm nay, quốc sự

hỗn loạn, chuyện cũng đã nhiều năm, lúc ấy Tiểu Cửu mới ba bốn tuổi đi?
Nếu nói chiểu cõi không đến thì cũng là chuyện bình thường.....”

Lão Phùng xua tay, ngữ khí nóng nảy: “Mạnh gia nữ hiện tại ở chỗ
nào của Thượng Hải? Lập tức gọi người đi đón nàng lại đây!”

“Cha đừng vội. Con chính là muốn thương lượng việc này với cha.”

Phùng Lệnh Nghi biết phụ thân tính tình xúc động, nói gió thì chính là
mưa rồi nên đành phải trấn an vài câu, sau đó truyền đạt tin tức mình nghe
được từ Phùng Lệnh Mỹ.

“Xem bộ dáng này, nếu đúng là Mạnh gia cô nương mang theo thiếp canh
tới Thượng Hải là muốn cậy nhờ chúng ta, thì chắc là muốn bàn đến hôn
nhân. Bát muội không phải cũng đang ở Thượng Hải sao? Theo ý còn thì
không bằng trước tiên kêu Bát muội đi tìm Mạnh tiểu thư, tìm được rồi, thì
lặng lẽ đón người đến, lén thấy mặt. Không quan tâm Mạnh gia cô nương
người như thế nào, nếu cùng nhà chúng ta đã có hôn ước, hiện giờ lại tìm tới
thì chúng ta nhất định sẽ cho nàng an bài thật tốt, để nàng nửa đời sau áo cõm
không lo.”

Nàng dừng một chút.

“Nếu là có nguyên nhân khác thì chờ thấy người, chúng ta lại quyết định.
Cha thấy thế nào?”

“Hảo, hảo! Con mau đi an bài đi. Để lão Bát đi lo việc, sớm tìm được
người rồi mang người về đây!”

Lão Phùng thúc giục.

HẢI THƯỢNG HOA ĐÌNH

Bồng Lai Khách
www.dtv-ebook.com

Chương 8

Từ ngày đầu tiên mẫu thân qua đời, Mạnh Lan ĐÌnh liền giống như mất đi chỗ dựa, thấy phía trước mờ mịt.

Đệ đệ sinh tử chưa biết, càng khiến nỗi lòng nàng thêm nặng nề. Chỗ này của Hề Tùng Chu chung quanh u tĩnh, ban ngày ít người qua lại, hoàn cảnh cực kỳ thoái mái, nhưng Mạnh Lan ĐÌnh thân đã ổn định nhưng tâm vẫn không thể an.

Gần đến cuối năm, nên mấy ngày nay mỗi nhà hẵn là đều náo nhiệt vô cùng, dù giàu hay nghèo. Có điều những thứ đó đều không liên quan gì tới nàng cả.

Ngày thứ ba đến nơi này là cách cuối năm chỉ còn hai ngày. Buổi sáng 9 giờ, Hề Tùng Chu tới nói lời từ biệt với nàng, nói mình phải đi Nam Kinh.

“Rất là xin lỗi, chỉ có thể để cô một người ở lại đây. Gia mẫu gần đây nhiễm bệnh nhẹ, tôi cần phải trở về thăm. Qua năm mới tôi sẽ trở về. Lúc tôi không ở đây, Mạnh tiểu thư nếu có yêu cầu gì hoặc có gì không tiện thì cứ việc gọi điện thoại liên hệ.”

Hề Tùng Chu lấy ra một cái danh thiếp, đưa cho Mạnh Lan ĐÌnh.

Mạnh Lan ĐÌnh đưa hai tay tiếp lấy.

“Vốn là tôi quấy rầy Hề tiên sinh, làm gì có lý để anh phải xin lỗi chứ. Anh mau chút trở về, chỗ này tôi không thiếu gì hết.”

Hề Tùng Chu cũng dặn dò Hồ mẹ chiếu cố Mạnh Lan Đình cho tốt, ánh mắt hắn dừng ở mái tóc ngắn mới sửa lại của nàng, mỉm cười gật đầu, rời đi. Không nghĩ tới, ước chừng một giờ sau, lúc 10 giờ, nhiều thời điểm, Mạnh Lan Đình nhận được một cuộc điện thoại gọi đến, là Hề Tùng Chu.

“Mạnh tiểu thư, có một chút việc phiền cô. Tôi muốn xác nhận với cô là lệnh tôn từ trước có cùng Phùng lão quen biết hay không?”

Ước chừng là sợ Mạnh Lan Đình không biết “Phùng lão” là ai nên hắn liền báo cả tên. Lòng Mạnh Lan Đình hơi hơi nhảy dựng: “Đúng vậy. Làm sao thế?”

Ngữ khí của hắn tức khắc trở nên nhẹ nhàng, cười nói: “Như vậy thì tốt rồi. Là thế này, tôi vừa rồi đang muốn đi đến nhà ga thì Phùng gia Bát tiểu thư tới tìm, nói Phùng lão biết cô đã đến Thượng Hải nên thập phần cao hứng, muốn đón cô đi Nam Kinh ăn tết. Nếu cô đồng ý thì tôi sẽ đưa Bát tiểu thư tới đó.”

Mạnh Lan Đình chần chờ chút rồi nói: “Tốt. Phiền anh rồi.”

Gác điện thoại, Mạnh Lan Đình xuất thần một lát. Mình tới Thượng Hải chưa được vài ngày, cũng không báo cho ai biết mục đích mình tới Thượng Hải cũng như quan hệ với Phùng gia, bao gồm cả Hề Tùng Chu. Sao người của Phùng gia lại nhanh như thế đã biết rồi?

Tuy rằng ngày đầu tiên tới nàng có gặp Phùng gia nhi tử. Nhưng nàng tin tưởng, Phùng gia nhi tử không có khả năng biết thân phận của chính mình.

Nàng cảm thấy có điểm đáng ngờ ở đây nhưng rất nhanh liền bỏ qua điểm nghi ngờ đó.

Không cần biết làm thế nào mà Phùng gia lại biết mình tới Thượng Hải, mục đích của nàng vốn cũng là tới tìm bọn họ nhờ vả.

Bởi vì do Phùng gia nhi tử nên nàng mới sinh ra chút do dự. Nhưng hiện tại, giống như trời cao giúp nàng, người Phùng gia lại tự mình đến tìm nàng.

Nàng quyết định thuận thế đi gặp một lần. Mặc kệ cuối cùng có thể đạt được nguyện vọng hay không thì cũng phải đi thử một chuyến.

10 giờ rưỡi, Mạnh Lan Đình đứng ở hiên trước cửa, gặp được Phùng gia Bát tiểu thư vừa bước từ trên xe xuống. Bát tiểu thư mõi đǒ tóc quǎn, mặc quǎn, áo khoác tay trang màu tím, trên cánh tay đeo một cái túi da của Chanel tinh xảo, chân đi giày cao gót. Trang phục của vị tiểu thư này thoạt nhìn hiện đại, giỏi giang lại không mất đi nữ tính. Hành động của nàng ta cũng cực kỳ lanh lẹ, không có bất luận cái gì gọi là hùng hổ dọa người. Sau khi gặp mặt, nàng ta nhanh chóng đánh giá Mạnh Lan Đình, sau đó cười tiến lên, thân thiết mà cầm tay nàng.

“Chị là Phùng gia Bát tỷ, gọi là Lệnh Mỹ. Em cứ gọi Bát tỷ là được. Bay giờ tìm được em thì chị cũng có thể hướng cha báo kết quả.”

Nàng cười chuyển hướng sang Hề Tùng Chu: “Cháu có thể nhanh chóng tìm ra Mạnh gia tiểu muội muội như thế đều là nhờ Hề biểu thúc, ta đối với thúc đúng là tâm phục khẩu phục.”

Phụ thân của Hề Tùng Chu từng làm ở ngân hàng trung ương, hai nhà Phùng Hề cũng rất quen thuộc, hai người lại cùng tuổi nên nói chuyện cũng tự tiện tùy ý.

Hề Tùng Chu cười mà không nói.

“Bát tỷ tỷ, em là Lan Đình. Để chị phải đến tìm em, thật là thất lễ.” Mạnh Lan Đình mỉm cười nói.

“Chị nhớ rõ em còn một cái tên khác phải không?” Phùng Lệnh Mỹ nỗ lực nhớ lại.

“Đúng vậy, là Nhược Thủy. Đệ đệ của em gọi là Nhược Du. Sau đó có thời gian phụ thân cực kỳ si mê thơ của Lan Đình nên mới sửa tên của em thành Lan Đình.” Mạnh Lan Đình giải thích.

“Thượng thiện nhược thủy, chất chân nhược du”, đây là câu thơ mà phụ thân dùng để đặt tên cho hai tỷ đệ nhà nàng.

Phùng Lệnh Mỹ gật đầu: “Mạnh thúc phụ kiến thức sâu, nối liền Trung Quốc và Phương Tây, thật khiến người ta khâm phục.”

Mạnh Lan Đình tự nhiên khiêm tốn một phen. Hắn huyên qua lại, Phùng Lệnh Mỹ mới cười nói: “Lan Đình muội muội, không biết em tới thì thôi nhưng hiện giờ đã biết thì vô luận như thế nào, cũng không thể để em một người ở chỗ này. Gia phụ nghe nói em đã đến Thượng Hải thì muốn chị tìm được em. Nếu không có việc gì khác thì đi Nam Kinh ăn tết đi, thế nào?”

Nói xong, nàng nhìn Mạnh Lan Đình. Hề Tùng Chu cũng nhìn nàng.

“Vốn là em nên chủ động đi thăm Phùng bá phụ nhưng sợ là cuối năm, quấy rầy bá phụ nên định năm mới liền đi. Nhận được lời mời của bá phụ, còn có Bát tỷ tự mình tới khiến em vô cùng hổ thẹn. Em lúc nào cũng có thể đi được.”

“Thế thì tốt quá! Gia phụ vội vã muốn gặp em. Vốn chị đã tính hôm nay liền bồi em đi Nam Kinh nhưng công ty lại có việc, nhất thời không phân thân được. Vừa lúc Hề biểu thúc phải về Nam Kinh, chị liền nhờ thúc ấy giúp chị đưa em về cùng luôn.”

“Lan Đình muội muội, em có trách Bát tỷ chậm trễ không?”

Mạnh Lan Đình thấy nàng cười hắc hắc mà nhìn chính mình, vội vàng lắc đầu, nhìn Hề Tùng Chu.

“Mạnh tiểu thư đã nói không có việc gì thì tôi cũng nguyện ý.”

Mạnh Lan Đinh đành phải nói lời cảm tạ: “Lại phải phiền tiên sinh ngài rồi.”

Hề Tùng Chu có vẻ rất là vui sướng: “Tôi cũng là tiện đường, đâu có phiền toái gì.”

Phùng Lệnh Mỹ ở một bên cũng âm thầm mà nhẹ nhàng thở ra. Có thể thuận lợi tìm được Mạnh gia nữ nhi nhanh như vậy đúng là vận khí tốt.

Nàng đầu tiên là thông qua huyền trưởng chở quê nhà Mạnh gia thì biết Mạnh gia nữ nhi tới Thượng Hải là để tìm Chu Thiện Nguyên giáo sư của đại học Chi Hoa, sau đó cũng thuận lợi tìm được Hề Tùng Chu. Không nghĩ tới vừa hỏi thì lại khéo như thế. Lão giáo sư không có ở đây nên nhờ Hề Tùng Chu tiếp đãi Mạnh Lan Đinh. Vì thế mọi việc thuận lý thành chương, cứ như vậy gặp được.

Mà sở dĩ nàng thỉnh Hề Tùng Chu thay mình đưa Mạnh gia nữ nhi về Nam Kinh cũng là suy xét đến thái độ trước đó của đệ đệ. Nàng không dám để nó hắn biết, nên cũng không tiện đi cùng đường.

Hiện tại hết thảy đều an bài thỏa đáng, Phùng Lệnh Mỹ cùng Mạnh Lan Đinh lại nhàn thoại vài câu, sau đó lại tiễn hai người ra ga, cười chào tạm biệt rồi lập tức trở về, gọi điện báo cáo Phùng Lệnh Nghi.

“Đại tỷ, em tìm được người rồi, cũng đã an bài xong, để Tùng Chu trước giúp em đưa nàng về Nam Kinh trước.”

“Phùng gia nữ nhi thế nào?” Phùng Lệnh Nghi ở đầu dây bên kia hỏi.

“Là nhân tài, đại tỷ tự nhìn sẽ biết ngay. Muộn hơn chút em sẽ mang Tiểu Cửu trở về.”

.....

Từ Thượng Hải đến Nam Kinh phải đi mất gần mươi tiếng.

Một chuyến này và chuyến xe lửa lần trước của Mạnh Lan ĐÌnh khác nhau một trời một vực.

Đây là cửa ải cuối năm, Nam Kinh lại là thủ đô nên lúc xe lửa đi qua Hỗ Ninh, người lên rất nhiều, đại quan và quý nhân thì cũng không ít. Lúc Hề Tùng Chu mua thêm vé, tuy không được khoang riêng nhưng ghế hạng nhất cũng rất rộng rãi, xa hoa, trà, cơm, cà phê đều có đủ, hai người lại được ngồi cùng toa.

Sau khi lăn bánh, Hề Tùng Chu hướng Mạnh Lan ĐÌnh giới thiệu chút ven quang cảnh ven đường, cùng với phong cảnh Nam Kinh, lại từ túi cá nhân lấy ra một quyển sách cũ, hỏi: “Mạnh tiểu thư, dịch giả của quyển sách này có phải lệnh tôn không?”

Mạnh Lan ĐÌnh nhìn thoáng qua, phát hiện đúng là một quyển toán vi phân, tích phân mà phụ thân đã dịch trước khi qua đời. Lúc ấy trong nhà đã không còn điều kiện đưa đi in, cuối cùng vẫn là giáo sư Chu tự chủ mang khắc thành sách, để làm kỷ niệm. Lúc ấy bất quá chỉ phát mấy trăm quyển, bởi vì hoàn cảnh trong nước nên mọi người trọng văn, bỏ toán, những người đi sâu nghiên cứu càng ít, thế nên sau khi phát sách xong thì sự việc cũng chìm xuồng.

Trong nhà Mạnh Lan ĐÌnh còn có quyển sách này, nhưng không nghĩ tới Hề Tùng Chu cũng có. Nàng gật đầu, thấy thật là ngoài ý muốn.

Hề Tùng Chu cười nói: “Là thế này, học sinh theo học hệ toán của đại học Chi Hoa không nhiều, năm nay ghi danh cũng chỉ có năm người thôi. Học sinh thiếu nên giáo viên dạy học cũng ít. Giáo sư Chu đã lớn tuổi, lại thường

đi công tác nên không thể chiêu cỗ nhiều. Tôi lúc trước học kinh tế, cũng đã học qua toán, nhưng thành tích thì còn dẽ nói chứ đến khi đứng trên bục giảng, dạy sinh viên thì lại là chuyện khác. Sách về vi phân và tích phân của Phương Tây thì trong nước cũng nhiều nhưng bản dịch này của lệnh tôn vô cùng sâu sắc, lại có hơi chút cải biên, rất thích hợp để dùng cho sinh viên mới. Tôi muốn hỏi cô có thể để đại học Chi Hoa sử dụng bản dịch này không? Tiền bản quyền bao nhiêu cô cứ nói.”

Mạnh Lan Đình cầm lấy này cuốn sách có lẽ từ trước vẫn luôn nằm ở trong đống giấy lộn thư viện, mở ra, nhìn lời nói đầu của dịch giả mà nàng vẫn quen thuộc thì trong lòng trào ra một trận nhàn nhạt thương cảm.

“Phụ thân suốt đời nghiên cứu toán học, yêu thích không thôi. Nếu ông biết hôm nay có thể góp vài phần cho việc dạy họ thì ở trên trời chắc cũng vui mừng. Tôi đâu cần tiền bản quyền gì. Hề tiên sinh cứ việc lấy dùng. Tôi ngược lại còn muốn cảm tạ Hề tiên sinh vì đã cho cuốn sách này có cơ hội thấy ánh mặt trời.”

Hề Tùng Chu nhìn chăm chú vào nàng: “Hảo, vậy tôi sẽ dùng. Cảm ơn Mạnh tiểu thư tác thành.”

Mạnh Lan Đình hướng hắn nở nụ cười. Ngày mùa đông sau ngọc, ánh mặt trời sáng lạn xuyên qua cửa sổ xe, chiếu lên khuôn mặt cô gái trẻ. Hàm răng cô trắng tinh như ngọc, đôi mắt như hai hồ nước, hàng mi dài rõ ràng từng cọng.

Hề Tùng Chu hơi hơi thất thần, thăng đến khi chú ý tới ánh mắt nàng nhìn lại thì mới lấy lại tinh thần, tự cảm thấy quẫn bách. Hắn hơi hất tấp mà đứng lên, cười nói: “Lúc đi hơi vội, cô chắc chưa ăn cơm, có đói bụng không? Cô cứ ngồi đây, tôi đi toa bán đồ ăn, nhìn xem còn chỗ nào không.”

Mạnh Lan Đình nhìn theo bóng hắn ra khỏi thùng xe, hơi hơi nghiêng

đầu, nhìn cảnh tượng không ngừng lui về phía sau ngoài cửa sổ mà không ngừng suy ngẫm.

.....

Vào lúc 9 giờ tối thì xe lửa đến Nam Kinh. Tài xế và vệ binh của Phùng gia đã sớm chờ ở đó, ngoài ra còn có một vị hầu gái.

Mạnh Lan Đinh cùng Hề Tùng Chu từ biệt, cũng cảm tạ hắn một đường chiếu cõi, sau đó lên xe rời khỏi sân ga dưới ánh mắt dõi theo của đối phương.

Ô tô không có trực tiếp đi vào căn nhà đầu tiên ở Tử Kim Sơn Nam Lộc, mà là đưa nàng tới một ngôi biệt thự ở cuối đường. Ô tô xuyên qua cổng chính có vệ binh đứng gác, dừng lại ở một cái hoa viên rộng cực lớn.

Ở chỗ này, Mạnh Lan Đinh lần đầu tiên gặp được Phùng gia trưởng tỷ, vì phu nhân nổi danh kia. Nàng hơn bốn mươi tuổi, dáng người trung bình, dung mạo đoan trang, mặc một bộ sườn xám màu đen nhung tơ, không đeo trang sức nhưng phong độ bất phàm, quý khí bức người.

Có điều nàng ta có chút sợ lạnh. Trong phòng đã rất ấm mà nàng còn đội một cái mũ, trên vai cũng khoác một cái áo lông cừu.

“Phu nhân, Mạnh tiểu thư tới rồi.”

Vệ binh đem Mạnh Lan Đinh vào phòng khách, cúi chào rồi đi ra.

Ngọn đèn ở đại sảnh sáng đến huy hoàng, ở góc có mấy người hầu gái mặc quần áo chỉnh tề, thần sắc nghiêm túc đứng đó nhìn Mạnh Lan Đinh mà đánh giá.

Mạnh Lan Đinh biết vị phu nhân ngồi ở ghế dựa kia cũng đang nhìn mình

nên ổn định tinh thần, tiến lên vài bước, hơi hơi khom người hành lễ, rồi mỉm cười nói: “Phu nhân, tôi là Mạnh Lan Đình, rất vinh hạnh có thể nhìn thấy ngài.”

Đối phuơng lộ ra tươi cười, gật gật đầu, ý bảo nàng đến bên người mình ngồi xuống. Đầu tiên nàng ta dò hỏi Mạnh Lan Đình đi đường có vấn đề gì không, sau lại hỏi mày ngày hôm trước nàng ở chỗ nào của Thượng Hải.

Ngữ điệu của vị phu nhân này không nhanh không chậm, thanh âm trầm thấp, từng chữ rõ ràng.

Mạnh Lan Đình nhất nhất đều đáp lại.

“Nhớ rõ lúc trước gia phụ cùng lệnh tôn kết giao, thì ta đã kết hôn. Tuy rằng vô duyên gặp được thúc phụ nhưng từ trước đã nghe gia phụ nhắc đến lệnh tôn nhiều lần. Nhoáng cái đã nhiều năm như vậy rồi.....”

Nàng phảng phất có chút cảm khái. Mạnh Lan Đình thì trầm mặc.

“Nghe nói đệ đệ của muội muội đã đi du học nước ngoài. Lúc trước mẫu thân muội còn thì trong nhà cũng chỉ có hai mẹ con, chắc cũng không dễ. Là ta sơ sẩy, không chiếu cố mọi người. Sao lại không cho người đánh cái tin đến cho chúng ta chứ?”

Nàng ôn nhu hỏi, sau đó lại nhìn mặt Mạnh Lan Đình.

“Gia đạo tuy rằng sa sút, nhưng ngày qua vẫn an ổn. Phu nhân trên vai gánh quốc gia, bận rộn vô cùng, Lan Đình không có việc gì thì không dám quấy nhiễu.”

Phùng Lệnh Nghi cười, nhẹ nhàng vỗ vỗ tay nàng: “Mấy năm vừa rồi làm sao hai mẹ con sống thế nào?”

“Tôi tốt nghiệp trung học xong liền đi trường nữ sinh của huyện thành dạy học, hơn nữa từ trước trong nhà còn có vài mẫu đất cằn, qua ngày cũng không có vấn đề gì.”

“Muội là dạy môn gì?”

Phùng Lệnh Nghi phảng phất cảm thấy hứng thú.

“Toán học, khoa học, quốc văn, tiếng Anh, tranh vẽ, thư pháp, trừ bỏ thể thao thì cái gì tôi cũng từng dạy rồi.”

Mạnh Lan Đình mỉm cười: “Chỗ quê nhà cũng nhỏ, nữ sinh cũng không có mấy người, một khi thiếu giáo viên thì hiệu trưởng sẽ để tôi dạy thay. Cũng may sách giáo khoa không khó nên miễn cưỡng cũng có thể làm được, nếu không thật đúng là làm trò cười cho thiên hạ rồi.”

Phùng Lệnh Nghi lại lần nữa cười, gật đầu, chăm chú nhìn nàng một lát, nói: “Muội có mệt không? Ngồi xe từ Thượng Hải tới, lúc này cũng không còn sớm nữa, vốn nên để muội nghỉ ngơi nhưng phụ thân biết hôm nay muội sẽ tới nên sợ là vẫn đang chờ.....”

“Tôi không mệt. Tôi cũng muốn sớm gặp bà phụ một chút.”

Mạnh Lan Đình lập tức đứng lên. Phùng Lệnh Nghi hơi hơi gật đầu, quay đầu phân phó người, chuẩn bị ra cửa.

Phùng Lệnh Nghi cùng Mạnh Lan Đình ngồi chung một xe, nửa giờ sau, ô tô ngừng ở biệt thự Nam Lộc. Nàng đem Mạnh Lan Đình đưa tới thư phòng lâu hai.

Lão Phùng tính tình nóng nảy, già rồi vẫn không thay đổi. Ông đợi nửa ngày nhưng vẫn chưa thấy mệt, rốt cuộc nhìn thấy nữ nhi của cố nhân thì đúng là như thế cố nhân, tâm tình kích động không thôi.

Cùng vừa rồi thấy Phùng Lệnh Nghi và bây giờ gặp vị trưởng giả trước
mặt này, Mạnh Lan Đình thấy rất khác biệt. Cô đối với vị trưởng giả này là
tâm tình thả lỏng, thoải mái nhiều. Một phen nói chuyện xong thì đồng hồ
dưới lầu cũng báo giờ, truyền đến tiếng chuông lanh lanh.

Lão Phùng nghe được thì đập một phát lên bàn, nói: “Xem ta kìa, chỉ lo
cao hứng, đã quên mất cháu ngồi xe cả ngày, con nít con nôi, sợ là đã sớm
mệt mỗi rồi phải không?”

Ông phân phó trưởng nữ: “Lệnh Nghi, mang Lan Đình đi nghỉ ngơi. Để
con bé ở lại đây đi, phòng đã chuẩn bị xong rồi. Ông cứ thế nói một lèo.

Mạnh Lan Đình đứng lên: “Bá phụ, phu nhân, cháu không mệt. Hôm nay
tay không mà đến, nhìn thấy hai vị tôn trưởng, quả thật là chuyện may mắn.
Thật không dám giấu diếm, lần này cháu đến là có một việc vẫn lo lắng. Trừ
việc tới thăm bá phụ cùng phu nhân thì có một chuyện khác muốn thỉnh bá
phụ và phu nhân tương trợ.”

Lão Phùng sững sốt, ngay sau đó giống núi hiểu ra cái gì, khuôn mặt lập
tức liền cười núi nở hoa, miệng hở thúc: “Mau nói, mau nói!”

Phùng Lệnh Nghi nhìn phụ thân vui vẻ, lại nhìn Mạnh gia nữ nhi trước
mặt, núi suy tư gì, nhưng cũng không có mở miệng.

Mạnh Lan Đình liền đem mục đích mình tới đây nói một lần.

Giọng nói vừa xong thì nàng thấy cha con Phùng gia ở đối diện liếc mắt
nhìn nhau, liền nói: “Biển người mênh mang, chỉ dựa vào một mình cháu mà
muốn tìm ra nơi đệ đệ mình đang ở là không có hy vọng. Cháu thật sự là
không có biện pháp khác, lúc này mới mặt dày tìm tới đây, khẩn cầu bá phụ
cùng phu nhân, có thể ra tay trợ giúp. Mặc kệ cuối cùng kết quả núi thế nào,
cháu cũng đều cảm kích vạn phản.

Lão Phùng giống như bây giờ mới phục hồi tinh thần, lập tức gật đầu: “Không thành vấn đề! Cháu nên sớm đến tìm bá phụ! Từ bây giờ việc này chính là việc của bá phụ. Cháu cứ an tâm lưu lại, bá phụ ngày mai sẽ bảo người đi hỏi thăm.”

Mạnh Lan Đinh thập phần cảm kích, chân chính mà cảm kích, thật sâu khom lưng, lại lần nữa nói lời cảm tạ.

Lão Phùng than thở: “Đứa nhỏ ngoan, không cần khách khí như vậy. Phùng Mạnh hai nhà là quan hệ gì chứ? May mắn nay, nếu không phải ta sơ sẩy, các cháu cũng không phải trải qua khó khăn đến thế.....”

Biểu tình tự trách của ông đúng là không phải giả. Phùng Lệnh Nghi nhìn Mạnh Lan Đinh, cười nói với phụ thân hai câu, sau đó tự mình đưa Mạnh Lan Đinh tới phòng đã chuẩn bị cho nàng, dặn dò nàng an tâm nghỉ ngơi, lúc này mới trở lại thư phòng.

Đêm đã khuya, lão Phùng lại vẫn chưa thấy mệt mà là hưng phấn không thôi, cùng trưởng nữ nói chút chuyện quá khứ, cảm khái thời gian trôi quá nhanh.

Nhớ năm đó, mình liếc mắt một cái đã nhìn trúng nữ nhi của Mạnh gia, thế mà giờ đứa nhỏ năm nào đã lớn lên cao vút.

“Cha, qua năm sau Tiểu Cửu lại lớn hơn một tuổi rồi. Tuy nói bọn trẻ bây giờ không như trước, kể cả muộn mấy năm nữa thì chúng ta cũng không cần sốt ruột, nhưng nhà chúng ta tình huống đặc thù, Tiểu Cửu tuổi này cũng là có thể thành thân rồi. Từ sau khi nó về nước, con đã xem xét mấy hộ có ý tứ, bọn họ gia đình tốt, nữ nhi cũng không tồi mà cũng đều là người Tiểu Cửu biết.”

Phùng Lệnh Nghi lắc lắc đầu: “Nhưng mà con vừa mở miệng thì Tiểu

Cửu liền nhảy lên.”

“Cái tính ngoan cố kia của nó cha cũng biết, nếu nó không đồng ý thì căn bản không áp được. Huống chi tự con cảm thấy mấy vị tiểu thư kia vẫn còn kém một chút. Lúc ấy con cũng nhớ tới cha thời trẻ có cùng Mạnh gia đề hôn ước nhưng đã nhiều năm, thời đại cũng bất đồng, sợ Mạnh gia cũng đã sớm không để trong lòng, nói không chừng nữ nhi cũng đã gả cho người khác. Hơn nữa khi đó thân thể con lại có chút vấn đề. Lúc ấy con nghĩ lúc nào đó cho người tới thăm dò để coi như không có gì lẩn cẩn. Nhưng cứ kéo dài cho đến tận giờ, thật khéo là Lan Đình lại tự mình tìm tới.....”

Nàng dừng một chút.

“Nữ nhi này của Mạnh gia đúng là không tồi. Mạnh gia hiện giờ tuy già đạo sa sút, nhưng môn đinh vẫn thanh cao, hai nhà nếu từ trước đã có mối quan hệ sâu xa, thì con nghĩ cũng có thể thử một lần?”

“Ta đối với đứa nhỏ Mạnh gia này rất là vừa lòng, nhưng vẫn còn điểm băn khoăn.”

Lão Phùng thật dài mà thở một hơi: “Nữ hài tử tốt thế mà gả cho thằng con không nênhênh kia thì có phải đạp hư người ta không? Ta sợ có lỗi với lão Mạnh, về sau không mặt mũi đi gặp hắn a!”

Phùng Lệnh Nghi hơi hoi hoi mỉm cười: “Cha, ngài quá lo rồi. Lan Đình hiện tại không nơi nương tựa, nếu mang theo hôn thư tới, hắn là đã nguyện ý nhận cửa thân thích này. Chỉ là nữ hài tử da mặt mỏng, tự mình không tiện mở miệng thôi. Con là lo lắng Tiểu Cửu, sợ nó không chịu gật đầu.”

“Nó dám?” Lão Phùng trừng mắt.

“Cha đừng vội.” Phùng Lệnh Nghi trầm ngâm.

“Nếu không như vậy đi, chúng ta trước không đề cập tới hôn sự. Bát muội đã nói nó và Tiểu Cửu sớm sẽ trở lại. Chúng ta an bài một bữa cơm nhà, lại nói có nữ nhi của cố nhân tới, để hai người gặp mặt, chờ gặp rồi thì lại xem ý của Tiểu Cửu sau.”

“Tiểu Cửu nếu là đồng ý thì tự nhiên tốt nhất. Nếu nó chướng mắt thì cũng không có biện pháp. Chúng ta cũng không thể để Mạnh gia tiểu thư chờ đợi, nhân cơ hội này kết lại chuyện xưa. Như vậy cũng không đến mức làm Mạnh gia nữ nhi quá mức khổ sở.”

“Cha thấy thế nào?”

“Hảo, hảo.” Lão Phùng gật đầu.

“Lan Đình còn không chê nó, mà cái tên hồn đản này lại dám chướng mắt con bé. Nếu thế thì ta liền ngay tại chỗ đánh chết nó cho xong việc, đỡ phải để nó đi gây tai họa khắp nơi!”

Lão Phùng phảng phất đã dự kiến tới cái bộ dáng lắc đầu nói không của nhi tử ngày mai, càng nghĩ càng giận, thuận tay vung cái cái gậy chống mà hung hăng gõ lên mặt bàn quát.

HẢI THƯỢNG HOA ĐÌNH

Bồng Lai Khách
www.dtv-ebook.com

Chương 9

Đêm nay có một cô hầu gái tên A Hồng cũng đi theo xe đón Mạnh Lan ĐÌnh. Nàng nhanh chóng tranh mang túi hành lý đơn giản mà Mạnh Lan ĐÌnh mang đến rồi nhanh nhẹn mà chỉnh lý.

Phòng này hướng Nam, diện tích rất lớn, có một phòng rửa mặt độc lập. Vốn căn nhà được trang hoàng theo kiểu Trung Quốc, màu sắc thiên về sắc ám trầm cổ xưa nhưng bên trong phòng lại bài trí một bộ thuần trắng của nước Pháp. Mọi thứ từ gia cụ, bình hoa tươi cổ thiêng ngà trên bàn trang điểm, giường và bức màn, tất cả đều có đường viền hoa tinh xảo mà xinh đẹp, tràn ngập phong cách của công chúa phương Tây, thực sự rất đột ngột.

“Lão gia hôm nay cho người mang từ dưới núi lên, bận việc nửa ngày, nói các tiểu thư trẻ tuổi chắc sẽ thích.”

Thấy ánh mắt Mạnh Lan ĐÌnh dừng ở bàn trang điểm cùng trên giường, A Hồng nói thêm một câu.

“Ta tới nơi này làm việc hơn hai năm, lần đầu nhìn thấy lão gia cao hứng như hôm nay. Mạnh tiểu thư, cô tới nơi này thật tốt. Cô ngồi tàu cả ngày chắc là mệt mỏi. Tôi sẽ hầu hạ cô đi tắm rửa bây giờ.”

Mạnh Lan ĐÌnh thu hồi ánh mắt, hướng A Hồng nói lời cảm tạ, cũng nói mình tự làm được, để cho nàng ấy đi nghỉ ngơi.

Đuối A Hồng đi rồi, Mạnh Lan ĐÌnh tắm rửa xong thì trời cũng đã khuya. Nơi này thanh u vô cùng, giờ phút này mọi âm thanh đều lắng xuống. Trong

bóng đêm, nàng nằm trong ố chăn mềm xõp, cả người thoái mái, cũng thấy có chút mệt mỏi nhưng tinh thần lại dị thường hưng phấn. Cô nhắm mắt lại nhưng thật lâu cũng không ngủ được.

Mình cứ thế xuất hiện nhung phản ứng của người Phùng gia khiến Mạnh Lan Đình có chút không tưởng tượng ra được.

Đặc biệt là Phùng lão gia.

Từ lúc bị mang tới đây, từ ánh mắt đầu tiên, ông ấy đã toát ra vẻ mặt thật lòng yêu thích và áy náy tràn ngập khiến lòng Mạnh Lan Đình cũng sinh ra chút ấm áp cùng cảm động.

Nàng đã nghĩ đến rất nhiều viễn cảnh của buổi gặp mặt đêm nay lúc còn ở trên xe lửa. Nàng vốn nghĩ khả năng lớn nhất là Phùng gia đáp ứng hỗ trợ, nhưng đồng thời cũng uyển chuyển mà đưa ra hy vọng có thể giải trừ hôn ước.

Nàng tự nhiên sê một ngụm đáp ứng, lại hướng bọn họ giải thích việc không thể trả lại thiếp canh và tín vật, sự tình, hắn là có thể thuận lợi kết thúc.

Không nghĩ tới tình cảnh lại thế này, nàng thật là bất ngờ.

Sau khi kết thúc nói chuyện, Phùng lão gia cùng Phùng gia đại tỷ cũng không đề cập nửa câu về hôn sự, giống như nó không hề tồn tại. Mạnh Lan Đình không tin sau khi mình xuất hiện, người Phùng gia sẽ đem chuyện đó quên không còn một mảnh.

Rõ ràng bọn họ nhớ, chỉ là không đề cập tới. Khả năng lớn nhất là họ còn chưa biết mở miệng thế nào hoặc là hy vọng mình cũng có thể coi như không có chuyện này, cứ thế bỏ qua nó như một chuyện xưa cũ.

Nàng không thể tự mình chủ động đưa ra lời giải trừ hôn ước. Nếu nàng

chủ động tẩy thai độ trước, nói muốn hủy bỏ hôn ước năm xưa thì dù có năm trong tính toán của Phùng gia thì cũng là bất kính với họ.

Cho nên hiện tại, nàng cũng chỉ có thể coi như không biết, chờ Phùng gia tự đưa ra quyết định.

Mạnh Lan Đình lăn qua lộn lại, gần sáng mới có thể ngủ.

Có lẽ là thái độ dứt khoát đồng ý hỗ trợ của Phùng lão gia làm nàng cảm thấy an lòng không ít nên một giấc này nàng ngủ rất say. Sáng hôm sau nàng nghe được tiếng chim hót truyền đến từ bên ngoài cửa sổ thì tỉnh lại. Mở to mắt, nàng thình lình nhìn đến ánh mặt trời sáng ngời đã chiếu đầy lên bức màn, nhìn đồng hồ thì đã 8 giờ hơn liền hốt hoảng rời giường, rửa mặt rồi đi xuống lầu. Nàng thấy Phùng lão gia mặc một cái áo bào ở nhà rộng thùng thình, một tay đang cầm lồng chim, một tay khác chắp sau lưng, đang đi bộ trong đình viện.

Mạnh Lan Đình tiến lên chào một tiếng “Bá phụ”.

“Lan Đình, tối hôm qua ngủ muộn như thế, cháu lại không giống người già chúng ta ít ngủ, sao không ngủ thêm chút nữa? Đói bụng không? Đi, ăn sớm một chút đi. Hôm nay có bánh sủi cảo gạch cua của Đào gia ở Thái Bình Xuân Lão. Trước đây Thái Hậu ở trong cung ăn vào mà cũng thương nhớ mãi. Hôm nay cháu tới thì vừa khéo họ cũng mang tới, ta đúng là nhờ phúc của cháu mà được lộc ăn rồi.”

Ông đem lồng chim trong tay cho cảnh vệ, rửa tay sau đó dẫn Mạnh Lan Đình đi vào.

Sủi cảo gạch cua của Đào gia là món ngon truyền xuống từ tiền triều. Vỏ bánh mỏng như tờ giấy, nước canh màu vàng kim, cực kỳ nổi tiếng. Có không ít đại quan quý nhân từ xa cố ý tới Nam Kinh chính là để được ăn một

miếng sủi cảo gạch cua chính tông của Đào gia. Lão Đào vốn đã rửa tay về núi, đem sinh ý truyền cho nhi tử. Hôm nay lại tự mình tới, ăn mặc nhanh nhẹn, đứng chờ ở nơi đó. Ông ta thấy người vào thì tươi cười đầy mặt, tiếp đón một tiếng. Con trai ông ta đưa lên thịt cua và gạch cua đã tách ra, cùng với nước canh gà đã đun từ tối qua. Chỉ thấy đôi tay người đầu bếp múa thật nhanh đã nặn ra một cái sủi cảo vô cùng xinh đẹp, cho vào lồng hấp nóng hổi. Lửa được thổi lớn hơn, rất nhanh sủi cảo đã được bưng lên.

“Nhân lúc còn nóng, từ từ ăn, đừng để bị bỏng.”

Lão Phùng thân thủ tự mình gấp một miếng, chấm nước chấm rồi đặt vào bát Mạnh Lan Đình.

Mạnh Lan Đình vội vàng đứng lên.

“Ai, đừng đứng, cứ coi đây như nhà mình là được.”

Lão Phùng cười ha hả mà làm nàng ngồi xuống. Mạnh Lan Đình gấp miếng sủi cảo, nhẹ nhàng cắn một ngụm sủi cảo vỏ mỏng dính. Một vị ngọt ngon đậm rã ra trên đầu lưỡi.

“Thế nào?”

Mạnh Lan Đình nâng mắt, thấy vị trưởng giả bên cạnh đang dùng ánh mắt mang theo điểm khẩn trương mà nhìn mình thì vội vàng gật đầu: “Ăn rất ngon. Cảm ơn bá phụ.”

Lão Phùng thư thái mà cười.

“Thích ăn, về sau cha.....”

“Về sau bá phụ mỗi ngày đều nhờ người làm cho cháu ăn.”

Vị lão gia Phùng gia này rõ ràng là nói sai nhưng Mạnh Lan Đình cũng

không để ý. Ăn xong rồi thì có người hầu đưa tới hai ly trà hoa cúc. Lão Phùng nói: “Lan Đình, Phùng gia ta trừ bỏ tám nữ nhi, còn có đứa con trai, cháu biết đúng không? Hắn tên là Khác Chi, ngày thường phần lớn ở Thượng Hải làm việc.”

Ông tiếp tục: “..... Người hơi mải chơi nhưng từ nhỏ thông minh thật sự, đọc sách đều là đứng đầu, lớn lên cũng coi như không có trở ngại. Cuối năm nay hắn cũng từ Thượng Hải trở về với Bát tỷ của hắn, tài xế đang đi đón rồi. Giữa trưa chúng ta cùng nhau ăn bữa cơm xoàng, cháu cũng không cần ngại, không có ai khác, chỉ có hắn, Bát muội thì cháu đã gặp rồi.”

Mạnh Lan Đình lập tức nhớ đến một màn xảy ra trên phố ngày đó. Tới nơi này rồi thì nàng cũng chuẩn bị tinh thần sẽ phải gặp lại Phùng Khác Chi. Nhưng bỗng nhiên nghe được tin hắn sắp tới, rất nhanh hai người sẽ phải lần nữa chạm trán, thì trong lòng nàng vẫn là nhảy dựng lên.

Nàng tự nhiên không có khả năng làm trò trước mặt Phùng lão gia, cũng đâu dám nói ngày đó gặp mặt, con ông tệ thế nào.

Nàng nghĩ lúc hắn đến đây sẽ nhận ra mình nhưng chắc hắn cũng không ngốc đến mức thể hiện ra, hoặc tự mình khai ra việc kia. Mà chỉ cần hắn không đề cập tới, nàng cũng không nói, thì mọi thứ cũng liền đi qua.

Phùng lão gia là người tốt, đối xử với mình cũng tốt, nàng thật không muốn gây xích mích gì cho họ.

“Vâng. Cháu đã biết.” Mạnh Lan Đình giương mắt, mỉm cười nói.

Lão Phùng thích nàng, càng nhìn càng thích, hận không thể lập tức mở miệng đề nghị việc hôn sự, nhưng vẫn cố kiềm nén lại. Ông

nhin đồng hồ, cũng sắp tới lúc đứa con trai kia về, sợ hắn có thái độ không tốt với nàng, để lại ấn tượng xấu nên ông trước tiên phải hung hăng phủ đầu

trước mới được. Vì thế ông cười nói: “Buổi sáng không có việc gì, ánh nắng cũng đẹp, cháu mặc nhiều chút rồi kêu A Hồng mang đi dạo xung quanh để làm quen với chỗ này. Lúc trở về thì vừa kịp ăn cơm rồi.”

Mạnh Lan Đình đáp lời, lại dùi ông vào thư phòng.

A Hồng đã cầm áo khoác cho nàng, kèm theo bao tay, rồi vô cùng cao hứng mà dẫn Mạnh Lan Đình đi ra ngoài, phía sau còn có một vệ binh đi theo.

Tuy rằng bây giờ là mùa đông, nhưng phong cảnh xung quanh vẫn thật tốt, ở trên đỉnh núi còn có chút tuyết chưa tan hết.

Mạnh Lan Đình chậm rãi sơn đạo xây bằng đá mà đi dạo một vòng. Lúc quay về, nàng dừng ở một tòa đình viện bằng trúc giữa đường để ngắm cảnh từ trên cao. Lúc nàng nhìn ra xe thì bỗng thấy A Hồng ở bên cạnh kinh hỉ mà kêu một tiếng: “Xe tới!”

Mạnh Lan Đình theo tiếng quay đầu, thấy không xa bên ngoài có hai chiếc ô tô màu đen đang theo con đường uốn lượn mà lên núi.

“Nhất định là đại cô, Bát tiểu thư cùng Cửu công tử đã tới rồi! Mạnh tiểu thư, chúng ta đi trở về nhé?”

Mạnh Lan Đình chậm rãi phun ra một hơi, cười, gật gật đầu.

.....

Phùng Lệnh Nghi mang theo đệ đệ đi tới trước cửa thư phòng của phủ thân, lại liếc mắt hăm một cái, ý bảo hăm cần nhớ kỹ lời mình dặn trên đường, sau đó mới mở cửa nói: “Cha, Bát muội cùng Tiểu Cửu trở về rồi. Tiểu Cửu nói có chuyện muốn cùng cha nói.”

Sau một lúc lâu, bên trong mới truyền đến một tiếng e hèm nhàn nhạt:

“Để nó vào đi.”

Phùng Khác Chi đi vào, hướng Phùng lão đang ngồi ở một bên đọc báo gọi một tiếng cha.

Lão Phùng tháo kính mắt xuống, buông tờ báo, chậm rãi xoay người. Vừa nhìn thấy mặt nhì tử, lại nhớ tới cáo trạng mấy hôm trước thì lập tức giận sôi lên nhưng cố gắng nhịn xúc động muốn phát tác xuống. Ông dùng đôi mắt uy nghiêm mà nhìn nhì tử, lạnh lùng mà nói: “Ngươi ở toà thị chính nổ súng, ta tạm thời ghi nhớ, trước tha cho ngươi. Trở về nhớ phải thu tâm, nếu còn có lần nữa thì ta sẽ không tha cho ngươi!”

Phùng Khác Chi không rên một tiếng.

“Ngươi câm rồi hả? Không phải nói có chuyện muốn nói sao?”

“Con đã biết —— lời nói đều bị cha nói hết rồi. Con không còn việc gì nữa, xin phép ra ngoài.” Phùng Khác Chi xoay người chuẩn bị đi.

“Đứng lại!”

Phùng Khác Chi dừng bước.

Lão Phùng áp xuống bất mãn đầy trong lòng, hô một hơi, dùng hết ôn hòa mình tích cóp được mà nói: “Trong nhà có khách nhân, là nữ nhi một người bạn cũ của ta. Chút nữa ta sẽ giới thiệu hai đứa với nhau, giữa trưa lại cùng nhau ăn một bữa cơm đơn giản.....”

Phùng Khác Chi hơi nhíu mày lại: “Cha, con đã quên nói, chút nữa còn phải đi ra ngoài, có người bằng hữu gọi con, cũng đã lâu không gặp.....”

“Chính là Thiên Vương lão tử kêu, ngươi cũng không được đi ra ngoài!”
Lão Phùng lạnh giọng quát.

“Ngươi hôm nay nếu là đi ra ngoài, hoặc lô nửa điểm bộ dáng cà lơ phất phơ ra với khách của ta thì ta coi như không có đứa con trai này. Lúc ta chết cũng không cần ngươi giúp ta chống gậy!”

Lời này vô cùng nghiêm trọng, trước nay chưa từng có.

Phùng Khác Chi trầm mặc.

Lão Phùng thấy nhi tử rốt cuộc bị áp đảo, lúc này mới chậm rãi thở ra một hơi, lạnh lùng mà nói: “Nàng cũng sắp trở lại rồi, ngươi liền thành thật ở chỗ này chờ cho ta.” Nói xong ông đứng dậy, đang muốn gọi người đi đem Mạnh Lan Đinh thỉnh về thì nghe thấy ngoài cửa có một trận tiếng bước chân.

Đúng là Mạnh gia nữ nhi cùng Phùng Lệnh Mỹ đang nói chuyện. Trên mặt ông lập tức che giấu biểu tình nỗi giận, trong khoảnh khắc đầy mặt là tươi cười từ ái.

“Nàng đã về!”

Phùng Khác Chi đang nhìn cha mình đến trợn mắt há hốc mồm.

“Ngươi phải đàng hoàng đoan chính cho ta!”

Lão Phùng quay đầu, hung tợn mà cảnh cáo nhi tử lần cuối cùng, ngay sau đó hướng ra ngoài nói: “Là Lan Đinh đã trở lại sao? Để con bé vào đi!”

Mới vừa rồi lão cha bày ra tư thế này là Phùng Khác Chi đã sớm đoán ra, cái gọi là “Nữ nhi của cõi nhân” chẳng qua là trong nhà thừa dịp cuối năm mà an bài cho mình đối tượng xem mặt.

Bon ho hy vọng hắn rời xa quân đội nên an bài đối tượng kết hôn cho hắn. Đây là toàn bộ chờ mong của người nhà với hắn.

Mấy năm nay, sự tình thế này hắn đã gặp nhiều. Chẳng qua, trận thế hôm

nay đúng là thật lớn nha.

Lúc này ở ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân uyển chuyển. Đáy lòng hăn theo thường lệ mà trào ra một trận phiền chán. Hăn giương mắt, nhìn cánh cửa bị đẩy ra, không chút để ý mà quét mắt ở thân ảnh đứng ngay cửa.

Đó là một tiểu thư trẻ tuổi. Nàng mặc váy màu xanh, áo khoác màu đen, một đôi ủng da thấp cổ, một mái tóc ngắn.

Lúc Phùng Khác Chi quét mắt đến mặt nàng thì hai mắt như phát điện, bỗng nhiên co chặt, ánh mắt dừng lại.

Nàng lại phảng phất như không để ý đến người bên cạnh mà phóng nhẹ bước chân đi đến cười nói: “Phùng bá phụ, ngài cho gọi cháu sao?”

Giọng nữ hài tử thật dễ nghe, ánh mắt sáng ngời, lúm đồng tiền xinh đẹp, giống như ánh mặt trời chói mắt ở ngoài cửa lúc này.

Lão Phùng cười ha hả gật đầu: “Thế nào? Phong cảnh xung quanh có đẹp không?”

“Rất đẹp. Cảm ơn bá phụ.”

“Hảo, hảo. Tới, Lan Đình, để ta giới thiệu với cháu một người.”

Lão Phùng chỉ chỉ nhi tử ở bên cạnh: “Hắn chính là vị thế huynh mà sáng nay bá phụ đã đề cập qua.”

Sau đó ông lại chuyển hướng sang nhi tử.

“Con bé chính là nữ nhi của một vị cố nhân của ta. Họ Mạnh, tên là Lan Đình.”

Khóe môi Mạnh Lan Đình hàm chứa mỉm cười. Nàng quay đầu lại nhìn

Phùng Khác Chi, phảng phất như hai người mới quen lần đầu.

“Về sau còn thỉnh nhiều anh chiếu cố.”

Nàng nhìn Phùng gia nhi tử mà nói, rồi hướng hắn khẽ gật đầu, ngữ điệu bình tĩnh.

Tâm mắt Phùng Khác Chi dừng trên mặt nàng, ánh mắt gắt gao mà nhìn chăm chăm, thần sắc có điểm cứng lại, không nói một lời.

“Hảm?” Lão Phùng nhìn nhi tử rất là bất mãn, liền khu một tiếng, quét mắt qua, nhìn vô cùng căm tức.

“Phùng Khác Chi.” Hắn chậm rì rì mà nói, khóe miệng hơi hơi cử động một chút, xem như cười, ánh mắt dừng lại trên mái tóc ngắn của nàng.

“Cha, con đi ra ngoài trước. Xin lỗi không tiếp được.” Sau đó hắn xoay người, đi ra ngoài.

HẢI THƯỢNG HOA ĐÌNH

Bồng Lai Khách
www.dtv-ebook.com

Chương 10

Phùng Khác Chi từ thư phòng đi ra thì liền ngừng bước, ở ngoài cửa ngừng một lát, quay đầu lại, một lần nữa nhìn chăm chăm cánh cửa mình vừa đóng lại sau đó đột nhiên bước nhanh ra, hướng Phùng Lệnh Mỹ đang ngồi ở phòng khách nói điện thoại đi đến.

“..... Ngũ tỷ, chờ có thời gian em sẽ nói rõ với chị.....”

Phùng Lệnh Mỹ nghe được phía sau truyền đến tiếng bước chân thì quay đầu, thấy đệ đệ trầm mặt đi về phía mình thì vội thấp giọng nói với Ngũ muội nhà Phùng gia một câu rồi gác máy.

“Tiểu Cửu, sao nhanh như vậy đã ra rồi?”

Phùng Lệnh Mỹ liếc mắt nhìn phía sau hắn nhưng liền bị Phùng Khác Chi bắt được cánh tay, kéo lên từ trên ghế sofa.

“Ai, ai! Làm gì làm gì, nhẹ chút.....”

Phùng Lệnh Mỹ bị đệ đệ kéo tới phòng trà bên cạnh thì Phùng Khác Chi mới buông lỏng tay, chấn giữ ở cửa.

“Phản rồi phải không? Dám đối với chị gái ruột như vậy hả?”

Phùng Lệnh Mỹ một bên xoa cánh tay, một bên oán giận.

“Bát tỷ, cái cỗ tiểu thư họ Mạnh này là sao? Sao cô ta lại ở nhà chúng ta chứ?”

Phùng Khác Chi sắc mặt rất là khó coi.

Phản ứng của đệ đệ giống như tức muối hộc máu, điều này khiến Phùng Lệnh Mỹ có chút ngoài ý muốn, hồ nghi mà đánh giá hắn.

“Ta như thế nào cảm giác cậu và cô ấy đã gặp rồi nhỉ?”

Phùng Khác Chi: “Sao có thể! Nha đầu nhà quê đó!”

Phùng Lệnh Mỹ véo lên cánh tay hắn: “Cậu lại ngứa da có phải không? Nếu không phải vừa lúc con bé tới thì cậu nghĩ mình còn sống nỗi qua năm sau khi gây ra chuyện lớn như vậy hả? Để cha nghe thấy câu này thì ai cũng không cứu được cậu đâu! Tránh ra, ta muốn đi ra ngoài!”

“Bát tỷ, chị không đem sự tình nói rõ ràng với em thì em sẽ nói với cha chuyện của chị với tỷ phu!”

Hắn nhướng nhướng lông mày: “Tỷ phu không nói tiếng nào nhưng em lại biết là chị không cho anh ấy về Nam Kinh.”

“Cậu dám?”

“Không dám. Chỉ là chưa biết đâu em sẽ lỡ miệng.....”

Hắn duỗi tay mở cửa.

Phùng Lệnh Mỹ một tay đem tay hắn đánh rót: “Đồ ăn cây táo, rào cây sung!” Nàng nghiến răng nghiến lợi.

Phùng Khác Chi quay đầu nhìn nàng: “Bát tỷ rốt cuộc có nói hay không?”

Phùng Lệnh Mỹ bất đắc dĩ, đành phải nói: “Trước đây hai ngày cậu không phải cũng thấy thiếp canh cùng ngọc bài Hồ chưởng quầy mang đến rồi sao? Chị và chị cả có thương lượng qua rồi tìm được Mạnh tiểu thư.....”

“Hôn ước của hai đứa tuy là chuyện xưa nhưng Mạnh gia tiểu thư hiện tại chính mình tìm tới cửa, chúng ta không thể coi như không có chuyện đó. Huống chi trong nhà mọi người cũng hy vọng cậu có thể ổn định xuống. Ý chị cả là trước an bài cho hai người gặp mặt cho nên mới đem con bé tới đây.”

“Tiểu Cửu, Mạnh tiểu thư là nhân tài, chính cậu vừa rồi cũng thấy rồi, cha rất là thích người ta nha.”

Nàng nhìn đệ đệ, nói lời thăm thía: “Chị nhớ rõ khi còn nhỏ tuy cũng làm mấy chuyện leo mái nhà lật ngói các kiểu nhưng cũng không chọc giận cha mỗi ngày như bây giờ. Việc này, chị khuyên cậu nên nghe lời, thuận theo cha.....”

Nàng còn chưa dứt lời thì Phùng Khác Chi đã mở cửa, đi ra ngoài.

.....

Cả buổi sáng hôm đó Mạnh Lan Đình làm bạn với Phùng lão gia, cũng không gặp lại Phùng Khác Chi nữa. Thăng đến ăn cơm trưa, mọi người đã đến đủ thì Phùng Khác Chi mới chậm rì rì mà nghiêng ngả đi vào, hướng Phùng lão gia cùng Phùng Lệnh Nghi hàm hàm hồ hồ mà kêu một tiếng “Cha” “Đại tỷ”, sau đó ngồi xuống bên cạnh Phùng Lệnh Mỹ.

Vị trí của hắn đúng lúc đối diện với Mạnh Lan Đình.

Lão Phùng đối với việc ném Mạnh Lan Đình ở lại rồi tự mình rời đi rất là bất mãn, lại thấy thái độ lãnh đạm của hắn lúc này thì vô cùng cău tiếc. Nếu không phải ông có điều cố kỵ thì đã sớm bạo phát.

Ông nhìn ném cười: “Người cũng coi như đã đi học ở nước ngoài v่ะ, sao quy củ lại thiếu như vậy? Mạnh gia muội muội cũng đang ngồi, sao không chào hỏi một tiếng?”

Lão Phùng vừa nói vừa cười, mặt hướng về phía nhì tử lại mang hàm ý cảnh cáo. Phùng Lệnh Mỹ cũng đá chân đê đê một cái ở dưới bàn.

Phùng Khác Chi hướng Mạnh Lan Đình lanh đạm gật gật đầu, xem như chào hỏi theo lời phụ thân yêu cầu.

Lão Phùng xấu hổ, cố gắng nói bản thân phải nhẫn, sợ Mạnh Lan Đình khổ sở, cũng đành phải mạnh mẽ giải thích: “Nó từ nhỏ đã thế, không thích nói chuyện, cái miệng kín như hồ lô. Cháu đừng để trong lòng.”

“Bá phụ nói quá lời. Nói ít làm nhiều mới là người tài năng. Thế huynh không câu nệ tiểu tiết mà thôi, cháu thế nào lại để ý?” Mạnh Lan Đình mỉm cười.

Một câu này chẳng những hóa giải xấu hổ của chính mình cũng có thể giúp lão Phùng có thể xuống đài.

Phùng Khác Chi ngược mắt liếc nàng một cái. Lão Phùng thì thoái mái vô cùng, ha hả cười gật đầu. Phùng Lệnh Nghi thì bất động thanh sắc nhìn Mạnh Lan Đình một cái.

“Ăn cơm đi. Má Phùng, giữa trưa có món gì vậy?” Phùng Lệnh Mỹ mượn cơ hội vội vàng gọi đù ăn lén.

Má Phùng đi từ Thượng Hải tới Nam Kinh cùng đám người hầu vẫn đang chờ ở ngoài cửa, nghe thấy gọi thì vội đáp lời rồi vội vã dẫn người vào, vừa đặt đù ăn lén vừa cười nói: “Lão gia nói Mạnh tiểu thư không phải người ngoài, không cần làm những thứ đù ăn nhìn được mà không ăn được, chỉ cần làm mấy thứ thanh đạm thôi. Ở đây có bánh củ cải sợi, gà rang muối, hải sâm hầm mộc nhĩ, mỳ rau củ, chân giò hấp rượu (đoạn này ta chém). Đây đều là làm theo khẩu vị Nam Kinh, để Mạnh tiểu thư nếm thử.”

Mấy thứ đù ăn này nói thì đơn giản nhưng Mạnh Lan Đình cũng biết

chúng chắc không giống đồ ăn nấu ở nhà bình thường. Nàng hướng Phùng lão gia cùng Phùng Lệnh Nghi nói lời cảm tạ: “Cháu tới đây đúng là đã gây phiền toái cho bá phụ cùng phu nhân.”

Phùng Lệnh Nghi mỉm cười, gật đầu: “Muội không cần khách khí, cứ coi như nhà mình là được.”

Lão Phùng nâng đũa gấp một con hải sâm béo tròn được hầm từ trời sáng sớm tới giờ để vào trong bát của Mạnh Lan Đình.

“Lan Đình, cháu ăn nhiều một chút. Cơm nhất định phải ăn no.”

Phùng Khác Chi cầm đũa đang muốn với qua thì đã thấy phụ thân nhà mình đem con hải sâm kia phóng vào trong bát của nàng, tay liền ngừng ở giữa không trung. Bỗng nhiên hắn thấy đại tỷ quét mắt về phía mình thì mặt không biểu tình thu hồi chiếc đũa, cúi đầu ăn cơm không.

Cả bữa cơm này đều là Phùng Lệnh Mỹ nói cười, nàng ta nói đến cả chủ và khách đều vui vẻ. Má Phùng cũng mang lên thêm một nồi bánh củ cải sợi. Cầm dao đem bánh cắt thành từng khối tam giác nhỏ. Vỏ ngoài của bánh màu vàng kim, xốp giòn, bên trong là sợi củ cải tuyết trắng tươi ngon. Bánh vừa cắt ra vẫn nóng hổi, mùi hương nước mắm khiến người ta muốn động đũa ngay.

Lão Phùng kêu Mạnh Lan Đình mua ăn khi còn nóng.

“Con ăn no rồi. Mọi người cứ từ từ ăn.” Phùng Khác Chi lấy khăn ăn lau miệng rồi đứng lên.

“Tiểu thiếu

gia, cậu thích ăn nhất là bánh củ cải mà, ăn một khối thôi nha.” Má Phùng vội vàng gọi hắn.

“Cháu no rồi. Ăn không vô.”

Phùng Khác Chi đẩy ghế, xoay người ra khỏi nhà ăn. Lão Phùng nhìn bóng dáng nhi tử thì nhíu mày nhìn trưởng nữ. Phùng Lệnh Nghi ra dấu bảo phụ thân cứ an tâm.

Bữa cơm này rốt cuộc cũng vô thanh vô túc mà kết thúc. Ăn cơm xong thì nước quả được đưa lên. Phùng Lệnh Nghi đứng dậy, nói muốn đi nghỉ ngơi một lát. Phùng Lệnh Mỹ cũng đi với nàng.

Mạnh Lan Đinh tiễn hai người vài bước rồi trở về rửa tay, lấy một quả táo dùng dao nhỏ gọt vỏ, bỏ hạt, cắt thành miếng nhỏ đặt trước mặt Phùng lão gia.

“Bá phụ ăn trái cây a.”

“Hảo, hảo. Cháu cũng ăn đi.”

Lão Phùng biết trưởng nữ là đi tìm nhi tử hỏi chuyện, nên trong lòng cũng có chút không tập trung. Không nghĩ tới, Mạnh Lan Đinh giờ phút này mặt ngoài dường như không có việc gì, nhưng trong lòng cũng là bắt đầu có chút bất an.

Không khí trong bữa ăn này thật sự quái dị. Ăn đến cuối cùng, nàng bỗng nhiên nỗi lên lòng nghi ngờ. Sợ là lúc trước mình nghĩ sự tình quá mức đơn giản rồi.

.....

Phùng Khác Chi trở về phòng, cũng không cởi quần áo cùng giày mà nằm luôn lên giường, nhắm mắt suy nghĩ. Lúc hắn nghe được tiếng đập cửa thì trợn mắt đi qua mở cửa, thấy Phùng Lệnh Nghi đứng ở cửa thì vội duỗi tay đỡ nàng tiến vào.

“Đại tỷ, thân thể vừa mới khôi phục, đừng để quá mệt mỏi. Chị nghỉ ngơi trước rồi chút nữa em lái xe đưa chị về.” Ở trước mặt vị trưởng tỷ tuổi lớn gấp đôi mình này, Phùng Khác Chi cũng lô ra ồn trong khó có được.

Phùng Lệnh Nghi bảo hắn ngồi xuống cạnh mình, cười nói: “Chị không phải giấy, thân thể đã khá hơn nhiều, cậu cứ yên tâm. Còn nữa, về sau đừng chuyển mấy bộ tóc giả tới đây nữa, không cần thiết. Lần đó chị cũng thuận miệng cảm khái một câu thôi. Nhớ rõ hồi trẻ tóc thật tốt, thế nhưng có thể nuôi dài đến hai thước. Hiện tại lớn tuổi rồi, cả đời bệnh tật nên mới thành ra như vậy. Cậu gửi về nhiều như thế cũng sắp đủ mở cửa hàng rồi, hôm kia còn để tỷ phu cậu nhìn thấy chê cười vài câu đâu. Chị đã một bó tuổi rồi, cũng nên từ bỏ. Huống hồ, lại qua một thời gian nữa thì tóc giả cũng không cần nữa rồi.”

“Em đã biết, đại tỷ.”

Phùng Khác Chi thành thành thật thật mà đáp ứng. Phùng Lệnh Nghi gật đầu, đoan trang mà giơ tay, cẩn thận mà thay hắn chỉnh lại cổ áo vì năm mà có chút nếp nhăn, ôn nhu nói: “Mạnh gia tiểu thư cậu cũng thấy rồi. Ý tứ của cha cậu chắc cũng biết. Cậu cảm thấy Lan Đình là người thế nào?”

Phùng Khác Chi sắc mặt trầm xuống: “Đây đã là chuyện bao nhiêu năm trước rồi? Đây cũng không phải giấy tờ mang tính pháp lý. Cô ta cầm tờ giấy đó tới thì em phải cưới cô ta sao? Quả thực hoang đường!”

Phùng Lệnh Nghi nói: “Cậu đừng nói đến là hoang đường với không hoang đường. Cậu chỉ cần nói mình thấy Mạnh gia tiểu thư thế nào?”

“Cũng thế mà thôi.” Hắn hừ một tiếng.

“Chị lại cảm thấy, Mạnh gia tiểu thư thực thích hợp làm thiếu phu nhân Phùng gia.” Phùng Lệnh Nghi nói.

“Con bé thật xứng đôi với cậu. Chị cũng đã hỏi thăm, lúc ở nhà con bé chiếu cố Mạnh thái thái, ở trường học dạy học, phẩm cách gia giáo. Gia đạo tuy không giàu có nhưng quy củ vẫn không mất.”

“Tiểu Cửu, chị biết cậu không thích người ta áp đặt nhưng lần này đại tỷ hy vọng cậu nghe lời, đem việc hôn nhân định xuống. Lan Đình hắn là nguyễn ý. Con bé tính tình tốt, chờ hai đứa ở chung nhiều hơn thì cảm tình tự nhiên sẽ tốt. Cha cũng khổ tâm, cậu đừng ngoan cố.”

Ngữ khí của Phùng Lệnh Nghi chậm rãi bắt đầu mang theo điểm tạo áp lực. Phùng Khác Chi lại chỉ trầm mặc.

Kỳ thật cho tới bây giờ, hắn vẫn là có chút chưa hoàn toàn hồi hồn từ khoảng khắc nhìn thấy nàng vào buổi sáng nay. Ngày đó ngẫu nhiên gặp ở trên đường, hắn bất quá là thấy được mái tóc dài của nàng rất đẹp nên mới muốn mua về cho đại tỷ mà thôi.

Nhưng hắn ra giá cao đến thế mà nàng lại còn chết sống không chịu. Vừa lúc ngày đó tâm tình hắn không thoải mái, nên coi như nàng không gặp may mắn chọc hắn nổi điên lên, một kéo cắt xuống mái tóc của nàng.

Cũng không hắn là một kéo.

Hắn nhớ tới chính mình mạnh mẽ mà chậm rãi cắt mái tóc dài của nàng, mà nàng rõ ràng muốn phản kháng nhưng cuối cùng vẫn yên lặng chịu đựng một màn. Bộ dáng nàng lúc ấy vành mắt phiếm hồng, lông mi run rẩy bỗng nhiên hiện lên rõ ràng trước mặt hắn.

Không biết vì cái gì, mà hắn bỗng cảm thấy máu huyết trong người đột nhiên chảy nhanh hơn, giống hệt ngày đó. Đây hắn là cảm giác đạt được khi bắt nạt người ta đi — nhưng hắn trước đây chưa bao giờ có thể cảm giác được cái này. Mặc dù hắn từng làm ra nhiều chuyện quá đáng hơn, thậm chí

còn nỗi súng dọa người nhưng cũng không có cảm giác này.

Cũng chỉ có một lần đó.

Lòng bàn tay hắn đột nhiên cũng nổi lên cảm giác quen thuộc khi vuốt qua mái tóc dài của nàng, thật thoải mái như vuốt tơ lụa. Phùng Khắc Chi dần dần thất thần.

“Tiểu Cửu! Cậu đang nghĩ cái gì? Đại tỷ cùng cậu nói chuyện, có nghe thấy được không?”

Bên tai hắn bỗng nhiên truyền đến tiếng gọi. Phùng Khắc Chi lấy lại tinh thần, có chút hoang mang trước ánh mắt của trưởng tỷ, vội vàng lắc đầu.

“Không..... Không nghĩ cái gì.....”

Trước mắt hắn lại hiện ra lúc gặt mặt buổi sáng nay, nàng làm như không có việc gì, giống như trước đây chưa từng gặp mình thì trong lòng bỗng nhiên không thoải mái.

“Em sẽ suy xét.....” Phùng Khắc Chi hàm hàm hồ mà nói.

HẢI THƯỢNG HOA ĐÌNH

Bồng Lai Khách
www.dtv-ebook.com

Chương 11

“Cha, việc này con xem tám chín phần mười là có thể thành.”

Phùng Lệnh Nghi cùng đệ đệ nói chuyện xong, trở về liền nói với phụ thân như thế.

“Con nhìn Tiểu Cửu lớn lên. Tính nó thế nào con cũng nắm được, nếu là trước đây nó sẽ không nói sẽ suy nghĩ còn bây giờ hắn là nó cũng có ý tứ.”

Lấy biểu cảm lãnh đạm của nhi tử khi nhìn thấy Mạnh Lan Đinh, lão Phùng vốn đã không ôm hy vọng nhưng không nghĩ tới lại nghe được lời này từ miệng trưởng nữ, quả thực là vui mừng khôn xiết. Tâm tình vừa nâng lên cũng lập tức rơi đi phân nửa.

“Hảo, hảo, thật tốt quá! Cứ để nó nghĩ, để nó nghĩ cho kỹ……”

Lão Phùng vui vẻ ra mặt, ở trong phòng đi lại vài bước, bỗng nhiên dừng lại.

“Nhưng chưa thể yên tâm được! Ta nói với nó không được. Trước khi sự tình được quyết định thì người là trưởng tỷ, cần bỏ chút tâm tư. Kể cả có bận thì cũng gác qua một bên để tiếp tục khuyên nó, đến khi nó gật đầu mới thôi.”

“Đây là việc lớn nhất của Phùng gia chúng ta, Hán Chi cũng rất quan tâm, tối hôm qua còn cố ý hỏi thăm. Không cần cha nói, con cũng biết.” Phùng Lệnh Nghi cười nói.

Cái cảm giác không ồn trong lòng Mạnh Lan ĐÌnh đến buổi chiều càng thêm mãnh liệt.

Phùng lão hiện tại đã không thích gặp khách, chỗ này của ông bình thường vô cùng yên tĩnh. Nhưng từ sau cơm trưa, chỗ này lại trở nên náo nhiệt hơn.

Con đường đi lên từ dưới chân núi liên tục có xe đi lên, nối liền không dứt. Người thứ nhất đến chính là Phùng gia Ngũ tỷ Phùng Lệnh Huệ, phu nhân của viện trưởng của chính phủ quân tham viện. Nàng ngày thường rất là thân thiết với lão bát Phùng Lệnh Mỹ. Lúc vừa đến thấy trưởng tỷ thì lập tức hỏi thăm việc của Mạnh gia nữ nhi, còn muốn đi gặp nàng.

Thấy Phùng Lệnh Nghi nhìn về phía Phùng Lệnh Mỹ, ánh mắt hình như có trách cứ thì nàng vội nói: “Đại tỷ đừng trách Bát muội lầm miệng, là ta vừa rồi cùng Bát muội gọi điện thoại, bức Bát muội nói. Chuyện lớn như vậy, các ngươi cư nhiên muốn giấu ta? Như thế nào, chỉ có đại tỷ ngươi đau Tiểu Cửu, còn chúng ta không phải tỷ tỷ của hắn hả?”

Phùng Lệnh Nghi ý là sự tình còn chưa được quyết định nên cũng chưa muốn cho tỷ muội biết, miễn cho mọi người đều chạy tới. Vạn nhất đệ đệ không gật đầu thì không phải là mất mặt của Mạnh gia nữ nhi sao. Không nghĩ tới nhanh như vậy việc đã bị truyền ra, Lão ngũ đã biết thì chắc chắn mấy người còn lại ở Nam Kinh, cũng rất nhanh sẽ tới đây.

Cũng may thái độ của Tiểu Cửu không tồi, sự tình hắn là có thể thành nên Phùng Lệnh Nghi đành phải nói: “Ta là sợ nữ nhi nhà người ta trẻ tuổi, chịu không nổi các ngươi cứ xem như vậy.”

Phùng Lệnh Huệ cười nói: “Đại tỷ yên tâm. Em là người không đúng mực sao? Chỉ sợ Mạnh gia nữ nhi da mặt mỏng, trừ bỏ mấy tỷ muội, em cũng không nói. Em chỉ muốn cùng nàng nói vài câu việc nhà mà thôi.”

Cứ như vậy, không một lúc sau thì Phùng gia Tam tỷ, Tứ tỷ, Lục tỷ, Thất tỷ hiện giờ đều đang ở Nam Kinh đều chạy đến. Nhị tỷ gả đi chỗ khác, không có khả năng tới cũng gọi điện dò hỏi. Các vị thái thái tuy rằng không đem người khác tới nhưng cũng có người hầu đi theo khiến cho biệt thự vốn thanh tịnh lại náo nhiệt ô tô ra ra vào vào.

Mỗi vị Phùng gia tỷ tới đều mang theo quà gấp mặt cho Mạnh Lan Đình. Trang sức, vật liệu may mặc, túi hàng hiệu đều có cả. Ai cũng nói là chút tâm ý cho nữ nhi của cố nhân, nửa câu cũng không đề cập tới hôn sự.

Mạnh Lan Đình ngồi ở phòng khách, đối với hơn mươi ánh mắt đều nhất trí nhìn chăm chăm mình thì đều là hỏi gì đáp nấy, cũng không giống có vấn đề gì nhưng trong lòng lại như có cái chuông gõ không ngừng.

Nàng cũng không ngốc. Các tỷ tỷ của Phùng Khác Chi đều gả đến nhà chồng không phú thì quý, mỗi người đều là phu nhân nổi tiếng. Mà người làm quan những năm này, có nhà ai không bận việc xã giao chứ? Mình chẳng qua cũng chỉ là nữ nhi một cố nhân lâu năm không qua lại, kể cả quan hệ hai nhà trước kia tốt thì cũng không có khả năng chỉ trong buổi chiều đã có thể thấy các vị tỷ tỷ Phùng gia tề tựu về hết chỗ này.

Khả năng duy nhất chỉ là Phùng gia đang suy xét mối hôn sự này. Nàng bị cái ý niệm này khiến cho hãi hùng khiếp vía, như đứng đống lửa, như ngồi đống than, rốt cuộc cũng cố chịu đựng đến cuối cùng.

Phùng gia Tam tỷ hướng các tỷ muội nhìn một cái, rồi lại cười nói với Mạnh Lan Đình: “Lan Đình, Tam tỷ đã nhiều ngày không tới, muốn qua thăm cha một chút. Em cứ tùy tiện đi loanh quanh, coi như nhà mình nhé.”

Mấy vị tỷ tỷ còn lại cũng sôi nổi đứng dậy theo, vừa ra ngoài liền lập tức đi tìm đệ đệ.

Phùng lão gia đã kêu tài xế đem toàn bộ chìa khóa xe trong nhà giao cho mình, để ngừa nhi tử tự mình ra ngoài. Sau giờ ngọ, Phùng Khác Chi cầm súng săn, tự mình đi ra sau núi, lúc này trong tay đã có một con gà rừng và thỏ hoang. Lúc hắn đang từ bên ngoài trở về, xa xa thấy một đám nữ nhân khắp người đều là châu báu, trang sức thì sững sốt, buông tay ném đồ xuống đất, quay đầu liền muốn chạy như bay nhưng bị Phùng Lệnh Huệ mắt sắc thấy được, gọi to “Tiểu Cửu, ngươi đứng lại đó cho ta!”, sau đó nhân gia các nàng vội đuổi theo.

Phùng Khác Chi đành phải dừng lại, nhìn sáu bảy vị tỷ tỷ vây quanh mà đi lên, đem chính mình bao quanh chung quanh, đành cười gượng: “Tam tỷ, tứ tỷ, Ngũ tỷ, Lục.....”

“Tiểu Cửu, ngươi chúng ta vừa rồi đều nhìn rồi, cũng rất xứng đôi nha. Đại tỷ cũng gật đầu, lúc này cậu cũng đừng mong chạy!”

Hắn còn không có chào hỏi xong thì đã bị Lão Lục đánh gãy lời.

“Lục tỷ, em.....”

“Em em cái gì!” trong mấy người thì Lão Ngũ là nóng tính nhất, vội tiến lên một bước.

“Đại tỷ nói cậu còn đang suy nghĩ phải không? Cậu suy nghĩ cái gì? Cha chỉ có một nhi tử là cậu, đã sớm ngóng trông được ôm cháu. Thừa dịp ăn tết này liền đem việc này định xuống đi!”

“Hè gia tiểu nhi tử, so với cậu còn nhỏ hơn hai tháng mà mấy ngày trước đã có con rồi đó!” Lão Tứ nói.

“Nhị tỷ cũng biết việc này, cố ý gọi điện thoại trở về hỏi. Tiểu Cửu, nhị tỷ đối với cậu thế nào thì cậu cũng biết. Cậu đừng có mà làm nhị tỷ thất vọng!”

Mấy tỡ tỡ, ngươi một câu ta một câu, không ngừng oanh tạc. Phùng Khác Chi chóng mặt nhức đầu, giơ hai tay lên: “Các cô nãi nãi, em một thân mồ hôi bốc mùi, cho em về phòng tắm rửa, đổi quần áo đã được không?”

Lúc này Phùng gia tỡ tỡ thấy thái dương hǎn đúng là hơi có chút mồ hôi, sợ trúng gió cảm lạnh nên mới để hǎn đi qua.

Phùng Khác Chi nhanh chóng biến mất dạng.

Một buổi chiều này, bọn tỡ muội Phùng gia vui vẻ thương nghị khiến thời gian trôi qua rất nhanh. Mạnh Lan Đình thì âm thầm nôn nóng.

Các vị tỡ tỡ cũng lưu lại ăn cơm chiều, sau đó lại từng người về nhà. Buổi chiều hôm nay sau khi gặp mình, các nàng bàn bạc cái gì thì Mạnh Lan Đình không thể hiểu hết, nhưng nỗi nghi ngờ kia coi như là ván đã đóng thuyền rồi.

Phùng gia bày trận thế lớn như thế thì trừ phi Phùng gia nhanh tay là kẻ ngốc, nếu không hǎn nhất định biết kế hoạch của người nhà.

Mà từ phản ứng của người Phùng gia thì hǎn không có một ngụm cự tuyệt. Mạnh Lan Đình phỏng đoán, hǎn hǎn là không thắng nổi áp lực của Phùng lão gia cùng tám vị tỡ tỡ phía trên nên mới đành khuất phục.

Nếu nàng phỏng đoán không sai thì tình huống nàng sắp gặp phải đúng là thập phần không xong. Nàng nếu đem nửa đời còn lại của mình cột chung với Phùng gia

nhi tử này thì chỉ nghĩ thôi đã khiến nàng lạnh cả người.

Nàng là sẽ không gả cho một kẻ ăn chơi trác táng như thế, dù cho Phùng gia địa vị cao cả, quyền thế lừng lẫy. Nhưng sự tình đã tới nước này rồi thì nàng lại không thể mở miệng tỏ thái độ của mình.

Mà một khi chờ Phùng gia mở miệng trước, nàng lại cự tuyệt thì cho dù nàng có ngàn vạn lý do, nói đến uyển chuyển thì cũng có vé đuối lý. Kể cả Phùng lão gia có thể thông cảm cho mình nhưng chắc chắn sẽ đắc tội với toàn bộ tỷ muội của Phùng gia.

Bây giờ cách giờ cơm còn nửa giờ Ly cơm điểm còn có nửa giờ.

Trong phòng khách của Phùng gia đã có một bàn mặt chược. Trừ bỏ đại tỷ đi nghỉ ngơi, đám tỷ muội còn lại của Phùng gia đều ngồi xuống đánh bài, hầu gái đứng ở bên cạnh bưng trà đưa nước, mọi người nói nói cười cười, giết thời gian. Trong lúc đó tiếng điện thoại cứ vang lên liên tiếp, mà Phùng gia cũng thật náo nhiệt.

Mạnh Lan Đình cũng bị kêu lại đây, ngồi vào bên cạnh Phùng gia Tam tỷ, đám nhiệm một chân. Nàng giỏi toán học, lại càng có trí nhớ tốt. Người nào ra bài nào thì nàng có thể nhớ đến rõ ràng. Nhưng hiện tại nàng tâm phiền ý loạn, nào có tâm tư đi đánh bài, vừa ngồi xuống liền thua vài vòng.

“Lan Đình đứng sợ, sau này nha, không có việc gì chúng ta đánh nhiều một chút. Ta sẽ day em, đám bảo đem các nàng đều đánh cho không còn mạnh giáp.”

Chơi mặt chược cũng là các giao tiếp duy nhất của các thái thái nhà quan lớn ở Nam Kinh. Lão Ngũ rành rẽ cái này liền tới an ủi nàng.

Tất cả mọi người đều cười, nói: “Ai không biết nhà ngươi mỗi ngày đều là chơi bài đến tận nửa đêm. Không cần ngươi phí công day, bọn chúng ta liền tự nguyện thua Lan Đình đi.”

Không khí hòa hợp thật sự. Mạnh Lan Đình đi theo Phùng gia tỷ muội cười nói, nhưng vẫn tâm phiền ý loạn nên sau đó tìm cớ lui ra trước, trở lại trong phòng mình. Nàng cho A Hồng đi ra ngoài, dựa cửa sổ, nhìn ánh nắng

diễn lè cuối chân trời. Đúng lúc nàng đang miên man suy nghĩ thì ở cửa
truyền đến hai tiếng đập cửa.

Mạnh Lan Đình hoàn hồn, đi qua mở cửa, sau đó sững sốt.

Ngoài cửa, thế nhưng là Phùng Khác Chi.

Hắn vẫn mặc một thân quần áo đi săn, nút cổ áo tùy tiện cởi một cúc,
mang giày ủng khiến hai chân càng thêm thăng túp, thon dài. Tay hắn thoái
mái đút trong túi quần, hai mắt trực tiếp lướt qua đầu nàng.

Hắn cũng chỉ được mỗi cái túi da này.

“Ngài có việc sao?”

Mạnh Lan Đình hỏi hắn. Mà hắn lúc này mới rũ mắt, dừng trên khuôn mặt
nàng một chút, bước dài vào trong phòng, dùng ngữ khí ra lệnh mà nói:
“Đóng cửa lại. Tôi có lời muốn nói.”

Mạnh Lan Đình hơi chần chờ đóng cửa lại nhưng sau đó đứng cạnh cửa
nhìn hắn.

Phùng Khác Chi ở trong phòng đi dạo vài bước, để giày da gỗ lên sàn nhà
được đánh bóng loáng, phát ra tiếng lạch cách. Hắn giống như đang tùy tiện
đánh giá bài trí bên trong, những món quà ra mắt của các vị tỷ tỷ, cuối cùng
ánh mắt xẹt qua chăn gối trên chiếc giường phô trương trong phòng.

“Mạnh tiểu thư, ý của cha tôi chắc cô đã biết.” Hắn mở miệng, ngữ khí
lãnh đạm.

Mạnh Lan Đình không lên tiếng.

“Cô chắc hắn cũng được giáo dục theo kiểu mới. Loại sự tình này có
hoang đường hay không chắc cô cũng hiểu. Vốn tôi thế nào cũng sẽ không

đáp ứng. Nhưng nghĩ cô không nơi nương tựa, tình trạng gian nan, cầm cái gì mà thiếp canh, ngàn dặm xa xôi đến đây cậy nhờ thì cha tôi lại tạo áp lực cho tôi.....”

Hắn quay mặt đi, tầm mắt rơi trên mặt nàng, cùng nàng bốn mắt nhìn nhau.

“Cho nên, tôi có thể tiếp thu an bài của người nhà, ngày sau nếu thuận tiện sẽ suy nghĩ kết hôn với cô. Rốt cuộc sớm hay muộn thì tôi cũng phải kết hôn, cưới ai cũng chẳng khác biệt. Nhưng là ——”

Hắn ngừng lại một chút, tăng thêm ngữ khí: “Có một vài điều cô phải hiểu rõ. Làm vợ của Phùng Khắc Chi thì ngoài phụng dưỡng cha tôi còn phải đối với tôi nói gì nghe đó. Tôi không thích nữ nhân không nghe lời.”

“Mạnh tiểu thư, tôi đối với người vợ tương lai cũng chỉ có yêu cầu đó thôi. Cô có hiểu không?”

Hắn nói xong thì trong phòng đột nhiên an tĩnh lại. Không có tiếng giày da của hắn gõ xuống sàn, cũng không có tiếng hắn nói chuyện.

Bên tai Mạnh Lan Đình ẩn ẩn truyền đến tiếng va chạm thanh thúy của các quân bài ở dưới lầu cùng với tiếng nói chuyện, đùa giỡn.

Mạnh Lan Đình đứng đối diện hắn, trong lòng bỗng nhiên nhớ lại một sự việc khi còn nhỏ. Lúc ấy, có một nhà tá điền của nhà nàng ở nông thôn nuôi một con lừa đen, sức lực cũng rất là lớn nhưng tính rất ngoan cố, thích cùng người ta đối nghịch. Đuối nó đi hướng đông thì nó lại đi hướng tây, đánh roi nó thì nó giở tính tình, còn có thể thình lình đá một chân, có lúc suýt đá bị thương người. Vì tá điền kia quá buồn rầu muốn đem nó bán đi. Phụ thân Mạnh Lan Đình nghe nói thì dạy tá điền kia lúc nào muốn đi hướng đông thì đuối nó về hướng tây là được. Tá điền lúc này mới tỉnh ra, trở về làm theo,

sau đó đúng là không phiền não nữa.

Chuyện vui khi còn nhỏ này nàng vốn dĩ đã sớm quên nhưng hiện tại lại đột nhiên nổi lên trong lòng. Mạnh Lan Đình lúc này cũng nổi lên một ý niệm lớn mật trong lòng.

Nàng cùng Phùng Khác Chi, trước sau đã gặp hai lần, vốn chưa nói tới cái gì mà hiểu nhau. Nhưng qua hai lần chạm mặt này, Mạnh Lan Đình cũng có thể kết luận, đối phương tâm cao khí ngạo, trong mắt không chứa nỗi nửa hạt cát. Đặc biệt, nếu hạt cát này là đến từ chính mình.

Tim nàng đập hơi nhanh, cũng quyết âm rồi, muốn đánh cuộc một phen. Đây không phải việc có thể nhịn là qua được. Nếu tiếp tục đợi thì càng ngày càng khó giải quyết. Hôn ước này nàng không thể mở miệng nói không trước, nhưng Phùng gia nhi tử thì hoàn toàn có thể.

Đây chính là thời cơ tốt đưa đến cửa. Cũng giống con lừa kia, hắn cũng chỉ thiếu một phương hướng chính xác để đuổi đến mà thôi.

“Nghe không hiểu sao? Tôi chưa bao giờ lặp lại lời mình lần thứ hai.”

Mạnh Lan Đình chậm rãi giương mắt, nhìn Phùng gia nhi tử vẫn đút tay túi quần, vẻ mặt thái độ kiêu căng mà chờ mình thì nói: “Phùng công tử, lúc ăn cơm buổi trưa, tôi từng dùng một câu khen ngợi anh. Nhưng anh có biết nửa sau câu đó là gì không?”

Lông mày Phùng Khác Chi hơi nhếch lên: “Hoài chiểu vật chi minh, mà có thể bao nạp.”

“Anh nghĩ anh xứng với câu này sao? Tôi chẳng qua không muốn lệnh tôn xấu hổ thôi.” Nàng cười cười, nói.

HẢI THƯỢNG HOA ĐÌNH

Bồng Lai Khách
www.dtv-ebook.com

Chương 12

Phùng Khác Chi nhíu mày nhìn nàng. Mạnh Lan Đình không có tránh né ánh mắt hắn mà là tự tin đón nhận.

“Lúc này tôi tới, xác thật là có việc muốn cầu quý phủ nhưng cũng không phải như anh nghĩ là muốn thực hiện hôn ước.”

“Anh nói đúng, hôn sự này thật là hoang đường, cho nên tôi mang thiếp canh cùng tín vật tới, vốn nghĩ là muốn trả lại cho Phùng gia, để hoàn toàn chấm dứt việc này. Cũng giống anh, đối với cục diện này tôi không hề nghĩ tới.”

“Nói thật với anh, nếu tôi gật đầu thì cũng là vì tôi có việc muốn cầu, lại không đành lòng cô phụ thiện ý của trưởng bối chứ không xuất phát từ bất kỳ lý do nào.”

Trọng điểm tới rồi! Mạnh Lan Đình lời bỗng chuyển: “Tuy rằng lựa chọn này rất gian nan nhưng tôi nghĩ kỹ rồi. Kể cả không tìm được đệ đệ, cô phụ bá phụ thì tôi cũng sẽ không đồng ý gả cho một kẻ mạnh mẽ cắt tóc người khác bên đường như anh.”

“Phùng công tử, cảm ơn đề nghị vừa rồi của anh. Tôi biết trong chuyện này anh cũng bị ủy khuất nhưng tôi không cần. Hiện tại bá phụ còn chưa hỏi ý tôi nhưng nếu anh đã tiếp nhận rồi thì tôi nghĩ rất nhanh bá phụ sẽ tìm tôi thôi. Đến lúc đó, bá phụ mở miệng thì tôi chỉ có thể cự tuyệt.”

Mạnh Lan Đình nhìn sắc mặt hắn càng ngày càng trở nên khó coi thì dùng

ngữ khí thành khẩn nói: “Phùng công tử, tôi cũng không muốn thế nhưng thực sự tôi không có lựa chọn nào khác. Nếu bởi vì tôi mà anh hổ thẹn thì tôi xin lỗi. Nhưng anh yên tâm, chuyện anh cắt tóc của tôi, tôi sẽ không chủ động đề cập với bất kỳ ai.”

Phùng Khác Chi cơ hồ đã nhịn không được. Hai mắt hắn nhìn chăm chăm Mạnh Lan Đình, vẫn không nhúc nhích.

Đúng lúc này, dưới lầu truyền đến một tiếng gọi ăn cơm. Các vị tỳỷ Phùng gia tựa hồ lần lượt đứng lên từ bàn mặt chược, tiếng cười, tiếng oán giận vì thua bài đều truyền tới.

“Đi gọi Mạnh tiểu thư xuống dưới ăn cơm ——”

“Cô sẽ không cho rằng vừa rồi tôi ép cô gả cho mình chứ? Chẳng qua là xem mặt mũi phụ thân thôi, cũng xuất phát từ ý tốt nên tôi mới phí công mà nói với cô những lời này. Mạnh tiểu thư, tôi cũng mong cô yên tâm, chỉ bỗng vào cô thì đúng là không vào nổi trong mắt Phùng Khác Chi tôi!”

Phùng Khác Chi lạnh lùng mà nói, rồi đi lướt qua bên người cô, mở cửa, nhanh chóng đi ra ngoài.

Mạnh Lan Đình dựa lưng vào cửa, nhắm mắt lại, chậm rãi thở ra một hơi. Càng là người kiêu ngạo thì càng để ý mặt mũi. Đặc biệt là cái vị Phùng gia công tử này.

Nàng đang đánh cuộc, đánh cuộc Phùng Khác Chi sẽ đoạt trước cơ hội mà nói hắn chướng mắt nàng, miễn cho người khác cho rằng hắn nguyễn ý nhưng nàng lại không chịu.

Giống như đuổi lửa vậy. Nàng muốn nó đi hướng đó nên đã khéo léo thiết kế một màn này, hiện tại chỉ chờ kết quả.

“Mạnh tiểu thư, xuống dưới ăn cơm ——” Ngoài cửa truyền đến tiếng A Hồng.

Mạnh Lan Đình lấy lại bình tĩnh, mở cửa, đi ra ngoài.

Bên cạnh bàn ăn, đong đảo nữ nhi của Phùng gia tề tựu, cười nói không ngừng. Mạnh Lan Đình cũng trước sau như một cười, trả lời các câu hỏi của bọn họ. Phùng lão gia càng là cười ha hả.

Mọi người ngồi đó đều vui cười, chỉ độc một người không thể. Phùng Khác Chi thẫn sắc âm trầm, không nói một lời.

Lão Phùng nhìn quen rồi nên không trách, mà tâm tình ông tốt nên cũng không muốn so đo với nhi tử. Cơm nước xong, Phùng gia tỷ muội từng người trở về nhà. Người hầu trong nhà vội vàng mang áo khoác, túi xách tới đứng một bên hầu hạ.

Phùng Lệnh Nghi cùng phụ thân từ biệt. Lão Ngũ thì nhìn đệ đệ đang ngồi kia nghịch một cái dĩa bạc của Tây trăng bóng, nhớ tới biểu tình nặng nề khi ăn cơm của hắn thì cảm thấy có điểm không yên tâm nên cố ý đến bên người hắn, thấp giọng dặn dò: “Tiểu Cửu, việc của cậu cùng Mạnh tiểu thư không cần kéo dài nữa. Sớm hay muộn cũng định rồi thì làm cho thỏa đáng đi.”

Phùng Khác Chi ngược mắt, cười nói: “Ngũ tỷ, em nói em muốn cưới Mạnh gia tiểu thư khi nào?”

Hắn vừa nói xong thì mọi người yên lặng xuống, toàn bộ ánh mắt đều nhìn về phía này, dừng trên người Phùng Khác Chi và cả Mạnh Lan Đình.

Mạnh Lan Đình cảm thấy một trận kinh hoàng, kích động đến suýt nữa khắc chế không được, đành vội vàng cúi đầu, vẫn không nhúc nhích.

“Tiểu Cửu, cậu làm sao vậy?” Phùng Lệnh Nghi nhìn đệ đệ liếc mắt một

cái, kinh ngạc mà đi tới.

“Giữa trưa không phải cậu còn nói sẽ suy nghĩ sao.....”

“Sau khi suy nghĩ thì em thấy vẫn nên môn đăng hộ đối đi. Mạnh tiểu thư không dính khói lửa bụi trần, tục vật như em thì không dám mơ tưởng cô ta nha.”

Phùng Khác Chi tựa lưng vào ghế ngồi, đầu ngón tay dùng lực đem cái dĩa kia bẻ làm đôi, sau đó “Đinh” một tiếng, ném ở trên bàn, rồi đứng lên.

“Ngũ tỷ, em mượn xe chị ra ngoài chút.”

“Ngươi dám?” Lão Phùng đã phản ứng lại, giận tím mặt, đột nhiên đứng lên.

“Ngươi trở về nói rõ ràng cho ta!”

“Cha, con vừa rồi đã nói rõ ràng rồi. Vì Mạnh tiểu thư này.....” Phùng Khác Chi khéo mắt quét qua phía Mạnh Lan Đinh, cười lạnh. “Ai thích cưới thì cưới, con không có hứng thú!”

Hắn nói xong, áo khoác cũng không lấy, lập tức đi ra khỏi phòng ăn, nhanh chóng xuyên qua phòng khách, thân ảnh biến mất ở bên ngoài.

“Thằng nhãi ranh ——” Phùng lão gia tức giận đập lên bàn một cái.

“Cha, ngài đừng vội, để chúng con đi xem ——” Phùng gia tỷ muội vội tới khuyên phụ thân, lại đuổi theo đê đệ. Bọn người hầu cứ đứng một bên cầm áo khoác, túi xách, mắt to trừng mắt nhỏ, thở cũng không dám thở mạnh.

Náo nhiệt vừa rồi không còn sót lại chút gì. Sau một lát, tiếng động cơ xe ô tô vang lên rồi nhỏ dần, cả đình viện lại yên tĩnh.

Đám Phùng Lệnh Nghi và mấy tỳ muội đuối theo ra ngoài cũng trở về nhíu mày: “Nó nói như thế nào?” Lão Phùng truy vấn trưởng nữ.

Phùng Lệnh Nghi nhìn Mạnh Lan Đình vẫn đang cúi đầu đứng một bên không nhúc nhích thì hướng phụ thân lắc lắc đầu, vẻ mặt bất đắc dĩ. Sau khi suy nghĩ, Phùng Lệnh Nghi để người hầu đi xuống, tự mình đi đến bên cạnh Mạnh Lan Đình, ôn nhu nói: “Lan Đình, em đừng khố sở, đại tỷ sẽ nói chuyện lại với nó.”

Cả hơn mươi ánh mắt lúc này đều nhìn vào nàng. Mạnh Lan Đình chậm rãi ngược mặt lên, lắc lắc đầu, nói: “Bá phụ, đại tỷ, không sao. Thỉnh mọi người yên tâm, em không khố sở. Kỳ thật lần này tới đây em không có nghĩ đến việc kết hôn. Em mang theo thiếp canh và tín vật vốn là muốn đem vật cũ trả lại chủ. Không nghĩ tới bá phụ cùng các tỷ tỷ thế nhưng cất nhắc em như thế, trong lòng em vốn cảm thấy vạn phần bất an. Còn thỉnh bá phụ, đại tỷ, còn có các tỷ tỷ không cần ép buộc Phùng công tử. Nếu không, em thật đúng là không có chỗ dung thân.”

Phòng khách lại lần nữa an tĩnh. Mạnh Lan Đình nói lời này đúng là xảo diệu. Nàng vừa biểu lộ việc mình không để ý, cũng uyển chuyển mà nhắc nhở Phùng lão gia cùng Phùng gia tỷ muội là dưới tình huống thế này mà bọn họ còn muốn tiếp tục tác hợp thì chính là khó xử chính mình cùng Mạnh gia —— tuy rằng Mạnh gia hiện tại gia đạo suy tàn, nhưng Mạnh gia nữ nhi, cũng không thể nào hèn hạ như thế.

Phùng gia tỷ muội hai mặt nhìn nhau, không ai mở miệng được. Sau một lúc lâu, lão Phùng thở dài một hơi, mở miệng nói: “Lan Đình, cháu đi với ta.”

“Mấy đứa đi về đi.”

Ông hướng đám nữ nhi phất phất tay, sau đó chắp tay sau lưng, xoay người hướng thư phòng đi tới. Mạnh Lan Đình gật đầu chào đám Phùng Lệnh

Nghi cùng tỷ muội Phùng gia sau đó đi theo Phùng lão gia vào thư phòng.

Lão Phùng bảo nàng đóng cửa lại.

Mạnh Lan Đinh làm theo, yên lặng đứng ở một bên.

Lão Phùng đứng ở trước cửa sổ một lúc lâu mới xoay người nói: “Lan Đinh, cái thằng không nên thân này đúng là không xứng với cháu. Tuy rằng bá phụ rất muốn có một cô con dâu như cháu nhưng cũng không tiện miễn cưỡng. Là ta không có phúc khí, việc này cứ như vậy đi, cháu không cần nghĩ nhiều. Tuy rằng không thành con dâu, nhưng sau này, bá phụ sẽ đem cháu giống như biểu nữ nhi mà đổi đãi. Nếu có chuyện gì khó xử thì cứ việc mở miệng nói với bá phụ. Biết không?” Phùng lão gia nhìn Mạnh Lan Đinh bằng ánh mắt tràn đầy tiếc nuối cùng từ ái.

Mạnh Lan Đinh cảm thấy rất may mắn, trong lòng cũng không khỏi sinh ra vài phần áy náy cùng cảm động. Nàng cẩn cẩn mồi, thấp giọng nói: “Cháu đã biết. Bá phụ đối với cháu tốt như vậy. Là cháu cô phụ kỳ vọng của bác.”

Lão Phùng lắc lắc đầu, cười nói: “Được rồi, chỗ này không còn việc gì. Cháu yên tâm, việc của đệ đệ cháu, ta sẽ để tâm.”

Mạnh Lan Đinh nói lời cảm tạ, lại ở thư phòng bồi một lát, Phùng lão gia mới để nàng ra ngoài gọi Phùng Lệnh Mỹ tiến vào.

Mạnh Lan Đinh đi ra ngoài thì thấy Phùng gia tỷ muội đã rời đi, chỉ còn Phùng Lệnh Mỹ ngồi ở phòng khách. Nghe Mạnh Lan Đinh chuyển lời thì trên mặt cô hiện lên thần sắc chần chờ, suy nghĩ chút rồi vẫn đi thư phòng. Một lát sau nàng đi ra, cũng không biết Phùng lão gia cùng nàng nói cái gì mà thần sắc của nàng có chút uể oải. Nhưng khi nhìn đến Mạnh Lan Đinh thì nàng lại lộ ra tươi cười, an ủi Mạnh Lan Đinh: “Lan Đinh, không có việc gì. Đại tỷ vừa rồi cố ý bảo chị nói với em không cần để trogn lòng. Tiểu Cửu luôn nói chuyện như thế, em cứ coi như không nhìn thấy nó là được. Đi thôi,

Bát tỷ đưa em về phòng.”

Buổi tối này, sau khi trở lại phòng mình, Mạnh Lan Đình nghĩ lại vẫn là thoảng có điểm thấp thỏm. Phùng Khác Chi thoạt nhìn có vẻ giống một ôn thần cái gì cũng có thể làm. Hôn ước coi như đã được giải quyết, không những không đắc tội Phùng gia tỷ muội mà còn khiến các nàng đồng tình mình. Nhưng mình và Phùng gia nhi tử thì đúng là triệt để trở mặt rồi.

Nói không chừng, ngày sau hắn còn muốn tìm mình gây khó dễ. Vạn nhất như vậy thì mình cũng không thể mỗi lần đều yêu cầu Phùng lão gia ra mặt che chở được. Kể cả đây là nàng suy nghĩ nhiều nhưng mấy ngày tiếp theo ở chỗ này sợ là cũng không trôi qua dễ dàng gì.

Mạnh Lan Đình không muốn gặp lại Phùng Khác Chi, mà chỉ muốn lập tức rời khỏi đây. Nhưng Phùng lão gia thành tâm lưu nàng lại ăn tết, mà nàng không thể nào mở miệng nói lúc này phải rời đi.

Mạnh Lan Đình quyết định từ ngày mai, nếu không phải Phùng lão gia gọi thì liền ở lại trong phòng mình, một bước cũng không ra, miễn cho lại chạm mặt Phùng Khác Chi.

Nhưng tới hôm sau thì nàng mới biết cái lo lắng này chỉ là dư thừa. Hôm nay là ngày cuối cùng của năm cũ, sau đó chính là ăn tết rồi. Phùng lão gia tuy đã thoái ẩn, đến chỗ này ở, ngày thường chỉ người thân mới được lên nhưng những ngày này thì cũng khó tránh khỏi có người tới chúc tết. Con rể của ông nhiều như vậy, bọn họ đến thôi cũng đủ đẹp vỡ bậc cửa rồi. Chuông điện thoại cũng là reo từ sáng đến tối không ngừng.

Phùng lão gia chỉ kêu Mạnh Lan Đình đi ra, giới thiệu là cháu họ, để nàng chào hỏi mấy nhân vật lớn mà thôi. Không biết đối phương là thật sự kính trọng Mạnh gia hay bởi vì Phùng lão gia mà đều khen Mạnh Lan Đình không dứt miệng.

Giống như hôm qua gặp các vị tỷ tỷ Phùng gia, hôm nay nàng cũng thu không ít đồ quý trọng —— mà cũng vì nguyên nhân có quá nhiều khách nên nàng cũng căn bản không có gặp Phùng Khác Chi.

Hắn căn bản không hề lộ diện. Theo như A Hồng nói thì tối hôm qua Phùng lão gia từng gọi điện thoại, không biết cho vị cô nãi nãi nào mà rít gào nói: “Bảo nó không cần về nữa!” Sau đó, tiểu thiếu gia hôm nay thật sự cũng không trở lại.

Lời A Hồng nói chắc là sự thật. Cái tết cứ thế qua đi, Phùng Khác Chi thật sự không xuất hiện nữa.

Mạnh Lan Đình rốt cuộc yên tâm.

Đảo mắt đã đến gần hết tết. Sáng sớm hôm nay, nàng nhận được cuộc gọi của Hề Tùng Chu, hắn nói sẽ tới thăm Phùng lão hôm nay đồng thời thông báo cho nàng là vợ chồng giáo sư Chu hai ngày nữa sẽ về Thượng Hải, mà bản thân mình ngày mai cũng định trở về.

Hắn hỏi Mạnh Lan Đình có kế hoạch cùng về hay không. Sau khi gác máy, Mạnh Lan Đình đi gặp Phùng lão gia, cảm tạ ông cẩn thận, tỉ mỉ chiếu cố mình mấy ngày nay, cũng nói mình muốn về Thượng Hải.

Phùng lão gia rất là luyến tiếc nàng nhưng không mạnh mẽ lưu lại mà sau khi suy nghĩ liền nói: “Nếu Tùng Chu cùng cháu đi thì ta cũng yên tâm. Sau này nhớ thường xuyên đến thăm bá phụ.”

Mạnh Lan Đình đáp ứng rồi rồi trở về phòng bắt đầu thu thập hành lý, chờ ngày mai liền rời khỏi đây.

Hề Tùng Chu đến lúc ba giờ chiều. Phùng lão gia gặp hắn ở thư phòng, cũng rất thích người trẻ tuổi này. Tiếng cười không ngừng vọng ra từ trong thư phòng. Hề Tùng Chu ở lại tầm nửa canh giờ rồi đứng dậy cáo lui. Mạnh

Lan Đình tiễn hắn ra cửa, hai người vừa nói chuyện vừa đi qua phòng khách, đi về phía trước.

“Mạnh tiểu thư, sáng mai xe lửa chạy lúc 9 giờ. Tôi sẽ đến đây đón cô trước.”

“Làm phiền anh rồi.”

“Đâu có gì phiền toái đâu. Đằng nào thì ngày mai tôi cũng phải về.”

Xe hắn đỗ ở một vị trí trống trước đình viện. Mạnh Lan Đình đưa hắn tới tận xe rồi dừng bước.

“Cứ vội nhẹ. Tôi đi trước đây. Ngày mai gặp lại.”

“Tốt, Hề tiên sinh, gặp anh sau.”

Hề Tùng Chu dừng tay đặt ở trên cửa xe, quay đầu, nhìn Mạnh Lan Đình.

Mạnh Lan Đình mỉm cười, hướng hắn phất phất tay: “Anh đi đường cẩn thận.....”

Đúng lúc này, một chiếc ô tô từ phía sau vọt qua người cô, chạy vèo một cái vào một chỗ trống trước đình viện. Mạnh Lan Đình cơ hồ có thể cảm giác được gió thổi qua lúc ô tô nhanh chóng xẹt qua người mình. Nàng bị hoảng sợ, giương mắt nhìn lên, thấy Phùng Khác Chi mất tích mấy ngày nay đã trở về.

Hắn để một tay trên vô lăng, quay mặt đi, ánh mắt xuyên cửa xe đang mở mà nhìn khuôn mặt còn đọng ý cười của Mạnh Lan Đình và sau đó là là nhìn Hề Tùng Chu gật gật đầu, nói: “Anh cũng tới rồi hả?”

HẢI THƯỢNG HOA ĐÌNH

Bồng Lai Khách
www.dtv-ebook.com

Chương 13

Hề Tùng Chu ngẩn ra, ngay sau đó lộ vẻ tươi cười, kêu một tiếng “Khác Chi”, ra dấu ý bảo Mạnh Lan ĐÌnh chờ một lát, sau đó đi qua.

Phùng Khác Chi từ trong xe bước xuống, phịch một tiếng đóng cửa xe rồi đưa lưng về phía Mạnh Lan ĐÌnh đứng đầu xe mà cùng Hề Tùng Chu hàn huyên vài câu. Hề Tùng Chu nói: “Ngày hôm qua tôi nghe mẹ nói cậu có đi thăm bà hả? Lúc ấy tôi không có nhà nên không gặp cậu. Mẹ tôi rất là cao hứng, cứ nhắc mãi là cậu có tâm.”

Phùng Khác Chi nói: “Từ nhỏ bà trẻ đều đối với tôi rất tốt. Nếu thân thể bà không có trở ngại là tốt rồi.”

“Đúng, tôi cũng yên tâm. Mai tôi về Thượng Hải. Cậu thì khi nào định đi?”

“Còn không biết, phải xem tình huống đã.”

Hề Tùng Chu nhìn Mạnh Lan ĐÌnh còn đứng đằng sau Phùng Khác Chi: “Như vậy tôi đi trước. Cậu cũng khó có lúc về thăm Nam Kinh, cố gắng bồi cha cậu nhiều chút. Sáng mai tôi sẽ lại đến đón Mạnh tiểu thư đi nhà ga, thuận đường đưa cô ấy về Thượng Hải. Vợ chồng giáo sư Chu cũng sắp trở về, luôn ngóng trông thấy Lan ĐÌnh.”

Phùng Khác Chi nói: “Đi đường thuận buồm xuôi gió, tôi không tiễn anh nữa. Tôi vào nhà thay quần áo.”

Hắn hướng Hề Tùng Chu gật gật đầu, xoay người, hờ hững mà đi qua bên cạnh Mạnh Lan Đình, trong mắt phảng phất căn bản không có sự tồn tại của nàng. Hề Tùng Chu nhìn Phùng Khác Chi đi nhanh vào trong, lại nhìn Mạnh Lan Đình, tựa hồ có điểm nghi hoặc. Nhưng hắn cũng không tùy tiện mở miệng dò hỏi, chỉ cùng nàng ước định thời gian khởi hành ngày mai sau đó lên xe lái đi.

Phùng lão gia hôm nay không có khách, Phùng Lệnh Mỹ cũng đi ra ngoài, biệt thự phi thường an tĩnh. Mạnh Lan Đình ở đình viện bồi hồi một lát, phỏng chừng Phùng Khác Chi đã không còn ở phòng khách nữa mới đi vào.

Phòng nàng ở lầu hai, cách thư phòng của Phùng lão gia không xa. Thư phòng lúc này nửa mở. Mạnh Lan Đình biết Phùng lão gia vẫn còn ở bên trong. Lúc nàng đi qua đó để về phòng mình thì nghe được một tiếng gọi từ trong phòng truyền ra: “Má Phùng, gọi nó đến đây cho tôi!”

Má Phùng ai một tiếng, vội vàng đi đi tới phòng Phùng Khác Chi mà gõ cửa.

“Cửa không đóng! Tự mình vào đi!”

Má Phùng nghe tiếng thì đẩy cửa đi vào, thấy Phùng Khác Chi vừa mặc nốt áo sơ mi, vừa đi từ trong phòng tắm ra, giống như vừa mới tắm rửa, tóc còn ướt, ngọn tóc còn nhỏ nước xuống.

Má Phùng ai u một tiếng, vội vàng cầm khăn lông lên thay hắn lau tóc: “Sao cậu muốn tắm mà không nói một tiếng? Nước còn chưa kịp nóng, mùa đông này mà tắm nước lạnh.....”

Phùng Khác Chi cầm lấy khăn lông từ trong tay nàng, tự mình lau, vừa làm vừa hỏi: “Chuyện gì vậy má Phùng?”

“Tiểu thiếu gia, mấy ngày hôm trước cậu đi nơi nào? các cô nai nai đều

tìm khắp nơi. Bây giờ lão gia gọi cậu tới thư phòng.” Má Phùng nhìn hắn, thần sắc có điểm lo lắng.

Phùng Khác Chi ném khăn lông, ngón tay tùy ý cào càò mái tóc rồi mở cửa đi ra ngoài.

“Tiểu thiếu gia, cậu nói chuyện cẩn thận chút, lão gia đang không vui đó……” Má Phùng đuổi theo, thấp giọng nhắc nhở.

Phùng Khác Chi quay đầu lại, hướng về phía bà nhe ra hàm răng trắng: “Ông ấy vui mới lạ đó. Yên tâm đi má Phùng!”

“Cha tìm con à?” Phùng Khác Chi đẩy cửa ra, đi vào.

Lão Phùng nhìn hắn: “Ngươi còn biết mà trở về hả?”

“Không phải cha nói không cho con về sao?” Phùng Khác Chi trả lời một câu, ngữ khí tùy tiện.

Lão Phùng cố nén tức giận, mắng hỏi: “Mấy ngày hôm trước, ngươi rốt cuộc đi nơi nào lêu lổng hả? Có biết các tỷ tỷ đều tìm ngươi khắp nơi không?”

Phùng Khác Chi nói: “Con ở khách sạn hoàn cầu đường Ái Huệ, như thế cha thanh tịnh và con cũng cung thanh tịnh. Có việc gì không?”

Lão Phùng ngẩn ra. Nhị tử chạy, ông vốn nghĩ nó sẽ qua nhà tỷ tỷ nhưng không có, đêm giao thừa cũng không thấy bóng người. Lẽ ra, nếu nó đến khách sạn lớn nào ở Nam Kinh thì bọn họ sẽ báo ngay nhưng gọi cho mấy cái đều không thấy hắn tới đó.

Cho nên lão Phùng nhận định hắn chạy tới mấy nơi thanh sắc lêu lổng rồi. Trong cơn giận dữ ông cho người tìm khắp nơi, khiến giám đốc các khách

sạn lớn ở Nam Kinh đều cảm thấy bất an, sợ kẻ nào không có mắt mà chứa chấp Phùng gia nhi tử thì mình sẽ gặp xui xẻo, mấy năm sợ cũng không được yên thân.

Không nghĩ tới mấy ngày nay Phùng gia công tử lại ở trong khách sạn ở đường Ái Huệ. Phòng ở đây còn kém xa các khách sạn lớn, chỉ chuyên dành cho tiểu thương, nhân viên công ty đi công tác ở tạm thời, hoặc các viên chức bình thường của chính phủ.

Nhi tử tuy rằng hồn trưởng đến không có dạng, nhưng từ nhỏ đến lớn cũng không nói dối. Điểm này, lão Phùng cũng biết. Sau khi xác định hắn cũng không có ở bên ngoài lêu lổng thì lửa giận tích tụ mấy ngày cũng thoáng được đè xuống một chút. Ông lạnh lùng mà nói: “Ngươi một người chạy tới cái chỗ đó để làm gì?”

“Đọc sách, ngủ, nghe bên ngoài đốt pháo, nghĩ về nhân sinh. Như vậy ngài vừa lòng không?” Ngữ khí của hắn mang theo chút tự giễu.

Lão Phùng chậm rãi phun ra một hơi trong lòng, chờ nỗi lòng dần dần ổn định mới trầm khuôn mặt nói: “Ta kêu ngươi tiến vào, là muốn cùng ngươi nói chuyện này. Năm nay ngươi không cần đi Thượng Hải, ở lại Nam Kinh làm việc cho ta!”

“Không có khả năng!” Phùng Khác Chi mí mắt cũng chưa động, há mồm liền quả quyết cự tuyệt.

Lão Phùng nhớ tới điệu bộ lần trước người ở Thượng Hải gọi điện đến, một bộ ấp úng muốn nói lại thôi thì giận dữ: “Ngươi làm ra chuyện đó rồi thì hiện tại toàn bộ người ở tòa thị chính Thượng Hải nhìn thấy ngươi giống nhau thấy quỷ đâu.”

“Vậy bọn họ chỉ cần cách con xa một chút là được. Lúc trước

tuy rằng cha bắt con vào nhưng hiện tại con thấy nơi đó khá tốt, có cảm tình, không muốn đi chỗ khác! Huống chi, không công lao cũng có khổ lao. Nếu không phải con nổ súng thì đâu đánh ra sâu mọt. Tuy nói sâu mọt đánh không xuể nhưng ít một người thì đối với quốc gia dân tộc cũng tốt hơn một chút. Qua hai ngày nữa còn sẽ về, tòa thị chính không chừng là khua chiêng gõ trống thưởng huân chương cho con nữa kia.”

Lão Phùng chán nản, đầu ngón tay chọc cái mặt nghiêm trang của nhi tử: “Ngươi..... Ngươi là thật muốn đem ta tức chết có phải hay không?” Ông kéo ngăn kéo ra, đem một cuốn sổ bên trong ra mà ném về phía nhi tử.

“Đồ hồn trưởng nhà ngươi mở to mắt nhìn cho rõ xem một năm qua ngươi ở Thượng Hải đã làm được cái chuyện tốt gì!”

Quyển sổ kia đập vào mặt Phùng Khác Chi rồi rơi xuống trên mặt đất. Phùng Khác Chi sờ sờ mặt, cúi người nhặt lên, mở ra, phát hiện đó là một quyển ký lục ghi lại mỗi ngày mình đi những chỗ nào, làm cái gì. Chữ viết bên trên xiêu xiêu vẹo vẹo, còn có không ít chỗ để trống nhưng mỗi mục đều liệt kê rõ ràng.

Hắn tùy tiện lật giở.

.....

“Ngày mùng ba tháng mười, đua chó, thăng hai ngàn, ngay tại chỗ quyên cho Hội ái quốc đồng tử quân.”

“Ngày mùng bốn tháng mười, chơi bóng đá.

“Ngày mùng sáu tháng mười, cùng đám người Trương công tử, Diêu công tử đến Đại thế giới chơi. Hai giờ sáng mới về.”

.....

“Ngày 13 tháng 11, bao hết nhà hàng Richard, ủng hộ ngôi sao ca nhạc, Chung tiểu thư mới được tuyển năm nay.”

Phùng Khác Chi ầm ầm lật vài tờ đến trang cuối cùng.

“Hai mươi ba tháng chạp cùng đám Hoàng công tử, Lâm công tử đến nhà hàng Đại Hoa đánh bài suốt đêm. Ngày kế sau giờ ngọ mới đi ra, tới nhà ga đón Bát tiểu thư.....” Phía dưới còn có mấy cái ký lục nhưng không biết vì cái gì mà lại giống như bị thấm ướt đến nhòe nhoẹt không nhận ra.

“Nhìn xem ngươi đã làm những cái gì!” Lão Phùng rít gào. “Ngày 23 năm ngoài ngươi rốt cuộc đã làm cái việc tốt gì mà lão Diêm cũng không dám để ta xem?”

Phùng Khác Chi nhìn chăm chăm nét mực ở phía trên, mày hơi nhíu không nói.

“Đem lão Diêm gọi tới đây cho ta!” Lão Phùng bỗng nhiên xả giọng, rống lên một tiếng.

Lúc lão Diêm từ Thượng Hải tới Nam Kinh, ánh mắt đầu tiên đã nhìn thấy Mạnh Lan Đình ở xa xa, vừa nhận ra thì sợ tới mức thiếu chút nữa rớt cắm, xoay người liền yên lặng đem cuốn ký lục kia xóa mấy dòng cuối rồi nộp lên lão gia. Lúc này ông bị Phùng lão gia gầm lên gọi đến thì đành cảng da đầu đi vào, thấy tiểu thiếu gia đứng ở đằng trước cái bàn của lão gia, đang thâm trầm mà liếc mắt một cái thì cười như không cười nói: “Lão Diêm thúc, nhìn không ra tôi hóa ra thúc là tai mắt của cha tôi ha? Thúc còn nhớ rất rõ nữa chứ. Có cái tôi đã quên mà thúc còn nhớ hơn tôi.”

Hắn cũng không có chất vấn oán trách như trong tưởng tượng nhưng chính mình cũng đủ áy náy. Lão Diêm không dám nhìn hắn mà chỉ cúi đầu lẩm bẩm mà giải thích: “Cửu công tử..... Tôi cũng là được lão gia phân

phó..... Cậu đừng giận tôi.....”

“Ngươi không phải nói gì với nó hết!” Lão Phùng hung hăng mà vỗ bàn.
“Lão Diêm, ngươi nói cho ta, ngày 23 đó rốt cuộc nó đã làm cái gì mà ngươi không dám ghi vào?”

Trán lão Diêm đầy mồ hôi, liều mạng cúi đầu mà nói: “Lão gia..... Ngày đó..... Cửu công tử đi đón Bát tiểu thư, cái gì cũng không làm..... Bên dưới là tôi nhớ nhầm nên sau đó mới xóa đi.....”

“Toàn coi ta hồ đồ rồi, đến ngươi cũng không coi ta ra gì. Hảo, hảo.....”

Lão Diêm nhìn Phùng lão gia sắc mặt biến xanh, hiển nhiên là tức điên thì thích một tiếng vội quỳ xuống, dập đầu: “Lão gia, Cửu công tử hắn..... Thật sự không làm.....”

“Được rồi! Cũng không phải việc gì to tát lắm!” Phùng Khác Chi bỗng nhiên không kiên nhẫn mà nói một câu, quay đầu nói với phụ thân đang phẫn nộ: “Cha muốn biết thì con liền nói. Ngày đó con còn làm một việc nữa, đó là ở trên phố cắt tóc của người ta!”

“Cửu công tử, cậu đừng nói bậy —” Lão Diêm hoảng sợ, vội vàng ngẩng đầu, liều mạng nháy mắt với Phùng Khác Chi.

“Người nọ không phải người khác, chính là Mạnh gia nữ nhi!” Phùng Khác Chi mặt không biểu tình mà nói.

Thư phòng tức khắc lâm vào một trận yên tĩnh quý dị. Lão Diêm kinh hồn táng đảm mà xoay mặt, nhìn về phía Phùng lão gia hai mắt phảng phất bốc hỏa, khuôn mặt tức đến run rẩy.

“Người đâu, mang roi ngựa đến đây, ta phải thực hiện gia pháp —”

Mạnh Lan Đinh vốn trong lòng thấp thỏm, vẫn luôn ở trong phòng mình mà lặng lẽ nghe ngóng bên ngoài. Đúng lúc này đột nhiên nàng nghe được một tiếng hét kinh thiên động địa, truyền ra từ thư phòng kia.

HẢI THƯỢNG HOA ĐÌNH

Bồng Lai Khách
www.dtv-ebook.com

Chương 14

Một tiếng nổ lớn vang lên, cửa thư phòng bị đóng cái sầm lại. Bên trong đầu tiên là truyền ra tiếng Phùng lão gia gầm gừ, bởi vì cách một khoảng nên tiếng nói ong ong không nghe rõ đang mắng cái gì. Nhưng rất nhanh tiếng gầm gừ biến mất.

Mạnh Lan Đinh ẩn ẩn đã có thể đoán được bên trong đang xảy ra chuyện gì. Tim nàng đập đến lợi hại, tâm thần không yên. Nàng ngại thân phận xấu hổ của mình, hơn nữa cũng không biết Phùng Khác Chi vừa rồi rốt cuộc là làm gì mà khiến Phùng lão gia tức giận đến vậy. Nếu nàng đi qua thì sợ có chút không tiện.

Đang do dự không quyết thì bỗng ngoài cửa vang lên một loạt tiếng bước chân dồn dập. Nàng vội vàng đi mở cửa, thấy má Phùng mặt đầy kinh hoàng mà chạy tới, nói: “Mạnh tiểu thư, lão gia đang động gia pháp với thiếu gia, cửa thì bị khóa rồi. Lão gia sẽ không nhẹ tay a, thiếu gia làm sao mà chịu được a. Cầu Mạnh tiểu thư giúp đỡ, cô mau đi khuyên lão gia đi, không thể lại đánh a!”

Mắt bà đỏ ngầu, thanh âm run rẩy. Mạnh Lan Đinh nhìn thư phòng trước mặt, bước nhanh đến.

Người hầu của Phùng gia lúc này đều đứng ngoài cửa, mỗi người đều mang thần sắc kinh hoàng. Bọn họ thấy Mạnh Lan Đinh tới thì như thấy cứu tinh, vội vàng tản ra, nhường đường.

“Mạnh tiểu thư, chuyện Cửu công tử cắt tóc của cô lão gia đã biết. Cầu

xin Mạnh tiểu thư giúp Cửu công tử nói một câu đi!”

Mấy ngày hôm trước nhìn thấy Mạnh Lan Đình ở xa, lão Diêm liền trốn luôn, nhưng lúc này ông mở miệng cầu xin.

Mạnh Lan Đình ngẩn ra, không rõ Phùng lão gia làm sao lại biết chuyện này nhưng cũng không kịp hỏi nhiều mà lập tức vặn then cửa, nhưng nó không di chuyển.

Cửa bị khóa rồi a.

“Bá phụ! Là cháu, Lan Đình! Ngài mở cửa đi!” Mạnh Lan Đình hô.

Bên trong truyền đến tiếng roi da quất lên da thịt. Tiếng này không ngừng mà lại trở nên càng dồn dập.

“Bang”! “Bang”! “Bang”! Tiếng động kia giống như mưa rền gió dữ, liên miên không dứt.

“Bá phụ! Mở cửa a!” Mạnh Lan Đình nóng nảy, dùng sức mà gõ cửa.

Sau một lát, động tĩnh bên trong rốt cuộc ngừng lại. Tiếp theo đó là một trận mở khóa, cửa mở ra, Phùng lão gia xuất hiện ở phía sau cửa.

Sắc mặt ông trắng xanh, không ngừng thở phì phò, trong tay gắt gao mà nắm một cây roi da: “Lan Đình, cháu tới thật đúng lúc! Thằng ranh này đỗi đái với cháu như thế, để ta đánh chết nó!”

Mạnh Lan Đình nhìn vào bên trong liền bị dọa đến nhảy dựng lên.

Phùng Khác Chi đưa lưng về phía cửa, nửa người trên không mặc áo, đứng giữa thư phòng. Trên tấm lưng trần của hắn che kín từng vết roi quất đỏ tươi, vết roi kia ngang dọc, nhìn mà thấy ghê người.

Mạnh Lan ĐÌnh sớm đã biết Phùng lão gia đang quất nhi tử. Nhưng không nghĩ tới ông xuống tay lại nặng như thế. Mới chỉ có một lúc mà đã đem hắn đánh thành thế này. Mà người kia vẫn đứng đó, như một pho tượng.

“Bá phụ, không cần đánh! Cháu không trách hắn!” Mạnh Lan ĐÌnh rốt cuộc phục hồi lại tinh thần, cũng không dám nhìn tấm lưng chồng chất vết máu kia mà vội cuống quít ngăn trở.

Vừa rồi phẫn nộ cùng với vận động khiến thể lực của Phùng lão gia cũng đã tiêu hao rất lớn. Ông hồng hộc mà thở phì phò: “Thằng nhãi ranh, đừng làm trò trước mặt Lan ĐÌnh, ngươi nói, vì sao khi dễ nàng?”

Mạnh Lan ĐÌnh nhìn qua thì thấy hắn chậm rãi quay mặt tới đây. Tóc của hắn còn chưa chải xong, rũ xuống trước trán. Bên thái dương có một tầng mồ hôi, giống như là mồ hôi lạnh.

Người này và Phùng gia công tử mà Mạnh Lan ĐÌnh gặp lần đầu tiên có bộ dáng hoàn toàn khác nhau. Nàng không còn nhìn thấy nửa điểm ương ngạnh trên mặt hắn.

Đáy mắt hắn phủ một tầng tơ máu nhàn nhạt, đôi mắt âm trầm, nhìn về phía Mạnh Lan ĐÌnh.

Lúc hai người nhìn nhau thì trong đáy mắt hắn xẹt qua một tia ảo ảo chật vật.

“Tâm tình không tốt! Muốn trách thì trách chính nàng không may đi.” Phùng Khác Chi giống như rít qua kẽ răng mà nói.

“Cái gì?!” Lão Phùng tức đến bốc khói rồi. “Lan ĐÌnh, cháu không cần cầu tình cho nó nữa! Hôm nay ta liền đánh chết nó cho xong việc!”

Ông một bước vọt đến, lại lần nữa vung roi lên. Lần này ông không đánh

sau lưng nữa mà trực tiếp hướng đầu hắn mà đánh xuống.

Phùng Khác Chi thăng tắp đứng đo, không hề né tránh. Trên gò má, cổ và bả vai hắn lập tức xuất hiện một vết roi thật sâu, túa máu.

“Lão gia, không cần a ——” Ngoài cửa truyền đến tiếng người hồn hít một ngụm khí lạnh cùng với tiếng đau khổ cầu xin.

Đúng lúc này tiếng chuông điện thoại đột nhiên vang lên. Phùng lão gia đem dây điện thoại giật đứt, sau đó xoay người, cái roi trong tay lại lập tức vụt xuống.

“Bá phụ, đừng đánh nữa!” Mạnh Lan Đình nào đã gặp qua chuyện này, sợ tới mức sắc mặt trắng bệch.

Phùng lão gia sở dĩ nổi giận như vậy là vì thất vọng với nhi tử, nhưng cũng do áy náy với mình.

Nàng tất nhiên là chán ghét Phùng gia nhi tử, nhưng không muốn vì mái tóc của mình mà khiến phụ tử hai người xung đột tới trình độ này.

Nàng vội vàng đẩy cái roi trong tay Phùng lão gia ra. Roi đánh vào hú không nhưng vì lực đạo quá lớn nên đuôi roi không nghiêng lệch mà vụt một phát lên tay của Mạnh Lan Đình.

Trong nháy mắt nàng cảm thấy mu bàn tay nóng rát đau đớn. Mạnh Lan Đình kinh hô một tiếng, theo bản năng mà giơ tay lên che lại chỗ vừa bị đánh.

Phùng Khác Chi nhanh chóng quay đầu, tẩm măt roi xuống tay nàng, lại đong cứng ở đó. Lão Phùng cũng cả kinh, ý thức được chính mình vừa ngộ thương Mạnh Lan Đình, vội vàng dừng roi.

“Lan Đình, cháu thế nào?”

Mạnh Lan Đinh nhịn xuống đau đớn, lắc lắc đầu, nói: “Bá phụ, ngài hiểu lầm hắn rồi. Lúc ấy cháu tình nguyện bán. Phùng công tử cho cháu một khoản tiền, còn là đô la nữa. Số tiền kia đừng nói là một mái tóc, thậm chí đủ mua một cái nhà. Cháu sao có thể trách hắn? Không tin ngài hỏi lão Diêm.”

Lão Diêm rốt cuộc cũng phản ứng lại, nhìn Mạnh Lan Đinh, rồi nhận được ám chỉ của nàng thì vội cuống quít gật đầu: “Phải, phải! Mạnh tiểu thư nói rất đúng! Cửu công tử đã trả cho Mạnh tiểu thư một số tiền lớn, còn Mạnh tiểu thư cũng nguyện ý bán!”

Tầm mắt của Phùng Khác Chi chậm rãi chuyển từ mu bàn tay bị roi đánh của Mạnh Lan Đinh lên trên. Chật vật trong đáy mắt hắn càng thêm dày đặc.

“Không cần cô thay tôi ——” Hắn phảng phất thẹn quá thành giận, bỗng nhiên mở miệng.

“Phùng công tử!” Mạnh Lan Đinh nhanh chóng đánh gãy lời hắn, ánh mắt chuyển hướng nhìn hắn.

“Chỉ là một mái tóc thôi. Tôi đều đã nói tôi nguyện ý bán, anh nguyện ý mua, cũng không phải việc gì lớn. Anh cứ để bá phụ tức giận đến như thế sao? Đối với anh cũng có chỗ tốt gì?”

Phùng Khác Chi không nói chuyện nữa, thần sắc có chút cứng đờ.

Thư phỏng lại lần nữa an tĩnh xuống.

Mạnh Lan Đinh xoay người, lấy cây roi từ trong tay Phùng lão gia, đặt sang một bên: “Bá phụ, ngài cũng đi nghỉ ngơi đi.” Nàng ôn nhu khuyên nhủ.

Lão Phùng nhìn Mạnh Lan Đinh rồi lại nhìn nhi tử, rồi lại từ trên người nhi tử chuyển đến nhìn Mạnh Lan Đinh. Ông

cứ thế nhìn nàng một lát: “Mau bôi thuốc lên tay Lan Đình.”

Ông thấp giọng phân phó người hầu rồi giống như mất đi khí lực, chậm rãi xoay người, bước đi trầm trọng, từng bước một mà rời khỏi thư phòng.

.....

Bác sĩ rất nhanh được gọi đến để xử lý vết thương cho Phùng Khác Chi. Ước chừng nửa giờ sau, Phùng gia tỷ muội cũng nghe tin, lần lượt chạy đến. Sau khi an ủi phụ thân giống như bị bệnh thì mới xoay người đi nhìn đệ đệ. Thấy vai và lưng hắn, còn có mặt bị quất đến chồng chất vết thương thì liền không kìm được nước mắt. Bọn họ không ngừng lau nước mắt, vừa đau lòng đệ đệ vừa oán giận phụ thân nặng tay, nhưng cũng là hận sắt không thành thép, trách cứ đệ đệ quật cường và tính tình ương ngạnh.

Phùng Khác Chi sặc mặt tái nhợt, đôi môi gắt gao nhắm lại, để tùy các tỷ tỷ vây quanh mà ta một câu ngươi một câu, hắn không rên một tiếng.

Sau khi sự tình bình ổn, Mạnh Lan Đình liền trở về phòng, giờ phút này đang dùng túi đá chườm lên bàn tay vừa nãy bị ngộ thương.

Đúng lúc mu bàn tay bị cái túi chườm đè nặng lên thì tiếng đập cửa truyền tới. A Hồng ở ngoài cửa nói: “Mạnh tiểu thư, đại cô nãi nãi thỉnh cô đến phòng khách.”

Mạnh Lan Đình buông túi chườm đá, đi vào phòng khách.

Phùng gia tỷ muội đều ở nơi đó, đang nghị luận sôi nổi. Mấy người mắt vẫn còn hồng, khóc mắt mang theo vết nước mắt. Vừa nhìn thấy Mạnh Lan Đình thì bọn họ sôi nổi đi đến hỏi thương thế trên tay nàng.

Phùng Lệnh Nghi để Mạnh Lan Đình ngồi vào bên người, tầm mắt rơi xuống tay nàng, rồi lại đem cái tay đó nâng lên, cẩn thận mà nhìn thoáng qua.

Tuy rằng chỉ là bị ngô thương nhưng cây roi vẫn để lại trên làn da non mịn của nàng một vết máu đỏ tươi. Hơn nữa chỗ vết thương đã bắt đầu hơi sưng to. Mặc dù chườm đá lên nhưng nàng vẫn thấy có chút đau đớn.

“Lan Đình, tay em rất đau phải không?” Phùng Lệnh Nghi ôn nhu hỏi.

“Bác sĩ đã cho thuốc cùng với túi chườm để đắp qua, cũng không quá đau nữa.” Mạnh Lan Đình nói.

Phùng Lệnh Nghi nhẹ nhàng cầm tay nàng: “Sự tình ta đều đã biết, hôm nay muốn đa tạ em. Vừa rồi Nhị muội gọi điện thoại tới, cũng cố ý muốn ta chuyển lời, nói nàng cũng rất cảm tạ.”

Mạnh Lan Đình rút về tay, nói: “Sự tình vì em mà xảy ra, phu nhân không trách là tốt rồi, em cũng không làm cái gì hết.”

Phùng Lệnh Nghi nói: “Vừa rồi ta hỏi Tiểu Cửu vì sao lại cắt tóc của em, hắn không nói nhưng ta đoán, hắn là vì.....”

“Đại tỷ!”

Một giọng nói bỗng vang lên từ phía cầu thang, đánh gãy lời Phùng Lệnh Nghi nói. Mạnh Lan Đình ngẩng đầu, thấy Phùng Khác Chi đã mặc quần áo, đang đứng ở đầu cầu thang tầng hai, từ trên cao mà nhìn xuống mọi người trong phòng khách.

“Đại tỷ, các tỷ tỷ, mọi người đều có việc, nếu đã thăm cha thì thỉnh đi về. Em không sao hết!”

Phùng Lệnh Nghi nhìn về phía đệ đệ, chần chờ một lúc rồi mới nhìn Mạnh Lan Đình, sửa miệng ôn nhu nói: “Lan Đình, cha nói ngày mai em về Thượng Hải. Sau này nếu em có việc thì cứ gọi điện thoại cho ta.”

Nàng kêu người hầu mang tới giấy bút, viết xuống một dãy số điện thoại đưa cho Mạnh Lan Đình: “Đây là số nhà riêng của ta. Mặc dù ta không phải lúc nào cũng ở đó nhưng nếu có việc thì em cứ nhắn lại là được.”

Mạnh Lan Đình vội vàng đưa hai tay tiếp nhận, đứng dậy, cung kính nói lời cảm ơn.

Phùng Lệnh Nghi mỉm cười, hơi hơi gật đầu: “ Tay em không tiện, chắc vẫn còn đau, đi nghỉ ngơi đi.”

Mạnh Lan Đình lên cầu thang, đi qua bên người Phùng Khác Chi đang đứng đó. Nàng cũng không nhìn hắn, càng không thèm dừng bước.

Một đêm không có việc gì, buổi sáng hôm sau, bởi vì Hề Tùng Chu đã hẹn 7 giờ rưỡi tới nên Mạnh Lan Đình sớm đã thức dậy, chào từ biệt Phùng lão gia.

Phùng lão gia cũng đã thức, cùng Mạnh Lan Đình ăn cơm sáng, mà Phùng Khác Chi không thấy xuất hiện.

Má Phùng phảng phất lo lắng Phùng lão gia tức giận nên ở một bên nhỏ giọng mà nói: “Lão gia, miệng vết thương trên lưng tiểu thiếu gia sưng đến lợi hại, vừa động liền đau. Tối hôm qua cậu ấy chỉ có thể nằm sấp mà ngủ, một đêm cũng không ngủ ngon, mới vừa rồi mới ngủ được. Cậu ấy không phải cố ý không tới ăn cơm sáng đâu.”

Mạnh Lan Đình lặng lẽ nhìn Phùng lão gia. Sắc mặt ông âm trầm nhưng cũng không nói gì, chỉ nhìn về phía nàng nở nụ cười, lại bảo nàng ăn nhiều chút.

Cơm sáng vừa ăn xong không lâu thì Hề Tùng Chu liền đúng giờ đến. Mạnh Lan Đình chỉ mang theo hành lý đơn giản, còn những đồ còn lại thì Phùng lão gia đã phân phó người đóng gói lại rồi sau hai ngày sẽ gửi cho

nàng.

Mạnh Lan Đinh hướng Phùng lão gia khom lưng chào từ biệt, cảm tạ ông mấy ngày nay đã chiếu cố. Phùng lão gia mỉm cười gật đầu, dặn dò nàng nhớ rõ có rảnh phải thường về thăm mình.

“Vậy cháu sẽ đưa Mạnh tiểu thư đi. Phùng lão xin dừng bước.” Hề Tùng Chu thay Mạnh Lan Đinh bê rương hành lý, rồi cùng nàng đi đến bên ô tô.

Má Phùng, A Hồng cùng lão Diêm và mọi người đồng loạt tiễn Mạnh Lan Đinh, khom người cúi chào.

“Mạnh tiểu thư, lên xe đi.” Hề Tùng Chu thay nàng mở cửa xe, cười nói.

Mạnh Lan Đinh hướng hắn nói lời cảm tạ, lúc lên xe liền vô ý quay đầu lại thấy ở xa xa, trên ban công lầu hai có đứng một người. Chính là Phùng Khác Chi, cũng không biết hắn đứng ở nơi đó từ khi nào nhưng phảng phất như đang nhìn về phía này.

Mạnh Lan Đinh nao nao, còn chưa phản ứng lại thì đã thấy hắn xoay người, hai tay đút túi quần, chậm rì rì mà lung lay đi vào, thân ảnh rất nhanh đã biến mất.

Mạnh Lan Đinh quay đầu, khom lưng lên xe. Hề Tùng Chu giúp nàng đóng cửa xe, bản thân cũng đi lên, khởi động xe rồi lái ra khỏi cửa, xuống núi rồi đi.

HẢI THƯỢNG HOA ĐÌNH

Bồng Lai Khách
www.dtv-ebook.com

Chương 15

Vài ngày sau, vào buổi sáng, một chiếc ô tô lại lần nữa đi tới Nam Lộc biệt thự. Phùng gia trưởng nữ Phùng Lệnh Nghi cùng Lão Ngũ Phùng Lệnh Huệ đều tới. Hai tỷ muội từ trên xe đi xuống.

Phùng Lệnh Mỹ còn chưa về Thượng Hải, đã nhiều ngày vẫn luôn làm bạn với phụ thân ở nơi này, nên lúc này đi ra đón.

“Bát muội, cha ở trong phòng sao?” Phùng Lệnh Nghi nhìn trước mắt hỏi.

“Sáng sớm cha đã ra ngoài tắm bộ, vừa trở về không bao lâu, hắn là vẫn ở trong thư phòng.”

Phùng Lệnh Nghi gật đầu, hướng bên trong đi vào.

Má Phùng mang theo mấy người hầu, sớm đã nghe thấy tiếng động mà đi ra, lại tiếp nhận một cái hộp đồ ăn từ trên tay Lão Ngũ.

“Ngũ tỷ mang theo cái gì tới đây vậy?” Phùng Lệnh Mỹ hỏi.

“Còn có thể là cái gì? Chính là canh hầm bổ thận cho Tiểu Cửu, bên trong có bổ thêm chút hoa hồng Tây Tạng, bổ khí, hóa ứ.”

Phùng Lệnh Mỹ dẫn hai vị tỷ tỷ đi vào, che miệng cười: “Tiểu Cửu mấy ngày nay sợ là máu mũi đều phải chảy ra vì bị các chị tắm bổ quá đà. Buổi sáng ngày hôm qua Lục tỷ vừa mới đi thì buổi tối Tam tỷ lại tới, nhìn chằm chằm hắn uống hết nửa nồi gà hầm nhân sâm mới đi. Tam tỷ vừa đi thì hắn

lập tức chạy vào đào họng phun ra.”

“Canh này của ta đối với thân thể Tiểu Cửu là rất tốt, cũng là chính tay ta hầm. Nó dám đào họng phun ra thì xem ta có vặn gãy tai nó không.”

Tỷ muội mấy người vừa nói vừa đi vào. Phùng Lệnh Nghi có việc, trực tiếp đi tìm phụ thân, Lão Ngũ thì đi xem đệ đệ. Má Phùng mang theo canh gà đi bên cạnh, nói tiểu thiếu gia mấy ngày nay thực ngoan, cũng là do hành động không tiện nên vẫn luôn ở trong phòng. Ngày ngày hắn không gọi lão Diêm tới đánh cờ thì chính là ngủ đến ngon lành.

“Lão Diêm thua hai tháng tiền lương, khóc lóc đến méo mặt nói không chơi nữa nhưng thiếu gia không chịu, một hai phải bắt ông ta chơi, còn nói cậu ấy không chơi cái gì cờ tướng của Tây Dương đã là thông cảm cho ông ta rồi. Lão Diêm buồn rầu thật sự, nói muốn lên thôn trang chở chuồng heo để sửa cái lỗ năm ngoái bị hỏng chưa tu sửa được. Lúc trời chưa sáng thì ông ấy đã vội chạy không thấy bóng dáng gì rồi.”

Phùng Lệnh Huệ bật cười: “Thằng nhãi này đúng là thù dai.” Sau đó nàng quay đầu nói với muội muội: “Lão Diêm thành thật thì đúng là thành thật —— nhưng không khỏi cũng quá thành thật đi. Cha bảo ông ấy ghi nhớ thì chỉ cần tùy tiện nhớ vài cái là được, cũng đâu phải chuyện to tát gì? Ai như ông ấy, cái gì cũng ghi lại! Cũng mệt ông ấy không biết nhiều chữ lăm mà cũng viết ra được một quyển như thế. Nếu ông ấy được đọc sách chi, hồ, giả, dã, thì sợ là ra ngoài làm việc cho chính phủ cũng được ấy chứ.” Trong giọng nói của nàng ẩn ẩn mang theo điểm oán giận.

Phùng Lệnh Mỹ cười nói: “Cũng không thể hoàn toàn trách lão Diêm được, là cha sai bảo ông ấy mà. Bác sĩ buổi sáng nay vừa tới thay thuốc cho Tiểu Cửu, hắn hắn là tỉnh rồi.”

Tỷ muội hai người tới trước phòng Phùng Khác Chi, đẩy ra thì thấy hắn

đang nằm nghiêng trên giường, vẫn không nhúc nhích, dưỡng như ngủ rồi. Phùng Lệnh Huệ tay chân nhẹ nhàng mà đi vào bên cạnh đệ đệ, cúi người đánh giá hắn một cái, thấy lông mi hắn rung thì lập tức duỗi tay, vặn lỗ tai hắn: “Làm gì? Ngũ tỷ cố ý lại đây thăm cậu mà cậu còn dám giả bộ ngủ hả?”

Phùng Khác Chi đành phải mở to mắt, chậm rì rì mà ngồi dậy, cào cào mái tóc hỗn loạn, cười gượng nói: “Ngũ tỷ, chị tới làm gì?”

“Làm gì, còn không phải tới thăm cậu!”

Phùng Lệnh Huệ mấy ngày trước trong nhà nhiều việc, không thể phân thân được nên lúc này mới có thể đi gặp đệ đệ.

Một bên sườn mặt vốn xinh đẹp của hắn bây giờ lại có một vết roi, tuy đã đóng vảy nhưng vẫn nhìn ra vết sẹo, so với hai ngày trước còn đáng chú ý hơn. Phùng Lệnh Huệ hịn không được lại oán trách: “Cha sao lại nhẫn tâm thế chứ? Đánh trên người còn chưa tính, ngay cả mặt cũng hạ thủ! Vạn nhất ngày sau để lại sẹo thì phải làm sao bây giờ? Không được, ta phải nhanh trở về tìm người hỏi xem có biện pháp nào trừ sẹo không.”

Phùng Lệnh Mỹ nói: “Tứ tỷ đã đưa tới, là phương thuốc từ trong cung trước đây. Tứ tỷ nói trong nhà trước kia có người đã dùng qua, hiệu quả rất tốt, chỉ bôi một chút liền nhìn không thấy nữa. Ngũ tỷ không cần vội.”

Phùng Lệnh Huệ lúc này mới yên tâm, lại kiểm tra vết thương trên cổ đệ đệ, thấy vẫn kéo dài đến cổ áo, cũng không biết tình hình trên lưng thế nào rồi, liền duỗi tay cởi cúc áo, muốn lột sạch hắn.

Phùng Khác Chi ai u một tiếng, giơ tay gắt gao bắt lấy cổ áo của chính mình, rồi lại liều mạng ngửa ra sau nói: “Ngũ tỷ, em không sao rồi, đừng động thủ động cước.”

Phùng Lệnh Huệ sững sốt, bỗng nhiên lấy lại tinh thần. Thấy đệ đệ đã lớn,

không chịu ở trước mặt mình bại lộ thân thể thì nàng vừa buồn cười vừa tức giận, nói: “Được rồi, làm như ta chưa thấy qua ấy? Không cho ta cởi vậy tự mình quay lưng ra đây để ta nhìn xem chút.”

Mỗi lần một tý tý đến thì hắn đều phải vén quần, vén áo. Nhưng Phùng Khác Chi cũng không thể nề hà, chậm rì rì mà xoay người, miễn cưỡng vén lưng áo lên một chút.

Phùng Lệnh Huệ nhìn từng đạo vết roi ngang dọc trên lưng đệ đệ thì thấy đau lòng vô cùng, trong miệng không ngừng mà suýt xoa, rõ ràng là vô cùng đau lòng và bất mãn: “Tuy nói Tiểu Cửu có sai, nhưng cha cũng chỉ có một nhi tử, đây là muôn đánh chết mới thôi sao? May mắn ngày đó Mạnh tiểu thư còn chưa đi, ngăn cản một chút, bằng không, chờ chúng ta đuổi tới thì Tiểu Cửu cũng không biết đã thành cái dạng gì!”

Phùng Khác Chi bỗng nhiên nghe được Ngũ tỷ gọi tên người kia thì tức khắc nhớ tới tình cảnh ngày đó mình bị phụ thân quất đến chật vật trước mặt nàng. Tuy rằng sự tình đã đi qua một tuần nhưng hiện tại nhớ lại thì ngực hắn vẫn như có một ngọn lửa, vết thương trên lưng cũng phảng phất đột nhiên trở nên càng thêm đau đớn, cơ hồ không thể chịu đựng được.

Hắn lại nghĩ tới ba ngày trước, nàng được cái vị biểu thúc của Hề gia đưa vào trong xe ô tô. Không cần hỏi cũng nhìn ra được là quan hệ của hai người không tồi. Nàng đối với Hề Tùng Chu luôn bày ra một khuôn mặt cười so với thái dương còn sáng hơn.

“Ngũ tỷ xem xong chưa?” Phùng Khác Chi bỗng nhiên cảm thấy khó chịu, liền buông quần áo, xoay người. Nhưng hắn động tác quá lớn, không cẩn thận khẽ động đến vết thương trên vai, một trận đau đớn truyền đến khiến hắn té một tiếng.

“Ai, cậu nhẹ nhàng chút! Lớn thế rồi còn không biết nặng nhẹ!”

Phùng Lệnh Huệ vội vàng đỡ lấy đê đê, kêu má Phùng bưng tới canh gà mình mang đến, lại tận tay đút cho hắn ăn: “Nghe nói hôm qua cậu dám phun canh mà Tam tỷ đưa tới hả? Chị nói cho cậu biết, nếu cậu dám phun ra canh này thì cậu biết tay.”

Phùng Khác Chi ngửi được mùi canh gà lẫn mùi thuốc thì xoay mặt qua: “Để em tự uống, đảm bảo uống hết. Không cần Ta chính mình chậm rãi uống, bảo đảm toàn uống quang. Không cần Ngũ tỷ đút đâu!”

“Vừa rồi không phải cánh tay cậu đều không tiện động đây sao? Đừng nói lời vô nghĩa, cũng không có nhiều lăm, nhâm lúc còn nóng mau uống đi!” Nàng vừa nói vừa múc một thìa canh màu hồng nhạt, bên trên có một lớp váng mỡ lên đưa đến bên miệng Phùng Khác Chi.

“Há mồm!”

Phùng Khác Chi đành phải há mồm, nhíu mày uống một ngụm, miễn cưỡng nuốt xuống, lại duỗi tay qua: “Em đã nói em có thể tự mình uống, đảm bảo không còn một giọt.

Như vậy có được không?

Phùng Lệnh Huệ lúc này mới đem canh gà đưa đến trước mặt hắn còn mình ngồi bên cạnh nhìn chăm chăm hắn uống hết, vừa nhìn vừa nói: “Tiểu Cửu, vừa rồi đại tỷ cũng tới, lúc này đang nói chuyện với cha. Nghe nàng nói thì có vẻ như đang muốn thương lượng việc năm nay cậu sẽ đi đâu. Cụ thể nơi nào thì đại tỷ còn chưa nói với ta.....”

Phùng Khác Chi dừng động tác lại.

“Chị nói với cậu là để cậu biết mặc kệ an bài cậu đi đâu thì cậu cũng phải nghe lời. Cha tuổi cũng lớn, lúc này đã bị cậu làm cho tức giận đến quá sức, nếu cậu vẫn không thông cảm cho cha thì chính cậu tự biết.....”

Phùng Lệnh Mỹ cũng ở một bên khuyên. Hai người cứ ngươi một câu, ta một câu mà khuyên nhủ, đúng lúc này ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân, A Hồng thăm dò tiến vào, nói: “Lão gia gọi thiếu gia đi thư phòng một chuyến.”

Phùng Khác Chi chần chờ rồi chậm rãi buông xuống bát canh gà, từ trên giường đứng lên, mặc quần áo hai tý tý giúp mang đến, rồi đi về phía thư phòng.

Lão Phùng nhìn nhi tử đi đến, hướng mình và trưởng nữ ở một bên chào hỏi rồi cứ đứng đó không nhúc nhích. Mấy ngày nay tuy rằng ông không chính mắt đi xem thương thế của hắn nhưng từ trong miệng mấy nữ nhi ông cũng có thể thu được không ít lời oán giận mình đã xuống tay quá nặng. Nhìn chăm chăm nhi tử trong chốc lát, nhớ tới năm đó lúc đưa con trai này vừa mới chào đời, ông đã làm tiệc cơ động mở ba ngày, lại nhìn thấy bộ dáng hắn lúc này thì trong lòng liền mềm nhũn nhưng mặt vẫn không biểu tình nói: “Năm trước ta đã nói với ngươi, tòa thị chính ở Thượng Hải bên kia ngươi không cần đi nữa!” Nói hết lời, ông thấy nhi tử ngẩng đầu, giống như sắp mở miệng thì ông đã nói tiếp: “Đại tỷ phu cùng đại tỷ ngươi sẽ an bài chuyện khác cho ngươi. Không cần ngươi ở lại Nam Kinh!”

Tâm mắt của Phùng Khác Chi lập tức nhìn sang trưởng tỷ. Phùng Lệnh Nghi để hắn ngồi xuống. Thấy hắn bất động, cũng không miễn cưỡng mà chỉ mỉm cười nói: “Tiểu Cửu, chuyện của cậu, chị và tỷ phu vẫn luôn suy nghĩ. Hai ngày trước anh rể cậu nói với chị cậu muốn vào quân đội, đến ơng báo quốc, vốn là tấm gương cho thanh niên cả nước, cẩn mạnh mẽ tuyên truyền, khích lệ để càng nhiều người tham gia vào công cuộc này. Nhưng xét đến tình huống nhà chúng ta thì anh rể cậu lại không dám để cậu trực tiếp vào quân ngũ cho nên mới đưa ra đề nghị để cậu đến Hiến Bình của Bộ Tư Lệnh.”

Phùng Khác Chi ngẩn ra.

“Hiến binh tuy không phải nguyễn vọng của cậu nhưng cũng là một phần quân chính quy, một bộ phận của lục quân. Lấy thành tích ở trường quân đội trước đây của cậu thì cũng đủ để được mang quân hàm. Nhưng vì tránh miệng lưỡi người đời nên anh rể cậu mới đề nghị cậu tạm thời giữ chức tham mưu, trước tiên ở Bộ Tư Lệnh làm một thời gian, chờ có thành tích rồi lại đề bạt. Cậu cảm thấy thế nào?”

Hiến binh bộ đội xác thật là thuộc về lục quân nhưng cũng lại độc lập, địa vị cũng ẩn ẩn áp đảo hơn. Trừ bỏ nhận chỉ thị từ tối cao thì Hiến Binh Bộ Tư Lệnh không chịu sự quản lý của lục quân. Chức trách của Hiến Binh cũng khác với lục quân. Hiến Binh chủ yếu chấp hành công việc của tòa án quân sự, duy trì quân đội cùng cảnh sát, giám sát giữ gìn trật tự trị an cùng với bảo hộ đám quan lớn, các cơ quan chính phủ. Tuy rằng trong thời gian chiến tranh Hiến Binh có thể trở thành một đội ngũ độc lập tham chiến nhưng ai cũng sẽ không thật sự trông cậy vào bọn họ. Từ bản chất mà nói thì đội ngũ này giống như cảnh sát và tư pháp.

Điều này cho thấy sức chiến đấu của Hiến Binh căn bản không thể so sánh với quân chính quy. Thế nhưng vì địa vị cao hơn lục quân nên bộ đội Hiến Binh thường bị đám lục quân chê cười.

Nói trắng ra thì quân đội Hiến Binh chỉ để đấy cho có. Năm trước, có một lần một nhóm Hiến Binh đi đến rạp xem phim, tình cờ gặp mấy người bên lục quân. Hai bên vì tranh đoạt vé xem phim mà xảy ra xung đột, đám Hiến Binh đông người hơn mà lại bị hạ đo ván sớm, vì giữ sĩ diện mà liền nổ súng đả thương người.

Sự tình lúc ấy nháo đến ồn ào huyên náo, dư luận ồ lên, sôi nổi chỉ trích, Hiến Binh thành chuột chạy qua đường, không ngẩng mặt lên được. Cuối cùng bên phải đưa kẻ đã nổ súng ra tòa án quân sự quyết định bỏ tù thì phong ba mới được đè xuống. Nhưng từ sau đó trong mắt dân chúng Thượng

Hải, Hiển Bình Bộ Tư Lệnh cũng chỉ là một đám cây cành không có bản lĩnh, nhìn thì uy phong nhưng chẳng được tích sự gì. Lục quân còn gọi bọn họ là “Nương tử quân”, mang rõ ý miệt thị khiếu cho người trong Hiển binh đoàn đều mặt xám mày tro. Vì tránh nhục nhã, bọn họ thấy người của lục quân thì nếu có thể trốn đều trốn, miễn cho bị nhục nhã.

Phùng Lệnh Nghi nói xong thì nhìn mặt hắn đoán ý, thấy vẻ mặt đê đê giống như không muốn thì vội nói: “Hiển Bình bộ đội tuy rằng cùng quân đội chính quy có điểm khác biệt nhưng cũng chỉ là chức trách không giống thôi chứ vẫn có thể vì quốc gia, vì dân tộc mà xuất lực.”

Lão Phùng làm sao lại không biết tâm nguyện của nhi tử chứ? Nhưng từ trước lúc hắn còn thiếu niên nhiệt huyết thì ông muốn áp chế, nghĩ chờ thêm hai năm nữa thì có thể hắn sẽ bỏ qua sự bối đồng đó. Không nghĩ tới nhi tử không những không như mong muốn của mình mà mấy năm nay càng ngày càng hồn trưởng, quan hệ cha con lại càng thăng đến trình độ này.

Lão Phùng kỳ thật sớm đã dao động, chỉ là cho tới nay vẫn chưa thể chấp nhận, càng không có bậc thang để xuống, có chút ý tứ cùng nhi tử phân cao thấp.

“Chờ ngươi dưỡng thương xong, có thể đi qua bất kỳ lúc nào. Anh rẽ ngươi đã nói chuyện qua với Dương Văn Xương rồi.”

“Nếu ngươi không muốn đi thì có thể ở lại Nam Kinh!” Lão Phùng xu mặt, ngữ khí chém đinh chặt sắt.

“Con đi!” Lời này cơ hồ là hắn buột ra khỏi miệng chứ chưa hề nghĩ kỹ. Trong nháy mắt nói ra hai chữ này, Phùng Khác Chi có cảm giác nguyễn vọng áp chế lâu ngày cuối cùng cũng tiến được gần hơn, ngoài ra còn một nguyễn do nữa mà hiện tại có lẽ chính hắn cũng chưa rõ.

Hắn chỉ biết hắn nhất định phải đi Thượng Hải. Nơi đó chẳng những có vị Bát tỷ phu mà hắn kính trọng, mà trong đáy lòng còn có một cảm xúc mới mẻ khác, xưa nay chưa từng có, khiến hắn như ngói đống lửa, đứng đống than, mãnh liệt cảm thấy không yên.

Chỉ cần có thể đi Thượng Hải là được. Đến chỗ nào thì với hắn bây giờ cũng không quá quan trọng.

HẢI THƯỢNG HOA ĐÌNH

Bồng Lai Khách
www.dtv-ebook.com

Chương 16

Mạnh Lan Đinh trở lại Thượng Hải, lại biết vợ chồng giáo sư Chu sẽ trở về trong hai ngày nữa nên uyển chuyển từ chối hảo ý của Hề Tùng Chu, không tiếp tục ở lại chỗ hàn mà trụ tại một gian khách sạn nhỏ cạnh đại học Chi Hoa.

Người ở khách sạn chủ yếu là học sinh hoặc người thân. Hiện tại nghỉ đông nên việc làm ăn cũng không sôi động lắm. Bà chủ khách sạn thấy có khách tới cửa thì nhiệt tình chiêu đãi, lại tán gẫu vài câu, biết Mạnh Lan Đinh cùng giáo sư Chu có quan hệ, lại thấy nàng được Hề Tùng Chu đưa tới thì nghiêm túc tiếp đón, chọn cho nàng một căn phòng đầy đủ thiết bị. Hai ngày sau, vợ chồng giáo sư Chu quả nhiên từ quê lên. Mạnh Lan Đinh trước tiên đến chào hỏi, và Hề Tùng Chu cũng đồng hành.

Vợ chồng giáo sư Chu ở một căn nhà không xa trường đại học, cả hai người đều đã gần năm mươi. Giáo sư Chu là người nho nhã, đầu tóc hoa râm, đeo một cặp kính tròn có gọng đen. Thời trẻ ông đi học ở Âu Mỹ trở về, nhưng hiện giờ vẫn ăn mặc bô sam và giày bông. Chỉ cần nhìn bồ ngoài đã thấy ông giống một nhà giáo đáng kính — kỳ thật giáo sư Chu lúc còn đi học ngoài học toán còn học qua triết học. Hiện giờ nếu không quen thì không ai biết vị lão tiên sinh ngày nay kẹp giáo án đi qua lại giữa khu lớp học và thư viện này lại là chuyên gia đầu ngành trong nước về toán học, và còn là chủ nhiệm khoa toán của đại học Chi Hoa.

Chu thái thái người thấp lùn, khuôn mặt hòa khí, lời nói ôn nhu, trước kia bà học lịch sử, rồi cũng giảng dạy. Hai năm nay bởi vì lớn tuổi, sức lực có

hạn nên bà mới nghỉ dạy tại trường.

Hai người phu xướng phụ tùy, mưa gió nắm tay cũng đã qua nửa đời người.

Vợ chồng họ từng gặp Mạnh Lan Đình rồi. Lần này gặp lại, hai bên hàn huyên chuyện cũ, cảm thán thời gian trôi qua cực nhanh. Hai người thấy nữ nhi của cố nhân nay đã lớn cao vút, nói lời đâu ra đấy thì rất vui mừng, cũng rất yêu thích, vì lão bằng hữu mà vui mừng. Lúc biết Mạnh Lan Đình đã đi bái vọng Phùng gia mà bên kia cũng đáp ứng giúp nàng đi tìm đệ đệ thì càng vì nàng mà cao hứng.

Chu thái thái nói: “Lan Đình, tuy nói đây là tin tức tốt, có Phùng gia tương trợ thì việc tìm xem Nhược Du đang ở đâu cũng sẽ dễ dàng hơn. Nhưng nói gì đi nữa thì việc tìm được người về cũng phải chờ vận khí. Mặc dù là Phùng gia ra mặt nhưng cũng chưa chắc có thể trong thời gian ngắn mà tìm được. Nếu sự tình ở quê đã được xử lý thỏa đáng thì không bằng cháu ở lại đây đi, ở chỗ này chờ tin tức. Ta không có nữ nhi, hai đứa con trai thì đều đã sớm thành gia, không ở bên người. Sau này, ta sẽ coi cháu như con.”

Giáo sư Chu cũng mỉm cười gật đầu.

Mạnh Lan Đình rất là cảm động, mà đề nghị của Chu thái thái vốn cũng hợp với suy nghĩ của nàng. Nàng cũng đang tính ở lại Thượng Hải để chờ tin tức, mà chính mình cũng muốn đi hỏi thăm. Sau khi suy nghĩ thì nàng nói: “Được bá phụ và bá mẫu thu lưu, cháu rất là cảm động, cũng đúng lúc cháu muốn ở lại. Bá mẫu nói đúng, chưa chắc trong thời gian ngắn đã có thể tìm được tin tức của đệ đệ. Cháu cũng không quen ăn không ngồi rồi mà chờ đợi cho nên muốn tìm chút việc gì đó để làm, như vậy cũng có thêm chút tiền lương, trợ cấp chi tiêu.”

Chu thái thái hỏi nàng từng làm gì thì Mạnh Lan Đình nói mình từ trước ở

trường nữ trung học dạy học mấy năm. Đúng lúc đó giáo sư Chu bỗng nhiên chen vào nói: “Lan Đình, ta nhớ rõ mấy năm trước khi còn thư từ lại với phụ thân cháu thì thấy ông ấy khen cháu có năng lực toán học hơn người, hơn đệ đệ của cháu nhiều. Hiện giờ trình độ toán học của cháu đã đến trình độ nào rồi? Không cần khiêm tốn. Tới trình độ nào thì cứ nói đến đó.” Giáo sư Chu lại bồi thêm một câu.

Phụ thân Mạnh Lan Đình cũng không có nói sai. Kỳ thật ba năm trước đây, lúc ấy Mạnh Lan Đình từng cùng đệ đệ song sinh là Mạnh Nhược Du đều tham gia một cuộc thi của tỉnh nhằm chọn trong số những học sinh tốt nghiệp cấp ba người ưu tú để đi học ở nước ngoài. Nàng đạt thành tích đứng đầu, đặc biệt là kết quả thi toán rất là chói mắt, hoàn toàn có đủ tư cách đi du học với đệ đệ. Nhưng lúc đó mẫu thân cần nàng ở lại chăm sóc, mà bà cũng không yên tâm khi để nàng nhỏ tuổi như thế đã một mình xuất ngoại nên cuối cùng đành từ bỏ.

Nhưng mấy năm nay, Mạnh Lan Đình vẫn luôn không ngừng học tập và nghiên cứu. Ngày thường cô phải dạy học rất nhiều, nhưng mỗi khi có dịp nhàn rỗi là vẫn tiếp tục nghiên cứu.

Giáo sư Chu đã nói thế thì Mạnh Lan Đình cũng liền nói thật: “Hắn là đã học xong toàn bộ chương trình đại học, cũng có chút hiểu biết về toán học ở nước ngoài. Nhược Du ra nước ngoài cũng có gửi sách về cho cháu.”

Giáo sư Chu nhìn nàng một cái, kêu nàng đi cùng mình vào một gian phòng làm thư phòng, cầm một bài thi cho nàng, bảo nàng làm.

Mạnh Lan Đình biết giáo sư Chu đang kiểm tra trình độ của mình. Tuy rằng nàng không biết mục đích của ông là gì nhưng cũng không hỏi nhiều. Cô tiếp nhận rồi ngồi xuống, hơn một giờ sau cô đã giải xong bài thi vốn phải làm trong hai giờ này. Bên ngoài, Chu thái thái cũng đã làm xong cơm, lại lưu Hề Tùng Chu ở lại để ăn cơm.

Hề Tùng Chu cùng hai vợ chồng giáo sư Chu rất thân thiết nên tự nhiên cũng không từ chối mà vui vẻ lưu lại. Giáo sư Chu cơm cũng không ăn mà đi chấm bài thi trước, một lát sau cầm bài bài thi đi ra, trên mặt mang theo tươi cười, nói: “Lan Đình, bài thi này là năm trước đại học Thanh Hoa soạn ra để chọn sinh viên xuất sắc ở lại trường làm công tác giảng dạy. Lấy điểm của cháu thì hoàn toàn có thể đạt được tư cách theo học hệ toán tại đại học Harvard năm trước.”

Mạnh Lan Đình cười nói: “Bài cuối cùng cháu cũng không xác định lắm, lời giải có chút lộn xộn. Chu bá phụ khi nào có rảnh thì có thể chỉ cho cháu một chút là tốt rồi.”

Giáo sư Chu liên tục gật đầu, ngay lập tức liền muốn giải thích cho nàng nhưng bị Chu bá mẫu đoạt lại bài thi, đặt ở một bên, oán trách nói: “Cái gì cũng không quan trọng bằng ăn cơm. Ăn cơm trước đi, nếu không ăn thì đồ nguội hết mất.”

Giáo sư Chu vỗ trán ý nói bấy giờ mới để ý, liền để Mạnh Lan Đình ngồi xuống.

Hề Tùng Chu cầm lấy bài thi của Mạnh Lan Đình, tầm mắt xẹt qua những con chữ thanh tú, chỉnh tề trên đó, rồi thật sâu mà nhìn nàng một cái.

Một bữa cơm này mấy người nói nói cười cười. Sau khi ăn xong, bởi vì người giúp việc chưa trở lại nên Lan Đình không để ý lời ngăn trở của Chu thái thái mà đã đi vào nhà bếp rửa sạch chén đũa. Lúc nàng đi ra thì giáo sư Chu kêu nàng ngồi xuống, nói: “Lan Đình, khoa toán của trường luôn không đủ nhân lực. Học kỳ này chúng ta vốn muốn tuyển một vị trợ giảng, tiền lương mỗi tháng ba mươi đồng. Tuy tiền này không nhiều lắm nhưng cũng coi như có chút, hắn là có thể chống đỡ tiền sinh hoạt một tháng. Cuối kỳ trước đã có mấy người báo danh. Ta nghĩ cần phải công bằng để mọi người cùng thi, cuối cùng sẽ chọn người ưu tú nhất. Cháu trước đây vốn cũng dạy

học, lại xem trình độ của cháu thì cũng đủ để đảm nhiệm vị trí này rồi. Vừa lúc cuộc thi khảo sát là ở ba ngày sau. Ta có thể giúp cháu ghi danh, đến lúc đó chỉ cần cùng mấy người kia tham gia bài thi là được.”

Mạnh Lan Đình gật đầu, nhưng nàng lại nghĩ nghĩ, chần chờ mới nói: “Chu bá phụ, như thế có tiện cho bác không? Cháu không có bằng cấp, nếu tham gia, sợ có người sẽ lấy cớ bác thiên vị người thân mà phê bình thì không hay lắm.”

Giáo sư Chu cười ha ha: “Lan Đình, cháu lo lắng nhiều rồi. Thanh giả tự thanh. Nếu ta còn sợ người ta nghị luận thì còn nghiên cứu cái gì nữa?”

Mạnh Lan Đình lúc này mới an tâm, vui vẻ đáp ứng. Mấy người lại nói chuyện nhàn thoại một lúc. Chu thái thái hỏi Mạnh Lan Đình về nơi nàng đang ở.

Mạnh Lan Đình nói: “Lúc trước cháu ở chỗ của Hề tiên sinh. Hai ngày này thì cháu cũng ngượng ngùng mà quấy rầy Hề tiên sinh nên tạm thời cháu đang ở trong khách sạn gần trường.”

Chu thái thái lập tức bảo nàng chuyển đến ở với mình: “Chỗ này của ta tuy nhỏ nhưng vừa

lúc có phòng trống, vốn là để bọn nhỏ tới thì ở tạm, nên có thể cho cháu ở đó cũng được.” Nói xong bà liền thúc giục Hề Tùng Chu: “Tùng Chu, làm phiền cháu giúp đem đồ đạc của Lan Đình mang qua đây đi.”

Hề Tùng Chu mỉm cười đáp ứng, nhìn về phía Mạnh Lan Đình.

Bên ngoài thời tiết rét lạnh, Mạnh Lan Đình trong lòng lại ấm dào dạt, cũng không chối từ mà đứng dậy hướng vợ chồng hai người khom người cảm ta, sau đó nàng trở về khách sạn trả phòng, đem đồ đạc của mình tới Chu gia.

Chu thái thái đã giúp cô chuẩn bị phòng, trên giường cũng trải chăn đệm sạch sẽ, an trí xong thì mọi người cũng vừa về. Hề Tùng Chu lại lần nữa bị lưu lại ăn bữa cơm chiều, ăn cơm xong mọi người lại hàn huyên một lúc rồi hẵn mới cáo từ ra về.

Mạnh Lan Đinh đưa hẵn tới ngoài cửa, lại cảm ơn hẵn chiếu cố mình mấy ngày hôm nay. Hề Tùng Chu vãy vãy tay, tầm mắt rơi xuống bên tay trái của nàng, chần chờ hỏi: “Mu bàn tay cô bị thương như thế nào vậy? Hai hôm trước tôi đã thấy rồi.”

Vết roi trên mu bàn tay đã đỡ nhiều, chỉ còn lại một đường hồng hồng. Mạnh Lan Đinh cúi đầu nhìn thoáng qua, cười nói: “Không sao, đã không có vấn đề gì nữa. Hôm đó tôi tự mình là quần áo, không để ý nên bị bàn ủi lướt qua thôi mà.”

Hề Tùng Chu gật gật đầu, dặn dò nàng sau này phải cẩn thận, sau đó nhìn chăm chú vào nàng nói: “Không có việc gì thì tốt. Bên ngoài lạnh, cô đi vào đi không cần tiễn nữa. Sớm nghỉ ngơi đi.”

Mạnh Lan Đinh mỉm cười đáp ứng, tạm biệt hẵn rồi xoay người đi vào.

Mấy ngày sau đó giáo sư Chu không có sai bảo gì nàng, cũng không nhắc nhở gì đến việc khảo thí. Mạnh Lan Đinh tự mình vùi đầu ôn tập, chuẩn bị cho kỳ thi. Đảo mắt đã tới gần ngày khai giảng, cuộc thi đúng hạn được cử hành.

Cạnh tranh chức vị này với Mạnh Lan Đinh có ba người khác, tất cả đều là nam tử, trong đó có một vị họ La mới từ Nhật Bản học toán trở về không bao lâu. Nghe nói ngày thường hẵn ta học tập rất ưu tú, chỉ là bởi vì đắc tội giáo viên nên bị cõi tình làm khó dễ. Hẵn đặc biệt thông hận đám người ngày đêm mơ ước Trung Hoa nên tức giận về nước, không lấy được bằng tốt nghiệp.

Vị này khí vữ hiên ngang, miệng lưỡi lưu loát, lại là hậu bối của Vương giáo sư bên khoa ngoại ngữ của đại học Chi Hoa nên mới được đề cử. Hắn vốn cho rằng mình đã nắm chắc cái suất này rồi nhưng hôm qua phát kết quả thì hắn lại chỉ đứng thứ hai, người đứng đầu là một nữ sinh họ Mạnh. Mất cơ hội này trong lòng hắn vẫn phẫn kinh ngạc.

Mạnh Lan Đinh thuận lợi đạt được chức vị này nên cũng dùng mấy ngày trước khi khai giảng để soạn bài. Sau nguyên tiêu, trường đại học khai giảng. Trong ngày đầu tiên họp giáo vụ, giáo sư Chu đem Mạnh Lan Đinh giới thiệu cho đồng sự.

Các ngành học của trường thì nổi nhất là ngoại ngữ, kinh tế, pháp luật, tiếp theo là văn học, kỹ thuật, những khoa ít có tính ứng dụng như toán này thì học sinh không nhiều. Năm này, học sinh học toán của trường cũng chỉ có 5 người, nữ sinh lại càng hiếm thấy. Mạnh Lan Đinh lại là cô gái tuổi trẻ nên càng thêm nổi bật.

Mọi người thấy khoa toán năm nay tuyển một vị tiểu thư trẻ tuổi làm trợ giáo, dù là thi thố công bằng nhưng vẫn thấy vô cùng kinh ngạc. Rất nhanh, tin tức vợ chồng giáo sư Chu cùng vị Mạnh tiểu này có thư quan hệ không tồi, người ta còn ở lại trong nhà giáo sư Chu đã lan ra. Nhiều người không khỏi nghi ngờ giáo sư Chu vì chiểu cõi người thân nên có chiểu cõi ít nhiều.

Vì Vương giáo sư của khoa ngoại ngữ mặt ngoài thì cười tุม tím, nhưng trong lời nói lại âm thầm mang theo vài phần không cho là đúng.

Nhưng hiện nay ở đại học, chủ nhiệm khoa vốn có quyền lớn nhất, có thể định đoạt mà vị giáo sư Chu này lại có địa vị rất cao. Bên giáo vụ tuy cảm thấy kinh ngạc nhưng cũng không phản đối mà thuận lợi đem Mạnh Lan Đinh liệt vào trong sổ sách.

Ngày hôm sau, chính là buổi học đầu tiên của Mạnh Lan Đinh cho sinh

tân sinh viên. Giống như đang muốn kiểm tra nàng, giáo sư Chu cắt nội dung
cho nàng sau đó ném đó, bản thân không tham dự gì.

Khoa toán năm nay có tuyển thêm một vị trợ giáo, chẳng những ngang
tuổi học sinh mà còn là một vị tiểu thư trẻ tuổi nên càng khiến người ta chú ý.
Từ miêu tả của những người hôm qua thì vị tiểu thư này còn vô cùng xinh
đẹp.

Tin tức này, từ sau cuộc họp giáo vụ hôm qua, trong một đêm nhanh
chóng truyền khắp đại học Chi Hoa.

Buổi sáng ngày hôm sau, trước giờ học mười phút thì trước cửa phòng
học khoa toán vốn chỉ có năm người theo học đã bu đầy học sinh các khoa
khác tới hóng chuyện. Còn có người lấy cớ đến dự thính mà ngang nhiên
ngồi vào, kiêng chân, ngóng cổ chờ vị nữ trợ giáo kia tới.

8 giờ kém một phút thì một chiếc xe ô tô màu đen ngừng ở cổng trường
đại học Chi Hoa. Lão Diêm xuống xe, lấy đồ mà Phùng lão gia gửi cho Mạnh
Lan Đình từ Nam Kinh ra, đứng bên ngoài xe nhìn Phùng Khác Chi ở đằng
trước, thật cẩn thận mà nói: “Cửu công tử, tôi đi tìm Mạnh tiểu thư để đưa đồ
nhé?”

Phùng Khác Chi nhàn nhạt mà đặt tay lên vô lăng, vặn mặt, quét qua cửa
lớn của đại học, mặt không biểu tình mà đáp một tiếng: “Tôi còn có việc,
thúc nhanh lên!”

“Cửu công tử cứ việc đi trước. Tôi gấp Mạnh tiểu thư xong sẽ tự mình
về.”

Từ sau sự kiện cuốn sổ ghi chép cuộc sống hàng ngày, lão Diêm đối với vị
tiểu thiếp gia trước mặt này lúc nói chuyện đến thở cũng không dám thở
mạnh.

Tối hôm qua đến Thượng Hải, sáng sớm hôm nay hắn đã kêu mình đem đồ lão gia gửi tới đây. Lão Diêm đáp ứng, cũng đã lên xe rồi thì hắn lại sửa miệng, nói chính mình vừa lúc có việc cũng muốn đi ngang qua nơi này, vì thế lão Diêm đành ngồi đằng sau, cả người run run mà hướng đai ngộ được Cửu thiếu gia làm tài xế cho mình một hôm.

“Bảo thúc đi vào thì thúc cứ đi đi. Sao còn nói nhiều thế? Nếu cô ấy đang học thì thúc chờ ở ngoài!” Phùng Khác Chi sờ sờ khuôn mặt còn mang theo vết roi nhàn nhạt của mình, nhíu mày, không kiên nhẫn mà nói.

“Ai! Ai! Đã hiểu! Tôi đi luôn đây!” Lão Diêm không hiểu ra sao, đành cầm lấy đồ, xoay người chạy nhanh vào bên trong.

Phùng Khác Chi nhìn theo bóng dáng ông biến mất ở cửa lớn thì lấy ra một đĩu thuốc lá, nhưng chưa đốt mà chỉ đùa giỡn cắn ở trong miệng, nhảm mắt lại, dựa đầu vào ghế. Thời gian chậm rãi trôi qua, hắn phảng phất giống như đang ngủ thì lão Diêm bỗng nhiên từ cổng trường lại vội vã mà chạy trở về.

Phùng Khác Chi mở to mắt, nhìn đồ vật trong tay ông mà nhíu mày: “Sao lại thế này? Cô ấy không ở đây sao?”

“Không đúng không đúng —” Lão Diêm thở phì phò, ra sức lắc đầu.

“Mạnh tiểu thư ở đây! Hôm nay không phải ngày đầu tiên tiểu thư bắt đầu dạy học sao? Tôi vừa rồi hướng người ta hỏi thăm, nghe nói tiểu thư đang dạy học ở phòng học tầng hai ở phía đông nên liền đi qua. Lúc đi qua thì thấy ở đầu cầu thang, trong góc có một người cùng một học sinh đang nói chuyện, vừa muốn đi qua hỏi phòng học của Mạnh tiểu thư thì đúng lúc nghe được bọn họ nói đến tên nàng nên cũng lưu ý. Hai người kia cụ thể nói cái gì thì tôi cũng không nghe rõ lắm nhưng dường như người nọ muốn vị học sinh kia ở trong giờ làm khó dễ Mạnh tiểu thư. Hắn là đối với nàng bất lợi! Tôi nghĩ

muốn cho Cửu công tử biết nên chạy nhanh trở về!”

Phùng Khắc Chi phun điếu thuốc trong miệng vèo một cái, từ ô tô bước ra. “Đi nhìn xem!”

Trong đáy mắt hắn nhanh chóng xẹt qua một mảnh âm trầm, nhìn cửa lớn phía trước, híp híp mắt, bước nhanh mà đi.

HẢI THƯỢNG HOA ĐÌNH

Bồng Lai Khách
www.dtv-ebook.com

Chương 17

Hôm nay là buổi giảng đầu tiên của vị trợ giáo khoa toán. Tuy rằng lớp học chỉ có năm người nhưng từ sau hội nghị giáo vụ hôm qua thì ánh mắt mọi người đều giống như vị giáo sư Vương của khoa ngoại ngữ kia, tràn đầy nghi ngờ tư cách của nàng. Điều này khiến Mạnh Lan Đinh khắc sâu ấn tượng, không dám có chút khinh thường. Trong lòng nàng biết chức vụ này không hề thu hút nhưng vì mỗi quan hệ của mình với vợ chồng giáo sư Chu nên mới khiến người khác chú ý. Tuy rằng giáo sư Chu tràn đầy phong độ, một thân thanh giả tự thanh, đối với chuyện này cũng không để ý nhưng mình không thể nào làm ông hổ thẹn được.

Cũng may nàng đã có kinh nghiệm ba năm dạy học, lại đã soạn bài tỉ mỉ nên Mạnh Lan Đinh đối với chính mình vẫn là rất tự tin.

Lúc này là 8 giờ kém năm, còn 5 phút nữa là đến giờ học. Mạnh Lan Đinh cầm giáo trình, đứng dậy, hướng về Hồ thái thái và Đinh nữ sĩ vẫn nhìn mình nãy giờ mà mỉm cười rồi đi ra ngoài, đi về phía phòng học.

Lúc đi qua một tấm gương được lau không một hạt bụi để ở giữa hành lang thì Mạnh Lan Đinh nhìn lại bản thân một lần cuối cùng, tầm mắt rơi lên mái tóc ngắn của bản thân. Nàng hy vọng bản thân nhìn có vẻ thành thực chút. Nếu vẫn còn mái tóc dài kia thì nàng có thể búi tóc lên, như vậy sẽ khiến bản thân trông lớn hơn mấy tuổi.

Đáng tiếc tóc dài không còn nữa. Mái tóc ngắn này càng khiến nàng trông giống một nữ sinh. Cũng may ngày hôm qua, Chu thái thái lấy ra một bộ

sườn xám màu tím nhạt mà thời trẻ bà mặc. Chất liệu của bộ đồ là từ len dạ tốt, đường may tinh tế, hình thức ốn trọng, chỗ cổ áo nạm một vòng hoa nhỏ màu tím, rất là xinh đẹp. Tuy rằng bộ đồ đã có nhiều năm nhưng thoát nhìn vẫn có bảy tám phần mới.

Chu thái thái nói, sau khi may bộ đồ này không lâu thì mình liền hoài thai tử, từ đó cũng không còn cơ hội mặc bộ đồ này nữa. Nếu nàng không chê thì có thể thử một chút.

Bộ đồ này mặc trên người Mạnh Lan Đình mang lại hiệu quả tốt ngoài ý muốn, vừa hàm súc vừa lộ ra vài phần tươi mới và xinh đẹp. Mái tóc ngắn kia phảng phất cũng giúp tăng thêm sức mạnh của bộ đồ.

Chu thái thái khen không dứt miệng, Mạnh Lan Đình cũng rất là vừa lòng. Sau khi mặc vào, lại trang điểm nhẹ thì ít nhất nàng cũng không còn quá giống một cô nữ sinh nữa.

Nàng thu hồi tầm mắt, nhìn về phòng học phía trước, đang định bước nhanh hơn thì bỗng nhiên nhìn thấy một người đứng ở chỗ ngoặt ở hành lang. Thấy là Hề Tùng Chu thì cô vội cười mà đi qua.

Hề Tùng Chu phảng phất vẫn luôn chờ ở đây nên cũng bước nhanh tới chỗ nàng, nhưng đến trước mặt rồi lại muốn nói nhưng thôi, phảng phất có việc khó xử.

“Hề tiên sinh có việc gì sao?” Mạnh Lan Đình hỏi hàn.

Hề Tùng Chu lại cười, lắc lắc đầu, nói: “Thật ra cũng không phải việc đại sự gì, chỉ là sợ cô không có chuẩn bị nên đến nói trước với cô một tiếng — buổi sáng nay có rất nhiều học sinh không phải của lớp chúng ta tới nghe giảng bài. Cô cũng nên biết việc này để có sự chuẩn bị tâm lý.”

Mạnh Lan Đình nao nao khó hiểu nhưng ngay sau đó liền rõ rồi. Nói như

vậy sau hội nghị giáo vụ hôm qua, việc khoa toán tuyển một trợ giáo mới không có bằng đại học đã bị truyền ra, và mọi người tới là để xem kịch đi.

“Thế nào? Có vấn đề gì sao?” Hề Tùng Chu nhìn nàng, mang theo vài phần lo lắng.

Mạnh Lan Đình lấy lại tinh thần, hướng hắn cười: “Cảm ơn anh đã báo cho tôi. Tôi không thấy có vấn đề gì cả.”

Hề Tùng Chu giống như vẫn không thể hoàn toàn yên tâm nên cùng nàng đi đến phòng học, vừa đi vừa nói: “Buổi sáng tôi không có tiết học. Dù sao tôi cũng không có việc gì nên cũng muốn ngồi dự thính, thỉnh Mạnh tiểu thư chấp thuận.”

Hắn nói lời nhẹ nhàng, mang theo vài phần vui đùa.

Mạnh Lan Đình trong lòng biết hắn là không yên tâm, sợ chính mình áp không được cục diện nên lúc này mới đưa ra kiến nghị này. Đây áu cũng là một mảnh thiện tâm của hắn, vì thế nàng cũng vui đùa lại: “Hề đại giáo thụ nổi danh như cồn, đừng nói đại học Chi Hoa, toàn bộ các trường ở Thượng Hải sợ là không ai không biết. Nếu anh tới dự thính thì chẳng phải nói tôi múa rìu qua mắt thợ sao?”

Hề Tùng Chu ngẩn ra rồi.

Mạnh Lan Đình lúc này dừng lại bước chân, mỉm cười nói: “Hề tiên sinh, ý tốt của anh tôi xin nhận, cũng vô cùng cảm kích. Anh yên tâm, tôi tự tin mình có thể dạy tốt lớp này.”

Phòng học lúc này đã ở ngay phía trước rồi, trên hành lang tập trung không ít học sinh, nhìn thấy hai người đi đến thì chụm đầu vào nói khe khẽ với nhau.

Hề Tùng Chu đành phải dừng lại. Mạnh Lan Đình cười gật đầu với hắn rồi hướng tới lớp học đi đến.

Cùng với bước chân của nàng thì tiếng chuông báo giờ vào học cũng vang lên, đám học sinh trên hành lang lập tức giải tán.

Hành lang mới vừa rồi còn đông đúc như cái chờ thì hiện giờ đã lập tức yên lặng xuống. Mạnh Lan Đình đi đến bên ngoài cửa lớp học, âm thầm mà hít một hơi, ổn định tinh thần, mỉm cười rồi cất bước vào phòng dưới ánh nhìn chăm chú của rấy nhiều người. Cô bước đến bên trên bục giảng.

Đúng như Hề Tùng Chu báo cho nàng, phòng học lúc này ngồi đầy học sinh, không còn một chỗ trống nào. Mà bên ngoài hành lang cũng còn vài người không muốn đi mà đứng đó nhìn.

Phòng học vốn đã nhỏ mà giờ lại chật cứng người thì càng có vẻ nhỏ hơn. Từng ánh mắt hoặc tò mò hoặc đánh giá, hoặc kinh diễm đều dán lên trên người Mạnh Lan Đình ở trên bục giảng.

Mạnh Lan Đình quét mắt nhìn một vòng lớp học, cười nói: “Tôi họ Mạnh, tên là Lan Đình. Hôm nay là buổi học đầu tiên của tôi với tư cách trợ giáo. Có lẽ mọi người đã nghe nói trước là tôi đi lối tắt mới có được vị trí này. Dù vậy, được mọi người quan tâm thế này, tôi vẫn thấy thật vinh hạnh, cũng cảm thấy sợ hãi. Hy vọng những người bỏ tiết học của mình tới đây dự thính, sau khi tan học sẽ không oán trách đã lãng phí thời gian quý giá này —— việc này cũng chưa là gì, chỉ sợ giáo sư của các bạn sẽ trách mắng vì các bạn đã trốn buổi học của mình mà đến đây.”

Nàng vừa dứt lời thì mọi người trong phòng tức khắc cười ồ lên, vốn không khí có chút quỷ dị đã lung lay chút. Bọn học sinh nhìn nàng, trong ánh mắt có sự hưng phấn, liền chau đầu ghé tai mà nói nhỏ với nhau.

Mạnh Lan Đình làm như không nghe thấy, chỉ chiểu theo danh sách mà điểm danh năm vị sinh viên của khoa toán. Điểm danh xong, nàng nhìn về phía những người còn lại nói: “Không biết các bạn hôm nay tới là để nghe giảng bài, hay muốn nghe cái gì. Nếu không có vấn đề gì thì tôi sẽ chiểu theo đúng giáo án mà giáo sư Chu giao để bắt đầu đi.”

“Mạnh tiểu thư, tôi có một vấn đề, có thể hỏi cô không?” Một nam sinh mang mắt kính nhấc tay lên.

Mạnh Lan Đình gật đầu.

Nam học sinh đứng lên, nói: “Nói đến học tập thì đọc sử sách có thể khiến người ta sáng suốt, đọc thơ khiến người linh tú, toán học khiến người ta chu đáo chặt chẽ, khoa học khiến người khắc sâu, luận lý học khiến người ta trang trọng, học logic tu từ cũng giúp người ta giỏi ăn nói, không ai không biết mà tôi cũng rất tán đồng. Nhưng mọi thứ cần tiền đề là quốc thái dân an mới có thể phát huy tác dụng. Hiện tại quốc gia nguy cơ tứ phía, dân trí thấp, theo tôi thấy thì giáo dục đại học cần lấy trọng điểm, đem dạy những thứ thực dụng thì tốt hơn. Có thể lấy văn sử để khai trí cho dân, lấy khoa học thực nghiệp để cứu quốc, kể cả y học pháp luật cùng chính trị và nghiên cứu chế độ cũng cần nghiên cứu để tạo ta một Trung Hoa cường thịnh. Chỉ có toán học, học xong trung học là có đủ trình độ để sử dụng, tôi không biết đại học mà dạy toán thì trừ bỏ dành cho những người có hứng thú, nó còn có tác dụng gì? Chẳng lẽ chỉ là để tạo ra một chướng ngại cho những học sinh có chí muôn tiến xa hơn một bước sao?”

Hắn lên tiếng xong, mặt lộ vẻ xúc động.

“Mạnh tiểu thư, mùa thu năm trước hắn tham gia khảo thí, môn toán bị cho ăn trứng vịt, sau đó lại phá cách mà trúng tuyển cho nên đối với toán học cực kỳ hận.”

Một nam sinh bên cạnh nhỏ giọng giải thích. Mọi người trong phòng học lai cười một trận, lúc này là mang theo ý cười nhạo. Nam sinh đeo mắt kính xấu hổ đỏ cả tai, nhưng vẫn cười lạnh nói: “Các ngươi cười cái gì, cũng đâu phải mình tôi như thế. Kể cả danh nhân hiện nay, những người như tôi cũng đâu có ít.”

Phòng học lúc này an tĩnh xuống, từng người đều nhìn chăm chằm vào Mạnh Lan Đình.

Mạnh Lan Đình nhìn về phía nam học sinh, cười nói: “Sáng nay lúc tôi đi vào trường thì thứ đầu tiên nghe được chính là tiếng đài phát thanh phát ra. Mọi người ở đây mỗi ngày đều nghe được nên chắc còn quen thuộc hơn tôi đi? Lấy ví dụ, nếu có thiết bị thì tiếng chúng ta nói chuyện có thể thông qua vô tuyến điện, vượt qua Thái Bình Dương, truyền tới châu Mỹ, khiến thổ dân ở rừng rậm Amazon cũng có thể nghe được rành mạch. Tương tự như thế chúng ta cũng có thể nghe thấy tiếng lửa tí tách khi họ nướng thịt. Còn tầm quan trọng của vô tuyến điện với chiến tranh thì tôi không cần nhiều lời nữa.”

“Mà cái này có được là dựa trên toán học.” Mạnh Lan Đình nhìn quanh phòng học một vòng.

“Giống như Rene Descartes đã nói thì mọi vấn đề đều có thể xuất phát từ số học. Không biết có sinh viên nào của khoa vật lý ngồi đây không? Nếu có thì các bạn hẵn rõ ràng hơn tôi. Mic tư Vi đã dùng phương trình toán học sâu sắc mà vi diệu để làm rõ quan hệ cơ bản giữa điện trường và từ trường, lập ra lý luận điện trường, bấy giờ mới có hết thảy những thiết bị thuận tiện ngày nay cho chúng ta.”

Nam sinh kia giống như vẫn không cam lòng, biện giải nói: “Đây rốt cuộc cũng chỉ là dành cho số ít người có thể làm được. Đối với đại bộ phận mọi người thì lên đại học vẫn phải học toán chỉ khiến thời gian và tinh lực bị lãng phí thôi.”

Mạnh Lan Đình nói: “Không ít toán học gia trước đó đều là triết gia. Không nói đâu xa, giáo sư Chu trước đây cũng tốt nghiệp ở Đức ngành triết học. Những người bình thường như chúng ta đương nhiên là không cần sợ hãi toán học. Nhưng nếu giống vị đồng học này, không thể thoát khỏi nỗi sợ hãi đó thì làm sao coi nó là công cụ của tư tưởng được? Anh hẳn là không đồng ý cái này đi? Toán học coi trọng việc tư duy độc lập, theo trình tự, mà kiến thức toán học từ trước tới nay đều là do con người tự tìm ra, nếu không có logic của toán học thì chỉ sợ là triết học cũng không đạt được thành tựu gì.”

Mạnh Lan Đình hơi hoi mỉm cười: “Nếu giữ tư tưởng đó lúc học thì biết đâu dần dần anh sẽ thấy mị lực của toán học, rồi trở nên yêu thích môn học này.”

Phòng học lúc này rất an tĩnh, nhưng sau đó mọi người đều sôi nổi vỗ tay, mà nam sinh kia cũng chậm rãi ngồi trở về, tham gia vào hàng ngũ những người vỗ tay.

Tiếng vỗ tay dứt thì Mạnh Lan Đình mới cười nói: “Như vậy, chúng ta có thể bắt đầu học rồi chứ?” Nàng mở giáo án ra.

Nội dung mà giáo sư Chu xác định cho nàng là đại số, nội dung cơ bản vẫn thuộc về cấp ba. Trước đó Mạnh Lan Đình đã dạy nên biết hiện tại giáo án cả nước không thống nhất, có vài nơi dùng sách của Mỹ, rất cao thâm, tương đương trình độ toán ở cao đẳng, vô cùng khó, học sinh đều là phải cố hết sức mới làm được. Có nơi lại dùng phiên bản của Hồng Kông, thế nên trình độ đầu vào của học sinh là không giống nhau.

Giáo sư Chu tự mình biên soạn một quyển giáo trình lớn. Hiện tại Mạnh Lan Đình chính là chiếu theo giáo trình này mà soạn bài. Nàng giảng giải kỹ càng tỉ mỉ, hơn nữa giọng nàng lại dễ nghe, dung mạo xinh đẹp càng khiến mọi người có thêm hứng thú học tập.

Bởi vì đây là buổi học đầu tiên từ khai giang nên nội dung cũng không quá nhiều. Lúc gần tan học, nói xong nội dung chuẩn bị hôm nay, có nhiều học sinh dự thính, vô luận nam hay nữ đều bị hấp dẫn, có không ít người còn nghiêm túc mà ghi chú.

Còn thừa một chút thời gian, Mạnh Lan Đình để học sinh tự do đặt câu hỏi mà bọn họ cũng vô cùng hứng khởi, tranh nhau đặt câu hỏi.

Bỗng nhiên, một nam sinh ngồi ở góc ngang đầu, chậm rãi giơ tay lên.

HẢI THƯỢNG HOA ĐÌNH

Bồng Lai Khách
www.dtv-ebook.com

Chương 18

Mạnh Lan Đinh đã sớm lưu ý đến người này vì từ lúc vào học hắn đều không rên một tiếng, vẫn luôn cúi đầu, bộ dáng cùng các học sinh khác có chút bất đồng. Thấy hắn nhắc tay, nàng ra dấu để những người khác an tĩnh lại, sau đó bảo hắn lên tiếng.

Nam học sinh đứng lên, nói: “Mạnh tiểu thư, tôi cùng băng hữu đánh đố, có một mê cung đồ, cần phải đi qua tất cả mọi điểm một lần, cuối cùng trở lại điểm ban đầu, nhưng quy định là không thể đi lặp lại một đường. Vì băng hữu kia của tôi nói có thể dùng toán học để tính toán đường đi nhanh bước. Trình độ của tôi quá thấp, suy nghĩ mãi mà không tìm thấy biện pháp. Mạnh tiểu thư có thể thi đậu chức trợ giáo này thì chắc là tinh thông toán học. Loại đề mục này đối với Mạnh tiểu thư hắn là không có vấn đề gì. Có thể tiểu thư giúp tôi giải mê cung này không? Tôi vô cùng cảm kích.”

Nói xong, không đợi Mạnh Lan Đinh nhận lời, hắn liền ra khỏi chỗ ngồi, đi lên bục giảng, cầm lấy một đoạn phấn viết rồi bắt đầu vẽ. Chỉ thấy tay hắn lúc co lúc duỗi, viết vẽ ào ào khiến vụn phấn rụng xuống không ngừng. Trên bảng dần xuất hiện một mê cung đồ cực kỳ phức tạp với nhiều điểm khác nhau.

Trong phòng học nổi lên một trận xôn xao, bọn học sinh khe khẽ nói nhỏ.

“Thế nào? Mạnh tiểu thư? Cô có giải được không?” Nam học sinh vẽ xong thì đứng ở một bên, dùng ánh mắt ẩn ẩn đắc ý mà nhìn về phía Mạnh Lan Đinh.

Mạnh Lan Đinh lập tức mẫn cảm mà ngửi được mùi vị căm thù từ phía đối phương giành cho mình. Nàng bất động thanh sắc, đem tầm mắt chuyển từ trên mặt sang mê cung đồ hăn vừa mới vẽ ra nhìn một lát.

“Mạnh tiểu thư, vị bằng hữu kia nói trong năm phút đồng hồ là phải tìm ra con đường rồi.” Nam học sinh quét mắt qua đám người trong phòng, lớn tiếng nói.

Thời gian cứ một giây lại một giây đi qua. Mạnh Lan Đinh vẫn không lên tiếng. Trong phòng học, tiếng bọn học sinh nghị luận càng ngày càng lớn. Có người nghi ngờ, có mê hoặc cũng có người bất mãn.

Một nam sinh thấy Mạnh Lan Đinh nhìn mê cung đồ kia không rên một tiếng, phảng phất lâm vào khốn cục thì nhiệt huyết trong ngực sôi trào, đột nhiên đứng lên quát: “Tần Minh Truyền! Một kẻ học chính trị như ngươi, chạy đến đây thì thôi nhưng còn lấy một đề mục như thế mà làm khó dễ người khác là có ý tứ gì?”

Nam sinh tên Tần Minh Truyền kia cười lạnh: “Trương Long Cánh, chẳng lẽ ngươi là người của khoa toán hả? Ngươi có thể tới, ta liền không thể tới sao? Huống chi, ta cũng nói, ta chỉ là hướng Mạnh tiểu thư thỉnh giáo mà thôi. Nếu nàng không giải được thì nói một tiếng, ta làm khó dễ chỗ nào chứ?”

Trong phòng học nổi lên một mảnh ồn ào, không khí nhẹ nhàng bình tĩnh vừa rồi không còn sót lại chút gì.

Phùng Khác Chi không biết mình lấy đâu ra kiên nhẫn mà làm trò này. Lúc trước bởi vì lão Diêm nói một câu mà hăn thật sự thành thật đứng suốt một tiết học ở chỗ cửa sau phòng học thông với con đường.

Đứng đằng trước hăn là bảy tám học sinh đến chậm không còn chỗ ngồi,

đành đứng ở cửa. Lực chú ý của mọi người đều đổ dồn lên vị tiểu thư trẻ tuổi ở trên bục giảng nên không ai chú ý tới sự tồn tại của hắn.

Vốn mọi việc đều khiến người ta vui vẻ sung sướng. Thẳng đến lúc này.

Rốt cuộc cũng tới rồi!

Tâm mắt Phùng Khác Chi lướt qua bảy tám cái đầu đang chụm vào nhau ở đằng trước mà rơi xuống nữ nhân trẻ tuổi đang ở trong phòng học.

Nàng hơi hơi nghiêng mặt, mái tóc đen nhánh nhu thuận mà dán lên một bên mặt trắng như sứ của nàng. Một tia nắng từ cửa sổ bên của lớp học chiếu vào, đem cả người nàng bao phủ trong đó.

Ánh mắt nàng vẫn luôn dừng trên mê cung ở trên bảng, không hề nhúc nhích.

“Mạnh trợ giáo, nếu cô giải không ra thì nói một tiếng. Tôi không có ý gì khác, chỉ là có chút tiếc nuối mà thôi.” Nam sinh kêu Tân Minh Truyền kia nói ra, lời nói đầy ý mỉa mai.

Phùng Khác Chi nháy mắt lộ ra hung quang, giơ tay đang định đẩy mấy người chặn trước mặt mình ra thì chợt thấy nữ hài kia xoay người lại, nâng tay lên ý bảo mọi người trong phòng học an tĩnh lại, ngay sau đó nói: “Vị đồng học này, ta không biết vị bằng hữu kia của ngươi dùng phương pháp toán học nào để giải mê cung này trong năm phút đồng hồ. Bởi vì trên thực tế đừng nói năm phút đồng hồ, kể cả cho hắn 5 năm, mười năm, thậm chí chết già, hắn cũng không có khả năng dựa theo điều kiện vừa ra mà giải được cái mê cung này.”

Lớp học vừa rồi còn ồn ào, giờ này tức khắc an tĩnh lại.

Tân Minh Truyền hiển nhiên không tin, ngoài cười nhường trong không

cười nói: “Sợ là Mạnh trợ giáo giải không ra, mới cố ý nói như vậy đi?”

Mạnh Lan Đình cười cười, chỉ vào mê cung trên bảng đen nói: “Mê cung này thoát nhìn rất là phức tạp, nhưng vô luận hình vẽ phức tạp thế nào mà muốn dựa vào yêu cầu vừa rồi đi qua thì nhất thiết phải phù hợp hai điều kiện. Một là hình vẽ phải liền nhau, hai là trong sơ đồ phải có các kỳ điểm, mỗi kỳ điểm phải tương ứng với số 0 hoặc 2 (ta chém, chỗ này vô cùng khó hiểu, ai hiểu thì bảo ta với). Hoặc là không có, hoặc là phải ở hai đoạn. Đây là điều kiện để giải đề.”

Nàng chuyển hướng nhìn mê cung trên bảng đen: “Mà ở này mê cung này, đồ hình tuy liền mạch nhưng tám điểm này tất cả đều là kỳ điểm, nói cách khác, vô luận đi bao lâu, căn bản là không tồn tại cái mà bạn gọi là giải pháp. Tôi thật sự tò mò vị bằng hữu kia của bạn là người nào? Có thể báo ra tên họ hẵn không, tôi muốn hướng hẵn thỉnh giáo. Không biết hẵn dùng phương pháp toán học nào để giải mê cung này?”

Phùng Khác Chi dừng lại. Trong phòng học lặng ngắt như tờ.

Còn nam sinh tên Tân Minh Truyền kia thì lúc này trán đã rịn mồ hôi, ấp a ấp úng mà nói: “Tóm lại..... Hẵn chính là giải được.....”

Bọn học sinh hiện tại cũng hiểu được rồi: “Tân Minh Truyền, ngươi rốt cuộc là nghe ai sai sứ mà cố ý tới đây quấy rối vậy?” Một nam sinh mắng hỏi.

Tân Minh Truyền xoa xoa cái trán đầy mồ hôi, lùi một bước dịch ra phía cửa, sau đó bỗng nhiên hướng cửa mà chạy bán sống bán chết.

Mạnh Lan Đình không tiếp tục để ý đến cái người vừa mới chạy, chỉ quay lại nói với nhóm học sinh: “Kỳ thật vấn đề này đã có từ lâu rồi. Ở thế kỷ 18, bài toán về bảy cây cầu ở Nice chính

là lý thuyết thủy tổ của vấn đề này. Cũng dựa trên lý luận này mà hình học

mới mở ra một nhánh hình học topo. Đặc biệt việc nghiên cứu hình học topo những năm gần đây đạt được rất nhiều thành tựu tại Âu Mỹ. Nội dung cụ thể, nếu các bạn có hứng thú thì những tiết sau chúng ta sẽ chậm rãi nói đến.”

Nàng vừa nói xong thì tiếng chuông tan học cất lên: “Tan học!” Nàng cười nói.

Học sinh trong phòng học lại vỗ tay lần nữa. Mạnh Lan Đình cúi người chào học sinh, đổi lại được một tràng pháo tay khác. Sau khi bình ổn xuống, rất nhiều học sinh vẫn không chịu đi mà đi lên vây quanh Mạnh Lan Đình, mồm năm miệng mười mà hỏi nàng các vấn đề khác nhau, cái gì cũng có.

“Mạnh tiểu thư, cô có bạn trai chưa?” Một nam sinh ngày thường miệng lưỡi trơn tru đột nhiên nói.

Không đợi Mạnh Lan Đình trả lời, lại nói: “Bắc Bình bên kia có cách nói thế này, Bắc đại lão, sư đại nghèo, Thanh Hoa mỗi người đều là hão lang quân. Nghĩa là nam sinh Bắc Đại chủ yếu nặng nề, đại học sư phạm thì bần hèn, chỉ có sinh viên Thanh Hoa vừa có tiền lại thú vị, xứng đáng chọn làm bạn trai, cũng được nữ sinh hoan nghênh nhất. Ở Thượng Hải thì nam sinh đại học Chi Hoa cũng có thể xem là tương đương với nam sinh Thanh Hoa. Mạnh tiểu thư nếu là chưa có bạn trai thì có thể xem xét nam sinh của đại học Chi Hoa nha ——”

Hắn vừa dứt lời thì nữ sinh trong phòng đồng loạt hừ một tiếng tỏ vẻ khinh thường còn nam sinh thì hưng phấn, sôi nổi mà tán đồng.

Mạnh Lan Đình vừa thu thập tài liệu vừa cười nói: “Cảm ơn chư vị đã nhiệt tâm. Trước mắt tôi chưa muốn suy xét. Chư vị đồng học vẫn nên cầu mong việc các bạn trốn học không bị giáo viên điểm danh đi.”

Trong phòng học lại lần nữa vang lên tiếng cười, học sinh lưu luyến mà giải tán.

“Chúc mừng Mạnh tiểu thư. Buổi dạy đầu tiên của cô rất thành công. Khoa toán đã lâu không cảm nhận được tinh thần phấn chấn như vậy.” Mạnh Lan Đình nghe được một trận vỗ tay truyền đến từ phía sau. Nàng xoay mặt thì thấy Hề Tùng Chu đứng ở trước cửa phòng học, mỉm cười nhìn chính mình.

Mạnh Lan Đình nói: “Xem như miễn cưỡng thông qua, hoàn thành giáo án đã định. Thật sự tôi không đảm đương nổi khích lệ của anh đâu. Hề tiên sinh không cần giễu cợt.”

“Ta là nói thật, buổi dạy đầu tiên của cô rất tốt. Tôi dám khẳng định cô rất nhanh sẽ được học sinh cực kỳ hoan nghênh đó.”

Mạnh Lan Đình lại cười nói cảm tạ. Hề Tùng Chu cũng đã biết chuyện nam sinh họ Tần của khoa chính trị vừa rồi cố ý làm khó nên nói: “Nam sinh của khoa chính trị kia sợ là bị người ta sai sử rồi. Nhưng cô đừng sợ, hôm nay cô ở trên lớp học hóa giải được chuyện này thì hắn là bọn họ sẽ không dám lặp lại chuyện này nữa đâu. Sau này tôi sẽ lưu ý, nếu gặp phải chuyện tương tự thì nhớ phải lập tức nói với tôi, tôi sẽ đi tìm bọn họ nói rõ, để ngăn chặn điều này. Đây không phải chỉ là khó dễ cô mà còn là quấy nhiều học sinh, không thể tha thú.”

Mạnh Lan Đình kỳ thật rất rõ ràng. Hắn là những người khảo thí cùng mình nhưng không đỗ làm trò ngáng chân. Tuy rắng cây ngay không sợ chết đứng nhưng nếu cứ bị tiểu nhân ngầm ngầm để ý thì cũng luôn phải đề phòng, thật là đau đầu. Nghe Hề Tùng Chu nói như vậy thì cô cười mà nói lời cảm tạ.

Lão Diêm mới vừa rồi cũng theo đến, vẫn luôn đứng ở bên ngoài phòng học, bỗng nhiên nhìn thấy Hề Tùng Chu tới đây cùng Mạnh tiểu thư vừa nói vừa cười thì vội nói: “Cửu công tử, có cần gọi Hề công tử ở bên kia không.....”

Ông quay đầu, phát hiện thiếu gia nhà mình thế nhưng xoay người đi nhanh ra ngoài, bóng dáng đã biến mất ở chỗ rẽ thì vô cùng sững sốt, lúc quay đầu thì thấy Mạnh Lan Đinh đã cầm giáo án, cùng Hề Tùng Chu từ trong phòng học đi ra thì vội vàng đuổi theo gọi: “Mạnh tiểu thư!”

Mạnh Lan Đinh đang nghe Hề Tùng Chu nói đến một giáo án mới và hoạt động tổ chức xây dựng thêm một thư viện cuối tuần thì nghe thấy có người gọi mình. Nàng quay đầu, nhận ra là lão Diêm tài xế của Phùng gia thì nao nao nhưng vẫn lộ tươi cười mà chào hỏi: “Diêm a bá.”

Lão Diêm bước nhanh đến trước mặt nàng, khom người: “Không dám nhận không dám nhận. Mạnh tiểu thư gọi tôi là lão Diêm thì được rồi.” Nói xong ông lại quay ra chào hỏi Hề Tùng Chu. Sau đó ông mới chuyển sang Mạnh Lan Đinh nói: “Mạnh tiểu thư, lúc trước cô còn để lại Nam Kinh một ít đồ vật. Lão gia bảo tôi đưa tới đây. Cô ở chỗ nào thì tôi trực tiếp đưa đến cửa cho cô.”

Mạnh Lan Đinh nói mình hiện tại ở cùng với giáo sư Chu, còn đọc địa chỉ để lão Diêm nhớ kỹ.

“Cửu công tử đâu? Cũng về Thượng Hải sao?” Hề Tùng Chu hỏi lão Diêm.

“Vừa về tối hôm qua! Cửu công tử vừa rồi mới ở” Lão Diêm vừa nói đến đây thì bỗng nhớ ra lời dặn dò lúc trước, nên ông nhìn Mạnh Lan Đinh rồi sau đó im luôn.

Mạnh Lan Đinh nghe Hề Tùng Chu cùng lão Diêm nói vài câu, ở bên chờ, chờ hai người nói xong thì nói lời cảm tạ lão Diêm.

“..... Sau đó cô ấy đi rồi.” Lão Diêm từ trong trường học đi ra thì kỹ càng tỉ mỉ mà miêu tả quá trình vừa rồi mình gặp mặt Mạnh tiểu thư cùng với

Hê Tùng Chu. Ông thấy Phùng Khác Chi trầm mặc thì vội vàng cường điệu:
“Cửu công tử yên tâm, cậu không cho tôi nói thì tôi không dám nói nửa câu
trước mặt Mạnh tiểu thư.....”

Sắc mặt Phùng Khác Chi lạnh nhạt, không nói một lời mà nhấn ga khiến ô
tô vọt về phía trước, đem lão Diêm và mấy thứ đồ kia phóng như bay. Nửa
giờ sau, thì đã đến trước cổng của tổng đội Hiến Binh.

HẢI THƯỢNG HOA ĐÌNH

Bồng Lai Khách
www.dtv-ebook.com

Chương 19

Dương Văn Xương là Tư Lệnh của đoàn Hiến Bình. Sau khi nhận được điện thoại của cấp trên báo Phùng gia Tiểu Cửu gia năm nay sẽ tới chở mình thì xúc động đáp ứng luôn. Kỳ thật hắn đều giật mình, buông điện thoại, trong lòng liền khổ không nói nổi rồi.

Tin đồ về cái vị Tiểu Cửu gia kia thì không cần phải nói rồi. Năm trước hắn còn dám ở tòa thị chính Thượng Hải mà nổ súng, phàm là trong đám nhân viên chính phủ không ai không biết. Dương Văn Xương cũng có quan hệ không tồi với giới chức ở Thượng Hải, lúc ăn tết có ngồi uống rượu với bọn họ, nghe bọn họ tố khổ mà hắn còn từng đồng tình mà an ủi. Trăm triệu lần không nghĩ tới, mới quá năm mới thì cái kẻ khiến người ta đau đầu, pho Phật sống không ai dám thò kia lại rơi xuống đầu mình.

Ngày hôm qua hắn nhận được điện thoại trực tiếp của lãnh đạo ở Nam Kinh nói Phùng gia công tử hôm nay sẽ đến đăng ký, dặn dò hắn phải tiếp đai chu đáo. Dương Văn Xương sáng sớm liền tới Bộ Tư Lệnh chờ, chờ đến mòn mỏi, thậm chí bắt đầu gõ mõ niệm kinh —— hắn tuổi tác càng lớn, càng nhát gan sợ phiền phức, không mong lập công, chỉ cầu không phạm lối, không biết từ khi nào mà cũng bắt đầu học đánh mõ niệm kinh. Mà đây chính là pháp bảo của hắn mỗi khi muốn ổn định nỗi lòng khi hỗn loạn. Chỉ có tiếng gõ mõ cùng niệm kinh mới khiến hắn có thể tâm bình khí hòa, nhắm mắt làm ngơ. Nhưng hôm nay, pháp bảo này cũng giống như không có tác dụng. Niệm nửa ngày mà trong lòng vẫn loạn. Bỗng nhiên, hắn nghe được bên ngoài truyền đến một trận tiếng bước chân, vừa trọn mắt đã thấy vệ binh chạy tiến vào, lớn tiếng nói: “Báo cáo tư lệnh, người tới!”

Dương Văn Xương vội vàng đem mõ giấu vào trong ngăn kéo, đứng lên, đi ra ngoài. Mới ra khỏi văn phòng thì hắn đã thấy phía đối diện của một thanh niên tuấn tú ăn mặc đúng kiểu cậu ấm đi đến. Hắn đi giày da, mặc tây trang, phong độ nhẹ nhàng, nhìn là biết đây chính là cái vị con trời kia nên hắn liền lập tức phát ra một tiếng cười tự mình cho là sang sảng mà đi lên, vươn tay: “Phùng công tử, hoan nghênh hoan nghênh! Kẻ hèn là Dương Văn Xương, Tư lệnh của đội Hiến Bình, đại biểu cho hai ngàn huynh đệ của đội Hiến Bình, nhiệt liệt hoan nghênh Phùng công tử đã đến!”

Nói xong, hắn hướng hai hàng thủ hạ xếp chỉnh tề hai bên mà ra hiệu, lập tức tiếng vỗ tay ồn ào mà chỉnh tề vang lên.

Dương Văn Xương cũng biết hành động này của mình quá mức nịnh nọt, nhưng người trên giang hồ, thân bất do kỷ. Hắn tên là Tư Lệnh, kỳ thật thủ hạ cũng chỉ có hai ngàn Hiến Bình. Nói về quân số thì còn không bằng một lữ đoàn trưởng, ở trước mặt Phùng gia thì căn bản không đáng giá nhắc tới. Bọn họ đem nhỉ tử duy nhất đến nơi này đã là cho hắn thể diện rồi.

Tuy rằng lúc nhận được điện thoại của trưởng nữ Phùng gia gọi tới, nói cứ việc nghiêm khắc đối xử với đệ đệ của mình nhưng Dương Văn Xương làm sao dám? Rốt cuộc cũng phải cho người ta vài phần thể diện, vì thế lúc nghênh đón vừa rồi ông ta gọi “Phùng công tử”, mà không phải “Phùng tham mưu”.

Phùng Khác Chi dừng bước, hướng hai bên gật đầu, ý bảo Hiến Bình đã vỗ tay hai bên dừng vỗ tay, tiếp theo lại cầm lấy tay Dương Văn Xương đang duỗi ra đây, cười nói: “Kẻ hèn Phùng Khác Chi, đã tới chậm, để Tư Lệnh cùng các huynh đệ đợi lâu, là tôi sai. Ngày nào đó tiễn thì kẻ hèn làm chủ, xin mời mọi người đi uống chén rượu!”

Đội Hiến Bình lúc này vui vẻ ra mặt, lại lần nữa vỗ tay —— vừa rồi vỗ tay là theo chỉ thị của Dương Văn Xương, còn lúc này là xuất phát từ đáy

lòng nên phá lệ vang dội.

Dương Văn Xương cũng mừng vui khôn xiết. Trăm triệu không nghĩ tới, cái vị Phùng gia Tiểu Cửu gia này lại có thái độ tốt như vậy. Trước mặt thủ hạ, hắn cũng cho mình đầy đủ thể diện, căn bản không giống với lời đồn, cũng không giống một kẻ cố tình làm bậy, Hỗn Thể Ma Vương mà ai cũng muốn tránh né.

Trong lòng buông lỏng, Dương Văn Xương cười ha ha —— lúc này là sống sót sau tai nạn, nên hắn ta vui vẻ ra mặt, thân thiết mà lắc lắc tay với Phùng gia Cửu công tử, sau đó mới lưu luyến buông ra, thỉnh hắn đi vào căn phòng Bộ Tư Lệnh. Cần vụ lập tức đưa lên trà nước sớm đã chuẩn bị tốt. Dương Văn Xương thỉnh Phùng Khác Chi ngồi xuống.

“Phùng công tử, cái gọi là nỗi tiếng không bằng gắp mặt, quả nhiên là như thế! Công tử phong độ nhẹ nhàng, chiêu hiền đãi sĩ! Kẻ hèn may mắn có thể cùng Phùng công tử cộng tác, sau này Phùng công tử chỉ cần có việc, cứ việc mở miệng, chỉ cần trong phạm vi tôi có thể thì sẽ không dám chối từ.”

Phùng Khác Chi cười: “Dương tư lệnh về sau cứ gọi chức danh của tôi là được, không cần khách khí. Luận về hàm chức thì Tư Lệnh là thủ trưởng của Phùng mỗ, sao tôi dám ra lệnh với ngài chứ?”

Dương Văn Xương vội vàng khiêm tốn: “Ai! Phùng công tử chịu xưng huynh gọi đệ cùng chúng tôi thì đó là để mắt đến chúng tôi rồi. Các huynh đệ biết cậu hôm nay tới thì đặc biệt phấn chấn, mọi người hiện tại đều tập họp ở sân thể dục, muốn ngóng trông được nhìn thấy mặt của Phùng công tử. Chỉ là Phùng công tử đi đường xa mà đến, nếu mệt thì cứ nghỉ ngơi trước, tôi sẽ cho họ giải tán, ngày khác lại gặp.”

“Không cần. Cứ làm theo kế hoạch thôi.” Phùng Khác Chi đứng lên.

“Hảo, hảo, để tôi dẫn đường.”

Đằng sau Bộ Tư Lệnh của Long hoa Hiến Bình có một cái sân thể dục rộng lớn. Hiện tại 2000 hiến binh đã xếp hàng ở đó để cho Dương Văn Xương cùng Phùng Khác Chi, tham mưu mới của Bộ Tư Lệnh đến kiểm duyệt. Dựa theo quy củ bình thường thì khi có quan chức mới thì phải tiến hành thao luyện biểu diễn.

Dương Văn Xương bồi ở một bên, xem mặt đoán ý, thấy Phùng Khác Chi phảng phất đối với những gì đang nhìn không quá vừa lòng thì liền giải thích nói: “Phùng tham mưu, chúng ta là Hiến Bình bộ đội, cùng bộ đội lục quân có nhiều bất đồng, tự nhiên cũng không thể bằng.....”

Phùng Khác Chi nhìn mấy cái bia tập bắn đằng trước, những người này bắn mười viên thì tốt nhất chỉ trúng tám, chín viên, mà trong đó có thể bắn trúng hồng tâm ba bốn viên đã là nổi bật. Thấy thế hắn liền hỏi: “Đây là tốt nhất rồi?”

Dương Văn Xương nghe ra trong giọng hắn có sự bất mãn thì vẻ mặt xấu hổ, “Cái này..... Có thể trúng chín trên mười đã là không tồi.....” Nói xong, thấy Phùng Khác Chi vẫn không rên một tiếng, hắn lập tức gọi mấy người kia tới, quát lớn nói: “Ngày thường đều luyện tập thế nào? Đánh thành bộ dáng này có phải các người muốn đem mặt mũi của Hiến Bình đều ném hết không?”

Mấy người này đều coi như xuất sắc về bắn súng nên mới được chọn thao diễn, đặc biệt là một người tên Mã Lực, liên tiếp bắn ba phát đều trúng hồng tâm. Ngày thường hắn được mệnh danh là thiện xạ của Hiến Bình đoàn, được huynh đệ ủng hộ, ra ra vào vào rất là có phong cách. Hắn từ trước cũng nghe nói qua về thanh danh ăn chơi trác táng của Phùng gia Tiểu Cửu gia, ai biết đâu hắn lại từ trên trời giáng xuống nên trong đáy lòng vô cùng xem thường. Thấy Dương Văn Xương vì lấy lòng cái tên Phùng gia công tử này mà làm

mình không xuống đài được thì cũng cứng cổ mà nói: “Trình độ này của ta, nếu ai có thể làm tốt hơn thì xin mời ra làm thử, ta ở ngay đây sẽ dập đầu nhận hắn làm cha!”

Chung quanh một mảnh yên tĩnh. Vô số ánh mắt đều chú ý lên người Phùng Khác Chi, ý tứ trong đó thì không ai nói cũng biết.

Dương Văn Xương thấy thủ hạ thế nhưng lại hủy cái đài của mình, lại muốn làm Phùng gia công tử xấu mặt thì rất tức giận, đang muôn quát lớn thì Phùng Khác Chi đã đứng dậy, đi về phía Mã Lục.

Mã Lục nhìn chằm chằm cái tên tiểu bạch kiềm đi giày da, mặc tây trang trước mặt, đáy mắt nổi lên một mạt đê phòng.

Phùng Khác Chi ngừng ở trước mặt hắn, cùng hắn nhìn nhau một lát, bỗng nhiên hướng hắn duỗi tay.

Mã Lục sững sốt, còn chưa phản ứng lại thì Phùng Khác Chi đã lấy khẩu súng trong tay hắn, lui bước, nạp đạn, động tác rất nhanh chóng, liền mạch lưu loát, ngay sau đó giơ súng, nhắm chuẩn

hàng bia ở đối diện mà bắn, “Phanh phanh phanh bang bang”, liền một lúc năm phát.

Một trận khói thuốc súng tản ra, ở đầu kia của bia ngắm có người rống lên: “Năm mươi điểm, đều trúng tâm!”

Sân thể dục lúc này nổi lên một trận xôn xao rất nhỏ. Mã Lục ngây呆, không sao nghĩ tới cái tên cậu ấm trước mặt quân trang không thèm mặc, lại nổi tiếng ăn chơi trác táng này lại có thể bắn súng chuẩn đến thế. Nhớ tới lời mình vừa nói thì hắn cứng người rồi.

Ánh mắt Phùng Khác Chi xẹt qua hai ngài hiến binh trước mặt, nói: “Đầu

óc văn minh, thân thể cường tráng thì dân tộc mới có thể tự lập. Chúng ta là hiến binh, nhưng cũng là quân nhân, nếu sau này không có nhiệm vụ thì tất cả đều đi thao luyện hết!” Hắn dừng một chút: “Không nói cái khác, ít nhất lần tới đánh nhau đừng để người ta múa vài cái đã thành đàn bà.”

Hắn vừa dứt lời thì trên sân thể dục một mảnh yên tĩnh, nhóm hiến binh hai mặt nhìn nhau, tất cả đều xấu hổ.

Phùng Khác Chi đem súng thả lại trong tay Mã Lục đang mặt đỏ tai hồng, xoay người mà đi.

Dương Văn Xương lúc này mới phản ứng lại, nhanh chóng chạy đến vỗ tay, lại rống lớn nói: “Nghe thấy chưa? Từ ngày mai A không, từ hôm nay, nếu không có việc gì thì tất cả đều thao luyện đi!”

Sau khi đội ngũ ở sân thể dục giải tán thì Mã Lục tìm được Phùng Khác Chi trong văn phòng tham mưu, nói: “Phùng tham mưu, Mã Lục tôi nói được thì làm được, bây giờ tôi liền quỳ xuống gọi cậu là cha!” Nói xong hai chân hắn chụm lại, lập tức muốn quỳ xuống.

Phùng Khác Chi dựa vào trên ghế, đang lật giở một chồng hồ sơ nhân sự mà vừa rồi tự tay Dương Văn Xương mang tới, liếc mắt nhìn hắn: “Tôi không cần con như anh! Miễn đi!”

Mã Lục mặt trưởng đến đỏ bừng: “Phùng tham mưu muốn tôi làm cái gì thì cứ nói. Dù phải vượt qua lửa đạn tôi cũng không tiếc.”

Phùng Khác Chi xuất thần một lát, buông hồ sơ, rồi chậm rãi nói: “Anh đi gọi mấy huynh đệ, trước tiên huấn luyện cá nhân đi.”

“Chỉ cần còn mệnh là được, còn lại thì anh xem mà làm.”

Mã Lục ánh mắt sáng lên, lớn tiếng đáp: “Tuân lệnh!”

.....

Mà cái vị Mạnh tiểu thư của khoa toán cũng trở thành đề tài được học sinh của đại học Chi Hoa nhiệt tình bàn tán nhất. Chắc là do Chu thái thái giới thiệu nên gia thế của Mạnh Lan Đình sau đó cũng được lưu truyền. Đừng nói đến học sinh mà cả Hồ thái thái và Đinh nữ sĩ cùng đám người trong văn phòng cũng thay đổi thái độ đối với Mạnh Lan Đình, trở nên thân thiết hơn nhiều.

Mà ngày hôm đó giáo vụ cũng nhận được mấy chục đơn của sinh viên các khoa yêu cầu học thêm hoặc sửa môn học tự chọn, tất cả đều không hẹn mà chọn môn toán. Thế là khoa toán vốn thưa thớt đến độ có thể giảng lướt trước cửa bắt chim thì nay náo náo nhiệt lên nhiều.

Mạnh Lan Đình cũng không nghĩ tới lớp của mình giảng dạy sẽ được hoan nghênh đến thế. Tuy rằng thoát nhìn phảng phất là chuyện tốt, nhưng cô vẫn có chút lo lắng, sợ ảnh hưởng đến trật tự vốn có, rước lấy sự bất mãn của giáo sư Chu. Vào buổi tối, sau khi về Chu gia, cô báo cáo tình huống hôm nay với giáo sư Chu, sau khi chẩn chờ thì cũng nói: “Bá phụ, nếu việc này phá vỡ trật tự vốn có thì cháu có thể đổi việc khác.....”

Giáo sư Chu dùng ánh mắt kinh ngạc mà nhìn nàng, nói: “Cháu làm rất tốt, vì sao muốn đổi việc? Hôm nay ta trò chuyện với một vị bằng hữu, hắn không biết từ đâu nghe thấy chuyện bên này rầm rộ có sinh viên đăng ký thì rất là hâm mộ nha. Mặc kệ ước nguyện ban đầu của học sinh là gì, ngày sau có thể học thành tài không nhưng chỉ cần họ chịu tới thì đã là khởi đầu tốt rồi.”

“Toán học chưa bao giờ là môn học cao cao tại thượng muốn người ta sùng bái nhưng đích thực là một môn học cơ bản. Bởi vì có cháu nên cái khoa toán vạn năm phủ bụi này mới có thể luồng gió mới, ta phải cảm ơn cháu mới đúng.”

Mạnh Lan Đinh lúc này mới yên tâm, đang muốn giúp giáo sư Chu sửa sang lại giáo trình thì tiếng Chu thái tháy bỗng truyền từ bên ngoài vào, nghe giống như đang kinh hoảng: “Ai nha, cậu sao lại thế này? Cậu là ai? Bị người đánh thì mau tới bệnh viện đi, chạy tới chỗ tôi làm gì?”

“Lão Chu — lão Chu — ông mau ra đây — sắp chết người rồi —” Chu thái tháy là người Hồ Nam, lúc khẩn trương thì liền nói tiếng địa phương luôn.

Mạnh Lan Đinh vội vàng đi theo giáo sư Chu ra ngoài cửa, thấy dưới bậc thang ngoài cửa có một người đang đứng, nhờ ánh đèn đường ở xa nhìn lại thì mọi người đều hoảng sợ. Chỉ thấy người kia nửa mặt đầy máu, tây trang trên người cũng bị xé rách, cả người đầy máu, bộ dáng thoạt nhìn rất là dọa người. Chu thái tháy nhát gan, lại là buổi tối, ánh sáng tối tăm nên khó trách khỏi sợ hãi.

Nhưng màn quỷ dị còn ở phía sau. Người nọ vừa nhìn thấy Mạnh Lan Đinh ra thì liền tiến lên, thích một tiếng, quỳ gối trước mặt nàng, vưuà dập đầu vừa khóc rống lên: “Mạnh tiểu thư, là tôi đáng chết, tôi đáng chết! Là tôi nhất thời hồ đồ, mua chuộc học sinh đến quấy rối giờ học của cô, muốn cho cô xấu mặt. Hiện tại tôi biết sai rồi, tôi sai rồi!”

“Kỳ thật tôi là bởi vì không thi đỗ bài thi khảo thí nên mới không lấy được bằng tốt nghiệp. Tôi đã nói dối! Cầu xin Mạnh tiểu thư giúp tôi cầu tình, để bọn họ đừng tìm tôi nữa..... Tay tôi bị gãy, răng cũng bị gãy hết rồi.....”

“Là ngươi?” Mạnh Lan Đinh lúc này mới nhận ra, cái người mặt mũi bầm dập trước mặt này là cái vị họ La, lưu học sinh Nhật Bản ngày trước cạnh tranh chức trợ giáo với mình. Chỉ là ngày đó dáng vẻ hắn đường hoàng, bây giờ lại thành đầu heo.

Giáo sư Chu cũng nhận ra người, rất là giật mình. Chuyện buổi sáng trong

lớp học ông cũng có nghe nói, hiện tại cái vị La Gia Tuần này lại tự mình thừa nhận, tuy ông cảm thấy không vui nhưng vẫn gọi hắn lên hỏi: “Sao lại thế này, ai đem cậu đánh thành thế này?”

Trong mắt La Gia Tuần hiện lên sợ hãi, liều mạng lắc đầu: “Tôi không biết..... Tôi không biết..... Tôi chỉ biết là, nếu Mạnh tiểu thư không tha thứ thì tôi sẽ mất mạng.....” Hắn gào khóc: “Nhà tôi trên có cha mẹ già, dưới có con nhỏ, cầu xin Mạnh tiểu thư thương hại tôi, đại nhân đại lượng giúp tôi cầu tình đi.....”

Đối mặt với ánh mắt hoang mang của vợ chồng giáo sư Chu, Mạnh Lan Đình nhất thời càng là chẳng hiểu đầu cua tai nheo gì.

Là ai làm việc này? Hề Tùng Chu tuy rằng cũng có đề cập qua sẽ giúp nàng giải quyết vấn đề nhưng mấy ngày nay quan sát hắn thì hắn không phải loại người bạo lực thế này.

Nhưng là trừ bỏ Hề Tùng Chu thì còn ai vào đây?

Sau khi đuổi đi cái tên La Gia Tuần lá gan bé xíu kia, Mạnh Lan Đình trở lại phòng mình, mở đèn bàn, chuẩn bị bài cho ngày mai. Nàng nghĩ đến chuyện vừa rồi, ngây ra một lát, tầm mắt xẹt qua những thứ ban ngày lão Diêm đưa tới, ánh mắt đột nhiên xác định rồi. Trong đầu nàng hiện lên một bóng người.

HẢI THƯỢNG HOA ĐÌNH

Bồng Lai Khách
www.dtv-ebook.com

Chương 20

Phùng Khác Chi!

Trừ bỏ đứa con trai này của Phùng gia thì Mạnh Lan ĐÌnh rốt cuộc nghĩ không ra người nào mình biết mà lại làm ra việc thế này. Cô nhớ lại tình cảnh hôm qua gặp mặt lão Diêm thì càng thêm nghi ngờ.

Có lẽ lão Diêm thấy được một màn trên lớp học, sau khi vè báo cho Phùng Khác Chi chăng?

Mặc kệ bản thân cô thấy thế nào với hành vi bạo lực này thì theo lẽ thường, nếu đúng là hăng làm thì cũng là vì ra mặt cho mình.

Trước mắt Mạnh Lan ĐÌnh lại hiện ra đủ loại chuyện phát sinh không thoải mái giữa mình và Phùng gia nhi tử năm ngoái — hoặc là nói giữa hai người là oan gia cũng không quá. Nghĩ đến đây nàng có chút mê mang. Đương nhiên nàng không đến mức tự đại cho rằng Phùng gia nhi tử nghe đến chuyện bất bình thì liền giận giữ, rồi vì mình mà ra mặt.

Nhưng nếu không phải bởi vì mục đích này, động cơ hắn đánh người lại là vì cái gì?

Mạnh Lan ĐÌnh khó hiểu cả nửa buổi tối, ngày hôm sau đến trường học, gặp được Hề Tùng Chu, lại nghe được một việc khác khiến nàng giật mình.

Hề Tùng Chu nói, tối hôm qua hắn vốn định đi tìm nam sinh khoa chính trị tên Tân Minh Truyền kia để nói chuyện, không nghĩ tới khi tìm tới ký túc

xá sinh viên thì lại nghe được một việc ngoài ý muốn.

Có một đám người trông như lưu manh, hung thần ác sát mà công nhiên đi vào ký túc xá sinh viên vào chạng vạng hôm qua. Bọn họ bắt được Tân Minh Truyền, trước mặt đông đảo học sinh mà tát hắn, khí thế cực kỳ kiêu ngạo. tát xong rồi bọn họ buông một câu, nói Tân Minh Truyền thiếu tiền không trả, ẩn theo quy củ thì phải chặt tay nhưng nể tình hắn là học sinh nên xử trí nhẹ nhàng chỉ cảnh cáo thôi, sau đó nghênh ngang bỏ đi.

Lưu manh vào tận ký túc xá khiến học sinh vô cùng hoảng sợ, sợ bọn họ lại vào lần nữa, cũng lo lắng cho an toàn của bản thân nên liền báo cảnh sát. Nhưng cảnh sát không chịu tới, đúng lúc Hề Tùng Chu tới, nhờ hắn ra mặt thì cục cảnh sát mới điều cảnh sát tới, hỏi han rồi dạo quanh một vòng, nói sẽ điều tra, sau đó đi luôn, đúng là tới cũng như không. Bọn học sinh không yên tâm, Hề Tùng Chu đành kêu nhân viên bảo vệ trường tới đây, bọn họ cầm côn sắt canh chừng một đêm.

Mạnh Lan Đinh trầm mặc, cũng không nói cái gì. Chờ đến lúc tan học giữa trưa, cô một mình đi vào bưu cục cách đó mấy km để gọi điện thoại.

“Xin hỏi quý khách muốn gọi đến đâu?” Trong ống nghe truyền đến tiếng người trực tổng đài.

“Phiền cô giúp tôi nối máy đến Bộ Tư Lệnh Hiến Binh.”

Ngày hôm qua lúc lão Diêm cùng Hề Tùng Chu nói chuyện thì Mạnh Lan Đinh từng nghe ông nói đến Cửu công tử nhà mình năm nay sẽ tới nơi đó làm việc.

Điện thoại rất nhanh đã được chuyển, người tiếp nhận hắn là thư ký. Mạnh Lan Đinh nói muốn tìm Phùng Khắc Chi.

“Phùng tham mưu không ở đây!” Thái độ của đối phương rất là cao ngạo.

“Tôi tên là Mạnh Lan Đình. Số điện thoại ở đây là 0213. Phiền anh chờ anh ta trở về thì nói anh ta gọi lại cho tôi. Tôi có thể chờ ở đây nửa giờ.”

Mạnh Lan Đình gác điện thoại, an vị đến bên cạnh buồng điện thoại bắt đầu chờ đợi.

Thư ký Trương gác điện thoại, tùy tay ghi trên sổ tay thông tin vừa rồi.

Phùng Khác Chi sáng nay đến Bộ Tư Lệnh sớm nhất, mọi người còn lại thì khoan thai mới tới, không ít người còn đến muộn, nhìn đến Phùng gia công tử đã đứng bên cạnh trạm gác, còn mặc quân phục, bộ dáng khác hẳn hôm qua thì đều bị giật mình, lại rất là sợ hãi. Lúc nghe hắn hạ lệnh tập hợp để tập luyện thì còn ai dám chậm trễ nữa?

Phùng Khác Chi ở trên sân thể nhìn chăm chăm một đội hiến binh đang luyện thể năng, sau khi một tổ làm xong động tác ngồi xổm cuối cùng thì hắn nhìn qua rồi nói: “Buổi sáng đến đây thôi. Giải tán, nghỉ ngơi!” Nói xong, hắn liền xoay người mà đi.

Nhóm hiến binh ngày thường thao luyện cho có lệ, hôm nay đột nhiên không trâu bắt chó đi cày, tiến hành thao luyện thể năng giống như quân đội chính quy khiến mỗi người đều mệt đến hai chân phát run, khó khăn lăm提供更多关于文本块的详细信息。

“Ai nha, Phùng công tử, ngài đã trở lại sao? Vất vả vất vả!” Dương Văn Xương đang chờ trước cửa văn phòng, nhìn thấy Phùng Khác Chi trở về thì vội vàng đi lên đón, ân cần mà dâng khăn tay của chính mình.

“Cậu lau mồ hôi đi! Thật sự là vất vả cho cậu quá, cũng thật là ngượng ngùng a! Kỳ thật loại sự tình này cứ giao cho bên dưới làm thì được rồi, đâu cần Phùng công tử tự mình ra trận chứ? Chúng ta mau đi ăn cơm thôi, tôi đã

đặt bàn ở tiệm cơm Cẩm Giang rồi, coi như là đón gió tẩy trần cho Phùng công tử ——”

Phùng Khác Chi không đón lấy cái khăn tay của hắn ta mà tháo mũ của mình xuống, tùy ý xoa xoa cái trán thấm ra một tầng mồ hôi, cười cười, nói: “Ý tốt của Tư lệnh tôi xin nhận nhưng giữa trưa tôi ăn ở nhà ăn của Bộ Tư Lệnh là được rồi.” Hắn vừa nói vừa đi nhanh vào văn phòng mình.

Dương Văn Xương sững sốt, thấy hắn đã đi vào trong phòng, cũng không giống đang nói đùa thì vội vàng quay đầu, phân phó người bên cạnh hỏa tốc đi thông báo cho đầu bếp nhà ăn nhanh chóng làm mấy món ngon, Phùng công tử muốn ăn ở nhà ăn.

“Phùng công tử! Đây là nội dung điện thoại gọi tới sáng hôm nay. Tổng cộng có bảy cuộc.” Thư ký Trương từ xa đã thấy Phùng Khác Chi đi đến liền nhanh tay lên đón, mở sổ ra, vừa đi theo vừa nói cho hắn nghe.

“8 giờ hai phút, bí thư trưởng của tòa thị chính gọi điện tới nói là toàn thể đồng liêu luyến tiếc Phùng công tử từ chức, muôn mở một bữa tiệc chia tay cho Phùng công tử, mong công tử cho một ngày giờ để sắp xếp.”

“8 giờ ba mươi lăm phút, một vị công tử họ Đường gọi điện thoại tới thông báo ngày phòng khiêu vũ Nhạc Lệ khai trương, muôn mời Phùng công tử đến chơi trò chơi.”

“8 giờ năm mươi phút, điện thoại ở nhà gọi tới, nói buổi sáng ngài quên mang theo rương y phục đã chuẩn bị tốt, tài xế đã đưa tới —— đã để trong văn phòng ngài.”

“9 giờ rưỡi, Hoàng thị trưởng của tòa thị chính lại gọi đến thỉnh Phùng công tử gửi điện trả lời.”

.....

Phùng Khác Chi không chút để ý mà nghe.

“Bốn mươi phút trước, còn có một cuộc điện thoại gọi đến, là một tiểu thư gọi là Mạnh Lan Đình. Vì tiểu thư đó để lại số điện thoại của bưu cục, nói khi nào Phùng công tử trở về thì gọi lại. Vì tiểu thư đó nói có thể chờ nửa giờ, cũng không nói là có việc gì. Lúc này thời gian đã quá, Phùng công tử chắc không cần gọi lại đâu.....”

Phùng Khác Chi đi vào văn phòng. Ước chừng cảm thấy nóng nên cởi mấy cúc áo cổ. Đột nhiên cái tay kia dừng lại, còn hắn ta thì quay mặt qua.

“Cái gì? Vì sao không lập tức báo cho tôi biết?” Ngữ khí của hắn cực kỳ không vui.

Thư ký Trương hoảng sợ, há mồm nhìn Phùng Khác Chi, nhất thời không phản ứng lại.

“Cái..... Cái nào?” Hắn hỏi xong,

lập tức liền ý thức được, Phùng công tử hắn là nói về cuộc điện thoại cuối cùng mình vừa mới nói. Nghĩ thế hắn thấy vô cùng khó hiểu, lại có điểm ủy khuất. Hắn chỉ là chiểu theo phân phó, đem nội dung các cuộc điện thoại ghi lại là được, đâu cần thông báo.

Ngay cả điện thoại của thị trưởng cùng bí thư trưởng mà hắn ta cũng chưa để ý, làm sao mà một thư ký như mình biết được cái vị Mạnh tiểu thư kia lại quan trọng đến thế? Huống chi đối phương cũng chẳng nói là có việc gì.

Hắn nhìn Phùng Khác Chi nắm lấy điện thoại trên bàn, chiểu theo dây số kia mà bấm. Điện thoại thông qua nhưng bên kia nói vị tiểu thư kia vừa mới rời đi, chỉ vài phút trước.

Phùng Khác Chi dập máy cái bang một phát, nắm lấy chìa khóa xe, xoay người liền đi ra bên ngoài, đi được hai bước lại giống như nhớ ra cái gì, liền

xoay người, đèn mặt nói: “Đi ra ngoài!”

Thư ký Trương như được đại xá, nhanh chóng ôm sổ chuồn mất. Lúc trở lại vị trí, sau khi định thần lại, hắn vội ghi lên sổ một dòng ghi chú: Sau này nếu nhận được điện thoại của một tiểu thư họ Mạnh thì phải hỏa tốc thông báo.

Nhất thiết!

Dương Văn Xương vì lấy lòng Phùng Khắc Chi mà đã bố trí văn phòng này gồm một phòng nghỉ nhỏ, chỉ cần đẩy cửa ngăn là có một cái phòng ngủ nhỏ có cả bồn rửa mặt, tiện cho hắn nghỉ ngơi.

Phùng Khắc Chi bước vào phòng, mở vòi nước để rửa mặt, động tác rầm rầm, sau đó lau khô, nhìn gương mà chỉnh lại tóc, lại lau chùi huy hiệu bằng đồng gắn trên quân phục, chỉnh lại cổ áo, cúi đầu nhìn thoáng qua, tùy tay lấy một cái khăn tay bằng vải đay trắng tinh từ một chồng khăn xếp bên cạnh ra, ngồi xổm xuống lau đống bùn đất ở trên ủng cho đến khi không nhiễm một hạt bụi. Nghĩ nghĩ xong hắn lại lau một tảng sáp lên tóc. Vừa ra đến trước cửa hắn bỗng nhiên lại nhớ đến cái gì, nhanh chóng lật lại, từ trong cái rương mà lão Diêm đưa qua mà lấy ra một bình nước hoa Bát tẩy chưa mở — cái loại nước hoa này theo quảng cáo là tắm xong sức lên sẽ có mùi thanh tân, lại thêm nhiều phần gợi cảm.

Phùng Khắc Chi vặn mở lọ nước hoa, ngửi ngửi rồi hướng lên người mình phun mười mấy lần, sau đó mới hài lòng ngó trái ngó phải, xem trên xem dưới rồi mới chạy ra ngoài, khởi động ô tô, vút một cái lao ra khỏi cổng của Bộ Tư Lệnh, phóng đến cửa đại học Chi Hoa.

.....

Giữa trưa hôm nay Mạnh Lan Đình không chờ được Phùng Khắc Chi gọi

điện lại, bởi vì buổi chiều còn có việc nên cũng đành phải về trước.

Hiện nay các trường đại học cũng có thái độ mở, không hạn chế chương trình học của học sinh. Nội dung chiều nay là giúp giáo sư Chu kiểm tra trình độ cơ sở ngành đối với những sinh viên vừa mới đăng ký. Bởi vì số lượng người nhiều nên phải thi trong một phòng học lớn.

Đề thi là tối hôm qua giáo sư Chu tự mình ra. Toàn bộ là đề giải đáp, căn cứ vào độ khó dễ mà phân loại học sinh. Đây là đề thi thông dụng hiện nay, mọi người không thể dựa vào mánh khóe, nếu không làm thì sẽ không qua. Đây cũng là nguyên nhân vì sao lúc thi đại học lại có người phải ăn trúng vịt.

Chuông tan học vang lên, cuộc thi cũng kết thúc. Mạnh Lan Đình thu bài thi, bọn học sinh vẫn không đi mà sôi nổi vây quanh nàng. Có người hỏi đáp án, có người oán hận giáo sư Chu ra đề mục quá khó, chỉ sợ mình không thể nào trúng tuyển như ý nguyện. Mạnh Lan Đình kiên nhẫn mà trả lời từng người một.

“Mạnh tiểu thư, có người tìm cô, đang chờ ở ngoài cổng trường!” Bỗng nhiên một nữ sinh đứng ở cửa phòng học hô to.

Mạnh Lan Đình lên tiếng, thu lại bài thi rồi đi ra ngoài.

“Là ai tìm tôi vậy?”

“Là một quân nhân! Rất trẻ tuổi! So với Cố Diễm tiên sinh còn anh tuấn hơn a! Anh ta còn cười với tôi nữa!” Nữ học sinh kia hăng là chạy một đường vào đây, vẫn không ngừng thở dốc, hai mắt tỏa ánh sáng, tới lúc này mà trên mặt còn mang theo một mạt đỏ ửng chưa phai.

Cố tiên sinh là nam minh tinh điện ảnh nổi tiếng nhất hiện nay. Lúc trước anh ta có đóng chính trong một bộ phim điện ảnh lăng mạn. Ở Thượng Hải này anh ta là người tình trong mộng của rất nhiều thiếu nữ. Mà vị Cố tiên

sinh này trước đây từng học đại học Chi Hoa nên càng khiến nữ sinh trong trường hâm mộ.

Có thể được nữ sinh này khen như vậy thì có thể thấy đối phương là người vô cùng xuất chúng.

Mạnh Lan Đình nghe được hai chữ quân nhân thì không biết sao liền nghĩ tới Phùng Khác Chi.

Rốt cuộc, giữa trưa nay nàng mới gọi điện cho hắn. Thế nhưng hắn cư nhiên sẽ hạ mình tới tìm mình sao? Việc này đúng là ngoài ý nghĩ của nàng.

Mạnh Lan Đình đi về phía cửa trường đại học, nữ sinh nhiệt tình kia dẫn đường phía trước.

“Chính là ở kia! Ở chỗ đó!” Nữ sinh kia chỉ tay về phía xa xa cho Mạnh Lan Đình xem.

Quả nhiên, ở ven đường ngoài cửa lớn có một chiếc xe ô tô đang đỗ. Một thân ảnh đang đứng dựa nghiêng vào đầu xe, tựa hồ đang đợi ai.

Đúng là Phùng Khác Chi.

Bởi vì tính chất của Hiến Bình nên đồng phục so với bộ đội còn được chú ý hơn vài phần. Đặc biệt là chế phục của sĩ quan, nguyên liệu và hình thức đều được cẩn thận chọn lựa, mặc trên người hắn càng thêm đĩnh bặt, cũng cực kỳ nổi bật.

Bây giờ là lúc tan học, không ngừng có học sinh ra vào, rất nhiều người liên tiếp quay đầu lại, nhìn về phía hắn với ánh mắt tò mò.

Mạnh Lan Đình thấy tay hắn đút túi, giống như đã chờ đến mốc kiên nhẫn thì nhanh chân đi ra ngoài.

“Phùng công tử!” Mạnh Lan ĐÌnh ra khỏi cổng trường liền gọi tên hắn, thấy hắn quay mặt lại, nhường mày giống như vừa mới nhìn thấy mình đi ra nhưng không giống có ý tứ đi về phía này. Nàng đành đi tới phía hắn, dừng bên cạnh cái ô tô, cách hắn một khoảng.

“Tới rồi sao?” Phùng Khác Chi liếc nàng một cái, khẩu khí rất là tùy ý.

“Thư ký của anh nói tôi có gọi điện đến phải không? Vừa nãy, lúc giữa trưa tôi đi ngang qua nơi đó, nhớ tới một chuyện liền thuận đường dừng lại hỏi một tiếng.”

“Cô có chuyện gì muốn hỏi?”

HẢI THƯỢNG HOA ĐÌNH

Bồng Lai Khách
www.dtv-ebook.com

Chương 21

Mạnh Lan Đinh ngửi được mùi nước hoa Cologne tản ra từ người hắn, cũng có vẻ kiêu ngạo, giống hệt con người hắn.

Nàng bị huân đến hô hấp hơi hơi cứng lại, vừa mới đến gần đã cơ hồ thở không nổi, cũng không hiểu sao hôm nay tự nhiên hắn lại xịt nhiều nước hoa thế. Nhớ rõ lúc trước nàng chưa từng ngửi được từ trên người hắn mùi nước hoa này.

Mạnh Lan Đinh lấy lại bình tĩnh, bất động thanh sắc mà thoảng lùi về phía sau một chút, chờ khôi phục lại hô hấp mới nói: “Phùng công tử, tối hôm qua vị La tiên sinh cùng tôi tham gia khảo thí bị người ta đánh, hôm nay lại nghe được tin chàng vạng hôm qua cũng có người tới tát vị học sinh họ Tần. Tôi đoán chuyện này hắn là có quan hệ với việc tôi bị làm khó dễ ở trên lớp hôm qua.”

Nàng ngược mắt: “Phùng công tử, tôi muốn hỏi việc này có phải do anh gọi người làm không?”

“Đúng vậy.” Phùng Khác Chi nói rất dứt khoát.

“Họ La đã tự mình thừa nhận sử dụng thủ đoạn sau lưng. Còn tên học sinh kia thì chẳng qua là tôi muốn giúp hắn phát triển trí nhớ thôi. Việc nhỏ này tôi tiện tay, Mạnh tiểu thư không cần cảm tạ đâu.” Thần sắc hắn vui mừng, ngữ khí chẳng hề để ý. Nói xong hắn dừng một chút, liếc nàng một cái.

“Sở dĩ tôi làm thế hoàn toàn là vì trước khi đi Thượng Hải, phụ thân đã

dặn dò tôi phải chiếu cố cô.” Hắn lại bồi thêm một câu.

Mạnh Lan Đình rũ mắt, trầm mặc một lát, nói: “Phùng công tử, tuy rằng anh rất hào phóng mà nói tôi không cần cảm tạ nhưng tôi vẫn muốn hướng anh nói lời cảm tạ. Cảm ơn anh vì tôi mà xuất đầu. Nhưng mà,” nàng tăng thêm ngữ khí, “Nói thật, mặc dù bá phụ đối với anh từng có dặn dò nhưng tôi cũng không cần anh chiếu cố tôi như thế.”

Phùng Khác Chi ngẩn ra, vui mừng trong đáy mắt dần dần biết mẩn. Hắn nhìn chăm chăm vào hai mắt nàng, trên mặt có điểm không vui: “Mạnh tiểu thư, cô đang trách tôi sao?”

Mạnh Lan Đình nhìn thẳng vào hai mắt hắn nói: “Không dám. Hôm nay tôi gọi điện thoại tìm anh, trừ bỏ nói lời cảm tạ thì kỳ thật cũng muốn nói với anh một tiếng, hy vọng sự việc cứ thế này mà kết thúc, sau này, những việc bạo lực như vậy mong anh đừng làm nữa. Đây không phải việc tôi mong muốn.”

Phùng Khác Chi híp híp mắt, chậm rãi đứng thẳng người. Hắn vốn vẫn dựa vào trên xe, đó là tư thế mang theo vui mừng cùng tùy ý. Mà hiện tại, không khí đột nhiên trở nên lạnh lẽo, cứng ngắc, còn ẩn ẩn một tia xấu hổ, cứ thế mà lưu động giữa hai người.

“Mạnh tiểu thư, tôi đây lại làm gì đắc tội cô thế? Đúng, tôi tìm người gõ cho hai tên kia một trận, nhưng nặng nhẹ có chừng mực, làm gì đến nỗi cô phải cố ý gọi tôi tới để giáo huấn hả?”

“Phùng công tử, anh hiểu lầm rồi.” Mạnh Lan Đình giải thích: “Tôi tuyệt không phải đang giáo huấn anh, tôi cũng không có tư cách này. Nhưng việc này bởi vì tôi mà xảy ra cho nên tôi muốn anh hiểu tôi nghĩ gì. Tôi không tán thành cách thức bạo lực. Đặc biệt là người của anh thế nhưng còn dọa đâm học trò còn lại, khiến bọn họ hoảng sợ, trật tự bị xáo trộn. Loại hành vi này

cùng lưu manh có gì khác nhau?”

Mạnh Lan Đình thấy hắn không rên một tiếng, sắc mặt càng ngày càng khó coi, mà hai người càng ngày càng hấp dẫn sự chú ý của nhiều học sinh. Bọn họ không ngừng quay đầu nhìn mình và Phùng Khác Chi. Cô âm thầm nín thở, cực lực xem nhẹ cái mùi nước hoa nồng nặc đang chui vào mũi mình, một lần nữa hướng hắn đi qua, đè thấp giọng, dùng ngữ khí nhu hòa nhất mà nói: “Phùng công tử, tôi nghe nói năm nay anh gia nhập Hiến Bình. Nếu tôi đoán không sai thì những người đi đánh người kia là cấp dưới của anh đúng không? Hiến Bình cũng là người của nhà nước, so với việc đánh và đe dọa người tôi nghĩ nhất định còn có nhiều việc có ý nghĩa hơn chờ anh dẫn dắt bọn họ đi làm……”

“Cô nói xong chưa?” Phùng Khác Chi đột nhiên đánh gãy lời nàng nói, lạnh lùng mà hừ một tiếng.

“Mạnh tiểu thư, đa tạ cô chỉ giáo, tôi xin nhận. Cô yên tâm, Phùng Khác Chi tôi sau này mà còn quản chuyện của cô thì tôi con mẹ nó chính là vương bát đản, phải bò mà đi!”

Hắn xoay người mở cửa xe, khom lưng ngồi xuống, thân sắc lạnh nhạt, hai mắt nhìn thẳng phía trước, khởi động ô tô. Tiếng động cơ “Oanh” một phát, nháy mắt liền phóng vút đi, biến mất ở cuối còn đường, chỉ để lại mùi nước hoa nồng nặc mãi không tan.

Mạnh Lan Đình mẫn cảm mà cảm nhận được sự biến hóa cảm xúc của hắn trong vài phút ngắn ngủi. Thấy hắn cuối cùng là thẹn quá thành giận mà lái xe nghênh ngang rời đi thì không biết vì sao tâm tình của nàng cũng sa sút theo.

Mạnh Lan Đình đứng tại chỗ một lúc lâu, nghĩ lại thấy rằng tuy Phùng gia nhi tử tức chạy mất nhưng nhìn dáng vẻ hắn là sẽ không làm ra chuyện

thế này nữa. Như vậy mục đích của mình coi như đã làm được. Mạnh Lan Đinh quyết định dứt bỏ, phun ra một hơi, xoay người đi vào bên trong.

Vị nữ học sinh vừa rồi vẫn còn đứng ở cổng trường chờ nàng, thấy Mạnh Lan Đinh trở về thì đi lên đón, tò mò hỏi: “Mạnh tiểu thư, vị tiên sinh vừa rồi là gì của cô vậy? Bạn trai sao?”

Mạnh Lan Đinh hoảng sợ, lập tức phủ nhận: “Không đúng không đúng! Đừng hiểu lầm. Chỉ là một bằng hữu bình thường thôi.”

“Thật đáng tiếc a, hai người thoát nhìn thật xứng đôi nha, trai tài gái sắc chắc cũng chỉ đến thế thôi. Tôi còn tưởng anh ta là bạn trai cô chứ.”

Mạnh Lan Đinh cười cười, bước nhanh hơn, mà nữ sinh kia giống như bỗng nhiên nhớ tới cái gì, lại đuổi theo, nhiệt tình mà nói: “Mạnh tiểu thư, tôi là cán sự phụ trách đội kịch, tên là Trần Thanh Thanh, học khoa ngoại ngữ. Đội kịch đang kết nạp thành viên mới, hôm nay chính là ngày cuối cùng. Rất nhiều đồng học đều muốn gia nhập nhưng không đủ điều kiện. Mạnh tiểu thư, điều kiện của cô tốt như vậy, không cần thi cũng được. Cô có hứng thú gia nhập với chúng tôi không? Đại minh tinh điện ảnh, Cố tiên sinh chắc Mạnh tiểu thư cũng biết chứ? Anh ta tự tay đạo diễn, lại tài hoa hơn người, cũng chính là sư huynh cùng học trường Chi Hoa này. Rất nhanh sẽ tới lễ kỷ niệm 20 năm xây dựng trường. Đội kịch phụ trách tập một vở kịch để biểu diễn nhân dịp đó, cũng đang nghĩ cách để mời Cố Diêm tiên sinh quay lại trường làm chỉ đạo. Mạnh tiểu thư, cô có nguyện ý gia nhập vào đội kịch của chúng tôi không? Không có kinh nghiệm diễn trên sân khấu cũng không cần lo lắng, chúng tôi cũng đều là học từ không biết gì.”

Hiện tại các câu lạc bộ ở đại học mọc lên như măng mọc sau mưa, cạnh tranh nhau vô cùng lợi hại. Chẳng những cạnh tranh trong trường mà còn cạnh tranh với các trường khác. Đội kịch của Đại học Chi Hoa có thực lực không tầm thường, nhưng vẫn bị đội của một trường khác áp chế. Trụ cột

trong đội của người ta là Thẩm Lệ Mi Thẩm tiểu thư, chẳng những đa tài đa nghệ, mà còn xuất thân nhà quan lớn, là hào môn tiểu thư nổi danh của Thượng Hải và Nam Kinh.

Vì Mạnh tiểu thư mới tới khoa toán của trường này cũng xấp xỉ tuổi học sinh, chẳng những ngoại hình xuất chúng, mà nghe đồn còn là đời sau của gia đình vọng tộc, danh vọng rất cao. Nếu nàng tham gia đội kịch của trường thì tất có thể gia tăng thực lực, nếu có đi mời Cố tiên sinh về chỉ đạo thì cũng tự tin hơn chút.

Cho nên Trần Thanh Thanh cực lực mời nàng.

Mạnh Lan Đình cười nói: “Cảm ơn. Nhưng chắc tôi không có thời gian tham gia đâu.”

Trần Thanh Thanh không buông tay, một đường đi theo thuyết phục nàng.

Bởi vì tổ phụ làm công việc giao thiệp với người nước ngoài nên Mạnh Lan Đình cũng mua dầm thấm đất, từ nhỏ đã yêu thích nhiều thứ, không nhất thiết giới hạn trong toán học. Nàng còn yêu thích cả văn học cùng với hài kịch phương Tây, và cũng không xa lạ với chúng. Nhưng Mạnh Lan Đình tới nơi này, ước nguyện ban đầu chỉ là tìm được đệ đệ của mình. Hiện tại nàng làm trợ giáo, nói trắng ra chỉ là để tạm thích ứng. Nàng cũng không có kế hoạch làm lâu dài. Tuy rằng nàng không bài xích, nhưng xác thật cũng không tính làm nhiều việc quá.

Trần Thanh Thanh một đường đi theo, bất khuất không từ bỏ, đến cuối cùng Mạnh Lan Đình thật sự chống đỡ không được, đành phải nói: “Để tôi nghĩ đã.”

Rốt cuộc đuối được Trần Thanh Thanh rồi, lỗ tai Mạnh Lan Đình mới được an tĩnh một chút. Một câu kia của nàng, vốn chỉ là có lệ, không

nghĩ tới, mới cách một đêm mà lúc tan học ngày hôm sau, lúc nàng đang ngồi ở văn phòng sao chép kết quả bài thi mới chấm xong của học sinh thì Hồ thái thái tiến vào nói: “Mạnh tiểu thư, cô gia nhập đội kịch sao? Tiểu thư trẻ tuổi như cô thật là tốt, dễ dàng cùng học sinh kết giao bằng hữu. Giống tôi đây thì có muốn làm cũng không được.”

Hồ thái thái là làm việc hành chính trong văn phòng, vô cùng yêu thích điện ảnh cùng hài kịch. Gần nhất nàng đang say mê Cố Diễm tiên sinh, đem poster phim của hắn dán đầy ở bàn làm việc của mình, thế nên ngữ khí của nàng rất là hâm mộ.

Mạnh Lan Đình kinh ngạc, hỏi một tiếng.

Hồ thái thái nói: “Cô không biết sao? Vừa rồi tôi đi qua bảng thông báo nhìn thấy danh sách mấy người mới tham gia đội kịch, tên cô ở đầu tiên đó.”

Mạnh Lan Đình nhanh chóng đứng dậy đi qua xem, từ xa đã thấy rất nhiều sinh viên đang vây quanh bảng thông báo. Mọi người đều đang kiêng chân nhìn tờ giấy màu hồng dán ở trên. Bên cạnh có mấy người của đội kịch, Trần Thanh Thanh cũng ở đó, quay đầu nhìn thấy Mạnh Lan Đình tới thì lộ ra tươi cười, mang mọi người đi đến, vô cùng cao hứng mà nói: “Mạnh tiểu thư, chúng tôi chân thành mời cô tham gia với tư cách thành viên danh dự. Cô xem —”

Nàng ta chỉ vào tờ giấy màu hồng. Mạnh Lan Đình nhìn lại thì thấy tên mình đúng là ở đầu tiên, kèm theo đó là mấy từ “Thành viên danh dự đặc biệt”.

Thấy Mạnh Lan Đình không nói gì, Trần Thanh Thanh lộ ra thần sắc xấu hổ, nhỏ giọng nói: “Mạnh tiểu thư, cô không giận chứ? Bởi vì cô nói còn muốn suy nghĩ nên tôi trước tiên để cô vào vị trí danh dự. Nếu cô thực sự không muốn tham gia thì chúng tôi cũng sẽ không miễn cưỡng. Nhưng thật sự chúng tôi mong cô có thể gia nhập.”

“Mạnh tiểu thư, bảo đảm sẽ không chiếm nhiều thời gian của cô đâu. Thỉnh cô ủng hộ đội kịch của chúng ta, mọi người đều vô cùng cảm ơn!” Một nam sinh ở bên cạnh nói.

Mạnh Lan Đình nhận ra nam sinh vừa nói là người hôm trước đứng lên trách cứ Tân Minh Truyền ở trong lớp hôm trước. Hắn tên là Từ Chiến Thắng.

Nhin những đôi mắt tràn ngập tinh thần phẫn chấn nhiệt tình trước mặt, Mạnh Lan Đình bỗng nhiên không đành lòng cự tuyệt.

Có lẽ từ nhỏ sống trong hoàn cảnh đặc biệt, lại đã đi dạy nhiều năm nên khi tới Thượng Hải, mặc dù tuổi tác nàng xấp xỉ học sinh, thậm chí có học sinh còn lớn tuổi hơn nàng nhưng Mạnh Lan Đình luôn cảm thấy mình như bà cụ non, so với bọn hắn phảng phất già hơn mấy tuổi.

Nàng chần chờ một lúc rồi rốt cuộc cười, gật gật đầu, nói: “Được Vây tính thêm tôi nữa.”

.....

Từ khi Phùng gia Cửu công tử tới đây thì mỗi sáng sớm, Dương Văn Xương cũng chỉ có thể đúng giờ mà đi làm.

Trên làm dưới theo, gần đây không khí ở bộ phận hành chính của Bộ Tư Lệnh Hiến Binh rất tốt, không ai dám đến muộn.

Tối hôm qua hắn chơi mạt chược đến gần ba giờ sáng, thua tiền không nói, lúc trở về còn bị vợ thoa mạ chuyện ba năm trước mình léng phéng với một tiểu quả phụ trẻ tuổi, đuổi ra khỏi phòng ngủ, chỉ có thể ở ngủ trên ghế sofa ở phòng khách. Lúc hắn ngủ dậy thấy đã là 9 giờ, liền khiếp sợ cuống quít mặc quần áo ra cửa, nhưng không biết dây lưng đã ném ở đâu rồi, thấu vợ cũng không tìm giúp mà ở một bên chống nạnh cười lạnh thì hắn tức đến

không thở nổi, lại không dám phát tác, đành phải cầm dây giày chắp vá vào mà kép quần, rồi vội vã tới cơ quan.

Dương Văn Xương vừa vào đại viện, liếc mắt một cái đã nhìn thấy xe của Phùng gia công tử ở đó, vừa hỏi thì thư ký Trương nói buổi sáng mấy ngày này, hắn trực tiếp gọi hai đoàn hiến binh đi ra sân thể dục rồi, người cũng chưa đến văn phòng, hắn là sẽ không phát hiện Tư Lệnh đến trễ.

Dương Văn Xương lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, vào văn phòng của mình, pha một ly trà nồng đậm, ngồi đó dần dần ngủ gật. Đột nhiên ông ta nghe được một tiếng bước chân dồn dập truyền đến mà bừng tỉnh, mở choàng mắt, thấy thư ký Trương đi vào, sắc mặt rất là cổ quái.

“Tư Lệnh, mới vừa rồi tôi nghe được tin nói Phùng tham mưu muốn mang các huynh đệ đi tham gia đại hội quân sự Hoa Đông năm nay.”

Cơn buồn ngủ của Dương Văn Xương chạy mất tăm, giật mình mà đứng lên hé: “Cái gì?”

Mấy năm gần đây, xuất phát từ tình thế yêu cầu, cũng là vì tăng sức mạnh quân sự cũng như nâng cao tinh thần mà Nam Kinh mỗi năm đều tổ chức đại hội thi đua quân sự Hoa Đông, đến nay đã tiến hành được năm lần. Mà đại hội năm nay chỉ còn có ba tháng nữa là đến.

Đội ngũ dự thi đều phải là tinh anh, người chiến thắng cuối cùng đều sẽ được cấp huân chương, được lãnh đạo trao giải, coi như là vinh dự lớn lao nhất của quân nhân. Loại sự tình này đúng là chỉ tham gia cho có thể diện thôi chứ chưa bao giờ Hiến binh đạt được cái gì, chỉ toàn là ở một bên mà nhìn.

Dương Văn Xương nằm mơ cũng không nghĩ đến chuyện đi đến chỗ đó làm trò nhanh chân đi về phía sân thể dục.

.....

Thao luyện buổi sáng vừa mới kết thúc. Phùng Khác Chi lệnh cho đoàn Hiến Bình tập hợp, sau đó tuyên bố trong vòng nửa tháng nữa sẽ chọn từ hai ngàn người này những người xuất sắc nhất để tham gia đại hội thi đua quân sự Hoa Đông và ba tháng sau.

Toàn trường lặng ngắt như tờ, mọi người ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, không ai lên tiếng.

“Phùng tham mưu..... Chúng ta..... Được không?” Mã Lực sờ sờ đầu, nhỏ giọng hỏi.

Phùng Khác Chi lạnh lùng thốt: “Được hay không cứ thi là biết.”

“Tôi nói trước, muốn tham gia thì phải liều mạng tập luyện cho tôi! Nếu cảm thấy chính mình không được thì hiện tại liền cút qua một bên, đừng lãng phí thời gian của lão tử! Lão tử đem lời này để ở đây, nếu đạt giải thì tiền thưởng mọi người tự giữ, ngoài ra tôi còn thưởng thêm năm ngàn, bao ba ngày ba đêm ở phòng đầu bảng trong Thư Ngu!”

Thư ngụ là kỹ viện cao cấp và thanh nhã nhất lúc bấy giờ. Những cô gái ở đó tuy là bán mình nhưng đối tượng tiếp đãi đều là khách thương lưu, không phú cũng quý. Đặc biệt cô nương đầu bảng còn là hoa khôi của Thượng Hải, bình thường kẻ có tiền cũng chưa chắc đã bao được cô ta.

Sân thể dục lại lần nữa an tĩnh xuống dưới.

“Con mẹ nhà nó! Lão tử này liền liều mạng, ta đi ——” Đột nhiên, Mã Lực rống lớn nói.

“Ta cũng đi!”

“Còn có ta!”

Dương Văn Xương thở hổn hộc mà đuối tới, đúng lúc chứng kiến cảnh này thì hoảng sợ. Ở chỗ này năm sáu năm đây là lần đầu hắn thấy thủ hạ của mình uy vũ hùng tráng như vậy. Mỗi người đều hai mắt tỏa ánh sáng, phát ra tiếng hét gầm rú, ong ong ong ong, thiếu chút nữa đem lỗ tai hắn chọc thủng.

“Dương tư lệnh, ngượng ngùng quá buổi sáng nay ngài chưa tới nên tôi tự tiện làm chủ, thay đoàn hiến binh báo danh lên. Tiên trǎm hậu tấu thế này hy vọng Dương tư lệnh không lấy làm phiền lòng.”

Phùng Khắc Chi xoay người cười, nói với Dương Văn Xương đang trốn mắt há mồm.

HẢI THƯỢNG HOA ĐÌNH

Bồng Lai Khách
www.dtv-ebook.com

Chương 22

Cái vị ảnh đế kiêm đạo diễn Cố Diễm tiên sinh kia trước đó từng học quốc văn một năm ở đại học Chi Hoa, nghe nói lúc ấy hắn cũng tham gia đội kịch, cũng có thể coi là tiền bối của đội kịch. Vì chữ Mạnh Lan ĐÌnh đẹp nên nàng liền giúp đội kịch viết thư mời, trong đó nói: Mặt trời mọc lại lặn, mọi vật đổi mới nhưng danh tiếng của Cố tiên sinh vẫn trải rộng mọi nơi. Biết Cố tiên sinh hàng ngày bận rộn, vốn không nên tùy tiện quấy rầy nhưng nhân dịp trường cũ kỷ niệm, đội kịch dựng một vở kịch làm lễ vật. Niệm duyên cũ, mong Cố tiên sinh bớt chút thời gian đến chỉ giáo. Nếu được thì đây chính là vinh hạnh của đội kịch. Mong tiên sinh cân nhắc, phản hồi lại, vô cùng cảm kích. Ký tên là đoàn kịch của đại học Chi Hoa.

Nàng đưa thư mời cho Trần Thanh Thanh xong thì cũng không để tâm lắm. Nhưng có một ngày Trần Thanh Thanh tới tìm, nói thư mời đã sớm được gửi tới công ty điện ảnh của Cố Diễm tiên sinh nhưng lại giống như đá chìm đáy biển, chập chạp không có tin tức phản hồi. Hôm nay mấy học sinh qua dò hỏi thì người ta lại nói đúng thời gian này Cố Diễm tiên sinh lại không ở Thượng Hải, chỉ sợ hữu tâm vô lực.

Trần Thanh Thanh cùng đám người Từ Chiến Thắng trở về thì rất là thất vọng, nhưng cũng không có biện pháp nào khác.

Cha của Trần Thanh Thanh là doanh nhân ở Tùng Giang, gia cảnh giàu có, tính cách hoạt bát rộng rãi, lại rất sùng bái Mạnh Lan ĐÌnh. Sau khi quen biết, vào lúc tan học mỗi ngày nàng ấy lại chạy tới tìm Mạnh Lan ĐÌnh, phần lớn là cùng nàng thảo luận vở kịch sắp diễn là 『 Romeo và Juliet 』, có khi

cũng khát khao mà tưởng tượng nếu Cố tiên sinh mà đồng ý đến thì sẽ vui sướng thế nào.

Mạnh Lan Đình cùng nàng dần dần quen thân hơn, cũng thích tính cách rạng rỡ của nàng, lúc này thấy nàng uể oải không thôi thì cũng an ủi một phen, nói loại sự tình này là không thể cưỡng cầu. Vốn tưởng rằng việc này đã qua, không nghĩ tới ngày hôm sau sự tình bỗng nhiên có biến hóa.

Hơn một năm trước, từ khi biết được đệ đệ mất tích, nàng liền ủy thác cho giáo sư Chu đăng trên báo Thượng Hải để tìm người. Tuy rằng không có kết quả, nhưng trước sau nàng vẫn không hết hy vọng, mà đây thoát nhìn cũng là khả năng duy nhất nàng có thể làm được để tìm đệ đệ.

Lần này tới đây, từ sau tết, nàng bắt đầu liên hệ với báo chí, muôn lần nữa đăng báo. Nhưng lúc ấy bài muôn đăng lên tờ báo lớn nhất đã có quá nhiều, đành phải chờ tận hai tháng. May mắn giáo sư Chu có quen một vị chủ biên họ Kim, nhờ vả chút thì đổi phương cũng đáp ứng thay nàng nghĩ biện pháp chen ngang. Sau một thời gian an bài thì hôm nay bọn họ kêu nàng qua đưa tư liệu và phí đăng bài.

Buổi chiều không có giờ học nên Mạnh Lan Đình xin nghỉ, ngồi xe điện đi đến tòa soạn ở đường Hán Khẩu theo giờ đã hẹn.

Toà soạn vốn là chỗ bận rộn nhưng hôm nay không biết vì cái gì mà lúc đi vào sảnh lại hầu như không có ai. Nhân viên trực quầy đón tiếp cũng không biết đã đi chỗ nào. Mạnh Lan Đình hỏi một nam công nhân đi ngang qua có biết phòng chủ biên ở đâu không thì được biết phải lên lầu hai, đi đến phòng cuối cùng bên trái. Nàng nói cảm ơn rồi liền lên trên đó.

Tới lầu hai rồi nàng mới phát hiện nguyên nhân dưới lầu không thấy được bao nhiêu người. Người của tòa soạn, đặc biệt là nhân viên nữ giống như đều chạy tới đây hết rồi. Bảy tám người đều tụ tập trước phòng chủ biên, và trên

hành lang. Tất cả mọi người đều rướn cổ nhìn vào trong phòng chủ biên, khe khẽ nói nhỏ, thần sắc có vẻ hưng phấn.

Kỳ thật lúc này cũng vừa đúng lúc nàng hẹn với vị chủ biên kia, nhưng giang phòng kia hiển nhiên còn có một vị khách khác. Mạnh Lan Đình liền chuyển hướng đến một nữ nhân viên ở bên cạnh, báo tên họ của mình rồi nói mình đã có hẹn với Kim tiên sinh.

Nữ nhân viên tựa hồ có ấn tượng với tên nàng nên nga một tiếng, đang muốn mở miệng thì trong cửa truyền ra một loạt tiếng bước chân, tiếp theo, cửa phòng bị đẩy ra.

Mạnh Lan Đình đối mặt với một nam tử bước từ trong ra. Người này tuổi tác ở giữa Hề Tùng Chu cùng Phùng Khác Chi, ước chừng 24-25 gì đó, mày kiếm mắt phượng, môi hồng rắng trắng, mặc một bộ tây trang đặc sắc, rất hấp dẫn ánh mắt người khác. Đôi mắt anh ta đặc biệt xuất sắc, giống như sao sáng lấp lánh.

Người này vừa bước ra thì đã bị mọi người vây quanh. Ánh mắt đầu tiên của hắn rơi trên người Mạnh Lan Đình thì giống như cứng lại vài giây, đôi mắt tựa hồ hơi hời sáng ngời.

Mạnh Lan Đình không quen biết người này, nhưng lại cảm thấy rất là quen mắt, phảng phất như đã gặp ở đâu.

“Cố tiên sinh, đa tạ hôm nay đại giá quang lâm đến chỗ chúng tôi làm phỏng vấn và chụp ảnh. Chờ bản thảo ra thì tôi sẽ gửi qua để ngài xem.” Một nam tử trung niên đeo mắt kính tiễn khách ra cửa.

“Làm gì có, quý báo với tôi đều là chỗ quen biết. Xin dừng bước.” Cái vị Cố tiên sinh này tươi cười đầy mặt mà nói.

Mạnh Lan Đình rốt cuộc cũng nghĩ ra vị này chính là minh tinh điện ảnh

Cố Diễm ở trong bức ảnh mà Hồ thái thái dán trong phòng.

Nhưng Trần Thanh Thanh ngày hôm qua còn nói hắn không có ở Thượng Hải, hôm nay liền gặp được ở đây. Mạnh Lan Đình tự nhiên sẽ không nhiều lời, lui về sau một bước.

Cố tiên sinh cùng mấy người đi cùng được vị nam tử trung niên kia tiễn ra ngoài, lúc đi qua Mạnh Lan Đình, vị Cố tiên sinh kia quay đầu lại liếc nàng một cái.

“Kim tiên sinh, Mạnh tiểu thư của đại học Chi Hoa tới!” Nữ thư ký nói.

Kim chủ biên nhìn về phía Mạnh Lan Đình, mặt lộ vẻ tươi cười: “Ai nha, cô chính là Mạnh tiểu thư mà giáo sư Chu đã nói qua sao. Xin lỗi xin lỗi, hôm nay tôi hẹn được Cố tiên sinh để làm phỏng vấn, rất khó có được, mà một khi đã nói chuyện lại khó dứt ra, để cô phải đợi rồi. Mời cô vào.”

Mạnh Lan Đình đi theo Kim chủ biên vào phòng, đem tư liệu muốn đăng báo tới cùng với phí đăng bài. Đối phương thu phong bì mà Mạnh Lan Đình đưa ra, nói từ thứ hai sẽ bắt đầu giúp nàng đăng bài. Mạnh Lan Đình nói lời cảm tạ sau đó cáo từ đi xuống dưới lầu.

Vị Cố tiên sinh kia còn chưa đi, đang ký tên cho nữ viên chức ở đây, lúc nhìn thấy Mạnh Lan Đình xuống dưới thì đứng dậy chủ động đi về phía nàng, cùng nàng chào hỏi rồi đưa ra một danh thiếp tinh xảo màu vàng, cười nói: “Mạnh tiểu thư, vừa rồi tôi nghe giới thiệu thì biết cô đến từ đại học Chi Hoa phải không?”

Mạnh Lan Đình gật đầu.

“Thật khéo. Trước đây tôi cũng từng học ở đại học Chi Hoa, vừa thấy cô thì tôi đã biết cô chính là sinh ra để làm nữ chính trên phim. Thật sự, diện mạo của cô vô cùng thích hợp với người mà tôi đang tìm kiếm, nhân vật đó

giống như viết ra để dành cho cô vậy. Không biết cô có hứng thú đóng phim điện ảnh không? Tôi bảo đảm cô có thể trở thành nữ minh tinh!” Giọng hàn hơi trầm xuống, nữ viên chức xung quanh đều nhìn nàng với ánh mắt hâm mộ.

Mạnh Lan Đình nói: “Tôi không phải học sinh của đại học Chi Hoa, tôi ở đó làm trợ giáo. Tôi cũng sẽ không đi đóng phim điện ảnh. Cảm ơn.”

Trong mắt Cố tiên sinh lộ ra thất vọng, rất nhanh đã hỏi: “Như vậy Mạnh tiểu thư hàn là đội kịch của trường chứ?”

Mạnh Lan Đình gật đầu.

Trong mắt Cố tiên sinh lại lần nữa lộ ra vui mừng nói: “Là thế này, mấy ngày trước tôi vẫn luôn bận việc ở chỗ khác, tối hôm qua mới trở về, biết được đội kịch vì ngày kỷ niệm thành lập trường nên có dựng một vở kịch, cũng từng mời tôi hỗ trợ. Tôi hôm qua tôi về thì đã muộn, hôm nay như Mạnh tiểu thư thấy rồi đó, tôi cũng có chút việc. Tôi vốn định lúc nào rảnh thì sẽ gửi thư trả lời cho đội kịch nhưng không nghĩ lại gặp cô ở đây. Vậy làm phiền Mạnh tiểu thư trở về chuyển lời giúp nói tôi nhất định sẽ tham dự lễ kỷ niệm đó, cũng rất vui lòng được làm đạo diễn của vở kịch. Tôi sẽ nhanh chóng thu xếp thời gian đến gặp mọi người.”

Đến toà soạn một chuyến lại có thu hoạch ngoài ý muốn. Sau khi trở về Mạnh Lan Đình nhanh chóng thông báo cho đám người Trần Thanh Thanh. Mọi người mừng rỡ như điên, đặc biệt là Trần Thanh Thanh, ngay tại chỗ nhìn không được mà ôm lấy Mạnh Lan Đình, thét chói tai ra tiếng, hưng phấn không thôi.

Vì Cố Diễm tiên sinh này quả nhiên là nói được thì làm được. Không đến hai ngày, vào cuối tuần, hàn ta thế mà thực sự tự mình đến trường gặp mặt với đội kịch. Cùng ngày có rất nhiều nữ học sinh chạy tới khu nhà của đội

kịch để vây xem.

Cố tiên sinh là người hòa nhã, không hề giống một minh tinh điện ảnh. Hắn ta lúc nào cũng tươi cười thân thiết, rất nhanh đã bắt được tâm của nhiều nữ học sinh. Sau khi đọc qua kịch bản, hắn gật đầu tỏ vẻ đồng ý chỉ đạo bọn họ tập diễn, hơn nữa còn đưa ra ý kiến đề nghị Mạnh Lan Đình có thể đóng vai nữ chính Juliet.

Mạnh Lan Đình lấy cớ mình chỉ làm hậu cần cho đội kịch mà từ chối. Cố tiên sinh bất đắc dĩ đành phải chọn Trần Thanh Thanh làm người diễn. Trần Thanh Thanh hưng phấn đến suýt ngất.

Một tuần, cứ như vậy lại đi qua. Bài báo đăng tin tìm người kia cứ như rơi xuống đáy biển, không có nửa điểm hồi âm.

Tuy rằng đã chuẩn bị tâm lý nhưng khi nhận được kết quả như vậy thì Mạnh Lan Đình cơ hồ cảm thấy tuyệt vọng.

Phùng lão gia lúc trước từng đáp ứng giúp nàng tìm người nhưng hiện tại, nàng cơ hồ cũng không dám lại ôm trông mong nữa. Cảm giác có điểm xấu trong lòng chỉ càng ngày càng mạnh hơn, thậm chí dần dần nàng lại có một cảm giác mênh mông. Nàng muốn nhanh chóng thu được tin tức của Phùng gia nhưng lại lo lắng vạn nhất thu được tin mình không muốn thì phải làm sao.

Trong lúc lo được lo mất đó thì ngày tháng cứ thế trôi qua. Đảo mắt đã đến tháng ba, sau khi Mạnh Lan Đình nhận chức trợ giáo được hơn một tháng thì đại học Chi Hoa nghênh đón lễ mừng 30 năm thành lập trường.

Lễ mừng ngày mai sẽ được tổ chức ở lễ đường của trường. Trừ bỏ nội quy thông thường thì có hai điều khiến mọi người đều chú ý.

Thứ nhất là việc quyên tiền xây thêm thư viện mới. Đại học Chi Hoa thuộc Bộ giáo dục, là trường đại học trứ danh nhất Thượng Hải, và cả nước.

Xét tình huống hiện tại của chính phủ, Bộ giáo dục cũng giảm kinh phí nên việc xây dựng thêm đúng là gặp rất nhiều khó khăn. Thư việc của trường xây 30 năm trước, đã thê thảm lăm răm. May mà trong 30 năm này đại học Chi Hoa đào tạo ra không ít người thành đạt, trong đó có nhiều đại quan, quý nhân, phú thương và người nổi tiếng vì thế mọi người nhất trí kiến nghị thửa dịp này tổ chức hoạt động quyên góp, dùng số tiền đó để xây dựng lại thư viện trường.

Việc thứ hai chính là vở kịch của đội kịch. Cái này vốn chỉ là đội kịch gồm sinh viên của trường tự biên tự diễn để kỷ niệm ngày thành lập trường nhưng giờ lại có sự tham gia của minh tinh kiêm đạo diễn Cố tiên sinh nên tự nhiên rất gây chú ý, vé vừa phát ra đã bán hết sạch.

Buổi tối hôm nay, Phùng Khắc Chi từ Long Hoa trở về thì trời đã tối. Phùng Lệnh Mỹ đang ngồi ở phòng khách, lật giờ ảnh của mẫu mới ra của công ty. Nàng thấy đệ đệ rõ cuộc trở về thì vội vàng buông quyển sách, hỏi hắn đã ăn cơm chưa. Biến hắn đã ăn ở Bộ Tư Lệnh rồi thì nàng nhịn không được nói: “Tiểu Cửu, thế này cũng quá vất vả đi, cậu nhìn xem.....”

Nàng nhìn đệ đệ từ trên xuống dưới, đau lòng mà tấm tắc lắc đầu: “Lúc này mới có bao lâu mà cậu đã thành cái dạng này rồi. Cậu mỗi ngày đều dậy sớm, còn đến tối khuya mới về, ăn cũng ăn ở đó luôn. Chị không hiểu được, cơm bên kia cậu nuốt được sao? Cậu chịu làm việc đương nhiên là tốt, nhưng cũng không cần thiết phải vất vả như vậy a! Tiểu Cửu, chị nói với cậu, cậu đừng nghĩ nhiều, người tham gia cái đại hội đó đều là tinh anh. Ngay cả người của Hà Phương Tắc mà năm ngoái cũng chỉ về nhì đấy thôi? Còn cái đoàn Hiển Bình kia, không phải Bát tỷ có ý gì, nhưng mỗi người bọn họ có khác gì dưa leo nứt, bùn nhão trét không lên tường, cũng chỉ được cái đẹp đội hình, để hù dọa người ta thôi. Cậu đem mình mệt đến thế này để làm gì? Có phải Hà Phương Tắc nói gì với cậu không? Chị nói cho cậu biết, cậu đừng nghe lời anh ta. Đi theo anh ta thì sẽ đến chỗ nào chứ?”

Phùng Khác Chi nói: “Không liên quan đến anh rể. Em đi tắm rửa đây.”
Nói xong hắn liền hướng trên lầu mà đi.

“Ai, từ từ!” Phùng Lệnh Mỹ lại hướng hắn kêu.

Phùng Khác Chi ngừng ở giữa thang lầu, quay đầu hỏi: “Lại làm sao vậy?”

“Ngày mai không phải là kỷ niệm ngày thành lập đại học Chi Hoa sao? Chị nhận được thiệp mời, vốn là muôn đi, ai ngờ hôm nay đột nhiên có điện thoại gọi tới nói xưởng ở Tô Châu có việc, ngày mai chị phải tới đó. Em giúp chị đi tham gia hoạt động của đại học Chi Hoa nhé.”

“Em lười!” Phùng Khác Chi nhíu mày, nhắc chân tiếp tục đi lên.

“Sao lại không đi? Trong công ty chị mới ra một đám quần áo mùa xuân, kiểu dáng thật xinh đẹp, Mạnh tiểu thư mặc lên nhất định rất đẹp. Chị đã chuẩn bị cho con bé mấy cái váy, đã gói kỹ, còn có chút đồ ăn vặt. Em giúp chị mang qua cho Mạnh tiểu thư đi!”

“Em đã bảo không đi rồi!” Phùng Khác Chi mặt tối sầm, quay đầu liền đi thẳng lên.

Phùng Lệnh Mỹ nhìn thân ảnh đệ đệ nhanh chóng biến mất ở cửa thang lầu, không thể không lo, ngồi ở trên ghế sô pha suy nghĩ nửa ngày. Nàng gọi cho Hề Tùng Chu, nhờ hắn lấy danh nghĩa công ty nàng mà quyên góp cho trường một khoản tiền, lại nói: “Còn có, tôi có chuẩn bị vài bộ quần áo cho Mạnh tiểu thư, muốn phiền anh thuận tiện gửi cho cô ấy được không? Sáng mai tôi sẽ bảo lão Diêm đem quần áo đưa đến chỗ anh.”

Hề Tùng Chu lập tức đáp ứng, Phùng Lệnh Mỹ nói lời cảm tạ xong liền gác máy, gọi lão Diêm tới để phân phó.

HẢI THƯỢNG HOA ĐÌNH

Bồng Lai Khách
www.dtv-ebook.com

Chương 23

5 giờ rưỡi sáng là tập hợp, bắt đầu bằng việc mỗi người vác hai mươi kg hành lý mà chạy năm km chạy, tiếp theo là huấn luyện trèo thang, xuyên qua lưỡi sắt, sau đó luyện lực cánh tay, và các loại huấn luyện khác. Tới buổi chiều, thì luyện bắn súng, đối kháng dưới nước, trong bùn, hoàn toàn là nội dung huấn luyện cho bộ đội chuyên nghiệp, không khác gì huấn luyện bộ đội đặc chủng của Mỹ.

Trải qua tháng huấn luyện ma quỷ đầu tiên, hai ngàn người cuối cùng chỉ còn lại không đến hai mươi người, hợp thành một tiểu đội. Mà tiểu đội này mỗi ngày đều phải lặp lại nội dung huấn luyện giống nhau.

Nghe nói lại qua mấy ngày nữa thì nội dung huấn luyện sẽ tăng thêm phá vây, chống phá vây bắt, leo núi và huấn luyện toàn năng. Đây cũng là một hạng mục trong thi đua quân sự.

Giữa trưa, vào lúc nóng nhất trong ngày, Mã Lực cùng những người còn lại, mỗi người cầm trong tay một cây súng máy, trên họng súng dùng dây thừng buộc một khối gạch, bị yêu cầu đứng tại chỗ không nhúc nhích, đứng thẳng hai giờ đồng hồ. Mỗi giây trôi qua, mồ hôi không ngừng toát ra trên mặt Mã Lực cùng đồng bạn, quần áo bọn họ ướt đẫm, nhìn giống như mới vớt từ trong nước ra.

Lúc mới bắt đầu, lúc bọn họ giơ súng máy thì tay sẽ phát run, sẽ nghiêng lệch, nhưng luyện đến hiện tại thì bọn họ đã có thể bảo trì đứng bất động.

Phùng Khắc Chi nhìn đồng hồ quả quýt, tuyên bố thời gian kết thúc. Mọi

người còn không kịp thở một hơi thì lại bị yêu cầu đeo vật nặng chạy 5 km. Đây là hạng mục huấn luyện cuối cùng của buổi sáng, làm xong thì sẽ đến thời gian nghỉ trưa.

Ai cũng nhìn ra được là tâm tình buổi sáng nay của Phùng gia công tử không được tốt, gần đây sắc mặt hắn rất nghiêm khắc. Đội viên có chút động tác không đúng, hoặc bước chân chậm nửa nhịp cũng sẽ bị mắng đến máu chó đầy đầu.

Nhưng dù vậy, cũng không ai dám không phục. Những hạng mục huấn luyện này ngay từ đầu Phùng gia công tử đã tự mình thực hiện qua, khiến bọn họ mở mang tầm mắt và hiểu rằng hắn không phải một cái bình hoa. Một cậu ấm xuất thân gia thế như hắn mà lại có bản lĩnh như vậy thật khiến người ta tin phục, cũng là cảm thấy hoang mang. Thẳng đến khi bọn họ nghe nói trước đây hắn ở bên Mỹ là học trường quân đội, thành tích rất tốt thì mọi người mới bừng tỉnh đại ngộ.

Lúc hắn mắng thì bọn họ thì trong đầu mỗi người đều nghĩ đến tiền thưởng treo trên đầu cùng với hoa khôi của kỹ viện nổi danh mà bọn họ thèm nhỏ dãi đã lâu nên cố gắng nhịn xuống.

Mặt trời chói chang ở trên đầu, Mã Lực cùng mọi người công bao cát lớn, hai chân và cổ tay đeo bao cát nhỏ, hô vang mà chạy. Rốt cuộc bọn họ đã luyện từ buổi sáng tới giờ, ở giữa chỉ được phép uống chút nước, bụng đã sờm đói, sức lực cũng đã sờm giảm sút.

Còn một km cuối cùng, mọi người bao gồm cả Mã Lực đều bắt đầu thở hổn hển, bước chân cũng trầm trọng lên.

“Toàn bộ con mẹ nó nhanh lên cho ta! Lão tử không có thời gian chờ các ngươi dây dưa đâu!” Một giọng nói lạnh lùng vang lên phía sau, kèm theo tiếng đạn bắn lên.

Mã Lục quay đầu nhìn lại, thấy Phùng Khác Chi cầm súng đứng ở phía sau, hướng cái mông của mình mà bắn, viên đạn dừng ở phía sau vài mét, khiến mặt đất lỗ chỗ như tổ ong, khiến hắn nhất thời phát hoảng. Mã Lục hồn phi phách tán, má ơi một tiếng, cùng đồng bọn ở bên cạnh vội nhấc chân mà chạy như điên về phía trước, một km còn lại đảo mắt đã xong rồi, mà tốc độ còn nhanh hơn lúc mới xuất phát. Lúc về đích bọn họ thấy hai chân phát run, gục trên mặt đất, nằm bò mà thở hổn hển như trâu. Quay đầu thấy Phùng Khác Chi buông súng máy đi tới, vội vàng lại bò dậy xếp hàng chờ đợi, rốt cuộc nghe được một tiếng giải tán thì như được đại xá mà lập tức giải tán, chạy tới nhà ăn.

Phùng Khác Chi tự mình thêm tiền vào, yêu cầu nhà ăn mỗi ngày đều cấp đủ cho đội viên đủ thịt cá và sữa bò. Dương Văn Xương lúc ban đầu còn tranh bồ tiền của mình ra nhưng làm sao tranh nổi với Phùng gia công tử.

Hắn vốn tưởng rằng, vị Phùng gia Tiểu Cửu gia này nhảm chán, đâu óc nhất thời nóng lên, chờ vài ngày sau tự nhiên hắn ta sẽ hết hứng. Không nghĩ tới một tháng qua rồi nhưng hắn vẫn kiên trì, giống như thật sự nghiêm túc khiến Dương Văn Xương phải kinh ngạc, trong lòng lại âm thầm cao hứng, ước gì ngày nào hắn cũng huấn luyện như thế thì mình cũng đỡ phải đi lấy lòng.

Bởi vì có câu chuyện lần trước nên Mã Lục đã sớm nhận định mình là tâm phúc của Phùng gia công tử. Giữa trưa ăn cơm, hắn bưng hộp cơm chạy đến bên cạnh Phùng Khác Chi, cứ theo lẽ thường mà nịnh nọt vài câu, lúc sau lá gan lớn hơn còn dám hỏi câu hỏi mà mấy ngày nay hắn vẫn răm: “Phùng công tử, tôi đã nghĩ, chờ lúc huynh đệ chúng tôi đạt giải nhất, vạn nhất cái cô hoa khôi kia coi thường chúng tôi, nhăn mặt mà đóng sập cửa trước mặt chúng tôi thì phải làm sao bây giờ?”

Hắn hỏi xong, thấy Phùng gia công tử lười biếng mà ngược mặt lên, dùng ánh mắt như nhìn một quả dưa gang ngu đần mà nhìn mình thì không khỏi

thấy nóng mặt hơn, quay lại nhìn phía sau, sau đó ghé đến nói nhỏ: “Phùng công tử, cậu chơi đùa nhiều nữ nhân như vậy, không nói gạt cậu, năm nay tôi hai mươi ba, nhưng mà chưa thân mật với nữ nhân bao giờ a. Lúc trước ta bị một quả phụ ở đầu thôn lừa a, chẳng những người không tới tay, ngay cả quần áo mẹ ta khâu cho ta mà ả cũng lột đi a! Ta nhớ tới liền tức một bụng!”

“Cửa đóng rồi thì anh nói phải làm cái gì chứ? Anh hắn sẽ không tung quẫn đến nỗi điều này còn phải để tôi dạy chữ hả?” Phùng Khác Chi lạnh lùng nói.

Mã Lục nhẹ nhàng thở ra, cười hắc hắc: “Tôi chính là sợ cái vạn nhất kia, đến lúc đó không phải là làm Phùng công tử mất mặt sao? Đã có lời này của Phùng công tử thì tôi yên tâm rồi.”

Phùng Khác Chi không chút để ý nghe Mã Lục ở bên cạnh nói chuyện, không biết sao, bỗng nhiên hiện trong đầu lên một hình ảnh.

Qua nhiều ngày như vậy, Phùng Khác Chi dường như vẫn có thể mường tượng rõ ràng tình cảnh đó. Nữ hài tử đứng ở một bên bục giảng, thân ảnh cao vút, một ánh nắng tươi đẹp xuyên thấu qua cửa sổ phòng học, bao lấy cả người nàng.

Nàng hơi hơi nghiêng mặt, ánh mắt chuyên chú dừng ở trên bảng đen, hoàn toàn không để ý đến ở bên ngoài cửa phòng học, có một đôi mắt đang chăm chú nhìn mình.

Khuôn mặt nàng dưới ánh nắng dưới thoát nhìn như sứ tráng men thượng hạng, cái miệng anh đào nhỏ nhắn không ngừng lúc đóng lúc mở. Hình dạng cánh môi đẹp cực kỳ,

khiến hắn không thể không so sánh nó với cánh hoa hồng đang bung nở trong vườn.....

Phùng Khác Chi dần dần có chút xuất thần.

“Phùng công tử, chờ lúc nào rảnh, cậu chỉ bảo tôi chút lúc lên giường nữ nhân thích và không thích cái gì ——”

Phùng Khác Chi phục hồi tinh thần lại, lại nghĩ tới Bát tỷ sáng nay để lão Diêm đem đồ ra khỏi cửa đưa cho Hề Tùng Chu, trong lòng lại lần nữa nổi lên bức bối vô cớ.

“Bang” một cái, hắn đập mạnh đôi đũa xuống bàn sau đó đứng lên: “Chờ anh đoạt hạng nhất rồi nghĩ đến nữ nhân cũng không muộn!”

Hắn xoay người ra khỏi nhà ăn, bước nhanh trở lại văn phòng của mình, đi vào, nằm lên giường, tay gối sau đầu, nhắm mắt một lát. Bỗng nhiên hắn mở to mắt, từ trên giường xoay người nhảy dựng lên, bước nhanh đi tới trước bàn, nằm lên điện thoại.

Rất nhanh điện thoại liền thông, đầu kia chính là má Phùng.

“Tiểu thiếu gia nha, chuyện gì vậy? Có phải cậu cần đồ gì đó muốn mang qua đó không?”

“Má Phùng, lão Diêm đã trở lại chưa?”

“Trở về rồi, thật khéo, hắn vừa về được một lát. Tiểu thiếu gia cậu chờ một lát.” Má Phùng gọi người nhanh bảo lão Diêm tới nghe điện thoại.

“Diêm thúc, buổi sáng thúc có gặp Hề biểu thúc sao?” Phùng Khác Chi hỏi.

“Có gặp a! Tôi đem đồ mà Bát tiểu thư phân phó đều giao cho Hề công tử. Cậu ấy còn hỏi tôi có muốn đi xem cùng không, tôi nghĩ buổi sáng cũng không có việc gì nên liền đi qua. Chỗ đó thật náo nhiệt a, giống như mọi

người đều tập trung về đó. Công tử, cái vị Hoàng thị trưởng trước kia làm cùng chõ với cậu, còn có thật nhiều quan chức và người nước ngoài đều tới đó a.....”

Lão Diêm hứng thú bừng bừng mà miêu tả tình cảnh náo nhiệt ở đại học Chi Hoa sáng nay với Phùng Khác Chi.

Phùng Khác Chi nhẫn nại nghe nửa ngày thì thật sự nhịn không được, đánh gãy lời ông: “Đồ Bát tỷ dặn giao, thúc đã giao tận tay chủ nhân chưa?” Hắn nói với ngữ khí bình đạm.

“Đã giao rồi!” Lão Diêm lúc này mới nghĩ tới, nhanh chóng gật đầu: “Tôi nhìn thấy Hề công tử đã đem đồ chuyển tận tay Mạnh tiểu thư. Mạnh tiểu thư cũng thật tốt, con đến tận nơi cảm ơn tôi, nói chờ Bát tiểu thư trở về sẽ qua nói lời cảm ơn.” Nói xong lão Diêm ngừng lại.

“Chỉ có thể thôi? Còn cái gì khác không?”

Lão Diêm ẩn ẩn không hiểu lắm. Tiểu thiếu gia phảng phất không thật vừa lòng với những gì mình vừa báo cáo. Ông ta nhanh chóng nghĩ lại hết mọi chi tiết, đột nhiên nghĩ tới cái gì liền nói: “Đúng rồi, còn có chuyện này, buổi sáng có một vị minh tinh điện ảnh họ Cố gì đó cũng đến. Tôi thấy anh ta có vẻ rất là thân quen với Mạnh tiểu thư a. Nghe nói chiều nay còn có kịch do học sinh đóng, mà Mạnh tiểu thư cũng sẽ tham gia. Vốn dĩ tôi cũng muốn xem nhưng sợ về trễ không tốt nên đành phải về trước. Cửu công tử cậu.....”

Lão Diêm còn chưa nói xong thì bên tai đã truyền đến một tiếng “Bang”, đầu dây bên kia đã ngắt luôn.

Phùng Khác Chi chụp điện thoại cái rụp, ngắn ngơ một lát thì vơ lấy chìa khóa xe rồi ra khỏi văn phòng.

.....

Hôm nay là lễ kỷ niệm thành lập đại học Chi Hoa, hoạt động này được tổ chức ở vườn trường. Ông trời cũng ưu ái cho thời tiết nắng ấm. Ngoài học sinh giáo viên của trường, còn có các nhân vật nổi tiếng của Thượng Hải cùng các trường khác sang tham dự, hoàn cảnh vô cùng long trọng.

Hoạt động chuẩn bị cho lễ kỷ niệm ngày thành lập trường tuy bận rộn nhưng cơ bản là không có nhiều việc cho Mạnh Lan Đình. Nàng mới gia nhập không lâu, còn đang phải chậm rãi làm quen với hoàn cảnh. Đội kịch tập luyện cũng ổn. Hôm nay nàng tới chủ yếu là hỗ trợ chuẩn bị sân khấu, cũng giúp Trần Thanh Thanh cùng mấy thành viên còn lại hóa trang và mặc quần áo. Đều là chút việc vặt vãnh.

Không nghĩ tới vào lúc 10 giờ hơn chút thì lại có việc ngoài ý muốn xảy ra. Thời gian diễn kịch là hai giờ chiều, người diễn vai Romeo là Trần Chiến Thắng lúc này lý ra phải ở phòng hóa trang rồi. Nhưng mãi không thấy hắn đến. Sợ chậm trễ thời gian, mọi người đang muốn đi ra ngoài tìm thì Trần Chiến Thắng lại được người ta khiêng về. Hỏi ra mới biết lúc vừa rồi ở phòng rửa mặt, hắn một lòng nhầm lại lời thoại nên không để ý đến bậc thang, chân vấp một cái, liền ngã xuống, bị thương ở chân.

Hắn chẳng những ngã rách môi, chảy một đống máu, cổ chân cũng bị treo đến lợi hại. Mới một lúc mà đã sưng tướng lên, đừng nói lên đài, ngay cả đi đường cũng thành vấn đề.

Romeo cứ như vậy, vô pháp lên đài.

Vở kịch này đã bỏ ra một đống tiền, hơn nữa có Cố tiên sinh tham gia nên phóng viên cũng đến không ít. Nếu hủy bỏ thì không có cách nào giải thích, đối với lễ kỷ niệm thành lập trường cũng không tốt.

Tìm người khác lên thay thì vẫn đề lớn nhất chính là lời kịch. Loại kịch cổ điển này của phương Tây, mỗi đoạn lời thoại đều rất dài. Kể cả người thay thế có diễn được nhưng trong thời gian ngắn như vậy ai mà nhớ được lời thoại chứ?

Mọi người đều rối loạn lên không biết làm sao.

Thật trùng hợp là lúc trước thấy có mấy đoạn lời thoại quá dài, Trần Thanh Thanh lúc trước sợ mình lên đài khẩn trương mà quên mất nên lúc rảnh cũng có nhờ Mạnh Lan Đình cùng học. Mạnh Lan Đình cũng tận tâm tận lực mà giúp nàng. Trí nhớ của nàng tốt, thường xuyên tiếp xúc nên lời thoại của Romeo nàng cũng nhớ không sai biệt lắm.

Cố tiên sinh nghe tin này, liền để Mạnh Lan Đình hoá trang, hóa trang xong thì vô cùng hài lòng mà vỗ tay tán thưởng. Thế là dưới tình huống không trâu bắt chó đi cày đó, Mạnh Lan Đình thế vai, đảm nhiệm vai Romeo.

HẢI THƯỢNG HOA ĐÌNH

Bồng Lai Khách
www.dtv-ebook.com

Chương 24

Từ giờ đến khi vở kịch bắt đầu chỉ còn không đến ba giờ. Mạnh Lan ĐÌnh chưa từng lên sân khấu, không có kinh nghiệm, đừng nói đến lại còn phải đóng vai nam.

Lợi dụng lúc còn sót lại như một chút thời gian, nàng tập luyện lại với Juliet Trần Thanh Thanh, lại được Cố Diễm chỉ đạo, cộng với nàng nhớ lại biểu cảm và động tác của Trần Chiến Thắng lúc trước nên cũng tạm ổn, mà giờ diễn cũng gần đến.

Lễ đường của trường đã biến thành khung cảnh trong kịch bản, lễ đài cũng biến thành sân khấu. Bên dưới sân khấu có đặt mấy cái bàn ở giữa. Khách quý đến xem hôm nay ngoài hiệu trưởng của trường thì quan to của Thượng Hải cùng các nhân vật nổi tiếng, còn có các hiệp hội văn hóa, điện ảnh, văn nghệ đều đến tham dự. Mười mấy phóng viên cũng mang theo máy, thi nhau chụp ảnh, khiến dưới sân khấu không ngừng lóe sáng.

Còn chút nữa là đến giờ diễn, Mạnh Lan ĐÌnh đứng ở bên cạnh sân khấu, nhìn ánh đèn lóe cả sân, lại nghe mọi người ồn ào náo nhiệt bên dưới thì nhắm mắt lại, cực lực ổn định tinh thần. Đột nhiên nàng cảm giác có người chuyển đến tay mình thứ gì đó.

Nàng mở to mắt, quay đầu thì thấy ánh mắt mỉm cười của Hề Tùng Chu.

Hề Tùng Chu vừa đưa cho nàng một ly nước mật ong ấm. Mạnh Lan ĐÌnh tiếp nhận, uống một ngụm, cảm kích mà hướng hắn gật đầu.

Hề Tùng Chu đánh giá nàng một cái, nói: “Cô hóa trang thật tốt. Đừng khẩn trương, sẽ thành công thôi.”

Mọi thứ đều là gấp gáp mà chuẩn bị, nhưng may mắn là sau khi hóa trang thành Romeo, Mạnh Lan Đình xác thực vô cùng anh tuấn, văn nhã và có quý khí. Đội tóc giả, ép ngực, mặc trang phục diễn vào thì nàng trông giống hệt thiếu niên quý tộc bước ra từ câu chuyện kia. Mà sau khi nàng được Cố minh tinh chỉ bảo, lại khớp lời kịch thì càng toát ra khí chất trầm ổn, hòa nhã.

Mạnh Lan Đình nhìn Trần Thanh Thanh cùng đám diễn viên nam phụ đứng phía trước nhìn mình thì trong lòng nghi ngờ không biết có phải bọn họ còn khẩn trương hơn cả mình không. Nàng cố lấy lại bình tĩnh, hướng bọn họ gật đầu nói: “Tôi sẽ tận lực.”

Vở kịch bắt đầu rồi

Trong nháy mắt bước lên sân khấu, Mạnh Lan Đình tự nói với chính mình hãy coi những người đang ngồi dưới sân khấu là học sinh của mình, còn bản thân chỉ là đang giảng một bài học đặc biệt là sắm vai Romeo mà thôi.

Không biết là do sự khích lệ của Hề Tùng Chu hay ý nghĩ này thực sự có tác dụng mà sau khi lên臺, lúc nàng mở miệng thì đã nói ra câu đầu tiên của vở kịch “Chào buổi sáng, huynh đệ. Trời vẫn còn sớm thế sao?” Lúc sau Mạnh Lan Đình rất nhanh đã thả lỏng, tiến vào trong vở kịch.

Đám Trần Thanh Thanh vốn rất lo lắng nhưng Mạnh Lan Đình không gây ra sai lầm gì, mà mọi người ngồi dưới cũng không biểu lộ ý kiến gì về việc nàng giả nam. Ngược lại Trần Thanh Thanh lại gây ra mấy lỗi nhỏ, mặc dù người xem bên dưới không phát hiện ra nhưng đồng đội ở bên cạnh thì lại rõ ràng nhận thấy.

Ngay sau đó, lúc phát hiện Mạnh Lan Đình diễn thật đạt, lời thoại cũng

nói lưu loát thì toàn bộ thành viên đội kịch cũng hoàn toàn thả lỏng, mọi người đều tập trung vào việc biểu diễn.

“A! Ngọn lửa không thể nào bì kịp với ánh sáng của nàng. Ánh nắng rơi trên má nàng như ánh sáng tỏa ra từ một viên minh châu lộng lẫy. Nàng là viên minh châu rót xuống từ bầu trời xuống nhân gian! Nhìn nàng theo đám bạn tiến lui uyển chuyển, giống như con bồ câu trắng lẩn trong đám quạ. Ta đợi điệu vũ kết thúc liền lách trái lượn phải để nắm lấy bàn tay dài trắng nhỏ của nàng.”

“Những tình yêu trước của ta chỉ là nhất thời, đêm nay ta mới gặp được tuyệt thế giai nhân!”

Giống như ngày đó đứng ngoài cửa sổ phòng học nghe nàng giảng bài cho học sinh, giờ khắc này Phùng Khác Chi cũng thầm không biết quý không hay mà đứng ở một góc lẽ đường mà xem. Hắn nhìn chăm chú vào Romeo Mạnh Lan Đinh ở trên sân khấu nhìn Juliet, trong mắt đúng là cảm xúc yêu từ lúc mới gặp. Hắn cứ nhìn thế không nhúc nhích.

Mọi việc đều tiến hành thuận lợi. Từ kịch bản đến lúc biểu diễn quá mức hoàn hảo, thậm chí so với ngày thường luyện tập thì còn tốt hơn vài phần. Một cảnh cuối cùng khi hai người yêu nhau ôm nhau mà chết, thì dưới đài tiếng vỗ tay rầm rầm vang lên.

Rất nhiều nữ sĩ và tiểu thư còn âm thầm dùng tay lau khói mắt.

Phùng Khác Chi cảm thấy mình hắn là nên rời đi, miễn để người ta nhìn thấy —— hắn vốn khinh thường tới chỗ này a. Cái chỗ này, người biết hắn quá nhiều, mà hôm nay hắn không muốn gặp ai hết, càng không muốn bọn họ biết mình tới đây.

Nhưng bước chân hắn không rời đi được. Hắn nhìn màn sân khấu lại lần

nữa bị kéo ra, vị Cố tiên sinh kia tươi cười đầy mặt mà lén dài, mang theo các thành viên trong đội kịch chào khán giả.

“Đa tạ các vị khách quý đang ngồi tại đây đã yêu thích vở kịch. Các vị có biết vị Romeo anh tuấn si tình này thực ra chính là một vị tiểu thư mỹ lệ mà mê người không?”

Cố Diễm nói xong thì cười thâm trầm mà nhìn sang Mạnh Lan Đình. Mà lúc này lực chú ý của toàn trường cũng dừng trên người nàng.

Mạnh Lan Đình ngân ra.

Mình cũng đâu có năng lực diễn xuất gì, điểm này trong lòng nàng rất là rõ ràng. Biểu hiện hôm nay chẳng qua là tận lực không làm sai, có quy củ thôi, lại được mọi người phối hợp mới làm được tốt đến thế. Nàng vốn nghĩ diễn xong là xong. Không nghĩ tới Cố tiên sinh lại đột nhiên giới thiệu mình với mọi người phía dưới.

Mạnh Lan Đình đành phải gỡ bỏ bộ tóc giả, mặt lộ vẻ tươi cười, hướng người mà hơi khom người chào hỏi. Dưới đài nỗi lên một trận xôn xao, người xem lộ ra bộ dáng kinh ngạc, nghị luận sôi nổi, ngay sau đó, một tràng vỗ tay nhiệt liệt.

“Mạnh tiểu thư tuổi còn trẻ, đã nhận chức trợ giáo của khoa toán, hôm nay lại vì chữa cháy mới đến. Cô ấy chẳng những đa tài đa nghệ, còn xuất thân đại gia. Chư vị cũng biết, Mạnh Văn Tĩnh Công, đó là Mạnh tiểu thư tổ phụ đúng không?”

Lẽ đương chim trong yên lặng ngẩn ngơ, rồi tiếng vỗ tay càng thêm vang dội. Không ít người đứng đằng sau, vì để nhìn rõ nàng hơn mà sôi nổi chen lên đằng trước. Phóng viên thì càng là chụp ảnh không ngừng.

Mạnh Lan Đình lại lần nữa hướng bên dưới khom người cúi chào. Rốt

cuộc màn chào hỏi cũng xong, mọi người xuống dưới để tháo trang sức và thay quần áo, người xem cũng bắt đầu chật rãi rời khỏi.

“Không nghĩ tới Mạnh tiểu thư diễn tốt như vậy! Quả thực chính là Romeo trong lòng tôi!”

“Tôi xem như vận khí tốt, là người cuối cùng được tuyển vào lớp của Mạnh tiểu thư, người sau nghĩ cũng đừng nghĩ, phòng học đã chật lầm rồi. Tất cả mọi người đều ngờ vực không biết có phải Cố tiên sinh đang theo đuổi Mạnh tiểu thư hay không. Vốn là tôi còn không tin nhưng hiện tại nhìn đến thì có vẻ là thật.”

“Trời ạ, thật vậy chẳng? Mạnh tiểu thư thật hạnh phúc nha!”

Phùng Khác Chi đang muốn đi lại nghe được những lời nghị luận này bay vào trong tai. Hắn quay đầu thì thấy mấy nữ học sinh đang đứng ở nơi đó mà nhiệt liệt thảo luận.

Phùng Khác Chi mặt không biểu tình mà ra khỏi lề đường.

“Di? Cửu ca?” Bỗng nhiên, phía sau truyền đến một giọng nói hưng phấn.

Phùng Khác Chi không cần quay đầu lại cũng biết là ai. Thẩm gia tiểu thư Thẩm Lệ Mi, là nữ nhi nhà thân thích của Ngũ tỷ phu.

Phùng Khác Chi không muốn gặp nàng ta nên bước nhanh hơn. Có điều Thẩm Lệ Mi lại bỏ lại đám bạn mà đuổi theo, ngăn trước mặt hắn, tâm trạng có vẻ thập phần hưng phấn.

“Cửu ca, không nghĩ được anh cũng tới. Tối hôm qua em cố ý gọi điện hỏi Bát tỷ nhưng chị ấy nói anh không tới!”

Phùng Khác Chi thuận miệng ngô ngô hai tiếng: “Tôi có việc, phải đi bây

giờ.”

“Cửu ca, cuối tuần này anh có rảnh không, tới xem em diễn đi! Bọn em tổ chức buổi diễn từ thiện ủng hộ phụ nữ và trẻ em cả nước. Lời kịch đều bằng tiếng Anh. So với vở kịch hôm nay không biết còn tốt hơn bao nhiêu! Vừa rồi anh cũng thấy rồi đó, Juliet vừa xấu vừa ngốc, còn Romeo thế mà lại là nữ a! Khó trách mươi nhìn em đã thấy kỳ quái. Nam không ra nam, nữ không ra nữ, diễn xuất cũng kém cỏi. May người dưới đài chỉ là dế nhũi, bọn họ căn bản không biết thế nào là diễn kịch, còn thấy cái kịch này tốt nữa chứ, quả là không thể tưởng tượng được. Không phải chỉ có một tinh điện ảnh thôi sao? Cũng chỉ là con hát mà thôi, đúng là rất xứng đôi với cái vị Mạnh tiểu thư này. Mạnh gia thì sao, chỉ càng khiến cô ta thêm đáng thương và ngu xuẩn. Đến nồng nỗi này, ước chừng nàng ta không cam lòng, cũng chỉ có thể dựa vào vị Cố tiên sinh này kéo lại chút thể diện trước kia, khiến mọi người hấp dẫn.....”

Thẩm Lê Mi trang điểm thời thượng, dung mạo xuất chúng, cũng học tại trường đại học lâu đời trứ danh của Thượng Hải, còn có xe đưa đón, tài xế và hầu gái đi theo. Mỗi ngày sớm muộn đều có những kẻ hâm mộ đứng ngoài công chờ để được nhìn thấy nàng ta từ xa.

Nàng ta nói không ngừng. Còn Phùng Khác Chi thì trầm mặc.

“Thẩm Lê Mi, cô con mẹ nó thử nói thêm một câu nữa xem?”

Thẩm Lê Mi cứng họng, dừng lại. Nàng ta trợn to đôi mắt xinh đẹp mà nhìn Phùng Khác Chi, sợ ngây người. Cha mẹ nàng vẫn luôn hy vọng có thể thông qua mối quan hệ với Ngũ tỷ của Phùng gia mà đính thân cho nàng với Phùng gia nhi.

Thái độ của Phùng gia nhi từ đúng là không nhiệt tình nhưng lúc trước nhờ quan hệ thân thích mà nàng vẫn thường xuyên đến Phùng gia thăm cô

Năm, mà Phùng Khác Chi đối với nàng cũng coi như là khách khí.

Đây là lần đầu tiên nàng ta nghe được từ miệng hắn lời như vậy, lại còn là nói với mình. Thẩm Lệ Mi có chút không hiểu được vào tai mình, khuôn mặt nhỏ trăng nõn nhanh chóng trăng bệch, mắt đỏ hoe, phiếm một tầng lê quan, hàm răng gắt gao mà cắn môi, bỗng nhiên xoay người mà chạy nhanh.

Phùng Khác Chi đã thoáng nhìn thấy Hề Tùng Chu đang đi về phía mình mà bên cạnh là Mạnh Lan Đình, người mà hắn không muốn nhìn thấy nhất ngày hôm nay. Hắn vội vàng quay đầu muốn đi nhưng không kịp rồi.

“Khác Chi!” Hề Tùng Chu đang nói chuyện với Mạnh Lan Đình thì thấy hắn nén liền hô lên một tiếng.

Phùng Khác Chi đành phải dừng lại, chậm rãi xoay người, hướng Hề Tùng Chu gật gật đầu.

“Khác Chi, không phải cậu nói hôm nay có việc không tới được sao? Buổi sáng lão Diêm còn cố ý đem đồ Bátỷ đưa cho Mạnh tiểu chuyển tới chỗ tôi. Lão Diêm trở về chắc đã nói với cậu rồi đúng không? Tôi cũng đã chuyển cho Mạnh tiểu thư.” Hề Tùng Chu cười nói.

Mạnh Lan Đình mới vừa tháo trang sức, đổi quần áo đi ra thì thấy Cố tiên sinh mang theo mấy phóng viên đi tới nói muốn phỏng vấn nàng. Mạnh Lan Đình đơn giản nói một câu, đem công lao toàn bộ đều đẩy lên cho Cố tiên sinh cùng đội kịch, lại lấy cớ có việc mà cùng Hề Tùng Chu đi ra, không nghĩ tới lại gặp Phùng Khác Chi.

Lần trước tan rã trong không vui ở trước cổng trường đã là chuyện cách đây một tháng. Cũng không biết Phùng gia nỡ tử trong khoảng thời gian này làm gì mà khuôn mặt trăng trèo cũng đen đi một chút.

Mạnh Lan Đình giống như không có việc gì mà cười nói: “Phùng công tử,

thật vui được gặp anh ở đây. Cảm ơn Bát tỷ, quần áo thật xinh đẹp.”

Phùng Khác Chi bày ra bộ dáng sao cũng được gật gật đầu, ngay sau đó chuyển hướng Hề Tùng Chu, nói: “Bát tỷ vừa rồi gọi điện thoại nói, mức quyên tiền có thể lớn hơn chút, lại bảo tôi bớt thời gian tới đây nói một tiếng với anh.”

Hề Tùng Chu thật cao hứng, cười nói: “Tôi cũng biết chị ấy hào phóng, lại luôn nhiệt tình với công việc cộng đồng. Tôi thay mặt cho trường cảm ơn Bát tỷ.”

Phùng Khác Chi nói: “Không có gì.”

“Buổi quyên góp là vào buổi tối, ở tiệm cơm Cẩm Giang. Ngoài ra còn có một buổi tiệc rượu cảm tạ, nếu buổi tối cậu có rảnh thì thay Bát Tỷ tới tham gia một lúc.”

Phùng Khác Chi hậm hatem hồ hố nói: “Xem tình huống đi..... Tôi chưa chắc đã rảnh.....”

“Mạnh tiểu thư!” Mấy học sinh đã đi tới, kêu Mạnh Lan Đình có việc. Mạnh Lan Đình nói lời chào với Hề Tùng Chu, rồi nhìn Phùng Khác Chi, gật gật đầu, xoay người, cùng mấy học sinh kia vừa đi vừa nói, rồi khỏi đó.

“Cửu công tử, thế mà lại gặp cậu ở đây!” Lại một giọng nói vọng tới. Hoàng thị trưởng cùng quan viên trong cục giáo dục đều đến đây. Ông ta vốn đang trò chuyện vui vẻ với những người khác thì bỗng nhiên thấy Phùng Khác Chi, ánh mắt sáng lên, bỏ lại mọi người mà cười ha hả đi tới.

Gương mặt béo tròn của ông ta gian ra nụ cười nhưng khiến từng tầng mỡ chõng chốt, dưới cổ cũng có mấy ngấn mỡ, theo nụ cười mà rung rinh.

“Phùng công tử, mấy ngày không thấy, cậu đúng là càng thêm phong độ!

Gần đây nghe nói cậu rất bận phải không? Kể cả bận mấy cũng không thể bỏ lại đồng chí mà không màng chứ? Lúc trước tôi cho người gọi qua vài lần nhưng không thấy hồi âm. Mọi người đều rất tưởng niệm Phùng công tử a. Khi nào cho chúng tôi vinh dự mời cậu bữa cơm đây?”

Hoàng thị trưởng nói xong, thì đám thư ký trưởng, cục giáo dục, và những người khác đều vỗ tay tán đồng, ánh mắt trông đợi.

Phùng Khác Chi cười như không cười, nói: “Được a, các vị vẫn nể tình cũ thì lúc nào tôi ở Hiến Bình đoàn không chịu nổi sẽ quay về.”

Hoàng thị trưởng nhanh chóng liều mạng xua tay: “Ai, lời này là sao? Nghe nói Phùng công tử muốn mang Hiến Bình đoàn đi tham gia hội thao quân sự phải không? Lão Dương mỗi ngày đều ở trước mặt tôi khen ngợi cậu! Phùng lão biết được thì cũng được an ủi rồi. Chúng tôi liền chờ Phùng công tử lúc đó đại công cáo thành. Toà thị chính chỉ là miếu nhỏ, quá mức ủy khuất Phùng công tử a!”

Khóe mắt Phùng Khác Chi nhìn thấy bóng dáng Mạnh Lan Đình đang dần dần rời đi, cười cười nhìn Hề Tùng Chu, chào hỏi rồi nói với mọi người: “Chư vị, mọi người tiếp tục, tôi có việc đi trước.”

HẢI THƯỢNG HOA ĐÌNH

Bồng Lai Khách
www.dtv-ebook.com

Chương 25

Trời tối Phùng Khác Chi mới về tới công quán.

Một tháng này mỗi ngày hắn đều đi sớm về trễ, thậm chí có lúc còn dứt khoát ở luôn tại Bộ Tư Lệnh Hiến Binh. Hôm nay hắn về sớm thế này đúng là khó mà có được.

Má Phùng thập phần cao hứng, nhanh chóng tiến lên đón hắn đi vào, vừa đi vừa đau lòng nhắc mãi, nói hắn vừa đen vừa gầy, lại hỏi hắn muốn ăn gì.

Phùng Khác Chi nói tùy tiện, về phòng tắm rửa, lúc ra ngoài thì đã thấy điện thoại vang lên. Là Ngũ tỷ Phùng Lệnh Huệ gọi tới nói: “Hôm nay sao cậu về sớm thế? Chị mới vừa gọi điện đến Bộ Tư Lệnh thì được biết cậu đã rời khỏi đó từ trưa.”

Phùng Khác Chi vừa lau mái tóc ướt vừa nói: “Làm sao vậy? Ngũ tỷ có việc gì sao?”

Phùng Lệnh Huệ nói: “Sao hôm nay cậu hỏa khí lớn vậy? Còn mắng khiến con út nhà Thẩm gia khóc rồi kia. Con bé bây giờ vẫn đang khóc, thương tâm đến nỗi buổi tiệc rượu tối nay mừng kỷ niệm đại học Chi Hoa cũng không tham dự. Vừa rồi mẹ con bé gọi điện cho chị, nói cái gì mà em nó không hiểu chuyện, nói lời không đúng chọc cậu tức giận nên bảo chị nói cậu đừng tức giận con bé, nàng sẽ giáo huấn con gái mình.”

Phùng Khác Chi lạnh lùng nói: “Không đi là tốt nhất.”

“Rốt cuộc thì con bé đã nói gì? Chị nghe mẹ con bé nói là con bé chê đội kịch của đại học Chi Hoa diễn không tốt bằng mình thế là bị cậu mắng, đúng không?”

“Bảo mẹ cô ta tự đi mà hỏi con gái mình cho rõ ấy!”

Phùng Lệnh Huệ nghe ra trong giọng nói của đệ đệ có sự tức giận thì dừng một chút: “Cũng phải, cái vị Thẩm tiểu thư này từ nhỏ được nuông chiều, vô cùng tùy hứng, chị cũng không thích. Nếu con bé không ổn thì lúc trước Ngũ tỷ giới thiệu cho cậu vị Giang tiểu thư tri thư đạt lý, người cũng đa tài đa nghệ, sao cậu cũng không vừa mắt cháu? Đúng rồi, còn có Mạnh tiểu thư! Mới ngày hôm qua, chị còn nói với Tứ tỷ của cậu về Mạnh tiểu thư. Vốn dĩ con bé là đối tượng thật tốt, cũng có sẵn hôn ước với cậu rồi nhưng mà cậu cũng gạt phắt người ta đi! Chị không hiểu, Tiểu Cửu cậu rốt cuộc nghĩ cái gì? Hiện tại trong nhà đã nhường một bước cho cậu tới Hiến Bình đoàn, tốt xấu gì cậu cũng nên nghe mọi người một câu chứ……”

“Ngũ tỷ, em còn có việc, muốn đi ra ngoài. Nếu chị không có việc gì để nói thì em gác máy đây.”

“Chị còn lời chưa nói xong đâu, cậu đi đâu chứ?”

“Bát tỷ nói em thay chị ấy đi khuyên tiền! Em phải đi đây!” Phùng Khác Chi gác máy.

.....

Buổi chiều tới tìm Mạnh Lan Đình là phóng viên học sinh của trường, họ muốn phỏng vấn đội kịch hôm nay để đăng lên báo của trường.

Thấy là học sinh và báo của trường, Mạnh Lan Đình tự nhiên sẽ không cự tuyệt, phối hợp việc hỏi đáp. Sau khi kết thúc, trong đó có một học sinh nói cảm ơn nàng, ngay sau đó đưa cho Mạnh Lan Đình một quyển sách in nhỏ,

nói: “Mạnh tiểu thư, trừ bỏ câu lạc bộ báo, chúng ta còn là thành viên của đội cùng tiến. Thành viên của hội này không giới hạn mỗi học sinh mà còn có thanh niên tiến bộ của cả Thượng Hải. Trần Thanh Thanh cũng gia nhập. Đây là sách báo chúng ta mới tự biên soạn phát hành, thỉnh cô có rảnh thì đọc rồi chỉ điểm. Nếu Mạnh tiểu thư cũng có thể tích cực gia nhập thì chính là nguồn cổ vũ cho hội!”

Để lại mấy quyển sách, mấy học sinh lần nữa lẽ phép cúi người chào rồi rời đi.

Thời gian đã không còn sớm, Mạnh Lan Đình thu quyển sách, mới vừa đứng dậy thì Hề Tùng Chu liền tìm đến đây, cùng nàng ước hẹn thời gian gặp nhau buổi tối.

Đêm nay ở tiệm cơm Cẩm Giang có hoạt động quyên góp, là hoạt động cuối cùng của lễ kỷ niệm thành lập trường, cũng là giai đoạn cao trào. Nhưng giáo sư Chu đối với loại hoạt động này luôn luôn không có hứng thú, thiệp mời đưa đến ông cũng không đi. Chu thái thái muốn đi nên sớm đã nói sẽ đi cùng Mạnh Lan Đình. Hề Tùng Chu lúc ấy biết được, liền nói mình sẽ đến đón nàng và Chu thái thái.

Trong trường học đã không có việc của Mạnh Lan Đình mà trời cũng không còn sớm nên hai người định ra thời gian hẹn gặp rồi ngắt điện thoại. Hề Tùng Chu là thành viên ban tổ chức lễ kỷ niệm, còn có việc ở lại, còn Mạnh Lan Đình đi về Chu gia ở gần trường học trước, cùng Chu thái thái chuẩn bị đi dự sự kiện buổi tối.

Đúng 6 giờ rưỡi, Hề Tùng Chu đúng hẹn tới đón hai người đi tiệm cơm. Hiện giờ giáo viên đại học chẳng những được mọi người kính trọng mà tiền lương cũng khá cao. Giống giáo sư Chu thì lương tháng ít nhất cũng ba bốn trăm đồng, chỉ cần ngày thường không ăn xài phung phí thì sinh hoạt cũng rất thoải mái.

Chu thái thái tự nhiên không thiếu quần áo và trang sức để tham dự những sự kiện thế này. Bà lại làm tóc, trang điểm thật sự khéo léo. Mạnh Lan Đình hôm nay vừa lúc cũng nhận được quần áo Phùng gia Bát tỷ đưa tới. Nàng chọn một bộ, là váy dài màu ngà, bằng lụa, vô cùng vừa người. Mái tóc ngắn đen nhánh cùng với hoa tai ngọc trai, khuôn mặt trang điểm nhẹ, trên môi bôi chút son khiến nàng trở nên cực kỳ xinh đẹp.

Hề Tùng Chu tới đón các nàng, ánh mắt đầu tiên nhìn đến Mạnh Lan Đình thì vô cùng chăm chú, trong đó có kinh diễm không thể che giấu.

Chu thái thái đứng ở một bên, phảng phất cảm thấy được Hề Tùng Chu khác thường, che miệng nhẹ nhàng mà cười.

Thời gian này, dần dần Mạnh Lan Đình cũng nhận ra Hề Tùng Chu đối xử rất tốt với mình. Nàng đương nhiên cũng có hảo cảm với hắn. Một quân tử đoan chính như vậy, nếu ở chung thì có ai không sinh hảo cảm chứ.

Nếu muốn nói đến chuyện kết hôn, rồi chung thân đại sự thì Hề Tùng Chu chihs là một đối tượng lý tưởng. Nhưng nàng hiện tại cũng không có tâm tình mà nghĩ đến chuyện này, một chút cũng không. Đệ đệ mất tích còn chưa tìm thấy, khiến nàng vẫn canh cánh trong lòng.

Huống chi Hề Tùng Chu cũng chưa từng ở trước mặt nàng lộ ý tứ muốn tiến xa hơn trong mối quan hệ này. Mà nàng tự nhiên cũng sẽ không tùy tiện chủ động nói cái gì hoặc làm cái gì. Chỉ là sau khi có tầng cảm xúc này thì gần gũi lúc ở chung với hắn cô càng thêm chú ý

lời nói và việc làm của mình, miễn cho hắn có gì hiểu lầm.

Thấy hắn nhìn mình như vậy, Mạnh Lan Đình cảm thấy có chút hơi hơi không ổn nhưng không biểu lộ ra, chỉ mỉm cười nói: “Phiền toái Hề tiên sinh, tôi và Chu bá mẫu đã chuẩn bị tốt.”

Hề Tùng Chu lúc này mới phục hồi lại tinh thần, vội vàng gật đầu, dẫn hai người đi ra ngoài, đến trước xe thì mở cửa cho họ.

Chu thái thái khoác tay Mạnh Lan Đình, cùng nàng lên xe rồi ba người đi tới tiệm cơm.

Buổi quyên góp cùng tiệc rượu cảm ơn đều được cử hành trong đại sảnh. Bên trong kim bích huy hoàng, ngọn đèn dầu chói mắt, mà những quan chức tai to mặt lớn ở Thượng Hải ban ngày đến dự thì buổi tối cũng không vắng mặt. Đại sảnh lúc này có ít nhất bốn năm trăm người, dàn nhạc cũng đang chơi nhạc, náo nhiệt cực kỳ.

Trường hợp giống như đêm nay thì đối với một trợ giáo nho nhỏ mới nhậm chức như Mạnh Lan Đình thì vốn chỉ là cùng Chu thái thái đồng hành mà thôi. Nhưng bởi vì buổi biểu diễn ban ngày mà có rất nhiều người nhận ra nàng, rất nhanh nàng đã trở thành đối tượng được chú ý đêm nay. Tiếng nhạc du dương vang lên, bắt đầu màn vũ hội trước hoạt động quyên góp. Không ngừng có người tới mời nàng khiêu vũ.

7 giờ rưỡi thì quyên góp bắt đầu. Những người ở đây không giàu cũng quý, nếu đã tới thì nhiều hoặc ít đều muốn quyên chút đỉnh. Mà nhiều người đương nhiên không cam lòng chỉ làm anh hùng vô danh. Mà nếu chỉ có một người vừa cầm chi phiếu đọc to tên người quyên góp vừa cho tiền vào hòm thì thật kỳ cục. Cho nên cũng không biết là ai phát minh ra cái biện pháp bán đấu giá. Như thế thì trường cũng thu được số tiền quyên góp cao nhất mà người ra tiền cũng được thỏa mãn tâm nguyện được khoe khoang, có thể nói là mọi người đều vui.

Đêm nay tự nhiên cũng không ngoại lệ. Trường đã chuẩn bị tranh chữ của những nhân vật xã hội nổi tiếng, giáo sư hoặc danh gia để treo lên đấu giá. Ai ra giá cao thì sẽ nhận được tranh đó.

Buổi đấu giá diễn ra thuận lợi. Giá bán ra chủ yếu dao động từ 500 – 2000. Cũng có những người khăng khái, hoặc vì tranh đoạt tác phẩm của danh gia mà đem giá cả tăng vọt lên tới bốn năm ngàn.

Dưới tiếng vỗ tay và tiếng cười, vòng đầu tiên của lễ quyên góp kết thúc. Hề Tùng Chu cũng lấy giá năm ngàn mà thay Phùng Lệnh Mỹ mua một bộ tranh chữ.

Nhạc khúc lại lần nữa vang lên, nhóm khách đang nghỉ ngơi ăn cơm hoặc là khiêu vũ giải trí.

Mạnh Lan Đình cùng Chu thái thái cùng với đám Hồ thái thái ngồi cạnh nhau, đều bàn bạc về cuộc bán đấu giá vừa rồi. Lúc này Hề Tùng Chu đi tới, thỉnh nàng khiêu vũ.

Đây là lần đầu tiên trong đêm nay hắn thỉnh nàng khiêu vũ. Mạnh Lan Đình đương nhiên không tiện cự tuyệt. Dưới sự chú mục và mỉm cười của mấy vị thái thái, nàng được Hề Tùng Chu dẫn vào sàn nhảy.

Hề Tùng Chu là một bạn nhảy rất lịch thiệp, tay hắn chỉ nhẹ nhàng đặt ở sau lưng nàng. Bước nhảy rất đơn giản, với Mạnh Lan Đình mà nói thì cũng không có gì quá khó nhưng nàng chắc không thể nào nhiều kinh nghiệm nhảy như Hề Tùng Chu.

Ngoài ý muốn chính là, không phải nàng bước sai mà nàng bị Hề Tùng Chu dẫm lên chân. Vừa bị dẫm thì Mạnh Lan Đình đã ngừng bước, khiến tiết tấu bị rối loạn, nhất thời không khôi phục lại được, không thể tránh né mà lại bị hắn dẫm một cái.

Hắn có vẻ rất hổ thẹn với điều này, vội vàng ngừng lại, hướng Mạnh Lan Đình xin lỗi, hỏi nàng có đau hay không. Theo bản năng hắn móc ra khăn tay, khom lưng ngồi xổm xuống, muốn giúp nàng lau vết bẩn trên giày.

Mạnh Lan Đinh nở nụ cười, ngăn trở động tác của hắn nói: “Không có việc gì, tôi không đau.” Hề Tùng Chu phun ra một hơi, cũng nở nụ cười với nàng.

Vào lúc nhạc đêm sau, hắn thoảng siết chặt bàn tay đang đặt lên eo nàng, miễn cho đến lúc xoay lại dẫm lên chân nàng. Hắn cứ như vậy mang theo Mạnh Lan Đinh mà khiêu vũ.

Từ bên ngoài sàn nhảy, thoạt nhìn hai người rất thân mật. Nhảy vài bước, Hề Tùng Chu bỗng nhiên phát hiện đối diện sàn nhảy có một người, đứng ở đó, một tay nâng ly rượu, ánh mắt tựa hồ dừng ở phía này, hắn “Di” một tiếng, nói với Mạnh Lan Đinh: “Khác Chi tới!”

Mạnh Lan Đinh quay đầu, thấy Phùng Khác Chi vẫn không lộ mặt lúc này quả nhiên đứng ở nơi đó. Cũng không biết hắn đến đây lúc nào.

Điệu nhảy ngừng lại.

Hề Tùng Chu mang theo Mạnh Lan Đinh, hướng Phùng Khác Chi đi qua, cười nói: “Cậu tới lúc nào? Vừa rồi cũng không nhìn thấy cậu nên tôi nghĩ là cậu có việc không tới nên tôi tự tiện làm chủ, lấy danh nghĩa công ty Bát tỳ mà đấu giá một bức tranh chữ.”

Phùng Khác Chi lại khôi phục bộ dáng mặc tây trang chỉnh tề của một cậu ấm. Tầm mắt chuyển từ vòng eo tinh tế của Mạnh Lan Đinh mà vừa rồi Hề Tùng Chu mới buông tay ra, hắn ha hả cười: “Đa tạ.”

_____ hình như là từ năm trước đến giờ Phùng Khác Chi liền không gọi mình là “Biểu thúc” nữa mà chỉ gọi tên họ. Hề Tùng Chu cũng không nghĩ nhiều, chỉ nói: “Buổi tối kết thúc xong là cậu có thể mang về.”

“Tiểu Cửu gia! Sao đến muộn vậy? Phải phạt rượu! Mau tới mau tới, đã lâu không gặp cậu!”

Đó là mấy người thân quen của Phùng Khác Chi. Mà hắn giống như không thấy Mạnh Lan Định, chỉ hướng Hề Tùng Chu tùy ý mà vẫy tay rồi xoay người đi.

HẢI THƯỢNG HOA ĐÌNH

Bồng Lai Khách
www.dtv-ebook.com

Chương 26

Tiếp theo là Chủ nhiệm Tôn lên phát biểu cảm nghĩ và cảm ơn những người đã tận lực cố gắng vì buổi lễ kỷ niệm này, trong đó ông ta còn cố ý nhắc tới Cố tiên sinh, cảm tạ hắn vì ngày kỷ niệm này mà dành thời gian chỉ đạo vở kịch cho trường.

Mà Cố tiên sinh cũng là người được chú ý nhất đêm nay. Cơ hồ toàn bộ thái thái và các tiểu thư đều yêu thích thậm chí sùng bái anh ta. Hồ thái thái ở cùng văn phòng với Mạnh Lan Đình cũng là một trong số đó.

Tối nay nàng ta vốn không tư cách tới nơi này, nhưng vì Cố tiên sinh mà nàng trăm phương nghìn kế nhờ bạn bè rồi cuối cùng cũng được cho vào. Cả đêm ánh mắt nàng cơ hồ đều dán lên người Cố tiên sinh. Mà Cố tiên sinh đêm nay cũng phá lệ anh tuấn tiêu sái, bên người vẫn luôn có những người yêu thích phim của hắn đến gần, thỉnh hắn ký tên. Nhưng cõi tình vị Cố tiên sinh này lại ưu ái với Mạnh Lan Đình, vì thế khiến Mạnh Lan Đình cũng thành mục tiêu chú ý của mọi người.

Sự tình là như thế này, sau khi Tôn tiên sinh phát biểu cảm nghĩ xong thì Cố tiên sinh cũng đi lên tuyên bố rằng bản thân mình còn lâu mới sánh được với các vị ở đây nhưng cũng nguyện quyên góp 3000 đồng tiền doanh thu một bộ phim gần đây hắn tham gia cho việc xây dựng thư viện.

Thái độ này của hắn khiến mọi người nhiệt liệt vỗ tay. Sau tiếng vỗ tay, Cố tiên sinh lại nói: “Đội kịch tuy chỉ là một câu lạc bộ sinh viên nhưng bọn họ đều có sức trẻ lớn lao, ở trên người họ tôi có thể thấy được hy vọng cho

Trung Quốc, nên cũng rất vui được góp sức làm đạo diễn. Buổi biểu diễn hôm nay thành công, may mắn được mọi người thưởng thức, đánh giá cao, đối với sự phát triển của văn hóa kịch nước nhà cũng coi như một động lực, mà tôi cũng lấy làm vinh hạnh. Tôi muốn cảm ơn toàn thể sinh viên trong đội kịch đã biểu diễn xuất sắc, đồng thời muốn đặc biệt cảm ơn Mạnh tiểu thư đã đồng ý nhận vai Romeo. Nếu không phải cô ấy dũng cảm đứng lên đảm đương, còn diễn rất xuất sắc thì công sức của đội kịch sẽ đổ sông đổ bể hết, đối với ngày thành lập trường cũng sẽ là một loại hối tiếc. May mà cuối cùng đạt được kết quả viên mãn, nên tôi muốn đề nghị chúng ta cùng cảm ơn Mạnh tiểu thư bằng một tràng vỗ tay nhiệt liệt.” Hắn bắt đầu vỗ tay trước rồi toàn trường cũng vỗ tay theo.

Trong tiếng vỗ tay như sấm, mọi người thấy Cố tiên sinh tươi cười đầy mặt mà đi tới trước mặt Mạnh Lan Đình, khom người mời Mạnh Lan Đình khiêu vũ.

Các phóng viên đều chạy tới, đèn flash lóe lên không ngừng.

Mạnh Lan Đình không nghĩ tới Cố tiên sinh sẽ nhắc đến “công lao” của mình trong đêm nay. Thật ra mà nói, nàng cũng không cảm thấy mình biểu diễn xuất sắc gì, nhiều nhất chỉ là hoàn thành thuận lợi mà thôi. Bị Cố tiên sinh ở trước mặt mọi người tâng bốc như thế, lại khiến bản thân thành mục tiêu chú mục của tất cả thì trong lòng nàng thật sự có chút xấu hổ, càng không muốn cùng hắn khiêu vũ.

Nhưng mọi người đang nhìn, nàng cũng không có khả năng cự tuyệt lời mời này. Vì thế trong mắt người ngoài thì nàng chính là vui mừng mà tiếp nhận lời mời của Cố tiên sinh rồi hai người bắt đầu khiêu vũ.

Mà bên cạnh cũng có người bắt đầu lên sàn nhảy. Trong đại sảnh tiếng nhạc lại lần nữa vang lên, bước chân nhẹ nhàng.

Phùng Khác Chi mắt lạnh nhìn, sắc mặt đen đến như bị phun mực —— cũng may gần đây hắn bị phơi đen không ít, hơn nữa dưới ánh đèn mờ ảo, cũng không ai đặc biệt lưu ý đến hắn. Huống hồ, mọi ánh mắt giờ phút này đều hướng về hai người đang nhảy kia.

“Hè tam gia gần đây liên tục bồi bên người vị tiểu thư này, giống như có ý tứ. Chờ chút nữa các ngươi ai có thể thỉnh vị tiểu thư này khiêu vũ thì ta sẽ bao hắn một đêm ở Tân thế giới.” Trình công tử nhìn chăm chăm thân ảnh kia trong chốc lát, bỗng nhiên nói. Hắn vừa rồi muốn đi thỉnh nàng nhảy, nhưng nhìn thấy có người trước đó đã bị nàng uyển chuyển từ chối, sợ mất mặt nên không đi qua.

Trừ bỏ việc không tiện đoạt người với Hè tam công tử trước mặt mọi người thì thân phận và dòng họ của Mạnh tiểu thư cũng khiến hắn cỗ ky, không dám đối đãi khinh mạn như những tiểu thư bình thường.

Mọi người không đáp lời. Cái dịp như thế này, quan trọng nhất là mặt mũi. Ai muốn bị mất mặt chứ?

“Tiểu Cửu gia, nếu không cậu lên đi. Ở Thượng Hải này không có nữ nhân nào dám không cho Tiểu Cửu gia mặt mũi a. Chung tiểu thư vì thanh cao mà nổi danh, cuối cùng còn không phải ngoan ngoãn theo Tiểu Cửu gia?”
Hoàng công tử ở một bên khuyến khích.

Phùng Khác Chi nâng nâng mí mắt, lạnh lùng mà nói: “Người như vậy, Phùng Khác Chi ta sẽ để mắt sao?” Hắn dừng một chút lại nói: “Ta khuyên các ngươi, cũng đừng nghĩ đến chuyện mời cô ta khiêu vũ, hoặc là đánh cái chủ ý gì. Cái vị Mạnh tiểu thư này không cùng một đường với mấy người đâu!”

Ngữ khí của hắn cực kỳ nghiêm khắc, thậm chí phảng phất mang theo điểm uy hiếp khiến mọi người bên cạnh sững sốt. Bọn họ không rõ, Cửu công

tử tự chướng mắt vị tiểu thư này nhưng sao lại cấm người khác tiếp cận chứ. Có điều không ai dám đặt câu hỏi, chỉ hùa theo hắn nói: “Vâng, vâng. Vị tiểu thư này nhiều nhất cũng chỉ có thể coi như thanh tú, làm sao so được với Chung tiểu thư, phong tình vạn chủng, giọng nói ngọt ngào, càng thêm khuynh đảo chúng sinh. Tiểu Cửu gia, sự kiện đêm nay lớn thế này sao không mang theo Chung tiểu thư tới?”

Phùng Khác Chi híp mắt, nhìn chăm chăm cặp đôi vẫn đang nhảy kia, không rên một tiếng.

Lúc này, Chủ nhiệm Tôn bưng ly rượu, đi bên cạnh Trương bí thư của tòa thị chính đến trước mặt hắn: “Phùng công tử đêm nay đại giá quang lâm, đúng là vô cùng vinh hạnh a! Tôn Nguyên may mắn có cơ hội được gặp mặt, xin kính Phùng công tử một ly, mong công tử nể mặt.”

Phùng Khác Chi bưng lên cái ly của mình, chạm cốc với Chủ nhiệm Tôn, sau đó uống một ngụm.

Trương bí thư cười dài nói: “Thật tốt. Phùng công tử, có chuyện này mong Phùng công tử giúp một chút. Đêm nay Chủ nhiệm Tôn vốn là muốn mời Chung tiểu thư đến hát một bài, cũng coi như cảm tạ các vị khách quý. Chỉ là Chung tiểu thư từ chối, không chịu tới. Chủ nhiệm Tôn rất là tiếc nuối, muốn thỉnh Phùng công tử hỗ trợ mở lời mời Chung tiểu thư tới, cậu thấy sao?”

Phùng Khác Chi chậm rãi thu hồi ánh mắt đang nhìn sàn nhảy. Trương bí thư Chủ nhiệm Tôn đều nhìn hắn chờ đợi.

Phùng Khác Chi bỗng nhiên cười cười, nói: “Cũng tốt, vậy bảo cô ấy tới góp vui đi. Mọi người cứ đi gọi điện, nói là ý của tôi.”

Hai người tức khắc vui vẻ ra mặt. Trương bí thư ha ha cười nói: “Nhờ

phúc của Phùng công tử mới có thể được nghe Chung tiểu thư hát.”

Chủ nhiệm Tôn cảm tạ rồi vội đi gọi điện. Bên kia nghe nói là ý của Phùng Khác Chi thì đáp ứng tới ngay. Chủ nhiệm Tôn vội an bài người đi đón.

Điệu vũ ngừng, Mạnh Lan Đình được Cố tiên sinh dắt ra. Thì ra dịp còn chưa đi về chỗ Chu thái thái, bên cạnh cũng không có ai, Mạnh Lan Đình rốt cuộc nói ra lời trong lòng mình: “Cố tiên sinh, kỳ thật hôm

nay diễn được chỉ là do may mắn, tôi cũng không thấy bản thân diễn tốt gì. Ngài cứ một hai quá khen như vậy thì thật sự khiến tôi không đảm đương nổi. Cảm ơn ngài đã có ý tốt hy vọng lần sau ngài không cần làm như vậy nữa.”

Cố tiên sinh giống như không nghĩ tới nàng lại không nhận ý tốt của mình, nao nao nửa ngày mới vỗ trán mình, mặt áy náy: “Xin lỗi xin lỗi, tuy rằng tôi hoàn toàn xuất phát từ ý tốt, cũng đều nói lời trong lòng, hơn nữa Mạnh tiểu thư xuất thân danh giá đáng được mọi người chú ý. Nhưng nếu Mạnh tiểu thư không quen thì tôi sẽ không nói nữa. Xin lỗi vì sự đe dọa của tôi, hy vọng cô không để ý.”

Mạnh Lan Đình nghe hẵn đáp ứng, lại còn xin lỗi thì rốt cuộc nhẹ nhàng thở ra, mỉm cười nói: “Tôi cũng Cố tiên sinh có ý tốt. Lòng tôi xin nhận. Cảm ơn Cố tiên sinh không trách tôi không biết tốt xấu.”

“Sao lại thế được? Mạnh tiểu thư ngược lại khiến tôi phải lau mắt mà nhìn.” Cố tiên sinh ha ha mà cười, đưa Mạnh Lan Đình về chỗ Chu thái thái.

Hồ thái thái lập tức nắm lấy cơ hội, lấy ra ảnh của Cố tiên sinh mà mình đã chuẩn bị, lại xin Cố tiên sinh ký tên. Những nữ nhân bên cạnh cũng đi theo sôi nổi yêu cầu.

Cố tiên sinh tươi cười thân thiết, nhất nhì đều ký cho đám Hồ thái thái.

Qua một lúc, Cố tiên sinh lại bị người thỉnh đi, mà đám Hồ các thái thái vẫn còn nghị luận.

“Lan Đình, tôi thấy vị Cố tiên sinh này đối với cô cũng rất chiểu cố a!”
Chu thái thái nhỏ giọng nói.

Chu thái thái không xem phim điện ảnh, đối với Cố tiên sinh tự nhiên cũng không có tâm lý sùng bái gì. Ở trong lòng bà thích Hề Tùng Chu cùng Mạnh Lan Đình hơn, hơn nữa bà thấy người nào đến trước mới thăng, vì vậy không thích Cố tiên sinh cho lắm.

“Ta thấy hắn bộ dáng tốt nhưng không quá đáng tin cậy. Lan Đình ngươi đừng ngại bá mầu lắm miệng, nam nhân là phải giống Hề tiên sinh mới an ổn.” Lúc Chu thái thái hướng Mạnh Lan Đình thấp giọng mà giáo huấn kinh kiệm nhân sinh của mình thì nàng lại có chút thất thần.

Cũng không phải nàng cố tình đi để ý hành động của Phùng gia nhi mà nàng luôn có cảm giác Phùng Khác Chi đang nhìn chăm chăm mình. Hơn nữa cái loại ánh mắt mang theo điểm âm trầm này khiến nàng không thoải mái trong lòng. Nàng hơi hơi xoay mặt, lại lần nữa liếc liếc mắt một cái, quả nhiên vừa lúc đụng phải ánh mắt hắn.

Mạnh Lan Đình thật sự nhìn không được, không tránh né mà nhíu nhíu mày, cách mọi người mà hung hăng nhìn chăm chăm hắn. Hắn giống như sững sốt, lập tức xoay người, bưng lên một ly rượu rồi không nhìn nàng nữa.

Mạnh Lan Đình lúc này mới thu hồi ánh mắt, lại thấy Chủ nhiệm Tôn lại lần nữa lên sân khấu, tuyên bố một tin tức tốt. Ông ta nói hôm nay vinh hạnh mời được ngôi sao ca nhạc Chung tiểu thư nổi tiếng Thượng Hải tới biểu diễn làm mọi người vô cùng hoan nghênh.

Giọng hát của Chung tiểu thư mềm như bông, lại ngọt ngào, nam tử nghe

thấy thì sẽ không cầm được lòng mà mềm nhũn. Mạnh Lan Đình thường nghe thấy nàng hát trên đài mà giáo sư Chu mở, biết nàng là một ngôi sao ca nhạc đang nổi.

Chu thái thái đối với Cố tiên sinh là có thành kiến nhưng đối với vị Chung tiểu thư mỗi ngày nghe thấy trên đài kia lại vô cùng tò mò. Vừa nghe nói Chung tiểu thư đến thì bà vô cùng chuyên chú, không nói chuyện với Mạnh Lan Đình nữa.

Toàn trường vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt. Mạnh Lan Đình nhìn qua.

Chung tiểu thư mang giày cao gót, vừa mỉm cười với mọi người đang vỗ tay, vừa đi đến sân khấu, đứng yên. Mỗi nàng ta đỏ rực, tóc quăn, vẻ đẹp vũ mị, mặc một bộ sườn xám ngắn tay mà tím ấm áp có thêu hình mây, lộ ra hai cánh tay trắng ngắn, dáng người rất đẹp phô ra. Quả thật nàng ta đứng trên đài lấp lánh ánh sáng, lộ ra vẻ yêu mị, quyến rũ vô cùng.

Nàng hát một bài, mà giọng hát so với Mạnh Lan Đình nghe ở trên đài còn muôn ngọt ngào hơn, ngọt giỗng đường, cứ từ từ mà tiến từ lỗ tai vào trong lòng. Mỗi người nghe được đều thấy say mê, chỉ một bài mà tiếng vỗ tay như sấm, dưới sự thỉnh cầu của mọi người, Chung tiểu thư lại hát tiếp một bài khác.

Hát xong, ánh mắt nàng ta lưu động, cười nói: “Cảm ơn chư vị cố vũ. Hôm nay có thể tới nơi này, vì khách quý của trường mà hiến khúc là vinh vinh hạnh lớn lao của tôi.”

Phùng Khác Chi hướng người phục vụ của tiệm cơm đang đứng cạnh mình búng tay một cái, người kia đi qua nghe hắn phân phó thì lập tức thỉnh Chủ nhiệm Tôn lại đây.

Chủ nhiệm Tôn vội vàng đi tới, Phùng Khác Chi nói vài lời khiến mắt

Chủ nhiệm Tôn lập tức tỏa sáng, xác nhận xong thì mặt mày hồng hào, bước nhanh đi lên đài, cầm microphone, cao giọng tuyên bố: “Chư vị, còn có một tin tức cực tốt! Chung tiểu thư đêm nay chẳng những tới đây vì chư vị khách quý hiến khúc mà còn khăng khái quyên tiền, nhận lời sẽ quyên toàn bộ số tiền xây thư viện còn thiếu!”

Toàn trường tức khắc lặng im. Trong ngắn ngủi vài phút, mọi người đều hiểu rõ ràng. Đây là Phùng gia công tử giúp Chung tiểu thư thiếp vàng lên mặt mà.

Vô số ánh mắt không nhìn Chung tiểu thư trên đài mà là nhìn về phía Phùng Khác Chi.

Phùng Khác Chi dựa ở một cái ghế, buông bật lửa trong tay xuống, cười nói: “Chư vị nhìn tôi như vậy làm gì? Đây là hành động từ thiện của Chung tiểu thư, hắn là nên vì nàng mà vỗ tay chứ!”

Mọi người lúc này mới vỗ tay, trong đại sảnh tức khắc phát ra một trận vỗ tay như sấm. Các phóng viên đêm nay thu hoạch được rất nhiều tin tức, hưng phấn không thôi, lại vội vàng mà chụp ảnh.

Chung tiểu thư ở trên đài lại tựa hồ rất kinh ngạc, thăng đến khi tiếng vỗ tay vang lên mới lĩnh hội được cái tin tức đột nhiên rơi xuống đầu mình này. Nàng chậm rãi xoay khuôn mặt đang cười lướt qua đám người, tìm được hướng của Phùng gia Cửu công tử.

Nhưng ánh mắt hắn lại không dừng ở trên người nàng. Nàng theo ánh mắt hắn nhìn qua thì thấy một vị tiểu thư tóc ngắn, mặc váy màu ngà ngồi trong đám người.

Hắn đang nhìn nàng ta. Trong đáy mắt Chung tiểu thư chậm rãi nổi lên thán sắc hoang mang.

HẢI THƯỢNG HOA ĐÌNH

Bồng Lai Khách
www.dtv-ebook.com

Chương 27

Không khí tiệc rượu bở vì có sự kiện ngoài ý muốn này mà được đẩy lên cao trào. Quan hệ của Phùng Khác Chi và Chung Tiểu Tình rất nhanh đã lấn át Cố tiên sinh, trở thành tâm điểm của buổi tiệc.

Ngay cả Chu thái thái cũng nhịn không được tò mò mà hỏi thăm bát quái một vòng, trở về liền nói với Mạnh Lan Đình. Vị Chung tiểu thư này quả nhiên rất có bản lĩnh, thế nhưng có thể đem Phùng gia Cửu công tử đốn gục, khiến hắn cam tâm tình nguyện vì nàng ta mà vung tiền như rác.

Nàng có thể xác định mà nói, khoản tiền quyên góp hôm nay của Chung tiểu thư là do Phùng gia công tử chi ra. Mạnh Lan Đình nhìn thân ảnh của Phùng gia nhi tử ở bên cạnh Chung tiểu thư cùng trò chuyện vui vẻ với mọi người. Nàng sờ sờ đồ vật trong ví mình mang đến, lấy cớ đứng lên, lặng lẽ đi tới chỗ đăng ký khoản quyên góp, từ trong bao lấy ra một chồng đô la Mỹ, đẩy qua nói: “Đây là mấy ngày hôm trước có một vị nhân sỹ giấu tên nhờ tôi quyên tặng, vì dịp này mà công hiến một chút.”

Mấy nhân viên công tác có chút kinh ngạc, nhưng vẫn nhận, đăng ký lên rồi lại nhờ Mạnh Lan Đình chuyển lời cảm ơn. Mạnh Lan Đình gật đầu, mỉm cười xoay người.

Lúc này Mạnh Lan Đình rốt cuộc cảm thấy trong lòng thoải mái chút —— cũng chính đêm nay, nàng mới rõ ràng mà ý thức được mình ghét đứa con trai của Phùng gia này đến mức nào. Nàng chán ghét hắn đến nỗi có chút hối hận đã ngăn cản Phùng lão gia ngày đó đánh hắn.

Tuy rằng nghĩ như vậy thì thật là xin lỗi Phùng lão gia và Phùng gia các vị tỷ tỷ vẫn đối xử tốt, còn giúp mình tìm đệ đệ nhưng đây là cảm xúc chân thật của nàng. Hiện tại nhớ tới hắn hôm nay không ngừng dùng ánh mắt nhìn nàng thì thấy cả người nổi da gà, vô cùng chán ghét hắn.

Lúc quyên xong số tiền này, nàng liền cảm thấy một chút liên hệ duy nhất của nàng và Phùng gia chỉ từ rốt cuộc cũng hoàn toàn biến mất. Mạnh Lan Đình một thân nhẹ nhàng. Lúc này đã là 9 giờ rưỡi, tiệc rượu vẫn còn náo nhiệt, mà Chu thái thái quen ngủ sớm thì đã thấy có chút mệt mỏi nên muốn đi về. Mạnh Lan Đình chính ước gì được đi ngay nên lập tức gật đầu, hai người nói lời từ biệt người quen xung quanh rồi đứng dậy.

Hề Tùng Chu rất nhanh đã đi tới, đưa hai người về. Việc bọn họ đi về cũng không kinh động nhiều người. Đám khách quý vẫn uống rượu, khiêu vũ, nói chuyện phiếm, giao tế, cuối cùng dần dần biến thành thảo luận tình hình chính trị, lại tranh luận hướng đi của thời cuộc.

9 giờ bốn mươi phút, Chủ nhiệm Tôn thấy có khách quý uống đến đổ mặt bắt đầu tranh cãi lên, không khí cũng có chút không hợp thì vội vàng đi đến hòa giải, cười nói: “Cảm ơn mọi người, đêm quyên góp hôm nay thật sự là rất thành công. Đại học Chi Hoa thành lập bấy lâu, đào tạo ra rất nhiều anh tài, trải rộng toàn cầu. Mới vừa rồi, Mạnh tiểu thư còn thay một vị bằng hữu giấu tên quyên tặng trường một khoản tiền đô la Mỹ không nhỏ. Được bạn bè và mọi người ưu ái, thật là vinh hạnh cho chúng tôi.”

Đề tài một chút đã bị xoay trở về, mọi người cũng sôi nổi khen ngợi. Chỉ có Phùng Khác Chi lại thấy nao nao.

Hắn cầm lòng không đậu, lại lần nữa nhìn thoáng qua vị trí đã sớm không còn ai kia, trước mắt hiện ra lần đầu tiên mình gặp nàng. Lúc đó hắn đem một chồng đô la Mỹ vừa rút từ ngân hàng ra mà mạnh mẽ nhét vào túi áo khoác của nàng.

Một khắc đó nàng vẫn còn tóc dài, bện thành một bím tóc rất đẹp, nhu thuận mà rũ xuống eo, ngọn tóc theo bước chân nàng mà dong đưa nhẹ nhàng có quy luật.

Tâm tình của hắn càng trở nên ác liệt thêm. Hắn cũng không biết đêm nay một khắc kia trong đầu mình nghĩ cái gì, lại ẩn ẩn chờ mong cái gì mà lại làm ra một hành động ngu ngốc như vậy?

Một khắc nói ra lời kia, nhìn đến thần sắc bình tĩnh của nàng, giống như nàng không hề chú ý tới sự kiện ngoài ý muốn này thì hắn đã hối hận.

“Chư vị, ta còn có chút việc, đi trước.” Phùng Khác Chi bỗng nhiên buông ly rượu trong tay, hướng những người bên cạnh nói, xoay người rời khỏi bữa tiệc.

Không khí ban đêm, mang theo cảm giác mát lạnh tiến vào phế phổi của Phùng Khác Chi nhưng vẫn không dập được ngọn lửa trong lòng hắn.

Chung tiểu thư tự nhiên cũng đi ra với hắn, đứng ở phía sau, nhìn bóng dáng hắn, nhỏ giọng nói: “Phùng công tử.....”

“Để tài xế đưa cô về. Chi phiếu ngày mai tôi sẽ cho người cầm qua chỗ cô.” Phùng Khác Chi nói xong, tự lén ô tô của mình mà lái đi mất.

Chung tiểu thư nhìn chiếc xe kia nhanh chóng vọt vào bóng đêm thì đứng ở cửa nhà hàng, áp xuống cổ phiến muộn đang trào lên, chậm rãi xoay người, cũng lên chiếc xe trở mình, đi về một hướng khác.

Trong một gian phòng ở Bộ Tư Lệnh Hiến Binh, từ 10 giờ, chuông điện thoại vẫn vang không ngừng. Tất cả đều là các tỷ tỷ của Phùng Khác Chi gọi tới. Phùng Khác

Chi bèn rút dây điện thoại, gục đầu mà đi ngủ.

Nửa đêm, một nhân viên trực phòng thông tin nhút nhát sợ sệt tới gõ cửa, nói vị phu nhân kia gọi điện tới anh ta không dám không tiếp.

Phùng Khác Chi đành đi tới xăm lại đường dây điện thoại.

“Tiểu Cửu, cậu rốt cuộc muốn làm gì? Hồ nháo cũng phải có mức độ thôi! Chị không phải nói đến chuyện cậu quyên tiền xây thư viện, đây là chuyện tốt. Nhưng chị không hiểu cậu vì sao muốn làm thế? Đại tỷ cho rằng từ trước cậu đại khái là bất mãn với trong nhà nên mới hồ nháo. Hiện tại đã cho cậu đi Hiển Bình đoàn, cũng coi như đã nhượng bộ rồi đi? Cha nghe nói cậu làm việc cũng có chút bộ dáng, mới hai ngày trước nói chuyện với chị còn rất vui mừng. Không nghĩ tới hiện tại cậu lại đột nhiên làm ra cái trò này!”

“Cái cô Chung tiểu thư kia rốt cuộc làm thế nào mà mê hoặc cậu? Trong nhà an bài người để cậu làm quen thì cậu không đi, trước kia còn ủng hộ cô ta làm cái gì mà Thượng Hải tiểu thư! Chơi chơi thì có thể, nhưng đừng để nữ nhân đùa giỡn chứ! Việc đêm nay xảy ra là cậu muốn tỏ vẻ cái gì? Muốn tuyên cáo thiên hạ rằng không phải cô ta thì cậu không cưới à?”

“Chị nói cho cậu biết, kể cả cha có gật đầu thì cửa này của chị cậu đừng nghĩ qua được.” Trưởng tỷ Phùng Lệnh Nghi ở đầu bên kia cất giọng nói nghiêm khắc chưa từng có, lại mang theo một tia sầu lo không thể che giấu. Nàng biết đệ đệ của mình, vạn nhất hắn ngoan có lên thì ai cũng không cản được, ngay cả mình cũng không làm gì được.

“Cậu đâu rồi? Câm rồi sao? Cậu nói đi, rốt cuộc là muốn làm gì?”

“Đại tỷ, em muốn ngủ.” Phùng Khác Chi trầm giọng nói một câu rồi gác điện thoại.

Ngày hôm sau, lúc 5 giờ sáng, trời còn chưa sáng, cảnh vệ gác cổng của Bộ Tư Lệnh đã mở cổng lớn cho xe của Phùng tham mưu đi ra. Chiếc xe

nhanh chóng gào thét vút ra, rồi biến mất trong sương sớm mông lung.

Cửa sổ căn phòng kia mở cả đêm, trên cửa sổ là đầu lọc thuốc lá vứt tú tung, ngang dọc, bật lửa ném một bên mà bao thuốc sớm đã trống không.

.....

Một đêm không mông mị, nàng ngủ rất ngon.

Buổi sáng ngày hôm sau, đúng 6 giờ rưỡi, Mạnh Lan Đình đã dậy theo thói quen. Giáo sư Chu nói không cần đến trường sớm như vậy nhưng nàng vẫn một mình ra cửa trước. Từ nhà giáo sư Chu đi ra, qua đường cái, xuyên qua một con đường đầy cây xanh là tới cửa sau của trường.

Con đường cây xanh này được học sinh đặt tên là Ái Mộng Lộ. Hai bên đồng ruộng, phòng xá rải rác. Vào mùa xuân hạ thì lá cây dày che lấp mặt trời, vào thu đông thì lá cây rụng lá tả. Một năm bốn mùa đều có phong cảnh. Lúc thời tiết tốt, vào lúc chạng vạng, có không ít học sinh cùng giáo viên đều thích tới đây tản bộ tâm sự. Chỗ này quả thực là chỗ phù hợp làm việc nhàn nhã, cho nên mới có cái tên kia.

Mạnh Lan Đình cũng rất thích con đường này, sớm hay muộn nàng đều đi qua con đường này để di chuyển giữa trường và nhà, cũng giống như đi tản bộ.

Nàng ôm giáo án phải dùng hôm nay, lắng tai nghe tiếng chim hót, hít vào khí lạnh mùa xuân, bước trên con đường râm mát. Con đường này dài chừng hai dặm, đi được một nửa thì nàng chợt nghe thấy phía sau có tiếng động cơ xe vang lên.

Hiện tại ô tô vốn không nhiều lắm, con đường này cũng không rộng nên trừ phi tài xế muốn đi tắt hoặc lạc đường chứ ngày thường rất ít người đi ngang qua đây.

Mạnh Lan Đinh không quay đầu lại, chỉ đi sang bên cạnh nhường đường.
Không nghĩ tới cái ô tô kia đi lên sau đó lại chậm rãi dừng bên cạnh mình.

Mạnh Lan Đinh quay mặt qua, bỗng thấy nao nao. Người kia thế mà lại là
Phùng gia nhi tử!

Hắn không mặc áo khoác, chỉ mặc áo sơ mi, quần áo nhăn dùm dó, cổ áo
cũng mở hai cúc, đầu tóc ngày thường vẫn luôn bóng loáng, không chút cẩu
thả thì nay nhìn có chút loạn, rũ xuống trán.

Hắn quay mặt đi, hai con mắt nhìn nàng, đáy mắt có vài sợi tơ máu khiến
người ta cảm thấy hắn tối qua quá vất vả, ngủ không tốt cho nên mới mệt mỏi
thế này.

Mạnh Lan Đinh rất nhanh phục hồi lại tinh thần, nhớ tới bộ dáng hắn
mang theo Chung tiểu thư đi trò chuyện, giống như cá gặp nước thì nàng bất
động thanh sắc lùi một bước. Nàng hơi hướng hắn gật gật đầu nói: “Tìm tôi
sao? Có chuyện gì?”

HẢI THƯỢNG HOA ĐÌNH

Bồng Lai Khách
www.dtv-ebook.com

Chương 28

Phùng Khác Chi mở cửa xe, bước xuống dưới, chậm rì rì mà đi tới trước mặt nàng, đến gần thì dừng lại. Hắn không nói lời nào, đôi mắt sung huyết đại biểu cho việc túng dục quá độ kia cứ nhìn nàng chăm chăm làm cho đáy lòng Mạnh Lan Đinh nhịn không được lại trào ra ác cảm. Nàng dùng ngữ điệu khách khí nhất của mình mà lặp lại lần nữa: “Phùng công tử, có việc gì mời nói.”

Phùng Khác Chi phảng phất giống như mộng du mới tỉnh, ngừng lại một chút rồi nói: “Khoản tiền tiền đô la Mỹ kia..... Là lúc trước tôi.....” Giọng hắn mang theo điểm nghẹn ngào, nói được một nửa, giống như cảm thấy vấn đề này thật ngu xuẩn nên lại ngậm miệng.

Mạnh Lan Đinh thần sắc nhàn nhạt, chỉ hỏi lại một câu: “Anh nói đi?”

Hắn trầm mặc một lát, rồi không được tự nhiên mà hơi hơi quay mặt đi, tầm mắt giống như bị nắng sớm mùa xuân phiêu đãng trên đồng ruộng bên cạnh con đường này hấp dẫn.

Mạnh Lan Đinh rốt cuộc mỉm nhẫn nói: “Phùng công tử nếu không có việc gì thì tôi đi trước đây. Tôi có việc cần chuẩn bị sớm.” Nàng không nhìn hắn mà cất bước đi qua. Đi được vài bước thì nghe được tiếng bước chân phía sau, là Phùng Khác Chi đang đuổi theo.

“Chờ một chút.” Hắn nói, giọng có điểm nhẹ.

Mạnh Lan Đinh cực lực áp xuống cảm giác không kiên nhẫn trong lòng,

dừng bước quay đầu.

Phùng Khác Chi đút hai tay vào túi, lại đi tới trước mặt nàng. Lần này, hắn phảng phất giống như đã hạ quyết tâm mà nói: “Mạnh tiểu thư, tôi không thích nói chuyện thị phi sau lưng người khác nhưng có chuyện tôi nghĩ cô cần biết. Cô không cần quá thân cận với vị Cố tiên sinh kia. Người khác không rõ ràng lắm nhưng tôi biết. Cố tiên sinh thoát nhìn ngắn nắp, kỳ thật không phải người giữ bốn phận gì..... Thượng Hải là cái chảo nhuộm, nhân tâm càng phức tạp, một tiểu thư trẻ tuổi như cô giao thiệp không sâu, lại mới đến thì sẽ dễ dàng bị mê hoặc..... Nếu chơi chơi thì không thành vấn đề nhưng đừng coi là thật, cũng đừng bị phồn hoa mê hoặc, nếu không vạn nhất bị người bắt nạt thì cũng không biết nói lý ở đâu.....”

Mạnh Lan Đình nhàn nhạt nói: “Cảm ơn lời khuyên.” sau đó nàng không nhìn hắn mà tiếp tục bước đi.

Phùng Khác Chi đứng ở nơi đó, nhìn bóng nàng rời đi, trên mặt lộ ra một loại do dự, muốn nói lại thôi, cuối cùng rốt cuộc nhịn không được, lại hướng nàng nói: “Hề Tùng Chu..... là người tốt, không thể bắt bẻ gì, nhưng là _____”

Hắn giống như đang rỗi rãm.

Mạnh Lan Đình đột nhiên dừng bước, quay lại nhìn chăm chăm hắn.

Phùng Khác Chi phảng phất hoảng sợ, vội vàng ngậm miệng. Đợi trong chốc lát, thấy nàng không nói, chỉ nhìn chăm chăm mình thì hắn chần chờ sau đó thử nói: “Mạnh tiểu thư, cô đừng hiểu lầm..... Tôi không có ý gì khác, càng không phải muốn chửi bới bất kỳ ai, chỉ sợ cô về sau bị khó xử.....”

“Anh không cần phải nói!” Mạnh Lan Đình rốt cuộc nhịn không được, lập tức đánh gãy lời hắn, ngữ khí cực kỳ lạnh lẽo: “Tôi cảm ơn anh đã mạo hiểm

chửi bới nói người khác nguy hiểm với tôi! Nhưng mặc kệ anh xuất phát từ mỗi quan hệ thân thuộc giữa Phùng Mạnh hai nhà hay do Phùng bá phụ dặn dò mà muốn hảo tâm nhắc nhở tôi một câu thì tôi chỉ muốn nói, cho tới bây giờ, sự khi dễ hoặc nói là nhục nhã lớn nhất mà Mạnh Lan Đình tôi nhận được không phải đến từ kẻ khác mà chính là đến từ Phùng công tử anh!"

Từ khi biết người này, mọi chán ghét và bất mãn vẫn đè nén trong đáy lòng đã lên đến đỉnh điểm đêm hôm qua. Trong một khắc này mọi cảm xúc cuồn cuộn dâng lên, khiến nàng không thể nào khống chế: "Anh là gì của tôi? Tôi cần anh phải dạy tôi kết giao bằng hữu thế nào sao? Nên làm cái gì, không nên làm cái gì, tôi vô cùng rõ ràng, không cần anh chỉ điểm!"

Mạnh Lan Đình đảo mắt qua gương mặt dần dần khó coi của hắn, cười lạnh: "Nếu tôi nói làm anh thấy bị mạo phạm, ngượng ngùng thì cũng mặc kệ, bởi vì đây là những gì tôi muốn nói! Đến bây giờ tôi vẫn còn nhớ rõ lần đầu tiên gặp anh đã nói với tôi câu kia. Nếu anh đã quên thì để tôi nhắc lại. Lúc đó anh nói về sau đừng để tôi nhìn thấy cô nữa. Đây cũng là hy vọng của tôi!"

Gió phảng phất ngừng lại. Tiếng chim hót trên cây ngô đồng càng phá lệ lảnh lót. Phùng Khác Chi cứng đờ mà đứng đó nhìn nàng, môi mím chặt, đáy mắt trào lên một tia hỗn loạn tối tăm. Bỗng nhiên hắn gật mạnh đầu, lạnh giọng nói: "Tôi đã biết, coi như tôi là tiểu nhân, sáng sớm không nên đến quấy rầy Mạnh tiểu thư cô." Hắn xoay người, đi đến bên ô tô, bước chân rất mạnh, rất nhanh đã lên ô tô, khởi động rồi phóng vút đi.

Mạnh Lan Đình đứng tại chỗ, gắt gao mà ôm giáo án trong tay, bởi vì không tự giác dùng sức nén ngón tay cô trắng nhợt, móng tay cũng mất hết huyết sắc. Lúc đầu tim nàng đập thật nhanh, khóe mắt cũng hơi nóng lên. Nàng nhìn chiếc xe kia rõ cuộc hoàn toàn biến mất cuối còn đường thì trong lòng rõ ràng đây có lẽ là lần cuối cùng Phùng gia nhi tử xuất hiện trước mặt mình.

Nàng nhắm mắt, chậm rãi hít vào một ngụm khí trong lành, rốt cuộc cảm thấy trong lòng hoàn toàn thoái mái. Nàng xoa xoa khói mắt, xoay người, tiếp tục đi về phía trước.

Hôm nay rất bận. Khoa toán có không ít sinh viên mới vào, buổi sáng, buổi chiều nàng đều có lớp, lại giúp giáo sư Chu sửa sang lại một phần tư liệu, tới bốn giờ chiều tan học mới xem như bớt việc. Những người khác trong văn phòng đã về hết, nàng đang thu thập bài của học sinh, định mang về nhà để buổi tối chửa bài. Hồ thái thái còn ở lại, cầm cái gương nhỏ mà tông son, nói chuyện phiếm với Mạnh Lan Đình.

“Mạnh tiểu thư, Cố tiên sinh có phải thật sự theo đuổi cô không? Tất cả mọi người đều nói thế.” Nàng ta lộ ra biểu tình hâm mộ.

Mạnh Lan Đình ngẩng đầu, thần sắc nghiêm túc, nói: “Không thể nào, Hồ thái thái không cần tin. Lời đồn như vậy đối với tôi mà nói là quá khen rồi nhưng đối với người có địa vị như Cố tiên sinh thì đúng là không tôn trọng, cũng ảnh hưởng không tốt. Lần tới nếu cô nghe được ai nói thế thì phiền cô làm sáng tỏ với bọn họ.”

“Hảo, hảo, như vậy thì quá tốt, tôi sẽ nhớ kỹ.” Sùng bái nam thần cũng không giống việc nam nữ bình thường động phàm tâm, Hồ thái thái rất là cao hứng, một ngụm liền đáp ứng, cất gương và son môi rồi thân thiết nói: “Cô cũng sắp đi rồi phải không? Chúng ta cùng đi nhé.”

Mạnh Lan Đình nói: “Hồ thái thái đi trước đi, tôi còn phải một lúc nữa mới xong việc.”

Hồ thái thái đi rồi, Mạnh Lan Đình cũng thu thập nốt đồ, tắt đèn rời đi, tới lề đường của trường. Sau lề đường có

một phòng học trống, chính là nơi đội kịch dùng để tập luyện. Mấy người

Trần Thanh Thanh đang ở đó nhiệt tình thảo luận cái gì đó. Nàng nhìn thấy Mạnh Lan Đình tới thì cao hứng đi qua nói: “Mạnh tiểu thư, hôm nay vốn dĩ muốn đi tìm cô nhưng sợ cô bận nên em định ngày mai mới đi tìm. Không nghĩ chính cô lại tới! Cô tới thật đúng lúc, bạn em đang thảo luận một vở kịch mới, muốn mời cô tham gia. Đây là ý tưởng đại khái. Cô xem xem.”
Nàng đưa qua mấy trang giấy viết tay.

Mạnh Lan Đình nhìn lướt qua một chút, cười nói: “Thanh Thanh, em có rảnh không, tôi muốn nói chuyện với em một chút.”

Trần Thanh Thanh gật đầu, nói vài lời với đám bạn còn lại rồi đi theo Mạnh Lan Đình đi ra ngoài.

Đem Trần Thanh Thanh mang ra khỏi phòng học, Mạnh Lan Đình lấy ra cuốn sách nhỏ được báo trường đưa lần trước, thấp giọng nói: “Đây là mấy đồng học đưa cho tôi. Bạn họ nói em cũng tham gia hội này đúng không?”

Trần Thanh Thanh gật đầu, hưng phấn mà nói: “Đúng vậy, Trần Chiến Thắng trong đội kịch chúng ta cùng vài thành viên nữa của đội kịch cũng tham gia. Bạn em cũng muốn mời Mạnh tiểu thư tới tham gia cùng. Cái kịch bản mới này chính là bạn em tự nghĩ ra, còn có một bạn học khác cũng tham gia nữa. Chờ bố trí tốt thì bạn em tính đi biểu diễn ở các trường khác và các công xưởng, để thức tỉnh mọi người, kéo thêm nhiều người gia nhập đội ngũ của chúng ta. Hiện tại không chỉ trong trường mà ngoài trường cũng có rất nhiều người biết khoa toán có một vị tiểu thư từng đóng vai Romeo. Bạn họ đều rất tò mò về cô, cô gia nhập chắc chắn sẽ mở rộng ảnh hưởng của hội!”

Mạnh Lan Đình nói: “Thanh thanh, mọi người yêu nước tất nhiên là vô tội, nhưng các bạn còn là học sinh, không có năng lực tự bảo vệ, không cần mạo hiểm như thế. Việc này từ từ đã. Gần đây tôi đọc báo thấy có chút không đúng, vạn nhất xảy ra chuyện thì không tốt.”

Trần Thanh Thanh nhìn Mạnh Lan Đình, trong mắt có thất vọng.

“Mạnh tiểu thư, em vốn nghĩ cô giống bạn em, không nghĩ tới.....” Nàng cắn cắn môi nói: “Nếu mỗi người đều nghĩ như Mạnh tiểu thư, chỉ lo bo bo giữ mình, theo đuổi cuộc sống của tiểu giai cấp tư sản thì thế giới này làm gì còn hy vọng gì nữa!”

Mạnh Lan Đình nói: “Thanh thanh, tôi không phải nói mọi người không đúng, chỉ là cảm thấy gần đây.....”

“Mạnh tiểu thư!” Trần Thanh Thanh đánh gãy lời nàng nói: “Chúng tôi tuyên truyền là được pháp luật của đại dân quốc bảo hộ! Tôi không tin đám tay sai vô sỉ kia dám thật sự xuống tay! Tôi sẽ không dừng lại, mà những người khác cũng thế. Mạnh tiểu thư có thể không tới, chúng tôi sẽ không cưỡng bách nhưng thỉnh cô không cần ngăn cản!” Trần Thanh Thanh xoay người rời đi.

Thời gian này vì tập kịch mà Mạnh Lan Đình cùng Trần Thanh Thanh thường xuyên ở chung, cũng đến nhà giáo sư Chu ăn cơm vài lần. Vợ chồng giáo sư Chu cũng thực thích nữ hài tử tính cách hoạt bát này.

Tuy rằng tuổi mình và đám Trần Thanh Thanh không sai biệt mấy nhưng bởi vì nàng đã làm, trên phương diện tâm lý, Mạnh Lan Đình vẫn luôn cảm thấy mình là người lớn hơn. Tôi hôm qua trở về, xem qua cuốn sách nhỏ mà bên báo trường in, lại nghĩ đến một chút tin tức báo chí đưa gần đây, luôn cảm thấy có điểm bất an, cho nên thừa dịp hôm nay cố ý tìm tới.

Phản ứng của Trần Thanh Thanh thì nàng hoàn toàn có thể lý giải. Nàng cũng biết, bọn họ sẽ không nghe chính mình. Mang theo vài phần bất đắc dĩ, nàng chỉ có thể bất lực trở về, trong lòng hy vọng mình chỉ là quá lo thôi.

Nhưng mới qua không lâu thì việc nàng lo lắng đã thật sự xảy ra.

Ước chừng một tháng sau, vào một tối cuối tuần, vợ chồng giáo sư Chu

cùng một đám bạn cũ hẹn ăn cơm. Mạnh Lan Đình bối vì trước đó bị cảm, phát sốt chưa khỏi nên một mình ở lại đọc sách. Hơn 8 giờ, nàng thấy nghẹt mũi đau đầu, người rất khó chịu, đứng dậy muốn đi ngủ. Mới vừa nằm xuống thì nàng nghe thấy ngoài phòng khách truyền đến tiếng chuông điện thoại, liền đứng lên đi ra nghe.

Điện thoại là do chủ biên lần trước giúp Mạnh Lan Đình đăng quảng cáo tìm người gọi tới, tìm giáo sư Chu thông báo một tin khẩn cấp. Ông ta nói gần đây bên cảnh sát rất bất mãn với hoạt động của một đám học sinh, liền cho người theo dõi. Họ vừa thu được mật báo nói đêm nay nhóm học sinh kia sẽ hoạt động, vô cùng có khả năng sẽ xuống tay vớt một mẻ luôn. Ông ta vừa biết tin liền gọi điện ngay cho giáo sư Chu để thông báo học sinh lập tức giải tán.

Sau lần nói chuyện trước, vì không cùng lý tưởng nên Trần Thanh Thanh cũng không tới tìm nàng nữa. Mạnh Lan Đình nghe được từ một học sinh trong lớp của mình đồng thời là một thành viên của đội kịch về những thay đổi gần đây của đội. Bọn họ đã hợp tác với học sinh mầm non trường khác ở Thượng Hải triển khai kịch bản diễn xuất. Dương nhiên, địa điểm diễn xuất đa phần là những vị trí hẻo lánh, tại các nhà xưởng, thời gian cũng thường là buổi tối. Vì cẩn thận nên bọn họ còn lấy vải đen che cửa sổ, miễn cho ánh đèn lọt ra đem đến việc ngoài ý muốn.

Mạnh Lan Đình buông điện thoại, tim đập đến lợi hại, ý nghĩ thứ nhất chính là nhờ Hề Tùng Chu hỗ trợ tìm đám Trần Thanh Thanh. Đang muốn gọi điện thoại cho hắn thì bỗng nhiên nghĩ tới hôm qua hắn tới Chu gia ăn cơm, thuận tiện tới xem bệnh cho mình đã nói cuối tuần này trong nhà có việc, phải về Nam Kinh một chuyến.

Ký túc xá học sinh không có điện thoại. Mạnh Lan Đình xoay người trở lại phòng, mặc xong quần áo, lập tức ra cửa.

HẢI THƯỢNG HOA ĐÌNH

Bồng Lai Khách
www.dtv-ebook.com

Chương 29

Загрузка...

Chương 29

HẢI THƯỢNG HOA ĐÌNH

Bồng Lai Khách
www.dtv-ebook.com

Chương 30

Một màn vừa rồi tuy rằng hữu kinh vô hiểm mà vượt qua nhưng mỗi người ở đây đều biết đây chỉ là do may mắn thôi.

Trên đường trở về, không ai nói gì, tất cả đều trầm mặc.

Bởi vì Trần Thanh Thanh cùng mấy nữ học sinh bị kinh hách không nhỏ nên Mạnh Lan Đinh để đám Đinh Côn Luân đưa các nàng về trước, còn mình cùng một nam học sinh cùng đường đi về. Tới gần nhà giáo sư Chu, từ xa nhìn thấy cửa sổ sáng đèn, cũng thấy không còn sớm nên nàng đoán vợ chồng giáo sư Chu đã trở về.

Mạnh Lan Đinh bảo nam sinh kia cũng về sớm chút, miễn cho người nhà lo lắng. Nam sinh kia cúi chào nàng thật sâu rồi đi.

Mạnh Lan Đinh nhìn theo thân ảnh nam sinh kia đi xa dần. Lúc này nỗi hoảng sợ và kinh hoàng tối nay mới từ từ dâng lên trong lòng nàng.

Nàng cảm thấy một trận váng đầu, duỗi tay đỡ tường, lấy lại bình tĩnh, lại sợ vợ chồng giáo sư Chu lo lắng cho mình nên miễn cưỡng lê hai chân mềm nhũn, xoay người đi về phía trước. Đi được vài bước thì bỗng nhiên nàng nghe thấy phía sau truyền đến tiếng bước chân, có người đang gọi nàng: “Mạnh tiểu thư!”

Mạnh Lan Đinh chậm rãi quay đầu. Nương theo ánh đèn đường tối tăm, nàng thấy một nam tử đang đi trong ngõ nhỏ, hướng về phía mình.

Mạnh Lan Đình rất nhanh đã nhận ra đây là tùy tùng đi bên cạnh Phùng Khác Chi đêm nay. Bởi vì hắn có một khuôn mặt hung thần ác sát nên nàng nhớ rất rõ. Lúc này thần kinh của nàng lại căng ra, trái tim đập bang bang, đầu đau như muốn nứt ra, hai chân cơ hồ không đứng thẳng được.

“Kẻ hèn tên là Mã Lục, là người của đoàn Hiến Binh. Kính báo Mạnh tiểu thư, sau này không cần tham gia vào sự tình thế này nữa, đây không phải chuyện của tiểu thư! Thuận tiện, cũng thỉnh Mạnh tiểu thư chuyển cáo đến những học sinh đó. Việc của họ là học tập, không cần thiết phải đổ máu vì những việc này. Lần này là bên trên tạm tha, không có lần tới! Chiến tranh sớm muộn cũng sẽ nổ ra. Nếu bọn họ muốn đền đáp quốc gia thì chờ ngày sau khai chiến, có thể xếp bút nghiên theo việc binh đao. Trung Quốc có bốn trăm triệu người, cũng không phải chỉ có bọn họ là mang nhiệt huyết.” Đổi phương nói xong, xoay người liền đi.

Mạnh Lan Đình nhìn bóng dáng người này rời đi, cả người phảng phất hoàn toàn không còn lực, một trận váng đầu ù tai ập đến. Rốt cuộc nàng chống đỡ không được, người dựa vào tường, trượt xuống.

Mã Lục nói xong lời được phân phó, mới vừa xoay người, bỗng nhiên cảm thấy động tĩnh phía sau không đúng. Hắn quay đầu thì thấy vị Mạnh tiểu thư này thế nhưng đang ngã trên mặt đất, hai mắt nhắm lại, không nhúc nhích. Hắn hoảng sợ, nhanh chóng kêu hai tiếng, thấy nàng không phản ứng thì muốn tiến lên đỡ nàng nhưng tay vừa vươn ra lại không dám đụng vào. Hắn dứt khoát chạy trở về, hướng về phía một chiếc xe đang ngừng ở ven đường mà kêu lên: “Phùng công tử, không xong rồi. Mạnh tiểu thư bị tôi dọa hôn mê rồi!”

Phùng Khác Chi đang dựa ngồi ở trong xe, hút thuốc. Trong bóng tối nỗi lên một chút ánh đỏ của điếu thuốc hắn kẹp trong tay, lập lòe lúc sáng lúc tối.

“Tôi thề, tôi chỉ nói đúng những gì cậu bảo tôi nói thôi chứ không làm gì

hết! Có phải vì tôi lớn lên hung dữ quá không nhỉ?” Mã Lực sờ sờ mặt mình, có chút uể oải.

Phùng Khác Chi lập tức nhớ đến gương mặt nàng đêm nay. Mặt nàng trắng đến không có nửa điểm huyết sắc nhưng hai má lại ửng đỏ bất thường.

Trong lòng Phùng Khác Chi mắng chính mình là đồ rùa đen, vương bát đản nhưng hai chân lại không nghe lời. Hắn vứt bỏ thuốc lá, đẩy cửa xe đi xuống, hướng chỗ kia chạy nhanh đến.

Đuối tới cửa hẻm, nương theo ánh đèn đường, hắn thấy một thân ảnh đang nắm mềm rũ ở cách mình vài chục bước, cạnh góc tường. Hắn thấy lòng mình đột nhiên khó chịu.

Không kịp nghĩ cảm giác này là cái gì, hắn đang muốn chạy tới thì đột nhiên hắn lại dừng bước.

Có người đang chạy về phía nàng a.

Vợ chồng giáo sư Chu mới cùng băng hữu đi ăn về, phát hiện Mạnh Lan Đình đi ra ngoài, xem dấu vết nàng lưu lại trong phòng thì giống như nhất thời có việc phải vội vàng đi ra ngoài vậy. Lúc này đã qua 10 giờ, không còn sớm, một tiểu thư trẻ tuổi như nàng lại đang bị bệnh thì có thể đi nơi nào chứ?

Hai người rất là lo lắng, nghĩ thử ra ngoài tìm xem, vừa mở cửa, tìm trong chõc lát thì Chu thái thái liền nhìn thấy một bóng người ngã trên mặt đất ở cách nhà không xa, chạy đến thì nhận ra là Mạnh Lan Đình, liền ai nha một tiếng: “Lão Chu! Mau tới! Lan Đình ở chỗ này, ngất đi rồi!”

Phùng Khác Chi chậm rãi lui về phía sau vài bước, ẩn thân ở trong bóng đêm, nhìn hai vợ chồng kia đánh thức Mạnh Lan Đình, lại nâng nàng, đi vào cửa ngôi nhà ánh sắc đèn kia.

Sau đó cửa nhà đóng lại trước mặt hắn.

Hắn đứng lặng cạnh bức tường một lúc lâu, nghe được tiếng Mã Lực đuổi theo thì đút tay vào túi rồi xoay người chậm rãi đi về.

Mã Lực không hiểu gì hết. Hắn nhìn Phùng công tử quay đầu trở về, thật sự không biết tối nay mình đang làm cái gì.

Một tháng này hắn và những người tham dự đại hội quân sự của Đoàn Hiến Binh đều trải qua huấn luyện bất kể ngày đêm. Trình độ hắc ám khiến cho số tiền thưởng và hoa khôi đầu bảng cũng không còn mị lực nữa. Nhưng Phùng công tử chẳng những tự mình ra trận, nghe nói còn dứt khoát không về nhà mà liên tiếp hơn mươi ngày ở trong văn phòng Bộ Tư Lệnh Hiến Binh.

Đối diện với thủ trưởng mắt đỏ ngầu, mặt đen thui thì chả ai dám rút lui cả. Bọn họ sợ choc tức hắn thì sẽ ăn đạn ngay nên mọi người đều liều mạng mà

luyện.

Đêm nay vừa mới kết thúc huấn luyện thể lực, Mã Lực trở lại ký túc xá liền tăm cung chưa tăm mà đã ngủ luôn. Mới nhắm mắt thì chuông cảnh báo vang lên, nghe nói có hành động. Phùng tham mưu tự mình mang đội. Lúc ấy hắn giật mình, nhanh chóng gọi mọi người, võ trang hạng nặng lên xe, từ Long Hoa Trấn một đường bão táp mà tới Tào Đô.

Hắn vốn tưởng rằng có con cá lớn nào muốn bắt nhưng không nghĩ tới chỉ là mấy học sinh gây chuyện. Lúc đó hắn có cảm giác dùng dao mổ trâu giết gà vậy. Nhưng cái này cũng thôi đi, coi như Phùng công tử là tâm huyết dâng trào, muốn đi thường ngoạn —— cái hắn không hiểu được chính là, mười mấy học sinh kia, nhìn rõ ràng là có chút vấn đề, người của Bộ Tư Lệnh Hiến Binh ngày thường không dễ ra ngoài, hôm nay đi ra lại không làm gì, chỉ thấy

Phùng công tử vòng quanh cái vị Mạnh tiểu thư xinh đẹp kia hai vòng — sau đó thả người.

Cái này cũng thôi đi, vì hắn cũng không muốn bắt học sinh mà chỉ ước gì có thể về sớm một chút để ngủ, đang còn ứng phó việc huấn luyện ngày mai. Nhưng lúc hắn bị gọi ra làm việc vặt vãnh này thì hắn hoàn toàn mơ hồ rồi.

“Phùng công tử, cậu không thích Chung tiểu thư mà lại coi trọng vị Mạnh tiểu thư này sao?” Mã Lục nghĩ đến то đầu rồi mới hoài nghi chuyện này. Hắn nhớ tới danh tiếng phong lưu của Phùng gia Tiểu Cửu gia thì tức khắc buột miệng hỏi.

“Thích cái đầu anh ấy!” Phùng Khác Chi mắng một câu liền lên xe, đóng cửa cái rầm một phát, sau đó khởi động xe. Mã Lục rụt rụt cổ, sợ hắn bức sẽ đem mình ném ở chỗ này nên nhanh chóng câm miệng, nhảy lên theo. Ô tô phát ra một trận gầm rú rồi nhanh chóng rời đi.

.....

Mạnh Lan Đình được giáo sư Chu cùng Chu thái thái đỡ vào phòng, cởi quần áo nằm xuống, lại uống nửa ly nước ấm. Vợ chồng hai người từ nàng mà biết được sự tình phát sinh đêm nay. Nghe xong chuyện bọn họ vừa lo lắng vừa thấy may mắn. Vốn muốn gọi bác sĩ lại đây nhìn nàng một cái nhưng Mạnh Lan Đình uyển chuyển từ chối, nói vừa rồi chỉ là mình quá mức khẩn trương, hiện tại đã không có việc gì rồi.

Hai người thấy tinh thần nàng xác thật tốt hơn chút thì mới thoảng yên tâm, uy nàng uống thuốc, lại dặn dò nàng nghỉ ngơi rồi mới tắt đèn, nhẹ nhàng mà đóng cửa.

Tiếng vợ chồng giáo sư Chu thấp giọng nghị luận cùng tiếng bước chân hai người xa dần, rồi có tiếng tắt điện. Lúc này bên tai nàng hoàn toàn yên

lăng xuống.

Trong phòng thật tối, một tia sáng từ đèn đường ngoan cường mà chiếu vào, xuyên qua bức màn màu lam.

Thuốc nàng uống có thành phần an thần nên hai ngày trước nàng uống vào một cái thì rất nhanh đã ngủ rồi. Nhưng tối nay, được lực cung không thể thúc giục nàng đi vào giấc ngủ.

Nàng rốt cuộc không ngủ được, bên tai đều là tiếng giày của Phùng gia nhi tử phát ra khi đi vòng quanh mình. Nhắm mắt lại thì nàng lại nhớ tới lúc hắn đứng trước mặt nàng, hai người bốn mắt nhìn nhau.

Mạnh Lan Đinh nghi ngờ hắn đã phát hiện ra tờ giấy bị nàng đá xuống dưới cái máy. Một khắc nhìn vào mắt hắn, cảm giác bản năng này dâng lên vô cùng mãnh liệt. Đây cũng là lý do nàng lúc ấy sơ đến vậy.

Nàng không thể tưởng tượng, nếu hắn lúc ấy muốn mình dịch bước một chút, lộ ra tờ giấy phía sau thì phải làm sao. Thật may mắn là một màn đàng sơ đó rốt cuộc vẫn không phát sinh.

Đây vốn chỉ là trực giác ngăn ngừa của nàng lúc ấy, không hoàn toàn xác định. Hơn nữa nàng cũng không tin với tính tình ác liệt của Phùng gia nhi tử cùng với lập trường của hắn mà lại có thể thấu hiểu sự nhiệt tình và hồn nhiên của đám học sinh. Nhưng hiện tại, nghi ngờ này đã bị lay động.

Cái người tự xưng Mã Lực của Đoàn Hiến Bình kia tuy không nói đến Phùng Khác Chi nhưng khẩu khí đó chính là của hắn. Chẳng lẽ hắn thật sự xuất phát từ sự đồng tình mà buông tha mình cùng mười mấy học sinh kia sao? Lê nào hắn vì đủ loại ân oán với mình lúc trước nên mới không muốn gặp lại mà chỉ kêu cái người tên Mã Lực kia tiến đến cảnh cáo sao? Mạnh Lan Đinh bị ý niệm này quấy rầy đến tâm thần không yên, một đêm không

ngủ.

Buổi sáng hôm sau Chu thái thái thấy nàng hai mắt sưng vù, khuôn mặt tiêu tụy liền kêu giáo sư Chu giúp nàng xin nghỉ, kiên trì muốn nàng ở nhà nghỉ ngơi.

Mạnh Lan Đình biết mình như vậy thì có đi làm cũng không tốt nên nghe xong lời Chu thái thái nói, nàng cũng ở nhà. Chu thái thái gọi điện thoại, mời bác sĩ tới đây giúp nàng đo nhiệt độ, tiêm một mũi rồi dặn nàng nghỉ ngơi.

Mạnh Lan Đình ngủ nửa ngày, buổi chiều tỉnh lại thì thấy trong phòng khách có tiếng người nói chuyện.

Hề Tùng Chu đã trở về và qua đây thăm nàng.

HẢI THƯỢNG HOA ĐÌNH

Bồng Lai Khách
www.dtv-ebook.com

Chương 31

Mạnh Lan ĐÌnh cảm thấy người cõng thoái mái hơn rồi, nếu vẫn tiếp tục giả bộ ngủ thì không được lẽ phép cho lăm, vì thế nàng rời giường mặc quần áo, đi vào phòng khách.

Hề Tùng Chu đang nghe Chu thái thái nói về việc đêm qua. Thần sắc hắn ngưng trọng, bỗng nhiên nhìn thấy Mạnh Lan ĐÌnh đi ra thì hắn vội đứng dậy nghênh đón nàng.

Mạnh Lan ĐÌnh ngồi xuống một cái ghế đối diện hắn. Chu thái thái quan sát sắc mặt nàng, nói: “So với tối hôm qua thì tốt hơn chút rồi nhưng vẫn chưa tốt lắm. Còn phải nghỉ ngơi nhiều.” Bà lại chỉ vào một rổ trái cây tươi cùng một bó hoa nói: “Tùng Chu mới vừa về Thượng Hải, nghe nói cháu hôm nay xin nghỉ không đến trường học thì không yên tâm, lập tức tới thăm cháu, cũng thật có tâm a.”

“Cô thấy sao rồi? Nếu mệt thì cứ kệ tôi, trở về ngủ tiếp đi.” Hề Tùng Chu nhìn chăm chú khuôn mặt nàng vẫn còn tái nhợt nói.

Mạnh Lan ĐÌnh mỉm cười: “Tôi đã khá hơn nhiều rồi, cảm ơn Hề tiên sinh cố ý tới thăm.”

Chu thái thái đi đến giúp nàng choàng thêm cái áo khoác, thở dài: “Việc tối hôm qua tuy nói hữu kinh vô hiểm, nhưng hiện tại ta nhớ tới vẫn hãi hùng khiếp vía. May mắn nhất là cháu nhận điện thoại và thông báo đúng lúc. Đây vẫn là công lao của cháu a. Đám Trần Thanh Thanh thấy hôm nay cháu không đến trường thì giữa trưa có qua thăm, thấy cháu còn ngủ nên không

quấy rầy nữa, chỉ ngồi trong chốc lát là đi rồi.”

Trên mặt Chu thái thái vẫn lộ ra một nỗi sợ hãi cùng vô cùng chán ghét: “Bọn họ nói chẳng những cảnh sát, mà ngay cả người của Bộ Tư Lệnh Hiến Binh cũng xuất động! Chỉ là một đám học sinh thôi làm gì phải gọi đến cả đám Diêm La ăn thịt người không nhả xương kia chứ? Nếu không phải Lan Đình tối hôm qua cơ trí chu đáo, lá gan lại lớn, chịu đứng ra cứu nguy thì thật không biết kết quả sẽ ra sao. Ta chỉ nghĩ tới đã sợ, một đêm cũng chưa ngủ ngon.”

Chu thái thái ở bên tai nói mà Mạnh Lan Đình lại nghe đến có chút thắt thăn, cỗ bất an trong lòng càng lúc càng dâng lên. Việc nàng làm chỉ căn cứ vào lương tri của mình mà tận lực. Hiện tại mọi công lao đều gán cho nàng, lại không phù hợp với tình hình lúc đó khiến nàng thật sự rất bất an.

Nhưng rốt cuộc đây cũng chỉ là chính mình nghi ngờ, không tiện nói trước mặt bọn họ nên nàng tự nhiên cũng không nói nhiều, chỉ bổ sung: “Cháu chỉ là làm hết sức, mọi người không có việc gì là tốt rồi.”

“Bộ Tư Lệnh Hiến Binh tất nhiên là thanh danh không tốt, nhưng cũng không phai ai trời sinh cũng cùng hung cực ác. Tối hôm qua trở về, có chuyện mà cháu vẫn chưa nói.” Mạnh Lan Đình suy nghĩ xong thì đem chuyện tối qua mình về, gấp được Mã Lực tới chuyển lời thuật lại lần nữa.

Chu thái thái nghe xong, có vẻ kinh ngạc, di một tiếng.

Hề Tùng Chu gật đầu: “Lời này nói rất tốt, tôi hoàn toàn tán đồng. Chờ lần tới tôi sẽ giúp cô truyền lời cho họ, cô yên tâm đi.”

Mạnh Lan Đình hướng hắn nói lời cảm tạ. Hề Tùng Chu lắc đầu: “So với cô thì tôi đã làm cái gì chứ, không cần cảm tạ. Nếu tôi biết sẽ có chuyện này thì sẽ không đi Nam Kinh.”

Chu thái thái lắc lắc đầu: “Thôi đừng nói chuyện này nữa. Lan Đình chắc đói bụng rồi, cháu ngồi với Tùng Chu, ta đi nấu cho cháu chén mì.”

Chu thái thái đi vào phòng bếp, giáo sư Chu còn chưa trở về, trong phòng khách chỉ còn lại có hai người Mạnh Lan Đình cùng Hề Tùng Chu.

Ánh sáng sau giờ ngọ chiếu từ cửa sổ có màn rèm màu xanh vào trong phòng, vô số hạt bụi di chuyển trong cột sáng đó. Phòng khách an tĩnh đến nỗi chỉ nghe thấy tiếng đồng hồ trên tường phát ra tiếng động.

Mạnh Lan Đình nhìn Hề Tùng Chu, lại bắt được ánh mắt hắn đang nhìn mình. Không biết vì cái gì, hắn cho nàng một loại cảm giác sau khi trở về từ Nam Kinh thì cả người nhẹ nhàng không ít.

“Mạnh tiểu thư, nếu không ngại, về sau tôi có thể gọi em là Lan Đình không? Cũng hy vọng em gọi thằng tên tôi, không cần xưng hô tiên sinh nữa.” Hắn bỗng nhiên nói. “Tôi nghĩ chúng ta bây giờ có thể coi là bằng hữu rồi.” Hắn cười, bồi thêm một câu.

Mạnh Lan Đình ngẩn ra, ngay sau đó cũng cười: “Được.”

Hề Tùng Chu có vẻ thật cao hứng, cùng Mạnh Lan Đình nói chuyện trong chốc lát về việc dạy toán học rồi bỗng nhiên nghĩ tới, cười nói: “Lan Đình, không biết giáo sư Chu có nói với em chưa. Năm nay trường Thanh Hoa đang tuyển chọn để lên danh sách những người sẽ được đi du học Mỹ. Người tham dự không nhất thiết là trong trường Thanh Hoa, giáo sư Chu cũng có đề cử danh sách sang bên đó. Sau khi tham gia thi, những người có thành tích tốt sẽ nhận được học bổng đi du học Mỹ của một trường danh tiếng. Tuy rằng số người được chọn rất nhỏ nhưng tôi cảm thấy em có thể thử một lần. Lấy thiên phú toán học của em, nếu cứ lãng phí thời gian như vậy cũng không khác gì minh châu phủ bụi trần, thật sự quá mức đáng tiếc.”

Mạnh Lan Đinh ngẩn ra. Mấy năm trước, chính nàng đã từ bỏ cơ hội được ra nước ngoài đọc sách, tuy rằng lúc ấy là tự nguyện, cũng không có nửa điểm không cam lòng, lại nói mục đích ban đầu đi thi chỉ là muốn lấy kinh nghiệm, không hẳn vì phải được, nhưng trong thâm tâm nàng vẫn có một loại tiếc nuối.

Đề nghị này của Hề Tùng Chu khiến nàng có chút động tâm. Nhưng nghĩ đến hiện nay chưa có tin tức của đệ đệ thì nàng liền vứt bỏ ý niệm này.

“Chờ đệ đệ của em có tin tức đã.”

Hề Tùng Chu gật gật đầu: “Tôi hiểu. Chỉ mong có thể sớm biết được tin tức hắn.”

Chu thái thái lúc này bưng mỳ từ trong bếp ra, cũng gọi Hề Tùng Chu cùng nhau ăn. Hề Tùng Chu từ chối, đứng dậy cáo từ, nói phải đi về trước tìm bạn học sinh nói chuyện.

Chu thái thái biết sự tình quan trọng, cũng không mạnh mẽ lưu hàn lại mà tự mình tiễn hắn ra ngoài. Lúc trở về bà cười nói với Mạnh Lan Đinh: “Lan Đinh, ta thật sự thay Tùng Chu cao hứng. Lúc trước bởi vì hai đứa còn không thân nên ta cũng không nói qua với cháu. Lúc hắn xuất ngoại khi, trong nhà làm chủ đính hạ một mối hôn sự cho hắn. Vốn là sau khi hắn về liền kết hôn nhưng nhà gái bất hạnh qua đời trên đường. Một năm trước hắn trở về, mẫu thân hắn thay hắn an bài một hôn sự khác, Tùng Chu không hề đáp ứng, vẫn luôn cùng trong nhà giằng co. Lần này trở về, hắn rốt cuộc cũng được trong nhà đồng ý.”

“Cháu cũng biết, ở tuổi của hắn thì người khác đã có con chạy đầy đất rồi. Mẫu thân hắn thấy hắn không chịu kết hôn thì cũng khó tránh nôn nóng. Cũng may lúc này, cũng không biết hắn nói thế nào với trong nhà mà mẫu thân hắn rốt cuộc đáp ứng không bắt buộc hắn nữa. Thật sự là chuyện tốt.”

Mạnh Lan Đinh nhớ tới vừa rồi Hề Tùng Chu cho mình cảm giác không giống trước đây, cùng với thái độ khác thường của hắn khi đưa ra lời đề nghị đổi xưng hô thì trong lòng ẩn ẩn sinh ra một cảm giác thấu hiểu. Nhất thời nàng cũng không biết nên nói tiếp cái gì, đành trầm mặc.

“Cháu đi nghỉ ngơi đi, để sớm khỏi bệnh. Thân thể là quan trọng nhất.” Chu thái thái thử thử độ ấm trên trán nàng, từ ái mà thúc giục.

Mạnh Lan Đinh hướng Chu thái thái cảm kích gật đầu, trở về phòng mình.

Lại nghỉ ngơi hai ngày, rốt cuộc nàng còn trẻ, thân thể cũng tốt nên rất nhanh Mạnh Lan Đinh đã khỏi bệnh, tiếp tục trở lại trường học.

Có lẽ buổi tối hôm đó quá mức kinh hoàng, cũng có lẽ Hề Tùng Chu đã nói chuyện với họ nên đám học sinh tạm dừng hoạt động. Mạnh Lan Đinh mỗi ngày đều đi lại giữa Chu gia và trường, lại liên hệ tòa soạn để đăng báo quảng cáo và âm thầm chờ tin tức của Phùng gia.

Cứ như vậy, đảo mắt lại trôi qua hơn mười ngày, tiến vào trung tuần tháng năm, ngày của nàng lại chậm rãi khôi phục bình thường. Điều khác biệt duy nhất đó là nàng bắt đầu tận lực tránh chạm mặt Hề Tùng Chu một cách đơn độc. Nàng cũng nhận được lời mời từ Cố tiên sinh hẹn đi ăn cơm hoặc khiêu vũ nhưng nàng đều từ chối, lấy lý do việc học bận rộn.

Chạng vạng hôm nay, Phùng Khác Chi từ Bộ Tư Lệnh trở về Phùng công quán. Đây cũng là lần đầu tiên hắn về nhà sau đêm xuất quân đi bắt người đó.

Từ giờ đến đại hội quân sự chỉ còn hơn nửa tháng, hắn rất là bận rộn. Kỳ thật bận rộn là chuyện tốt. Có việc để làm thì hắn không còn thời gian nghĩ đông nghĩ tây nữa.

Má Phùng nghe thấy tiếng xe hắn tiến vào thì lập tức chạy như bay từ phòng khác ra. Từ xa thấy Phùng

Khác Chi từ trong xe ra ngoài, còn chưa thấy rõ người thì bà đã bắt đầu oán giận: “Ai u tiểu thiếu gia của ta a! Mới có mấy ngày mà cậu lại đã đen, đã gầy thành thế này rồi! Bọn họ bên kia rốt cuộc sai phái cậu làm gì, sao lại thành thế này? Các cô nãi nãi sao lại mặc kệ cái gì cũng không quản như vậy chứ.....”

Phùng Khác Chi đem bao quần áo bẩn thuận tay ném cho má Phùng rồi bước nhanh vào trong nhà. Hắn vào phòng khách thì thấy Phùng Lệnh Mỹ ngồi ở chỗ kia, nhưng hắn không dừng bước mà đi qua mặt nàng, miệng nói: “Bát tỷ, hôm nay sao sớm vội đã về rồi? Em không ăn cơm ở nhà, chỉ lấy chút quần áo rồi sẽ đi, em đang vội chết được!”

Phùng Lệnh Mỹ cũng là người bận rộn, giao tế lại nhiều thế nên ít khi có thể thấy nàng ở nhà. Phùng Khác Chi đều đã đi qua, chân cũng đã dẫm một bước lên cầu thang thì bỗng nhiên dừng lại, quay đầu, nhìn nàng một cái, chần chờ rồi hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Phùng Lệnh Mỹ mang thần sắc ngưng trọng, phảng phất như có tâm sự. Nàng nhăn nhăn mày, không nói.

Phùng Khác Chi quay lại, ngồi xuống bên cạnh nàng hỏi: “Chuyện gì, chị nói a!”

Phùng Lệnh Mỹ nhìn đệ đệ liếc mắt một cái, nói: “Đệ đệ của Mạnh tiểu thư..... Có tin tức rồi.”

Phùng Khác Chi sững sốt, bộ dạng tươi cười lúc nãy tức khắc biến mất, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm nàng: “Hắn ở nơi nào?”

Phùng Lệnh Mỹ thở dài: “Hôm nay cha gọi điện cho chị nói tra được tin tức của đệ đệ Lan Đình rồi. Hai năm trước, hắn bỏ ngang việc học, ngày đầu tiên về Thượng Hải đã cùng mấy thanh niên cùng thuyền đi lên phương bắc, tham gia cuộc chiến trường thành, hắn.....” Phùng Lệnh Mỹ dừng không nói

nữa.

Ánh mắt Phùng Khác Chi bỗng nhiên thâm trầm xuống: “Chết trận?”

“Lúc ấy chiến tranh, hy sinh rất nhiều người, hơn nữa không ít người tham chiến đều là tình nguyện, danh sách cũng không có. Sau chiến tranh rất nhiều thi thể liệt sĩ cũng không thể phân biệt hết, toàn bộ đều chôn chung.....”

“Tin tức là xác thực sao?” Dừng một chút, Phùng Khác Chi hỏi.

Phùng Lệnh Mỹ gật đầu: “Cha thông qua rất nhiều quan hệ, mấy ngày hôm trước rốt cuộc tìm được một người sống sót ngày đó. Theo cách nói của người nọ thì lúc chiến tranh hắn gặp được đê đê của Lan Đình..... Mà trong danh sách người sống sót sau trận chiến cũng không có hắn, tám chín phần mười, hắn là không còn nữa.....”

“Cha sợ Lan Đình biết tin thì sẽ khổ sở nên cố ý dặn dò chị tìm cơ hội chộm rãi nói với con bé. Chị lại chộm rãi nói cho nàng. Chị cũng không biết phải mở miệng thế nào nữa.....”

Phùng Lệnh Mỹ phiền não mà xoa xoa cái trán: “Dù sao nói với em cũng chẳng ích gì, dù sao em và con bé cũng không có liên hệ gì. Để chị tự mình đi nói thôi.”

Phùng Khác Chi trầm mặc một lát, từ trên sô pha đứng lên, đi lên lầu, được vài bước thì bỗng nhiên dừng lại, quay đầu lại nói: “Bát tỷ, chuyện này chị đừng nói với Mạnh tiểu thư vội! Cha hắn là có có ý này đi? Em chỉ là kiến nghị thôi.”

Thấy Phùng Lệnh Mỹ giương mắt nhìn về phía mình, Phùng Khác Chi vội vàng bồi thêm một câu.

Phùng Lệnh Mỹ thở dài: “Không cần cậu nói thì chị cũng biết. Chị sẽ tìm

cơ hội.”

Phùng Khác Chi không nói chuyện nữa, bước nhanh lên lầu, đến phòng mình thì vội đi tắm rửa. Má Phùng đã giúp hắn đem quần áo muốn mang theo thu thấp tốt. Tất cả đều là áo sơ mi giặt là thằng thớm, những quần áo khác cũng đều bỏ vào trong vali để ở cạnh cửa.

Phùng Khác Chi ngồi ở mép giường, tăm mắt nhìn chăm chăm sàn nhà dưới ánh sáng, không hề nhúc nhích. Một mùi hoa thoang thoảng sâu kín len vào từ cửa sổ. Phùng Khác Chi bỗng nhiên nhớ tới lần đầu tiên mình gặp Mạnh gia nữ nhi. Ngày đó hắn mạnh mẽ nắm bím tóc của nàng cắt xuống, nàng nhẫn nhịn nước mắt, khiến giọt nước đậu trên hàng lông mi dài của nàng. Hình ảnh rõ ràng, phảng phất như một bộ phim điện ảnh hiện ra trước mắt hắn.

Nàng khóc lên cũng đẹp như thế. Nhưng hắn không muốn lại thấy nàng khóc.

Phùng Khác Chi lại lần nữa tâm phiền ý loạn, đứng lên, đi đến bên cửa sổ, ngắm nhìn cái nơi xa hắn không nhìn thấy kia. Lần trước gấp nàng đã cách đây mấy ngày. Hắn bỗng nhiên muốn biết đêm nay, vào giờ khắc này nàng đang làm gì, nghĩ đến cái gì.

Ý niệm này vừa xuất hiện thì đã trở nên vô vàng, khiến hắn vô pháp áp chế.

Trời dần dần tối, Phùng Lệnh Mỹ thấy đê đê không ra ngoài thì bảo má Phùng đi lên kê hăn xuống dưới ăn cơm. Mới ngang đầu đã thấy hăn xách vali từ trên lầu đi xuống dưới.

“Chị nói này Tiểu Cửu, cậu cũng không phải cố sống cố chết thế chứ? Đến mức này sao? Chỉ là một buổi tối ở nhà thôi, có thể có vấn đề gì chứ? Ít

nhất cũng ăn cơm trước đã.”

“Em đến Bộ Tư Lệnh ăn. Bát tỷ ăn trước đi.” Phùng Khắc Chi đầu cũng không quay mà đi rồi. Trong chốc lát có tiếng ô tô truyền đến. Phùng Lệnh Mỹ bất đắc dĩ mà thở dài. Chuyện phiền lòng sao nhiều vậy. Cái cũ chưa giải quyết được thì cái mới đã tới rồi.

.....

Đêm nay trường học có việc, Mạnh Lan Đình vẫn luôn bận đến tận 8 giờ mới kết thúc công việc hôm nay.

Thời tiết một ngày so với một ngày lại nóng hơn, trên con đường râm mát này trời đã tối sầm, người đến đây ngược lại lại nhiều hơn cả ban ngày. Chủ yếu người đến đây là học sinh đang yêu đương, những người ở gần đây. Mọi người đều đến con đường này, đi tản bộ dưới gió đêm, có người thì tâm sự, nói ra những lời âu yếm khiến người ta tâm hoảng ý loạn.

Mạnh Lan Đình trở lại Chu gia, đã là 8 giờ rưỡi. Giáo sư Chu ở thư phòng, Chu thái thái đi Vương gia cách vách chơi mạt chược, bà để lại cơm cho Mạnh Lan Đình ở trong nôi.

Mạnh Lan Đình ăn cơm, rửa sạch chén đũa, thấy trong phòng bếp còn chưa đổ rác thì liền đem ra ngoài cửa, hướng phòng rác ở phụ cận ném rồi đi về. Gần đến cửa nhà, nàng nghe thấy tiếng xoa mạt chược cùng tiếng cười vui truyền ra từ nhà Vương thái thái thì liền quay đầu tùy ý nhìn thoáng qua. Bỗng nhiên, khói mắt nàng lướt qua một góc tường ở ngoài đầu ngõ có một thân ảnh đang đứng đó.

Người nọ đang hút thuốc, tàn thuốc ở trong bóng đêm lóe lên màu đỏ ánh lửa. Chính điểm đỏ này khiến tầm mắt nàng dừng lại.

Đèn đường ở đầu ngõ đã hỏng từ lâu, phảng phất như người sốt rét, lúc thì

sáng lúc lại tối. Lúc đèn sáng, tỏa ra ánh sáng mờ nhạt nhưng vẫn chiếu được
đến đầu ngõ. Lúc tối lại thì nơi đó liền tối như mực.

Khoảng khắc Mạnh Lan Đình quay đầu, đèn đường chớp một chút rồi
ngay sau đó tối thui. Nhưng chỉ một chút lóe lên đó cũng khiến tim nàng đập
mạnh một chút.

Nàng cảm thấy người kia có chút quen thuộc. Một cái tên lập tức nhảy lên
trong lòng nàng.

Đầu tiên nàng nghĩ là không có khả năng, nghi ngờ mình có thể nhìn
nhầm rồi. Nhưng nàng nhìn không được mà dừng bước, quay đầu lại nhìn
thoáng qua lần nữa.

Đối phương giống như đã thấy nàng nhìn qua đây nên đột nhiên xoay
người giống như muốn rời đi. Nhưng lúc này Mạnh Lan Đình đã càng thêm
xác định bóng dáng kia, sau khi chân chờ liền bước hai bước đuổi theo, nhé
giọng nói: “Là Phùng công tử sao?”

Phùng Khác Chi dừng bước, đành phải chậm rãi xoay người, nhìn nữ hở
kia đang đi về phía mình.

HẢI THƯỢNG HOA ĐÌNH

Bồng Lai Khách
www.dtv-ebook.com

Chương 32

Mạnh Lan Đinh đứng trước mặt Phùng Khắc Chi.

Bên tai nàng có các loại thanh âm đầu hạ, tiếng mạt chược ném mạnh trên bàn va chạm lách cách. Ở đầu kia của ngõ nhỏ có tiếng cười vui của đám hài đồng đang chơi nốt mấy ngày trước khi nghỉ hè. Không biết nhà ai về muộn mà bây giờ mới nấu cơm, phát ra tiếng nồi niêu va chạm. Trong xó xỉnh góc tường có tiếng muỗi ong ong khiến người chán ghét, còn có tiếng dế mèn cô độc, giống như vừa mới cảm giác được mùa hè đến liền vội vã chui ra khỏi huyệt động, ngẫu hứng kêu to. Tất cả những âm thanh này hòa trộn trong gió ấm đầu hè, ồn ào nhưng lại đầy sức sống và mang theo hơi thở nhẹ nhàng.

Nửa tháng này, Phùng gia nhi tử tuy rằng không có lộ mặt nhưng cơ hồ mỗi tối khi đi ngủ, lúc nàng nhắm mắt lại đều sẽ nhớ đến một màn phát sinh ở nhà xưởng bỏ đi đêm đó. Trong lòng nàng vẫn luôn có khúc mắc, muốn đem sự tình hỏi cho rõ ràng. Nếu sự việc đúng như nàng nghĩ thì ít nhất cũng nên hướng hắn nói lời cảm tạ.

Nhưng mọi thứ cũng chỉ là sự tưởng tượng của nàng mà thôi. Không nghĩ đến hôm nay lại thấy hắn ở đây.

Mạnh Lan Đinh không rảnh suy nghĩ Phùng gia Cửu công tử sao tự dừng lại đến khu hẻm nhỏ bình dân này, đứng dưới gốc đường bị hỏng đèn mà hút thuốc. Nàng chỉ vội hỏi: “Phùng công tử, tôi muốn hỏi anh chuyện này, ngày đó ở nhà xưởng chỗ Tào Gia Đô, có phải anh cố ý thả chúng tôi không?”

Nàng biết! Nàng thế nhưng lại biết!

Trái tim Phùng Khác Chi âm thầm đập nhanh hơn. Ngày thường hắn có hút thuốc, đây là thói quen lưu lại khi học trong trường quân đội. Việc huấn luyện ở đó vô cùng áp lực, cơ hồ không ai ở đó là không hút thuốc. Đây cũng là một loại phương thức phát tiết áp lực. Nhưng hắn cũng không nuốt khói xuống mà chỉ có thói quen ngửi mùi thuốc lá này thôi.

Giờ khắc này, hắn lại hít thật sâu một ngụm khói thuốc, sau đó ném nó trên đất, dùng giày dẫm tàn thuốc, tay đút túi quần, nhàn nhạt mà nói: “Tôi cũng không phải là người tốt gì. Mạnh tiểu thư đừng hiểu lầm.”

Mạnh Lan Đình trầm mặc một lát. Sau khi hắn nói ra câu phủ nhận này thì nàng rốt cuộc cũng trầm phẫn trầm xác định nghi ngờ của mình là đúng rồi. Lúc ấy hắn rõ ràng thấy được tờ truyền đơn mà nàng giấu dưới đống máy móc kia nhưng lại làm như không có gì mà thả bọn họ.

Đèn đường đúng lúc này lại sáng lên.

Mạnh Lan Đình nhìn Phùng gia nhi tử ở đối diện. Hắn cũng không nhìn nàng mà hơi hơi xoay mặt, tầm mắt phảng phất như đang nhìn đoạn đầu tường phái sau mình.

Nàng hơi nhếch miệng, ôn nhu nói: “Phùng công tử, cảm ơn anh. Tôi thay mặt cho học sinh ngày đó cảm ơn anh đã hỗ trợ.”

Đèn đường tỏa ra một mảng ánh sáng mờ nhạt, chiếu lên khuôn mặt nàng. Khóe mắt Phùng Khác Chi thấy hai tròng mắt của nàng hơi hơi lập lòe chút quang mang. Khóe môi nàng giống như đang cười, giọng nói cũng là ôn nhu chưa từng có.

Đây là lần đầu tiên Phùng Khác Chi nghe thấy nàng dùng giọng nói ôn nhu như thế mà nói với mình. Gân cốt cả người hắn nhộn nhạo cả lên, vừa rồi trên tai bị con muỗi cắn sưng đỏ cũng không cảm thấy ngứa.

Hắn ho khan hai tiếng: “Được rồi. Mã Lực đã chuyển lời cho cô rồi chứ? Hy vọng không có lần sau. Đặc biệt là Mạnh tiểu thư cô.” Hắn rốt cuộc quay mặt lại, nhìn chăm chăm nàng, ngữ khí cũng có chút nghiêm khắc lên: “Đây không phải việc cô có thể nhúng tay!”

Mạnh Lan Đình rũ mắt, trầm mặc.

Lời vừa nói thì trong lòng Phùng Khác Chi đã hối hận. Hắn sợ khẩu khí của mình sẽ dọa nàng. Chuyện này trước đây cũng không phải chưa từng xảy ra. Hắn vắt hết óc, muốn nói cái gì để bù sung nhưng lại thấy nàng nhìn mình, gật gật đầu, nhẹ nhàng mà ừ một tiếng: “Tôi biết. Tôi cũng đã đem lời anh nói tối hôm đó nói lại cho học sinh.”

Nàng thế nhưng lại nghe lời như thế! Trong lòng Phùng Khác Chi tức khắc tâm hoa nộ phόng. Hắn lại muốn nói cái gì nữa nhưng trong thời gian ngắn không nghĩ thêm được cái gì. Cái tin tức về đệ đệ của nàng thì có đánh chết hắn cũng không thể nói ra.

Nàng cũng không hề mở miệng.

Không khí có hơi chút ngưng trọng, hai người cứ đứng như thế. Trong không khí, phảng phất có một tia xấu hổ.

Phùng Khác Chi biết mình cần phải đi, hắn cũng không có lý do gì ở lại đây, huống chi đêm nay hắn căn bản không muốn nàng nhìn thấy mình.

Đèn đường tắt, rồi sáng, rồi lại tắt, lại sáng.

Phùng Khác Chi ngửa đầu, chỉ chỉ đèn đường: “Hồng rồi. Ngày mai tôi bảo người của cục thị chính tới sửa.”

Mạnh Lan Đình nói: “Cảm ơn Phùng công tử.”

Lại không ai nói gì.

Phùng Khác Chi lần nữa ho khan một tiếng: “Như vậy..... Tôi đi trước. Kỳ thật tôi rất bận, lúc nãy chỉ là tiện đường.....”

Phía sau bỗng truyền đến tiếng bước chân, rồi một tiếng “Kẽo kẹt” vang lên, một cánh cửa mở ra. Chu thái thái từ bên trong đi ra, liếc mắt một cái thấy Mạnh Lan Đình, liền oán giận nói: “Không đánh, không đánh, Vương thái thái cùng Trương thái thái quá quỷ quyết a! Lan Đình cháu thật đáng đánh, lần sau có rảnh thì phải tới giúp ta.....”

Bà đi đến bên cạnh Mạnh Lan Đình rồi mới để ý thấy Phùng Khác Chi ở một góc khác. Chu thái thái bị cận thị, nơi này lại tối tăm nên không thấy rõ người tới, còn tưởng là Hề Tùng Chu tới, trên mặt tức khắc lộ ra tươi cười, nhiệt tình mà nói: “Là Tùng Chu a? Sao tới rồi lại không vào ngồi? Mau tiến vào, đứng ở đây làm gì!”

Mạnh Lan Đình có chút xấu hổ, nhánh chóng nhìn Phùng Khác Chi, thấy hắn không rên một tiếng, đành phải nói: “Chu bá mẫu, anh ta không phải Tùng Chu. Anh ta..... Là Phùng gia công tử.....”

Chu thái thái lúc này mới phát hiện mình đã nhận sai người, vội “Ai” một tiếng, nhanh chóng xin lỗi: “Ai nha Phùng công tử, thật sự ngượng ngùng, vừa rồi ta không nhìn rõ, nên mới nhận sai người.....”

Bà bỗng nhiên chần chờ, giống như nhớ ra cái gì, cẩn thận đánh giá Phùng Khác Chi,

trên mặt lập tức lộ ra kinh ngạc, rồi chuyển hướng nhìn Mạnh Lan Đình.

“Lan Đình, vị Phùng công tử này chính là vị kia.....”

Mạnh Lan Đình không có nói cho vợ chồng giáo sư Chu về việc mình

từng có hồn ước với Phùng gia nhưng nàng tới Thượng Hải tìm Phùng gia hỗ trợ tìm đệ đệ thì Chu thái thái tự nhiên cũng rõ ràng. Huống chi buổi tối hôm đó, trong lễ kỷ niệm thành lập trường, Chu thái thái từ xa cũng đã nhìn thấy Phùng Khác Chi.

Mạnh Lan Đình biết Chu thái thái đã nhận ra người, chỉ là chưa dám xác định, lại nhìn Phùng Khác Chi, thấy hắn vẫn là không rên một tiếng, đành phải tiếp tục giúp hắn xác nhận.

“Đúng vậy. Chính là vị Phùng công tử kia.....”

Chu thái thái ngây ngẫn cả người. Phùng gia là thân phận địa vị gì bà tất nhiên biết. Trăm triệu lần không nghĩ tới buổi tối hôm nay Phùng gia công tử thế nhưng sẽ đứng ở cửa nhà mình.

Chu thái thái lập tức trở nên câu nệ, sau khi chần chờ liền tri kỷ hỏi: “Phùng công tử, nếu không chê chỗ này đơn sơ thì mời vào nhà ngồi.”

Phùng Khác Chi gật gật đầu: “Hảo. Cháu cũng có chút khát nước. Cảm ơn thái thái.”

Mạnh Lan Đình có chút ngoài ý muốn, nhìn Phùng Khác Chi một cái. Hắn cũng không nhìn nàng mà chỉ dừng trên mặt Chu thái thái.

Chu thái thái lúc này đúng là quá kinh ngạc rồi, không nghĩ được vì Phùng gia công tử này lại đáp ứng nhanh thế. Bà nhanh chóng liếc Mạnh Lan Đình rồi vội vàng cười dỗ dành: “Phùng công tử mau mời vào. Không cần khách khí, kêu ta Chu thái thái là được.”

“Cảm ơn Chu thái thái. Vậy làm phiền.” Phùng Khác Chi gật đầu, bỏ lại Mạnh Lan Đình phía sau rồi cất bước đi theo Chu thái thái vào nhà.

Một màn này phát sinh quá nhanh, Mạnh Lan Đình còn chưa kịp phản

Ứng thì đã thấy Phùng Khác Chi đi theo Chu thái thái vào cửa, đành phải đi vào theo.

Chu thái thái đưa Phùng Khác Chi xuyên qua tiểu viện, kéo bức mành màu xanh trù muỗi lên, đi vào phòng khách, nhìn nhà mình có chút chật hẹp thì mặt hở co quắp mà cười nói: “Chỗ này của chúng ta nhỏ, Phùng công tử cứ tự nhiên. Trong nhà cũng không có trà gì tốt, vừa lúc tháng trước lão Chu có học sinh gửi cho chút trà Long Tinh đầu xuân này. Để ta đi pha cho cậu chút trà. Lan Đình, cháu cứ bồi Phùng công tử nói chuyện nhé.”

Chu thái thái đi vào bên trong, lúc đi qua thư phòng thì hướng tới bên trong hở: “Lão Chu! Ông đoán là ai tới? Phùng gia công tử! Ông ra gặp người ta đi.”

Phùng Khác Chi mới vừa ngồi vào một cái ghế mây trong phòng, nghe thấy thế liền lập tức đứng lên, thần sắc nghiêm túc: “Chu thái thái, danh tiếng của giáo sư Chu cháu đã nghe từ lâu. Ông chính là ngôi sao sáng trong học thuật, là rường cột nước nhà. Nếu không chê quấy rầy thì cháu muốn được gặp mặt mở mang chút.” Nói xong hắn liền đi đến thư phòng, hướng về cánh cửa thư phòng mà Chu thái thái đã đẩy mở, cung cung kính kính mà cúi người 90 độ sau đó đứng thẳng dậy nói: “Giáo sư Chu, tiểu tử Phùng Khác Chi, tên tự là Dẫn Cánh, đêm nay may mắn tới đây bái kiến giáo sư, thật đúng là vinh hạnh của cháu.”

Giáo sư Chu đeo kính giống ngày thường. Ông đang đọc sách thì bị động tĩnh bên ngoài làm cho kinh ngạc. Lúc ông giương mắt nhìn ngoài cửa thì trên mặt lộ ra biểu tình kinh ngạc, sau đó chậm rãi buông sách trong tay xuống.

Phùng Khác Chi đã tự động đi tới án thư rồi lần nữa khom lung chào: “Giáo sư Chu, tiểu tử Phùng Khác Chi. Hy vọng cháu tùy tiện đến không quấy rầy ngài. Ngài cứ gọi cháu là Khác Chi là được, người nhà cháu đều gọi

như thế.”

Giáo sư Chu rốt cuộc phản ứng lại, đánh giá cậu thanh niên đang cung kính chào mình, nỗi kinh ngạc mới rồi cũng chậm rãi tiêu tan, trên mặt lộ ra mỉm cười, gật gật đầu, ý bảo hắn ngồi xuống.

Phùng Khắc Chi “Ai” một tiếng, vội vàng cất bước ngồi xuống cái ghế trước mặt giáo sư Chu.

Mạnh Lan Đình cũng theo vào, đứng ở cửa thư phòng, nhìn đến trợn mắt há hốc mồm. Chu thái thái thấy thế, càng hoàn toàn yên tâm.

Danh tiếng của vị Phùng gia Cửu công tử này ở Thượng Hải thật sự là quá lớn. Trong đêm tiệc rượu đó bà chính mắt thấy hắn vì mĩ nhân mà vung tiền như rác, cùng với tin tức trên báo chí mà bà thường đọc được thì tự nhiên không coi hắn là thanh niên đàng hoàng gì. Trong ấn tượng của bà thì hắn chính là một cái hoa hoa công tử, ăn chơi trác táng.

Chu thái thái biết lão nhân nhà mình thanh cao, vốn lo lắng ông ta không cho Phùng gia công tử thể diện. Tuy nói hắn ăn chơi trác táng, nhưng gia thế cùng thân phận của hắn rõ cuộc bọn họ cũng không đắc tội nổi.

Không nghĩ tới Phùng gia công tử này lại có thái độ cung kính, lời nói định đặc mà phản ứng của lão nhân nhà mình lại vượt xa dự doán của mình.

“Lan Đình, cháu cũng đi vào đi. Ta đi pha trà cho mọi người.” Chu thái thái âm thầm mà thở nhẹ một hơi. Thấy Mạnh Lan Đình còn đứng ở cửa không đi vào, bà nhẹ nhàng đẩy nàng, còn mình thì nhanh chóng đi pha trà.

HẢI THƯỢNG HOA ĐÌNH

Bồng Lai Khách
www.dtv-ebook.com

Chương 33

Phùng Khác Chi ngồi nghiêm chỉnh, mắt nhìn thẳng.

“Lan Đình, cháu cũng vào đi.” Giáo sư Chu tiếp đón.

Mạnh Lan Đình đi vào, không ngồi vào bên cạnh Phùng Khác Chi mà đứng ở bên cạnh bàn giáo sư Chu, vừa giúp ông sửa sang lại tư liệu chõng chốt trên bàn vừa lắng nghe hai người nói chuyện.

“Phùng công tử năm nay bao nhiêu tuổi rồi?”

“21.”

“Đúng là thiếu niên trẻ tuổi, cử chỉ hào phóng a! Phùng công tử đang công tác ở đâu?”

“Giáo sư cứ gọi tên cháu đi. Trước mặt ngài thì làm gì có Phùng gia công tử, chỉ có Khác Chi tiểu tử thôi.”

Giáo sư Chu cười, gật gật đầu: “Khác Chi, cậu đang làm việc ở đâu?”

“Năm nay cháu mới vừa vào Bộ Tư Lệnh Hiến Binh, làm tham mưu.” Hắn vừa nói xong, giáo sư Chu liền ngẩn người nhìn hắn.

Chu thái thái pha trà xong bưng tới cửa, nghe thấy thì cũng sững sốt, chần chờ một chút mới tiến vào. Trên mặt bà vẫn mang theo tươi cười nhưng trong mắt đã có chút đề phòng.

Không khí ẩn ẩn trở nên tẻ ngắt.

Mạnh Lan Đinh giúp đỡ Chu thái thái rót trà, đem chén trà đưa đến trước mặt Phùng Khác Chi, đặt trên bàn, ngược mặt lên thì thấy hắn đang nhìn mình chăm chăm, nhướng mày, một bộ ngươi xem mà làm.

Nàng sao có thể không rõ ý tứ của hắn chứ. Cắn cắn môi, nàng buông trà, xoay người nói: “Bá phụ bá mẫu, còn có chuyện mà mấy hôm trước cháu chưa nói hết. Chuyện xảy ra ở công xưởng Tào Độ buổi tối hôm trước chính là Phùng công tử dẫn người của đội Hiến Bình tới, cũng là anh ta hạ lệnh thả người. Những lời chuyen cáo cho các bạn học sinh sau đó cũng là anh ta nhờ người nhắn cho cháu.”

Giáo sư Chu cùng Chu thái thái liếc mắt nhìn nhau, lại lần nữa kinh ngạc.

Phùng Khác Chi đứng lên, nói: “Vô luận thân ở nơi nào, Khác Chi thời khắc không dám quên trách nhiệm báo quốc của trượng phu. Hành động của học sinh hôm đó xuất phát từ lòng yêu nước, là người nắm quyền, Khác Chi bất quá cũng chỉ là tiện tay, không đánh nhắc tới.”

Ánh mắt Chu thái thái nhìn hắn tức khắc trở nên thân thiết không ít.

Giáo sư Chu cũng có vẻ thật cao hứng, ý bảo hắn ngồi trở lại: “Trung Hoa chúng ta chính là phải dựa vào thanh niên như cậu. Cậu có thể có nhận thức như vậy là cực tốt.”

“Khác Chi đã làm nhiều việc hoang đường, thường bị mọi người lên án. Ngày sau chỉ mong có cơ hội có thể được những bậc đức cao vọng trọng như vợ chồng giáo sư chỉ bảo.” Phùng Khác Chi thần sắc thành khẩn, cung kính mà nói, vẫn đứng mà không chịu ngồi.

“Khách khí, khách khí. Con người không phải thánh hiền, ai mà không có sai lầm. Ta thấy cậu cũng có một mảnh thiện tâm, chỉ cần muốn thay đổi thì

không lúc nào là quá muộn. Ngày sau nếu cậu có rảnh thì cứ tới chơi.” Giáo sư Chu cười nói.

“Đừng đứng, mau ngồi xuống!” Chu thái thái nhiệt tình tiếp đón.

Phùng Khác Chi hướng giáo sư Chu cùng Chu thái thái lần nữa nói lời cảm tạ, rồi mới ngồi lại.

Trong lòng Mạnh Lan Đình quả thực đã bị kinh ngạc đến không thể tin vào mắt và tai mình nữa. Nàng thật sự nhịn không được nhìn hẵn một cái, thấy hẵn cũng đang nhìn mình thì vội chuyển mắt.

“Phùng công tử, đêm nay sao cậu lại tới chỗ này?” Chu thái mang theo Mạnh Lan Đình cùng nhau ngồi xuống bên cạnh, nhịn không được tò mò hỏi.

Phùng Khác Chi ngừng lại một chút, giương mắt: “Không dối gạt giáo sư và Chu thái thái, kỳ thật đêm nay cháu cố ý tới, trừ bỏ bái phỏng giáo sư còn có một chuyện khác. Cháu muốn quyên góp cho khoa toán.”

Hẵn vừa dứt lời thì đứng nói Mạnh Lan Đình, vợ chồng giáo sư Chu cũng vô cùng kinh ngạc. Ba đôi mắt đều nhìn về phía hẵn.

“Là thế này. Ý niệm này không phải bây giờ mới có, từ lúc trước khi cháu đi du học thì đã sâu sắc cảm thấy trình độ khoa học trong nước còn thua xa thế giới. Tuy cháu học vấn không thông nhưng cũng biết toán học là ngành học cơ bản cho mọi khoa học khác. Cháu bản thân ngu dốt, không có khả năng tự thể nghiệm, may mắn trong nước còn có những người giống giống giáo sư Chu, một ngôi sao sáng trong lĩnh vực đào tạo toán học. Học sinh bây giờ chính là hy vọng ngày mai. Cháu biết rất nhiều học sinh kinh tế không có, muốn học cũng không dễ. Vì để họ có thể an tâm đi học, nên cháu muốn lập ra quỹ học bổng cho khoa toán để giúp đỡ những học sinh nghèo có thành

tích tốt.” Phùng Khác Chi đĩnh đạc mà nói.

Mạnh Lan Đình kinh ngạc rồi.

Mà Phùng Khác Chi thì chăm chú nhìn giáo sư Chu, thần sắc cực kỳ thành khẩn.

Chu thái thái cao hứng mà nói: “Thật tốt quá nha! Ta không nghĩ tới Phùng công tử lại có tâm như vậy!” Bà vừa nói vừa nhìn giáo sư Chu: “Lão Chu, khoa toán của ông luôn nghèo nhất. Học kỳ một không phải có học sinh thành tích tốt nhưng trong nhà phá sản không nộp đủ học phí, lại không chịu nhận sự giúp đỡ của chúng ta mà đổi sang khoa sư phạm sao? Lúc ấy nếu là có khoản học bổng này thì đúng là đưa than ngày tuyết a!”

“Thỉnh giáo sư cho cháu cơ hội vì quốc gia mà công hiến sức lực nhỏ bé!” Phùng Khác Chi lại lần nữa đứng lên, hướng giáo sư Chu khom người.

Có thể thấy giáo sư Chu cũng thật cao hứng, ông trầm ngâm một lát, nói: “Cậu có nhận thức thế này, lại nguyện ý khăng khái giúp tiền, ta có lý do gì mà không tiếp nhận chứ? Không những như thế, ngược lại ta còn phải thay mặt những học sinh nghèo hướng cậu nói lời cảm ơn a!”

“Thật tốt quá! Đa tạ giáo sư đã cho cháu cơ hội. Tên của học bổng cháu đã nghĩ kỹ, gọi là học bổng Descartes Descartes đi!”

“Vị toán học gia kiêm triết học gia này từng nói qua, mọi vấn đề đều có thể quy về vấn đề toán học. Mà cháu cũng rất tán đồng ý kiến này. Giáo sư thấy tên này thế nào?”

Mạnh Lan Đình lại lần nữa ngăn ra, nhịn không được lại nhìn về phía Phùng Khác Chi. Hắn nhìn giáo sư Chu, thần sắc trịnh trọng, vẻ mặt khiêm tốn.

Giáo sư Chu cười gật đầu: “Không tồi, không tồi! Tên này hay, cứ theo lời cậu đi, vô cùng tốt!”

Mạnh Lan Đinh để ý thấy ánh mắt Chu bá phụ nhìn Phùng Khác Chi đã có bất đồng so với lúc mới đầu. Mới đầu ông là kinh ngạc còn hiện tại nếu nàng không nhầm thì chính là ánh mắt thường thức.

Phùng Khác Chi vui vẻ ra mặt, hỏi: “Giáo sư, không biết cháu phải tìm ai để thực hiện việc lập học bỗng?” Hắn nhanh chóng liếc mắt nhìn Mạnh Lan Đinh.

Giáo sư Chu lại hoàn toàn không nhìn ra được ánh mắt của vị Phùng công tử này mà chỉ cười nói: “Sáng mai, ta sẽ để bên giáo vụ trực tiếp liên hệ với cậu.”

Trong mắt Phùng Khác Chi hiện lên một tia thất vọng cực nhỏ, nhưng hắn vẫn cười đáp ứng, tiếp tục cùng giáo sư Chu nhàn thoại. Hai người càng nói, càng hợp nhau, tới cuối cùng đúng là chỉ hận gặp nhau muộn, vô cùng có không khí của anh em kết nghĩa.

Đêm muộn dần, Chu thái thái nói muốn đi làm bữa ăn khuya. Phùng Khác Chi nhìn thời gian, vội đứng lên: “Không còn sớm, giáo sư sáng mai còn có chương trình dạy, Khác Chi tuy hận không thể cầm đuốc soi suốt đêm để cùng giáo sư nói chuyện nhưng cũng không thể chậm trễ mọi người đi nghỉ ngơi. Cháu xin cáo từ ở đây thôi.”

Chu thái thái giữ lại không được, đành phải tiễn khách. Giáo sư Chu cũng đứng lên, tự mình đưa Phùng Khác Chi ra khỏi thư phòng. Phùng Khác Chi thỉnh ông dừng bước, chính mình tự đi ra ngoài vài bước, bỗng nhiên như là nghĩ tới cái gì, liền xoay người nói: “Giáo sư, cháu ta bỗng nhiên nhớ lại một chuyện, có chút yêu cầu quá đáng không biết giáo sư có nhận lời không?”

“Cậu nói đi.”

“Gần đây bên trên có mệnh lệnh, chỉ thị xuống yêu cầu nhân viên cơ sở phải có tố chất, khởi xướng làn gió mới, sửa tập tục xấu. Bộ Tư Lệnh liền lên kế hoạch tổ chức lớp học ban đêm để hưởng ứng mệnh lệnh bên trên. Thủ hạ của cháu tuy là người thô tục nhưng có rất nhiều người hiếu học, nghe tin thì thấy rất vui mừng. Toán học cũng là một môn trong chương trình học ban đêm nên hôm nay cháu liền mặt dày mở miệng không biết giáo sư có thể an bài một trợ thủ tới đảm nhiệm việc giảng dạy lớp học ban đêm của bọn cháu không?”

Giáo sư Chu, Chu thái thái cùng Mạnh Lan Đình vội liếc nhau một cái. Bọn họ chưa bao giờ nghe thấy nói Bộ Tư Lệnh Hiến Bình mở lớp học toán ban đêm.

Nhưng Phùng Khác Chi lại mặt không đổi sắc nói: “Những huynh đệ đó của cháu tuy rằng mỗi người đều có tâm muôn tiến tới nhưng văn hóa đúng là không có, người giảng dạy phải có tâm và nhiệt tình. Thí dụ như khoa toán có thể cử một người được các học sinh hoan nghênh lớn tới thì chính là giúp cháu một cái công to.”

Chu thái thái lập tức nhìn về phía Mạnh Lan Đình. Giáo sư Chu cũng nhìn Mạnh Lan Đình, nói: “Bên đó đã có yêu cầu, mà đây cũng là chuyện tốt nên ta tự nhiên vô cùng tán thành. Giáo viên như vậy cũng không phải không có. Thí dụ như Lan Đình, lớp học của con bé rất được học sinh hoan nghênh, rất phù hợp với điều kiện, chỉ là.....”

Phùng Khác Chi nhìn Mạnh Lan Đình, nói: “Cháu hiểu băn khoăn của giáo sư! Ngài cũng hẳn đã biết phụ thân cháu coi Mạnh tiểu thư như con gái ruột. Mạnh tiểu thư với cháu mà nói cũng giống như người nhà. Nếu ngài tin tưởng cách làm người của Phùng Khác Chi thì thỉnh ngài yên tâm. Bộ Tư Lệnh Hiến Bình không phải đầm rồng hang hổ! Giáo viên đến giảng sẽ nhận

được đai ngộ tốt nhất! Nếu may mắn được Mạnh tiểu thư tới giảng dạy thì Phùng Khác Chi lấy mười tám đời tổ tông của Phùng gia để thề sẽ phụ trách toàn bộ việc đưa đón, cũng sẽ không khiến Mạnh tiểu thư thiêu một cọng lông tơ nào!"

Giáo sư Chu lo lắng chính là điều này. Ông cảm thấy một tiểu thư trẻ tuổi tới Bộ Tư Lệnh Hiến Binh để dạy học thì có chút không ổn. Hiện tại được Phùng Khác Chi bảo đảm chắc chắn như vậy, lại cảm thấy có thể tin tưởng nhân phẩm của hắn, mà Phùng Mạnh hai nhà từ trước có giao hảo, Mạnh Lan Đình năm trước vừa tới Thượng Hải thì cũng ăn tết với Phùng gia nên sau khi suy nghĩ ông cũng liền an tâm. Ông nhìn về phía Mạnh Lan Đình: "Lan Đình, ý của cháu như thế nào?"

Trong lòng Mạnh Lan Đình cảm thấy không đúng. Không phải bây giờ mới thấy không ổn. Mà từ một khắc Phùng thiêu gia xuất hiện ở góc tường kia vào buổi tối hôm nay thì nàng đã thấy kỳ quái rồi. Nhưng ba người bên cạnh lại đang nhìn nàng, mà vị Phùng gia công tử này vừa mới lại hào phóng quyên góp giúp khóa toán nên tuy rằng trong lòng nàng cũng không phải thực nguyện ý tiếp nhận nhưng cũng không thể từ chối.

Chân chờ một lúc rồi nàng đành phải gật đầu, miễn cưỡng nói: "Nếu thật sự không có người khác thì để cháu thử xem....."

Phùng Khác Chi trịnh trọng hướng nàng nói lời cảm tạ: "Đa tạ Mạnh tiểu thư! Cô yên tâm, những huynh đệ đó của tôi tuy rằng không thông minh nhưng thái độ học tập cực kỳ đoan chính. Cô cứ chờ rồi sẽ biết."

Hắn không hề nhìn Mạnh Lan Đình mà ngược lại cùng vợ chồng giáo sư Chu từ biệt lần nữa.

Chu thái thái mang theo Mạnh Lan Đình, đem khách quý đưa đến ngoài cửa.

Phùng Khắc Chi lúc này thỉnh hai người dừng bước: “Chu bá mẫu, đêm nay rất cảm tạ ngài đã chiêu đãi. Mạnh tiểu thư, lớp học ban đêm liền phiền cô. Nếu đêm mai cô có thời gian, 6 giờ rưỡi tôi sẽ tới đón cô, chúng ta sẽ bắt đầu buổi học đầu tiên nhé?”

Mạnh Lan Đình còn có thể thế nào, đành phải gật đầu.

Phùng Khắc Chi lộ vẻ mặt tươi cười, hướng hai người hơi hơi gật đầu, rồi xoay người rời đi.

Chu thái thái nhìn theo bóng dáng hắn, lại ghé sát vào nói nhỏ với nàng: “Đúng là ba người thành hổ. Thật sự không nghĩ tới, Phùng gia công tử hóa ra lại là một nhân vật xuất chúng như vậy. Xem ra hắn chỉ là có chút phong lưu —— nhưng mà người trẻ tuổi lại có điều kiện như hắn thì cũng khó tránh. Cháu nói có phải không?”

Mạnh Lan Đình nhìn bóng dáng dần biến mất trước mặt, nhớ tới đêm đó hắn vì Chung tiểu thư mà làm ra cử chỉ hào phóng kinh người thì cười cười, nói: “Vâng.”

HẢI THƯỢNG HOA ĐÌNH

Bồng Lai Khách
www.dtv-ebook.com

Chương 34

Chạng vạng ngày tiếp theo, lúc bốn giờ rưỡi.

Mặt trời tuy đã ngả về phía tây nhưng bởi vì thời tiết sáng sủa, ánh sáng ban ngày vẫn mãnh liệt như cũ, chói lọi mà chiếu vào sân thể dục của Bộ Tư Lệnh Hiến Bin. Mọi người bên trong đang huấn luyện xạ kích, vượt qua chướng ngại, vật lộn, một lần lại một lần quăng ngã đổi phương. Tiếng rống hét vang lên, cùng với tiếng pháo cối ù ù phát ra từ sau núi..... Mỗi hiến binh đều để trần thân trên, là da bị phơi nắng đến đen gầy nhưng cơ bắp rắn chắc lại nổi lên. Trên người bọn họ che kín mồ hôi và bùn đất vàng của cả ngày huấn luyện.

Lúc này một tiếng còi bén nhọn vang lên, nhóm hiến binh dừng tập luyện, trong một phút đồng hồ, mọi người liều nhanh chóng tập hợp xếp hàng chỉnh chỉnh tề tề.

Cảnh tượng này trước đây là không hề có. Mọi ánh mắt đều nhìn Phùng Khác Chi đứng ở đối diện, chờ hẵn hạ lệnh, bắt đầu việc chạy 5km để kết thúc lịch trình quen thuộc mỗi ngày.

Chạy xong thì việc huấn luyện mới được coi là kết thúc. Phùng Khác Chi hôm nay thế nhưng lại thông báo: “Các huynh đệ vất vả rồi! Hôm nay bỏ chạy 5km, tất cả sớm giải tán, đi ăn cơm và tắm rửa sớm chút!”

Nhóm hiến binh hai mặt nhìn nhau, lúc đầu còn nghĩ mình nghe nhầm, nhìn nhầm nên muốn cùng nhau xác định, sau đó mới tin tưởng rồi lập tức cao hứng phấn chấn. Hơn hai tháng nay, mặc gió mặc mưa, mỗi ngày bọn họ

đều phải huấn luyện như thế, đây là lần đầu tiên được nghỉ trước thời gian để nghỉ ngơi ăn cơm.

“Cảm ơn Phùng trưởng quan!”

Nhóm hiến binh đồng thanh rống to, rống xong liền giải tán, lại thấy Phùng Khác Chi giơ tay: “Chờ chút, tôi có lời chưa nói xong! Gần đây vất vả nên buổi tối tôi có an bài khác để mọi người được nhẹ nhàng chút!”

Nhóm hiến binh càng thêm cao hứng, ngẩng đầu chờ đợi.

“Các vị hắn đã nghe nói tòa thị chính Thượng Hải và các bộ của ở Nam Kinh đều có tổ chức lớp học ban đêm phải không? Đây là tinh thần thể hiện sự tiến bộ! Hiện tại tôi tuyên bố một tin tức tốt, từ hôm nay chúng ta cũng sẽ bắt kịp thời đại, tổ chức lớp học ban đêm a! Đúng 7 giờ tối, toàn bộ thay quần áo sạch sẽ, thu thập chỉnh tề, đến lễ đường tập hợp, chuẩn bị đi học! Sách vở cùng giấy bút tôi đã cho người chuẩn bị, mọi người không cần lo lắng!”

Đám hiến binh thất vọng: “Phùng trưởng quan, đây là nhẹ nhàng hả? Học cái gì? Chủ nghĩa Tam Dân sao?”

“Toán học.” Phùng Khác Chi chắp tay sau lưng, nhàn nhạt mà nói.

Mọi người há hốc mồm, im lặng vài giây rồi tiếp theo lập tức nổ tung.

“Phùng trưởng quan! Cái này tôi học không được đâu!”

“Phùng trưởng quan, cầu ngài, ngài vẫn là để tôi chạy đường dài thôi!”

“Đúng! Đúng! Chúng ta có thể lại vác thêm hai bao cát, chạy thêm 5km nữa a!”

Phùng Khác Chi vẫn chắp tay sau lưng, mặt không biểu tình mà nhìn mọi người. Dưới ánh mắt uy hiếp của hắn, đám hiến binh chậm rãi an tĩnh xuống,

nhưng biểu tình vẫn là vạn phần không muỗn.

“Phùng trưởng quan, đang tốt sao tự dừng lại bắt chúng tôi đi học toán chứ? Cuộc thi cuối tháng cũng đâu yêu cầu cái này……” Mã Lục ỷ vào quan hệ thân thiết với Phùng gia công tử mà nhỏ giọng chất vấn.

“Hỏi rất hay! Tôi cũng muốn hỏi các anh sẽ làm được phép tính gà với thỏ chứ?” Phùng Khác Chi hỏi lại.

Đám hiến binh gật đầu: “Cái này ai không biết chứ?”

“Vậy tốt, hiện tại tôi cho các anh một cái đề về gà và thỏ, trong số này ai có thể tính ra đáp án thì có thể không cần tham gia! Còn nếu làm không ra thì toàn bộ thành thật đi học cho tôi!”

Nhóm hiến binh vội vàng gật đầu: “Được, Phùng trưởng quan ra đề đi a!”

“Có một số gà và thỏ cùng nhốt trong lồng, từ trên nhìn xuống thì có 35 cái đầu, từ phía dưới nhìn lên thì có 94 cái chân. Hỏi trong lồng có bao nhiêu gà và bao nhiêu thỏ?”

Mọi người vội vàng vặn đầu ngón tay tính, tay mình không đủ thì mượn tay người bên cạnh. Đếm tới đếm lui, đếm tới cuối cùng, tiếng ồn ào đình chỉ, không ai nói một lời.

Phùng Khác Chi cười lạnh: “Gà có 23 con, thỏ có 12 con! Đơn giản như vậy mà các người cũng làm không ra, thế còn không biết xấu hổ mà trốn học? Tất cả đều đi học cho tôi. Giải tán, ăn cơm!”

Hắn vừa xoay người đi thì phía sau phát ra một mảnh tiếng kêu than tuyệt vọng. Bọn họ thật sự không rõ đám gà thỏ đó thì liên quan gì đến việc tham gia quân ngũ chứ.

Phùng Khác Chi đi vài bước rồi dừng lại, cau mày, quay người nói: “Mỗi người đi học, một buổi được một đồng đại dương! Chủ động giơ tay trả lời vấn đề hai đồng! Được giáo viên khen ngợi thì năm đồng!”

“Phùng trưởng quan..... Là phát tiền mặt hả?” Một hiến binh lớn gan hỏi.

“Sau khi tan học, Trương bí thư sẽ phát luôn!”

Nhóm hiến binh lúc này mới đình chỉ oán giận, lộ ra biểu tình miễn cưỡng tiếp thu. Phùng Khác Chi giơ tay, sờ sờ bao đựng súng ở eo, lạnh lùng nói: “Tôi nay đến đây dạy là giáo viên nổi danh của khoa toán, người khác muốn mời cũng không được đâu. Dạy các ngươi đúng là lấy dao mổ trâu giết gà rồi! Tôi nói trước rồi đó, ai dám vô cớ vắng mặt trong lớp học ban đêm, dám quay rối, dám ngủ, dám không lắng nghe, dám bất kính với giáo viên, dám để tôi mất mặt thì tôi nhất định cho người đó đẹp mặt!”

Nghe nói Phùng gia công tử năm trước còn ở toà thị chính làm việc đã từng vì tiêu khiển mà ở văn phòng lấy súng bắn người ta để chơi đùa. Nếu không phải kẻ kia sớm ngất đi thì không chừng mạng nhỏ cũng chẳng còn. Hiện tại thấy hắn sờ sờ khẩu súng, kể cả không muốn đi học thì cũng không ai dám hé răng.

Tốt xấu gì cũng có tiền, coi như là đi làm công đi.

“Đã biết! Trưởng quan yên tâm!” Mã Lực nhanh chóng đi đầu mà hối mọi người cao giọng trả lời.

Phùng Khác Chi lúc này mới nhanh chóng rời đi, về đến văn phòng thì hắn vội tăm rồi thay quần áo, thu thấp xong, thấy bình nước hoa kia, chần chờ một lúc nhưng lại nhớ tới lần trước cố ý phun lên để đi gặp người nhưng lại xám xịt mà quay về, nếu bây giờ lại phun thì giống như tự tìm xúi quẩy.

Phùng Khác Chi liền xoay người đi ra.

Bóng tối dần buông xuống, lúc đồng hồ trong phòng khách của Chu gia chỉ đến 6 giờ rưỡi, không sai một ly thì Phùng Khác Chi đã đến rồi. Mà Mạnh Lan Đinh vẫn còn đang vội thu thập đồ đạc.

Trời còn chưa đen hoàn toàn, hăn đội mũ quân đội, mặc quân phục, đeo giày sáng bóng không một hạt bụi, còn đeo bao tay trắng như tuyết, mặt mày tuấn tú, dáng người lưu loát mà đĩnh bạt, đứng ở ngoài cửa thì khiến không ít hàng xóm chú ý.

Chu thái thái mở cửa nghênh đón hăn, cười nói: “Khác Chi tới rồi sao?” Bà chỉ chỉ bóng đèn đằng trước ngõ nhỏ nói: “Cái đèn đó đã hỏng vài tháng rồi, chúng ta gọi điện thoại không biết bao nhiêu lần mà cũng chả ai đến quản. Đầu tháng này, Trương gia thái thái vì trời tối không thấy rõ đường nên đã té ngã một

cái. Sáng sớm hôm nay thế nhưng lại có người tới, chẳng những sửa xong rồi còn có người phụ trách tới xin lỗi chúng ta. May mà có cậu quan tâm.”

“Vốn chính là bọn họ chậm trễ, việc nhỏ mà thôi. Sửa được rồi thì tốt.”

Mạnh Lan Đinh ở trong phòng, nghe được Chu thái thái cùng hăn nói chuyện, lại không muốn hàng xóm để ý nhiều nên nàng vội vàng cầm lấy giáo án, chạy ra ngoài: “Tôi chuẩn bị xong rồi, đi thôi!”

Phùng Khác Chi thoảng đánh giá nàng một cái, lại rất thân thiết mà lui sang một bên, nhường nàng đi ra.

Mạnh Lan Đinh cùng Chu thái thái nói sau đó bước nhanh ra ngoài: “Chu thái thái yên tâm, chờ học xong cháu sẽ tự mình lái xe đưa Mạnh tiểu thư về. Cháu đi trước.” Phùng Khác Chi lễ phép mà từ biệt, ngay sau đó cũng rời đi.

Chân hắn dài, không mấy bước đã đuổi kịp nàng. Dưới cái nhìn chăm chú của hàng xóm, hắn cùng Mạnh Lan Đình sóng vai đi ra ngoài hẻm.

“Đường hẹp, xe chỉ có thể ngừng ở bên ngoài, vất vả cho Mạnh tiểu thư rồi.” Hắn nhìn phía trước, ngữ điệu thong thả mà giải thích.

“Phùng công tử khách khí rồi.” Mạnh Lan Đình cũng nhìn đằng trước, cười cười.

Hai người cũng không nói gì nữa, rất nhanh đã ra khỏi ngõ nhỏ. Mạnh Lan Đình nhìn thấy xe ô tô của hắn đang đậu ở ven đường.

Hắn bước nhanh tới bên xe, vươn bàn tay đeo bao tay trắng như tuyết mà giúp nàng mở cửa xe.

“Cẩn thận đừng để cung đầu.”

Mạnh Lan Đình nghe thấy hắn ôn nhu nhắc nhở ở bên tai, thân thiết đến khiến lông tơ cả người nàng chống ngược lên, cực kỳ khó chịu: “Cảm ơn anh.”

Mạnh Lan Đình không nhìn hắn, chỉ cúi người cảm ơn rồi ngồi vào trong xe.

Phùng Khác Chi thay nàng nhẹ nhàng đóng cửa, còn mình thì bước nhanh đến ghế đằng trước, ngồi vào ghế lái, khởi động, xe liền chạy về hướng long hoa.

Lúc giữa trưa, thư ký Trương, tự xưng là chủ nhiệm phụ trách lớp học ban đêm của Bộ Tư Lệnh có gọi điện cho nàng, hướng nàng giới thiệu tình huống của lớp học. Vừa nghe thấy giọng của thư ký Trương thì Mạnh Lan Đình đã nhận ra đây chính là người tiếp điện thoại của mình lúc trước. Nhưng thái độ lần này cùng lần trước của ông ta đúng là một trời một vực, quả thực là vô

cùng cung kính, lúc nói chuyện cũng không dám thở mạnh, phảng phất e sợ
dọa tới nàng vậy.

Kỳ thật không cần đổi phượng giới thiệu, Mạnh Lan Đình cũng có thể
tưởng tượng được trình độ của đám học sinh mình sắp dạy là gì.

Những người từng học xong trung học đúng là lông phượng sừng lân, vô
cùng ít. Đa số mọi người đều chỉ học xong tiểu học, thậm chí có người chỉ
biết được tên mình. Nàng bị phái đi dạy đám người này cũng không phải cảm
thấy người khác là dùng dao mổ trâu cắt tiết gà bởi vì lúc mới đi dạy, nàng
cũng là dạy học sinh tiểu học. Chỉ có điều nàng cảm thấy nếu chỉ dạy những
người này tính toán thông thường thì đối với họ cũng không có ý nghĩa gì
lớn.

Chờ quen thuộc chút thì có lẽ nàng sẽ nghĩ tới dạy bọn họ một chút kiến
thức có thể ứng dụng vào công việc của bọn họ xem. Như vậy chẳng những
hữu dụng mà còn khiến bọn họ càng cảm thấy hứng thú.

Trên đường, Mạnh Lan Đình thấy Phùng Khác Chi không cùng mình nói
chuyện, chỉ hết sức chuyên chú mà lái xe, thì nàng cũng cúi đầu, tiếp tục mở
giáo án vì chuẩn bị vội cho nhiệm vụ này mà có chõ chưa làm xong.

Hai người một đường không nói chuyện.

Đúng 7 giờ, ô tô chạy đến cổng lớn của Bộ Tư Lệnh Hiến Bin. Ô tô dừng
lại, Mạnh Lan Đình mới vừa giơ tay, muốn tự mình mở cửa xe thì Phùng
Khác Chi đã nhanh chóng xuống xe đi tới bên kia, giúp nàng mở cửa, giống
như khi tới.

“Tới rồi, cẩn thận dưới chân.” Hắn lại ôn nhu nhắc nhở.

Mạnh Lan Đình lại lần nữa cảm thấy không khoẻ.

Sắc trời đã có chút tối, ngoài cửa lớn của Bộ Tư Lệnh, không biết vì sao không thắp đèn, tất cả đều tối đen. Nàng xuống xe, ôm chặt giáo án, lấy lại bình tĩnh, nâng bước đang muốn đi về tòa nhà trông như nhà tù mà người ngoài nghe thấy liền không rét mà run gọi nó là “Địa ngục nhân gian” này thì đột nhiên chỉ thấy “Bá” một tiếng, cửa lớn hai bên mở ra, hơn mười chiếc xe quân dụng chỉnh tề đứng ở hai bên, đèn xe đồng loạt mở, chiếu ra con đường sáng như ban ngày cho nàng.

Mạnh Lan Đình khiếp sợ, bước chân cứng lại tại chỗ, người còn chưa kịp phản ứng đã thấy phía trên cửa của Bộ Tư Lệnh có ánh đèn pha thật lớn được bật lên, “Bang” một cái liền sáng trưng.

Dưới ánh đèn sáng rọi, không biết từ đâu chạy ra hai vệ binh, nhanh chóng đẩy ra hai cánh cổng sắt lớn. Bên trong cửa thế nhưng chỉnh tề đứng hai hàng hiến binh, mỗi người đều mặc quân phục, hùng tráng uy vũ. Một người làm tư thế chào, “Bạch bạch bạch bạch”, vài tiếng súng bén nhọn vang lên, sau đó tất cả đều vỗ tay, âm thanh chỉnh tề mà nhiệt liệt đánh tới như sấm nổ.

“Hoan nghênh! Hoan nghênh! Cô chính là Mạnh tiểu thư đi? Kẻ hèn là Dương Văn Xương, Tư lệnh của Bộ Tư Lệnh Hiến Binh, kiêm hiệu trưởng của lớp học ban đêm. Tôi xin đại diện cho toàn thể quan binh của Bộ Tư Lệnh Hiến Binh mà nhiệt liệt hoan nghênh Mạnh tiểu thư đến dạy học!”

Mạnh Lan Đình bị ánh đèn chiếu xuống đến phát hoảng, thiếu chút nữa không mở được mắt, chỉ phải giơ tay chắn mới nhìn thấy rõ từ bên trong có một nam nhân trung niên béo tốt đang đi về phía mình. Trên mặt ông ta mang theo nụ cười, nhiệt tình vô cùng. Lúc tới gần ông ta còn muốn giơ tay ra bắt tay nàng nhưng bỗng nhiên nhìn lại phía sau nàng thì nhanh chóng rút tay về.

Mạnh Lan Đình bị tư thế đột nhiên không kịp phòng ngừa này làm cho ngốc rồi, choáng váng quay đầu lại, nhìn về phía sau. Nàng chỉ thấy Phùng

Khác Chi tháo bao tay, dạo bước đến, không nhanh không chậm mà nói: “Vi
này chính là lãnh đạo trực tiếp của tôi. Mọi người vì hoan nghênh cô mà tới.
Vào đi thôi.”

HẢI THƯỢNG HOA ĐÌNH

Bồng Lai Khách
www.dtv-ebook.com

Chương 35

“Mạnh tiểu thư, kẻ hèn là Trương Khuê Phát, may mắn nhận chức chủ nhiệm lớp học ban đêm của Bộ Tư Lệnh, giữa trưa là tôi đã gọi điện cho cô đó.”

“Bọn học sinh đều đang đợi cô rồi, xin mời đi theo tôi.”

Một người tầm ba mươi, gầy ốm chui ra từ sau lưng Dương Văn Xương, hướng Mạnh Lan Đình cúi chào, còn duỗi tay mời nàng đi cùng hắn.

Mạnh Lan Đình rốt cuộc cũng trấn định lại, thấy vị Dương tư lệnh kia và mọi người mỉm cười đón mình thì cũng cố mỉm cười, hướng Dương Văn Xương Trương Khuê Phát cùng với binh lính xếp hàng hai bên hoan nghênh mình gật gật đầu, nói “Cảm ơn”, rồi bước về phía trước.

“Tới rồi, tới rồi! Phòng học liền ở lối đường cuối hành lang. Mọi người biết cô tới dạy bọn họ thì tất cả đều ngóng chờ, tình cảm quẩn chúng rất là kích động.”

Mạnh Lan Đình bị dẫn vào một tòa nhà, thấy bên trái, ở cuối hành lang có hai cánh cửa, hai bên có vệ binh vác súng đứng gác một cách trang nghiêm. Chờ nàng tới gần, bọn họ “Bang” một cái đứng nghiêm, hành lễ, ngay sau đó đồng thời duỗi tay, một tay hữu mở cửa.

“Mạnh tiểu thư mời vào!”

Mạnh Lan Đình giương mắt.

Trong lễ đường ánh đèn chói lọi, sáng đến chói mắt, phía trên ba vách tường đều là treo khẩu hiệu to màu hồng, tím, xanh, trên đó ghi mấy chữ màu đen “Nhiệt liệt hoan nghênh Mạnh tiểu thư đến dạy học”. Nếu không phải phía trước còn treo một cái bảng đen và bục giảng thì thoát nhìn nàng còn tưởng mình đang tiến vào một buổi lễ long trọng nào đó.

Trong lễ đường, bày từng hàng bàn ghế chỉnh tề, mọi người ngồi kín, liếc mắt nhìn một cái chỉ thấy toàn người là người. Trương Khuê Phát hét một tiếng “Mạnh tiểu thư đến ——”, chỉ thấy toàn bộ hiến binh đang ngồi liền đứng dậy, hướng nàng mà hành lễ, tất cả đều rống lên “Mạnh tiểu thư hảo ——”, tiếp theo lại là một trận vỗ tay như sấm, đinh tai nhức óc.

Tuy rằng đã trải qua một hồi “Nghi thức hoan nghênh” kinh hách ở bên ngoài cửa lớn của Bộ Tư Lệnh nhưng Mạnh Lan Đình không nghĩ tới trong phòng học cũng được chiêm ngưỡng một màn chào đón thế này. Nàng cẩn bản không lường trước được, theo bản năng mà quay đầu, thấy Phùng Khác Chi đứng ngay ở cửa, tay đút túi quần, khoe môi hơi hơi cong, thần sắc vui mừng, hiển nhiên là hắn đã biết.

Mạnh Lan Đình thu hồi ánh mắt, lấy lại bình tĩnh, dưới ánh mắt chăm chú của vô số người, cùng tiếng vỗ tay rầm rầm liền đi đến trên bục giảng, buông giáo án, hướng mọi người cười, khom người đáp lễ, ý bảo mọi người dừng lại.

Trương bí thư hạ tay, tiếng vỗ tay như sấm liền ngừng lại.

“Ngồi xuống ——”

Một trận tiếng xê dịch bàn ghế vang lên, sau đó trong phòng học lại an tĩnh rồi. Thậm chí an tĩnh đến nỗi cây châm rơi trên mặt đất cũng nghe thấy được.

Trương bí thư cũng rón ra rón rén mà ngồi vào vị trí đặc thù của mình, ở bên góc của bục giảng. Tác dụng của chỗ đó là để thay Mạnh tiểu thư lau bảng đen đúng lúc, hai là có thể tiện ghi chép lại tình huống trong buổi học, vừa giám sát vừa uy hiếp.

Mạnh Lan ĐÌnh giới thiệu chính mình, sau đó viết tên mình ở trên bảng đen, rồi xoay người, cười nói: “Trước khi bắt đầu học, tôi muốn kiểm tra trình độ của mọi người trước.”

Đám hiến binh tức khắc khẩn trương lên, ánh mắt sôi nổi liếc về phía Phùng Khác Chi còn đứng ngoài cửa mà nhìn chăm chắm.

“Đề rất dễ, là về bánh bao, mọi người không cần khẩn trương.”

Đám hiến binh vừa nghe thấy thì thẩn sặc lại thả lỏng.

“Ăn bánh bao thật tốt, tôi thích ăn nhất, có hành có thịt, một lúc có thể ăn mươi cái ——” Một hiến binh trẻ tuổi buột miệng thốt ra. Trong phòng học lập tức nỗi lên tiếng cười ha ha, có người nhẹ giọng nói thầm: “Chu Bưu, ngươi là Trữ Bát Giới cười vợ a, chỉ còn thiếu mỗi cái Cao Lão Trang để ngươi tới nhà nữa thôi!”

Cái người tên Chu Bưu kia đỏ mặt, không dám nhìn Mạnh Lan ĐÌnh, rú đầu xuống.

“Yên lặng! Yên lặng!” Trương bí thư khẩn trương vạn phần, vội vàng đấm thùng thùng lên bảng đen để duy trì trật tự.

“Không sao, lớp học của tôi không phải sân huấn luyện, mọi người có thể thoải mái chút.” Mạnh Lan ĐÌnh ngăn Trương bí thư, nhìn về phía anh chàng hiến binh vừa rồi nói có thể ăn mươi cái bánh bao một lúc cười nói: “Bánh bao nhân thịt và hành đúng là rất ngon, tôi cũng thích. Nhưng nếu anh giải được đề của tôi thì không có đủ bánh bao cho anh ăn đâu.”

Trong lẽ đường lại nỗi lên một trận cười. Cái người tên Chu Hữu kia trộm nhìn nàng một cái, trên mặt lại càng đỏ hơn.

“Tôi muốn hỏi mọi người chính là, nếu có một trăm cái bánh bao, để một trăm người ăn, một người lớn ăn ba cái, ba tiểu hài tử ăn một cái thì như vậy trong số 100 người này có bao nhiêu người lớn, bao nhiêu tiểu hài tử mới có thể ăn hết?”

Nghe thấy đề bài đơn giản lại có liên quan đến ăn bánh bao nên đám hiến binh liền nhanh chóng túm lấy giấy bút mà rầm rầm viết, có người vặn đầu ngón tay tính, cũng có người thương lượng với người bên cạnh. Tiếng bàn tán ong ong vang lên hết đợt này đến đợt khác. Qua một hồi lâu, lúc mỗi người đều đang nhíu mày, khổ sở suy nghĩ thì có một người chân chò gio tay. Mạnh Lan Đình gọi hắn trả lời, hắn nói người lớn là 25 còn tiểu hài tử là 75.

Mạnh Lan Đình cười nói: “Đây là đáp án chính xác. Anh có thể đi lên nói cho mọi người xem anh tính như thế nào không.”

Người nọ sờ sờ đầu, ngượng ngùng mà cười gượng: “Tôi đoán bừa mới ra được.....”

Bên cạnh lại phát ra tiếng cười.

Người nọ buồn bực: “Các người còn cười ta? Mạnh tiểu thư đều nói ta đáp đúng rồi kìa! Có bản lĩnh các người cũng đoán bừa xem!”

Tiếng cười lại lớn hơn nữa.

Mạnh Lan Đình bảo hắn ngồi xuống, cười nói: “Cái đề bài này nhìn như đơn giản nhưng nếu tính trực tiếp thì không tiện. Chúng ta phải thay đổi cách nghĩ, còn thỉnh bạn học Chu tới giúp chúng ta giải đề này.”

Mọi người đều nhất trí mà nhìn về phía Chu Hữu.

Chu Bưu nghe thấy tên mình thì vội vàng ưỡn ngực, bang một cái đứng dậy, cả người thăng túng, đôi mắt không chớp mắt mà nhìn Mạnh tiểu thư trên bục giảng.

Mạnh Lan Đình mỉm cười, để hẵn ngồi trở về.

“Ba tiểu hài tử không phải ăn một cái sao? Chúng ta trước tiên đem số lượng nhân ra gấp ba lần, giả sử một tiểu hài tử ăn một cái, như vậy thì một người lớn sẽ phải ăn chín cái, tổng cộng sẽ phải có ba trăm cái bánh bao. Hai trăm cái bánh bao thừa ra là vì mỗi người lớn ăn hơn chín cái lại giảm 1 cái thành 8 cái bánh bao. Cho nên.....”

Nàng viết xuống bảng đen một biểu thức số học.

“Nói cách khác, người lớn có ba trăm giảm đi một trăm lại lấy chín giảm đi một, tính ra là hai mươi lăm người. Tiểu hài tử chính là 75 người. Lý giải như vậy mọi người có hiểu không?” (Ta không hiểu gì hết)

Nhóm hiến binh trong lễ đường có vài người lộ ra thần sắc bừng tỉnh, vội vàng gật đầu, có còn người vẫn vò đầu bứt tai, mặt ủ mày ê.

Mạnh Lan Đình cười nói: “Mặc kệ hiểu hay không hiểu cũng đều không sao. Bài này không phải chỉ có một cách giải, còn

có cách khác. Tôi hiện tại sở dĩ cùng mọi người giải bài, mục đích là muốn trong lòng mọi người có ý niệm rằng đây chính là lớp toán mà sau này tôi sẽ cùng học với mọi người. Nếu mọi người cảm thấy có chút ý tứ thì đêm nay chúng ta có thể chính thức bắt đầu đi học.”

Mọi người trăm triệu không nghĩ tới người được mời đến dạy lại là một vị tiểu thư trẻ tuổi, lại đẹp, lại hài hước, còn thân thiết nữa. Đây đúng là khác hoàn toàn so với cái vị Phùng gia công tử mặt đen đã độc hại bọn họ ba tháng nay. Chỉ cần ngồi ở đây nhìn nàng, cũng đã là một loại hưởng thụ lớn lao. Kế

cả nội dung bài học bây giờ cũng thật có ý tứ, không hề đáng sợ như lúc đầu tưởng tượng.

Huống chi, còn có tiền!

Trên đời còn có cái gì tốt hơn cái này nữa chứ?

Đến giờ mọi người rõ cuộc tin tưởng lời Phùng trưởng quan nói với bọn họ buổi chiều nay. Đây xác thực là việc “Nhẹ nhàng” đối với bọn họ.

Nhóm hiến binh nỗi nhau mà gật đầu, hy vọng có thể khiến Mạnh tiểu thư chú ý mình. Không khí lớp học cực kỳ tốt, cảm giác mông con chưa ngồi nóng thì đã hết giờ rồi.

Chuông tan học vang lên, nhóm hiến binh lại lần nữa đứng dậy, vỗ tay đùa tiễn, biểu tình trên mặt mang theo luyến tiếc. Nếu không phải Phùng tham mưu còn ở cửa nhìn chăm chăm, thì bọn họ hận không thể đều vây lên nói với nàng vài câu mới tốt.

Mạnh Lan Đinh thu thập giáo án, mặt mang tươi cười mà vẫy tay với đám học sinh bên dưới, xoay người đi ra khỏi lề đường.

Phùng Khác Chi đi theo nàng, nói: “Mạnh tiểu thư, cô dạy thật tốt. Để tôi đưa cô về.”

Mạnh Lan Đinh nói: “Cảm ơn. Làm phiền Phùng công tử.”

Phùng Khác Chi nói: “Không phiền.” Hắn ngừng lại một chút: “Kỳ thật..... Cô cũng có thể gọi tên tôi. Chúng ta cũng coi như người quen, công tử tới công tử đi, có chút không tiện.”

Mạnh Lan Đinh áy náy cười: “Tôi quen rồi, đột nhiên sửa miệng thì có chút không hay. Phùng công tử đừng trách móc.”

Phùng Khác Chi lại nghĩ tới tối hôm qua, lúc Chu gia thái tháy nhận nhầm hắn với Hề Tùng Chu thì hắn rõ ràng nghe thấy nàng nói hai chữ “Tùng Chu”. Nàng cùng Hề Tùng Chu quen biết cũng cùng một lúc với mình, thế nhưng nàng lại gọi tên hắn trôi chảy như vậy.

Trước mắt hắn lại hiện ra ánh mắt đám hiến binh nhìn chăm chăm vào nàng trong buổi học vừa nãy. Trong lòng Phùng Khác Chi càng thêm không thoái mái, nhưng trên mặt hắn không biểu lộ điều gì, chỉ gật gật đầu: “Cũng tốt. Vừa rồi tôi cũng chỉ là thuận miệng nói nói thôi, tùy Mạnh tiểu thư đi.”

Mạnh Lan Đình mỉm cười: “Cảm ơn Phùng công tử thông cảm.”

Trên đường đi ra ngoài, Phùng Khác Chi bước có chút nhanh, cũng không nói gì khác, đem Mạnh Đình tụt lại phía sau. Dương hiệu trưởng thế nhưng vô cùng nhiệt tình đưa tiễn, lại không ngừng cảm ơn nàng. Đến cổng lớn của Bộ Tư Lệnh, Dương Văn Xương dừng bước chân, nhìn Phùng Khác Chi, trong lòng có điểm không hiểu rõ cuộc hắn đang nghĩ cái gì.

Đêm nay, vì nghênh đón vị Mạnh tiểu thư này mà Bộ Tư Lệnh bày ra trận thế như vậy, nói thực ra, vẫn là lần đầu. Lần trước tổng bộ ở Nam Kinh tới cũng chưa nhận được đãi ngộ thế này đâu.

Phùng gia công tử phong lưu phóng khoáng hiển nhiên là lại coi trọng cái vị Mạnh tiểu thư này rồi. Dương Văn Xương trong lòng biết rõ ràng, nên vô cùng tận sức mà phối hợp.

Buổi tối nay mọi việc đều thuận lợi, hiệu quả tốt đến bất ngờ. Dương Văn Xương thật sự không biết có chỗ nào không đúng mà Phùng gia công tử đột nhiên lại trở nên trầm mặc như thế, cảm xúc dường như có chút không tốt.

Vệ binh nhìn thấy người đi ra thì vội mở cửa sắt.

Dương Văn Xương chần chờ thử hỏi: “Như vậy, Phùng công tử sẽ đưa

Mạnh tiểu thư về chúa?"

Phùng Khác Chi nhàn nhạt nói: “Mạnh tiểu thư chờ một lát, tôi đi đánh xe tới đây.” Hắn vừa dứt lời thì thấy ngoài cửa của Bộ Tư Lệnh bỗng nhiên sáng ánh đèn. Trong nháy mắt có người xuống xe, đi tới trước cửa.

Đúng là Hề Tùng Chu! Cũng không biết hắn đến đây lúc nào, vừa rồi hiển nhiên là hắn vẫn luôn chờ ở chỗ này.

Vệ binh lập tức nâng súng ngăn cản: “Người nào! Bộ Tư Lệnh là nơi trọng địa, người ngoài không được vào!”

Hề Tùng Chu cũng không mạnh mẽ đi vào. Hắn dừng bước, nói chuyện với Phùng Khác Chi: “Khác Chi! Buổi tối tôi đi đến chỗ giáo sư Chu, bọn họ nói Lan Đình tới chỗ này dạy học. Tôi nghe Bát tỷ của cậu nói gần đây cậu vì chuẩn bị cho cuộc thi cuối tháng mà vô cùng bận rộn, đều ngủ ở Bộ Tư Lệnh. Tôi không có việc gì, liền tới đây thay cậu đưa Mạnh tiểu thư về, không cần cậu phải đi lại nữa.”

Hắn nói xong, nhìn Mạnh La Đình: “Nếu không còn việc gì thì chúng ta đi thôi?”

Mạnh La Đình hở chắn chờ, rồi mỉm cười: “Cũng tốt. Cảm ơn anh.”

Nàng quay đầu, tạm bí Đương Văn Xương, lại nói với Phùng Khác Chi: “Phùng công tử, anh cũng dừng bước thôi, cảm ơn anh đã đón tôi tối nay. Tôi đi trước đây.” Nói xong nàng liền đi ra ngoài.

Hề Tùng Chu gật đầu với Đương Văn Xương còn đang kinh ngạc nhìn, xoay người bước nhanh đuổi kịp Mạnh La Đình, tới nơi còn giúp nàng mở cửa xe, sau đó lên xe lái đi. Ô tô rất nhanh đã biến mất ở trong bóng đêm.

Đương Văn Xương trộm nhìn Phùng Khác Chi, thấy hắn còn đút tay vào

túi mà đứng, nhìn chăm chăm phía trước. Ông ta chần chờ một lúc rồi nhỏ giọng nói: “Phùng công tử..... Nếu không có việc gì khác thì tôi cũng đi đây..... Nếu không về thì con cọp mẹ trong nhà sơ sẽ phát tác.....”

Phùng Khắc Chi không nói một lời, xoay người đi nhanh vào bên trong.

HẢI THƯỢNG HOA ĐÌNH

Bồng Lai Khách
www.dtv-ebook.com

Chương 36

“Từng người một bước lên! Xếp hàng! Không được chen lấn! Mỗi người đều có phần!”

“Trương đại sơn, một đồng ——”

“Lưu Lương Đống, hai đồng ——”

Trương bí thư cầm danh sách trong tay, vừa đọc tên vừa phát tiền. Bỗng nhiên nhìn thấy Phùng Khác Chi từ bên ngoài đã trở lại thì ánh mắt sáng lên, vội đem sổ sách giao cho trợ thủ ở bên cạnh, tự mình nhanh như chớp chạy về phía hắn.

“Tiểu Cửu gia, sao nhanh vậy đã về rồi? Ngài không đưa Mạnh tiểu thư về sao? Tiểu Cửu gia yên tâm, ngài xem có tôi ở đây, mọi thứ đều vô cùng trật tự ——” Ông ta chỉ vào đám hiến binh đang xếp hàng dài lĩnh tiền cho Phùng Khác Chi xem, vô cùng đắc chí.

Vì để đảm bảo hiệu quả cho buổi học hôm nay, ông ta đã hao tốn bao nhiêu là tâm huyết. Từ việc phụ trách bố trí lề đường, đến việc tùy thời đi lau bảng đen, lại cân nhắc một hồi khi bố trí chỗ ngồi để đảm bảo hiệu quả học tập. Những người lớn lên mày rậm mắt to, tóc ngắn, cơ thể cường tráng, bằng cấp cao đều được ngồi ở phía trước. Những người lớn lên xấu xí, không biết quá nhiều chữ thì tất cả đều ngồi sau, miễn cho ảnh hưởng đến bộ mặt lớp học, lại gây trở ngại cho Mạnh tiểu thư giảng bài.

Hiện tại lớp học đã kết thúc, hiệu quả rất đáng hoan nghênh mà dụng tâm

của mình cũng được hồi báo nên ông ta rất đắc ý.

Phùng Khác Chi liếc mắt về phía hàng ngũ đang chờ lãnh tiền, nhàn nhạt ngô một tiếng, nói một câu “Làm phiền rồi, anh cũng đi lãnh mười đồng đi”, sau đó xoay người liền đi ra ngoài văn phòng.

Trương bí thư cảm thấy tâm tình Phùng Khác Chi tựa hồ không tốt. Ông ta đứng đó ngẩn ngơ nhưng rồi nghĩ đến mười đồng mình nhận được thì lại thấy vui vô cùng, vội hướng bóng dáng kia khom lưng: “Đa tạ Tiểu Cửu gia! Tiểu Cửu gia nghỉ ngơi tốt!”

Phùng Khác Chi trở lại văn phòng, ủng cũng chưa cởi liền cứ thế nằm lên giường, một tay gối đầu, nhắm mắt, không hề nhúc nhích.

Đêm dần dần đen lại, tới 11 giờ Bộ Tư Lệnh hoàn toàn an tĩnh xuống, mọi nơi đều đen nhánh một mảnh. Chỉ có ngọn đèn pha ở trên đỉnh tháp của tòa nhà ở giữa là vẫn chiếu ánh sáng mãnh liệt ra xung quanh để phục vụ việc cảnh giới.

Màn giường không kéo, chùm tia sáng thỉnh thoảng xẹt qua, chiếu lên tường đối diện một mảnh ánh sáng. Lại một chùm sáng xẹt qua, căn phòng được chiếu sáng trong ngắn ngủi rồi lại lâm vào tối tăm.

Phùng Khác Chi đột nhiên mở to mắt, nắm lấy chìa khóa xe, bước nhanh ra khỏi văn phòng.

.....

Mạnh Lan Đinh ngồi trên xe của Hề Tùng Chu. Trên đường, Hề Tùng Chu hỏi vài câu về việc nàng dạy đám hiến binh đêm nay. Hắn phảng phất cảm thấy tâm tư của nàng có chút hoảng hốt, liền không mạnh mẽ ép nàng nói nữa mà chỉ trầm mặc, lái xe đưa nàng về tới đầu con hẻm vào nhà giáo sư Chu mới ngừng xe.

Mạnh Lan Đình cầm lấy đồ của mình, nói: “Anh không cần xuống dưới đâu, tôi tự đi vào được.”

Hề Tùng Chu lúc này vẫn xuống xe, giúp nàng mở cửa.

Mạnh Lan Đình đi xuống, cười với hắn, lại cảm tạ nói: “Đường cũng ngắn, lại có đèn đường. Trời không còn sớm nữa, sáng mai anh cũng có lớp, nên về sớm nghỉ ngơi thôi. Tối nay làm phiền anh rồi.” Mạnh Lan Đình nói xong thì xoay người muốn đi vào.

“Lan Đình!” Phía sau bỗng nhiên truyền đến tiếng gọi của Hề Tùng Chu.

Mạnh Lan Đình dừng lại, quay đầu.

Hề Tùng Chu cũng đi lên: “Lan Đình, không biết có phải ảo giác không nhưng tôi luôn cảm thấy gần đây em đang né tránh tôi thì phải?”

Đèn đường chiếu vào trên mặt Hề Tùng Chu, hai ánh mắt hắn đang nhìn nàng.

Mạnh Lan Đình bị hắn chất vấn thì có cảm giác xấu hổ, nhưng vẫn tỏ vẻ không có việc gì mà cười nói: “Anh hiểu lầm rồi. Chỉ là gần đây tôi hơi bận cho nên không quá để ý đến việc khác.”

Hề Tùng Chu trầm mặc một lát rồi nói: “Không phải thì tốt. Chỉ mong sự xuất hiện của tôi không khiến em bất tiện, cũng không khiến em thấy phản cảm.”

“Không, không, anh hiểu lầm rồi. Chúng ta là bằng hữu, sao tôi sẽ như thế chứ?” Mạnh Lan Đình vội vàng phủ nhận.

Hắn nhìn nàng, hơi hơi mỉm cười: “Vậy thì tôi an tâm rồi. Không còn sớm nữa, em đi vào đi. Nếu không ngại thì lần sau em đi đến Bộ Tư Lệnh dạy học

tôi sẽ đưa đón em. Tôi đúng là không có việc gì bận rộn, cũng rất sẵn lòng làm. Tôi sẽ nói một tiếng với Khác Chi.”

Đối với Hề Tùng Chu, Mạnh Lan Đình thật sự vô pháp cự tuyệt, đành phải nói lời cảm tạ.

Hắn lúc này mới thật sự mỉm cười nói: “Em vào đi thôi.”

Hắn nhìn theo thân ảnh Mạnh Lan Đình dần dần biến mất trong con hẻm, ngưng thần, nghe thấy Chu thái thái giúp nàng nàng mở cửa, thế này mới xoay người đi về xe, lái xe rời đi.

.....

Đêm khuya, sắp 12 giờ, ở Phùng công quán, Phùng Lệnh Mỹ còn chưa đi ngủ.

Nàng vừa xoa xong dưỡng da toàn thân, tóc buông, trên vai khoác kiện áo ngủ bằng tơ tằm, lại vẫn ngồi trước bàn trang điểm. Giữa hai ngón tay thon dài kẹp một đĩa thuốc lá.

Đèn chiếu ánh sáng nhu hòa lên mặt nàng, mắt đi lớp trang điểm khiến nàng lộ ra da thịt trơn bóng, mắt môi tinh xảo.

Trong chốc lát một sợi khói thuốc bay ra, phía trước tràn ngập khói trắng. Cũng trong làn khói thuốc vặn vẹo khiêu vũ kia, nàng nhìn chăm chú vào bản thân ở trong gương, xuất thần một lát mới chậm rãi xoay mặt, tầm mắt rơi xuống cái điện thoại để ở tủ bên cạnh giường.

Đột nhiên, đình viện dưới lâu truyền đến tiếng mở cửa sắt, rồi tiếng ô tô tiến vào.

Đệ đệ ở Bộ Tư Lệnh Hiến Binh, hiện tại lại cách ngày thi không nhiều,

hôm qua hắn đã trở về hôm nay chắc sẽ không trở về nữa. Nhưng nếu không phải hắn, thì đã thế này ai sẽ về nhà chứ?

Tâm Phùng Lệnh Mỹ hơi hơi nhảy dựng, lập tức dụi tắt điếu thuốc, đứng dậy, lê đôi dép lê băng lụa mềm êm áng mây tinh xảo, bước nhanh đi đến bên cửa sổ, vén lên rèm cửa rồi nhìn xuống.

Không phải người khác. Là đệ đệ trở về.

Phùng Lệnh Mỹ khoác áo choàng rồi xuống lầu mở cửa.

Má Phùng từ trong giấc ngủ mơ màng mà tỉnh dậy. Bà vừa xoa mắt vừa đi theo Phùng Khác Chi đang bước từ bên ngoài vào, hỏi hắn có đói bụng không, có muốn ăn bữa khuya không.

“Muội thế này mới về là có việc gì sao?” Phùng Lệnh Mỹ hỏi đệ đệ.

Tâm tình hắn trông có vẻ không tốt lắm, chỉ nói “Không có việc gì, em về ngủ thôi”, nói xong người cũng đã đi lên lầu.

“Từ từ ——”

Phùng Lệnh Mỹ gọi hắn lại: “Gần đây có thiếu tiền không? Có muốn Bát tỷ cho cậu mượn tiền không?”

Phụ thân thống hận Tiểu Cửu tự tung tự tác nên mấy năm nay chẳng những nghiêm khắc hạn chế chi tiêu của hắn mà còn lệnh cho đám nữ nhi không được cho hắn tiền.

Đám Phùng gia tỷ tự nhiên hy vọng đệ đệ học giỏi, nhưng cũng sợ phụ thân quá nghiêm khắc, đệ đệ ra ngoài không có tiền tiêu cũng không tốt.

Phùng Lệnh Mỹ biết, ba ngày hai bữa đều sẽ có tỷ tỷ lặng lẽ đưa tiền cho hắn nhưng hắn cũng không cần mà tự mình kiếm tiền ở sở chứng khoán. Công ty

ngoại quốc phát hành cổ phiếu, phiếu công trái, chính phủ phát hành đồng vàng công trái, thị trường cổ phiếu Nam Dương, hẵn đều chơi hết. Nói trắng ra là hẵn đang đầu cơ.

Có lẽ đệ đệ trời sinh là kẻ mạo hiểm, mấy năm nay hẵn ở đó như cá gặp nước, đến Phùng Lệnh Mỹ cũng đi theo hẵn mà kiếm được một khoản tiền lớn.

Nhưng khoản tiền quyên góp cho đại học Chi Hoa kia quá mức lớn, Phùng Lệnh Mỹ sợ hẵn nhất thời quay vòng không nổi nên mới không yên tâm hỏi một tiếng.

Phùng Khác Chi quay đầu lại, cười: “Không có việc gì, chờ tiêu hết, em lại hướng Bát tỷ mượn tiền. Nếu không được thì không phải còn cái nhà ở đường Ái Hàm Tư kia sao, bán đi là được!”

“Ngươi dám!” Phùng Lệnh Mỹ dựng ngược mà liều.

“Đó chính là gia gia cho ngươi để chuẩn bị kết hôn dùng!” Căn nhà ở đường Ái Hàm Tư là gia gia Phùng Khác Chi để lại cho tôn tử. Lúc hẵn sinh ra, lão gia tử vẫn còn sống, vô cùng cao hứng mà lập tức liền đem căn nhà đó cho tôn tử mới sinh được vài ngày, nói để sau này hẵn dùng khi kết hôn.

Đó là tòa hoa viên kiểu tây được kiến trúc sư trú danh thiết kế, rộng hơn hai ngàn thước vuông, trang trí là Trung Tây kết hợp, hết sức xa hoa.

“Người còn chưa có, kết hôn với ai chứ? Gia gia đại lượng sẽ không trách em.” Phùng Khác Chi chẳng hề để ý, buông tay.

Phùng Lệnh Mỹ cũng không để ý tìm tòi ẩn ý sau câu nói đệ đệ thuận miệng nói ra kia mà chỉ nhịn không được tận tình khuyên bảo: “Tiểu Cửu, không phải Bát tỷ nói cậu nhưng một khoản tiền lớn như vậy, vốn có thể làm việc tốt nhưng cậu khen ngược lại toàn bộ dành để thiếp vàng cho cái cô

Chung tiểu thư kia, chị cũng lười nói với cậu rồi ——”

“Bát tỷ, em mệt muốn chết, để em đi ngủ đi. Chị cũng sớm đi ngủ đi! Đừng thức đêm quá muộn, đối thân thể không tốt!” Hắn nói xong liền quay đầu, cộp cộp cộp mà đi lên lầu.

Phùng Lệnh Mỹ nhìn bóng dáng hắn, bất đắc dĩ mà lắc lắc đầu. Hắn không để người ta bớt lo chút nào. Cũng không biết rõ cuộc dạng nữ nhân nào mới quản được hắn, để hắn hồi tâm chử.

.....

Lão Diêm ở gian nhà phía sau nhà lớn. Lúc 1 giờ sáng ông ta liền tỉnh dậy vì mót tiểu. Chả là trước khi đi ngủ, ông ta tham uống một chén chè đậu xanh má Phùng làm nê mới thế. Ông ta sờ soạng, mơ mơ màng màng mà rời giường, đột nhiên nhìn thấy trước giường có một bóng người đen tuyêt, không nhúc nhích thì vô cùng khiếp sợ, đột nhiên nhảy dựng lên.

“Ai!”

“Ta ——” Một giọng nói lười biếng vang lên, đèn điện cũng được bật sáng lên.

Lão Diêm xoa xoa đôi mắt, thấy tiểu thiếp gia nhà mình đang đứng ở trước giường, cười như không cười mà nhìn mình, thì vội giơ tay vỗ trái tim đang nhảy nhót tung bừng.

“Cửu công tử a! Làm tôi sợ muốn chết! Đã giờ nào rồi mà cậu còn chưa đi nghỉ? Sao cậu lại vào phòng tôi?”

“Tôi

không có tiền. Muốn mượn Diêm thúc ít tiền. Tới, tới, chúng ta chơi cờ
——” Phùng Khác Chi nhìn quanh giống như đang tìm bàn cờ: “Diêm thúc,

bàn cờ của thúc đâu? Giấu ở đâu rồi? Lấy ra đây đi!”

Từ lần trước bị tiểu thiếu gia buộc chơi cờ thua mấy tháng tiền lương, không thể không trốn về quê mới trốn được một hồi thì sau khi trở về lão Diêm liền đem bộ cờ ném luôn. Tuy rằng sau này có ngày tiểu thiếu gia cao hứng, lại đem tiền trả lại cho mình nhưng đến nay ông vẫn còn nhớ, trong lòng vẫn sợ hãi. Vừa nghe hắn nói nửa đêm không ngủ được, lại tới rủ mình chơi cờ thì lóng tơ cả người ông đã dựng lên rồi, vẻ mặt như đưa đám xua tay: “Cửu công tử, cầu xin cậu tha cho tôi đi! Tôi không có tiền! Thật sự không có tiền!”

Phùng Khác Chi nhường mày: “Tôi hỏi thúc, hiện tại thúc còn nhớ vụ cuốn sổ ghi chép kia không?”

Lão Diêm “Ai u” một tiếng: “Cửu công tử! Cậu có cho tôi mười lá gan thì tôi cũng không dám nữa! Cậu không tìm tôi thì các cô nãi nãi cũng tìm đến. Bọn họ một người so với một người lại lợi hại hơn, các nàng chỉ liếc mắt một cái là tôi đã không qua được rồi a! Huống chi, lão gia năm nay cũng không bảo tôi phải ghi lại.”

Lão Diêm nói xong, ngừng thở, khẩn trương mà nhìn tiểu đang đút tay vào túi, dạo bước trước giường của mình.

Phùng Khác Chi rốt cuộc dừng bước, quay đầu hỏi: “Thúc có muốn kiểm thêm không?”

Lão Diêm vừa định gật đầu, bỗng nhiên lại thấy không đúng, khẩn trương mà hỏi: “Cửu công tử, cậu muốn tôi làm gì? Tôi phải nói trước nếu không phải là việc tốt thì có đánh chết tôi cũng không dám kiểm tiền này đâu.”

Phùng Khác Chi hừ một tiếng: “Với lá gan này của thúc, kể cả thúc có gật đầu thì thúc tưởng tôi dám cho thúc đi giết người phóng hỏa chắc?”

Lão Diêm cười nịnh nọt: “Không phải thì tốt, không phải thì tốt. Cửu công tử muốn tôi làm gì a?”

“Thay tôi theo sát Mạnh tiểu thư, cô ấy đi đâu, gặp ai, làm gì, nói gì, tất cả đều nhớ kỹ, rồi báo lại cho tôi. Càng kỹ càng tỉ mỉ càng tốt!”

Lão Diêm sững sốt: “Mạnh tiểu thư? Vị tiểu thư của Mạnh gia kia sao?” Ông hỏi xong thì thấy tiểu thiếu gia không lên tiếng, cứ thế nhìn mình, hiển nhiên là không phản đối. Ông nhịn không được chen chè: “Cái này..... Cái này giống như không thỏa đáng lắm.....”

Phùng Khác Chi híp híp mắt: “Lúc trước thúc ghi lại từng việc tôi làm thì sao không thấy có vấn đề gì? Mệt tôi còn tín nhiệm thúc nhiều năm như vậy! Thúc không muốn làm cũng được, chúng ta tiếp tục chơi cờ! Lúc này nếu thúc thua thì đừng mong tôi sẽ trả tiền lại!”

“Đừng! Tôi làm, tôi làm!” Lão Diêm khuất phục trước dâm uy của tiểu thiếu gia, bày ra vẻ mặt đưa đám mà đáp ứng.

Sắc mặt Phùng Khác Chi lúc này mới chuyển tốt, nói: “Sở dĩ tôi kêu thúc làm là cũng vì có ý tốt. Thúc nghĩ xem, Thượng Hải loạn như vậy, Mạnh tiểu thư từ huyện nhỏ đến, lại trẻ tuổi, không hiểu thế sự, vạn nhất gặp phải người xấu thì cha ta sau này làm sao ăn nói với Mạnh lão gia?”

Lão Diêm cảm thấy có chỗ nào đó không đúng nhưng nghĩ lại thấy tiểu thiếu gia nói cũng có lý vì thế lòng ông cũng hơi an tâm: “Phải, phải. Cửu công tử nói rất đúng, như vậy cũng là vì Mạnh tiểu thư. Cậu yên tâm, ngày mai tôi sẽ bắt đầu làm việc!”

“Nhớ kỹ, phải nhớ rõ ràng tỉ mỉ nhất có thể! Cũng đừng cho người khác biết tôi bảo thúc làm!” Phùng Khác Chi lại lần nữa dặn dò sau đó mới xoay người đi.

.....

Lớp học ban đêm ở Bộ Tư Lệnh là cách nhật mới học.

Qua một ngày, lúc chạng vạng, cũng tầm 6 giờ rưỡi, Phùng Khác Chi lại lần nữa đúng giờ đi tới cửa nhà Chu thái thái.

Giống lần trước, Mạnh Lan Đình lên xe hắn đến Bộ Tư Lệnh.

Hắn vẫn nho nhã lẽ độ, giữ vững phong độ của thân sĩ như cũ. Việc đêm đó phảng phất tan thành mây khói. Thấy nàng giống như đang xem giáo án thì hắn không quấy rầy nàng nữa, một câu cũng không nói.

Trong lòng Mạnh Lan Đình kỳ thật có chút bất an, lúc sắp đến nơi, nàng rốt cuộc nhịn không được hỏi: “Phùng công tử, có chuyện này, muốn nhờ anh giúp một chút.”

“Cô nói đi.” Hắn quay đầu, hướng nàng cười, mặt mày sáng rõ, phúc hậu và vô hại.

“Là thế này. Nhờ anh nói mọi người không cần khách khí như vậy được không? Không cần có nghi thức nghênh đón, khẩu hiệu trên trường cũng bỏ đi.”

“Còn có.....”

Lúc học bài, cái vị chủ nhiệm Trương kia cứ nhìn chăm chăm để cướp việc lau bảng của nàng. Hiện tại nhớ tới, Mạnh Lan Đình vẫn cảm thấy lúng túng.

“Phiền anh nói với chủ nhiệm Trương là không cần thay tôi lau bảng đen đâu. Tôi có thể tự mình làm được. Lòng tốt của anh ta tôi xin nhận.”

“Không thành vấn đề.” Phùng Khác Chi nhướng mày rồi quay mặt đi.

Mạnh Lan Đinh nhìn bóng dáng hắn, trong lòng lại trào lên một cảm giác quái dị.

.....

Đêm nay là buổi học thứ hai. Buổi học này cũng diễn ra vô cùng thuận lợi. Vị Trưởng chủ nhiệm kia rất cuộc không cướp việc lau bảng của nàng nữa, điều này khiến cho Mạnh Lan Đinh nhẹ nhàng thở ra.

Nàng để lại một chút dụng cụ, nói lời từ biệt với đám học sinh bên dưới rồi ra về trong tiếng vỗ tay đưa tiễn của học sinh.

Đêm nay, Hề Tùng Chu đã hẹn nàng thời gian đến đón, hiện tại chắc đã đợi trước cổng Bộ Tư Lệnh rồi.

Thấy Phùng Khác Chi đi theo chính mình ra ngoài, nàng liền nói: “Phùng công tử, biểu thúc của anh hắn là đã nói với anh rồi chứ? Buổi tối anh ấy sẽ tới đón tôi, lúc này hắn là đã đến rồi. Nếu có anh có việc thì cứ đi về đi, không cần đưa tôi ra ngoài đâu.”

Phùng Khác Chi phảng phất giống như không có nghe được, tiếp tục đi ở bên cạnh nàng.

Mạnh Lan Đinh cũng không tiện đuổi hắn nên đành phải đi tiếp. Hai người đi tới trước cổng lớn của Bộ Tư Lệnh thì đã thấy một chiếc ô tô đậu ở đó rồi. Một vệ binh thấy Phùng Khác Chi tới thì vội vã chạy tới, đưa chìa khóa, lại nói nhỏ bên tai hắn một câu.

Phùng Khác Chi híp híp mắt, ánh mắt âm u, xoay mặt lại cười với Mạnh Lan Đinh: “Tôi đã đáp ứng với vợ chồng giáo sư Chu nếu cô tới đây học thì phải bảo đảm an toàn cho cô. Người khác đưa đón cô tôi không yên tâm, vạn nhất có việc gì xảy ra thì tôi phải ăn nói với họ thế nào chứ? Đi lên đi, vẫn là

để tôi đưa cô về.” Ngữ khí của hắn chém đinh chặt sắt, nói xong liền mở cửa xe.

Mạnh Lan Đình ngừng lại một chút: “Phùng công tử, này.....”

Không chờ nàng nói hết lời, Phùng Khác Chi đã đã đi tới, một phen lấy giáo án và đồ trong tay nàng, ném vào ghế sau của ô tô. Tiếp theo đó hắn liền đẩy nàng vài ba cái đã khiến nàng chui vào ngồi ở ghế trước, sau đó bang một cái đóng cửa xe lại. Hắn cũng nhanh chóng đi lên xe ngồi vào ghế lái.

“Ngồi cho vững, tôi lái xe rất nhanh đó. Cô đừng tùy tiện duỗi tay tự mở cửa, cẩn thận không ngã xuống đó!” Tâm mắt hắn nhìn phía trước nói.

Vệ binh đã mở cửa sắt, Phùng Khác Chi giẫm vào chân ga, ô tô liền vọt ra ngoài.

Mạnh Lan Đình bị hắn mạnh mẽ lôi lên xe thì có chút buồn bực. Người còn chưa ngồi vững thì đã bị ngã về đằng sau. Thân thể nàng còn chưa trở về vị trí cũ, mới vừa ra khỏi cổng lớn của Bộ Tư Lệnh thì ô tô lại đột nhiên quoẹo phải, rồi két một tiếng dừng lại.

Nàng sợ hãi kêu lên một tiếng, thân thể hoàn toàn mất đi khống chế, dưới lực quán tính không tự chủ được mà nhào tới Phùng Khác Chi ở bên trái, mặt và ngực nàng đều nhào vào bên vai và cánh tay hắn.

Phía bên phải đường là ô tô của Hề Tùng Chu, hắn đã xuống xe, đang đứng ở một bên, cúi đầu nhìn đồng hồ.

“Biểu thúc! Mạnh tiểu thư là do tôi mời đến, có bận thì tôi cũng có thể đưa đón cô ấy, không phiền ngài nhọc lòng! Tôi đi đây!”

Phùng Khác Chi nắm chặt vô lăng, mặt hướng ra ngoài cửa xe, hướng Hề Tùng Chu hô lên một câu, sau đó quay mặt đi, lại lần nữa nhấn ga, ô tô cũng

theo đó mà phóng về phía trước, biến mất trong bóng đêm.

HẢI THƯỢNG HOA ĐÌNH

Bồng Lai Khách
www.dtv-ebook.com

Chương 37

Sự va chạm đột ngột không kịp phòng kia thật là tai hại. Mạnh Lan Đinh cơ hồ bỗ nhào cả người về phía Phùng Khắc Chi bên này. Xấu hổ là sau đó cô thấy đau vô cùng. Cũng không biết trên người hắn sao lại cứng thế. Mặt Mạnh Lan Đinh đụng vào bả vai hắn và ngực thì đập vào cánh tay khiến cô thấy đau điểng cả người, nhưng lại không thể ở trước mặt hắn mà đi xoa xoa.

“Anh đang làm cái quái gì vậy? Có người lái xe như anh sao? Anh dừng xe! Tôi không muốn ngồi xe anh nữa!” Nàng nhịn đau nói, lại quay đầu nhìn về phía sau.

Ở phía xa, chỗ cổng lớn của Bộ Tư Lệnh có hai ngọn đèn sáng lên, hắn là Hề Tùng Chu đang đuổi theo.

Phùng Khắc Chi phảng phất giống như không nghe thấy, không những không giảm tốc độ mà còn không có dấu hiệu dừng xe. Mạnh Lan Đinh có thể cảm giác được tốc độ xe ngược lại còn nhanh hơn, rất mau đã bỏ xa hai ngọn đèn ở phía sau, khiến chúng hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt.

Mạnh Lan Đinh tức giận rồi.

Từ nhỏ đến lớn, tính tình của nàng luôn rất tốt. Nàng học tập từ cha mẹ, vô tri vô giác mà làm quen với việc dùng khoan dung và thấu hiểu để đổi mặt với hết thảy. Nhưng lần này thì nàng thật sự tức giận rồi. Trong lòng vốn vì vừa rồi xe đột ngột lao nhanh mà bốc lên ngọn lửa, rốt cuộc đến bây giờ liền bùng nổ.

“Phùng Khác Chi! Anh điếc hả? Tôi kêu anh dừng xe! Tôi muốn xuống xe _____”

Xe vừa lúc chạy đến một ngã ba đường, Phùng Khác Chi đột nhiên nói “Ngồi vững, tôi sẽ đây!” Ngay sau đó xe ô tô liền rẽ cái roẹt về phía bên phải.

Mạnh Lan Đình lại theo quán tính mà bổ nhào sang phía hắn. Cũng may lúc này có phòng bị nên nàng vội duỗi tay gắt gao nắm lấy cửa xe, cuối cùng may mắn không đổ cả người lên người hắn.

Nhưng Mạnh Lan Đình càng thêm cáu tiết: “Anh dừng xe ngay! Dừng lại! Ngay lập tức!” Nàng hướng hắn cả giận nói.

“Mạnh tiểu thư, trời tối đường hẹp, tầm mắt cũng không tốt, cô đừng làm tôi phân tâm. Nơi này tuy rằng ít người, nhưng chưa biết chừng sẽ có một hai người qua đường, vạn nhất đụng vào thì không xong rồi!”

Mạnh Lan Đình khụng lại, nhìn ra bên ngoài xe.

“Cũng đừng lung tung mở cửa xe! Vừa rồi tôi đã nói với cô rồi, nếu ngã xuống thì không phải chuyện chơi đâu!” Hắn nhìn thẳng phía trước, vừa lái xe vừa nói.

Mạnh Lan Đình tức giận đến nỗi trận lôi đình nhưng cũng không có biện pháp. Hắn không dừng xe, nàng cũng không thể đoạt tay lái của hắn hoặc chính mình mạnh mẽ mở cửa xe nhảy xuống được.

Nàng đành phải hít từng ngụm, không ngừng khuyên chính mình phải bình tĩnh, mặt lạnh nhìn phía trước.

Phùng Khác Chi lại chạy thêm một đoạn nữa, biết chắc Hề Tùng Chu đã bị ném lại phía sau, không có khả năng đuổi theo thì mới chậm rãi dừng xe ở bên đường.

Mạnh Lan Đinh lập tức duỗi tay mở cửa xe.

“Mạnh tiểu thư, vừa rồi là tôi không tốt, tôi hướng cô nhận lỗi, thật sự xin lỗi.” Bên tai bỗng nhiên truyền đến tiếng hắn, trong giọng nói tràn ngập sự chân thành.

Mạnh Lan Đinh vẫn lạnh mặt như cũ, căn bản là coi như không thấy hắn, chỉ đẩy cửa xe đi xuống, mở cửa xe phía sau, chui vào nhặt đồ của mình để ở phía sau, muốn cầm ra lại phát hiện Phùng Khác Chi đã xuống dưới, đứng ngay ở bên ngoài cửa, chặn không cho cô xuống xe.

“Tránh ra!” Nàng lạnh lùng nói.

Phùng Khác Chi bất động, một tay để ở cửa xe, khom lưng, nhìn nàng bị ngồi ở bên trong nói: “Mạnh tiểu thư, cô bớt giận, vừa rồi xác thật là tôi sai. Tôi vì nhất thời xúc động mà hướng cô chân thành xin lỗi!” Phùng Khác Chi nói càng thêm thành khẩn.

“Cô nghĩ xem, cô là do tôi mời tới. Tôi rõ ràng đã đáp ứng giáo sư Chu và Chu thái thái là sẽ phụ trách đón đưa, bảo đảm an toàn cho cô, hiện tại Hề Tùng Chu cứ như vậy chen một chân ——”

Thấy Mạnh Lan Đinh nhíu mày, hắn lập tức xua tay: “Cô đừng hiểu lầm, tôi không phải nói anh ta không phải người tốt. Ngược lại, anh ta thật tốt, hơn tôi không biết bao nhiêu lần. Nhưng đây là hai việc khác nhau cô có hiểu không? Đây là lời hứa của tôi với vợ chồng giáo sư Chu.”

“Lớp học ban đêm không phải chỉ có một hai buổi. Cô cũng thấy các huynh đệ học tập nhiệt tình thế nào rồi. Thế nên còn phải phiền cô tiếp tục dạy lâu dài. Lần trước anh ta tới đón cô, tôi có nói gì đâu? Tôi chẳng nói gì hết, kết quả là đêm nay lại đến nữa. Ta có thể chắc chắn nếu tôi không tỏ thái độ thì chắc chắn sẽ có lần thứ ba, lần thứ tư. Tôi không thể đảm bảo mỗi lần

đều không có chuyện ngoài ý muốn xảy ra được. Tôi không phải đang nguyễn rủa, mà Hề Tùng Chu có tốt đến đâu thì tôi cũng không yên tâm. Tôi cần phải đảm bảo giữ lời hứa với vợ chồng giáo sư Chu. Đây là lý do đêm nay tôi chọc giận cô. Tôi cũng biết tính mình không tốt, vừa rồi tức lên thì nhất thời không nhịn được, chọc cô tức giận. Nhưng Mạnh tiểu thư, thỉnh cô thông cảm, tôi xác thật có lý do để bản thân không thể kiên trì.”

Hành vi đêm nay nếu là người khác làm thì Mạnh Lan Đình sẽ cảm thấy không thể hiểu nổi. Nhưng phát sinh trên người kẻ trước mặt này thì lại dường như không đáng kể chút nào.

Vừa rồi khi hắn xuống xe thì có bật đèn trong xe. Ánh đèn mờ nhạt, chiếu vào gương mặt hắn đang cúi xuống, trong mắt hắn tràn ngập xin lỗi chân thành.

Mạnh Lan Đình cùng hắn bốn mắt nhìn nhau một lát.

“Cô xem, vùng này là vùng hoang vu thôn dã, nếu cô thật sự không chịu tha thứ, vẫn khăng khăng muốn xuống xe, lấy hành động này để biểu đạt bão mãn cũng phản nô thì tôi cũng tôn trọng ý kiến của cô.”

“Nhưng là tôi sẽ vẫn đi theo cô, thẳng đến khi cô về nhà an toàn. Cho nên cô cảm thấy có cần thiết phải làm thế không?”

Mạnh Lan Đình theo bản năng nhìn bốn phía. Vừa rồi chỉ lo giận dữ, nàng cũng không lưu ý hoàn cảnh xung quanh. Trong ánh đèn ô tô, phía trước quả nhiên như lời hắn nói, tất cả đều là một mảnh đất hoang, trên đường cũng không có đèn đường. Chỗ đèn xe không chiếu tới thì tối đen như mực.

Mạnh Lan Đình thu hồi ánh mắt, khuyên chính mình không cần chấp nhặt với cái kẻ không

suy nghĩ theo lẽ thường trước mặt này chấp nhặt.

“Phùng công tử, tôi nói thật với anh, mặc kệ anh xuất phát từ lý do gì, với tôi mà nói thì đó là hành động cực kỳ phản cảm! Nếu còn có lần sau, xin lỗi nhưng kể cả anh có quyên tiền cho khoa toán thì tôi cũng sợ là phải suy xét lại vấn đề dạy học này!”

“Mạnh tiểu thư yên tâm! Tôi thề, chỉ một lần này thôi! Tuyệt sê không có lần sau!” Phùng Khắc Chi một ngum đáp ứng.

Mạnh Lan Đình nhìn chăm chăm hắn một lúc, rốt cuộc miễn cưỡng áp xuống tức giận, thu hồi ánh mắt, nhìn phía trước, lạnh lùng nói: “Đi thôi!”

“Đã biết!”

Hắn phảng phất thở dài nhẹ nhõm một hơi, thanh âm có vẻ rất là sung sướng, nhanh chóng đứng thẳng người dậy. Bỗng nhiên hắn ngừng lại, Mạnh Lan Đình cảm thấy hắn lại khom lưng dán mặt lại, nói nhỏ: “Vừa rồi thật là tôi không tốt. Còn đau không?”

Cũng không biết có phải mình nghe nhầm hay không nhưng trong giọng nói của hắn có vài phần ôn nhu.

Mạnh Lan Đình nhanh chóng nhìn hắn một cái. Hai mắt hắn thế nhưng lại đang dừng lại trên ngực nàng. Tức khắc nàng cảm thấy vừa鲥 lại bức, nhanh chóng nghiêng thân, đưa lưng về phía hắn, cả giận nói: “Liên quan gì đến anh? Mau lái xe đi! Tôi phải đi về!”

“Hảo! Hảo! Lập tức! Lập tức! Cô ngàn vạn đừng tức giận ——” Phùng Khắc Chi nhanh chóng giơ tay lên, đứng thẳng người lui về sau. Hắn không để ý cửa xe liền đụng một cái “Cốp” vào đó, cái ót đau đến tê dại.

“Con mẹ ——”

Hắn che lại cái ót, đau đến muôn chửi thề nhưng chợt thấy Mạnh Lan

Đình xoay mặt nhìn lại đây, thì vội vàng nuốt câu chửi lại, giống như không có việc gì mà tiếp tục đi lui về sau, giúp nàng đóng cửa rồi tự mình về ghế lái, tắt đèn, khởi động ô tô mà đi.

Rõ ràng bị đập rất đau lại làm bộ không có việc gì. Mạnh Lan Đình nhìn ở trong mắt bỗng nhiên thấy buồn cười nhưng cố nén lại. Chút giận dữ cuối cùng trong lòng nàng rốt cuộc cũng biến mất.

Đoạn đường tiếp theo rốt cuộc cũng không xảy ra chuyện gì khiến nàng tức giận. Phùng Khác Chi cũng thành thật thật mà lái xe. Nhưng có lẽ vì hắn vừa nãy đã lái đi quá xa nên hiện tại lại tốn mất một giờ, đến tận 10 giờ mới quay lại đường cũ.

“Mạnh tiểu thư có đói bụng không? Tôi thỉnh cô đi ăn khuya a? Tôi biết có một chỗ bán đồ ăn vặt rất ngon. Cô giúp thủ hạ của tôi học toán, rất là vất vả, lại không chịu thu học phí nên đây coi như chút tâm ý của tôi.” Phùng Khác Chi quay mặt sang dùng ngữ khí mang theo điểm lấy lòng nói.

“Cảm ơn ý tốt của Phùng công tử, tôi không đói bụng. Chu bá mẫu hắn là đang đợi tôi, đã trễ thế này tôi cũng ngại để bà phải chờ.”

Hắn không nói chuyện nữa, quay đầu tiếp tục lái xe, gia tăng tốc độ, rất nhanh xe đã dừng trước ngõ nhà họ Chu. Hắn nhanh chóng xuống dưới, thay nàng mở cửa xe.

“Tới rồi, tôi đưa cô tới cửa.”

Mạnh Lan Đình lười nói thêm với hắn, cũng không để ý tới, xuống xe thì đi luôn vào ngõ nhỏ. Phùng Khác Chi liền đi theo bên cạnh nàng.

Đã không còn sớm, hàng xóm xung quanh đều đã ngủ, vô cùng im ắng, bên tai chỉ có tiếng bước chân hai người vang lên trong ngõ nhỏ. Rất nhanh đã đến cuối con đường kia, tới trước cửa Chu gia.

Cửa sổ lộ ra ánh đèn. Chu thái thái nghe được tiếng gõ cửa thì rất nhanh
đã đi ra mở cửa.

“Chu thái thái, thật sự xin lỗi. Bởi vì cháu đi lạc đường nên tốn nhiều thời
gian hơn mới về đây, để ngài phải đợi lâu. Ngài yên tâm, lần sau tuyệt đối sẽ
không xảy ra chuyện ngoài ý muốn này nữa.” Không đợi Chu thái thái mở
miệng, Phùng Khắc Chi liền đi ra từ phía sau Mạnh Lan Đình, thành khẩn
hướng Chu thái thái xin lỗi.

“Không có việc gì thì tốt, không có việc gì thì tốt. Ta cũng nói sao lại về
trễ vậy.” Chu thái thái rất là nhiệt tình. “Phùng công tử có tiến vào ngồi
không.”

“Không được, Lan Đình dạy học đã vất vả rồi, Chu thái thái cùng giáo sư
Chu cũng phải đi nghỉ sớm, cháu không quấy rầy nữa. Lần tới tiện thì cháu sẽ
đến quấy rầy. Cháu đi trước.” Phùng Khắc Chi lẽ phép từ biệt Chu thái thái,
ngay sau đó xoay người rời đi.

Mạnh Lan Đình đứng ở cửa nhà, có chút kinh ngạc, quay đầu, nhìn chằm
chằm bóng dáng của hắn. Nàng có nghe lầm không? Hắn vừa gọi nàng là
“Lan Đình” hả? Lại còn gọi trôi chảy đến thế nữa chứ, làm như hai người
thân thiết lắm ấy.

“Lan Đình, vào đi thôi.” Chu thái thái kêu nàng một tiếng.

“Phùng công tử đúng là người biết lễ nghĩa. Cũng phải thôi, dù sao cũng
xuất thân từ gia đình như thế cơ mà.....”

Mạnh Lan Đình phục hồi tinh thần, dưới tiếng lầm bầm lầu bầu của Chu
thái thái mà đi vào trong nhà.

Phùng Khắc Chi trở lại trên xe, không lập tức rời đi, cũng không bật đèn.
Hắn duỗi tay, từ hộc đựng đồ gần cần gạt côn lấy ra một điếu thuốc lá từ hộp

thuốc lá màu bạc, dùng bật lửa đốt lên, cẩn trọng miệng, đầu dựa vào sau ghế, hơi hoi nhảm mắt lại, vẫn không nhúc nhích.

Một lát sau, trong bóng đêm, hắn nâng tay trái, sờ sờ sườn cánh tay phải của mình vẫn còn lưu lại cảm giác mềm như bông kia, hít một ngụm khói thật sâu rồi khởi động xe rời đi.

HẢI THƯỢNG HOA ĐÌNH

Bồng Lai Khách
www.dtv-ebook.com

Chương 38

Phùng Khác Chi đem xe lái ra khỏi con hẻm của Chu gia, đi ra đại lộ, đang muôn tăng tốc rời đi thì bỗng nhả chân ga, dừng lại, quay đầu nhìn thoáng qua, ngay sau đó đánh tay lái, nhanh chóng chuyển xe.

Ở đằng sau hăn, ven đường có một chiếc ô tô khác, cửa sổ xe chỗ ghé lái đang mở một nửa, bên trong có bóng người mơ hồ.

“Kết” một tiếng, Phùng Khác Chi đột nhiên dẫm phanh, chuẩn xác mà đem xe chạy tới bên cạnh chiếc xe kia. Hai xe đối đầu, chỉ cách nhau vài cm mà thôi.

Hắn quay đầu, nhìn tài xế trên chiếc xe kia. Mà người nọ cũng chuyển mặt qua.

Chỗ này không có đèn đường. Nương theo ánh sáng chiếu ra từ xe chói lòa, hai nam nhân ở trong xe bốn mắt nhìn nhau. Trong bóng đêm dày đặc đáy mắt từng người đều có quang mang lập lòe.

Lúc đầu không ai mở miệng nói chuyện, chỉ có tiếng động cơ ô tô vận sức chờ phát động, trầm thấp đặc trưng.

Sau một lát, Phùng Khác Chi hướng bên ngoài cửa sổ phun mẩu thuốc lá trong miệng ra, hướng đối phương cười cười: “Biểu thúc, Lan Đình đã về nhà an toàn, ngươi yên tâm đi! Không còn sớm, ngươi cũng nên về sớm một chút. Lan Đình là tôi mời đến Bộ Tư Lệnh, tự tôi sẽ đưa đón. Sau này không cần phiền biểu thúc lo lắng!”

Hắn nói xong, giẫm chân ga, ô tô như một con mảnh thú mà rít gào phóng đi.

Hề Tùng Chu nhìn bóng dáng Phùng Khác Chi lái xe mà đi, tiếp tục ngồi trong bóng đêm một lát rồi cũng khởi động ô tô mà đi.

.....

Qua buổi tối hôm đó, không có gì ngoài ý muốn xảy ra nữa, lớp học ban đêm cũng diễn ra cách nhât như thường.

Không biết Phùng Khác Chi sau đó nói gì với Hề Tùng Chu hay vì nguyên nhân nào khác mà Hề Tùng Chu cũng không đề cập đến chuyện đón đưa với Mạnh Lan Đình nữa. Lúc hắn gặp Mạnh Lan Đình thì cũng vẫn cười nói như thường, giống như không hề phát sinh chuyện gì.

Nhưng thật ra mỗi khi Mạnh Lan Đình nhớ tới tình cảnh xấu hổ buổi tối hôm đó thì đều cáu tiết Phùng Khác Chi càn rỡ và đối với Hề Tùng Chu thì trong lòng có chút băn khoăn.

Qua mấy ngày, lúc sắp tới giờ dạy, nàng đi về hướng phòng học, trên hành lang gặp được hắn. hai người vừa đi vừa nói chuyện, nói vài câu vặt vãnh về việc điều chỉnh chương trình dạy của khoa. Nhân lúc bên cạnh không có ai, nàng mới nói: “Tùng Chu, buổi tối hôm đó thật là xin lỗi, để anh phải chạy một chuyến. Tôi vẫn luôn tìm cơ hội muốn nói lời xin lỗi với anh.”

Hề Tùng Chu nhếch mày cười: “Không sao, việc nhỏ thôi mà, cô đừng lo lắng. Là tôi không nói trước với Khác Chi, tôi đúng là không tốt.”

Mạnh Lan Đình cảm kích hắn rộng lượng, hơn nữa nàng cũng đã tự mình xin lỗi nên trong lòng cũng thấy thoải mái hơn, liền hướng hắn mỉm cười gật gật đầu: “Vậy tôi đến lớp học trước, sắp đến giờ học rồi.”

Hề Tùng Chu cũng mỉm cười gật đầu.

Mạnh Lan Đình tiếp tục đi đến lớp học, đi được vài bước thì bỗng nghe thấy hắn gọi mình từ phía sau. Nàng dừng bước quay đầu, thấy hắn bước nhanh tới.

“Lan Đình, là thế này, hôm nay là sinh nhật tôi, tôi muốn thỉnh vợ chồng giáo sư Chu và cô đi ra ngoài ăn một bữa xơm chúc mừng. Biết tôi nay cô có giờ dạy buổi tối nên tôi đã chuyển sang ngày mai. Chỗ vợ chồng giáo sư Chu tôi sẽ mời. Cô ở đây thì tôi cũng muốn hỏi luôn là ngày mai cô có thời gian không?”

Mạnh Lan Đình ngân ra, ngay sau đó cười gật đầu: “Chúc mừng sinh nhật! Tôi mai tôi rảnh. Sinh nhật anh, đúng ra chúng tôi phải mời anh mới phải.”

“Không cần khách khí.” Hề Tùng Chu cười, “Mọi người nhận lời là tôi vui rồi. Vậy định như thế nhé. Tôi mai tôi tới Chu gia đón mọi người.”

Tiếng chuông báo giờ học đã vang lên, học sinh sôi nổi chạy qua hai người.

“Được. Hẹn tối mai!” Mạnh Lan Đình gật gật đầu, xoay người vội vàng bước nhanh mà đi.

Cả ngày bận rộn trôi qua, tới 5 giờ chiều tan làm, Mạnh Lan Đình tạm biệt đám Hồ thái thái rồi đi ra từ cửa sau giống như ngày thường.

Hoàng hôn giống như một tấm vải lụa màu vàng xen hồng, tùy ý trải đầy con đường cây xanh, lá cây xào xạc, bóng cây như múa. Mạnh Lan Đình đăm chìm trong nắng chiều yên lặng mà xán lạn, đi dọc theo con đường cây xanh mà đi về Chu gia. Mấy học sinh về cùng đường thấy nàng thì đuổi theo cùng nàng nói cười. Đi hết con đường, từng người tách ra. Lúc Mạnh Lan Đình

chuẩn bị đi qua đường cái thì vô tình thoáng nhìn phía sau mẩy chục mét, ở ven đường có một người đội mũ nỉ, thoát nhìn có vẻ giống lão Diêm, tài xế của Phùng gia. Nàng quay đầu, muốn nhìn rõ ràng thì người nọ đã ngừng ở ven đường, đưa lưng về phía nàng, dựa vào thân cây, giống như đang thưởng thức cảnh hoàng hôn.

Mạnh Lan Đình cho rằng mình bị hoa mắt. Lão Diêm sao có thể chạy tới đây chứ? Hắn là người giống người mà thôi.

Nàng cũng không nghĩ nhiều, qua đường rồi trở về Chu gia.

Chu thái thái đã nhận được điện thoại của Hề Tùng Chu, và cũng một ngụm đáp ứng lời mời đi ăn liên hoan tối mai.

Người giúp việc nhà bà năm ngoái về quê, sau đó không lên nữa. Giáo sư Chu lại ăn không quen người khác làm đồ ăn nên năm nay Chu thái thái liền tự mình nấu cơm. Mạnh Lan Đình trở về liền rửa tay vào bếp, giúp Chu thái thái nấu cơm.

Lúc ăn cơm, Mạnh Lan Đình vừa nghe đài phát giọng hát ngọt ngào của Chung tiểu thư, vừa nghe Chu thái thái thương lượng chuyện quà sinh nhật.

“Tuy rằng cậu ấy nói không cần, nhưng một năm cũng chỉ có một ngày sinh nhật, sao có thể không tỏ vẻ chút. Chỉ là vội quá rồi, không có thời gian để chuẩn bị cho tốt. Nếu không ta cùng lão Chu liền đưa Hề tiên sinh một cái nghiên mực của lưu li xưởng, hắn là cậu ta sẽ thích. Lan Đình, nếu cháu nhất thời không nghĩ ra quà gì thích hợp thì bá mẩu kiến nghị cháu tặng một cây bút mực. Không lâu trước đây ta thấy bút của Hề tiên sinh bị rơi xuống nước, mà cậu ấy cũng bận, chưa kịp mua cái mới. Tuy rằng đồ nhỏ nhưng tình cảm mới quan trọng a!”

Mạnh Lan Đình nhớ kỹ, hướng Chu thái thái nói lời cảm tạ. Cơm nước

xong, nàng thuận tay tắt đài đi, muốn giúp đỡ dọn bàn ăn.

“Ai, sao lại tắt đài vậy?” Chu thái thái nói.

“A! Cháu liền đi mở lại!” Mạnh Lan Đình vội vàng muốn đi qua mở.

“Được rồi. Cháu mau đi thay quần áo đi.” Mạnh Lan Đình bị Chu thái thái đẩy đi ra ngoài, “Thời gian không còn nhiều, chút nữa là Phùng công tử tới rồi. Cháu mau chóng chuẩn bị, miễn cho cậu ấy phải chờ. Nơi này có ta là được rồi.”

Mạnh Lan Đình trở lại phòng mình, còn đang thay quần áo đã nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng Chu thái thái đi qua phòng khách đi mở cửa.

“Phùng công tử, đi vào ngồi chút, Lan Đình lập tức liền ra ngay ——”

Mạnh Lan Đình vội vàng đi giày, cầm lấy đồ rồi chạy chậm ra ngoài.

“Chu bá mẫu, cháu xong rồi! Cháu đi đây!” Mạnh Lan Đình vội vàng gật đầu với Phùng Khác Chi đứng ở cửa, bước nhanh ra ngoài dưới ánh mắt chú mục theo thường lệ của hàng xóm.

Sau khi lên xe, Mạnh Lan Đình nói: “Phùng công tử, về sau lúc anh tới đón tôi, không cần phiền toái anh tới tận cửa. Đúng 6 giờ rưỡi, tôi sẽ ra ngoài chờ anh.”

Phùng Khác Chi đầu cũng không quay nói: “Không có việc gì, vẫn là để tôi tới cửa đón cô mới được. Tôi cũng không ngại.”

Mấy ngày nay, đám người Vương thái thái cách vách liên tục hỏi Chu thái thái tình hình của nàng và Phùng Khác Chi. Tuy rằng Chu thái thái đã giúp cô phủi sạch quan hệ nhưng đám người Vương thái thái vẫn vô cùng hứng thú với mối quan hệ của nàng với Phùng gia công tử.

Nhớ tới ánh mắt của lảng giấu nhìn mình khi đi ra ngoài, Mạnh Lan Đình cảm thấy vô cùng không khỏe, có lẽ còn có vài phần chán ghét. Nàng chần chờ rồi với nhỏ giọng nói với người ở đằng trước: “Là thế này. Anh tới cửa chờ thì tôi sợ hàng xóm sẽ hiểu lầm. Cái này đối với tôi và Phùng công tử đều không được tốt lắm. Cho nên hy vọng về sau anh không cần tới cửa nữa.....”

Phùng Khác Chi giẫm chân phanh, xoay mặt lại. Thần sắc hắn có chút không tốt lắm.

Nhưng những lời nghẹn mẩy ngày ở trong lòng, rốt cuộc Mạnh Lan Đình cũng nhịn không được nói thẳng ra miệng: “Phùng công tử, nếu không phải Long Hoa cách nơi này quá xa, lại không có xe công cộng thì tôi cũng ngại để anh phải đưa đón. Tôi biết anh có ý tốt nhưng hiểu lầm như thế đối với tôi và xanh thật sự quá không tiện. Tôi nói vậy hy vọng anh có thể hiểu.”

Phùng Khác Chi nhìn chăm chăm nàng, không tỏ ý kiến.

Lúc Mạnh Lan Đình bị hắn nhìn đến có chút sờn gai ốc thì hắn đột nhiên cười, tức giận giữa mày tan hết: “Được. Mạnh tiểu thư đã muốn thế thì tôi xin nghe. Từ lần tới tôi sẽ ở bên ngoài chờ cô.”

Hắn quay mặt đi, tiếp tục lái xe.

Mạnh Lan Đình hơi thở ra.

Ô tô đi ra khỏi khu dân cư liền vòng ra đường lớn, hướng Long Hoa mà tới. Đèn đường rực rỡ mới thắp, thành phố bước vào lúc nào nhiệt nhất. Trên đường người đến người đi, phụn nhân mặc sườn xám cùng giày cao gót thướt tha khoác tay nam tử, nói nói cười cười đi qua bên cạnh, xe kéo lôi kéo khách nhau, nhanh chóng đi trên đường.

Đằng trước không biết bị cái gì chặn mà tốc độ xe dần dần chậm lại, lúc

xe rẽ vào một con đường thì hoàn toàn bị chặn phải đứng lại.

Phùng Khác Chi phảng phất cũng không vội, một tay cầm tay lái, người tựa vào lưng ghế mà chờ.

“Tiên sinh, mua thuốc lá đi!” Một nam hài trên cổ đeo một hộp thuốc lá nhanh chóng chạy tới chào hàng.

Phùng Khác Chi tùy tay cầm lấy một bao Cáp Đức Môn, lúc đưa tiền thì Mạnh Lan Đình bảo hắn chờ mình một chút sau đó xuống xe.

Nàng đi vào một cửa hàng bán tranh chữ và văn phòng phẩm bên đường, xem bút máy. Chỗ quầy không ở đó, tiểu nhị lại có chút nhìn mặt bắt hình dong. Hắn thấy Mạnh Lan Đình mặc quần áo bình thường, thoát nhìn giống một nữ học sinh, lại tùy ý chỉ một cái bút máy giá rẻ thì vẫn tiếp tục phủ bụi đồ đạc.

“Xin hỏi có bút mays Phái Khắc không?” Mạnh Lan Đình hỏi.

Tiểu nhị quay đầu lại, nhìn nàng một cái.

Phùng Khác Chi cũng tiến vào theo, liếc mắt một cái, hướng Mạnh Lan Đình đang dựa vào quầy ở bên cạnh nói: “Cô cần bút máy sao? Tôi có rất nhiều, Phái Khắc 18K, ngòi vàng, vỏ màu đỏ thẫm. Lần sau tôi sẽ mang đến cho cô chọn, dù sao tôi cũng không dùng đến.”

Mạnh Lan Đình nói: “Cảm ơn Phùng công tử, tôi tự mình mua.”

Tiểu nhị vừa thấy Phùng Khác Chi tiến vào, tuy rằng không nhận ra hắn là ai nhưng nhìn quần áo, khí khái cùng cách nói chuyện thì đoán chắc không phải người thường. Hắn lập tức lộ ra gương mặt tươi cười, nhanh chóng tiến đến, lấy chìa khóa mở quầy, đem một loạt bút sang trọng quý giá, có ngòi

vàng đưa ra.

“Tiên sinh tiểu thư, xin mời xem. Đây là ngòi bút Phái Khắc ngòi vàng từ 8K đến 18K, 100% nhập khẩu từ Mỹ. Trong tiệm này của tôi cái gì cần có đều có, thỉnh hai vị cứ việc chọn!”

“18K đi, gói lại đi!” Phùng Khác Chi xem cũng không xem liền phất phất tay.

“Được rồi, 18K, giá là 42 đồng. Tôi lập tức gói cho ngài.” Tiểu nhị vô cùng cao hứng, nhanh chóng cẩn thận mà lấy bút ra.

Phùng Khác Chi lấy ví tiền ra nhưng Mạnh Lan Đình lúc này lại nói: “Tiểu nhị, tôi không cần cái này. Phiền anh cho tôi xem cái bút 8K. Cái đó thì bao nhiêu tiền?”

Tiểu nhị sững sốt, nhìn Phùng Khác Chi.

Phùng Khác Chi nhíu nhíu mày: “Muốn mua thì mua cái tốt nhất. Cô mua bút ngòi 8K làm gì?”

“Trước kia tôi có dùng qua, ngòi 8K cũng rất không tồi rồi, viết rất lưu loát. Lấy cái này đi. Bao nhiêu tiền vậy?”

“..... Mười lăm đồng.”

“Tôi mua. Phiền anh gói lại cho tôi.” Mạnh Lan Đình cúi đầu, lấy ra ví tiền của mình.

Phùng Khác Chi đã đem hai mươi lăm đồng ném lên mặt quầy: “Được rồi, được rồi, đừng đếm nữa! Tùy cô đi, 8K thì 8K.”

Mạnh Lan Đình lấy ra mươi lăm đồng đưa qua, lại đem hai mươi lăm đồng kia nhẹ nhàng đẩy đến trước mặt Phùng Khác Chi: “Phùng công tử, thật sự cảm

ơn ý tốt của anh. Nhưng vô công bất thụ lộc, tiền này thỉnh anh cất đi.”

Tiểu nhị nhìn Phùng Khác Chi, thấy hắn phảng phất có điểm không cao hứng, nhưng không hé răng, đành phải nhận tiền của Mạnh Lan Đình, nhanh chóng đem cái bút bỏ vào hộp gói lại.

Mạnh Lan Đình nhận cái gói, bỏ vào túi của mình rồi xoay người ra khỏi cửa hàng.

Phùng Khác Chi mặt đen xì đi theo, hai người lại lần nữa lên xe.

Đường phía trước đã thông, ô tô thuận lợi đi qua, sau đó có thể tăng tốc độ. Trên đường, Mạnh Lan Đình thấy hắn không nói gì nữa thì cũng nàng cũng sẽ không chủ động đến gần. Nàng dựa vào lưng ghế phía sau, trong đầu nghĩ tới nội dung bài học hôm nay.

Đã dạy vài buổi, Mạnh Lan Đình cũng dần dần quen thuộc với nhóm hiến binh. Lúc nói chuyện phiếm nàng biết được cuối tháng này, Phùng Khác Chi sẽ dẫn bọn họ tham gia đại hội quân sự Hoa Đông, thời gian từ giờ tới lúc đó cũng không còn bao nhiêu. Theo khẩu khí của bọn họ thì giống như rất tin tưởng với các hạng mục đã được huấn luyện. Duy chỉ có vấn đề về pháo cối, tuy rằng Phùng Khác Chi cũng có mồi pháo thủ từ nơi khác tới chỉ đạo thêm nhưng bởi vì trước đây nhóm hiến binh hàng ngày đều không tiếp xúc với loại vũ khí này mà trong nội dung huấn luyện cũng chưa từng có cái này. Mọi người làm thế nào cũng không học được.

Cũng may pháo cối chưa chắc đã là hạng mục phải thi, mà chỉ là dự bị. Thi đấu hai năm trước đều không có phần này, năm nay hắn là cũng thế, cho nên áp lực của bọn họ cũng không lớn.

Nhưng người nói vô tâm, còn người nghe lại lưu ý. Mạnh Lan Đình sau đó trở về có tìm tư liệu đọc. Đêm nay nàng dạy chính là giảng cho bọn họ về

cách tính khoảng cách, quy luật cũng như góc độ đường đạn pháo cối xẽ bắn ra. Hy vọng nàng có thể giúp họ hiểu thêm, cũng thuận tiện hơn cho việc huấn luyện của họ.

Tới Bộ Tư Lệnh rồi, Mạnh Lan Đình giống thường ngày mà đi vào lề đường, nơi nhóm hiến binh đã chờ sẵn để học. Nghe nói lão sư xinh đẹp hôm nay muốn giảng chính là liên quan đến pháo cối mà mấy ngày nay mình được học thêm thì mọi người đều hết sức chuyên chú. Học xong một buổi này, rất nhiều người còn vây quanh nàng hỏi đông hỏi tây.

Mạnh Lan Đình cười nói: “Dùng phương pháp tam giác đánh giá khoảng cách mục tiêu, căn cứ theo tính toán này mà tính ra góc độ, lại kết hợp với hướng gió, tốc độ chờ mà tăng thêm một chút. Natürlich, những điều này sư phó dạy thực chiến chắc hẳn đã dạy qua, tôi chỉ là lý giải thêm cho các anh, về mặt lý thuyết. Nếu muốn thực sự thuần thục thì vẫn phải dựa vào việc làm quen với các tính năng của pháo cối và luyện tập nhiều hơn.”

“Mạnh tiểu thư, tôi nghe cô, buổi tối tôi liền ôn lại công thức này rồi ngày mai sẽ đổi chiếu luyện tập!” Một hiến binh tên Trương Đại Sơn hô lên.

“Trương Đại Sơn, doanh trưởng kêu người học cái điều lệ mà nửa tháng người còn lắp bắp không thuộc, còn muốn cả đêm nay học thuộc cái này, là học ở trong mơ hả?” Một đồng bạn cười nhạo hắn.

“Con mẹ người! Nếu ta học được thì người làm sao?”

“Nếu người thực sự học được thì ta làm ngựa cho người cưỡi!”

“Hảo, nói lời giữ lời! Mạnh tiểu thư, thỉnh cô chứng kiến! Chờ đến lúc đó hắn chơi xấu thì hắn chính là vương bát đản con rùa đen —”

Lẽ đường cười vang. Đúng lúc này, mọi người nghe được phía sau có người khụ một tiếng, quay đầu lại, thấy Phùng Khác Chi đứng ở cạnh cửa,

thần sắc lạnh lùng, ánh mắt cũng lạnh lùng quét lại đây thì tất cả im hắt, hướng hắn đồng thời hô “Trưởng quan”, sau đó xếp hàng ra khỏi lễ đường.

Mạnh Lan Đình thu thập đồ đạc rồi đi ra, lên xe của Phùng Khác Chi xe, đi về Chu gia. 9 giờ rưỡi, ô tô chạy đến đầu con ngõ nhỏ của Chu gia, sau đó dừng lại.

“Đã trễ thế này, cô không cần lo lắng có người nhìn. Ngõ nhỏ cũng không ngắn, tôi đưa cô đến cửa liền đi.” Trong giọng nói của Phùng Khác Chi mang theo chút ý tứ không cho từ chối.

Mạnh Lan Đình trầm mặc, theo hắn đi vào.

“Mạnh tiểu thư, đại khái là cô cũng nghe nói cuối tuần này tôi mang theo huynh đệ của hiến binh đoàn đi tham gia hội thi quân sự rồi. Bắt đầu từ ngày mai chúng tôi sẽ bắt đầu một vòng huấn luyện cuối cùng, chắc phải nghỉ học mấy ngày. Thời gian này vất vả cho cô rồi, cô cũng có thể nghỉ ngơi chút.”
Hắn vừa đi vừa nói.

“Vừa rồi chủ nhiệm Trương có nói với tôi rồi. Tôi đã biết. Tới nơi rồi, Anh về đi, cảm ơn anh.” Mạnh Lan Đình ngừng ở cửa Chu gia, lên bậc thang, vuốt tìm chìa khóa trong túi.

“Mạnh tiểu thư, ngày thi đấu cuối cùng có ai bài hạng mục biểu diễn công khai. Đến lúc đó sẽ có thư mời một vài người thường, cũng chỉ phép bọn họ tới xem biểu diễn.” Bỗng nhiên, phía sau truyền đến giọng hắn.

Mạnh Lan Đình quay đầu lại, đối mặt với ánh mắt hắn, suy nghĩ chút rồi cười nói: “Vậy cầu chúc Phùng công tử kỳ khai đắc thắng, mã đáo thành công, đến lúc đó mang theo hiến binh đoàn tạo ra một kỳ tích mới!”

Phùng Khác Chi không nói gì.

Mạnh Lan Đinh hướng hắn gật gật đầu, lấy chìa khóa mở cửa rồi đi vào, nhẹ nhàng đóng cửa trước mặt hắn, sau đó “cách” một tiếng khóa lại.

Phòng khách sau đó sáng đèn.

Phùng Khắc Chi đứng ngoài cửa, trên bậc thang một lúc lâu, nghe thấy tiếng Chu thái thái ẩn ẩn truyền ra từ bên trong. Lúc này hắn mới xoay người, từ trong túi lấy ra một điếu thuốc, cúi đầu châm lên rồi, cắn trong miệng, hai tay đút túi, chậm rãi đi ra khỏi ngõ nhỏ.

HẢI THƯỢNG HOA ĐÌNH

Bồng Lai Khách
www.dtv-ebook.com

Chương 39

Chạng vạng ngày tiếp theo, Hề Tùng Chu đúng hẹn tới đón giáo sư Chu và Chu thái thái cùng Mạnh Lan ĐÌnh đi ra ngoài ăn cơm.

Hắn cắt tóc, mặc một bộ âu phục kẻ sọc màu xanh đậm, đeo cà vạt, trên cà vạt có ghim kẹp, vô cùng nho nhã, lộ ra phong độ thành thục trầm ẩn của nam tử, cực kỳ hút mắt. Đến cả Chu thái thái nhìn thấy hắn đều mắt sáng ngời, nhịn không được trêu ghẹo: “Tùng Chu, hôm nay không phải ăn sinh nhật, là muốn đi xem mặt phải không?”

Hề Tùng Chu cười: “Bá mẫu giỗ cợt. Hôm nay có rảnh nên cháu mới sửa soạn một chút.” Hắn nhìn Mạnh Lan ĐÌnh.

Mạnh Lan ĐÌnh cũng cười, đi theo Chu thái thái lên xe.

Địa điểm ăn cơm tối là một tiệm cơm kiểu Trung Quốc lâu đời tên là Tùng Hạc Lâu, ở gần Phận Vương Cung. Đoạn đường này không phải náo nhiệt nhất, bài trí xem ra cũng kém khách sạn A Tam cùng tiệm cơm Tây nhưng đầu bếp lại rất có lai lịch, là từ trong cung mà ra. Có vài công thức bí truyền mà ở địa phương khác không bao giờ có thể nếm được. Chỗ này chuyên đón người có máu mặt ở Thượng Hải, mà lúc nào cũng kín chỗ, nếu khách bình thường không đặt trước mười ngày nửa tháng thì không thể nào vào đây ăn.

Cũng may Hề Tùng Chu có người quen, ngày hôm qua gọi một cuộc điện thoại nên tiệm cơm mới đem ghế lô để dành cho các trường hợp phát sinh cho bọn họ. Lúc bốn người tới thì được dẫn tới một căn nhã phòng. Một tiểu nhị

ăn mặc theo lối xưa, đội mũ quả dưa, mặc quần áo ngắn, trên vai vắt một mảnh khăn trắng nhanh nhẹn tới châm trà gọi món, lại đưa lên hạt dưa. Trong lúc chờ đồ ăn lên, Chu thái thái liền lấy ra một cái hộp gói bằng lụa đỏ thăm dắt qua, cười nói: “Tùng Chu, sinh nhật cậu, kể cả những thứ tốt mà ta và lão Chu có thể lấy ra cũng chưa chắc đã lọt vào mắt cậu nên sau khi nghĩ kỹ chúng ta vẫn tặng cậu một cái nghiên mực cổ. Đây là mấy năm trước ta cùng lão Chu ở Bắc Đại lấy được của một người quen ở Lưu Li Xưởng, nghe nói là Phương Tống nghiên. Lão Chu mấy năm nay một lòng nghiên cứu toán học, cũng không có tâm viết chữ. Cậu là người tao nhã, cái này đúng là phù hợp, mong cậu đừng ghét bỏ.”

Hề Tùng Chu vội vàng đứng dậy, đưa tay ra tiếp nhận, hướng giáo sư Chu cùng Chu thái thái thành khẩn cảm tạ, nói: “Hôm nay nguyên bản là cháu mượn cớ thỉnh hai vị tiên sinh tới ăn bữa cơm, lại để hai vị tặng cháu quà quý thế này, thật sự là hổ thẹn. Cháu nhất định sẽ bão quản thật tốt.”

Giáo sư Chu vẫy vẫy tay, cười nói: “Cậu tuy học Kinh tế Phương Tây nhưng ta biết cậu rất có năng lực thư pháp. Cái nghiên mực này ở trong tay ta cũng chỉ để hứng bụi, đến tay cậu mới coi như hữu dụng, đâu có gì phải hổ thẹn chứ?”

Hề Tùng Chu lại lần nữa nói lời cảm tạ.

Mạnh Lan Đinh cũng lấy ra cây bút mà mình mua tối hôm qua đưa tới, cười nói: “Thời gian chuẩn bị không nhiều nên tôi mua một cây bút, của ít lòng nhiều, mong anh hàng năm có ngày này, tuổi tuổi như lúc này.”

Trong đáy mắt Hề Tùng Chu có quang mang lập loè. Hắn nhận lấy, lại chăm chú nhìn nàng, chậm rãi gật đầu, nói: “Cảm ơn!”

Mạnh Lan Đinh hơi hơi mỉm cười, thu hồi ánh mắt, bưng chén trà trước mặt lên uống một ngụm.

Đồ ăn rất nhanh đã được bưng lên, đều vô cùng ngon miệng. Trong số bốn người thì giáo sư Chu, Hề Tùng Chu cùng Mạnh Lan Đình đều không phải người giỏi nói chuyện, cũng may có Chu thái thái nên mọi người vừa dùng bữa vừa nghe bà nói đông nói tây, không khí cực kỳ nhẹ nhàng. Một bữa cơm này ăn vô cùng vui vẻ. Ăn xong cơm mới có 8 giờ hơn. Hề Tùng Chu lái xe đưa mấy người trở về, tới gần Chu gia, lúc đi qua con đường cây xanh kia thì Chu thái thái nói ăn no quá, đề nghị dừng xe để mọi người xuống đi bộ chút cho tiêu cơm.

Giáo sư Chu bình thường vẫn mặc cho vợ an bài mọi việc thường nhật, thế nên bà nói muốn tản bộ thì ông cũng không phản đối. Vì thế Hề Tùng Chu liền đem xe ngừng ở ven đường, mấy người đi xuống.

Bây giờ là đầu hạ, gió đêm phơn phớt, trên đường có tốp năm tốp ba người đi tản bộ. Cũng có người ngồi ở bên thân cây nói chuyện.

Chu thái thái khoác tay Mạnh Lan Đình, chậm rãi tản bộ một đoạn đường, nhìn trượng phu đang vừa đi vừa nói chuyện với Hề Tùng Chu ở đằng trước, nói: “Lan Đình, Tùng Chu thật sự là người tốt khó thấy. Nếu ta có nữ nhi thì xác thực sẽ ngày ngày thỉnh cậu ta tới nhà ăn cơm a.”

Mạnh Lan Đình không lên tiếng.

Chu thái thái lại nói: “Lan Đình, ngươi đừng ngại bá mầu dài dòng. Ta biết ngươi hiện tại lo lắng chuyện của đệ đệ cho nên không có tâm tư đi nghĩ chuyện của mình. Nhưng việc này cùng việc đó đâu có mâu thuẫn gì. Chất nhi không có tin tức, cũng không phải chuyện ngày một ngày hai. Ta cũng ngóng trông có thể nhanh chóng có tin tức tốt của hắn nhưng cho dù gấp cũng vô dụng. Tùng Chu kỳ thật cũng vẫn luôn hỏi thăm giúp ngươi. Lúc trước hắn biết được có người giống với đệ đệ của ngươi thì liền bỏ việc mà đi qua gấp, kết quả lại là hiểu lầm. Lúc ấy sợ ngươi biết sẽ thất vọng nên cậu ta đơn giản không nói ra.”

“Điều kiện tốt như vậy, nhân phẩm lại không lời gì để nói, người như vậy, thật sự không nhiều lắm, nếu cháu bỏ qua, rất là đáng tiếc.”

“Bá mẫu nói thật, ngươi mắng ta cổ hủ cũng được. Đừng nhìn hiện tại báo chí mỗi ngày đều cổ vũ bình đẳng nữ giới gì đó mà học theo. Bình đẳng tất nhiên là tốt nhưng có một nam nhân tri kỷ với ngươi mới là quan trọng. Vận nhất sau này có gió mưa gì thì ngươi cũng không cần một mình gánh vác, như thế chẳng phải tốt sao?”

“Ngươi cho rằng bá mẫu không nhìn ra sao? Một tháng ngươi ở đây, tuy không hề kêu khổ, gương mặt tươi cười với mọi người như chỉ sợ trong lòng so với ai khác đều bị dày vò. Nữ nhân chúng ta a, đôi khi hiếu thắng, nhưng nhẫn nhịn được thì cũng là phúc khí.”

Từ khi mẫu thân qua đời, trừ bỏ lúc mới tới Thượng Hải ngẫu nhiên gặp được Phùng Khác Chi, bị hắn vô cớ khi dễ, lại cảm thấy cực độ xấu hổ và giận dữ cùng bất lực, cảm xúc nhất thời mất khống chế nên nàng mới rơi lệ trên đường. Một tháng nay nàng không có tin tức đệ đệ nên càng không cho phép bản thân mình suy nghĩ về khả năng xấu nhất.

Nhưng giờ khắc này, Chu thái thái nói những lời này khiến trong lòng Mạnh Lan Đình bỗng nhiên cực kỳ khó chịu, thậm chí có chút đỏ mắt.

Nhưng nàng vẫn trầm mặc như cũ.

Lúc này, Hề Tùng Chu cùng giáo sư Chu đi ở平等 trước ngừng lại. Hề Tùng Chu quay đầu lại nhìn thoáng qua Mạnh Lan Đình, nói: “Lan Đình, có thể cùng tôi đi tới平等 trước một chút không? Tôi có lời muốn nói với cô.”

Chu thái thái sững sốt, ngay sau đó lộ ra vẻ mặt kinh hỉ, vội vàng buông tay Mạnh Lan Đình, miệng nói: “Được, được, các ngươi cứ từ từ nói chuyện. Ta vừa lúc muốn nói chút chuyện với lão Chu. Ông ấy ngày thường chê ta

lắm mồm, vừa về nhà là trốn trong thư phòng, trừ bỏ ăn cơm đi ngủ, cả ngày không chịu thò mặt ra.....”

Chu thái thái một bên oán giận, một bên đi đến khoác lên cánh tay giáo sư Chu, rồi hai người sóng vai, chậm rãi đi về phía trước.

Mạnh Lan Đình dừng bước. Hề Tùng Chu đứng ở trước mặt mặt nàng, cũng không nói gì.

Gió đêm thổi qua, bên tai vang lên tiếng lá cây xào xạc.

“Lan Đình, tôi thích em!”

Sau một lát, giọng nói của Hề Tùng Chu xuyên qua tiếng lá cây truyền vào trong tai Mạnh Lan Đình.

Đối với lời này, Mạnh Lan Đình kỳ thật cũng không phải chưa chuẩn bị tâm lý. Từ ngày ngẫu nhiên nghe được Chu thái thái nói mục đích Hề Tùng Chu về Nam Kinh thì nàng đã ẩn ẩn đoán được có lẽ có liên quan đến mình. Xuất phát từ sự băn khoăn vì không muốn cô phụ tình cảm của hắn nên nàng mới tận lực tránh ở chung với hắn.

Nàng cảm giác được hắn thích mình. Nhưng đột nhiên nghe thấy những lời này từ hắn vẫn khiến Mạnh Lan Đình cảm thấy xấu hổ. Nàng chần chờ, muốn nói cái gì nhưng lại không biết nói gì cho phải.

“Em không cần phải cảm thấy áp lực gì.” Hề Tùng Chu vội nói. “Nếu được thì có thể để tôi nói hết những lời trong lòng không?”

Ngữ khí của hắn thành khẩn, mà cảm giác xôn xao trong lòng Mạnh Lan Đình cũng dần dần tiêu tan. Nàng ngược mắt nhìn hắn.

“Lan Đình, tôi cực kỳ thích em!” Hắn lại lần nữa nhắc lại. “Tôi vốn tưởng

răng đời này có lẽ mình vĩnh viễn sẽ không gặp được người mà bản thân muốn kết hôn cùng, rồi cùng vượt qua cả đời. Thẳng đến khi quen em.....”

Ánh mắt hờ hững lóe sáng trong bóng đêm, lúc nói chuyện hơi thở cũng có chút không yên, tâm tình giống như vô cùng kích động.

Mạnh Lan Đình lại lần nữa rũ mắt, cắn cắn môi, muốn mở miệng.

“Thỉnh em chưa cần cự tuyệt vội, xin nghe tôi nói tiếp.” Phảng phất cảm nhận được nàng muốn nói cái gì, Hề Tùng Chu lập tức đánh gãy. “Không nói gạt em, lúc trước khi tôi xuất ngoại đi du học thì trong nhà có thay tôi đính hôn, nhưng tôi còn chưa về thì vị tiểu thư kia đã bất hạnh nhiễm bệnh qua đời. Tôi ở nhà là hàng thứ ba, bên trên có hai vị huynh trưởng, đều đã thành gia lập nghiệp. Có bọn họ nâng đỡ gia tộc, tôi mới có thể ở nước ngoài không có vướng bận mà học tập và sinh sống sáu bảy năm. Năm trước, bởi vì sức khỏe mẫu thân không tốt nên tôi mới về nước. Vừa về thì mẫu thân tôi đã thay tôi thu xếp hôn sự. Nhưng tôi đã không phải tôi năm đó nữa, không muốn hôn nhân bị sắp xếp nên luôn có chút tranh cãi với người nhà. Thế nên năm trước tôi mới nhận lời mời đi Thượng Hải. Một là muốn sống trong bầu không khí học thuật, thứ hai vì tránh nảy sinh càng nhiều mâu thuẫn với mẫu thân. Vốn đây chỉ là quyết định vô tâm nhưng không nghĩ vì thế lại gặp được em.

Lan Đình, lần đầu tiên nhìn thấy em là tôi đã vô cùng ấn tượng. Tiếp xúc với em càng nhiều thì tôi càng cảm thấy em chính là bạn đời lý tưởng trong lòng mình. Nếu tôi có thể có được tình cảm của em, vui vẻ đồng ý trở thành vợ tôi thì đây sẽ là chuyện may mắn nhất đời này của tôi, không gì sánh nổi.

Nhưng lúc trước tôi không dám theo đuổi em là vì sợ em vô cớ bị cuốn vào tranh cãi giữa tôi và mẫu thân. Cho nên hơn một tháng trước, tôi cố ý trở về Nam Kinh, hướng mẫu thân nói tình huống của mình. Tôi nói với bà tôi

không thể chấp nhận hôn nhân sắp đặt, nếu bà khăng khăng theo ý mình thì cả đời này tôi sẽ không cưới.

Ta lợi dụng tình cảm của mẫu thân với mình mà buộc bà thoái nhượng. Đây là cực kỳ bất hiếu. Hơn nữa, lúc mẫu thân tôi biết tôi có đối tượng ái mộ, mà đối tượng lại là em thì.....” Hắn nhanh chóng giương mắt nhìn về phía Mạnh Lan Đình, dừng một chút.

“Thỉnh em thông cảm tôi chưa được em đồng ý đã tự tiện nói với mẫu thân về em. Nhưng theo tôi nghĩ thì việc tôi yêu em không phải việc gì thần bí không thể tuyên bố. Mẫu thân tôi biết người đó là em thì vô cùng tán thành. Tâm nguyện lớn nhất của bà hiện tại chính là tôi có thể thuận lợi được em chấp nhận.”

Hề Tùng Chu quay đầu, nhìn bóng dáng hai vợ chồng giáo sư Chu đang sóng vai đi dǎng trước, có chút hâm mộ nói: “Lan Đình, tôi có thể có may mắn được em cho phép, từ nay về sau trở thành người bạn đời cùng em sống đôi, giống như vợ chồng giáo sư Chu sao?”

Mạnh Lan Đình tâm loạn như ma. Tuy rằng đối với tình cảm đơn phương của hắn, cùng với hành động nhắc đến mình trước mặt người nhà hắn thì nàng cảm thấy rất là ngoài ý muốn, thậm chí có chút không vui. Nhưng với thái độ thản nhiên của hắn thì chút không vui này cũng không đáng nhắc tới, cũng rất nhanh tan thành mây khói.

Mạnh Lan Đình không phải là ý chí sắt đá, cũng không vô tình vô dục. Lấy điều kiện của Hề Tùng Chu, lại thêm tình cảm của hắn với mình thì nếu nói nàng không bị đả động là không đúng.

Nàng cũng có chút kinh ngạc với sự thăng thắn của hắn. Dưới ánh mắt ôn nhu lại tràn ngập chờ mong của hắn, lại xuất phát từ cảm động, hoặc cũng có thể là dư vị cảm xúc vì mấy lời vừa rồi của Chu thái thái mà chỉ trong nháy

mắt ngắn ngủi, Mạnh Lan Đinh rõ ràng cảm thấy một sự mềm yếu trước nay chưa từng có, giống như muôn rơi lệ.

Nhưng trong đáy lòng, lại giống như có ai đó ngăn cản nàng rơi lệ. Rất nhanh nàng đã nhịn xuống xúc động, thoảng quay mặt đi, đem nước mắt đầy trở về, nói: “Tùng Chu, cảm ơn anh đã vì tôi mà làm hết thảy, tôi thật sự rất cảm động.....”

Lúc nàng mở miệng nói câu đầu tiên thì Hề Tùng Chu phảng phất đã dự đoán được nàng muốn nói gì, tia sáng hy vọng trong đáy mắt lập tức tắt ngấm.

Mạnh Lan Đinh nhìn thấy rõ ràng. Nàng chần chờ rồi nói: “Anh tốt như vậy, tôi nghĩ cho dù là cô gái nào được anh thổ lộ thì cũng không thể không có phản ứng gì. Nhưng thời gian chúng ta quen nhau chưa lâu, huống chi đệ đệ của tôi hiện tại còn không có tin tức gì. Tôi cũng không có tâm tình đi suy xét việc tình cảm và hôn nhân của bản thân. Cho nên.....”

Ngọn lửa trong mắt Hề Tùng Chu vừa mới tắt ngúm nay lại giống như được cứu mà sáng lên chút. Hắn lập tức gật đầu, giọng nói có chút gấp gáp: “Phải! Tôi rất hiểu, cũng thông cảm. Đêm nay tôi thổ lộ với em cũng không phải muốn em phải trả lời tôi ngay. Tôi sẽ chờ, chờ em suy nghĩ kỹ, dù bao lâu cũng được.”

Tôi không vội. Sở dĩ hiện tại tôi mạo hiểm có thể bị em cự tuyệt mà thổ lộ là vì muốn cho em thấy lòng mình, hy vọng em không cần cõi lảng tránh tôi như trước. Thỉnh em cho tôi cơ hội được theo đuổi em, để em hiểu tôi hơn. Sau này lúc em suy xét thì mong em có thể coi tôi là một đối tượng để lựa chọn.

Lan Đinh, tôi sẽ cố gắng hết sức để có được tình cảm của em!”

.....

Một đêm này, Mạnh Lan Đình lại lần nữa mất ngủ. Nhưng lúc này nàng ngủ không yên là vì sự hoang mang lo lắng cho đệ đệ, cùng với tương lai mờ mịt và việc phải đổi mặt với tình cảm của Hề Tùng Chu.

Tựa như Chu thái thái nói, một nam tử tốt như vậy mà bỏ lỡ thì có lẽ cả đời này nàng sẽ không gặp được người thứ hai.

Nếu bây giờ nàng đồng ý cùng hắn kết giao, trở thành bạn trai bạn gái thì kỳ thật cũng không có ảnh hưởng đến việc tìm kiếm đệ đệ. Nhưng một chuyện lý ra có thể dễ dàng gật đầu lại gian nan với nàng như thế.

Hiện tại nàng thật sự không có tâm tư đi suy nghĩ chuyện tình cảm. Trong lòng nàng trăm mối ngôn ngang, trăn trọc khó ngủ. Ngày hôm sau nàng vẫn như cũ đến trường. Qua mấy ngày lại disorm về trễ, bận bận rộn rộn.

Mấy ngày nay, Chu thái thái cũng không hỏi Mạnh Lan Đình về nội dung cuộc nói chuyện của nàng và Hề Tùng Chu buổi tối đó. Lúc Hề Tùng Chu gặp Mạnh Lan Đình cũng vẫn tỏ ra bình thường, không hề khiến nàng cảm thấy xấu hổ vì lời thô lô đêm đó.

Điều khác biệt duy nhất là hắn càng đến Chu gia nhiều hơn, còn thường ở lại ăn cơm chiều, sau khi ăn xong sẽ ngồi một lúc rồi mới rời đi.

“Lại cuối tháng! Thời gian trôi qua nhanh quá, mỗi ngày chúng ta lại già đi!”

Buổi tối hôm nay, sau khi Hề Tùng Chu rời đi, Chu thái thái xé xuồng tờ lịch treo trên tường, trong miệng lẩm bẩm một câu.

Trong đài truyền tới tiếng ca của Chung tiểu thư, mà Mạnh Lan Đình thì đang cắm bó hoa tươi mà Hề Tùng Chu mang đến.

Mặt nàng như hoa, bàn tay trắng như ngọc, lúc nghe thấy câu kia liền dừng tay.

Nàng nhìn cuốn lịch bỗng nhiên nhớ ra ngày mai chính là ngày đoàn Hiến binh “học sinh” của nàng tham gia đại hội thi đua quân sự.

.....

Cùng lúc đó, tại phòng khách của Phùng công quán, Phùng Lệnh Mỹ mới từ bên ngoài trở về, ngồi ở trên sô pha, nhìn lão Diêm đang vội vàng chạy đến trước mặt mình, không vui mà nhíu đôi lông mày lá liễu.

“Lão Diêm, không phải cháu nói thúc nhưng gần đây thúc làm sao vậy? Luôn không tìm thấy thúc đâu! Gần đây công ty cháu bận vô cùng, vài lần muốn gọi thúc giúp lái xe mà không biết thúc chạy đi đâu, khiến buổi tối cháu chỉ có thể mượn tài xế của bằng hữu!”

Lão Diêm đỗ mồ hôi đầy đầu, không khỏi khom người xin lỗi

“Bát tiểu thư, lão Diêm bận thật sự a! Mỗi ngày đi sớm về trễ! Tối hôm qua thế nhưng nửa đêm 12 giờ mới về! Tôi nghe lão Trương gác cổng nói hắn đang tích cóp tiền muốn cưới lão mụ tử nhà ai đó về ——”

Má Phùng chống nạnh đứng ở phía sau Phùng Lệnh Mỹ mà mắt lạnh liếc lão Diêm, vẻ mặt vui sướng khi người gặp họa. Bởi vì bất mãn, mấy ngày nay bà làm chè đậu xanh cũng không phán lão Diêm.

“Ai nha má Phùng, bà cũng không thể ngậm máu phun người! Ngàn vạn đừng nghe lão Trương nói bừa! Tôi đã một bó tuổi rồi, lão mụ tử nhà khác sao tôi dám màng!” Lão Diêm gấp đến độ mặt đỏ tai hồng, thay bản thân giải thích, mà sau gáy không nhịn được túa mồ hôi.

“Vậy ông giải thích rõ ràng với Bát tiểu thư đi, mỗi ngày ông đều không

thấy mặt đâu là vì làm cái gì hả? Tôi khuyên ông để ý chút, đừng để đến tuổi này rồi còn bị người ta chê cười. Mặt mũi của ông không nói, nếu để liên lụy đến Phùng công quán thì không tốt đâu!”

Lão Diêm há miệng thở dốc, muốn nói lại thôi.

Phùng Lệnh Mỹ vốn tâm tình không tốt, cũng không kiên nhẫn mà đứng dậy, đi lên trên lầu, vừa đi vừa nói: “Được rồi, lão Diêm thúc vẫn là về Nam Kinh đi, nơi này không cần thúc ở lại.”

Lão Diêm khiếp sợ nói: “Đừng! Bát tiểu thư, cô đừng đuổi tôi về Nam Kinh! Tôi không làm gì khác, tôi là bị Cửu công tử sai đi làm việc nên mới phải chạy cả ngày ở bên ngoài a! Tôi cũng không muốn a nhưng tôi không có biện pháp!”

Phùng Lệnh Mỹ dừng bước, quay đầu, hờ nghi mà nhìn về mặt uể oải của lão Diêm: “Tiểu Cửu lại đang làm gì? Thúc nói rõ cho tôi m nếu dám giấu diếm thì đừng nói về Nam Kinh, đêm nay tôi trực tiếp để thúc về quê, sau này đừng bao giờ trở lại!”

Giọng Phùng Lệnh Mỹ lập tức trở nên nghiêm khắc.

HẢI THƯỢNG HOA ĐÌNH

Bồng Lai Khách
www.dtv-ebook.com

Chương 40

Nội dung này được bảo mật. Hãy nhập mật khẩu để xem tiếp:

Mật khẩu:

HẢI THƯỢNG HOA ĐÌNH

Bồng Lai Khách
www.dtv-ebook.com

Chương 41

Nội dung này được bảo mật. Hãy nhập mật khẩu để xem tiếp:

Mật khẩu:

HẢI THƯỢNG HOA ĐÌNH

Bồng Lai Khách
www.dtv-ebook.com

Chương 42

Nội dung này được bảo mật. Hãy nhập mật khẩu để xem tiếp:

Mật khẩu:

HẢI THƯỢNG HOA ĐÌNH

Bồng Lai Khách
www.dtv-ebook.com

Chương 43

Nội dung này được bảo mật. Hãy nhập mật khẩu để xem tiếp:

Mật khẩu:

HẢI THƯỢNG HOA ĐÌNH

Bồng Lai Khách
www.dtv-ebook.com

Chương 44

Nội dung này được bảo mật. Hãy nhập mật khẩu để xem tiếp:

Mật khẩu:

HẢI THƯỢNG HOA ĐÌNH

Bồng Lai Khách
www.dtv-ebook.com

Chương 45

Nội dung này được bảo mật. Hãy nhập mật khẩu để xem tiếp:

Mật khẩu:

HẢI THƯỢNG HOA ĐÌNH

Bồng Lai Khách
www.dtv-ebook.com

Chương 46

Nội dung này được bảo mật. Hãy nhập mật khẩu để xem tiếp:

Mật khẩu:

HẢI THƯỢNG HOA ĐÌNH

Bồng Lai Khách
www.dtv-ebook.com

Chương 47

Nội dung này được bảo mật. Hãy nhập mật khẩu để xem tiếp:

Mật khẩu:

HẢI THƯỢNG HOA ĐÌNH

Bồng Lai Khách
www.dtv-ebook.com

Chương 48

Nội dung này được bảo mật. Hãy nhập mật khẩu để xem tiếp:

Mật khẩu:

HẢI THƯỢNG HOA ĐÌNH

Bồng Lai Khách
www.dtv-ebook.com

Chương 49

Nội dung này được bảo mật. Hãy nhập mật khẩu để xem tiếp:

Mật khẩu:

HẢI THƯỢNG HOA ĐÌNH

Bồng Lai Khách
www.dtv-ebook.com

Chương 50

Phùng Khác Chi hôm nay tâm tình vốn đang rất là sung sướng. Buổi tối hôm kết thúc thi đua quân sự, hắn đưa nàng về, lại vì việc nàng từ chối không dạy lớp học buổi tối nữa mà suy sụp. Giờ thì sự việc đó đã dễ dàng bị hắn hóa giải.

Kỳ thật căn bản hắn cũng không cần lao lực gì, chỉ cần để Dương Văn Xương biết ý hắn là được, còn lại thì đám người Dương Văn Xương đều sẽ thay hắn làm thỏa đáng.

Sự tình cứ thế được giải quyết, Mạnh gia nữ nhi quả nhiên lại đáp ứng trở về tiếp tục giảng dạy.

Kỳ thật Phùng Khác Chi cũng không cần cố chấp duy trì lớp học buổi tối. Đó chẳng qua là vì lúc trước hắn muôn tiếp cận nàng nên mới lập ra, xét thấy quan hệ của hai người trước mắt càng lúc càng tốt thì lớp học buổi tối cũng mất đi tác dụng ban đầu của nó.

Chẳng qua, đây lại là yêu cầu chính nàng nói ra, khiến hắn đang thỏa thuê mãn nguyện cảm thấy vô cùng ngoài ý muốn, hơn nữa lúc nàng nói ra yêu cầu, Phùng Khác Chi cảm giác được ý đồ cách xa mình của nàng —— đây không phải điều hắn có khả năng chịu đựng. Rồi sau đó mới có hành động của đám Dương Văn Xương.

Mọi chuyện sau đó lại nằm trong tầm khống chế của hắn. Phùng Khác Chi đã lên kế hoạch, chờ quan hệ giữa hai người thân cận chút nữa, hắn sẽ đề nghị nàng không cần dạy tiếp, miễn cho nàng quá sức vất vả —— đây xác

thực cũng là ý tưởng chân thật của hắn.

Tất nhiên là hắn cũng không ngốc, vẫn có thể đoán được nàng tuy rằng đáp ứng tiếp tục dại nhưng khăng định trong lòng sẽ mang bất mãn với hắn cho nên hôm nay hắn mới cố ý không tới đón nàng mà để lão Diêm thay thế.

Trước hắn cứ tránh đi, chờ thêm mấy ngày nàng nguôi giận thì mới lộ diện dỗ dành, như vậy thì sẽ không có việc gì. Nghĩ thế cho nên tâm tình hôm nay của hắn vô cùng tốt nha.

Vấn đề được giải quyết, tối hôm qua, trong đêm khuya tĩnh lặng, hắn nằm ở trên giường nhớ đến tình cảnh hôm đó hắn đưa nàng về. Nàng ở trong xe ngủ mất, dung nhan điểm tĩnh, đôi mắt nhắm lại, hai cánh môi hơi mở, không hề có chút phòng vệ, phảng phất như một đóa hoa hồng mang theo mật ngọt, đang dụ dỗ ong bướm đến nhấp nháy.

Trời biết bộ dạng lúc đó của nàng có bao nhiêu thơm ngọt ngon miệng. Lúc đắp áo lên cho nàng, hắn thậm chí còn cảm nhận được hơi thở ấm áp của nàng nhẹ nhàng phất qua mặt hắn.

Cái cảm giác tê dại ngứa ngáy đó khiến hắn say mê. Hắn chỉ cần tiến gần thêm chút là có thể âu yếm nàng. Dù sao nàng cũng không biết, càng không thể cự tuyệt làm hắn mất mặt.

Nhưng cuối cùng, không biết vì cái gì hắn lại không dám làm xẳng bậy khi nàng có thể ngủ một cách điềm nhiên như thế trong xe hắn.

Cuối cùng hắn vẫn xuống xe, chạy đến ven đường hóng gió. Sự thân sī phong độ của hắn cũng không duy trì được lâu, sự tình phát sinh trong hẻm tối kia khiến mỗi lần nhớ lại hắn lại càng nhiệt huyết sôi trào, dư vị vô cùng.

Kỳ thật hắn cũng không biết rõ cuộc là bắt đầu từ khi nào thì Mạnh gia nữ nhi này lại khám vào trong mắt, trong lòng hắn. Hắn luôn nghĩ làm thế

nào có được nàng, tốt nhất là cưới nàng để người nhà vừa lòng, mà chính mình cũng hân hoan.

Ngay từ đầu đại khái là do nàng có hôn ước với hắn, mà sau khi hắn tò vè vì đại cục nên mới miễn cưỡng đồng ý cưới nàng nhưng nàng không những không gật đầu mà còn hung hăng trào phúng hắn một trận.

Cái này cũng thôi, hắn là một đại nam nhân, không đi so đo với tiểu cô nương. Nhưng sau đó Hề Tùng Chu lại gia nhập.

Cái này là trăm triệu lần không thể rồi. Nếu hắn để người bị cướp đi mất thì Phùng Khác Chi chính là bị chê cười rồi còn gì.

Tưởng tượng đến ngày sau vạn nhất có hội họp gia đình mà mình phải gọi nàng là biểu thẩm, mà nàng có khi còn ở trước mặt biểu thúc mà thêm mắm thêm muối miêu tả việc chất nhi là hắn muốn cưới nàng nhưng lại bị nàng cự tuyệt thì Phùng Khác Chi liền hãi hùng khiếp vía, cẩn bản không thể chịu đựng được.

Cũng may hiện tại, sự tình tiến triển thật sự là thuận lợi. Đêm đó ở ngõ nhỏ, một màn hắn đem nàng vây ở ven tường kỳ thật cũng không phải do hắn cố ý.

Lúc ấy nàng nói xong liền đi, cái loại ý đồ rõ ràng muốn phân giới hạn với hắn vốn đã chọc hắn không nóng nảy. Đúng lúc hắn duỗi tay đỡ eo nàng, dựa vào thật gần khiến hắn có thể tinh tường ngửi được mùi hương u nhã trên tóc nàng, dưới cơn xúc động, hắn nhịn không được liền cúi thế hù dọa nàng một chút.

Nói thực ra, phản ứng ngay lúc đó của nàng làm hắn thấy vô cùng thỏa mãn và hưng phấn.

Trực giác của Phùng Khác Chi nói cho hắn rằng Mạnh gia nữ nhi hắn là

sắp lâm vào mị lực của hắn khi theo đuổi nàng rồi. Mà hắn cũng không hề hoài nghi lực hấp dẫn của mình đối với nữ nhân.

Năm hắn mười ba tuổi, lúc vẫn còn là một thiếu niên ngây ngô thì hắn đã bắt đầu nhận được sự ái mộ đến từ người khác phái, thậm chí cả sự cưng dỗ.

Ấn tượng khắc sâu trong lòng hắn là một người họ hàng xa mà hắn phải gọi là tẩu tử. Nàng ta cưng dỗ hắn một cách trần trụi. Đó cũng là lần đầu tiên trong cuộc đời Phùng Khác Chi nhìn thấy thân thể của phụ nữ.

Trăng bóng, toàn thịt.

Bây giờ nhớ lại vẫn khiến hắn cảm thấy ghê tởm. Vì thế mấy năm nay hắn đối với những nữ nhân bên ngoài, ngoại trừ các tỷ tỷ nhà mình thì cũng chưa từng liếc một mắt.

Chỉ cần hắn nguyện ý, bằng gia thế cùng điều kiện tự thân, trên đời này ước chừng không có nữ nhân nào hắn không chiếm được.

Vì hôn thê cũ đến từ Mạnh gia này tự nhiên cũng không ngoại lệ.

Khoảng thời gian trước, sau khi kết thúc một ngày huấn luyện với cường độ lớn, vào ban đêm hắn nằm trên giường ở căn phòng trong Bộ Tư Lệnh ngủ không được thì không hiểu sao lại nghĩ tới bộ dạng nàng khi cởi bỏ quần áo.

Đêm đó ở nhà máy cũ ở Tào Độ, cảnh tượng một giọt mồ hôi chậm rãi thẩm vào xiêm y trước ngực của nàng vẫn khiến hắn không sao quên được.

Nàng cũng là người đầu tiên khiến hắn sinh ra ảo tưởng như thế. Hắn không thấy ghê tởm mà ngược lại cảm thấy một sự hứng phấn lớn lao.

Phùng Khác Chi tin tưởng, chỉ cần hắn nỗ lực hơn thì cuối cùng sẽ đại công cáo thành, lúc đó chắc cũng không lâu nữa.

Nhưng hắn không nghĩ tới mình chỉ không ở Bộ Tư Lệnh có một buổi mà mọi thứ liền mất khống chế.

Lão bà của Dương Văn Xương là loại cợp mèo gì hắn cũng từng nghe thấy. Tuy rằng Trương Khuê Phát có nói trong điện thoại là Dương thái thái rất nhanh đã bị ngăn chặn, còn xin lỗi Mạnh tiểu thư nhưng nghĩ đến kinh hách và ủy khuất nàng phải chịu lúc đó là Phùng Khác Chi liền hận không thể một phát bắn chết người đàn bà đanh đá kia để giúp nàng hết giận.

Hắn lái xe, một đường bão táp mà đi đến Bộ Tư Lệnh.

.....

Lão Diêm chở Mạnh Lan Đình rời khỏi Bộ Tư Lệnh Hiến Bin. Trên đường trở về, thỉnh thoảng ông ta nhìn trộm thì thấy nàng cả người cứng còng, không nói một lời. Nhớ tới một màn kia thì chính ông cũng không dám lên tiếng.

Chạy được một nửa thì bỗng nhiên ông nhìn thấy trong màn đêm đối diện có một chiếc xe ô tô. Đèn xe sáng lóa, tốc độ lao cực nhanh. Dựa vào cảm giác, chắc là Cửu công tử nghe tin mà đến vì thế ông vội lóe đèn xe, thả chậm tốc độ mà đỗ xe ven đường.

Quả nhiên, chiếc xe kia nhanh như chớp chạy tới gần đó, “Két” một tiếng dừng lại, Cửu công tử từ trong xe bước xuống dưới.

“Diêm thúc, Lan Đình đâu —” Hắn chạy như bay mà đến.

Lão Diêm lặng lẽ chỉ chỉ phía sau mình, cảm thấy có chút gì không thích hợp. Ông ta nghĩ rồi chợt hiểu ra. Từ khi nào mà công tử nhà mình lại gọi trực tiếp khuê danh của Mạnh tiểu thư như thế chứ?

“Lan Đình! Là tôi!” Phùng Khác Chi mở cửa sau, khom lưng đi vào ngồi.

“Cô ngàn vạn đừng nóng giận! Cô muốn thế nào chỉ cần nói với tôi, tôi nhất định sẽ thay cô trút giận!”

Mạnh Lan Đình ngược mắt lên, quay mặt lại nhìn chăm chăm vào hắn, không nói gì.

Sau gáy Phùng Khác Chi chảy ra một tầng mồ hôi.

“Là tôi sao! Đêm nay tôi nên tự mình đưa cô đi, rồi ở lại đó bồi cô! Tôi bảo đảm, sẽ không có lần sau! Lan Đình cô tha thứ cho tôi đi.....”

“Phùng công tử nói quá lời.” Mạnh Lan Đình rốt cuộc mở miệng, thanh âm bình tĩnh. “Chẳng qua là chút hiểu lầm thôi. Dương thái thái đã hướng tôi xin lỗi rồi, không có việc gì. Tôi muốn đi về.”

Phùng Khác Chi vốn cho rằng nàng sẽ khóc như hoa lệ gặp mưa rồi hướng mình nói hết, hoặc sẽ ở trạng thái cực đoan khác là giận chó đánh mèo mà sinh khí với hắn. Không nghĩ tới, nàng lại nhẹ nhàng bâng quơ như không có chuyện gì như thế.

Sau sững sốt hắn mới phản ứng lại, vội vàng nói: “Được. Vậy cô ngồi xe tôi đi, tôi đưa cô về!”

“Không cần. Diêm thúc lái xe rất tốt, vẫn là để ông ấy đưa tôi về đi.” Mạnh Lan Đình chuyển hướng lão Diêm nói: “Diêm thúc, làm phiền thúc đưa tôi về.”

Lão Diêm một bên ai ai mà đáp lời, một bên nhìn Phùng Khác Chi, dùng ánh mắt mà trưng cầu ý hắn.

Mạnh Lan Đình dựa vào ghế ngồi, sờn mặt hướng về bên kia, nhắm mắt lại không nói chuyện nữa, mặt mang theo mệt mỏi nhàn nhạt.

Phùng Khác Chi chần chờ một lát, rốt cuộc nói: “Cũng được.”

Hắn chuyển hướng lão Diêm nói: “Thúc lái xe cẩn thận một chút.”

Lão Diêm gật đầu: “Cửu công tử yên tâm!”

Phùng Khác Chi rời khỏi ghế sau, đóng cửa cẩn thận rồi đứng ở ven đường nhìn theo lão Diêm lái xe rời đi, xuất thần một lát mới trở lại xe mình.

Vốn tưởng rằng chuyện này sẽ khó giải quyết nhưng không nghĩ đến cứ thế dễ như trở bàn tay đã có thể qua đi. Gặp phải chuyện này thì hắn cũng không còn tâm tư mà tiếp tục đi về, tiếp tục lái xe tới Bộ Tư Lệnh.

Dương Văn Xương biết lão bà nhà mình tối nay đã gây đại họa nên nào có dám đi, vẫn chờ ở Bộ Tư Lệnh, rốt cuộc chờ đến Phùng Khác Chi tới thì ông ta lập tức mang theo vợ mình đi đến bồi tội.

Dương thái thái càng là một phen nước mũi một phen nước mắt, chỉ kém không có quỳ xuống xin tha.

Phùng Khác Chi mặt mũi am trầm, bước qua hai người đó.

Dương Văn Xương đã làm việc với vị Phùng gia công tử này được nửa năm, nhiều ít cũng năm được phong cách làm việc của cậu ta. Như thế này chứng tỏ cậu ta thấy không đáng để so đo với bọn họ. Điều này khiến ông ta như được đại xá mà nhanh chóng mang theo bà vợ đã nhũn chân của mình mà chạy ra khỏi Bộ Tư Lệnh.

Phùng Khác Chi đi vào văn phòng mình, gọi điện thoại về thì biết lão Diêm đã đưa nàng an toàn về Chu gia. Sau đó hắn treo điện thoại rồi dựa đầu vào trên giường.

Nàng không trách cứ, cũng không tức giận khiến Phùng Khác Chi cảm

thấy may mắn. Nhưng sau khi suy nghĩ kỹ, nhớ tới sự bình tĩnh khác thường hôm nay của nàng thì trong lòng hắn lại thấy có điểm không thích hợp.

Hắn đứng dậy gọi điện thoại. Rất nhanh, Trương bí thư ở lại trực ban đêm nay đã đi tới.

“Buổi tối trừ bỏ việc Dương thái thái nháo ra thì còn có chuyện gì khác không?”

Trương bí thư cẩn thận mà nhìn hắn một cái: “Mấy hiến binh nói chuyện Phùng công tử ngài phát tiền cho bọn họ đi học ước chừng đã bị Mạnh tiểu thư phát hiện ra rồi.....”

Phùng Khác Chi đang uống nước, một ngụm nước ở trong miệng chưa kịp nuốt hết thì đã sặc.

“Trương Khuê Phát, anh con mẹ nó cố ý chỉnh tôi phải không? Sao lúc gọi điện thoại anh không nói?”

Trương Khuê Phát thấy hắn lập tức từ trên ghế nhảy lên, mặt nghẹn đến mức đỏ bừng, ánh mắt dữ tợn thì sợ tới mức lui về phía sau vài bước, cuống quít xua tay: “Phùng công tử, cậu cũng không thể oan uống tôi a! Tôi đang nói chuyện với cậu trong điện thoại thì cậu đã cắt ngang bỏ đi ——”

Phùng Khác Chi túm lấy chìa khóa xe, vội vàng vọt ra ngoài.

“Ai ai! Phùng công tử, cậu từ từ đã! Tôi còn chưa nói xong! Còn có chuyện này nữa! Chuyện bao tửu lâu cô ấy đại khái cũng biết rồi.....”

Trương Khuê Phát đuổi theo, thấy người đã đi mất hút không còn bóng dáng thì sững sốt một lát, trong lòng rất nhanh đã làm ra quyết định.

Ngày mai hắn phải xin nghỉ bệnh. Mấy ngày này đánh chết hắn cũng

không thể tới Bộ Tư Lệnh được.

.....

Mạnh Lan Đình trở lại Chu gia thì thấy đèn trong thư phòng của giáo sư Chu vẫn dáng. Nàng nhẹ nhàng gõ cửa đi vào.

Giáo sư Chu đang viết bản thảo, cười nói: “Đay học xong đã về rồi sao? Cháu sớm đi ngủ chút đi.”

Mạnh Lan Đình đứng ở một bên, không động đậy. Giáo sư Chu rốt cuộc ngẩng đầu, nghi hoặc hỏi: “Làm sao vây Lan Đình? Cháu có việc gì sao?”

Mạnh Lan Đình gật gật đầu: “Vâng. Bá phụ, lớp học buổi tối của Bộ Tư Lệnh Hiến Binh, từ ngày mai cháu có thể không dạy nữa không?”

Giáo sư Chu nao nao hỏi: “Làm sao vậy? Bên kia xảy ra chuyện gì sao?”

Mạnh Lan Đình lắc đầu: “Không có việc gì. Chỉ là vấn đề của cháu thôi. Kỳ thật cháu vốn đã quá muốn đi, gần đây cháu cảm thấy việc này càng ngày càng không thích hợp với mình. Cháu xin lỗi đã phụ sự kỳ vọng của ngài.”

Giáo sư Chu liếc mắt đánh giá nàng một cái: “Được. Ngày mai ta sẽ liên hệ với vị Trưởng bí thư kia. Nếu bọn họ vẫn cần giáo viên thì ta sẽ phái người khác đi thay cháu.”

“Cảm ơn bá phụ. Thật sự xin lỗi đã gây thêm phiền toái cho ngài.”

Giáo sư Chu lắc lắc đầu: “Cũng trách ta đã không hỏi ý cháu mà đưa ra an bài. Một nữ hài tử như cháu qua bên kia dạy học thì đúng là không quá tiện.”

Lan Đình thấp giọng nói lời cảm tạ. “Cháu ra ngoài trước. Bá phụ cũng đi nghỉ sớm.”

“Lan Đình!”

Mạnh Lan Đình đi tới cửa thì nghe thấy tiếng giáo sư Chu gọi, nàng liền quay đầu lại.

“Sau này gặp phải chuyện tương tự, nếu cháu có ý kiến gì thì cứ nói không cần cõi điều gì, có hiểu không?” Giáo sư Chu mỉm cười nhìn nàng, thần sắc từ ái.

Mạnh Lan Đình cảm thấy mũi đau xót, trên mặt lộ ra tươi cười: “Cháu đã biết. Cảm ơn bá phụ.”

Giáo sư Chu gật đầu: “Đi nghỉ ngơi đi.”

Mạnh Lan Đình từ thư phòng ra ngoài thì thấy Chu thái thái đứng ở cửa, trên mặt mang theo lo lắng hỏi nàng có chuyện gì.

Mạnh Lan Đình lại giải thích một lần rồi mới rửa mặt rồi trở về phòng. Giáo sư Chu cũng kết thúc công việc, cùng Chu thái thái trở về phòng ngủ.

Phòng khách tắt đèn, mọi thứ an tĩnh lại. Mạnh Lan Đình nằm ở trên giường, chỉ cảm thấy mệt mỏi đến cực điểm, phảng phất nhắm mắt lại là có thể lập tức đi ngủ, nhưng tinh thần nàng lại giống như đang nướng trên than hồng, không ngừng lăn lộn nóng rực.

Rạng sáng lúc bốn giờ nàng liền tỉnh lại, rốt cuộc cũng ngủ không yên. Ở trên giường nằm hơn một giờ, lúc hơn 5 giờ, ngoài cửa sổ bắt đầu có tia sáng. Nàng lúc này ngồi dậy, rửa mặt mặc quần áo, ra khỏi phòng, cầm theo một cái ly tráng men, rón rén đi qua phòng ngủ của hai vợ chồng giáo sư Chu, qua phòng khách rồi nhẹ nhàng mở cửa ra ngoài.

Vợ chồng giáo sư Chu quen dậy sớm, chút nữa là sẽ thức dậy rồi.

Ở hẻm Khẩu Bắc, cách một con phố có một cửa hàng bán sữa đậu và bánh quẩy, bánh nướng, mỗi ngày chưa đến 5 giờ đã mở cửa. Giáo sư Chu thích ăn cái này nên Chu thái thái thường dậy sớm chút đi mua.

Sáng nay sương mù dày đặc tràn ngập, đầu tường, trên mái hiên bao phủ một tầng sương mù trắng, ngoài mười mét là cảnh tượng đã mơ hồ, hàng xóm phần lớn vẫn say giấc nồng.

Mạnh Lan Đình dẫm lên con hẻm nhỏ ướt đầm đì, đầy sương sớm mà đi. Đến đầu ngõ nhỏ thì đột nhiên nghe được có người gọi mình một tiếng: “Lan Đình!”

Nàng dừng bước, thấy Phùng Khác Chi thế nhưng vòng ra từ sau cây cột điện. Hắn vẫn mặc bộ quần áo tối qua, tóc đã bị sương mù tẩm ướt, tùng lون buông xuống trán, hai mắt hắn đỏ ngầu, đáy mắt mang theo tơ mai, gần cột điện, trên mặt đất đầy tàn thuốc lá. Nhìn như hắn đã ở đây một lúc lâu rồi.

Nhin thấy nàng xuất hiện, hắn phảng phất nhẹ nhàng thở ra, mặt lộ vẻ vui mừng.

“Tôi qua anh ở đây đợi em một đêm! Cuối cùng cũng đợi được em đi ra!”

“Có việc anh không biết vào gõ cửa sao?” Mạnh Lan Đình lạnh lùng mà nói.

Hắn lộ ra biểu tình không được tự nhiên, hơi hơi khụ một tiếng, duỗi tay tóm lấy tay nàng rồi kéo đi về phía trước.

“Em trước tiên lên xe đã rồi hẵng nói!”

Gần đây đều là các hộ gia đình, Mạnh Lan Đình cũng không dám gây ra động tĩnh quá lớn. Nàng giãy giụa vài cái, thấy tránh không thoát còn khiến hắn nắm càng chặt thì cũng không giãy nữa mà mặc hắn kéo mình tới

chiếc xe đang đỗ ven đường dày đặc sương mù kia.

Phùng Khắc Chi để nàng ngồi vào còn mình cũng nhanh chóng ngồi vào ghế, đóng cửa xe lại.

HẢI THƯỢNG HOA ĐÌNH

Bồng Lai Khách
www.dtv-ebook.com

Chương 51

Ô tô ở trong màn sương sớm chạy một lát rồi chuyển qua con đường Ái Mộng Lộ kia rồi dừng lại. Sương mù tràn ngập hàng cây và đất hoang hai bên phảng phất như bị gió đẩy, chậm rãi chảy xuôi xuống. Bốn phía im ắng, không nhìn thấy có người đi lại.

Mạnh Lan Đinh chờ hắn dừng xe lại thì lập tức đẩy cửa xe bước xuống. Phùng Khác Chi cũng nhanh chóng chạy theo, chặn đường nàng lại.

“Lan Đinh ——”

“Thỉnh gọi tôi là Mạnh tiểu thư.” Mạnh Lan Đinh đánh gãy lời hắn.

Phùng Khác Chi phảng phất như không nghe thấy được.

“Lan Đinh, anh sai rồi, anh không nên dối gạt em. Anh biết em nhất định là rất tức giận! Nhưng em nhất định phải nghe anh giải thích! Đúng là lúc trước anh trả tiền để bọn họ tới học lớp của em nhưng những gì anh làm đều là vì em. Anh vì muốn có cơ hội tiếp cận em nên mới nghĩ ra biện pháp này! Tuy rằng trước đây anh không nói nhưng hắn là em có thể cảm nhận được anh thích em!”

Hắn đợi một lát, phát hiện nàng không có phản ứng, trong tay nắm chặt cái ly tráng men kia, lạnh lùng nhìn mình thì ngừng lại một chút.

“Lan Đinh, anh thật sự thích em.” Hắn chần chờ rồi quay đầu nhìn bốn phía, thấy không có người thì chậm rãi đi qua phía nàng. Khoảng cách giữa

hai người càng ngày càng gần.

“Năm mơ anh cũng mơ thấy em. Những ngày trước anh phải đóng cửa để tập trung luyện tập nhưng lúc nào anh cũng nhớ em. Là thật đó, anh không lừa em đâu.....”

Sương sớm sà trên ngọn cây giống như từng đụn mây, chậm rãi chảy xuôi. Người thanh niên anh tuấn mở miệng nói ra lời âu yếm trong lòng đỗi với cô gái trẻ tuổi.

Bọn họ đứng ở dưới một tán cây xum xuê trên đường cây xanh. Một giọt sương trong suốt bỗng nhiên từ lá cây trên đỉnh đầu rơi xuống, không nghiêng không lệch, rơi trúng lên trán của Mạnh Lan Đình. Trán thiếu nữ như trăng sáng, trơn bóng, mà giọt sương kia cũng không thăng nổi lực hút mà chảy qua mí mắt như vẽ, đột nhiên rơi xuống lông mi, vỡ thành những viên nước nhỏ, chậm rãi rơi khỏi lông mi đen nhánh biến mất.

Phùng Khác Chi nhìn chăm chú không chớp mắt, cúi đầu, mặt dần dần hướng nàng phủ xuống, môi cơ hồ đụng vào gò má nàng. Xa xa nhìn lại thì bọn họ giống như một đôi người yêu đêm qua hẹn hò, sáng sớm ở dưới hàng cây và sương sớm mà từ biệt.

“Lan Đình.....” Tiếng hắt càng thêm ôn nhu, phảng phất giống như thi thảm nỉ non. “Chỉ cần em gật đầu, hiện tại anh có thể đưa em về nhà nói với mọi người anh sẽ cưới em.....”

“Bang”!

Dưới tàng cây, đột nhiên vang lên một tiếng tát vang dội.

Buổi sáng mùa hè yên tĩnh cứ như thế bị tiếng tát này phá vỡ. Mạnh Lan Đình không chút do dự, trước khi hắt kịp hôn nàng thì đã giơ tay tát một cái.

Nàng tát thật sự mạnh, tát xong thì chính tay nàng cũng có chút đau.

Phùng Khác Chi cứng người lại. Một lát sau, hắn mới chậm rãi quay mặt lại, giật mình mà nhìn chăm chăm Mạnh Lan Đình, bộ dạng không dám tin tưởng. Thẳng đến khi hắn giơ tay, sờ sờ bên sườn mặt còn nóng rát của mình thì mới phảng phất xác nhận được sự thật. Trong mắt hắn nhanh chóng trào ra sự kinh ngạc và tức giận.

“Đánh anh? Em thế mà lại đánh anh sao?” Giọng hắn cũng đã thay đổi điệu.

Mạnh Lan Đình lui về phía sau vài bước: “Là anh tự tìm lấy! Một cái tát này là tôi trả lại anh lúc trước ở trên đường cắt tóc của tôi, còn có những dõi gạt nhục nhã mà anh dành cho tôi! Tôi cảm ơn anh đã nể mặt còn nói thích tôi và nguyện ý cưới tôi nữa. Tuy rằng tôi cũng không biết anh rốt cuộc coi trọng tôi ở chỗ nào nhưng thật xin lỗi, tôi không có hứng thú với anh! Tôi cầu xin anh, anh đến từ đâu thì mau về đó, từ nay về sau cách xa tôi một chút, đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa!”

Mạnh Lan Đình mới vừa xoay người, Phùng Khác Chi liền tiến lên một bước, duỗi tay tóm được tay nàng.

“Tôi hôm qua nửa đêm vì muốn gặp em mà anh đã đứng ngoài đợi suốt tối giờ! Đây là thái độ của em đối với anh sao?” Trên mặt hắn nổi lên một tầng chật vật và tức giận.

Mạnh Lan Đình cười lạnh: “Là tôi bảo anh đến sao?” Nàng hất tay hắn ra, lại lần nữa quay đầu mà đi nhưng lại bị hắn túm lại lần nữa.

“Em đánh anh rồi thì muốn đi sao? Em nói rõ ràng cho anh! Trừ bỏ trước kia cắt tóc của em, phát tiền để hiến binh đi học thì Phùng Khác Chi anh còn có chỗ nào không phải với em? Anh cũng bị cha anh đánh rồi, vừa rồi anh

cũng đã xin lỗi, em vẫn thấy chưa đủ hả?”

Có lẽ là hắn thật sự phẫn nộ rồi. Lực tay hắn đột nhiên lớn hơn, Mạnh Lan Đình cảm thấy tay mình bị hắn niết đến sinh đau đớn, nàng giãy giụa vài cái nhưng hắn không những không buông mà ngược lại còn túm nàng kéo về phía mình.

Cái ly tráng men rơi khỏi tay nàng xuống đất, người nàng cũng đứng không vững mà suýt té ngã, cả người nghiêng về phía hắn, mặt nàng đụng vào ngực hắn khiến cái mũi bị đau, khóe mắt cũng đỏ lên.

Cơn tức giận rốt cuộc bùng nổ, từ trong lòng nàng dâng lên: “Anh muốn nghe tôi nói thật hả?”

Ánh mắt Phùng Khác Chi tối tăm mà nhìn chăm chăm nàng.

Mạnh Lan Đình cực lực cố ép nước mắt sấp trào ra, gật gật đau.

“Vậy được, để tôi nói cho anh nghe! Lời giải thích và thổ lộ vừa rồi của anh không những không khiến tôi có nửa điểm cảm động, ngược lại còn khiến tôi cảm thấy vô cùng buồn cười, thậm chí là cảm thấy tệ! Tôi thấy tệ khi bị liên lụy ở một chỗ với anh! Anh rõ ràng vẫn còn duy trì mối quan hệ với Chung Tiểu Thư thế mà xoay người đã đòi cưới tôi. Chính anh phóng đãng còn chưa tính, lại còn mang theo đám hiến binh cùng anh sa đọa!”

Phùng Khác Chi sững sốt, há miệng thở dốc.

“Phùng Khác Chi, anh không cần giải thích! Tôi không có tư cách bàn luận gì về nhân phẩm của anh, nhưng miệng anh toàn lời nói dối, chẳng biết xấu hổ là gì. Anh đúng là người không biết xấu hổ nhất mà tôi từng gặp! Tôi vô

tình bất kính với Chung Tiểu Thư nhưng thỉnh anh về sau cách tôi xa một chút,

để một bút tiền lớn anh chi ra xây thư viện trở thành huyền thoại lưu truyền đi!"

Lời cuối này nàng cơ hồ là gào lên.

Nơi xa, mặt trời đã hé rạng, một mảnh ban mai chậm rãi hiện ra. Trên đường bóng cây râm mát, sương trắng cũng dần dần tan đi.

Mấy người dậy sớm đi ngoài đường bị tiếng hét của Mạnh Lan Đình hấp dẫn không nhịn được quay đầu lại.

Phùng Khác Chi chậm rãi ngậm miệng, cứng đờ mà đứng đó.

Mạnh Lan Đình hất tay hắn ra rồi nhặt cái ly xoay người chạy đi, thân ảnh rất nhanh đã biến mất trong màn sương sớm. Phùng Khác Chi theo bản năng đuổi theo vài bước, lại chậm rãi ngừng lại, thấy một người qua đường thả chậm bước chân, không nhịn được quay đầu lại nhìn mình thì hắn giận tím mặt: "Ngươi con mẹ nó dám nhìn nữa không?" Hắn nhấc chân, hung hăng mà đạp vào cửa xe.

Quang một tiếng lớn vang lên, cửa xe lõm vào một miếng. Người kia hoảng sợ, cuống quít bước chân nhanh hơn.

Còn hắn thì đứng lại chõ một lúc lâu, sờ sờ mặt mình, sau đó lên xe lái đi thẳng.

.....

Mạnh Lan Đình đi mua đồ ăn sáng về thì vợ chồng giáo sư Chu đã thức dậy. Hai người hoàn toàn không biết chuyện Phùng Khác Chi đã tới, càng không biết chuyện phát sinh giữa hai người. Mạnh Lan Đình tự nhiên sẽ không đề cập đến, vẫn coi như không có gì mà vượt qua mấy ngày.

Phùng Khác Chi quả nhiên không lộ diện nữa, Dương Văn Xương cùng vi

Trương bí thư cũng không liên hệ với nàng. Hề Tùng Chu từ chối giáo sư Chu biết được nàng không đi dạy lớp buổi tối nữa thì nói với giáo sư Chu là mình có thể thay nàng đi dạy lớp học ở Bộ Tư Lệnh Hiến Binh, thăng đến khi đổi phương không cần nữa mới thôi.

Chạng vạng hôm nay, lúc tan học xong hắn tới văn phòng tìm Mạnh Lan Đình, hướng nàng hỏi về tình hình học sinh mà nói tối nay hắn sẽ đi dạy. Mạnh Lan Đình hướng hắn tỏ lòng cảm ơn, rồi đem những vấn đề mình đã giảng thời gian trước nói với hắn một lần.

Hề Tùng Chu đi rồi, Mạnh Lan Đình cũng bắt đầu thu thập đồ của mình, đúng lúc này chuông điện thoại lại reo lên.

Trong văn phòng chỉ còn lại nàng cùng Hồ thái thái. Gần đây Hồ thái thái lúc nào cũng rời đi muộn, lúc này nàng đi tới tiếp điện thoại, vừa nghe đã ai nha một iêng, hai mắt tỏa ánh sáng: “Là Cố tiên sinh sao? Chào anh! Tôi đã xem toàn bộ những bộ phim của anh rồi đó! Lần trước anh tới tham dự bữa tiệc của trường đã gặp tôi rồi, không biết Cố tiên sinh còn nhớ rõ tôi không?”

Đầu kia nói vài câu gì đó còn Hồ thái thái lại nhìn Mạnh Lan Đình: “Ở ở, anh chờ một lát!”

“Mạnh tiểu thư! Là gọi cô! Cố tiên sinh gọi tới!”

Mạnh Lan Đình đang muốn đi, nghe thấy là Cố tiên sinh gọi đến thì chần chờ rồi cũng đi qua nghe. Hồ thái thái đi đến ngoài cửa thì ngừng lại, lặng lẽ kẽ tại ven tường, dựng lỗ tai nghe Mạnh Lan Đình nói chuyện điện thoại.

Cố tiên sinh nói sau khi mình nhìn thấy tin tức nàng đăng báo tìm kiếm đệ đệ thì vẫn luôn giúp nàng để ý. Trước đó hai ngày, cũng là vận khí tốt nên sau nhiều lần trắc trở, rốt cuộc hắn cũng tìm được một người từng ngồi chung thuyền với đệ đệ nàng, và tin rằng người này biết chối đệ đệ nàng đang ở đâu.

Hắn đã hẹn người nọ tới ăn cơm tại một nhà hàng ở trên tầng cao nhất của khu vui chơi giải trí tân thế giới để hỏi thăm tin tức, hắn hỏi Mạnh Lan Đình có muốn đến hay không.

Mạnh Lan Đình không nghĩ tới Cố tiên sinh thế nhưng lại có tâm như vậy. Đừng nói ngữ khí của hắn nghe có vẻ thập phần lạc quan mà chỉ cần có một phần vạn hy vọng thì sao nàng có thể không đi chứ? Lâu như vậy, vẫn luôn không có tin tức của đệ đệ. Nàng tin tưởng Phùng bá phụ nhất định đang dang tận lực giúp mình tìm kiếm nên cũng ngại không đi hỏi, sợ bọn họ sẽ nghĩ mình không tin nhiệm họ, còn thúc giục. Có điều hy vọng trong lòng nàng càng ngày càng ảm đạm.

Không nghĩ tới, vô tình trông liễu, liễu lại xanh, trong sương mù nàng phảng phất thấy ánh mặt trời hy vọng. Lúc buông điện thoại, Mạnh Lan Đình kích động không thôi, lập tức muốn đi tìm người nhưng lại nghĩ tới Chu thái thái sẽ ở nhà chờ cơm mình nên nàng gọi điện trước muốn báo một tiếng.

Chu thái thái giống như không có ở nhà, điện thoại ở phòng khách không có ai tiếp. Mạnh Lan Đình lại gọi lại nhưng vẫn không có ai nghe. Đúng lúc này có tiểu nhi tử của Vương thái thái cách vách đang chơi ngoài cửa nghe được mới đi vào nghe điện, còn ngọt ngào gọi Mạnh Lan Đình tỷ tỷ.

Mạnh Lan Đình đem chuyện mình muốn gặp Cố tiên sinh và buổi tối không về ăn cơm nói với Tiểu Hổ để hắn nói cho Chu thái thái lúc bà về.

Tiểu Hổ đáp ứng giúp nàng. Mạnh Lan Đình buông điện thoại, vội vã rời khỏi văn phòng đi ra ngoài.

Hồ thái thái chờ nàng đi rồi mới từ một góc hành lang đi về, vào văn phòng đóng cửa lại rồi cầm lấy điện thoại.

HẢI THƯỢNG HOA ĐÌNH

Bồng Lai Khách
www.dtv-ebook.com

Chương 52

Cố tiên sinh hẹn ăn cơm ở tiệm cơm nổi tiếng Tân thế giới, gần khu vui chơi giải trí và trường đua ngựa, là khu vực trung tâm phồn hoa nhất của Thượng Hải.

Màn đêm buông xuống, đèn đuốc nơi đây rực rỡ, ở cửa tiệm cơm ô tô tới lui không dứt, nhóm thân sĩ hoặc mặc tây trang đi dày da hoặc mặc trường bào áo khoác mang theo bạn gái đi ra đi vào. Lúc này đúng là lúc bận rộn nhất của tiệm cơm.

Mạnh Lan Đinh tới tiệm cơm thì được người hầu đưa tới ghế lô số ba ở phía tây lầu hai. Phục vụ gõ cửa thì Cố tiên sinh đã đến, ngoài ra còn một người đàn ông khác, chính là vị Lục tiên sinh được nhắc đến trong điện thoại.

Cố tiên sinh vẫn giữ phong độ nhẹ nhàng như cũ, hắn ta cùng Mạnh Lan Đinh hàn huyên vài câu, ước chừng biết nàng vội vã muốn hỏi về đệ đệ nên lập tức giới thiệu vì Lục tiên sinh kia.

Lục tiên sinh hơn hai mươi tuổi, là một thanh niên thoát nhìn vô cùng có tinh thần, mấy năm trước hắn đi du học về, hiện giờ đang làm việc cho một hiệu buôn của tây.

Theo những gì Lục tiên sinh nhớ thì năm đó hắn từ Châu Âu về nước, có ngõi ở khoang hạng ba cùng đệ đệ của Mạnh Lan Đinh. Bởi vì hai người xấp xỉ tuổi nhau nên ngẫu nhiên cũng thân quen, thường cùng nhau ăn cơm hoặc lên boong tàu tản bộ, đáng tiếc sau khi rời thuyền thì lại quên lưu lại phương thức liên hệ, sau đó bọn họ liền mất liên lạc.

“Em trai tôi có nói với anh dự định sau khi về nước nó sẽ muốn làm gì hoặc đi đâu không?” Mạnh Lan Đình gấp gáp không đợi được mà hỏi luôn.

Lục tiên sinh nhớ lại nói: “Tôi nghe ý tứ của Mạnh tiên sinh thì cậu ấy nói mình đã trưởng thành, không đành lòng để mẫu thân và trưởng tỷ trong nhà vì mình mà làm lụng vất vả, muốn đứng dậy gánh vác trách nhiệm của người đàn ông trong nhà. Cậu ấy nghe người ta nói vùng Quảng Châu Nam Dương hiện tại buôn bán dễ kiếm tiền, nên muốn tạm thời ngừng học, về nước để kiếm một số tiền trợ cấp gia đình, dàn xếp cho mọi người xong mới trở lại tiếp tục việc học cũng không muộn.”

“Cậu ấy còn nói với tôi, Mạnh tiểu thư đổi với việc học của cậu ta đặt kỳ vọng rất cao, sợ quyết định của mình sẽ bị cô phản đối nên mới quyết định trước tiên giấu người nhà chuyện về nước.”

Đệ đệ từ nhỏ đều rất hiểu chuyện, lúc trước đưa hắn đi du học hắn cũng từng do dự mãi, không bỏ được mẫu thân và mình ở lại. Lúc đó là Mạnh Lan Đình kiên trì nên cuối cùng hắn mới rời nhà xuất dương.

Lời của Lục tiên sinh xác thật phù hợp với tính cách của đệ đệ nàng. Cảm xúc của Mạnh Lan Đình tán loạn hết lên. Nàng vui vì cuối cùng cũng có tin tức của đệ đệ, nhưng đồng thời cũng thấy rất khổ sở. Nàng tiếp tục khẩn cầu vị Lục tiên sinh kia cẩn thận nhớ lại xem có còn manh mối có ích nào không.

Lục tiên sinh cũng cố nghĩ lại nhưng đáng tiếc đều là những chuyện vụn vặt hàng ngày trên tàu, không có tin tức hữu dụng nào khác.

Mạnh Lan Đình biết vị Lục tiên sinh này hắn là đã tận lực, nên vội hướng hắn cảm tạ.

Mấy năm trước, xác thật có một phong trào đi Quảng Châu và Nam Dương để làm ăn, có người thất bại, nhưng cũng có người một đêm phất lên,

áo gấm về làng. Mạnh Lan Đinh cũng có nghe nói một hai việc này.

Nỗi vui sướng ban đầu khi nghe được tin tức qua đi, nàng lại lâm vào lo lắng và mê mang. Nếu đệ đệ xác thật là đi Nam Dương, từ đầu đã tính giấu điểm người nhà thì đã lâu như thế, vì sao hắn vẫn không có chút tin tức nào chứ?

Lúc nàng đang trầm mặc, Cố tiên sinh chia thức ăn, khuyên nàng ăn vài thứ, nói: “Mạnh tiểu thư, Cố mỗ bất tài, may mà ở Quảng Châu, Hongkong cùng Nam Dương cũng có không ít bằng hữu, nhân mạch cũng coi nhưng có chút dùng được. Nay đã có hướng đi của em trai cô thì chính là tin tức tốt. Cô yên tâm, lệnh đệ ăn là bị cái gì đó ràng buộc, tạm thời không thể liên hệ với trong nhà thôi. Tôi sẽ nhờ vả bạn bè của mình hỏi thăm nhiều hơn, nếu có tiến triển mới thì sẽ báo cho cô ngay.”

Trừ bỏ lúc trước bởi vì vở kịch trong ngày kỷ niệm thành lập trường mà Mạnh Lan Đinh cùng Cố tiên sinh từng có một chút tiếp xúc thì từ đó về sau nàng không đáp ứng lời mời gặp mặt của hắn, càng không nói gì đến có tiếp xúc cá nhân.

Mặc kệ tin tức này có chuẩn xác không, chỉ nói đến giao tình có một chút của bọn họ mà nói thì Cố tiên sinh đặt nhiều dụng tâm vào việc này như vậy khiến Mạnh Lan Đinh rất là cảm kích, hướng hắn trịnh trọng nói lời cảm tạ.

“Mạnh tiểu thư không cần khách khí. Tới, tới. Lệnh đệ cần phải tìm, nhưng cũng phải chăm sóc tốt cho bản thân đã. Tôi thấy cô so với đợt trước gầy hơn, trước tiên cô cứ yên tâm ăn cơm đã. Món cá sóc nơi này rất nổi danh, tôi đã cố ý gọi để Mạnh tiểu thư nếm thử. Cô nếm thử xem hương vị thế nào?”

Lời nói của Cố tiên sinh rất chân thành, cử chỉ hào phóng, Mạnh Lan Đinh tuy rằng căn bản không có tâm tình ăn cơm nhưng dù sao cũng đã tới thì sao

có thể hỏi xong tin tức là về. Vì thế nàng cũng mỉm cười gật đầu.

.....

Lúc chạng vạng, Phùng Khác Chi đang dừng xe chờ vệ binh mở cửa lớn của Bộ Tư Lệnh Hiến Binh thì thư ký Trương chạy đuổi theo từ phía sau.

Phùng Khác Chi lạnh lùng mà nhìn chăm chăm hắn. Thư ký Trương vừa thở hổn hển vừa cười nhặt nọt, thật cẩn thận mà đến gần cửa sổ xe, nhỏ giọng nói: “Phùng trưởng quan, bên kia nói đêm nay có một vị giáo viên mới họ Tề đến dạy thay. Vậy ... Tiền có phát nữa không.....”

“Phát cái quỷ!”

“Vâng! Vâng! Tôi đã biết!”

Thư ký Trương móc khăn tay ra, xoa xoa mồ hôi trên trán: “Phùng trưởng quan, còn có một chuyện.....”

Phùng Khác Chi đang muốn dẫm chân ga, nghe vậy thì quay mặt lại: “Trương Khuê Phát! Con mẹ nhà anh không thể nói một lần xong hết hả?”

“Ai ai, tôi nói! Tôi nói! Ý tôi là hiện tại Mạnh tiểu thư không tới, nếu không phát tiền nữa thì không đến hai ngày là bọn họ liền chạy hết.....”

“Vậy hủy bỏ!”

Thấy hắn lại sắp chuẩn bị đi, Trương Khuê Phát nhanh chóng duỗi tay bấm cửa xe.

“Còn có một chuyện! Mới vừa rồi có điện thoại gọi cho Phùng trưởng quan, người đó tự xưng là lão Diêm tài xế của quý phủ!” Nói xong hắn ta nhanh chóng lui về sau vài bước.

“Báo cáo, toàn bộ đều đã nói xong!”

Phùng Khác Chi nhíu nhíu mày, xoay đầu xe.

“Cửu công tử! Có tin tức liên quan đến Mạnh tiểu thư.....”

“Chuyện của cô ấy sau này đừng nhắc đến trước mặt tôi!”

“Bang” một tiếng, Phùng Khác Chi treo điện thoại, xoay người ra khỏi phòng.

Một lát sau hắn lại từ bên ngoài trở về, cầm lấy điện thoại hỏi: “Rốt cuộc là chuyện gì?”

Lão Diêm nhìn chăm chăm điện thoại, đang có chút không hiểu mô tê gì thì chợt thấy hắn lại gọi lại, tuy ngữ khí có chút không tốt nhưng nhất thời cũng không nghĩ nhiều mà vội nhìn quanh, thấy đám má Phùng không có ở bên cạnh mới đè thấp giọng nói: “Là thế này, lúc trước không phải tôi nói với Cửu công tử cấp kinh phí nhờ vị Hồ thái thái cùng văn phòng với Mạnh tiểu thư giúp để ý chút sao? Sau đó chuyện bị Bát tiểu thư phát hiện nên tôi không làm nữa nhưng lại quên không nói với Hồ thái thái. Vừa rồi Hồ thái thái gọi điện thoại tới, nói chặng vọng hôm nay Mạnh tiểu thư nhận được điện thoại của Cố tiên sinh. Cố tiên sinh giống như hẹn cô ấy gặp mặt, Mạnh tiểu thư tiếp điện thoại xong thì liền đi đến chỗ hẹn luôn.”

Phùng Khác Chi sững sốt: “Cô ấy đi đâu? Vì chuyện gì?”

“Hồ thái thái nói, Mạnh tiểu thư nghe xong điện thoại của Cố tiên sinh thì lại gọi cho Chu gia, nói Chu thái thái buổi tối cô ấy sẽ không về ăn cơm. Nghe nói hình như nơi hẹn gặp là tiệm cơm ở Tân thế giới. Còn gặp mặt vì chuyện gì thì lúc ấy Hồ thái thái sợ Mạnh tiểu thư nghe được nên không dám đến gần, cũng không nghe rõ được là gì. Tôi nghĩ nếu đã biết thì cũng nên báo với Cửu công tử, miễn cho phí mất chỗ tiền đó. Hồ thái thái chính là cái

đồ công phu sư tử ngoạm, cầm hơn phân nửa kinh phí cậu cho tôi.....”

Phùng Khác Chi góc máy, chặn lại tiếng lẩm bẩm làm bầm đau lòng tiền ở đầu bên kia của lão Diêm. Hắn đứng tại chỗ trong chốc lát, rồi chậm rãi đi đến bên cửa sổ, dựa vào đó, lấy ra một điếu thuốc lá nhưng không đốt mà chỉ kẹp giữa ngón tay, tầm mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, như có như không mà thường thức.

Ngoài cửa sổ, chạng vạng đang buông xuống, sắc trời dần dần ám trầm xuống.

Bộ Tư Lệnh nơi đóng ở khu Long Hoa của Thượng Hải, trừ bỏ một mảnh đất trung tâm thì xung quanh đều là đồng ruộng hoang vu. Hiện tại trời đã tối sầm, đèn ngọn đèn dầu cũng không soi sáng được mấy. Mọi thứ ở đây so với nội thành, đặc biệt là tiệm cơm ở Tân thế giới thì giống như trên trời dưới đất.

Sắc trời càng thêm đen.

Điếc thuốc trong tay hắn đột nhiên gãy làm hai, sợi thuốc lá nhỏ vụn rào rạt rơi xuống dưới, rải đầy trên gạch lát nền. Phùng Khắc Chi cúi đầu, nhìn chăm chăm trong chốc lát, sau đó hắn bỗng nhiên xoay người đi nhanh ra khỏi phòng.

• • • • •

Trong ghế lô, Cố tiên sinh cùng Lục tiên sinh đều đang hứng thú dát dào mà nói chuyện. Hai người vừa rồi đã uống không ít rượu vang đỏ. Lục tiên sinh lai kính Mạnh Lan Định nhưng nàng chỉ uống một chút.

Ngày thường nàng cũng không uống rượu, nên mới một ly mà mặt nàng đã đỏ hồng. Thấy Lục tiên sinh lại hướng mình kính rượu, nàng vội dịu dàng từ chối, lấy trà thay rượu.

Cố tiên sinh nhìn nàng một cái, săn sóc mà nói: “Lục tiên sinh, Mạnh tiểu thư nếu không muốn uống thì không cần miễn cưỡng.”

Lục tiên sinh gật đầu đáp phải.

Mạnh Lan Đình lại cười nói cảm tạ.

Trong lòng nàng kỳ thực đã muốn rời đi, nhưng Lục tiên sinh còn ở đây, mà bữa ăn này

Cố tiên sinh vì hỏi thăm tin tức cho mình nên mới bày ra, đồ ăn cũng mới lên được một nửa, làm sao nàng có thể không biết xấu hổ mà đứng dậy cáo từ chứ?

Lục tiên sinh cùng Cố tiên sinh lại uống thêm hai ly, nói mình có chút việc nên đứng dậy đi ra ngoài.

Lúc này trong phòng chỉ còn lại Cố tiên sinh cùng Mạnh Lan Đình. Người hầu đưa vào món tôm hùm xong thì liền đóng cửa đi ra ngoài.

Cố tiên sinh cẩn thận mà dùng dao nĩa tách thịt tôm hùm ra, để lên một cái đĩa nhỏ rồi đứng dậy bưng đến bên người Mạnh Lan Đình, cười nói: “Ăn đi. Tôm hùm chỗ này nấu tạm được nhưng vẫn chưa so được với một tiệm cơm ở gần Bát tiên kiều. Lần tới Mạnh tiểu thư có rảnh thì tôi mời cô tới đó nếm thử.”

Mạnh Lan Đình làm sao có thể để hắn lột thịt tôm cho mình, vì thế nàng từ chối, mời hắn tự nhiên dùng, lại nói: “Tôi thật sự cảm ơn Cố tiên sinh cùng Lục tiên sinh đã nhiệt tình hỗ trợ. Bữa cơm tối nay tôi xin được mời hai vị.”

“Không thể không thể!” Cố tiên sinh quyết đoán cự tuyệt. “Khó có cơ hội được mời Mạnh tiểu thư ăn một bữa cơm, với tôi đây là vinh hạnh vô cùng lớn lao, sao có thể để cô trả tiền chứ?”

“Nếu Mạnh tiểu thư tin tưởng Cố mỗ, coi tôi là bằng hữu thì có thể suy nghĩ về đề nghị lúc trước của tôi không?”

Hắn nhân tiện ngồi xuống bên cạnh Mạnh Lan Đình, nhìn nàng rồi cười nói.

Lần trước trong ngày kỷ niệm thành lập trường, có một đoạn thời gian Cố tiên sinh liên tiếp hẹn gặp Mạnh Lan Đình, thuyết phục nàng đóng phim, làm diễn viên nữ chính trong bộ phim tiếp theo của hắn.

“Tôi sẽ không nhìn nhầm cô. Vì Tô tiểu thư hiện tại đang nổi danh kia trước cũng từng diễn trong phim của tôi mới được người ta biết đến, vừa có danh vừa có lợi. Mạnh tiểu thư, điều kiện của cô tốt thế này, thật sự vô cùng thích hợp làm diễn viên. Chỉ cần cô tham gia thì nhất định còn được mọi người ủng hộ hơn cả Tô tiểu thư. Chờ có danh tiếng rồi thì việc tìm em trai cô cũng sẽ thuận lợi hơn.”

Cố tiên sinh mỉm cười nhìn Mạnh Lan Đình, người càng dựa vào gần hơn, cơ hồ đụng phải cánh tay Mạnh Lan Đình.

Mà Mạnh Lan Đình thì sớm cảm thấy nhận được hành động của hắn có chút vấn đề. Vì Lục tiên sinh kia đi lâu như vậy cũng chưa thấy về khiến trong lòng nàng có chút bồn chồn, nhưng trên mặt vẫn miễn cưỡng duy trì nụ cười. Nàng dịch người sang bên một chút, cười nói: “Cảm ơn Cố tiên sinh đã giúp tôi tìm em trai nhưng tôi thật sự không có quan tâm tới việc làm diễn viên, mà cũng cảm thấy nó không thích hợp với mình, thỉnh Cố tiên sinh thông cảm.....”

“Mạnh tiểu thư lo lắng nhiều rồi, tôi sao có thể để ý. Nhân cơ hội đêm nay, tôi cũng muốn lớn mật thổ lộ với Mạnh tiểu thư. Kỳ thật lúc trước gặp cô lần đầu tiên ở toà soạn, ngay từ ánh mắt đầu tiên thì tôi đã thương em rồi. Giúp em tìm em trai cũng hoàn toàn là tôi cam tâm tình nguyện, cũng không

dám có nửa điểm tranh công. Mạnh tiểu thư không cần băn khoăn. Em yên tâm, vô luận em có tới hay không thì tôi cũng sẽ dốc toàn lực để giúp đỡ em.....”

Hắn nhẹ nhàng cầm tay Mạnh Lan Đình khiến cô lắp bắp kinh hãi, đột nhiên rút tay mình về, đứng lên khỏi ghế.

“Xin lỗi, tôi đi trước. Đêm nay cảm ơn Cố tiên sinh.” Cô đi đến cửa phòng, nhưng mới được vài bước đã bị Cố tiên sinh đuổi theo cản lại.

“Mạnh tiểu thư! Tôi thật sự là đối với em ái mộ không thôi, thỉnh em tin tưởng tình cảm thật tình của tôi, cho tôi một cơ hội được theo đuổi em ——”

Mạnh Lan Đình vừa tức lại quẫn: “Cố tiên sinh, anh say rồi! Thỉnh anh đừng như thế! Tôi thật sự cần phải đi!”

“Mạnh tiểu thư, tôi không say! Tôi rất thanh tỉnh! Tim tôi cũng thế, em mau nghe, nó vì em mà đang đập loạn nhịp đây này.....” Mặt Cố tiên sinh đǒ bùng, cực kỳ kích động.

Nhưng hắn ta còn chưa dứt lời thì “Âm” một tiếng, cửa phòng đã bị người ta một chân đá văng. Phùng Khác Chi xuất hiện ở ngay cửa.

“Phùng Khác Chi! Sao anh lại tới đây?” Mạnh Lan Đình lắp bắp kinh hãi.

Cố tiên sinh quay đầu lại: “Di, Phùng công tử ——”

Phùng Khác Chi không rên một tiếng, nhanh chóng đi vào, “Phanh” một tiếng đánh một đấm lên mặt Cố tiên sinh.

Cố tiên sinh kêu thảm thiết một tiếng, cả người ngã ra sau, đầu tiên là đâm vào một cái ghế dựa, sau đó đụng phải cái bàn xoay bằng gỗ màu đỏ phía sau. Mặt bàn bị hắn xô vào thì nhảy dựng lên, chỉ thấy một trận loảng xoảng, ly

chán trên đó đều rơi đầy mặt đất.

Mạnh Lan Đình quay đầu thấy một đống hỗn độn, Cố tiên sinh ngã trên đất, mặt đầy máu me, máu vẫn còn phun ra từ mũi hắn ta không ngừng. Nàng vừa kinh ngạc vừa giận, chuyển sang Phùng Khác Chi cáu giận nói: “Anh đang làm cái gì?”

Phùng Khác Chi buông lỏng bàn tay đang nắm chặt của mình, mặt âm trầm, túm lấy tay Mạnh Lan Đình, mang theo nàng đi ra bên ngoài.

Cố tiên sinh lúc này rốt cuộc cũng phản ứng lại, phun ra hai cái răng bị gãy trong miệng, bò dậy, đỡ mặt bàn mà chỉ vào Phùng Khác Chi nói: “Phùng công tử, tôi có ý tốt muốn giúp Mạnh tiểu thư tìm người, cậu dựa vào cái gì mà vô duyên vô cớ đánh người chứ? Giữa thanh thiên bạch nhật, Phùng gia nhà cậu có quyền có thể nhưng tôi không tin ở Thượng Hải này người ta lại không nói đạo lý!”

“Anh buông tôi ra!” Mạnh Lan Đình ra sức giãy giụa.

Phùng Khác Chi buông lỏng tay nàng, lạnh lùng nói: “Em sẽ không thật sự tin chuyện ma quỷ tên này bị ra đấy chứ?”

Hắn quay đầu, hướng ngoài cửa quát một tiếng: “Lăng tới đây!”

Vì Lục tiên sinh vừa rồi có việc gấp phải về kia bấy giờ ủ rũ cup đuôi mà đến, vừa thấy Mạnh Lan Đình thì vội đánh mình mấy cái rồi thích một tiếng quỳ xuống.

“Mạnh tiểu thư, là tôi đáng chết! Tôi đã lừa cô! Lúc trước đúng là tôi có ở chung một khoang với em trai cô nhưng tôi thường đánh bài với người ta, còn cậu ấy thì đọc sách, tôi cũng chưa nói được mấy lời với cậu ấy, càng không biết sau khi rời thuyền cậu ấy sẽ đi chỗ nào.....”

Sau đó hắn chỉ vào Cố tiên sinh: “Là hắn! Tôi và hắn trước kia có quen biết, là hắn tìm tôi cho tôi ít tiền để tôi nói với cô những lời đó.....”

Mạnh Lan Đình ngây呆.

“Mặt ngoài hắn trông đàng hoàng thế thôi nhưng kỳ thật hắn đang thiếu một khoản nợ bạc lớn, lãi mẹ đẻ lãi con, thù lao đóng phim trước đây căn bản không đủ để hắn trả nợ! Hắn muốn theo đuổi Mạnh tiểu thư và cũng nhìn trúng gia thế của cô, muốn để cô diễn phim của hắn, đến lúc đó sẽ dùng cô để quảng cáo, khẳng định sẽ kiếm được một khoản tiền lớn..... Là tôi đáng chết! Mạnh tiểu thư đại nhân đại lượng, đừng so đo với tôi.....”

Hy vọng vừa mới bốc lên trong nháy mắt đã tắt, Mạnh Lan Đình chỉ cảm thấy máu cả người đều lạnh đi. Nàng chậm rãi quay đầu nhìn về phía Cố tiên sinh.

Cố tiên sinh sớm đã không còn bộ dáng cây ngay như vừa nãy mà bây giờ cuộn trên mặt đất, dùng tay áo che mặt, hàm hàm hổ hổ mà xin tha: “Phùng công tử, cầu xin cậu tha cho tôi..... Tôi cũng là không có cách nào..... Mạnh tiểu thư..... Cầu xin cô vì giao tình trước đây mà cầu tình giúp tôi.....”

Trong mắt Phùng Khác Chi ló ra hung quang, hắn đi lên, một chân đá vào đầu Cố tiên sinh. Cố tiên sinh kêu thảm thiết một tiếng, chết ngất luôn.

Phùng Khác Chi lúc này mới xoay người, nắm lấy tay Mạnh Lan Đình vẫn còn đứng chờ ở đó, lạnh lùng mà nói: “Về với anh!” Sau đó hắn mang nàng ra khỏi phòng, đi đến cửa đại sảnh.

Trên hành lang ngoài cửa đã tụ tập rất nhiều người, bọn họ đều đang ngó về bên này nhìn, thấp giọng nghị luận sôi nổi.

Người tới nơi này ăn cơm, có ai không biết Phùng Khác Chi chứ? Thấy

mặt hốc u ám hầm hầm, tay nắm chặt tay một vị tiểu thư trẻ tuổi đi ra thì tất cả đều im lặng.

Giám đốc tiệm cơm đầu đầy mồ hôi chạy tới, muốn đến gần nhưng lại không dám, chỉ có thể khẩn cầu các khách nhân trở về chỗ, đừng xem nữa. Chợt ông ta thấy Phùng Khác Chi đi ra thì vội lật ra tươi cười, xoay người đón.

“Phùng công tử.....”

“Người là tôi đánh, nếu cảnh sát đến thì cứ tìm tôi!” Phùng Khác Chi nói xong liền mang theo Mạnh Lan Đình ra khỏi cửa tiệm cơm dưới ánh mắt nhìn của vô số người.

HẢI THƯỢNG HOA ĐÌNH

Bồng Lai Khách
www.dtv-ebook.com

Chương 53

Xe của Phùng Khác Chi đã ngay cổng lớn của tiệm cơm, cửa xe lúc này vẫn đang mở, chìa khóa vẫn cắm ở trên đó. Bên cạnh có vài người vây quanh, tất cả đều đang thò đầu thò cổ nhìn vào trong sảnh chính của tiệm cơm, vừa thấy hắn đi ra thì vội tản đi.

Hắn nắm chặt tay Mạnh Lan Đình, đi tới trước xe thì liền buông tay, mở cửa xe rồi trầm mặt nói: “Đi lên!”

“Tôi tự đi về.....” Giọng Mạnh Lan Đình thấp thấp, lại có chút run rẩy.

Lời còn chưa dứt, người đã bị Phùng Khác Chi một phen đẩy mạnh vào trong xe, rồi hắn đóng sầm cửa xe lại rồi bản thân cũng đi lên, phóng đi dưới ánh mắt chăm chú của nhiều người.

Mạnh Lan Đình cuộn người ở một góc ghế sau, ánh mắt mờ mịt mà nhìn từng cột đèn lướt qua bên ngoài cửa sổ xe, cảm xúc vẫn chưa khôi phục lại. Nàng vốn tưởng đã có thể có chút thông tin về đệ đệ, chẳng ngại vẫn còn chưa xác định hắn ở đâu thì ít nhất cũng biết hắn đi hướng nào, ít nhiều cũng như thấy ánh rạng đông.

Nàng nằm mơ cũng không nghĩ tới nhanh như vậy mà niềm hy vọng đã tan biến theo cách như thế.

Lúc trước tập kịch cho buổi lễ thành lập trường nàng đã cảm giác được Cố tiên sinh cố ý theo đuổi mình, cũng mấy lần nhận được đề nghị đóng phim của hắn, sau đó hắn còn gọi điện thuyết phục nàng vài lần nhưng đều bị nàng

uyễn chuyển cự tuyệt.

Bởi vì Cố tiên sinh phong độ nhẹ nhàng, danh dự cũng luôn tốt nên tuy rằng Mạnh Lan Đình đối với việc hẵn đề cao tuyên dương gia thế của mình trong bữa tiệc sau ngày lễ kỷ niệm thấy có chút không vui nhưng cũng không nghĩ nhiều, chỉ cho rằng hẵn lúc ấy cảm xúc dâng cao nên nhất thời nói hơi nhiều.

Hiện tại nghĩ lại thì lúc đó hẵn chắc chắn cố ý.

Đệ đệ không biết đi nơi nào, sự tình đã qua lâu, lại vẫn luôn không có tin tức gì nên cảm giác khổ sở cũng giống như bùn lắng, đọng xuống. Đôi khi nàng nhớ tới thì cũng không quá mức đau khổ nữa.

Nhưng tối nay, cảm xúc của nàng giống như từ chỗ cao chót rơi xuống đáy cốc, bùn đất lại lần nữa cuộn lên, đục ngầu trong lòng.

Đệ đệ rốt cuộc đã đi đâu? Hẵn còn sống hay đã không còn tại thế. Nếu đã không còn vậy thi cốt hẵn lại ở nơi nào?

Hẵn mới mười chín tuổi. Nghĩ đến không biết bấy giờ hẵn đang một mình nằm ở nơi tha hương nào đó, cảm giác trong lòng khiến nàng thấy như bị đao cùn cưa nát, cái nhát mệt.

Phùng Khác Chi xe lái xe rất nhanh, sau vài lần quẹo thì đã rời khỏi phố xá sầm uất, đi đến một con đường thưa thớt người đi lại.

“Tôi nay cảm ơn anh. Phiền anh đưa tôi về —” Mạnh Lan Đình chậm rãi thu hồi tầm mắt từ ngoài cửa sổ, thấp giọng nói.

“Kết” một tiếng, ô tô đột nhiên tạt vào lề đường rồi dừng lại. Mạnh Lan Đình theo quán tính mà nhào về phía trước.

“Mạnh Lan Đình, em là heo hả? Người khác nói cái gì em đều tin sao?
Bảo em đi em cũng dám đi?”

Mạnh Lan Đình bị nhào lên lưng ghế trước lúc này mới chống tay, chậm rãi ngồi lại. Nàng ngẩng đầu, thấy Phùng Khác Chi đã quay đầu lại, hướng mình lạnh giọng quát lớn. Vẻ mặt hắn phẫn nộ, hai con mắt như bốc hỏa, thần sắc thoạt nhìn hung ác chưa từng thấy.

Đây là lần đầu tiên Mạnh Lan Đình thấy bộ dạng này của hắn. So với lần đầu tiên hai người gặp nhau trên đường năm ngoái, mình không muỗn cắt tóc bán cho hắn mà khiến hắn nổi giận thì càng dọa người hơn.

Nàng không nhịn được có chút co rúm lại, chần chờ một lúc mới nhỏ giọng giải thích: “..... Trước khi đi tôi đã gọi điện cho Chu.....”

Nàng còn chưa nói xong đã bị đánh gãy.

“Em còn dám cãi sao? Lúc trước anh rõ ràng đã nhắc nhở em rồi, họ Cố kia không phải cái thứ gì tốt! Tôi nay không phải anh đến kịp thì ai biết sẽ xảy ra chuyện gì?”

Hắn dừng một chút.

“Nam nhân xấu xa thế nào em có biết không?”

Mạnh Lan Đình cắn cắn môi, rũ mắt, trầm mặc không nói gì.

“Bất mãn hả?” Hắn hừ một tiếng, cười lạnh. “Mấy ngày hôm trước lúc quát mắng anh không phải em rất lợi hại sao? Còn đánh anh nữa! Hiện tại bị người ta chơi đến xoay quanh, đem em đi bán em còn đếm tiền giúp! Anh nói cho em biết Thượng Hải thiếu gì thì thiếu chứ không thiếu lưu manh và kẻ lừa đảo! Bọn họ chính là chuyên đi lừa đảo những nữ nhân không có đầu óc như em!”

Mạnh Lan Đình chỉ cảm thấy đau đầu như muôn nứt ra, tâm tình tồi tệ đến cực điểm, căn bản không muốn tiếp tục nghe hắn rít gào bên tai. Nàng lặng yên đẩy cửa xe đi xuống, hướng một chiếc xe kéo đang ở đối diện mà vẫy.

Phùng Khác Chi vươn đầu ra khỏi cửa sổ xe: “Em đừng có không biết tốt xấu! Kiên nhẫn của anh chỉ có hạn thôi...”

Mạnh Lan Đình giống như không nghe thấy, lập tức ngồi lên xe kéo rồi nói địa chỉ. Xa phu cũng lập tức chạy.

“Con mẹ nó!” Phùng Khác Chi thấp giọng chửi thề, rồi xuống xe, bước nhanh đến lệnh cho xa phu dừng lại.

“Xuống dưới!”

Mạnh Lan Đình bất động.

Phùng Khác Chi duỗi tay, đem người kéo từ trên xe xuống vừa ôm vừa kéo lại lên xe. Xa phu có chút luyến tiếc cọc sinh ý này nhưng lòng hiếu kỳ lớn hơn nên ông ta chỉ đứng một bên nhìn đôi tình nhân hiển nhiên đang giận dỗi kia, không chịu đi.

Tay Mạnh Lan Đình bị hắn nắm đến gắt gao, nàng giãy giụa nhưng không những tránh không thoát mà còn bị nắm chặt đến phát đau không chịu được.

Đêm nay mọi cảm xúc thất vọng, khổ sở, còn có sợ hãi và tuyệt vọng tích tụ trong quá trình tìm kiếm trước đây đều giống như lửa được thêm dầu, “Phanh” một chút lập tức liền bùng lên.

“Buổi tối nay anh giúp tôi! Ta cảm ơn anh! Nhưng tôi đâu có yêu cầu anh tới! Kể cả anh không tới thì ở chỗ này anh ta cũng có thể làm gì? Cút ngay! Chuyện của tôi chẳng liên quan gì đến anh hết!” Nàng hét lên, cầm lấy bàn tay Phùng Khác Chi đang nắm chặt tay mình mà há mồm cắn một ngum.

Phùng Khác Chi tê một tiếng, buông lỏng tay ra. Mạnh Lan Đinh dùng hết toàn lực, đem hắn hung hăng đẩy ra, xoay người, xe kéo cũng không ngồi mà cứ thế bước nhanh về phía trước.

Phùng Khác Chi không phòng bị nên bị nàng đẩy lui về sau vài bước. Hắn đứng yên, hướng bóng dáng nàng cả giận nói: “Em sẽ không dại dột để người ta lừa lần nữa chứ? Anh nói cho em biết, em trai em đã không còn nữa!”

Giọng của hắn theo gió đêm bay vào tai nàng. Mạnh Lan Đinh đột nhiên dừng bước chân, chần chờ một lát rồi chậm rãi quay mặt lại, nhìn về người vừa nói lời kia.

Phùng Khác Chi vừa thốt ra thì đã hối hận, thấy nàng đi về phía mình thì vội vàng xua tay: “Không phải! Vừa rồi anh nói bậy, em đừng để ý!

Ý anh là lần sau nếu em gặp phải chuyện như hôm nay thì trước tiên phải báo anh.....”

Mạnh Lan Đinh bước càng ngày càng nhanh, đến trước mặt hắn thì nàng dừng lại.

“Phùng Khác Chi, vừa rồi anh nói cái gì?” Nàng hơi ngửa mặt, mắt mở to, không hớp mắt mà nhìn hắn, nhẹ nhàng hỏi.

Không khí giống như đọng lại.

Trong một khắc này, lần đầu tiên trong đời Phùng Khác Chi không dám nhìn vào người khác. Hắn né tránh ánh mắt của nàng, mắt tự nhiên mà xoay mặt đi: “Anh đã nói là anh nói bậy.....”

“Thỉnh anh nói sự thật cho tôi! Nếu em trai tôi thật sự không còn nữa thì tôi có quyền được biết!” Giọng nói của Mạnh Lan Đinh run nhẹ nhẹ, giống như lông chim rách nát bay trong gió, tùy thời có thể theo gió bay đi. Nhưng

từng câu từng chữ lại rõ ràng rành mạch tiến vào tai Phùng Khác Chi.

Hắn quay mặt lại, rũ mi, cùng nàng bốn mắt nhìn nhau.

“Tôi muốn nghe anh nói!” Mạnh Lan Đình bỗng nhiên hét lên thật to!

Phùng Khác Chi hơi động, một lát sau mới thấp giọng nói: “Hai tháng trước, cha anh đã tra ra được chỗ cuối cùng mà em trai em đến. Hắn..... Không còn nữa.”

Lông mi của Mạnh Lan Đình run nhè nhẹ, nàng chớp mắt.

“Theo tin tức cha anh thu được thì lúc đó em trai em rời thuyền thì lập tức cùng vài thanh niên cùng về nước đi lên phương bắc, tham gia chiến dịch trường thành.....Hắn là đã hy sinh trong chiến dịch kia.....” Phùng Khác Chi ngừng nói.

Gió đêm say mê, tham lam mà hôn lên tóc mai nàng, lay động tà váy của nàng. Cô gái trước mặt hắn cứ đứng lặng ở đó, không có bất kỳ phản ứng gì. Trên mặt nàng không thể nhìn thấy nửa phần bi thương hoặc than khóc. Nàng vẫn không nhúc nhích, đến lông mi cũng chưa từng chớp động.

Phùng Khác Chi nhìn nàng, đáy lòng bỗng nhiên sinh ra một loại xúc động mạnh liệt, rất muốn ôm nàng vào lòng, để nàng khóc thoải mái. Rồi hắn sẽ an ủi nàng thật tốt.

Tay hắn hở cử động một chút rồi lại dừng lại, cũng trầm mặc theo nàng.

Sau một lúc lâu, Mạnh Lan Đình nhẹ nhàng chớp mắt, khóe miệng khẽ nhếch, hướng hắn hơi hơi mỉm cười: “Phùng công tử, cảm Ơn anh đã nói cho tôi biết chuyện này.” Giọng nói của nàng bình tĩnh đến dị thường, nói xong nàng xoay người, giống như chưa từng phát sinh chuyện gì mà đi về phía trước.

Bước chân của nàng không nhanh không chậm, giống hệt những người qua đường khác, thoát nhìn không có gì bất bình thường cả.

Xa phu vẫn chờ nãy giờ nhìn Phùng Khác Chi vẫn còn đứng tại chỗ thì kéo xe, vội vàng đuổi theo.

Nàng lên xe, xe liền hướng ra đường lớn mà đi.

Bóng đêm càng thêm đen nhánh, đèn đường cũng lập lòe qua mắt người đi đường. Vào thời gian này, tại thành phố ngập trong vàng son phù vân này, những kẻ thương lưu mới bắt đầu cuộc sống cuồng hoan thuộc về riêng họ.

Mạnh Lan Đình lướt qua những ô kính cửa sổ chiếu ra ánh sáng lộng lẫy của nhà hàng Đại Hoa, đi qua quán điểm tâm tên Vinh Ký mà lần đầu tiên đến Thượng Hải cô từng ghé qua một chốc lát. Nơi đó sớm đã đóng cửa, chỉ còn một mảnh đen nhánh.

Hai mắt cô nhìn phía trước, thần sắc đờ đẫn.

Xa phu kéo xe đi qua những con đường lớn, hướng đến địa chỉ Chu gia. Đi hết con đường Ái Mộng Lộ thì chiếc xe cũ kỹ rốt cuộc cũng chịu không nổi quãng đường xa như vậy, trực xe phát ra những tiếng lạch cách như sập gãy.

Xa phu dừng lại, kiểm tra một lần thì buồn nản không thôi. Hắn vừa dùng cái khăn vắt trên cổ lau mồ hôi vừa lẩm bẩm nói mình xui xẻo. Sửa xe ít nhất cũng mất hai đồng tiền.

Mạnh Lan Đình từ trên xe đi xuống, đem năm đồng tiền trên người đưa qua, còn mình tự đi về hướng Chu gia. Nàng càng đi càng nhanh, càng đi càng nhanh, hai chân bỗng nhiên vướng vào nhau khiến cả người nàng ngã ở trên mặt đất.

Xa phu còn đang kiểm tra bánh xe, thấy nàng bỗng nhiên té ngã thì hô một tiếng, nhưng không thấy nàng có phản ứng, lúc tới gần mới phát hiện vi tiểu thư trẻ tuổi mới bị ngã một cái kia thế nhưng đang ngồi ven đường, hai tay ôm mặt không tiếng động mà rơi lệ.

Nàng khóc vô cùng bi thương, không có gào khóc mà nước mắt chỉ từ kẽ ngón tay chảy ra, cứ thế cuồn cuộn rơi xuống.

Xa phu chần chờ, trong lòng nghĩ có lẽ vì nàng vừa rồi tranh cãi với nam thanh niên kia nên hấn không dám tới gần, mà chỉ lắc lắc đầu rồi vội vàng kéo xe đi.

Đê đê chết rồi.

Lúc này thật sự không còn hy vọng gì nữa.

Dù trước đây từng chuẩn bị tâm lý nhưng đêm nay khi nghe được tin tức này, khi chuyện này trở thành sự thực thì Mạnh Lan Đình mới biết được cái gì gọi là cực kỳ bi thương.

Đêm hè, vào thời gian này trên đường Ái Mộng Lộ vẫn còn có lác đác người đi lại. Bọn họ đi qua bên người Mạnh Lan Đình nhưng không ai phát hiện ra cô gái đang ngồi dưới đất này đang khóc thút thít.

Nàng đem mặt chôn thật sâu trong đầu gối, không ngừng rơi lệ, áp lực đè nén đến độ thở không nổi, hai bả vai không ngừng run rẩy.

Phùng Khác Chi vẫn luôn đi theo phía sau nàng, từ xa mà nhìn lại. Hắn đứng ở sau một gốc cây to cách nàng hơn mười mét, lắng lặng mà nhìn.

Lúc nhìn thấy nàng khóc, Phùng Khác Chi cảm thấy lòng mình cũng giống như bị cái gì đó gắt gao nắm lấy, trong khoảnh khắc trái tim co thành một đoàn. Hắn rốt cuộc nhịn không được, từ sau thân cây chạy vội ra ngoài,

đến trước mặt nàng, ngồi xổm xuống, vươn cánh tay, đem thân thể vì đè nén
mà kịch liệt run rẩy kia ôm vào trong lòng.

HẢI THƯỢNG HOA ĐÌNH

Bồng Lai Khách
www.dtv-ebook.com

Chương 54

Phùng Khác Chi không dám ôm nàng thật chặt, chỉ nhẹ nhàng mà ôm, bàn tay có chút vụng về mà vỗ vỗ lưng nàng, cuí đầu ở bên tai nàng dỗ dành: “Em khóc đi.”

“Không sao hết ——” Dừng một chút, hắn lại thêm một câu.

Mạnh Lan Đinh không đẩy hắn ra, không giãy giụa, cũng không có bất luận phản ứng gì khác mà vẫn chôn mặt trong khuỷu tay như cũ, giống như hắn không tồn tại, cũng không phải mình đang được hắn ôm trong lòng vậy.

Nhưng Phùng Khác Chi lại rõ ràng cảm nhận được thân thể mềm mại mang theo chút lạnh lẽo trong lòng hắn giống như run rẩy càng thêm kịch liệt hơn so với lúc trước.

Hắn thậm chí nghe thấy cả tiếng hô hấp hỗn loạn của cô nén vội cuống quít buông lỏng vòng ôm.

“Được, được, anh không chạm vào em! Em cứ khóc thoải mái!”

Mạnh Lan Đinh rốt cuộc nhịn không được, nước nở một chút rồi khóc ra tiếng. Tiếng khóc thút thít tràn ngập bi thương phiêu đãng trên con đường cây xanh, phá tan màn đêm yên tĩnh.

Đây là lần đầu tiên trong đời Phùng Khác Chi gặp được một tình huống khó giải quyết thế này.

Nàng vẫn cứ khóc mãi không ngừng, hắn thì như gà măc tóc đảo xung quanh.

“Lan Đình, là anh không tốt, tất cả là do anh sai rồi! Anh để em đánh anh nhé! Em cứ đánh tùy thích! Em đừng khóc nữa!” Hắn dỗ nàng, đem bản thân mình đến trước mặt nàng, tư thế thấp hèn.

Nhưng mà đáp lại hắn chỉ là tiếng khóc càng thêm bi thương của nàng.

Phùng Khác Chi thật sự không nghĩ ra được dưới tình huống này thì mình còn có thể làm gì. Cuối cùng hắn chỉ có thể ngồi xổm trước mặt nàng, ngoognác mà nhìn nàng khóc.

“Lan Đình! Là cháu sao ——” Bỗng nhiên, phía sau có ánh đèn chiếu tới, theo đó là một tiếng gọi nôn nóng.

Phùng Khác Chi quay đầu lại, thấy một chiếc xe ô tô đang chạy dọc theo hàng cây tiến đến, Chu thái thái từ cửa sổ xe ló đầu ra, hướng bọn họ kêu lên.

Phùng Khác Chi liếc mắt cái liền nhận ra đây là xe của Hề Tùng Chu. Xe nhanh chóng ngừng ở bên cạnh, Chu thái thái từ trong xe bước xuống, chạy vội tới trước mặt Mạnh Lan Đình.

“Lan Đình, ta đang muốn đi tìm cháu! Có ai bắt nạt cháu sao?” Chu thái thái ôm lấy Mạnh Lan Đình, nôn nóng hỏi.

Mạnh Lan Đình bỗng nhào vào trong ngực Chu thái thái: “..... Bá mẫu.....” Nàng khụt khịt đến lợi hại, nhất thời nói không nên lời.

Chu thái thái thì nhẹ thở phào nhưng rồi lại thắc mắc cũng đau lòng. Bà vừa gắt gao ôm lấy Mạnh Lan Đình, an ủi nàng, vừa nhìn về phía Phùng Khác Chi.

“Phùng công tử, bọn họ nói Lan Đình là được người ta mời đi đến tiệm cơm đúng không? Nhưng như thế này là sao? Lan Đình vì sao lại khóc?” Giọng bà đã có chút không kiên nhẫn.

Giáo sư Chu hôm nay không có ở nhà, lúc chạng vạng Chu thái thái nấu cơm thì phát hiện thiếu nước tương nên đi ra ngoài tiệm tạp hóa mua, vì thế bà không nhận được điện thoại nàng gọi về. Khi trở về, Tiểu Hổ đã bị Vương thái thái kêu về nhà nên cũng quên chuyển lời.

Chu thái thái không thấy Mạnh Lan Đình về nhà, gọi điện thoại đến văn phòng cũng không ai nghe máy. Thấy sắc trời càng ngày càng tối thì bà vô cùng lo lắng, liền gọi điện tới Bộ Tư Lệnh, tìm được Hề Tùng Chu, lại nhờ hắn hỗ trợ cùng nhau nghĩ xem Lan Đình có khả năng đi đâu.

Hề Tùng Chu biết Hồ thái thái có chút thân thiết với Mạnh Lan Đình nên lập tức lái xe vào trong thành phố, tìm được Hồ thái thái, rồi từ miệng nàng biết được Mạnh Lan Đình hắn là đến tiệm cơm ở Tân thế giới gặp Cố tiên sinh. Lúc này hắn mới nói với Chu thái thái.

Chu thái thái lúc này mới thở nhẹ chút nhưng nghĩ đến trước đây Lan Đình vẫn luôn lảng tránh Cố tiên sinh mà đêm nay lại một người đi gặp mặt thì có chút không bình thường. Bà rốt cuộc vẫn không yên tâm nên liền gọi điện thoại đến tiệm cơm dò hỏi. Thế này bà mới biết động tĩnh lớn vừa xảy ra ở đó.

Theo lời của giám đốc tiệm cơm thì vị tiểu thư trẻ tuổi ăn cơm cùng Cố tiên sinh cuối cùng bị Phùng gia Cửu công tử mang đi. Chu thái thái lúc này làm sao còn yên tâm được nữa, lập tức gọi Hề Tùng Chu hỗ trợ đi tìm Phùng Khác Chi.

Hề Tùng Chu gọi điện thoại đến Phùng gia mới biết được Phùng Khác Chi không ở đó. Hắn liền đến đón Chu thái thái đang lòng như lửa đốt đi dọc theo

con đường từ tiệm cơm trở về, một đường tìm đến đây, rốt cuộc cũng thấy người.

Nàng lúc này khóc thành như vậy, bên cạnh lại chỉ có Phùng Khác Chi, người vừa đánh nhau làm loạn tối nay nên Chu thái thái tự nhiên nổi lòng nghi ngờ, sợ hắn mạo phạm nàng.

Hề Tùng Chu cũng nhanh chóng đuổi đến: “Khác Chi, chuyện này là sao thế?”

Hắn nhìn Mạnh Lan Đình đang khóc trong ngực Chu thái thái, chuyển hướng qua Phùng Khác Chi, trong giọng nói mang theo chút nghiêm khắc.

Phùng Khác Chi lúc này chậm rãi đứng lên, không nói gì.

“..... Không liên quan đến anh ta.” Mạnh Lan Đình mở ra đôi mắt đã khóc đến sưng đỏ, khụt khịt lắc đầu.

“Vậy rốt cuộc là có chuyện gì?” Chu thái thái vừa đau lòng vừa gấp gáp, để nàng dựa lên vai mình.

“Bá mẫu, em trai cháu..... Không còn nữa.” Một giọt nước mắt lại lăn trên má nàng.

Bốn phía an tĩnh lại.

Chu thái thái ngây người nhưng rất nhanh đã đỏ vành mắt, gắt gao ôm lấy Mạnh Lan Đình, không ngừng an ủi nàng.

Mạnh Lan Đình chậm rãi ngừng khóc.

“Đi thôi, về nhà trước đã được không?” Chu thái thái đỡ nàng dậy.

“Khác Chi, tin tức về Mạnh công tử là xác thực sao? Đã xảy ra chuyện

gi?” Hề Tùng Chu hỏi.

Phùng Khác Chi đút tay vào túi quần, không rên một tiếng, nhìn Mạnh Lan Đinh được Chu thái thái đỡ lên xe thì cũng xoay người nhanh chóng rời đi, bóng dáng hắn nhanh chóng biến mất trong màn đêm.

Hề Tùng Chu sững sốt, chần chờ một lúc rồi cũng xoay người lên xe, đem Chu thái thái cùng Mạnh Lan Đinh đưa về Chu gia.

.....

Ngày hôm sau, Phùng Lệnh Mỹ đọc báo thì thấy được tin tức của đệ đệ.

Bên trên trang nhất có một hàng chữ to bắt mắt, nội dung bên dưới thì miêu tả sinh động một màn phát sinh ở tiệm cơm Tân thế giới tối hôm qua.

Tất nhiên người đưa tin không nói hắn là Phùng gia Cửu công tử bởi vì tranh người đẹp mà đánh nhau với ảnh đế Cố tiên sinh, khiến người ta trọng thương, cuối cùng còn mang theo nữ tử kia nghênh ngang rời đi mà chỉ nói công tử này, minh tinh điện ảnh nọ. Nhưng những câu chữ ở giữa đủ để những người ngày thường có để ý đến tin tức hiểu ra được đây là ai với ai.

Người viết cái bài này cực kỳ chuyên nghiệp, chẳng những đưa tin chuyện tối qua mà chỉ trong một đêm ngắn ngủi đã đào ra được nội tình kinh động bên trong.

Nghe nói, người khiến Phùng công tử cùng Cố minh tinh đồng thời theo đuổi chính là Mạnh

tiểu thư từng đảm nhiệm vai Romeo trong vở kịch nhân ngày thành lập trường đại học.

Lại nghe nói, Phùng gia Cửu công tử theo đuổi Mạnh tiểu thư không phải chỉ một ngày. Xét thấy Mạnh tiểu thư này mấy tháng vẫn luôn đảm nhiệm vai

trò giáo viên lớp học buổi tối ở Bộ Tư Lệnh Hiển Bình thì hắn là hai người đã có tiếp xúc liên tục. Từ sau buổi lễ kỷ niệm thành lập trường cũng không thấy Cửu công tử qua lại với Chung tiểu thư. Theo suy đoán cơ bản thì Cửu công tử chắc đã vứt bỏ Chung tiểu thư để theo đuổi bông hoa mới.

Cuối cùng, bài báo còn đưa lên một tin cực kỳ sốc, một ám chỉ có tính suy đoán cao: Vào ngày kỷ niệm thành lập trường, Cửu công tử vung tiền như rác để quyên dưới tên Chung tiểu thư và đồng thời cũng bắt đầu theo đuổi Mạnh tiểu thư.

Căn cứ vào trình độ diễn xuất của Cửu công tử thì người viết bài báo suy đoán, việc quyên món tiền lớn kia là Cửu công tử tặng quà chia tay cho Chung tiểu thư.

Một người là Phùng gia Tiểu Cửu gia đại danh đinh đinh, một người là ánh đế minh tinh không ai không biết, mà vị tiểu thư kia lại là danh môn khuê tú, kim chi ngọc diệp ngày xưa.

Tin tức này đúng là nổ một phát lớn, tốc độ lan truyền như vũ bão.

Nghe nói tờ báo này mới nửa ngày đã bán sạch, muôn mua cũng không được.

Đêm qua đệ đệ không về nhà, nàng vốn tưởng rằng hắn ngủ ở cơ quan, không nghĩ tới hắn lại làm ra chuyện lớn thế này.

Phùng Lệnh Mỹ tức giận đến không được, lập tức gọi điện thoại đến Bộ Tư Lệnh.

Trương bí thư nói Phùng Khắc Chi không ở đó nhưng thái độ rất ấp úng.

Phùng Lệnh Mỹ càng thêm tức giận, vừa gác điện thoại xuống thì nàng đã lập tức kêu lão Diêm đưa mình tới Bộ Tư Lệnh.

Mọi người thấy là Phùng gia Bát tiểu thư tới, thì không ai dám ngăn cản, tất cả đều nhường nàng một đường đi tới văn phòng của Phùng Khác Chi. Đến nơi nàng gõ cửa bang bang.

“Cậu đi ra đây cho chị! Đừng tưởng trốn tránh thì chị không biết cậu đang ở bên trong!” Phùng Lệnh Mỹ chụp một lúc lâu thì cuối cùng cửa cũng mở.

Phùng Lệnh Mỹ giương mắt, thấy đệ đệ tóc tai hỗn độn, hai mắt đầy tơ máu, quần áo nhăn nrum dóm đó, phảng phất mới từ trên giường ngồi dậy. Hắn đứng sau cửa, vẻ mặt không kiên nhẫn mà nhìn nàng. Lúc này nàng hỏa khí tận trời, quay đầu lại thì thấy người của Bộ Tư Lệnh vẫn ở trên hành lang nhìn vào. Nàng liền giẫm mạnh chân đi vào, đóng cửa lại rồi mới móc tờ báo ra ném lên trên bàn.

“Tiểu Cửu, cậu là heo hả? Chị nói với cậu bao nhiêu lần rồi, chính cậu phải tranh đua chút chứ!”

Nàng chỉ vào tờ báo nói: “Cậu nhìn xem mình lại làm cái gì? Cái bộ dáng này của cậu thì có khiến Lan Đình coi trọng không?”

Phùng Khác Chi nhìn cũng không nhìn, chỉ ngáp một cái, nói: “Em mệt, buồn ngủ”, sau đó hắn xoay người đi vào gian phòng nghỉ nhỏ, đóng cửa lại.

Phùng Lệnh Mỹ đuổi theo, một phen đẩy cửa ra, đánh giá xung quanh.

Trong phòng hỗn độn kinh lên được, trên mặt đất trước cửa sổ là đầu mẫu thuốc lá ném ngang dọc.

Phùng Lệnh Mỹ càng giận sôi máu, chỉ vào đệ đệ nhà mình đang để nguyên quần áo mà nằm trên gối nhắm mắt giả vờ ngủ: “Tiểu Cửu, cậu làm chị quá thất vọng rồi! Chị quản không được cậu nữa! Nếu cậu còn tiếp tục thế này thì sau này đừng trông cây chị giúp cậu cái gì! Lan Đình là cô gái tốt như vậy, nếu phải gả cho cậu thì đúng là hoa tươi cắm ở.....”

“Em là cút trâu! Được chưa?” Phùng Khác Chi bỗng nhiên mở to mắt, từ trên giường xoay người xuống đất.

“Bát tỷ cứ tự nhiên, em ra ngoài đây!”

Phùng Lệnh Mỹ nhìn đệ đệ khoác áo khoác rồi không thèm quay đầu mà nghênh ngang đi ra ngoài thì tức giận đến muôn chêt. Nàng ngồi trong chốc lát, chờ cơn tức giận dần dần bình ổn mới đi ra gọi lão Diêm tới đưa mình đến Chu gia.

Tối hôm qua xảy ra chuyện như vậy nàng nghĩ đệ đệ nhà mình chính là đã dắc tội triệt để với Mạnh Lan Đình rồi. Nàng không có cách nào bắt đệ đệ bướng bỉnh kia của mình đi nhận lỗi với Mạnh Lan Đình, cũng không hy vọng ghép đôi cho bọn họ nữa.

Xuất phát từ lẽ tiết nàng muốn đi qua, thay đệ đệ nói vài lời hay, lại nhận lỗi, chỉ mong chuyện này cứ thế mà qua đi.

.....

Phùng Lệnh Mỹ đi vào Chu gia, Chu thái thái thấy nàng đến thì vội đón vào.

Phùng Lệnh Mỹ cảm thấy có chút khó có thể mở miệng, nhìn nhìn quanh nhà một chút rồi hỏi Mạnh Lan Đình.

Chu thái thái mời nàng ngồi xuống rồi nhỏ giọng nói: “Lan Đình có chút không thoải mái nên vừa mới ngủ trong chốc lát. Phùng tiểu thư có chuyện gì thì tôi có thể giúp cô chuyển lời.”

Trong lòng Phùng Lệnh Mỹ càng thêm áy náy. Tối hôm qua xảy ra chuyện như vậy, hôm nay cả thành đã biết, một tiểu cô nương làm sao có thể nghĩ thoáng được chứ?

“Chu thái thái, chuyện tối hôm qua em trai cháu làm, cháu nghĩ ngài cũng biết rồi. Hôm nay cháu tới là để thay hắn xin lỗi.”

Chu thái thái nói: “Phùng tiểu thư nói quá lời rồi. Phùng công tử không có gì phải xin lỗi cả. Tối hôm qua nếu không phải cậu ấy đến đúng lúc thì Lan Đình sợ là đã bị cái tên Cố tiên sinh kia lừa rồi!”

Phùng Lệnh Mỹ sững sốt, vội truy hỏi tình hình một cách cụ thể tỉ mỉ. Chu thái thái liền đem chuyện tối hôm qua nói qua một lần, cuối cùng còn nghiên răng nghiên lợi mà mắng: “Cái tên Cố tiên sinh kia không ngờ lại là hàng mặt người dạ thú như thế! Ngay cả chuyện này cũng dám lừa! Phùng công tử đánh đúng lắm! Tối qua ta mà ở đó thì ta cũng phải một hai đánh chết tên kia!”

HẢI THƯỢNG HOA ĐÌNH

Bồng Lai Khách
www.dtv-ebook.com

Chương 55

Phùng Lệnh Mỹ rốt cuộc thở nhẹ một hơi, có chút hối hận vì chưa hỏi kỹ đã mắng đệ đệ. Chần chờ một lúc nàng lại hỏi: “Lan Đình có phải tối qua bị chấn kinh quá độ nên mới không thoái mái không? Tuy rằng em trai cháu cũng vì căm phẫn, không có ý xấu nhưng nó ở trước mặt mọi người đánh người nhau với người ta, rốt cuộc cũng không ổn lắm. Cũng trách nó quá lỗ mãng, sợ là đã dọa đến Lan Đình.”

Chu thái thái lắc đầu: “Phùng tiểu thư còn chưa biết nhỉ?”

Bà nhìn vào hướng phòng của Mạnh Lan Đình, đè thấp giọng: “Phùng công tử tối hôm qua nói với Lan Đình rằng lệnh tôn có được tin tức em trai con bé đã không còn trên đời nữa.”

Phùng Lệnh Mỹ ngẩn ra.

“Tối hôm qua lúc ta tìm được con bé thì nó đang ngồi ở ven đường khóc đến mềm cả người. Sau khi trở về, nó bảo ta không cần lo lắng, nói mình không sao nhưng sáng sớm nay lại phát sốt. Ta phải gọi bác sĩ đến tiêm cho một mũi thì con bé mới ngủ được.”

“Thật đáng thương.....” Chu thái thái thở dài một tiếng.

Phùng Lệnh Mỹ lúc này mới hoàn toàn minh bạch ngọn nguồn sự tình. Nàng không nghĩ tới đệ đệ nhà mình lại gây ra chuyện này, mặt mày cũng nhíu hết lại.

Chu thái thái phảng phất như cảm thấy được nàng không vui, nên nói: “Phùng tiểu thư cũng không cần trách cứ Phùng công tử, cậu ấy cũng là vô tình. Huống hồ, loại sự tình này, sớm hay muộn cũng thế.....” Chu thái thái lắc lắc đầu.

Phùng Lệnh Mỹ im lặng một lát rồi hướng Chu thái thái biểu đạt lòng biết ơn bà đã chiếu cố Lan Đình, rồi đứng dậy cáo từ.

Chu thái thái đưa nàng ra khỏi ngõ, vừa đi vừa nhịn không được than thở: “Vốn đang trông cậy vào việc tìm được em trai thì coi như trên đời nàng cũng còn người thân. Không nghĩ tới sự việc sẽ thế này. Lan Đình sau này cũng quá đáng thương.”

“Thái thái có biết con bé có tính toán gì không?” Phùng Lệnh Mỹ hỏi.

Chu thái thái nói: “Ta hy vọng con bé có thể tiếp tục ở lại đây, ta sẽ coi nó như con gái. Nhưng theo hiểu biết của ta về nó thì chỉ sợ nó sẽ không ở lại. Chắc nàng sẽ về quê, tuy nói trong nhà chỉ có vài mẫu đất nhưng cũng không phải không có tộc nhân, có điều dù sao cũng cách một tầng. Ta đoán qua một thời gian là con bé sẽ nghĩ đến chuyện đi du học. Lão Chu chà chúng ta cũng vẫn luôn cảm thấy con bé nên tiếp tục đi học, vừa lúc cũng sắp nghỉ hè rồi, con bé có thể tham gia cuộc thi của trường Thanh Hoa.”

Bà lại thở dài một tiếng, “Trước tiên đi ra ngoài học tập, giải sầu cũng tốt, đỡ phải ở nhà cả ngày thương nhớ sầu khổ.”

Xe của Phùng Lệnh Mỹ ngừng ở đầu hẻm, lúc đến nơi nàng thỉnh Chu thái thái dừng bước, rồi sau đó lên xe, đi một ngày này nàng bận rộn đến 8 giờ tối mới trở về nhà.

“Bát tiểu thư đã trở lại?” Lão Trương gác cổng vội vàng giúp nàng mở cửa.

“Cửu công tử cũng ở nhà! Hôm nay 5 giờ chiều cậu ấy đã trở lại rồi, từ đó vẫn không đi ra ngoài!”

Phùng Lệnh Mỹ nhìn chiếc xe đỗ trong sân, rồi đi vào.

“Bát tiểu thư đã về!” Má Phùng thật cao hứng, vội vàng ra đón, lại hướng một hầu gái phía sau gọi: “Mau đi gọi tiểu thiếu gia xuống, nói là Bát tiểu thư đã về, có thể ăn cơm chiều rồi!”

Phùng Lệnh Mỹ ngày thường trừ bỏ xã giao ở ngoài thì không thích ăn cơm bên ngoài, chỉ cần nàng gọi điện về phân phó thì mặc kệ về muộn thế nào, má Phùng đều sẽ thay nàng chuẩn bị cơm canh.

“Bát tiểu thư, tiểu thiếu gia khó có được hôm về sớm, còn nói phải chờ cô về ăn cùng. Tôi thấy cậu ấy càng ngày càng hiểu chuyện.” Má Phùng nhắc tới tiểu thiếu gia nhà mình thì trên mặt liền cười ra một đóa hoa.

Phùng Lệnh Mỹ lên lầu thay quần áo, lúc xuống dưới nhà ăn rồi thì thấy đệ đệ ngồi ở chỗ kia, hướng mình gọi “Bát tỷ”, thái độ so với buổi sáng lúc nàng tới Bộ Tư Lệnh tìm hắn thì tốt hơn không ít.

Phùng Lệnh Mỹ nhàn nhạt gật đầu, ngồi xuống chỗ mình hay ngồi rồi bắt đầu ăn cơm.

“Bát tỷ, em lột tôm cho chị, chị không cần đụng, đỡ phải bẩn tay.” Phùng Khác Chi dịch tới ngồi bên cạnh nàng, thay nàng lột vỏ tôm, còn săn sóc chấm nước chấm, đưa đến trên đĩa cho nàng.

“Sao tự nhiên tốt vậy? Tự chị không lột được sao?” Phùng Lệnh Mỹ xa cách nói.

“Tôi hôm qua em ngủ không ngon nên thái độ sáng nay mới không được tốt. Không phải em đang bồi tội với Bát tỷ sao?”

Ngữ khí của hắn nghe vô cùng thành khẩn.

Phùng Lệnh Mỹ hừ một tiếng, gấp một con tôm lên ăn.

“Bát tỷ, hôm nay ngoài công ty ra thì chị có đi đâu nữa không?”

“Đi Chu gia!” Phùng Lệnh Mỹ nhàn nhạt mà nói.

Phùng Khác Chi động chân mày, muốn nói lại thôi.

Phùng Lệnh Mỹ liếc mắt nhìn hắn, kêu má Phùng dẫn người đi ra ngoài, để hai người ở lại với nhau, ngay sau khi người ngoài đi hết nàng mới “Bang” một tiếng, đem chiếc đũa vỗ lên trên bàn.

“Em trai Lan Đình đã mất, lúc trước chị nói cậu xem lựa lời nói với con bé, nếu cậu không nói được thì để chị! Cậu thì tốt rồi, tự mình đi nói! Nói rồi cũng thôi, nhưng sao cậu có thể không để ý hoàn cảnh mà há mồm nói bậy chứ? Cậu có biết hôm qua Lan Đình trở về khổ sở thế nào không?”

Phùng Khác Chi cẩn thận hỏi: “Cô ấy Hôm nay thế nào?”

“Cậu nói xem? Buổi sáng lúc chị đi qua thì Chu thái thái nói con bé phát sốt! Bác sĩ phải tiêm một mũi thì con bé mới miễn cưỡng ngủ được!”

Phùng Lệnh Mỹ hận sắt không thành thép, ngón tay cơ hồ chọc vào cái ót của Phùng Khác Chi, “Chu thái thái nói, hiện tại Lan Đình biết em trai mình không còn nữa thì sợ là sẽ quyết định du học. Đợi người đi rồi, để chị xem cậu tìm chỗ nào mà khóc!”

Phùng Khác Chi trổ mắt một lát, rồi lấy khăn ăn xoa xoa tay, lập tức đứng lên.

“Đi đâu? Chị nói cho cậu biết hiện giờ cậu đừng có đến Chu gia! Miễn cho lại thêm phiền phức, để người ta chán ghét thêm!”

Phùng Khác Chi uể oải mà quay đầu: “Em có nói muốn đi sao? Em đi ngủ, có được không?”

Phùng Lệnh Mỹ quở trách: “Nói cậu một câu thì cậu liền trở mặt! Cái xú tính tình này ai sống với cậu đều chịu không nổi! Chị thấy đúng là không nên giúp cậu, cứ để Tùng Chu theo đuổi Lan Đình, tất cả mọi người đều vui!”

Sắc mặt Phùng Khác Chi đột nhiên âm trầm xuống, nhấc chân liền đi ra ngoài.

“Đứng lại!” Phùng Lệnh Mỹ quát một tiếng.

Phùng Khác Chi giống như không nghe thấy, người đã muốn ra đến cửa phòng ăn.

Phùng Lệnh Mỹ hướng bóng dáng hắn nói: “Nếu con bé thực sự muốn đi du học thì cũng không thể nhanh như thế. Hiện tại cậu thành thật đợi cho chị, đừng làm gì! Về phía báo chí chị sẽ tìm cách áp xuống, gần đây chị cũng sẽ thường xuyên tới thăm Lan Đình, thuận tiện giúp cậu nói vài lời hay! Cha tháng sau không phải mừng thọ sao? Mấy ngày nữa chị sẽ mời con bé đi Nam Kinh, con bé hắn sẽ không từ chối. Đến lúc đó, chính cậu nắm chắc cơ hội là giữ người ở lại làm con dâu Phùng gia!”

Phùng Khác Chi phảng phất có chút không thể tin được vào tai mình, vội dừng bước, chậm rãi quay đầu lại, nhìn

Phùng Lệnh Mỹ: “Bát..... Bát tỷ.....”

Phùng Lệnh Mỹ hừ một tiếng: “Ta là sợ lão tổ tông Phùng gia cũng bị cậu chọc tức đến mồ phán bốc khói nên mới giúp cậu nốt lần này! Chị nói cho cậu biết, lần này nếu cậu còn làm hỏng chuyện thì đừng nói chị, kể cả Thiên Vương lão tử, cũng không giúp được cậu đâu!”

Phùng Khắc Chi trầm mặc một lát, nói: “Em nhớ kỹ rồi, Bát tỷ.”

.....

Mạnh Lan Đình bị bệnh mấy ngày, kỳ thi khảo sát cuối kỳ cũng kết thúc, trường học bắt đầu kỳ nghỉ hè hai tháng.

Mấy ngày cô bị bệnh, Hề Tùng Chu cơ hồ mỗi ngày đều tối, có khi ngồi trong chốc lát, có khi lưu lại ăn cơm chiều rồi mới đi. Phần lớn thời gian Mạnh Lan Đình đều ở trong phòng ngủ, hai người không mấy khi chạm mặt. Tới kỳ nghỉ thì bệnh của Mạnh Lan Đình cũng đã gần khỏi hoàn toàn. Chạng vạng hôm đó, Hề Tùng Chu theo thường lệ tới Chu gia, mang theo chút trái cây tươi, thấy Mạnh Lan Đình đi đến thì rất là cao hứng, liền ở lại ăn cơm chiều, rồi ở phòng khách uống trà.

Vì là cuối kỳ, Mạnh Lan Đình lại sinh bệnh xin nghỉ, trong khoa thiếu người nên giáo sư Chu mấy ngày nay rất bận, khó có được hôm nay rảnh rỗi. Ông nhìn Mạnh Lan Đình rồi nói: “Lan Đình, chuyên của em trai cháu bá phụ biết được thì cũng rất khổ sở. Nhưng cái gọi là trượng việt phấn trung liệt (chống ngon giáo bùng bùng khí trung liệt), cháu phải nghĩ thoáng chút, biết không? Cũng phải chú ý tới thân thể của mình nữa.”

Hề Tùng Chu nhìn Mạnh Lan Đình. Sau mấy ngày bị bệnh, mặt cô đã gầy một vòng, cảm cũng nhọn, sắc mặt cũng tái nhợt. May mà tinh thần của nàng thoát nhìn vẫn không tồi.

Nàng nói: “Cháu biết, cảm ơn bá phụ.”

“Sau này, cháu có tính toán gì không?”

Lúc Mạnh Lan Đình trầm mặc, giáo sư Chu lại nói: “Ta đề nghị cháu cứ nghỉ ngơi đi, sau đó tham gia kỳ thi của Thanh Hoa để đi học ở Mỹ. Nếu đỡ thì cháu tiếp tục đi học, tuy rằng vất vả, nhưng hẳn là thích hợp với cháu.”

Hề Tùng Chu nhìn nàng, ánh mắt ẩn ẩn hàm chứa chờ mong.

Mạnh Lan Đinh chậm rãi ngược mắt, “Cảm ơn bá phụ đã đề cử. Cháu không sợ khổ, cháu sẽ thử xem.”

Giáo sư Chu lộ ra tươi cười: “Hảo, hảo. Vậy cháu đừng suy nghĩ nhiều, an tâm ôn tập là được.”

Mạnh Lan Đinh gật đầu đáp ứng.

Hề Tùng Chu thì có vẻ rất cao hứng nói, “Lan Đinh, em cứ ôn tập cho tốt, nhất định có thể thành công.”

Mạnh Lan Đinh lại cười nói cảm ơn.

.....

Đêm nay, Mạnh Lan Đinh lại lần nữa khó có thể đi vào giấc ngủ.

Trước đây còn không biết tin tức của đệ đệ, nhưng qua mấy ngày này nàng lúc nào cũng nghĩ, nếu có thể đi một chuyến lên phía bắc để thăm nơi mà đệ đặt chân đến lần cuối thì cũng coi như có chút kỷ niệm cuối cùng.

Đáng tiếc, một hồi chiến dịch oanh oanh liệt liệt kia dù tướng sĩ đã anh dũng chống cự, nhưng trang bị lạc hậu lại so với vũ khí tối tân của địch nên cuối cùng cũng chiến bại.

Nơi đó hiện tại đã bị địch chiếm lấy, ngày về không biết là khi nào. Nàng chỉ có một tâm nguyện như vậy, nhưng cũng chẳng thể thực hiện được.

Nàng rúc người trong chăn, yên lặng mà rời lê một lát, sau đó lại lau khô nước mắt, từ trên giường bò dậy.

Đề nghị của giáo sư Chu có lẽ chính là lựa chọn tốt nhất mà nàng có.

Nàng sẽ toàn lực ứng phó.

Nàng vặn đèn bàn lên to hơn, ngồi xuống án thư, mở thư ra rồi bức bắn
thân đem mọi ý nghĩ trong đầu xua tan, tĩnh tâm bắt đầu đọc sách.

Đêm đã khuya. Bàn mạt chược ở Vương gia cách vách cũng đã tan. Mọi
người đang oán giận vận may đêm nay, tiếng nói chuyện hỗn loạn cùng tiếng
ho khàn truyền từ cửa lớn của Vương gia, theo đó là tiếng bước chân lẹp xẹp
lép xẹp, dần dần biến mất ở trong ngõ nhỏ.

Phùng Khác Chi ngậm thuốc lá, đứng ở trong góc tối ở ngõ nhỏ Chu gia
mà trước kia đã từng ngẫu nhiên gặp được nàng. Hắn nhìn cửa sổ phiếm ánh
đèn kia một hồi lâu.

Gần 12 giờ rồi mà nàng còn chưa ngủ.

Hắn cúi đầu, lại lần nữa móc ra chiếc đồng hồ quả quýt để xem thời gian.
Rốt cuộc, bóng dáng yếu điệu xinh đẹp kia cũng lờ mờ xuất hiện sau rèm cửa,
tạo ra một đạo bóng dáng mơ hồ.

Đèn tắt.

Bên tai vắng vẻ.

Trăng lạnh như nước.

Phùng Khác Chi tiếp tục đứng trong góc nhỏ tối tăm một lúc lâu, sau đó
mới vứt bỏ tàn thuốc, dẫm lên rồi xoay người, đút tay vào túi, chậm rãi đi ra
khỏi ngõ nhỏ.

.....

Cách hai ngày, Phùng Lệnh Mỹ mang theo huyết yến đã nấu tốt, lại lần
nữa đến Chu gia.

Mạnh Lan Đinh đang ở trong phòng đọc sách cũng đi ra.

Phùng Lệnh Mỹ thấy tinh thần của nàng tốt hơn mấy ngày trước, chỉ là khí sắc vẫn chưa được tốt lắm.

“Chu bá mẫu, Lan Đinh luôn được ngài chiếu cố thật là may mắn. Ở đây cháu cũng có chút đồ mình tự nấu, không phải thứ hiếm lạ gì, tay nghề lại càng không phải là tốt nhất, mong mọi người không ghét bỏ.”

Thịnh tình không thể chối từ. Mạnh Lan Đinh nói lời cảm tạ, dưới cái nhìn chăm chú của Phùng Lệnh Mỹ thì ăn vào từng ngụm.

“Chu bá mẫu, trường học cũng đã nghỉ hè, qua hai ngày nữa cháu sẽ về Nam Kinh. Cháu muốn đón Lan Đinh cùng đến đó ở vài ngày, không biết bá mẫu có nguyện ý cho đi không?” Phùng Lệnh Mỹ cười hỏi.

Chu thái thái tự nhiên nói tốt, lại nhìn về phía Mạnh Lan Đinh. Mạnh Lan Đinh đang muốn lấy cớ phải ôn tập mà từ chối nhưng Phùng Lệnh Mỹ đã nói tiếp: “Lan Đinh, chị biết em còn đang phải ôn tập nhưng qua mấy ngày nữa là đến lễ mừng thọ của cha chị. Cha vẫn luôn nhớ mong em, muốn mượn cơ hội này để đón em qua ở vài ngày, cũng để em giải sầu. Đến bên đó cũng vẫn có thể ôn tập mà. Em thấy thế nào?”

Ngày mừng thọ của Phùng lão gia, Mạnh Lan Đinh kể cả bận hoặc muộn thoái thác theo bản năng thì cũng khó?

Thấy Phùng Lệnh Mỹ mỉm cười nhìn chính mình, Mạnh Lan Đinh nuốt trớ lại lời muốn nói, gật đầu.

“Tốt, em cũng muốn hướng Phùng bá phụ nói lời cảm ta.”

“Vậy tốt rồi, cứ định như vậy. Đến lúc đó chị sẽ tới đón em, chúng ta

cùng đi.” Phùng Lệnh Mỹ cười cười nói.

HẢI THƯỢNG HOA ĐÌNH

Bồng Lai Khách
www.dtv-ebook.com

Chương 56

Загрузка...

Chương 56

HẢI THƯỢNG HOA ĐÌNH

Bồng Lai Khách
www.dtv-ebook.com

Chương 57

10 giờ tối, Phùng Khác Chi dừng xe trước cổng lớn của căn biệt thự cuối con đường.

Một lát sau, cửa từ từ được mở ra, hẵn liền lái xe vào.

Phùng Lệnh Nghi mới vừa đi ngủ, lại khoác áo đứng dậy ra thư phòng, nhìn thấy đệ đệ muộn thế này còn tới cửa thì hỏi: “Mạnh tiểu thư tới rồi?”

Phùng Khác Chi đáp lời.

Đệ đệ này của nàng rất ít khi chủ động đến chỗ nàng, đặc biệt là đêm nay hẵn cũng không nói tiếng nào đã đột nhiên chạy tới. Điều này khiến Phùng Lệnh Nghi cảm thấy có chút nghi hoặc.

“Đã trễ thế này, có chuyện gì?”

“Đại tỷ, em muốn một giấy thông hành đặc biệt cho phép đi Hướng quan khẩu.”

Phùng Lệnh Nghi nao nao.

Quan khẩu phía bắc, bởi vì mấy năm trước xảy ra tràng chiến dịch thất bại nên hiện giờ vẫn bị vây hãm.

Để đề phòng biến cố mới nên khu vực đó hiện tại là vùng quân sự cấm, không có giấy phép thông hành đặc biệt thì nghiêm cấm bất luận kẻ nào đi vào đó.

“Nơi đó là trọng địa quân sự, đang tốt đẹp cậu đi đến đó làm gì? Không được!” Nàng không hề nghĩ ngợi, lập tức cự tuyệt.

“Lan Đình đã biết em trai cô ấy hy sinh ở đó, cô ấy hẳn là muốn đến đó một chuyến. Em muốn mang cô ấy đến quan khâu xem một cái liền đi luôn.”

Phùng Lệnh Nghi không nói gì.

Phùng Khác Chi từ trên ghế đứng lên, “Đại tỷ! Chị không giúp em cũng phải thôi. Em hỏi một tiếng, chúng ta rõ cuộc lúc nào mới khai chiến, đánh lại quân địch, đem đất đai vốn thuộc về chúng ta đòi lại. Đến lúc đó không cần nhờ chị, em muốn đi lúc nào cũng được, mang theo cô ấy đến đó!”

Ngữ khí của hắn thực khắc chế, nhưng lời nói lại ẩn ẩn bắt mẫn cùng chất vấn, những cảm xúc này vẫn được thể hiện rất sinh động.

“Trốn tránh không đánh, vậy mở đại hội thi đua, dù giành giải nhất cũng có ý nghĩa gì?”

Phùng Lệnh Nghi không vui: “Không được nói như thế! Loại sự tình này liên quan đến toàn bộ quốc gia, không phải cậu nói đánh là đánh!”

“Phải, em hiểu. Cho nên em mới cần chị hỗ trợ! Đệ đệ Lan Đình vì nước hy sinh thân mình, chôn xác nơi chiến địa, hiện tại em chỉ muốn đem cô ấy đi nhìn nơi em trai cô ấy đã hy sinh thôi!”

Phùng Lệnh Nghi liếc mắt nhìn đệ đệ. Hắn ở trước mặt nàng đứng đến thẳng tắp, hai mắt nhìn mình gắt gao.

Nàng trầm ngâm một lát: “Cũng không phải không được. Nhưng cậu phải đảm bảo đi rồi phải lập tức quay lại, chú ý an toàn!”

“Vâng! Em bảo đảm!” Phùng Khác Chi lập tức đáp ứng, thần sắc cũng trở

nên nhẹ nhàng chút. Suy nghĩ một chút, hắn lại nói: “Đại tỷ yên tâm, kể cả bản thân em không muốn sống thì còn có Lan Đình nữa. Em chính là muốn mang cô ấy qua đó xem chút thôi.”

Phùng Lệnh Nghi gật gật đầu, trên mặt lộ ra tươi cười, giơ tay, giúp hắn chỉnh lại cổ áo.

“Lan Đình lại tới rồi nên cậu rất cao hứng hả? Cậu nói xem mình có ngốc không? Lúc trước lần đầu tiên con bé tới, nếu cậu ân cần chút, thì làm gì đến nỗi như bây giờ?”

Phùng Khác Chi không rên một tiếng.

“Cậu đừng nhìn cha ngày thường khỏe mạnh như thế, nhưng ông ấy tuổi tác lớn rồi, nói bệnh là bệnh. Hồi tháng ba không cẩn thận nên ba bị chút phong hàn, người cũng ngã bệnh, chuyển thành viêm phổi, một lần dưỡng chính là hai ba tháng. Mới gần đây tinh thần cha mới tốt hơn chút, nhưng cha không cho chị nói với cậu và đám lão Bát. Hiện tại ông ấy thân thể không bằng ngày trước, chỉ còn là cái vỏ trống rỗng thôi. Lúc trước biết cậu mang theo Hiến Bình đoàn được giải nhất hội thi, ông ấy cao hứng đến cả đêm không ngủ được. Sau này, cậu đừng chọc ông ấy tức giận nữa, có biết hay không?”

Phùng Khác Chi ngẩn ra, chậm rãi gật đầu: “Vâng, em đã biết.”

“Được rồi, chỗ này xa, đi lại cũng mất hơn một tiếng, bây giờ cũng không còn sớm, cậu về nghỉ ngơi đi. Giấy chứng nhận chị sẽ cho người mang qua. Chờ ngày mừng thọ cha chị cũng sẽ đi qua.”

Phùng Khác Chi gật đầu.

Đáy mắt Phùng Lệnh Nghi mang theo ý cười, nhìn theo đệ đệ xoay người rời đi.

Phùng Khác Chi lái xe trở lại Nam Lộc biệt thự thì đã qua mươi một giờ đêm. Hắn trở về phòng, lúc từ trong phòng tắm đi ra thì vẫn chưa buồn ngủ. Hắn nằm trong bóng tối, nhắm mắt một lát, bỗng nhiên nhớ tới lúc cơm chiều phụ thân có nói qua chuyện kia. Hắn giật mình, mở to mắt ngồi dậy, xoay người xuống đất, ra khỏi phòng.

Hành lang không bật đèn, ánh sáng tối tăm.

Hắn là ban ngày ngồi xe vất vả nên hiện giờ nàng đã ngủ rồi, đèn trong phòng cũng tắt từ lâu.

Phùng Khác Chi nhẹ tay nhẹ chân đi qua cửa căn phòng kia, lại bấm đèn pin trong tay tìm kiếm.

Hắn tìm một hồi lâu, lục tung mọi thứ lên, cuối cùng nhìn thấy một cái hộp gỗ màu sắc cổ, giống như đã lâu không đụng tới, ở cái quầy năm ngăn ở góc tường.

Lúc mở nắp hộp ra thì thấy bên trong là một chồng thư tín đã ngả vàng được buộc bằng dây thừng, còn có một cuốn album cũ.

Phùng Khác Chi đem album ra, ngậm đèn vào miệng, mở album ra rồi lật tìm từng tờ một, rốt cuộc giờ đến một trang thì ngừng lại. Tầm mắt hắn rơi xuống một bức ảnh chụp.

Phùng Khác Chi đem ảnh chụp rút ra, nhìn những chữ ghi trên mặt trái, sau đó lập tức để vào trong túi áo, sau đó thả một bức ảnh khác vào vị trí đó rồi đem toàn bộ đồ vật trả lại chỗ cũ, kiểm tra lại lần cuối, chắc chắn không có dấu vết bị động vào thì mới tắt đèn pin, lặng yên không tiếng động mà đi ra ngoài.

Hắn trở phòng mình, khóa trái cửa, mở đèn đầu giường lên rồi nằm trên giường, lấy tấm ảnh chụp đã cũ từ trong túi áo ra.

Trong ảnh là một tiểu nữ hài tầm bốn năm tuổi, tuy còn nhỏ nhưng đã có nét của một tiểu mỹ nhân. Nàng có một khuôn mặt trái xoan hơn mập mạp của trẻ con, đôi mắt tròn xoe xinh đẹp, má đẽo bằng, cười đến ngọt ngào vô cùng, bên môi còn có hai lúm đồng chinh nho nhỏ, vô cùng đáng yêu. Ngũ quan hình dáng lúc đó đã mơ hồ có vài phần thần thái của bấy giờ.

Phùng Khác Chi nhìn chăm chăm bức ảnh chụp một lúc lâu, tay nhịn không được duỗi ra vuốt ve sờ sờ lên mặt nữ hài tử, rồi mới đem ảnh chụp nhét xuống gối mình, tắt đèn.

.....

Tối hôm qua Mạnh Lan Đinh ngủ không tốt lắm.

Tin đệ đệ đã mất cũng đã nghe được nhiều ngày nhưng nàng vừa nhớ tới thì tâm vẫn đau như cũ, thậm chí nàng vẫn không muốn tin tưởng.

còn có những việc làm loạn của Phùng Khác Chi nữa chứ. Nàng tâm phiền ý loạn nhưng lại đang làm khách Phùng gia nên có khổ sở cũng không thể biểu lộ ra ngoài.

Biết Phùng lão gia có thói quen dậy sớm nên ngày hôm sau, nàng rời khỏi giường từ sớm.

Phùng Lệnh Mỹ còn chưa thấy đâu, hắn là vẫn đang ngủ, nhưng không nghĩ tới, Phùng Khác Chi thế nhưng còn thức dậy sớm hơn nàng.

Lúc nàng đi xuống thì thấy Phùng lão gia chắp tay sau lưng, còn hắn thì cầm lồng chim từ bên ngoài đi vào. Thoạt nhìn, hai cha con giống như vừa cùng nhau đi tản bộ về.

Phùng lão gia tâm tình hắn là rất tốt, vui tươi hớn hở, thấy Mạnh Lan Đinh liền hỏi nàng sao không ngủ thêm chút nữa, sau đó quay đầu phân phó

nhi tử: “Đem lồng sắt treo lên, đi rửa tay rồi vào ăn cơm sáng.”

Phùng Khác Chi đáp lời, mang theo lồng chim đi qua bên cạnh Mạnh Lan Đình.

Ba người cùng ăn cơm sáng, Phùng lão gia nhớ kỹ chuyện ảnh chụp tối hôm qua nên mang theo Mạnh Lan Đình vào thư phòng, lấy ra hộp gỗ từ cái tủ năm ngăn ở góc tường, rồi lôi cuốn album ra lật từng trang một, vừa lật vừa nói: “Ở đây đều là mấy tấm ảnh chụp mười lăm, hai mươi năm trước rồi. Đã lâu ta không động đến. Nhưng ta vẫn nhớ rõ bức ảnh khi còn nhỏ đó của cháu, hẳn chính là ở chỗ này.”

Phùng lão gia lật từ đầu đến cuối cũng không tìm được nê có chút hoang mang, lại lật lại lần nữa nhưng vẫn không thấy. Vì thế ông lại đem mọi thứ trong ngăn kéo lôi ra, bộn rộn hồi lâu mà vẫn không thấy bức ảnh đó.

Mạnh Lan Đình có chút muộn đem ảnh chụp của mình lấy về, nhưng một lúc lâu vẫn chưa thấy nên đành phải nói: “Tìm không thấy cũng không sao đâu ạ.”

Phùng Khác Chi ở bên cạnh vẫn luôn hỗ trợ tìm ảnh, nghe thấy nàng nói như thế thì mở miệng nói: “Cha, nhất định là thời gian đã lâu, có khi cha cũng chẳng nhớ để ảnh ở đâu. Con thấy hay thôi không tìm nữa, thư phòng cũng sắp lộn tung rồi! Chờ lần tới cha nhớ ra thì chúng ta lại tìm.”

Phùng lão gia nghe nhi tử nói xong thì ảo não mà gõ gõ đầu mình, nhin Mạnh Lan Đình, lô ra áy náy mà thở dài nói: “Trí nhớ này của bá phụ..... Rõ ràng là để ở đây..... Thế nhưng lại đánh mất ảnh chụp của cháu.....”

Mạnh Lan Đình vội an ủi Phùng lão gia, nói mình không có bức ảnh đó cũng không sao.

Phùng lão gia có vẻ áy náy, sau khi lẩm bẩm vài câu mới từ bỏ, lại để nhì tử mang Mạnh Lan Đình đi ra ngoài đi dạo.

“Được ạ.” Phùng Khác Chi gật đầu, đi theo Mạnh Lan Đình ra ngoài.

“Lan Đình, em muốn đi chỗ nào? Sông Tân Hoài, Thanh Lương Sơn, tùy tiện chỗ nào cũng được. Anh rất quen thuộc Nam Kinh.”

Đêm hôm đó, mình nhất thời không chế không được cảm xúc mà khóc thút thít, hắn ở bên cạnh an ủi làm bạn nên nàng có chút hảo cảm với hắn, nhưng chút hảo cảm đó đã bị chó ngậm đi rồi.

Nói thật nếu không phải vì lễ mừng thọ của Phùng lão gia thì nàng làm gì có nỗi lòng mà đến Nam Kinh chơi?

Huống chi, nàng căn bản không muốn nói chuyện với người không có giới hạn đạo đức này. Nàng cũng không muốn ở trước mặt bất kỳ người nào, kể cả hắn, nhắc lại chuyện mình vừa biết mấy ngày trước.

Nàng sẽ coi như chưa có chuyện gì xảy ra.

Nhưng không biết vì sao, hiện tại nhìn thấy hắn, nghe hắn nói chuyện ở bên cạnh thì nàng lại không nhịn được cỗ tức giận trong lòng. Nàng nghĩ rồi lại nghĩ, sau đó gật gật đầu: “Cũng tốt, chỉ là không cần đi xa như thế, tôi thấy phong cảnh quanh đây cũng đẹp, nếu không anh bồi tôi đi dạo xung quanh một chút?”

Trước khi có giấy thông hành, Phùng Khác Chi cũng không muốn đề cập chuyện này trước mặt nàng, miễn cho đến lúc có biến thì sẽ khiến nàng thất vọng.

Hắn cũng không hy vọng nàng có thể cho mình sắc mặt tốt, vừa rồi chẳng qua nghe lời phụ thân nên hắn muốn thử chút thôi.

Không nghĩ tới nàng lại đáp ứng.

Phùng Khác Chi mang theo nàng ra cổng lớn của biệt thự, hai người đi dọc theo sơn đạo, chậm rãi tản bộ về phía trước.

Thời tiết bắt đầu tiến vào giữa hè, rừng cây che lấp ánh mặt trời, cây cỏ bên đường sum xuê, chim kêu từng trận khiến người ta vui vẻ thoải mái.

Mạnh Lan Đình vừa đi dọc sơn đạo vừa tùy tay ngắt hoa dại ven đường. Đi được một đoạn đường, nàng liếc mắt nhìn thấy Phùng Khác Chi đang đút tay vào túi, không xa không gần mà đi theo mình, vì thế nàng cũng thả chậm bước chân.

Phùng Khác Chi đi đến bên người nàng, nói: “Có phải em mệt không? Nếu mệt thì chúng ta nghỉ ngơi trước.”

Ngữ khí của hắn rất ôn nhu, lại săn sóc cởi áo của mình trải trên tảng đá gần đó, ý bảo nàng ngồi lên.

Mạnh Lan Đình không ngồi, cúi đầu ngửi mấy bông hoa rồi mỉm cười nói: “Phùng Công tử, có chuyện này mấy ngày nay tôi vẫn luôn suy nghĩ. Không biết anh có thể giúp tôi giải thích chút không?”

Phùng Khác Chi nao nao, ngay sau đó gật đầu: “Em nói đi.”

“Buổi tối hôm đó Cố tiên sinh hẹn tôi tới tiệm cơm Tân thế giới, may có anh tới kịp thời, giúp tôi một việc rất quan trọng. Tôi cần phải hướng anh nói lời cảm ơn, nhưng có chút việc tôi nghĩ không ra, Phùng Công tử làm sao biết lúc ấy tôi ở đó?”

Gió núi thổi tà vách và tóc của nàng. Nàng cúi đầu, nhẹ ngửi đóa hoa cúc dại trong tay, nhưng không biết trong mắt người đối diện thì bản thân nàng cũng giống một đóa hoa u lan trắng tinh run rẩy trong gió.

Phùng Khắc Chi nhìn, liền nhớ tới khuôn mặt nữ hài tử trong bức ảnh đêm qua mình sờ lên. Hắn có chút thất thần, thình lình lại nghe được câu hỏi của cô, lúc hồi thần thì thấy khiếp sợ.

Lúc này phản ứng đầu tiên của hắn chính là muốn lấy cớ, ví dụ như vừa lúc có người đến tiệm cơm thì nhìn thấy rồi thông báo cho hắn, sau đó đem sự tình phủi sạch sẽ.

Nhưng hắn thấy nàng hỏi xong những lời này thì cười như không cười mà nhìn mình, giống như đã biết gì đó.

Chỉ trong một chớp nhoáng, Phùng Khắc Chi liền sửa lại chủ ý, quyết định hướng nàng thẳng thắn. Chỉ có như vậy, nói không chừng còn có thể cứu lại.

“Lan Đình, anh sai rồi!” Phùng Khắc Chi lập tức nói. “Anh xin nói thật! Là một vị Hồ thái thái trong văn phòng của em nói với lão Diêm, lão Diêm lại nói cho anh!” Hắn khai hết.

“Còn lão Diêm … thì là anh nhờ đi theo em. Chuyện này kỳ thật cũng giống như chuyện anh đưa tiền để hiến binh đoàn đi học, đều là vì theo đuổi em mà làm! Anh đã sớm hối hận, muốn cùng em nói thẳng, muốn được em thông cảm! Chỉ là anh vẫn luôn không có cơ hội! Vừa lúc mượn cơ hội này, anh hướng em chân thành xin lỗi! Anh bảo đảm, về sau anh sẽ không bao giờ làm chuyện ngu xuẩn thế nữa!” Phùng Khắc Chi một hơi nói xong thì nhìn Mạnh Lan Đình.

Mạnh Lan Đình ngắn ra.

Nàng vốn tưởng rằng hắn sẽ thề thốt phủ nhận, sau đó mình có thể lên án hắn mạnh mẽ một hồi, không nghĩ tới hắn thế nhưng thừa nhận thống khoái như vậy, vừa nhận sai vừa thề khiến nàng giống như đánh vào bịch bông,

chẳng có ích gì.

“Lan Đình, em tha thứ cho anh đi. Đây thật sự là lần cuối cùng anh gạt em, cũng là việc cuối cùng anh không nên làm! Anh thề!”

Vẻ mặt của hắn thành khẩn đến cực điểm.

Mạnh Lan Đình cùng hắn nhìn nhau một lát, trong đầu liền hiện ra đêm đó hắn bồi mình, lại muốn mình đánh hắn. Tâm nàng mềm nhũn, cơ hồ muốn tin tưởng hắn. Nhưng đột nhiên nàng lại nhớ đến lời hôm đó nghe được ở chỗ phòng giáo vụ, nghĩ đến hiện tại chỉ sợ người của toàn Thượng Hải đều đã biết mình cùng hắn có “Quan hệ”, vì thế hỏa khí lại nổi lên — chỉ là cái loại tức giận này lại không tiện phát tiết trước mặt hắn. Vì thế nàng cười lạnh: “Thứ cho tôi nói thẳng, mỗi một câu nói của anh hiện tại đều.....”

Nàng vốn định mắng hắn “đều giống đánh răm”, nhưng thật sự nói không nên lời những lời này.

Nàng dừng một chút, “Đều không hề đáng tin! Còn nữa, tôi đã nói rất nhiều lần rồi, thỉnh goi tôi là Mạnh tiểu thư!”

Gương mặt trước mắt này thật sự đáng ghét. Mạnh Lan Đình đem hoa trong tay hướng hắn ném hết, rồi xoay người liền đi.

Phùng Khác Chi nhắm mắt, mở ra đã thấy nàng bỏ lại mình đi xuống. Hắn duỗi tay muốn túm nàng lại nhưng không dám, đành phải cầm lấy áo khoác trải trên tảng đá, tiếp tục đi theo phía sau nàng.

Thấy nàng nện bước như bay, một lúc đã đem mình ném ở phía sau, đảo mắt đã đến chỗ lùm cây rậm rạp, hắn đang muốn đuổi theo nhắc nhở nàng phải cẩn thận thêm đá dưới chân thì đột nhiên thấy nàng đứng yên, cả người phảng phất cứng đờ.

“Lan Đình!”

Phùng Khác Chi lập tức cảm thấy không ổn, gọi àng một tiếng, vội bước nhanh tới bên đó.

“Rắn ____”

Mạnh Lan Đình cảm thấy cổ chân mình bị châm một chút, cúi đầu thấy thứ kia thì thét chói tai lên.

“Đừng nhúc nhích!”

Phùng Khác Chi đã đi tới bên người nàng, quát một tiếng. Khom lưng một phen nắm được tắc thứ bảy của một con rắn mới bị kinh động mà lao từ trong bụi cỏ ra cắn nàng, dùng sức vung khiến xương nó lập tức bị đứt.

Phùng Khác Chi ném con rắn kia thì vừa kịp đỡ được Mạnh Lan Đình đã mềm nhũn người.

HẢI THƯỢNG HOA ĐÌNH

Bồng Lai Khách
www.dtv-ebook.com

Chương 58

Lúc Phùng Khác Chi ném xuống con rắn thì liền nhận ra đây là một con rắn đen trắng bình thường, thuộc rắn rừng, tuy thoạt nhìn có chút đáng sợ nhưng người bị cắn tùy vào thể chất mà có thể chẳng bị sao hoặc cùng lăn thi miệng vết thương chỉ sưng đỏ, ngứa ngáy vài ngày là thôi, không hề độc. Rắn này hoạt động mạnh vào mùa hè, ở trong núi thường nhìn thấy, lúc trước còn từng chui vào phòng hibernation.

Vừa rồi hắn là nó bị tiếng bước chân của nàng làm kinh động, nên mới chui ra từ trong bụi cỏ mà cắn nàng, nhưng dù thế hắn vẫn không dám buông lỏng cảnh giác.

Thấy nàng đại khái bởi vì kinh hách quá độ nên cả mặt trắng bệch, người mềm như bông thì hắn đem nàng nhẹ ôm đến một hòn đá ngồi.

“Đừng sợ, không phải rắn độc!” Hắn lập tức an ủi nàng, lại giúp nàng kiểm tra miệng vết thương.

Nàng mặc một cái váy kiểu âu đeo mắt cá chân. Lúc Phùng Khác Chi vén váy nàng lên thì để lộ ra một đoạn cẳng chân. Lọt vào trong tầm mắt hắn là một mảnh da thịt trắng như tuyết, dấu răng con rắn liền ở bên cạnh mắt cá chân bên phải, từ đó có hai giọt máu đang chảy ra.

Hắn lập tức nắm lấy mắt cá chân nàng, dùng ngón tay giúp nàng đè ép miệng vết thương để máu chảy ra, rồi móc khăn tay chà lau. Thấy vết cắn sâu hơn hắn nghĩ, máu vẫn rỉ ra, nên sau khi chà chà chờ thì hắn bắt lấy chân nàng, cúi đầu mút miệng vết thương.

Mạnh Lan Đinh từ nhỏ đã sợ mẩy con như rắn, nhện, vừa rồi sự tình đột ngột phát sinh, bên chân vọt ra một con rắn lại cắn mình một ngụm như thế thì nàng sợ tới mức hồn phi phách tán, người liền mềm xuống. Lúc này tinh thần hơi định, lại thấy Phùng Khác Chi nửa ngồi xổm nửa quỳ ở trước mặt mình, cúi đầu xuống giống như muốn giúp nàng hút hết máu bẩn ra thì trong lòng nàng băn khoăn, sao chịu cho hắn làm thế, vội vàng ngăn trở: “Đừng ——”

Phùng Khác Chi đã cúi đầu há mồm, môi nhẹ nhàng dán lên da thịt ở chân nàng, dùng lực hút ra máu bẩn, rồi mới yên tâm, dùng khăn băng lại chân cho nàng, nói: “Đừng sợ, không có việc gì, nhiều nhất là bị khổ mẩy ngày thôi.”

Trái tim Mạnh Lan Đinh còn đang nhảy bang bang, có chút không dám nhìn hắn, nhẹ nhàng gật gật đầu, tự giơ tay lên chống lên hòn đá, chậm rãi đứng lên.

Chân nàng vẫn mềm nhũn ra, thân mình hơi hơi lung lay một chút, lúc này nàng lại cảm thấy hắn duỗi tay lại đây, đỡ chính mình.

“Không cần không cần! Tôi không có việc gì, tôi có thể tự đi ——”

Nhưng Phùng Khác Chi đã cầm lấy cánh tay nàng.

“Cô không tiện đi lại, chúng ta còn phải nhanh chóng trở về xử lý miệng vết thương nữa!”

Hắn chặn ngang ôm nàng lên dễ như trở bàn tay, đôi mắt không nhìn nàng, mà nhìn thẳng phía trước, dọc theo sơn đạo mà đi xuống, bước nhanh đi về phía biệt thự.

Mạnh Lan Đinh không dám giãy giụa, lời cự tuyệt cũng nói không nên lời, đành phải rúc vào lòng hắn, không nhúc nhích.

“..... Phùng công tử, anh để tôi tự đi, tôi đi được mà.....” Mắt thấy sắp đến cửa biệt thự, Mạnh Lan Đình sợ bị người nhìn thấy nên vặn vẹo người, muốn đi xuống.

“Tiểu thiếu gia! Mạnh tiểu thư! Đây là làm sao vậy?”

Mạnh Lan Đình mới thử động đậy thì bên trong cửa lớn có một người gác cổng, tay vẫn còn cầm cái chổi lắc lư đi đến, đột nhiên thấy hai người thì vội dừng bước.

“Mạnh tiểu thư bị rắn cắn một ngụm.”

“Không tốt rồi ——”

“Lão gia! Mạnh tiểu thư bị rắn cắn rồi!”

Người gác cổng ném luôn cây chổi xuống, quay đầu chạy vào bên trong, vừa chạy vừa gào. Kết quả chính là tất cả mọi người trong biệt thự, bao gồm Phùng lão gia đều bị một câu này kinh động, bọn họ đều từ trong phòng lao ra, giống như lâm đại địch.

“Lan Đình, cháu thế nào rồi? Khác Chi, con bé bị rắn nào cắn thế?” Phùng lão gia bước nhanh đến, thần sắc khẩn trương vạn phần.

Phùng Khác Chi đem Mạnh Lan Đình đưa vào phòng khách, đặt ở trên ghế sô pha, ““Là lâm xà, vừa rồi con đã xử lý đơn giản. Cha, trong nhà có thuốc trị rắn cắn không?”

Phùng lão gia lúc này mới nhẹ nhàng thở ra. Ở trên núi vào mùa hè thường nhiều côn trùng và rắn, biệt thự đương nhiên có trữ thuốc trị rắn cắn.

“Có! Có!” Phùng lão gia lập tức kêu người đi lấy thuốc.

Rất nhanh nước sôi và thuốc đã được đưa đến.

Mặt Mạnh Lan Đình đã đỏ đến không được, căn bản không dám giương mắt nhìn người khác, trong lòng chỉ trách mình vừa rồi quá không cẩn thận.

Phùng Khác Chi theo bản năng mà vươn tay, liếc nàng một cái, hơi chần chờ rồi lại thu tay lại, đứng lùi ra sau một chút.

Một lão mụ tử giúp Mạnh Lan Đình rửa sạch miệng vết thương, lại mang đến một tấm khăn lông trắng tinh để cô lau chân, lại đè ép máu bẩn còn sót lại, rồi mới bôi thuốc.

“Được rồi, thế này liền không sao nữa, Lan Đình, cháu đừng sợ!” Phùng lão gia ở bên vẫn luôn an ủi nàng không ngừng. Bỗng nhiên ông nghĩ tới cái gì, ngay trước mặt mọi người quay mặt lại mà gào lên với con trai nhà mình: “Anh làm thế nào vậy hả? Đến cái này cũng làm không tốt! Ta để anh mang Lan Đình đi ra ngoài đi dạo, thế mà anh lại để con bé bị rắn cắn là sao?”

Phùng Khác Chi nhìn Mạnh Lan Đình, sờ sờ trán mình, không hé răng.

“Bá phụ, cái này không liên quan đến anh ấy! Vừa rồi anh ấy có nhắc nhở nhưng cháu tự mình không cẩn thận nên mới gây ra chuyện này.”

Phùng lão gia nói trở mặt liền trở mặt, nhưng thật ra khiến Mạnh Lan Đình hoảng sợ, phải nhanh chóng giải thích một câu.

Phùng lão gia lúc này mới miễn cưỡng áp xuống hỏa khí, gọi người đỡ nàng về phòng nghỉ ngơi.

Vốn tới đây làm khách nhưng vì việc bị rắn cắn này mà mọi thứ đều thay đổi. Mạnh Lan Đình thể chất là loại mẫn cảm, tối buối tối, quả nhiên như Phùng Khác Chi nói, miệng vết thương có chút sưng đỏ ngứa ngáy, cũng may bởi vì xử lý kịp thời nên tình huống cũng không quá nghiêm trọng.

Tới nơi này, nàng vốn không muốn gặp nhiều người, vừa lúc có thể lẩn cớ để mấy ngày tiếp theo cô ở lì trong phòng đọc sách ôn tập. Nghỉ ngơi mấy ngày, miệng vết thương đã khỏi hẳn, lễ mừng thọ của Phùng lão gia cũng đã đến.

Vì Phùng lão gia không thích nhiều người ồn ào nên chỉ làm mấy mâm cơm, người tới cửa mừng thọ, trừ bỏ con gái, con rể, cháu ngoại, thì chỉ còn một ít bạn bè cũ có quan hệ tốt và họ hàng thường xuyên lui tới.

Nhưng mặc dù làm đơn giản như vậy nhưng vào

buổi tối hôm đó biệt thự vẫn bày hơn mươi bàn tiệc rượu. Những người trong tầng lớp thượng lưu cao nhất của Nam Kinh đều vì nhận được thiệp mời của Phùng gia mà thấy làm vinh hạnh. Chỉ thấy trong phòng ngoài phòng, dưới ngọn đèn dầu huy hoàng thì mọi người chen chúc xô đẩy, khách khứa vui vẻ nói cười, tiểu hài tử chạy vội nhảy lên nhảy xuống phát ra tiếng cười vui mừng, không khí vui vẻ dâng cao, náo nhiệt vô cùng.

Xuất phát từ lễ phép, buổi tối đó Mạnh Lan Đình cũng chuẩn bị để xuống dự tiệc, nhưng so với các vị thái thái, tiểu thư khác thì nàng vẫn có vẻ rất khiêm tốn.

Nàng muôn tận lực không để người khác chú ý nhưng kết quả hiển nhiên không như mong muốn. Có lẽ là ảo giác của nàng nhưng trừ bỏ các tỷ tỷ của Phùng Khác Chi thì mỗi người khách tiến vào, không bao lâu sau sẽ dừng mắt trên người nàng.

Nam nhân còn đỡ, chỉ nhìn một cái rồi thôi nhưng nhóm nữ nhân thì thật khiến người ta khó chịu. Cũng không phải ánh mắt họ mang theo khinh thường hoặc cảm xúc khác. Ngược lại, ánh mắt mỗi người đều hiền lành, thái độ thân thiết, thậm chí có mấy thái thái còn chủ động tiến đến gần nàng, ngữ khí cực kỳ thân thiết, thân thiết đến mức thậm chí làm Mạnh Lan Đình cảm giác được họ đang cố nịnh hót mình.

Nàng nghi ngờ có lẽ tất cả mọi người đều đã đọc được tin tức báo chí đưa mấy ngày trước, hoặc các nàng có phải nghe được điều gì không đúng sự thật vì thế gây ra hiểu lầm hay không.

Tóm lại, buổi tối này nàng đều mỉm cười đáp lại mỗi nụ cười và ánh mắt nhìn mình, lại nói chuyện xã giao với những người đi đến gần mình, trên mặt trước sau đều mang theo nụ cười lẽ phép.

Tiệc mừng thọ ăn đến 9 giờ thì kết thúc, nhưng đại gia vẫn đang hứng thú, không ai chịu đi. Nam nhân thì tụ ở một chỗ hút thuốc nói chuyện, các nữ nhân cùng nhau đánh mạt chược.

Mạnh La n Đinh cả mặt mình cười đến cứng lại rồi, sắp nhịn không nỗi thì lại bị các tỷ tỷ của Phùng Khác Chi kéo ngồi xuống, đánh hai ván mạt chược. Sau đó nàng lấy có rửa tay mà đứng dậy, hướng phòng rửa mặt đi thì lại đón một trận hoàn thanh tiểu ngũ dội đến. Một đám trẻ nhỏ chạy đến, hắn đều là con cái của các tỷ tỷ của Phùng Khác Chi. Đứa lớn nhất là bảy tám tuổi, vé thì bốn năm tuổi. Thấy Mạnh La n Đinh thì tất cả đều ngừng lại, nhìn chăm chăm nàng.

Mạnh La n Đinh cũng dừng bước chân, hướng bọn họ ôn nhu mỉm cười.

“Chị về sau sẽ làm mợ của tui em hả?” Nam hở tầm bảy tám tuổi dẫn đầu, hình như là con trai ngũ tỷ, nghiêng khuôn mặt bụ bẫm đáng yêu, tò mò mà nhìn chăm chăm Mạnh La n Đinh một lát sau đó hỏi nàng.

Mạnh La n Đinh mặt đỏ tai hồng, ách một tiếng, vội vàng xua tay, “Không phải! Chị và cậu các em không có quan hệ đó!”

Tiểu mập mạp kia hiển nhiên không tin, “Nhưng em vừa mới nghe mọi người nói chị và cậu.....”

“Tiểu Tinh! Cháu lại nói bậy cái gì đó!” Phía sau truyền đến tiếng bước

chân. Phùng Khác Chi cũng không biết từ nơi nào xông ra, bước một bước dài liền bưng kín miệng tiểu tử mập mạp kia.

Tiểu mập mạp chỉ lộ hai con mắt, dưới sự áp bức của Phùng Khác Chi còn cố giãy dụa, ra sức mà nhìn Mạnh Lan Đình.

Phùng Khác Chi ngồi xổm xuống, cười hì hì nói: “Mới vừa mang kem ra! Nếu không đi sẽ không có gì đâu!”

Tiểu mập mạp lập tức sốt ruột, giãy dụa lợi hại hơn, mặt đều nghẹn đỏ. Phùng Khác Chi vừa buông tay, hẵn lập tức sải chân chạy nhanh, đầm nhở còn lại cũng lập tức giải tán.

Trên hành lang, chỉ còn lại Mạnh Lan Đình cùng Phùng Khác Chi.

Phùng Khác Chi đứng dậy, hai mắt đều nhìn Mạnh Lan Đình, hơi hơi khụ một tiếng, hướng nàng chậm rãi đi đến, nhỏ giọng nói: “Ngại quá, tiểu hài tử nói bậy, cô đừng cho là thật.....”

Mạnh Lan Đình lấy lại bình tĩnh, không nhìn hắn, cũng không đáp lời, phòng rửa mặt cũng không đi nữa mà xoay người liền đi, đến chỗ ngoặt thì A Hồng đi đến, thấy Mạnh Lan Đình, ánh mắt sáng lên, dừng bước chân nói: “Mạnh tiểu thư, Hề Tam công tử tới, mới vừa tìm cô.”

Hề gia cùng Phùng gia quan hệ xem như rất gần, ngày thường cũng có lui tới vì thế tối nay, mẫu thân của Hề Tùng Chu cũng tới, có điều thoát nhìn tươi cười của bà có chút miên cưỡng, chắc là thân thể vẫn chưa tốt. Buổi tiệc vừa kết thúc thì Phùng Lệnh Mỹ tự mình đưa bà về.

Có điều Hề Tùng Chu lại không tới.

Mấy ngày Mạnh Lan Đình ở đây cũng không thấy hắn lộ diện, không biết hắn đi đâu, không biết sao lúc này hắn lại xuất hiện.

Mạnh Lan Đinh chần chờ rồi hỏi vài tiếng, sau đó đi ra ngoài.

Phùng Khắc Chi nhìn theo bóng dáng nàng rời đi, sắc mặt liền có chút không tốt. Hắn hướng A Hồng ngoéo tay, A Hồng vội vàng chạy tới.

“Vừa rồi là ai tới tìm cô ấy?”

“Hè Tam công tử. Giống như cậu ấy mới chạy từ ngoài về, nói tìm Mạnh tiểu thư có việc.”

“Người đang ở đâu?”

“Cậu ấy không vào, mà ở đình viện phía trước chờ.”

Phùng Khắc Chi híp mắt, phất tay ý bảo nàng đi xuống, lai đi dạo bước tại chỗ, rồi chậm rãi lắc lư đi ra ngoài.

HẢI THƯỢNG HOA ĐÌNH

Bồng Lai Khách
www.dtv-ebook.com

Chương 59

Đêm nay người tới mừng thọ Phùng lão gia đều là người có thân phận đặc thù, vì thế trạm gác chung quanh biệt thự rất nghiêm ngặt. Bất luận kẻ nào, kể cả ngày thường có quen thân thì nếu không có thiệp mời cũng sẽ bị chặn người cửa.

Mạnh Lan Đinh xuyên qua một con đường không bóng người, đi tới đình viện phía trước. Hề Tùng Chu đứng ở bên ngoài cửa lớn, ô tô ngừng cách đó mấy chục mét.

Nàng nói một tiếng với người gác cổng rồi đi ra ngoài gọi hắn.

Hề Tùng Chu phong trần mệt mỏi, thoát nhìn phảng phất như mới từ nơi xa gấp gáp trở về. Thấy nàng đi ra, mắt hắn lộ ra vui mừng, tiến lên đón Mạnh Lan Đinh đi đến một góc xa mới dừng bước.

“Tùng Chu, anh tìm tôi có việc gì sao?” Mạnh Lan Đinh hỏi.

Hề Tùng Chu cầm một túi nhỏ trong tay, hắn mở túi ra, lấy đồ vật bên trong đưa cho nàng, nói: “Cho em.”

Mạnh Lan Đinh nhận lấy, nương ánh đèn hắt qua cửa mà nhìn thoáng qua. Đó là một cái bình thủy tinh bình thường, bên trong đựng chút bùn đất. Nàng có chút khó hiểu, giương mắt nhìn hắn.

“Lan Đinh, biết em trai em hy sinh, anh vẫn luôn muốn làm gì đó cho em. Mấy ngày hôm trước anh đến phía bắc, nhờ người quen giúp anh lấy được

một lọ đất nhỏ ở nơi mà em trai em từng chiến đấu mang ra. Tối nay anh mới trở về, biết em ở đây thì anh lập tức mang qua. Quan Khẩu hiện tại là vùng cấm, chúng ta không có cách nào đi vào bái tế vong linh người đã khuất, nhưng lọ đất này có lẽ có máu của em trai em chảy qua, anh mang đến cho em, coi như làm kỷ niệm. Anh tin tưởng một ngày nào đó chúng ta sẽ đoạt lại mảnh đất kia, tới lúc đó, anh nhất định sẽ đưa em đến đó một chuyến.”

Hề Tùng Chu nhìn nàng chăm chú, ngữ khí mang theo chút kích động.

Mạnh Lan Đình ngoe ngắn, ôm lấy cái chai, ngón tay cách một tảng thủy tinh mà vuốt ve nhúm đất kia, hốc mắt chậm rãi ướt.

“Cảm ơn anh……” Nàng nghẹn ngào, quay đầu đi, một lúc sau bình phục cảm xúc mới gắt gao nắm chặt cái lọ kia.

“Cảm ơn anh, Tùng Chu. Anh thật chu đáo, món quà này với tôi quả thật rất quý giá. Tôi sẽ giữ gìn cẩn thận!”

Hề Tùng Chu chậm rãi thở ra một hơi, “Em thích là được. Có thể vì em bỏ ra một phần tâm lực thì anh rất nguyện ý.”

Mạnh Lan Đình lại lần nữa hướng hắn nói lời cảm tạ.

Hề Tùng Chu thì muốn nói lại thôi.

Mạnh Lan Đình đem cái chai ôm cẩn thận rồi nói: “Anh còn có việc sao?”

Hề Tùng Chu chần chờ một lúc mới nói, “Lan Đình, anh không dối gạt em, xác thật có một chuyện anh muốn nói. Lúc trước anh đã biết Khác Chi đang theo đuổi em. Nếu có thể, em có thể nói với anh em có tính toán ở bên cậu ấy không?”

Tim Mạnh Lan Đình hơi hơi nhảy dựng lên.

“Anh biết câu hỏi của mình thật mạo muội.” Hề Tùng Chu lập tức giải thích. “Nếu mạo phạm đến em thì hy vọng em thông cảm. Những lời này, anh biết mình không nên hỏi, vì anh không có tư cách này nhưng nghĩ mãi rồi anh vẫn muốn nói ra. Lan Đình, nếu em cũng động tâm với Khác Chi, nguyện ý cùng cậu ấy vượt qua một đời thì anh chúc phúc cho em. Người Phùng gia đều rất tốt, từ đây em cũng có gia đình của chính mình, anh cũng cao hứng thay cho em. Nhưng,” hắn nhìn vào căn biệt thự sáng huy hoàng sau lưng nàng, tăng thêm ngữ khí, “Anh biết em trước đây có chút chuyện hiểu lầm với Khác Chi, mà người Phùng gia lại đối với em rất tốt, nên hắn bọn họ cũng rất chờ mong. Nếu em không thích Khác Chi, nhưng lại không tiện mở miệng cự tuyệt thì cứ tin tưởng anh, anh có thể thay em nói rõ ràng với bọn họ!”

Cảm xúc của hắn giống như dần dần kích động hơn, “Lan Đình, anh biết hiện tại không phải lúc thích hợp để nói chuyện này, dù rằng anh rất khát vọng được em lựa chọn đi cùng quãng đời còn lại, nhưng ngoài anh ra, sau này em vẫn có thể có lựa chọn khác. Còn Khác Chi, anh cho rằng cậu ấy không thích hợp với em. Lan Đình, em có đủ thiên phú cùng tài hoa, đi du học hiện tại là lựa chọn tốt nhất của em. Chờ tới một ngày em đủ thành thục thì em sẽ biết mình rốt cuộc muốn cuộc sống thế nào, lựa chọn người nào sẽ đi cùng mình về sau.”

Hắn dừng một chút, dừng ngữ khí cường điệu nói: “Cậu ấy không thể cho em toàn bộ những thứ em yêu cầu đâu.”

Mấy ngày nay báo chí ồn ào huyên náo, tin tức cũng truyền khắp nơi, cùng với không khí vui mừng truyền đến từ căn biệt thự huy hoàng ánh đèn kia đủ để một người luôn luôn tao nhã mà nội liêm như Hề Tùng Chu cảm nhận được không khí khác thường.

Hắn biết mình không nên nói những lời này với Mạnh Lan Đình nhưng đây chính là lời trong lòng hắn. Cho nên hắn vẫn nói ra.

Trước mắt là cô gái hắn yêu và quý trọng, nàng có thể không chọn hắn nhưng Hề Tùng Chu cũng không muốn nhìn thấy ngày sau, nàng bởi vì chọn sai lầm mà phải chịu tổn thương.

Mạnh Lan Đình giật mình với sự thăng thắn của Hề Tùng Chu, cũng cảm động với thiện ý hắn giành cho mình. Nàng biết, những lời hắn nói đều xuất phát từ lòng tốt.

“Tùng Chu, tôi biết anh có ý tốt. Sự tình tôi sẽ tự mình giải quyết. Xin cảm ơn anh đã thay tôi lấy lọ đất này.”

Hề Tùng Chu chăm chú nhìn nàng một lát, mỉm cười gật đầu.

“Lan Đình, em rất có thiên phú về toán học, em có trí tuệ và logic vượt qua người thường. Em là cô gái thông minh nhất anh từng thấy, không gì sánh nổi. Anh tin tưởng em sẽ làm tốt lựa chọn của mình.”

Hề Tùng Chu đứng ở bên ngoài biệt thự, chờ Mạnh Lan Đình đi vào mới xoay người lên xe mình, lái xe mà đi.

Phùng Khác Chi đứng ở trong một góc tối tăm bên cạnh, nhìn Mạnh Lan Đình gắt gao mà ôm cái lọ thủy tinh kia, cúi đầu, chậm rãi đi qua trước mặt mình.

Bàn tay đút trong túi quần nắm chặt lấy một tờ giấy. Đó là giấy thông hành tối nay hắn mới nhận được.

Hắn nhìn nàng đi vào, bóng dáng dần dần biến mất giữa cây cối trong dinh viện, quay đầu lại nhìn về con đường xuống nói, có hai luồng đèn xe đang chậm rãi uốn lượn đi xuống, đột nhiên cất bước đi ra từ trong góc.

Một lát sau, cửa lớn mở ra, một chiếc ô tô gào thét nhảy vào màn đêm.

Hề Tùng Chu lái xe luôn luôn vững vàng.

Tối nay hắn lái xe trên đường núi thì lý ra phải càng nên cẩn thận. Nhưng không biết vì cái gì, có lẽ là nỗi nóng nảy trước nay chưa từng có khiến hắn dẫm chân ga thật chặt.

Gió núi hô hô mà từ cánh cửa sổ mở nửa của xe tiến vào, hắn cảm thấy ngực mình như có phần nhiệt huyết nào đó kích động lên.

Bỗng nhiên, phía sau xuất hiện hai ánh đèn ô tô, tốc độ cực nhanh, gào thét mà đuổi tới sau hắn.

Hắn là khách khứa rời khỏi Nam Lộc biệt thự xuống núi. Hề Tùng Chu vì thế đem ô tô lái về một bên, để nhường đường cho ô tô phía sau có thể đi qua.

Chiếc xe phía sau giống như một mũi tên rời cung, phóng vút qua bên cạnh hắn, đem hắn ném lại phía sau.

Hề Tùng Chu không thích cách lái xe này nhưng cũng không thể không thừa nhận, ở khoảng cách hai xe gần như thế, lại đang đi trên đường núi, giữa đêm tối với tầm nhìn hạn chế, lốp xe khó giữ độ ma sát với mặt đường, chỉ hơi ngoài ý muốn là có thể xảy ra tai nạn mà người kia dám phóng nhanh như thế, ngoài cam đảm còn phải có kỹ thuật lái xe điêu luyện, thiếu một thứ cũng không được.

Hắn theo bản năng mà liếc nhìn đuôi chiếc xe kia, còn chưa kịp nhìn biển số xe thì cơ hồ trong nháy mắt đã bị chiếc xe kia bỏ lại cả mấy chục mét, chạy đến một chỗ tương đối rộng thì không hề báo trước mà đổi hướng, két một tiếng, chặn ngang đường.

Hề Tùng Chu lắp bắp kinh hãi, đột nhiên dùng sức dẫm chân phanh. Lốp xe bị siết gắt gao, phát ra tiếng cọ xát chói tai, rốt cuộc ngừng lại.

Giờ phút này, đầu xe chỉ cách chiếc xe kia đúng một cái lốp xe.

Hề Tùng Chu dù được giáo dục tốt thì hặc phải hành động khiêu khích thế này cũng không nhịn được nổi giận. Hắn đang muốn xuống xe thì thấy cửa xe phía trước mở ra, người ngồi trên ghế lái dẫm một chân xuống.

Trên xe có một người đi xuống.

Phùng Khác Chi.

Hắn ngừng ở giữa hai xe, cách kính chắn gió ô tô mà nhìn Hề Tùng Chu.

“Từ giờ trở đi, anh cách xa cô ấy một chút!” Hắn nói từng chữ một.

Ánh đèn ô tô sáng lóa ào ào chiếu lên ngũ quan rõ ràng trên mặt hắn, cùng với ánh mắt lạnh băng.

Hề Tùng Chu cùng hắn nhìn nhau một lát, rồi từ trong xe đi xuống, chậm rãi nắm tay, đi tới trước mặt hắn, huy cánh tay, một quyền liền đánh lên mặt Phùng Khác Chi.

Hề Tùng Chu lúc trước đi du học từng tham gia câu lạc bộ quyền anh. Một đấm này dồn nén toàn bộ phẫn nộ và bất mãn của hắn.

“Phanh” một tiếng, cú đấm của hắn nặng nề mà đánh lên mặt Phùng Khác Chi.

“Vì sao không đánh lại? Tới đi! Tôi chờ cậu!” Hề Tùng Chu vẫn gắt gao nắm chặt tay như cũ, đột nhiên cao giọng mà quát.

Hắn biết lấy phản xạ của Phùng Khác Chi thì không có khả năng không phản ứng gì trước một quyền vừa rồi của hắn. Hắn đứng đó để mình đánh trúng chỉ có một nguyên nhân là vì hắn cố ý không muốn tránh né.

Phùng Khác Chi chật rã quay mặt lại, vẫn nhìn chăm chăm hắn như cũ, bả vai vẫn không nhúc nhích, mắt cũng không thèm chớp.

“Hè Tùng Chu, đánh xong một lần này thì anh cách xa cô ấy một chút! Anh nghe cho rõ, cô ấy là nữ nhân của Phùng Khác Chi. Sau này để tôi biết anh còn dây dưa với cô ấy thì đừng trách tôi không nhận thân thích!”

Ngữ khí của hắn rất bình tĩnh, nhưng lời nói lại phảng phất có mang theo gió lốc và nước ngầm đang chật rã kích động.

Hè Tùng Chu ngẩn ra, ngay sau đó cười lạnh.

“Khác Chi, có vẻ như cậu đã nghe thấy lời tôi vừa nói với Lan Đình phải nghe? Tôi không ngai nói cho cậu biết tôi chẳng những nói thẳng trước mặt Lan Đình mà hiện tại trước mặt cậu tôi cũng chẳng cần kiêng kị gì mà nói, người không nên tiếp cận Lan Đình không phải ai khác mà chính là cậu! Lan Đình là cô gái thế nào? Cậu cho rằng cô ấy giống những nữ nhân cậu quen trước kia, gọi là đến, bảo là đi, có hứng thì chơi, chán thì vứt bỏ sao? Cậu cho rằng cô ấy bị gia thế hoặc mị lực của cậu khuynh đảo sao? Cô ấy chờ cùng Phùng Khác Chi cậu liên hôn rồi làm một thái thái nhốt mình trong nhà sao? Cậu có biết hiện tại sau lưng cậu người ta bàn tán gì về cô ấy không? Cậu tưởng cô ấy thích những thứ cậu cho cô ấy hay sao? Cậu có tư cách gì mà nói yêu cô ấy?” Hè Tùng Chu kích động rống lên.

Ngừng lại một chút, hắn chật rã phun ra một hơi, ngữ khí rốt cuộc trở nên hòa hoãn chút.

“Khác Chi, có một câu tôi đã muôn sớm nói với cậu. Tôi không phủ nhận cô ấy có lẽ có lực hấp dẫn với cậu, mà lực hấp dẫn đó hiện tại rất lớn. Nhưng với cậu mà nói thì nó không lâu dài! Cậu không thích hợp với cô ấy mà cô ấy cũng không thích hợp với cậu! Hơn nữa, cô ấy không yêu cậu, chẳng lẽ cậu không cảm giác được sao? Tôi khuyên cậu nếu thật sự yêu cô ấy thì hắn phải

tôn trọng ý kiến của cô ấy. Sau này người phải rời xa cô ấy không phải tôi, mà là cậu!"

Động cơ ô tô run rẩy, rầm rầm mà nén vào màng nhĩ. Phùng Khác Chi trầm mặc một lát, mới chậm rãi giương mắt.

"Hè Tùng Chu, anh không phải tôi, làm sao biết được tôi vì cô ấy có thể làm cái gì? Anh dùng cái gì mà phán đoán cô ấy không yêu tôi? Cô ấy mới nói với anh thế sao?" Phùng Khác Chi nhìn chăm chăm Hè Tùng Chu trước mặt, khóe môi vừa rồi bị đánh rách, hiện tại có máu rỉ ra, nhưng hẵn vẫn nhếch môi thành một nụ cười nhạt.

"Phùng Khác Chi tôi đúng là kẻ hồn trưởng, cái này tôi thừa nhận. Nhưng anh không quản được việc cô ấy có thể hấp dẫn tôi bao lâu. Những chuyện này đều không phải việc của anh! Kể cả cô ấy không yêu tôi thì cũng sẽ không yêu anh. Nếu không một người không chút ti vết, lại cùng chung chí hướng với cô ấy thì sao đêm nay phải cố ý chạy tới đây nói với cô ấy những lời này chứ? Vì muốn cô ấy vui mừng, có khi bắt anh quỳ xuống anh cũng nguyễn ý, việc gì phải dùng bộ mặt rỗng lỗng đó để ngụy trang chứ? Hè Tùng Chu, trước kia tôi đúng là không biết anh cũng có một mặt này, đúng là thất kính." Phùng Khác Chi giơ tay, sờ sờ khóe miệng.

"Mạnh Lan Đinh là nữ nhân của tôi, tôi nói với anh một lần cuối cùng. Nhớ kỹ cho tôi! Nếu còn có lần sau thì tôi sẽ không khách khí đâu!"

Hắn xoay người lên xe, đánh xe lùi lại, quoẹo một cái rồi phóng vút qua bên cạnh xe của Hè Tùng Chu.

.....

Vì Phùng lão gia đã lớn tuổi, nên buổi tiệc ở Nam Lộc biệt thự kéo đến 11 giờ thì mọi người liền lục tục mà ra về.

Phùng Lệnh Mỹ cùng mấy tý tỡ vội vàng tiễn khách, bận việc xong thì lại không thấy đệ đệ đâu, cho là hắn đi tiễn khách nên mọi người không ai thèm để ý, những người ở xa thì ngủ lại, còn lại từng người cũng rời đi.

12 giờ, đám người hầu thu thập xong mọi việc thì cũng mệt mỏi sau một ngày bận rộn, ai cũng về phòng mình nghỉ ngơi.

Cả căn biệt thự nào nhiệt đến giờ lại khôi phục lại yên lặng.

Mạnh Lan Đình trở về phòng thì nhìn cái lọ thủy tinh kia trong chốc lát, vành mắt đỏ lên rồi tắt đèn đi ngủ. Nhưng nỗi lòng nàng hỗn loạn, không thể ngủ được, đành ứng dậy, bật đèn bàn, ngồi trước bàn lật sách ôn tập, bức bách chính mình đem lực chú ý chuyển đến trên trang sách.

Đọc hơn mười trang sách thì nàng thấy nỗi lòng mình rốt cuộc bình tĩnh lại.

Cũng đã sắp 1 giờ sáng.

Nàng cảm thấy có chút khát nước liền muốn uống nước rồi đi ngủ. Cầm lấy cái ly, phát hiện nó trống không, vì thế nàng khoác áo ngủ lên người, buộc đai lưng rồi mở cửa đi ra ngoài, muốn xuống dưới lầu rót nước.

Nàng ra khỏi phòng, cũng không bật đèn hành lang mà nương theo ánh trăng tiến vào cửa sổ mà nhẹ tay nhẹ chân đi xuống dưới lầu. Nhưng mới đi được vài bước thì nàng ngửi thấy mùi thuốc lá nhàn nhạt.

Mùi này nàng không xa lạ. Quay đầu lại, thình lình nàng thấy ở phía sau, bên cạnh cửa sổ sát phòng nàng có một thân ánh đang ứng.

Trong bóng đêm, có một đốm lửa lúc sáng lúc tối, hai con mắt ở trong bóng đêm lóe lên ánh sáng u ám, giống nhu đang nhìn chăm chăm nàng.

Mạnh Lan Đinh hoảng sợ, phía sau lưng tức khắc sờn tóc gáy. Lúc nàng phản ứng lại, thì nước cũng không uống nữa mà vội vàng quay đầu trở lại phòng.

Nàng giống như đang trốn mà đi vào, nhưng chưa kịp đóng cửa thì phía sau đã vang lên tiếng bước chân.

Người nọ đem đầu mẩu thuốc lá ném ra hoa viên ngoài cửa sổ, rồi theo đi lên.

Một bàn tay hắn duỗi ra, ngăn lại cánh cửa sắp đóng, nhẹ nhàng đẩy, Mạnh Lan Đinh liền lùi về sau mấy bước.

Cửa bị đẩy ra, Phùng Khác Chi theo tiến vào, ngay sau đó nhẹ nhàng khép cửa lại.

Trái tim Mạnh Lan Đinh nhảy lên thình thịch, đè thấp giọng, giơ tay chỉ vào cửa: “Đi ra ngoài. Tôi muốn đi ngủ!”

Phùng Khác Chi dựa vào khung cửa, hai con mắt nhìn nàng, vẫn không nhúc nhích.

Hắn không đi ra nhưng Phùng lão gia chẳng những đang ở đây, mà mấy tỳ tỳ cũng ngủ lại trong cùng tầng lầu, cách vách chính là Bát tỳ Phùng Lệnh Mỹ vì thế hắn không dám làm ra hành động gì khác người.

Mạnh Lan Đinh rốt cuộc chậm rãi định thần, giương mắt nhìn hắn một cái, phát hiện một bên khóe miệng của hắn bị rách. Chẳng những rách da mà còn giống như đang chảy máu. Thấy thế thì nàng không khỏi nghi hoặc, muốn hỏi lại nhịn xuống.

Phùng Khác Chi phảng phất cảm nhận được suy nghĩ của nàng, nói: “Buổi tối Hề Tùng Chu tìm em nói chuyện tôi đều nghe thấy hết.”

Mạnh Lan Đinh sững sốt.

Nàng thông minh, lập tức liền đoán ra, mở to hai mắt hỏi: “Vì thế anh đánh anh ấy hả?” Trong giọng nói của nàng rõ ràng mang theo bất mãn.

Phùng Khắc Chi trầm mặc một lát, nói: “Em đau lòng cho anh ta có phải không?”

“Phùng Khắc Chi! Anh thật quá đáng!” Mạnh Lan Đinh thật sự cảm thấy không thể nói lý, càng thêm thất vọng và tức giận.

“Mời anh đi ra ngoài đi! Tôi muốn nghỉ ngơi!” Nàng sơ kinh động đến Phùng Lệnh Mỹ ở cách vách nến cực lực đè thấp giọng.

Người đối diện lại ngoảnh mặt làm ngơ, vẫn không nhúc nhích.

“Lan Đinh, nếu tôi nói tôi căn bản không động đến anh ta. Là anh ta động thủ trước, đem tôi đánh thành thế này. Vậy em có đau lòng cho tôi không?”

Hắn nhìn chăm chăm nàng, chậm rì rì hỏi.

HẢI THƯỢNG HOA ĐÌNH

Bồng Lai Khách
www.dtv-ebook.com

Chương 60

Ánh mắt hắn tối tăm, rồi lại phảng phất mang theo chút tính trẻ con bướng bỉnh, cứ thế nhìn nàng không hề chớp mắt.

Mạnh Lan Đình đờ người.

Nếu trả lời “Đau lòng”, hoặc là “Không đau lòng”, thì nghe ra đều có cảm giác đang cùng hắn tán tỉnh nói chuyện. Vì thế nàng dời tầm mắt, xoay người đi đến bên bàn.

“Phùng Khác Chi, khuya khoắt thế này anh đừng nỗi điên! Mau đi về đi.....”

Phía sau có một bàn tay duỗi lại đây, ôn nhu mà cầm lấy tay cô, ngăn cản bước đi.

“Lan Đình, đừng hung dữ với anh thế.....”

Mạnh Lan Đình đang buồn bực giãy giụa, bên tai lại nóng lên, truyền đến một tiếng nói nhẹ nhàng.

Cả người cô cứng đờ, cảm thấy lỗ tai và cả cổ bị hơi thở của hắn phất qua đều nỗi lên một tầng da gà, vì thế nàng vội cúi người tránh đi gương mặt hắn đang tiến gần đến.

Nhưng tai nàng vẫn đỏ lên.

“Phùng Khác Chi!” Nàng thấp giọng quát hắn, trong giọng nói toát ra vài

phản tức giận.

“Lan Đình, anh có lời muốn nói với em, nếu không nói ra thì anh không ngủ được. Hề Tùng Chu nói không sai, anh xác thật là tên hồn đản, đem đến cho em rất nhiều phiền toái cùng khổ sở, không chỉ lúc chúng ta vừa gặp, mà hiện tại cũng thế.....”

Hắn hơi chần chờ, thật cẩn thận mà nhìn Mạnh Lan Đình một cái, “Nhưng có một số việc, cũng không phải giống như em nghĩ..... Thí dụ như việc anh quyên tiền cho Chung tiểu thư, mặc kệ em tin hay không nhưng lúc ấy anh chỉ muốn nhìn phản ứng của em, anh lúc đó muốn nhìn thấy em ghen ghét..... Anh thật sự quá ngu xuẩn.”

Mạnh Lan Đình ngân ra.

“Anh không phải đang biện giải cho mình. Những việc anh đã làm trước đây đều là sự thật, anh không có gì để biện bạch hết. Anh xác thật là tên hồn đản, anh chỉ hy vọng em hiện tại cho anh một cơ hội để sửa chữa.”

Mạnh Lan Đình nhìn hắn, thấy hắn cúi đầu, hai mắt nhìn mình chăm chú.

“Buổi sáng hôm đó anh ở bên ngoài Chu gia chờ em, em mắng anh, nói không biết anh coi trọng em ở chỗ nào. Nói thật, chính anh cũng không biết, có lẽ ngay từ đầu, trừ bỏ bị em hấp dẫn thì anh còn có chút không chịu thua. Hiện tại, anh cũng không biết đây có được coi là yêu không, nhưng anh muốn có em, muốn mỗi ngày được nhìn thấy em, cùng em ở bên nhau, càng muốn đối tốt với em cả đời. Anh chưa từng có cảm giác với ai như vậy. Thật đấy, anh không lừa em.”

Hắn dừng lại.

Hai người dựa vào thật gần.

Nhiệt độ cơ thể nam nhân trẻ tuổi nóng đến đáng sợ, phảng phất cả người hắn là một mồi lửa, xuyên qua vải mỏng mà âm thầm tiến vào da thịt của cô.

Bên tai im ắng, Mạnh Lan Đình nghe được cả tiếng trái tim đập trong lồng ngực, không biết của hắn hay của mình.

Dưới ánh đèn nhu hòa, cô rụt cổ mà đứng, giống như một bông hoa súng lalendar lặng ở đó, áo ngủ vừa rồi vì giãy dụa mà mở ra chút, dưới cổ lộ ra một đoạn xương quai xanh xinh đẹp, xuống chút nữa, là nơi vạt áo che lấp, một mạt ám trầm, như ẩn như hiện.

“Lan Đình.....”

Phùng Khác Chi khẩn trương, cầm lòng không được mà giơ tay lên, đầu ngón tay nhẹ nhàng phết qua ngọn tóc mềm lạnh của nàng, đụng phải gò má nàng.

“Lan Đình.....” Hắn lại gọi một lần nữa, ở bên tai nàng nỉ non lặp lại, “Tên của em sao dễ nghe như vậy, giống như gọi mãi không chán..... Cầu xin em, cho anh một cơ hội để anh chứng minh cho em xem.....”

Gò má cô đỏ ửng, bị đầy ngón tay hắn chạm vào, giống như chạm phải một bông tuyết từ trên trời rơi nhẹ xuống.

Mạnh Lan Đình khẽ run lông mi, cả người đột nhiên thanh tịnh, lui về phía sau vài bước.

Bả vai Phùng Khác Chi giật giật, tựa hồ muốn đuổi theo.

“Anh đừng tới đây!” Mạnh Lan Đình lập tức nói.

Phùng Khác Chi lập tức ngừng lại.

Hắn đang theo đuổi mình. Nhưng Mạnh Lan Đình không sao tưởng tượng

được tình cảnh mình và Phùng Khác Chi ở bên nhau cả đời.

Nếu bởi vì nhất thời mềm lòng mà nhận lời hứa thì ngày sau chờ đợi nàng sẽ là cuộc sống thế nào chứ?

Nàng thích các công thức toán học, chúng nó đều có thể suy luận ra, được chứng minh, được nắm giữ. Nàng hy vọng tương lai của chính mình cũng là như thế. Đệ đệ đã không còn, nàng chỉ có thể tự mình bắt đầu một hành trình mới.

Đi du học chính là nằm trong dự kiến của nàng, cũng đủ để nàng bắt đầu một con đường mới. Còn sự theo đuổi của người trước mặt này rõ ràng đã vượt xa khả năng lý giải và nắm giữ của nàng.

Nàng không dám, cũng không muốn mạo hiểm đi đánh cuộc tâm tư của một lăng tử.

Nàng lấy lại bình tĩnh, nói: “Phùng công tử, tôi cảm ơn anh đã thăng thắn như vậy. Nhưng rất xin lỗi, kể cả anh không làm những thứ đó trong quá khứ thì anh cũng không phải người thích hợp với tôi. Anh không phải đối tượng lý tưởng cùng tôi trải qua quãng đời còn lại.”

Lời nàng nói thật nhẹ nhàng từng chữ lại rõ ràng và xuyên qua lỗ tai Phùng Khác Chi. Hắn không động, nhưng ánh mắt lúc trước còn nhu hòa, dần dần đọng lại.

“Là bởi vì Hề Tùng Chu sao?” Hắn dừng một chút, nhìn quanh bốn phía, tầm mắt rơi xuống lọ thủy tinh trên bàn, nhìn thoáng qua.

“Anh ta mới là đối tượng lý tưởng trong lòng em sao?” Hắn hỏi.

Phùng lão gia đối tốt với chính mình, các tỷ tỷ Phùng gia trong lòng cũng có chờ mong, đủ loại nhân tình, phảng phất hóa thành một cái lưỡi vô hình,

chậm rãi đem nàng thu vào, càng ngày càng lún sâu.

Đối với Mạnh Lan Đình mà nói, loại cảm giác này ở tối nay đã đạt đến đỉnh điểm, khi mà ánh mắt mọi người đều đổ dồn lên người nàng.

Nếu không nghĩ đi tiếp thì không bằng thừa dịp này nói hết với hắn, miễn cho tiếp tục kéo dài, với mình và hắn, còn có người nhà của hắn đều là gánh nặng ràng buộc.

Mạnh Lan Đình chậm rãi ngược mắt, nói: “Phùng công tử, có vẻ anh không biết, trước kia lúc tôi biết mình có một vị hôn phu đính ước từ nhỏ thì cũng từng tưởng tượng hắn sẽ là người thế nào. Mà sau khi biết anh thì anh với tưởng tượng của tôi cách xa nhau

quá nhiều. Nói thật, nếu tôi nghĩ đến chuyện tình cảm, thì người như Hề tiên sinh, xác thật thích hợp với tôi hơn anh nhiều.” Nàng rốt cuộc cũng trả lời nghi ngờ của hắn, cũng tình tưởng cảm giác được thân ánh của Phùng Khác Chi trở nên cứng đờ.

Trong phòng lại lâm vào lặng im.

Mạnh Lan Đình đứng đó một lúc lâu rồi đi qua bên cạnh hắn, mở cửa:
“Đã khuya rồi, mời anh đi cho, tôi muốn đi ngủ.”

Phùng Khác Chi chậm rãi xoay người, rốt cuộc cất bước, đi ra khỏi phòng. Ở một khắc đi ra khỏi cửa, hắn bỗng dừng chân.

Mạnh Lan Đình nhìn bóng dáng hắn.

“Mạnh Lan Đình, là anh không đủ thành ý hay không đủ hèn mọn mà em
đối xử với anh như vậy?”

Hắn quay mặt đi, hỏi từng chữ một, giọng nói có chút gian nan.

Mạnh Lan Đinh trầm mặc một lát, rũ mắt, nhẹ nhàng khép cửa lại. Nàng không biết Phùng Khác Chi vẫn đứng ngoài cửa hay đã nhanh chóng rời đi. Bản thân nàng thì dựa lưng trên cửa, không nhúc nhích, nhớ tới ánh mắt hắn quay đầu nhìn mình khi ra khỏi cửa thì cảm giác ngực như muỗi nổ tung. Nàng nhắm mắt một lát, chờ trận nhiệt ý trong ánh mắt kia dần tiêu tán mới đi trở về chiếc giường công chúa xinh đẹp rồi nằm xuống.

Phần còn lại của đêm này trôi qua thật bình lặng.

Buổi sáng hôm sau, Mạnh Lan Đinh cố ý ở trong phòng cọ xát một hồi lâu, phỏng chừng Phùng lão gia cùng nhi tử hắn là đã ăn xong bữa sáng thì mới đi xuống, lại biết được tin, hóa ra Phùng Khác Chi sáng sớm cũng đã đi rồi.

“Nói là về Thượng Hải có việc!” Phùng lão gia nói đến việc sáng sớm nhanh chóng rời đi, trong giọng nói mang theo oán giận cùng thất vọng.

“Có chuyện gì mà gấp như vậy, tối hôm qua còn không nói lời nào, sao sáng sớm đã đi! Ta nói đợi cháu xuống lầu nói lời chào rồi hẵng đi nó cũng không chịu!”

Mạnh Lan Đinh cảm thấy hơi hoi ngoài ý muốn, nhưng cũng âm thầm nhẹ nhàng thở ra, giống như không có việc gì mà bối Phùng lão gia một lát, sau đó liền nói lời cáo từ, nói nàng muốn về quê một chuyến.

“Cảm ơn bá phụ lúc trước đã nghe ngóng tin của em trai cháu ...” Nhắc tới đê đê, trong lòng nàng liền khổ sở. Nàng ngừng lại một chút.

“Năm trước khi cháu tới thì có chút vội vàng, trong nhà còn có chút việc chưa làm xong. Hiện tại cháu cũng nên đi về.”

Lúc này Mạnh Lan Đinh tới thì Phùng lão gia vốn là muốn lưu nàng ở lại lâu dài nên tự nhiên cực lực giữ lại.

Mạnh Lan Đinh uyển chuyển cự tuyệt, nhưng thái độ cũng kiên quyết. Phùng lão gia cũng thông cảm cho tâm tình của nàng, tuy luyến tiếc nhưng cũng không mạnh mẽ lưu người, còn nói sẽ cho người tiễn nàng một đoạn.

Phùng Lệnh Mỹ cùng mây tỷ tỷ hôm qua ngủ lại lúc này mới lục tục rời khỏi giường.

Thái độ của đệ đệ đối với Mạnh gia tiểu thư có sự thay đổi to lớn, phàm là người có mắt đều có thể nhìn ra.

Tối qua nhìn đệ đệ cùng Mạnh gia tiểu thư ra vào có đôi, tựa như một đôi bích nhân thì tất cả mọi người còn vui mừng, sau lưng đều bắt đầu dựng lõi tai mà chờ mong.

Không nghĩ tới mới qua một đêm mà đệ đệ thì sớm tinh mơ đã bỏ đi, còn Mạnh Lan Đinh cũng nói phải về quê quán.

Mấy người không hiểu ra sao, càng thêm thất vọng, nhưng trước mặt Mạnh Lan Đinh cũng không dám lộ ra.

Dưới sự lưu luyến của Phùng lão gia, Mạnh Lan Đinh ở Nam Kinh thêm một đêm, ngày hôm sau, nàng bước lên xe lửa về quê, trắn trọc mây ngày rồi cũng thuận lợi đến Huyện Thành quê nhà.

So với lúc nàng rời đi thì mới có nửa năm, nhưng một chuyến này về, đập vào mắt đều là cảnh còn người mất.

Trước khi đi Nam Kinh nàng cũng đã nói với vợ chồng giáo sư Chu là nàng muốn về quê nhà ôn tập, chờ tới tháng sau sẽ tham gia khảo thí.

Mạnh Lan Đinh tự đánh lên tinh thần, gấp mặt họ hàng rồi lại thê đệ lập một tấm bia cạnh mộ cha mẹ, xử lý ruộng đất và nhà ở.

Thời gian ở nơi này bình lặng như nước sâu, Mạnh Lan Đinh mỗi ngày vùi đầu ôn tập, lại không nghĩ nhiềuум chỉ chờ đến ngày liền đi thi.

Một tháng sau, vào sau giờ ngọ một ngày hè bình thường, trong viện ve kêu từng trận, Mạnh Lan Đinh mặc một kiện áo màu thiên thanh cũ, ngồi ở phía nam thư phòng ngày trước của phụ thân, vùi đầu vào bản nháp trên giấy, tính toán một vấn đề đã suy nghĩ hai ngày nay, đột nhiên linh quang vừa hiện thì có tiếng truyền đến.

“Mạnh tiểu thư, có điện báo! Là Thượng Hải gửi tới!”

Bưu cục của Huyện Thành rất kính trọng Mạnh gia, vừa thu được điện báo liền không quản trời nắng to mà lập tức đưa đến cho nàng.

Phong điện báo đột nhiên đến từ Thượng Hải này giống như một khối đá lớn hoàn toàn đánh vỡ tâm tình vốn đã bình phục của Mạnh Lan Đinh.

Đó là một tin tức tốt đến khiến nàng thấy như đang nằm mơ, đồng thời kèm theo đó là một cái tin tức xấu đến nàng không thể tưởng được.

Đệ đệ Mạnh Nhược Du mà nàng cho rằng đã chết thế nhưng lại có tin tức!

HẢI THƯỢNG HOA ĐÌNH

Bồng Lai Khách
www.dtv-ebook.com

Chương 61

Bóng đêm bao phủ, trong ngục của hiên binh Nam Kinh, một cánh cửa sắt bị mở ra. Ở góc tường cạnh cửa có một cây đèn tích bụi quanh năm, đèn phát ra ánh sáng ảm đạm, chiếu ra một thông đạo âm u hẹp dài phía trước.

Phùng Khác Chi phong trần mệt mỏi, đôi giày da trên chân đã dính đầy bụi đất, đạp trên thông đạo bốc mùi mốc meo, trải qua hàng loạt nhà giam đóng chặt cửa, cuối cùng ngừng ở trước cửa một gian nhà lao cuối cùng.

Người canh gác dùng chìa khóa mở khóa của cánh cửa kia. Phùng Khác Chi đẩy cửa, khom lưng đi vào, ngừng ở nhà đó.

Nơi này đề phòng nghiêm ngặt, toàn giam giữ trọng phạm, lúc trời tối trong phòng giam liền đen như mực, cơ hồ không thấy bất kỳ ánh sáng nào.

Người canh gác ân cần mà tiến vào, cao cao giơ lên ngọn đèn cầm trong tay, thay hắn chiếu sáng nhà tù.

Nhà tù thấp bé mà nhỏ hẹp, trên mặt đất dựa vào góc tường có một người đang nằm, thân thể cuộn tròn, vẫn không nhúc nhích.

“Cửu công tử, người cậu muốn tìm chính là hắn, hung phạm vụ ám sát năm trước chính là tên này, đã ở đây đúng một năm……” Tên canh gác ở một bên giải thích, rồi tiến lên, nhấc chân đá đá tù nhân trên mặt đất, “Uy, đứng lên, đừng giả chết!”

Người trên mặt đất vẫn không nhúc nhích, phảng phất đã hôn mê rồi.

Phùng Khác Chi để tên canh gác kia lui đi, chính mình tiến lên, khom lưng duỗi tay đem người trên mặt đất lật lại, cầm đèn, nhìn sát khuôn mặt kia.

Mặt người nọ bị chiếu sáng.

Đây là một khuôn mặt thiếu niên tuổi trẻ, còn lộ ra vài phần non nớt. Tóc bởi vì lâu không được xử lý nên đã bết vào nhau, hỗn độn bất kham. Người càng gầy đến da bọc xương, nhưng ngũ quan vẫn đoan chính, không khó nhìn ra trước đây hắn là người có dung mạo xuất sắc.

Phùng Khác Chi cầm bờ vai của hắn, đem người xoay lại, thấy cổ hắn mềm mại gục xuống. Đèn để sát vào mới thấy sắc mặt hắn tái nhợt, không có nửa điểm huyết sắc, hai mắt nhắm nghiền, vẫn không nhúc nhích.

Phùng Khác Chi nhìn chăm chăm gương mặt trong chốc lát, giơ tay sờ sờ trán hắn, lại lật mí mắt lên xem, quay đầu nhìn về phía tên canh gác: “Bệnh đã bao lâu?”

“Chắc nửa năm ——” Tên canh gác vội trả lời.

Tội phạm bị đưa đến đây thông thường chỉ có hai kết cục, nếu thích hợp công khai thẩm án thì sẽ lên tòa án đặc biệt, bị tuyên cáo tử hình, Nếu không thích hợp công khai thẩm án thì sẽ bị nhốt ở đây để tự sinh tự diệt. Chết rooif thì kéo ra ngoài chôn, đem hồ sơ thủ tiêu, dấu vết của người đó trên thế giới này sẽ hoàn toàn biến mất.

Hiển nhiên, thanh niên trên mặt đất này phạm phải việc không thể công khai thẩm án, vì thế để đán người này bị

bệnh chết là kết cục tốt nhất.

Đối với cách làm trong ngục giam này, Phùng Khác Chi tự nhiên sẽ không xa lạ. Hắn chưa nói gì, chỉ hơi hơi nhăn mày, lần nữa nhìn vào khuôn mặt có

vài điểm quen thuộc của người nằm trên mặt đất rồi đứng dậy.

“Đổi phòng giam có điều kiện tốt hơn cho hắn, lập tức kêu bác sĩ tới, xem bệnh cho hắn!”

“Vâng, vâng, chúng tôi sẽ làm ngay, làm ngay……” Tên canh gác cũng không biết thanh niên đang nằm trên mặt đất này có mối quan hệ sâu xa gì với Phùng Khác Chi nhưng nếu hắn đã phân phó như thế thì tự nhiên bọn họ phải làm theo. Rốt cuộc, đây chính là người mà cả Trương tư lệnh cũng phải nể tình không dám trêu vào.

Ngày hôm sau, Phùng Khác Chi xuất hiện trong văn phòng Trương tư lệnh của Hiến Bình đoàn.

Sau khi chiến thắng hội thi quân sự thì lão Trương lúc ấy rất được báo chí tung hô, ở trong quân cũng được một phen nở mày nở mặt. Vì thế bây giờ thấy Phùng Khác Chi thì quả thực còn thân hơn so với thấy con trai ruột, vội lôi kéo hắn ngồi xuống.

“Không phải cậu về Thượng Hải rồi sao? Khi nào thì về Nam Kinh? Lúc nào gặp cha cậu thì cho ta gửi lời hỏi thăm, lão nhân gia ngài ấy chính là tôn đại Phật, hiện tại lại ẩn mình, ta muốn đến thăm cũng chẳng vào được cửa.”

Lão Trương tự mình rót trà cho hắn, vui tươi hơn hẳn mà nói.

Phùng Khác Chi tiếp chén trà, nói lời cảm tạ.

“Ngồi, ngồi đi. Người dưới nói tối qua cậu tới, có việc gì sao?” Lão Trương hỏi.

“Vâng. Thật không dám giấu diếm, sáng nay tôi đến tìm tư lệnh là muốn một người.”

Lão Trương nhìn hắn một cái: “Ai?”

“Tôi hôm qua tôi đi xuống là muốn nhìn người kia.”

Lão Trương chần chờ một chút.

Tháng sáu năm trước xảy ra một vụ ám sát làm cả nước khiếp sợ. Lúc ấy, một vị quan chức ngoại giao của Nam Kinh đi ra ngoài thì bị hai tay súng ám sát. Quan viên kia trúng đạn bỏ mình tại chỗ. Một sát thủ bị đánh gục tại chỗ còn người còn lại bị thương rồi bị bắt.

Vị quan lớn bị giết kia là người theo phái chủ hòa, vụ án lúc ấy nhận được sự chú ý của cả nước. Dư luận đồng tình với sát thủ, thậm chí có trầm trồ khen ngợi, hô hào Nam Kinh thuận theo dân tình, ban cho đặc xá. Nhưng người bị giết dù sao cũng là quan lớn, huống hồ, đánh hay không đánh thì hiện giờ cũng chưa định.

Hung thủ phạm vào chính là trọng tội. Một bên là pháp luật cùng với áp lực phái chủ hòa, bên kia là lòng dân mãnh liệt. Bên trên vẫn mãi do dự, cuối cùng quyết định chọn cách ‘kéo dài’, vừa không thẩm phán, cũng không đặc xá, đem sát thủ dẫn độ đến Hiến Bình Bộ Tư Lệnh ở Nam Kinh, giữ trong nhà giam đặc biệt, đến giờ vẫn không làm gì.

Lão Trương không nghĩ tới, Phùng Khác Chi hiện tại làm sao đột nhiên lại hướng mình muốn người này.

“Khác Chi, hắn chính là trọng phạm trong vụ ám sát năm trước, lúc ấy cả nước đều biết.....”

“Án này là muốn công khai thẩm án sao?”

“Cũng không phải.....”

Phùng Khác Chi cười: “Vậy là tốt rồi. Tư lệnh cho tôi mặt mũi, đem người cho tôi, ông đưa một phạm nhân tử hình vào thế tội, nói là bệnh đã chết thì không phải là xong sao?”

Lão Trương vẫn do dự thì Phùng Khác Chi đã buông chén trà, nói “Tư lệnh chẳng lẽ không tin tôi?”

“Ai, không đúng không đúng! Cậu đừng hiểu lầm!”

Chuyện như vậy, lão Trương ngựa quen đường cũ, tự nhiên không phải lần đầu tiên làm. Nhưng việc này lúc đó có ảnh hưởng quá lớn, hung phạm kia không phải phạm tội bình thường. Lão Trương vì thế không dám dè dặt thả người.

Nhưng Phùng Khác Chi duỗi tay như thế thì hiển nhiên là nhất định phải có được người này, một từ “Không” ông ta nói không nên lời.

Lúc ông ta còn đang do dự thì Phùng Khác Chi đã từ trên ghế đứng dậy, đi đến bên cạnh ông ta.

“Trương tư lệnh, nghe phía trên đâu năm có phê chuẩn quân phí cho bộ đội hiến binh, gia tăng một khoản gọi là “Băng

bổ” phí. Hiện tại thời tiết nóng như thế, mấy ngàn người của tôi cả ngày huấn luyện, nóng đến sấp lè lưỡi như chó rồi, nhưng chẳng thấy trợ cấp gì cả. Một chỗ của tôi tự nhiên không có nhiều, nhưng cả nước hai mươi mấy tỉnh, vậy số tiền này sợ là không ít rồi?”

Lão Trương sững sốt.

“Tôi còn nghe nói, phụ trách hậu cần chính là cậu em vợ của tư lệnh ngài, có cần gọi ông ta tra lại xem chỗ nào thiếu hụt để còn bổ sung không?”

Lão Trương hoảng sợ.

Câu em vợ mình cắt xén phí quân dụng, ông ta không phải không biết, nhưng lão bà trong nhà lại che chở, ông ta cũng không có cách nào, chỉ cần không phải quá mức, thì chỉ có thể mắt nhắm mắt mở.

Ông ta nhanh chóng nhìn ra cửa, trên mặt lộ ra tươi cười, đè thấp giọng nói: “Đừng nóng vội đừng nóng vội, yên tâm, hôm nay tôi liền tra ra, sẽ mau chóng bồi hoàn, một xu cũng không thiếu! Người kia cậu mang đi là được, cậu chỉ cần bảo đảm không nói ra ngoài thì bên này tôi tuyệt đối sẽ không có vấn đề.”

Phùng Khác Chi lúc này mới lộ ra mỉm cười, gật gật đầu: “Vậy thì tốt, đã ta tư lệnh tạo điều kiện thuận lợi, người tôi liền mang đi. Tôi cũng thay anh em bên dưới cảm ơn tư lệnh đã quan tâm đến việc nhỏ này.”

“Việc tôi phải làm, phải làm thôi.....” Lão Trương xoa xoa mồ hôi trên đầu, cười ha ha, rồi nhanh chóng tiễn người ra ngoài, xoay người trở về, sắc mặt xanh mét mà gọi điện thoại, rống lên với bên kia: “Ngươi con mẹ nó muốn chết sao? Đến tiền của Phùng gia lão cừu bên kia đều dám cắt xén?”

Câu em vợ ông ta hoảng sợ: “Chỗ khác em lấy một ít, chứ ở chỗ cậu ta cho em mười lá gan em cũng không dám động, tất cả đều phát xuống mà!”

Lão Trương cứng đờ.

“Ngươi con mẹ nó cẩn thận cho ta! Lại có lần nữa thì lão tử một phát bắn chết ngươi!” Nói xong, ông ta dập luôn điện thoại.

.....

Một tháng trước, Phùng Khác Chi cầm giấy thông hành chạy đến Quan Khẩu, tra ra tình huống chiến dịch năm đó, có được danh sách toàn bộ những người may mắn sống sót, theo sau điều tra, vận dụng nhân thủ, ngày đêm từng bước điều tra, ba ngày trước rốt cuộc tìm được một kẻ còn sống có quen

biết Mạnh Nhược Du. Sau khi cho người khống chế thì hắn suốt đêm chạy đến thăm vấn.

Đối phương lúc trước từng là một thành viên tổ chức yêu nước, từng tham gia chiến dịch trường thành, nhưng hiện tại bắt đầu làm buôn bán.

Đối mặt với câu hỏi của Phùng Khắc Chi, hắn rất nhanh đã khai toàn bộ.

Mấy năm trước, hắn cũng giống rất nhiều thanh niên hiện tại, nhiệt huyết với việc nước, chẳng những bí mật tham gia tổ chức ám sát, mà còn lên chiến trường đánh nhau, có quen biết với Mạnh Nhược Du.

Mạnh Nhược Du am hiểu kỹ thuật, lại biết sửa chữa thiết bị nhưng lúc thiếu người bị phái đi thế thân, mà hắn chính là trợ thủ.

Có một ngày, hai người đang chuyển thiết bị thì bị một quả đạn lạc tập kích. Mạnh Nhược Du bị thương ở đầu, hôn mê không tỉnh, hắn cũng bị trọng thương, không thể di động.

Năm tại chỗ hai ngày thì bọn họ được một người dân đi ngang qua cứu lên, chờ dưỡng thương tốt thì trận chiến cũng đã xong.

Vết thương của hắn tốt, nhưng vết thương của Mạnh Nhược Du lại để lại di chứng, bởi vì não bộ chịu chấn động kịch liệt nên tạm thời không nhớ ra chuyện trước đây, càng không biết sau này mình sẽ về đâu. Vì thế hắn liền đem Mạnh Nhược Du tiến cử vào tổ chức, tiếp nhận kế hoạch ám sát bí mật kia.

Một khi thực thi kế hoạch, người thực hiện phải chuẩn bị tinh thần sẽ hy sinh. Trải qua lần sống chết trước đó hắn đã sợ hãi. Hắn lặng lẽ lùi bước, mà Mạnh Nhược Du cùng một thành viên khác thì chấp nhận thực hiện kế hoạch, muốn lấy máu của mình để cảnh tỉnh thế nhân.

Sau đó liền xảy ra vụ án chấn động cả nước kia. Một xã viên hy sinh ngay tại chỗ còn Mạnh Nhược Du bị bắt, ngay sau đó, những thành viên còn lại của tổ chức cũng bị truy nã lùng bắt, bị tuyên bố là phi pháp.

Hắn đào tẩu trở về quê quán, một lần nữa đổi tên làm người bình thường.

Từ đầu năm trước cho đến giờ hắn không ngừng nhìn thấy tin nhắn tìm Mạnh Nhược Du ở trên báo, nhưng sợ liên lụy người thân nên vẫn không liên lạc, cho tới bây giờ.

Phùng Khắc Chi buông người, suốt đêm chạy về Nam Kinh, tối qua mới vào ngục thăm người rồi hôm nay mở miệng muốn thả người.

Từ Bộ Tư Lệnh đi ra, hắn không về nhà, xoa xoa khuôn mặt mệt mỏi vì bôn ba nhiều ngày, hắn xoay người liền đến nhà ga, lại lần nữa về Thượng Hải.

.....

Mạnh Lan Đình thu được điện báo là do Trương Khuê Phát của Hiến Bình Bộ Tư Lệnh ở Long Hoa gửi đến. Trong điện báo hắn nói phát hiện một người giống với Mạnh Nhược Du, người vẫn còn sống, hơn nữa, còn bị định tội tử hình.

Hiện tại, nghi phạm đã bị chuyển đến Hiến Bình Bộ Tư Lệnh ở Long Hoa.

Chỉ có hai câu không đầu không đuôi như thế. Một phong điện báo như vậy đối với Mạnh Lan Đình mà nói lại là một chấn động thật lớn.

Mạnh Lan Đình lập tức buông xuống hết thảy, cùng ngày liền chạy tới nhà ga Huyện Thành mà mua vé đi Thượng Hải.

Cách một ngày, đến chạng vạng ngày thứ ba, hai chân nàng rốt cuộc đã

đặt trước cỗng lớn của Hiến Bình Bộ Tư Lệnh, tìm thư ký Trương.

HẢI THƯỢNG HOA ĐÌNH

Bồng Lai Khách
www.dtv-ebook.com

Chương 62

Загрузка...

Chương 62

HẢI THƯỢNG HOA ĐÌNH

Bồng Lai Khách
www.dtv-ebook.com

Chương 63

Lão Diêm cẩn thận mà lái xe, một đường không ngừng ngó ngó trộm Mạnh Lan Đinh, thấy nàng có bộ dạng lo lắng thì đến tận bệnh viện mới nhỏ giọng nói: “Mạnh tiểu thư, lúc trước là tôi trộm đi theo cô, còn bảo Hồ thái thái lưu ý đến cô, chuyện này cô đừng giận.”

Mạnh Lan Đinh hiện tại đâu còn lòng dạ nghĩ đến cái đó, huống chi nàng đã sớm biết ông ta là được ai phân phó, vì thế cũng chẳng giận. Thấy hắn nhìn chính mình, thần sắc bất an thì nàng miễn cưỡng lộ ra tươi cười: “Không sao, đều qua rồi.”

Lão Diêm chần chờ rồi nói: “Hiện tại tôi mới suy nghĩ cẩn thận, hóa ra Cửu công tử cậu ấy..... Đối với Mạnh tiểu thư cô rất thật tâm..... Nếu đắc tội cô thì cô cũng đừng tức giận cậu ấy..... Cửu công tử từ nhỏ đến lớn, rất bướng bỉnh, cũng không ít lần bị lão gia mắng, nhưng vẫn đối xử rất tốt với hạ nhân..... Tháng trước không thấy cậu ấy đâu, tôi còn nghĩ không biết cậu ấy đi đâu, hiện tại xem ra, đại khái là đi tìm đệ đệ cho cô..... Cũng không biết cậu ấy tìm đâu ra, Chỉ mong người nợ chính là đệ đệ của Mạnh tiểu thư.....”

Lão Diêm lải nhải.

Mạnh Lan Đinh lại lần nữa giật giật khóe miệng.

Lão Diêm phảng phất hoàn toàn nhẹ nhàng thở ra, nói: “Tôi biết Mạnh tiểu thư là người tốt, cô đừng vội, sắp tới bệnh viện rồi.” Nói xong ông ta chạy nhanh hơn.

Đến được bệnh viện thì đã là rạng sáng, chung quanh im ắng, ở cổng lớn của bệnh viện đa có người đang chờ, thấy lão Diêm đưa người tới thì hỏi “Là Mạnh tiểu thư sao”, nghe đáp lời thì không nói gì nữa mà vội mang nàng đi vào, đến lâu sau, thì mở cửa một căn phòng bệnh cao cấp ra rồi bước vào.

Nơi đó còn có một người khác mặc thường phục đang canh giữ, nói: “Người ở bên trong. Mạnh tiểu thư đi vào thôi.”

Mạnh Lan Đình ngừng cửa phòng bệnh, khẩn trương khiến tay đỗ đầy mồ hôi.

Nàng lấy lại bình tĩnh, xuyên qua cửa kính thủy tinh nhìn vào.

Trên giường bệnh là một người trẻ tuổi, trên tay treo bình nước đang truyền, mắt nhắm lại, không nhúc nhích, giống như đang ngủ.

Tuy rằng người này hiện tại gầy đến cơ hồ không ra hình người nhưng một khắc nhìn thấy hắn Mạnh Lan Đình vẫn nhận ra. Hốc mắt nàng nóng lên, đẩy cửa ra, chạy vội đến trước giường bệnh, nâng lên tay run run, nhẹ nhàng mở cổ áo hắn ra, thấy được nốt ruồi nho nhỏ quen thuộc kia.

Mọi thứ đã rõ ràng.

Từ lúc thu được điện báo, thăng đến một lát trước nàng vẫn bị loại khat vọng lại lo được lo mất này hành hạ, nhưng tại một khắc này rốt cuộc chúng nó đã tan thành mây khói.

Người trẻ tuổi gầy tro xương trước mắt này chính là đệ đệ Mạnh Nhược Du mất tích của nàng! Là người thân duy nhất còn lại trên đời này của nàng!

Tìm lâu như vậy, lần lượt hy vọng lại tuyệt vọng tra tấn, cuối cùng thì hắn cũng trở lại.

Hắn còn sống.

Mạnh Lan Đình run rẩy dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt tiêu tụy thon gầy của đệ đệ, rốt cuộc nhịn không được, ôm lấy bờ vai của hắn, mặt đè ở ngực hắn mà thấp giọng khóc.

Một vị bác sĩ mang theo y tá đi vào kiểm tra, đổi thuốc cho bệnh nhân.

Mạnh Lan Đình lau nước mắt, hướng bác sĩ cảm ơn, còn hỏi thăm tình hình của đệ đệ, biết được hắn tuy còn chưa tỉnh lại nhưng bệnh tình so với khi mới tới đã ổn định không ít, hai ngày nay, tùy thời có thể tỉnh lại, lại chữa trị một thời gian nữa là có thể khỏi hắn.

Mạnh Lan Đình hoàn toàn yên tâm, luôn cảm tạ mãi, tiễn bác sĩ đi xong liền an vị bên cạnh giường, nắm lấy tay Mạnh Nhược Du, nghe tiếng hít thở vững vàng của hắn, nhìn đệ đệ mới tìm lại được mà lòng tràn ngập biết ơn.

Thời gian từng giây trôi qua, nước muối đã truyền xong, Mạnh Lan Đình nhổ kim tiêm, cứ như vậy thủ bên giường bệnh một đêm. Thẳng đến khi trời sáng, nàng mới ghé vào mép giường mà ngủ. Trong lúc mơ màng, nàng cảm thấy bên cạnh có gì đó khiến nàng giật mình, theo bản năng mà lập tức mở to mắt, thấy mình lại nằm trên giường bệnh, còn đắp chăn.

“Nhược Du!” Mạnh Lan Đình theo bản năng mà kêu một tiếng, lập tức ngồi dậy.

“Chị!”

Một tiếng khàn khàn, mang theo một chút run rẩy vang lên bên tai.

Mạnh Lan Đình quay đầu, thấy đệ đệ đang nắm tay mình, an vị ở chỗ tối qua nàng ngồi, nhìn nàng.

Sắc mặt của hắn vẫn tái nhợt, nhưng tinh thần thoát nhìn vẫn tốt, trên mặt mang theo tươi cười, hai mắt vui sướng, ánh mắt sáng lấp lánh, phảng phất trong đó ẩn giấu hai ngôi sao trời, giống như đúc bộ dáng nho nhỏ trong ký ức của Mạnh Lan Đình.

Mạnh Lan Đình yên lặng nhìn đệ đệ đang hướng chính mình cười, không có phản ứng.

“Chị, em khá hơn nhiều rồi, chị đừng lo lắng ——”

Mạnh Lan Đình vẫn không lên tiếng như cũ.

Ánh mắt hân hoan của Mạnh Nhược Du chậm rãi tan đi, thay vào đó là một loại áy náy xen lẫn chột dạ. Giống như khi còn nhỏ làm sai việc gì bị Mạnh Lan Đình bắt lấy vậy.

“Chị —— thực xin lỗi, em biết nương và chị nhất định sẽ lo lắng…… Em đã không sao, chị đừng lo lắng…… Nương hiện tại còn ở nhà sao? Thân thể thế nào……” Hắn chần chờ rồi mới lấy hết can đảm, nhỏ giọng hỏi.

“Bang” một tiếng.

Mạnh Lan Đình rút bàn tay mà đệ đệ đang nắm về, hung hăng đánh hắn một bạt tai. Một cái tát này cơ hồ dùng toàn bộ khí lực nàng có.

Trên một bên mặt của Mạnh Nhược Du nổi lên mẩu dấu tay đỏ. Hắn vì suy yếu nên bị nàng đánh đến bỗ nhào vào một bên mép giường.

Từ nhỏ đến lớn, tình cảm hai người thân thiết, đây là lần đầu tiên, Mạnh Lan Đình động tay đánh đệ đệ của mình, lại còn đánh mạnh như thế.

Mạnh Nhược Du chậm rãi đứng thẳng người, “Chị, em biết, em đã cô phụ kỳ vọng của chị và nương, em thật có lỗi với hai người. Chị đánh em là đúng

lắm, nếu chị chưa hết giận thì cứ đánh tiếp.....”

Hắn bắt được tay tý tý, để nàng lại đánh mình.

Mạnh Lan Đình đỏ hốc mắt. Nàng nâng tay lên, nhưng lúc này cánh tay lại vô lực mà rũ xuống.

“Nhược Du, người em phải xin lỗi không phải chị, là nương. Năm trước bà bị bệnh, khi đó chị đã mất liên lạc với em, nhưng chị sợ bà lo lắng nên giấu bà nói em vẫn đang ở trường học, việc học rất bận. Nương sợ em lo lắng nên bảo không cần báo cho em, còn nói bệnh của mình sẽ khá hơn.....”

Nàng lâ chã rơi lệ.

“Cuối cùng bệnh của bà không đỡ, trước khi đi, còn đối với em nhớ mãi không quên. Bà đâu biết con trai của mình đã mất tích.”

Mạnh Nhược Du vẫn không nhúc nhích, giống như hóa đá, mãi lâu sau hắn mới quỳ trên mặt đất, dập đầu, thất thanh khóc rống.

Mạnh Lan Đình ngồi ở mép giường, nhìn đê đê dập đầu mà rơi lệ, từ trên giường bò xuống đỡ lấy hắn.

“Nương đã đi rồi. Chị đánh em một cái tát vừa rồi chính là đánh thay nương. Em còn sống thì tốt, nương tức giận xong rồi sẽ tha thứ cho em. Nhược Du, em đã trưởng thành, có ý nghĩ của chính mình, chị cũng không muốn, và sẽ không ngăn cản em. Nhưng chị không hiểu, kể cả em có sợ chúng ta ngăn cản thì chẳng lẽ em không thể gửi tin cho chúng ta sao? Em cứ thế không nói một tiếng đã về nước, lên chiến trường, em có nghĩ đến người trong nhà phải làm sao không?”

Mạnh Nhược Du ngây呆.

“Chị, em bỏ dở việc học về nước, vốn là muôn về nhà trước, để được chị và mẹ thông cảm. Nhưng người ở trên thuyền, em nghe thấy đài nói tình hình chiến sự căng thẳng ở phía

bắc, viện quân bất lực nên mới cùng mấy người trên thuyền, quyết định rời thuyền liền đi lên phương bắc, tình nguyện tham chiến. Lúc rời thuyền, em từng đến bưu cục gửi một phong thư mong mọi người thông cảm. Sau đó lại bị đạn pháo bắn vào, khiến đầu tổn thương, lúc tỉnh lại thì cái gì cũng mơ hồ, nghĩ không ra. Em không biết mình từ đâu tới đây, cũng không biết về sau nên đi nơi nào, cứ như vậy mà em gia nhập đoàn quân kháng chiến.. Sau khi bị bỏ tù, em sinh bệnh thì đầu óc mới dần rõ ràng lại, liên tiếp nhớ lại chuyện trước kia, muôn truyền tin cho mọi người như lại sơ liên lụy đến người nhà.....”

“Chị, tha thứ cho em. Em đã để mọi người lo lắng.....” Mạnh Nhược Du quỳ gối lê tới trước mặt nàng, ngửa mặt nhìn nàng, hai mắt đỏ bừng.

Mạnh Lan Đình lại lần nữa rơi lệ, tâm đã mềm đến rỗi tinh rỗi mù, một bên thay đệ đệ lau nước mắt, một bên gật đầu.

“Sau này em làm gì cũng nhất định phải nói cho chị biết, nhớ chưa?”

Mạnh Nhược Du đỏ mắt mà dùng sức gật đầu.

Mạnh Lan Đình rốt cuộc ngừng khóc, để đệ đệ nắm trở lại trên giường, rồi lại kêu bác sĩ đến kiểm tra cho đệ đệ.

Mạnh Nhược Du rốt cuộc tuổi trẻ, thân thể tốt, một năm lao ngục này tuy suýt cướp đi mạng hắn nhưng sau khi được điều trị tốt thì thân thể hắn dần khôi phục.

Mạnh Lan Đình biết đệ đệ trên người mang trọng tội, ngoài cửa ngày đêm đều có người canh gác, hắn là đang trông coi hắn, vì thế nàng cũng không dám thông báo cho vợ chồng giáo sư Chu. Suốt thời gian này nàng vẫn một

mình ở lại bệnh viện mà ngày đêm che chở cho đệ đệ.

Cứ thế, hai tuần trôi qua, có một ngày bác sĩ nói người bệnh đã có thể xuất viện, sau khi trở về uống chút thuốc, tĩnh dưỡng một thời gian là thân thể có thể hoàn toàn khôi phục.

Mạnh Lan Đình thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhưng theo đó lại là một nỗi lo lắng cùng bất an. Thời gian này nàng một lòng chiểu cõi đệ đệ, không nghĩ đến, cũng cõi tình không dám nghĩ đến chuyện bên kia của Phùng Khác Chi. Hắn cũng không lộ diện, càng không có tin tức gì mới.

Hiện tại thân thể đệ đệ đã khôi phục chút, vì thế vẫn dễ trực tiếp ở trước mặt chính là hắn sẽ đi đâu.

Trở lại ngục giam hay có xử lý khác?

Nàng sợ không dám chủ động đi hỏi, cũng không dám lộ ra lo lắng trước mặt đệ đệ, thăng đến hôm nay khi nàng đút cháo cho đệ đệ mới nghe thấy hắn nói: "Chị, em phạm vào trọng tội, thẩm phán nói rất có khả năng sẽ tử hình. Bọn họ không đưa em lên tòa, cứ thế nhốt lại, hắn là muốn em chết ở bên trong. Em vốn cho rằng mình sẽ không bao giờ nhìn thấy mặt chị nữa. Chị làm sao biết em ở đó? Ai đã đem em thả ra vậy?"

Mạnh Lan Đình hơi hoảng hốt, giương mắt lại thấy đệ đệ đang nhìn chính mình, ánh mắt mang theo nghi ngờ, hàm hàm hố hố mà nói: "Là con trai của một người bạn của cha chúng ta.....Ai chứ?" Hắn truy vấn, mang theo chút tò mò.

"Em đừng động, trước đem bệnh dưỡng cho tốt đã....."

"Có thể đem em từ nơi đó đưa ra..... Còn là nhi tử của bạn cũ của cha....." Mạnh Nhược Du có vẻ có chút khó hiểu, sau khi suy nghĩ thì đột nhiên ngược mắt, "Là Phùng gia? Là tỷ phu có hôn ước với chị từ nhỏ sao?"

Mạnh Lan Đình đột nhiên nhảy dựng.

“Là anh ta nhưng em đừng nói bậy, không có tý phu gì, hôn ước vốn không tính, cũng đã giải trừ rồi, chị và anh ta không có quan hệ gì cả.”

Mạnh Nhược Du có vẻ giật mình, hoang mang mà nhìn nàng: “Vậy anh ấy sao còn giúp thả em ra?”

Mạnh Lan Đình không sao trả lời được, đành đem cháo đặt vào tay hắn, “Em tự ăn đi, chị đi hỏi bác sĩ xem ngày nào em có thể xuất viện.”

Nàng đứng lên, xoay người ra khỏi phòng bệnh, lại thấy thư ký Trương tới, đang ngồi ở ghế ngoài cửa. Nàng sững sốt hướng ông đi đến.

Thư ký Trương đứng dậy, đem Mạnh Lan Đình dẫn tới một góc của bệnh viện, nhìn trước nhìn sau rồi lộ ra nụ cười, đè thấp giọng nói: “Mạnh tiểu thư, chúc mừng cô, án của lệnh đệ đã bị hủy bỏ, sau này sẽ không có việc gì nữa.”

Mạnh Lan Đình ngây ra, nhất thời không thể tin được vào lỗ tai mình.

“Chỉ là có vài lời nhờ Mạnh tiểu thư chuyển cáo đến lệnh đệ, sau này, nhất thiết không thể tái phạm chuyện tương tự.”

Mạnh Lan Đình rốt cuộc hồi phục tinh thần, vội vàng gật đầu: “Tôi đã biết!”

“Chi phí năm viện đều đã được thanh toán, ngày nào tiện thì cô có thể trực tiếp đón cậu ta về nhà.”

Mạnh Lan Đình trong lúc nhất thời nói không nên lời, sau khi lấy lại bình tĩnh thì hướng ông ta nói lời cảm ơn.

“Ai ai, tôi cũng không dám kể công.” Thư ký Trương vội vàng xua tay, “Tôi chỉ làm một việc truyền lời này thôi. Dù sao cũng chúc mừng cô, Mạnh

tiểu thư, chuyện này cứ kết thúc ở đây thôi, tôi chỉ là đến báo cho cô một tiếng. Tôi còn có việc, xin đi trước. Mạnh tiểu thư đừng bước, không cần phải tiễn.” Thư ký Trương nói xong liền rời đi.

Buổi chiều hôm đó Mạnh Lan Đình một mình ngồi ở hành lang bệnh viện, nhìn cây ngô đồng tươi tốt chìm đắm trong ánh mặt trời bên ngoài cửa sổ, xuất thần một lúc lâu.

Ngày hôm sau, Chu thái thái biết được tin tức thì lập tức chạy đến bệnh viện, đem Mạnh Nhược Du đón về nhà.

Mạnh Lan Đình che giấu việc đệ đệ bị vào tù cùng với khoảng thời gian trải qua trong đó, chỉ nói hắn bị đạn pháo bắn vào đầu, nhớ không ra chuyện cũ, lại lưu lạc bên ngoài, một thời gian trước mới tỉnh táo lại, liên hệ với mình, lúc này hai người mới được đoàn tụ.

Chu thái thái nghe xong thì kinh hỉ và cảm thán không thôi.

Chạng vạng cùng ngày, Hề Tùng Chu nghe tin cũng vội vàng tới, biết thân thể Mạnh Nhược Du đã không còn trở ngại thì cũng vui sướng thay Mạnh Lan Đình không thôi.

Một đêm này Mạnh Lan Đình có trăm mối suy nghĩ ngỗn ngang, trằn trọc không ngủ được, cứ thế cho đến tận hùng đông.

Ngày hôm sau, nàng tránh Chu thái thái, ra khỏi Chu gia, đi vào bốt điện thoại, đánh số gọi đến Bộ Tư Lệnh Hiến Binh.

Phùng Khắc Chi nhận điện thoại, “Có chuyện gì?” Giọng hắn vô cùng lanh đạm.

“Phùng công tử, buổi tối nay anh có rảnh không? Tôi muốn hẹn gặp anh.” Mạnh Lan Đình báo lên địa chỉ.

Đầu dây bên kia trầm mặc, không nói gì.

“Tôi sẽ chờ anh.” Mạnh Lan ĐÌnh nhẹ nhàng treo điện thoại, xoay người
đi ra khỏi bốt điện thoại.

HẢI THƯỢNG HOA ĐÌNH

Bồng Lai Khách
www.dtv-ebook.com

Chương 64

Chạng vạng ngày hè không còn nóng như giữa trưa nữa. Gió thổi đến, tuy còn mang theo chút ẩm áp ban ngày nhưng cũng không nóng nực, khiến người ta cơ hồ không chịu nổi như ban ngày.

Sáu giờ, Mạnh Lan Đinh tắm rửa, thay bộ váy mà trước đây Phùng Lệnh Mỹ đưa cho nàng nhưng nàng chưa mặc bao giờ, chải vuốt mái tóc hiện tại đã dài đến vai, nhìn gương rồi quét một tầng son nhàn nhạt trên môi, cuối cùng đứng trước gương ngắm chính mình.

Nàng chưa từng mặc đồ màu hồng. Bởi vì đặc thù nghề nghiệp nên từ trước nàng đều có thói quen ăn mặc già dặn, lại cũng cảm thấy màu sắc như hải đường này quá mức kiêu nộn, không thích hợp với chính mình, mà nàng cũng không mặc được.

Nhưng hôm nay mặc vào bộ váy này thì thoát nhìn cũng không có cảm giác quá đột ngột gì.

Mạnh Lan Đinh thu hồi ánh mắt, đi ra ngoài nói với Chu thái thái là nàng ra ngoài về muộn. Nàng nói có mấy học sinh mời mình buổi tối đi xem phim, sau đó nàng mới mang theo chìa khóa đi ra ngoài, để Chu thái thái không cần chờ cửa mình.

Chu thái thái tuy rằng có điểm ngoài ý muốn với chuyện này cùng với hành động khác thường đêm nay của nàng nhưng vốn cũng đau lòng nàng thời gian này vất vả, hiện tại đệ đệ đã tìm được nê bà rất cao hứng. Bà đánh giá nàng một cái, cười nói: “Nên trang điểm như vậy, thoát nhìn mới giống

tiểu thư trẻ tuổi. Trước kia cháu mặc già dặn quá. Ta còn chưa nói nhưng có khi tính tình cháu còn già hơn ta. Yên tâm đi đi, cháu cứ lo đi chơi, ta sẽ chăm sóc cho Nhược Du.”

Mạnh Lan Đinh cười hướng Chu thái thái nói lời cảm tạ rồi đi ra khỏi Chu gia.

6 giờ rưỡi là nàng tới đường ái mộ lộ, ngừng đúng nơi mà nàng ngồi khóc khi Phùng Khác Chi nói với nàng đệ đệ đã chết.

Vì bây giờ là kỳ nghỉ hè nên trên con đường này có ít người qua lại hơn, dù vẫn có tốp năm tốp ba những người ở phụ cận cùng với thanh niên nam nữ đến tản bộ. Tiếng cười nói nho nhỏ thỉnh thoảng lại theo gió bay vào tai.

Mạnh Lan Đinh trải khăn tay lên mặt một tảng đá khá phẳng mà ngày thường được dùng làm chỗ nghỉ chân, đưa lưng về phía đường cây xanh, mặt hướng về phía hoàng hôn rồi xuống chờ Phùng Khác Chi đến.

Mặt trời treo trên đỉnh núi phía xa, vẫn chưa lặn xuống, màu sắc ửng đỏ của bầu trời khiến nàng không nhịn được mà nhớ tới khi còn nhỏ, trong viện cũng trồng hoa la đơn đỏ rực như lửa.

Khi đó, hoa la đơn trong viện còn chưa chết héo, phụ thân vẫn còn trên đời. Tuy nhà cao cửa rộng hiển hách và cuộc sống xa hoa của tổ phụ sớm đã không còn, chỉ còn lại trong miệng tộc nhân mỗi khi tán gẫu hoặc hoài niệm chuyện cũ, nhưng cha mẹ tôn trọng nhau như khách, trong thư phòng, phụ thân dạy mình và đệ đệ đọc sách tính toán. Giọng ông hiền hoà cùng với mùi đồ ăn mẫu thân làm toát ra từ nhà bếp trở thành đoạn ký ức ngắn vững chắc không gì phá nỗi trong lòng nàng.

Nàng nhớ rõ trước kia, từng đọc qua một quyển sách của một học giả phương tây tên là Freud. Trong đó nói con người thường không muốn rời xa

quãng thời gian tốt đẹp từng có trong quá khứ, từ đó về sau, trong suốt cuộc đời, vô luận hiện thực là như thế nào thì trong tâm mỗi người sẽ vẫn hoài niệm ký ức của cuộc sống trong quá khứ, hơn nữa còn cố gắng đến gần nó.

Mạnh Lan Đinh không biết mình hôm nay làm sao đột nhiên lại nhớ tới những chuyện khi còn nhỏ đó, có lẽ cảnh hoàng hôn trước mặt làm nàng nghĩ tới đóa hoa la đơn trong viện trước kia.

Hoàng hôn hoàn toàn trầm xuống, không trung bắt đầu chậm rãi phiếm ra màu ganh mai cua. Ngày qua đi, đêm tiến đến từng chút một.

Trong điện thoại, nàng không hẹn giờ với Phùng Khác Chi. Hắn muốn tới lúc nào thì đến lúc đó. Nàng sẽ vẫn luôn chờ, chờ đến khi hắn đến, hoặc không chờ được nữa mới thôi.

Ánh sáng quanh người nàng càng ngày càng tối đi, một đôi tình nhân dừng lại bên cạnh nàng, vui cười, thì thầm, lại rời đi.

Nàng kiên nhẫn chờ đợi, đợi ước chừng hơn một tiếng, lúc sắp đến 9 giờ thì bầu trời đêm đã tối đen, mây mù che khuất trăng sáng, gió cũng bắt đầu thổi mạnh từng cơn, giống như cơn bão màu hè nào đó sắp đến vậy.

Người đi trên đường càng ngày càng ít.

Lúc những giọt mưa lạnh lẽo đầu tiên rơi xuống trán nàng thì nàng quay đầu nhìn về nơi xa lần nữa, thấy một chiếc ô tô từ xa đi đến, ngừng lại gần đó.

Cửa sổ xe hạ xuống, Phùng Khác Chi quay mặt sang nhìn về phía nàng.

Mạnh Lan Đinh phủi mẩy chiếc lá rụng trên váy, chậm rãi đứng lên, quay sang phía hắn, đợi trong chốc lát, thấy hắn trước sau không xuống xe, ô tô cũng không tắt động cơ, tựa hồ hắn không tính đi tới chỗ này vì thế cô cất

bước muốn đi về phía hắn. Đúng lúc này hắn lại thấy ô tô tắt máy.

Phùng Khác Chi đẩy cửa xe, xuống dưới, xuyên qua cỏn đường cây xanh mà đi về phía nàng, ngừng lại trước mặt nàng.

“Chuyện gì? Nếu là nói lời cảm tạ thì không cần.” Hắn nói.

Đèn đường ở phía sau hắn, phác họa ra một cái bóng thon dài trên đất. Mặt hắn ẩn trong bóng đêm khiến người ta nhìn không rõ lầm thần sắc hiện tại của hắn.

Mạnh Lan Đình nhìn hắn, trên mặt mang theo tươi cười.

“Cảm ơn anh đã đến đây. Đại ân không lời nào cảm tạ hết được, tôi cũng biết anh không cần lời cảm tạ nào của tôi cả, nhưng tôi vẫn muốn nói. Nếu không phải anh giúp đỡ thì ước chừng tôi sẽ không bao giờ gặp lại em trai mình nữa. Sự cảm kích của tôi thật sự không thể dùng lời mà hình dung được. Còn có em trai tôi, hắn vốn muốn tự mình cảm ơn anh.....”

“Không cần, tôi chẳng có hứng thú gì với cậu ta cả! Tôi cũng nói là tôi không cần lời cảm ơn gì hết!” Phùng Khác Chi phảng phất như đã mất hết kiên nhẫn, vội lén tiếng đánh gãy lời cô.

Mạnh Lan Đình dừng một chút, nhất thời trầm mặc.

“Cứ như vậy đi, cô cũng đi về đi!” Bờ vai của hắn giật giật, giống như phải đi ngay.

“Xin đợi một chút!” Mạnh Lan Đình gọi hắn một tiếng, tiến lên vài bước, cách hắn càng gần hơn.

“Phùng công tử, tôi biết những lời tôi sắp nói đây hiện tại có lẽ không phải lúc để nói, hơn nữa nghe cũng có vẻ buồn cười, nhưng đây là lời trong

lòng tôi.”

Mạnh Lan Đình rốt cuộc lấy hết dũng khí, đem một câu lặp đi lặp lại trong lòng lúc nãy nói ra, “Vô luận là chuyện gì,

về sau, chỉ cần tôi có thể, đều nguyện ý làm cho anh.”

Nói xong lời này, Mạnh Lan Đình có chút không dám nhìn hắn, chậm rãi rũ mắt, ngừng thở, tim đập nhanh hơn, lòng bàn tay cũng hơi hơi thấm ra một tầng hàn.

Lại một trận gió thổi qua, mang theo hơi nước nặng nề, lay động tán lá cây, tà vách của Mạnh Lan Đình, cũng thổi lên đường cong trên người nàng.

Phùng Khác Chi dừng bước, “Nếu hiện tại tôi muốn cô gả cho tôi thì cô cũng đồng ý sao?” Một lát sau, bên tai nàng truyền đến tiếng hắn, ngữ điệu bình thường, nghe không có cảm xúc gì.

“Đúng vậy.” Mạnh Lan Đình thấp giọng mà trả lời, nhưng rất rõ ràng, không chút do dự, “Nếu hiện tại anh vẫn nguyện ý.....”

Phùng Khác Chi phảng phất như đang cười, “Mạnh tiểu thư, Phùng Khác Chi tôi chẳng nhẹ không cưới được người khác sao? Tôi tìm được em trai cô, cứu ra, vì muốn cô gả cho tôi sao?”

“Không phải, anh đừng hiểu lầm, tôi cũng không dám tự mình đa tình đến loại tình trạng này. Tuy lời tôi nói có chút buồn cười, nhưng tôi chỉ muốn bày tỏ tâm ý của mình.....” Mạnh Lan Đình có chút đỏ mặt, nhưng khuôn mặt vẫn mang theo tươi cười, hai tròng mắt nhìn hắn, ngữ khí chân thành.

“Biết buồn cười thì đừng nói.” Phùng Khác Chi vẫn lạnh giọng nói, “Nhưng nếu cô đã cố ý gọi tôi tới, tôi cũng tới rồi, vậy để tôi tiện thể hỏi cô một câu. Mạnh tiểu thư, nếu hôm nay đổi thành Hề Tùng Chu, hoặc là bất

luận một người đàn ông nào khác giúp cô cứu em trai về, vậy cô cũng sẽ không chút do dự gì nói ra những lời này sao?"

Tươi cười bên môi Mạnh Lan Đình dần dần đọng lại, chần chờ rồi thấp giọng nói: "Phùng công tử, tôi không thể trả lời câu hỏi này....."

"Để tôi nói thay cô, đây là sự thật."

Mạnh Lan Đình trầm mặc.

Phùng Khác Chi nhìn chăm chăm nàng.

"Cô hắn là nhớ rõ lần đầu tiên tôi có vinh hạnh được cô cảm tạ, tôi từng nói với cô tôi không phải người tốt. Nói thật cho cô biết, tôi chính là rất tò mò, vạn nhất tôi có thể giúp cô tìm người về thì Mạnh tiểu thư luôn luôn thanh cao cô sẽ có thái độ gì đối với một kẻ hồn đản ừng bị cô cự tuyệt này? Hiện tại tôi đã biết, hóa ra so tôi nghĩ còn"

Hắn ngừng lại một chút, bùi môi, "Thôi bỏ đi, thu hồi lời cảm tạ của cô lại, Phùng Khác Chi tôi cũng không cần."

Lại một hạt nước mưa lớn rơi trên gò má nàng.

Mạnh Lan Đình chậm rãi ngược mặt lên, lại lần nữa đối diện với ánh mắt hung ác nham hiểm của nam nhân trẻ tuổi trước mặt, thấp giọng nói: "Mặc kệ ước nguyện ban đầu của anh là gì, nhưng anh giúp tôi tìm em trai về nên tôi thiếu anh một đại ân tình, điều này là sự thật. Tôi chỉ hy vọng anh có thể cảm giác được lòng biết ơn của tôi. Giả sử những lời tôi nói làm anh chán ghét thì tôi xin lỗi, cũng xin thu hồi lại lời mình nói ra. Mặc kệ anh có nhận hay không, vô luận như thế nào, tôi vẫn rất cảm kích anh, cũng sẽ nhớ kỹ ân tình này. Phùng công tử, cảm ơn anh đêm nay đã đến nghe tôi nói những lời này."

Nơi đỉnh núi phía xa chót lóe lên một tia chớp vẹo, tiếp theo đó là

tiếng sấm rền vang. Trên đầu Mạnh Lan Đình đột nhiên vang lên tiếng sét. Mưa bắt đầu trút xuống, đánh vào trên tán lá. Tán cây che không được mặt đất bên dưới, bùn đất nhanh chóng đổi màu, trong không khí cũng bốc lên mùi bùn đất tanh tanh.

Hạt mưa cũng không hề che đậy mà dừng trên đầu và trên vai Phùng Khác Chi, đem cả người hắn nhanh chóng tẩm ướt. Nhưng hắn giống như không cảm giác được, vẫn không nhúc nhích, cứ thế nhìn chăm chăm Mạnh Lan Đình đang đứng dưới tán cây.

“Phùng công tử, trời mưa, anh.....”

“Mạnh Lan Đình, cô không phải nói cô rất biết ơn, cũng muốn báo ân tình sao? Vậy để tôi nhìn xem có phải cô chân thành đến mức ấy không? Lên xe.”
Hắn đột nhiên mở miệng, nói xong xoay người, tự mình lên xe.

Mạnh Lan Đình chần chờ đứng đó không nhúc nhích.

“Lê xe cho tôi!” Hắn xoay mặt, hướng nàng lạnh lùng nói.

Mạnh Lan Đình rốt cuộc cất bước, lên xe hắn.

Phùng Khác Chi nổ máy rồi phóng vút đi trong mưa.

Hắn không rên một tiếng, lái ra khỏi đường ái mộng lộ rồi thì rẽ về phía nội thành mà đi. Xe chạy rất nhanh, mưa càng rơi càng lớn. Mạnh Lan Đình ngồi ở ghế sau, trong góc khuất, trong tiếng mưa rơi trên nắp xem, nàng nhìn bóng của Phùng Khác Chi ở hàng phía trước, trong lòng lại có cảm giác bất an, mà cảm giác này càng ngày càng mãnh liệt.

Mưa to như trút nước, đường phố đọng nước đây đó. Đèn đường tối tăm, trên đường đã không thấy có mấy người đi đường, bên ngoài cửa sổ xe phản phất như một thế giới chìm trong một tấm màn màu trắng.

Mạnh Lan Đinh đã hoàn toàn không xác định được phương hướng, không biết hắn muốn mang chính mình đi nơi nào, cũng không dám đặt câu hỏi.

Thẳng đến khi ô tô cuối cùng ngừng lại, nàng mới nhận ra nơi này là trước cửa nhà hàng Đại Hoa.

Lúc trước, ngày đầu tiên nàng đến Thượng Hải, từng đi bộ qua cửa lớn này, nhìn vào tiệm cơm huy hoàng ánh đèn này.

“Nếu thành ý của cô kỳ thật không nhiều như cô nghĩ thì nói một tiếng, hiện tại tôi lập tức có thể đưa cô về.”

Phùng Khắc Chi quay đầu, nhìn nàng, nói.

HẢI THƯỢNG HOA ĐÌNH

Bồng Lai Khách
www.dtv-ebook.com

Chương 65

Nội dung này được bảo mật. Hãy nhập mật khẩu để xem tiếp:

Mật khẩu:

HẢI THƯỢNG HOA ĐÌNH

Bồng Lai Khách
www.dtv-ebook.com

Chương 66

Chỗ cổ áo có một cái cúc bị mất, Mạnh Lan Đinh bất đắc dĩ đành phải mặc áo khoác của Phùng Khác Chi.

Nàng bỏ lại nam nhân đang ngủ say trên giường, đi xuống lầu, đến trước quầy của tiệm cơm đánh thức người trực ca dậy để cậu ta gọi giúp một chiếc xe cho mình.

Tiệm cơm cao cấp thế này phục vụ tất nhiên là cực kỳ chu đáo, có cả ô tô và tài xế chuyên phục vụ, tùy thời đưa đón khách.

Nhân viên trực quầy có chút giật mình cùng hoang mang. Nửa đêm trước, Phùng gia Cửu công tử cùng bạn gái đi lên. Hắn là khách quen của chỗ này trước kia thường cùng một ít công tử thiếu gia đến đây tiêu khiển, nhưng nhiều nhất cũng chỉ là đánh bài suốt đêm, đây là lần đầu tiên hắn ta mang theo bạn gái đến.

Tối hôm qua, lúc đi vào tuy Phùng cửu công tử đã che chắn cho bạn gái mình nhưng hắn vẫn thấy được bộ váy màu hồng trên người nàng kia.

Hiện tại vị tiểu thư trẻ tuổi này hiển nhiên chính là người được Phùng cửu công tử mang lên nửa đêm qua. Nhân viên trực quầy có nghi ngờ chắc nàng này đắc tội Phùng cửu công tử, thế cho nên lúc này mới một mình bị đuổi xuống dưới. Nhưng hắn thấy nàng xinh đẹp, cả người thoát nhìn chẳng những không có nửa điểm phong trần mà ngược lại, giờ phút này nàng vẫn một mình xuống dưới, phân phó kêu xe, thái độ tự nhiên, ngữ khí tự nhiên, thật sự khó có thể đem nàng gộp chung với thân phận trong tưởng tượng của hắn.

Gã nhân viên thấy kinh ngạc hoang mang không thôi nhưng dù sao nàng cũng là cùng Cửu công tử đi vào nên hắn cũng không dám chậm trễ mà vội vàng giúp nàng gọi xe.

Mạnh Lan Đình đứng ở cửa một lúc lâu thì tài xế mới ra đón nàng.

Mạnh Lan Đình ngồi vào xe, báo địa chỉ của Chu gia.

Bây giờ mới chưa đến 4 giờ sáng, là khoảng thời gian tối nhất trong ngày. Không trung đèn như mực, bên đường ánh đèn ảm đạm, trên phố không một bóng người.

Mạnh Lan Đình chịu đựng cả người đau nhức, quần chặt áo khoác trên người, dựa ngồi vào trong góc ghế, nhắm mắt, người không nhúc nhích, giống như đã ngủ.

Tài xế đưa nàng đến đầu ngõ của Chu gia.

Nàng tối hôm qua rời đi, bên người không mang tiền, vừa rồi lúc đi ra có lấy chút tiền chở Phùng Khác Chi. Trả tiền xe xong rồi tiền bo, nàng liền xuống xe, đi qua ngõ nhỏ, đi vào trước cửa Chu gi, móc ra chìa khóa, nhẹ nhàng mở cửa.

Đêm qua nàng từng gọi điện về nhầm nó cho Chu thái thái mình đi xem phim về muộn nên liền ở lại nhà người quen, miễn để bà lo lắng.

Chu gia im ắng, Chu thái thái cùng giáo sư Chu cùng với đệ đệ tạm thời ngủ ở thư phòng hắn vẫn còn đang chìm trong mộng.

Mạnh Lan Đình nhẹ tay nhẹ chân đi về phòng mình, cởi áo khoác của Phùng Khác Chi rồi thay quần áo, bò lên trên giường, nằm xuống.

Nàng cảm thấy cả người đau nhức vô cùng, xương cốt phảng phất bị tháo

ra một lần, muôn mau chóng ngủ để nghỉ ngơi nhưng hai mắt vừa nhắm lại thì trong đầu không ngừng nghĩ đến một màn đêm qua.

Hôm qua lúc hắn muôn chiếm hữu nàng, rồi đột nhiên dừng lại, buông nàng, còn bảo nàng cút đi.

Lẽ ra lúc ấy nàng nên nắm lấy cơ hội mà nhanh chóng rời khỏi. Rốt cuộc, điều này quá xa so với ước nguyện ban đầu của nàng.

Nhưng sau đó nàng sửa lại chủ ý.

Trước khi đến Thượng Hải, nàng không nghĩ tới có một ngày, cuộc sống của mình sẽ có dây dưa với một người nam nhân xấu xa không thể tưởng tượng được, mọi thứ biến thành một cuộn chỉ rối.

Một khắc phía trước đêm qua, trong 19 năm sinh mệnh của nàng, nàng chưa bao giờ nghĩ đến nàng sẽ chủ động như thế, cùng một người không phải trượng phu của mình làm ra việc như thế.

Lúc hắn đột nhiên buông nàng ra, thô thanh ác khí mà đuổi nàng đi, nàng nhìn người đang đưa lưng về phía mình, trên lưng vẫn đổ mồ hôi, cả người ngập tràn áp lực kia, mọi ủy khuất, sợ hãi, cùng với cảm giác nhẫn nhục khi thiếu nợ thì trả tiền ở trong lòng bỗng nhiên tan thành mây khói.

Tuy rằng đối với việc như vậy, nàng không hề có kinh nghiệm nhưng hai người cận kề da thịt, thân mật tiếp xúc với nhau như vậy là vì hắn muốn chính mình.

Nàng có thể cảm nhận được cảm giác nóng rực mang theo đau đớn gân như là khát cầu điên cuồng tỏa ra từ người hắn. Thế nhưng khi nhìn thấy nước mắt của nàng hắn vẫn dừng lại.

Mặc kệ xuất phát từ lý do gì thì một khắc kia nàng cũng thấy lòng mình

mềm xuỗng, không có kháng cự, chán ghét, cũng không có nề hà.

Hắn mê luyến thân thể của mình, muốn mình như vậy thì thỏa mãn hắn cũng tốt. Đây có lẽ là thứ duy nhất nàng có thể cho hắn, là báo đáp lớn nhất, mà nàng cũng cam tâm tình nguyện.

Nhưng nàng cũng biết, đây sẽ là lần cuối cùng mình mềm lòng và thương tiếc hắn.

Về sau, sẽ không như vậy nữa.

.....

Trời sắp sáng, mưa lại rơi xuỗng. Mưa không nhỏ, dừng ở mái ngói trên đầu phát ra âm thanh rào rạt.

Mạnh Lan Đình cuộn ở trong chăn, nhắm mắt lại.

“Bang!”

Một giọt mồ hôi nóng rực từ trên trán hắn rơi xuỗng, bắn tung tóe lên ngực nàng.

“Lan Đình..... Lan Đình..... Em đừng khóc.....”

Nam nhân giống như con chó nhỏ, cứ thế liếm đi những giọt nước mắt rơi xuỗng má nàng, vô cùng ôn nhu. Hắn thấp giọng gọi, trong giọng nói tràn ngập sung sướng cùng thỏa mãn, từng tiếng vang lên không ngừng bên tai nàng.

Mạnh Lan Đình bừng tỉnh khỏi ảo mộng trong giấc ngủ, cảm thấy chính mình miệng khô lưỡi khô, ngực đập ầm ầm.

Nàng phiền muộn mà trở mình, đem hình ảnh trong đuổi ra ngoài, dùng

chắn bọc bản thân lại, đâu cũng che luân.

“Bang!”

“Bang!”

Nhưng bên tai thế nhưng thật sự truyền đến tiếng vang khác.

Là tiếng đập cửa.

Mạnh Lan Đình mở to mắt.

Tiếng đập cửa vẫn tiếp tục.

Mạnh Lan Đình kéo chăn xuống, nương theo ánh sáng mông lung tiến vào từ cửa sổ, nhìn đồng hồ trên bàn sách.

5 giờ 40 phút sáng.

Trong màn mưa yên tĩnh lúc sáng sớm, những tiếng gỗ cửa này nghe hết sức chói tai. Thanh âm cũng không phải rất lớn, nhưng lại liên tục, mang theo một loại cỗ chấp không đạt mục đích không bở qua.

Tim Mạnh Lan Đình đập càng nhanh hơn. Nàng đã đoán được là người nào, cũng lường trước hắn có lẽ sẽ còn đến tìm mình. Chỉ là nàng không nghĩ tới hắn sẽ đến nhanh như thế.

Nàng kéo đôi chân đau nhức, vội vàng từ trên giường bò xuống, vội vàng mặc tốt quần áo, đang muốn đi ra ngoài thì Chu thái thái đã nhanh hơn nàng một bước, đi ra mở cửa.

“Phùng công tử? Sớm như vậy, cậu có việc sao?”

Mạnh Lan Đình nghe được giọng Chu thái thái vang lên, tràn ngập kinh

ngạc.

“Thái thái, Lan Đình đâu?” Giọng Phùng Khác Chi tuy khắc chế nhưng vẫn lẽ phép.

“Lan Đình? Tối qua con bé đi ra ngoài xem phim với mấy học sinh, sau đó lại gọi về nói muộn quá nên liền ở nhà bạn, vẫn chưa về.....”

“Lan Đình!”

Một loạt tiếng bước chân vội vàng đi đến, Phùng Khác Chi hình như đang đi vào.

Mạnh Lan Đình vội vàng cầm lấy áo hắn, cuộn ở trong tay, mở cửa ra.

Phùng Khác Chi dừng bước chân.

Chu thái thái quay đầu thấy nàng thì có chút kinh ngạc: “Lan Đình, cháu về lúc nào thế? Ta cũng không biết.”

“Buổi sáng cháu mới vừa về, bá mẫu vẫn chưa thức dậy nên mới không phát hiện ra. Phùng công tử tìm cháu có chút việc, cháu và anh ấy ra ngoài nói.”

Mạnh Lan Đình mặt mang tươi cười, cầm lấy cái ô để ở góc tường, đi ra ngoài, quay đầu nói với Phùng Khác Chi: “Anh ra đây.”

Nàng mở dù, tự mình đi ra khỏi cửa, đi vào con hẻm.

Lúc này còn rất sớm, ngày vừa mới bắt đầu, lại mưa nên phụ cận không có nửa bóng người. Mưa vẫn gõ lên mái ngói của mọi nhà.

Phùng Khác Chi đi theo phía sau nàng. Một người che ô, một người dầm mưa, đi ra đầu ngõ, Mạnh Lan Đình thu dù, chính

mình lên xe hắn, ngồi ở ghế sau, chờ hắn cũng lên ngồi cạnh mình, rồi nàng nhàn nhạt nói: “Lời nhẫn tôi để lại anh không thấy sao? Tôi nói còn chưa rõ ràng sao?”

Nàng viết trên giấy rằng tất cả đều là cam tâm tình nguyện, hắn không cần có bút rút gì, càng không cần phụ trách. Nhưng nàng không muốn gặp lại, sau này hai người tự đi con đường của mình, tự mình bảo trọng.

Trời mưa càng lúc càng lớn. Chỉ một lát mà cả người hắn liền ướt đẫm. Nước mưa làm ướt tóc hắn, nước theo tóc chảy xuống. Hai mắt hắn phiếm hồng, bộ dáng thoát nhìn chật vật xưa nay chưa từng có.

Hắn vuốt hết nước mưa trên mặt, nhìn nàng một lát, bỗng nhiên vươn đôi tay, đem nàng gắt gao mà ôm lấy.

Mạnh Lan Đình nghe được hắn nói bên tai mình: “Lan Đình, tối hôm qua là anh sai rồi! Anh không nên đối với em như vậy. Em tha thứ cho anh một lần đi. Anh là nghiêm túc, em đã là người của anh thì anh không có khả năng không cần em. Chờ anh nói với gia đình rồi chúng ta nhanh chóng kết hôn.”

Môi hắn mang theo nước mưa ướt lạnh, dán bên tai nàng, vừa hôn lên da thịt nàng vừa nói không ngừng.

Mạnh Lan Đình cũng không giãy giụa khỏi ôm ấp của hắn, chỉ ngoảnh mặt tránh cái hôn của hắn, lúc này mới quay mặt, nhìn chăm chú vào hắn, lắc lắc đầu.

“Phùng Khác Chi, tôi lặp lại lần cuối, những điều tôi viết trên giấy là suy nghĩ thật lòng của tôi, không có lừa dối chút nào. Tôi không cần anh phụ trách, càng sẽ không gả cho anh. Sau này, anh không cần tới tìm tôi, miễn gây ra phiền nhiễu như bây giờ, càng khiến tôi thấy khó xử.”

Ngữ khí của nàng rất bình tĩnh.

Phùng Khác Chi cứng người nhìn nàng, chậm rãi buông lỏng cánh tay đang ôm nàng, rồi lại đột nhiên siết chặt, giống như hắn vừa buông thì nàng sẽ đột nhiên chạy mất vây.

“Lan Đình, em đừng nói vậy. Anh biết em đang giận anh. Tối hôm qua anh nhất thời luẩn quẩn trong lòng, thật sự quá khổ nạn. Anh chính là thiếu quản giáo, em cứ đánh, cứ mắng anh đi, chờ em hết giận rồi thì anh liền đưa em về nhà kết hôn.”

Hắn giống như ngoảnh mặt làm ngơ, trong miệng tự nói.

Mạnh Lan Đình lảng lặng mà nhìn hắn, không nói lời nào.

Sắc mặt Phùng Khác Chi dần dần khó coi, đáy mắt dâng lên thần sắc buồn nản. Rốt cuộc hắn chậm rãi buông lỏng cánh tay đang ôm nàng.

“Nếu em chán ghét anh đến thế, thì vì sao em lại câu dẫn để anh làm ra việc sai lầm này?” Giọng hắn nghe hậm hực cực kỳ.

“Phùng Khác Chi, tối hôm qua không phải anh muốn tôi sao?” Mạnh Lan Đình nhẹ giọng hỏi hắn.

Hắn ngây ra.

“Tôi biết anh muốn tôi nên tôi mới làm thế.”

Phùng Khác Chi trầm mặc một lát, cắn răng nói: “Nói đến nói đi, em vẫn là ghi hận anh! Anh là hồn trưởng, nhưng không phải anh chưa cho em cơ hội. Rất nhiều lần, chỉ cần em mở miệng, Phùng Khác Chi anh dù không biết xấu hổ, chẳng lẽ thật sự sẽ ỷ vào việc tìm được em trai em mà mạnh mẽ muốn em ngủ với anh sao?”

“Giúp tôi tìm em trai mình, với anh là việc nhỏ nhưng với tôi là cực đại ân

tình. Phùng Khắc Chi, mặc kệ anh có thích nghe hay không, thì đây là sự thật. Việc tối hôm qua, vốn không nên phát sinh, nhưng đã xảy ra rồi, vậy thì cũng xong. Đó là báo đáp lòng biết ơn, nhưng cũng là tôi cam tâm tình nguyện, không có nửa điểm bị ép buộc.”

Nàng dừng một chút.

“Sau đó anh đối với tôi cũng thật tốt..... Cho nên, anh hoàn toàn không cần có bất luận gánh nặng gì.”

Phùng Khắc Chi phảng phất như ngây dại, rốt cuộc nói không ra lời, chỉ yên lặng nhìn nàng.

“Tôi đã nói rất rõ ràng rồi, cứ thế đi, sau này chúng ta đừng gặp lại.”

Mạnh Lan Đình đem áp hăn thả xuống, cầm ô, xoay người đẩy cửa xe, đi xuống rồi cúi đầu đi vào trong hẻm.

Nàng đi được vài bước thì Phùng Khắc Chi đột nhiên xuống dưới, đuổi theo, từ sau bắt được một tay của nàng.

“Lan Đình..... Anh sẽ sửa, về sau anh không bao giờ đối với em tức giận lung tung, anh để em quản, em cho anh thêm một cơ hội, một lần cuối cùng, nếu lần sau anh lại đắc tội em thì anh tự đi, không phiền đến em nữa.....”
Giọng hăng mang theo câu xin, truyền vào tai nàng.

Mạnh Lan Đình dừng bước chân, đứng đó một lúc lâu, không quay đầu lại, rút tay về, cúi đầu rồi lại tiếp tục đạp lên gạch đá rêu phong mà đi về phía trước.

“Mạnh Lan Đình, quen nhau lâu như vậy, chẳng nhẽ em không có nửa phần thích anh sao?”

Nàng đi được vài bước thì nghe thấy phía sau lại truyền đến giọng nói đầy áp lực của hắn. Hốc mắt nàng bỗng nhiên nóng lên.

Nàng chậm rãi quay đầu.

Hắn đứng ở phía sau, nước mưa không ngừng rơi trên tóc và mặt hắn, nhưng hắn vẫn không nhúc nhích, cách màn mưa mà nhìn nàng.

Mạnh Lan Đình trầm mặc một lát.

“Phùng Khác Chi, nói thật, tôi không tin anh, không phải không tin hiện tại mà là con người về sau của anh. Hiện tại những lời anh nói tôi biết là thực lòng nhưng về sau thì sao? Tôi không muốn lấy nửa đời sau của mình ra mạo hiểm như vậy. Anh không phải người lý tưởng trong lòng tôi. Thực xin lỗi, anh về đi.”

Mạnh Lan Đình nói xong, quay đầu tiếp tục đi về phía trước, thẳng đến khi đi hết con hẻm vẫn không quay đầu lại.

Phía sau cũng không có thanh âm gì.

Lúc đến cuối hẻm, nàng nhìn thấy Chu thái thái cầm ô, đứng ở nơi đó, đang nhìn xung quanh, mặt mang nghi hoặc. Nàng cố nhìn xuống nước mắt đang muốn trào ra, vội vàng che thấp ô, nhanh chóng lấy tay lau khô.

Chu thái thái đã đi tới, nhìn phía sau nàng, hỏi nghi hỏi: “Lan Đình, cháu cùng Phùng công tử rốt cuộc làm sao vậy? Sao sáng sớm cậu ta đã đến tìm cháu thế?”

“Có chút việc ạ, vừa rồi cháu đã nói rõ với anh ta. Không có việc gì nữa.”

Mạnh Lan Đình sờ bà lại hỏi nhiều nén vội cúi đầu đi vào, về phòng mình, đóng cửa lại, nước mắt rốt cuộc nhịn không được, đổ rào rào xuống dưới.

HẢI THƯỢNG HOA ĐÌNH

Bồng Lai Khách
www.dtv-ebook.com

Chương 67

Phùng Khác Chi đứng ở đầu ngõ, nhìn bóng nàng dần xa, nàng không quay đầu nhìn hắn dù chỉ một lần.

Thẳng đến khi thân ảnh của nàng hoàn toàn biến mất trong màn mưa, hắn vẫn không thể tin được người đêm qua còn chủ động ôm mình, hôn mình vì sao qua một đêm, chờ hắn tỉnh lại thì lại biến thành bộ dạng vô tình thế này?

Hôm qua lúc nhận được điện thoại của nàng, hắn còn do dự mãi có nên đi hay không. Nếu nghe theo cơn tức của bản thân thì hắn sẽ không đi, chỉ cần không thèm gặp nàng, đem nàng dứt bỏ thì hắn vẫn là chính mình trước đây, phiền muộn vẫn có nhưng chẳng liên quan gì đến nữ nhân hết.

Nhưng khốn nạn là hắn giống con nghiêm ma túy, cuối cùng nhịn không được vẫn đi.

Lúc ở trên giường đối mặt nàng, lúc cơ thể hắn trướng đau như muốn nổ ra thì nước mắt của nàng lại khiến áp xuống cảm giác ma quỷ đang dụ dỗ trong lòng mà từ bỏ.

Nhưng vì sao lúc đó nàng còn câu dẫn hắn. Đối mặt với dụ dỗ của nàng, hắn sao có thể nhịn được?

Sau đó chính là kết cục như vậy.

Hắn bị nàng vứt bỏ.

Sự chủ động và nhu tình đêm qua khiến hắn thẫn hồn điên đảo hóa ra là để hôm nay nàng có thể không chút lưu luyến mà vứt bỏ mình.

Phùng Khác Chi hiện tại mới hiểu được, hóa ra nàng lại nhẫn tâm như vậy. Hắn muốn đuổi theo, đem nàng ôm trở về, làm nàng ngoan ngoãn mà nằm trong lòng mình như đêm qua, hai chân lại như rót đầy trì, vô pháp di động nửa bước. Cũng hoàn toàn mất đi mọi dũng khí.

Hắn từng tung hoành bẽ nghẽ trong mười dặm đô thị này, mỗi người thấy đều phải gọi hắn là Tiểu Cửu gia, nhưng lần đầu tiên trong đời hắn biết được cái gì là chua xót cùng tuyệt vọng.

Mưa ào ào trút xuống, tưới không ngừng lên mặt và người hắn. Hai mắt hắn đỏ bừng, cả người ướt đẫm, lòng bàn chân lại giống như mọc rễ, không đi lên, cũng không muốn lui về phía sau, cứ như vậy cố chấp mà đứng ở đầu ngõ, hóa thành một cây cột.

Trời dần dần sáng lên, vài nhà đã thức dậy mở cửa, một vị thái thái cầm ô ra ngoài, thình lình thấy hắn đứng ở nơi đó trong mưa thì hoảng sợ. Bà ta nhận ra hắn là vị quan quân trẻ tuổi có đi lại với Chu gia, nghe nói địa vị rất lớn. Thấy hắn bị mua xối ướt sũng, biểu tình vặn vẹo có chút dọa người thì bà ta không dám tới gần, chỉ đánh giá một chút rồi thật cẩn thận mà đi đường vòng qua bên cạnh hắn.

Người trên đường càng ngày càng nhiều, mỗi người khi đi qua đều dùng ánh mắt nhìn đứa ngốc mà nhìn hắn.

Phùng Khác Chi không thèm để ý đến.

Nhưng nàng sẽ không bao giờ vì hắn mà tới. Cho dù tiếp tục dây dưa thì cái hắn có cũng chỉ là càng nhiều khinh bỉ và chán ghét của nàng.

Phùng Khác Chi rốt cuộc chậm rãi xoay người, bước trầm trọng mà trở lại

xe mình, rời khỏi chỗ đó.

Lúc hắn trở lại Phùng công quán thì còn chưa đến 8 giờ sáng, Phùng Lệnh Mỹ mới vừa trang điểm xong, đang từ trên lầu xuống dưới muốn đi ra ngoài. Thấy đệ đệ mẩy ngày không gặp đang bước từ bên ngoài vào, cả người ướt đẫm, chợt nhìn thì không khác gì cô hồn dã quỷ thì nàng theo thói quen đang tính mở miệng oán giận, lại thấy trán hắn bị rách, máu trộn lẫn với nước chảy xuôi xuống dưới. Nàng khiếp sợ “Ai u” một tiếng, chạy vội đi qua.

“Tiểu Cửu, cậu làm sao vậy?”

Phùng Khác Chi không nói gì, tự đi lên lầu, phía sau lưu lại một vệt nước.

Lão Diêm vừa rồi ở đình viện, đang ở chuẩn bị xe để đưa Phùng Lệnh Mỹ đi làm thì chợt thấy tiểu thiếu gia trở về, cả người ướt đẫm như mới vớt từ trong nước ra, mặt không còn chút máu. Ông ta bị dọa không nhẹ, vội đi theo vào, thấy tiểu thiếu gia tự đi lên lầu, Bát tiểu thư ở phía sau đuổi theo thì chỉ chỉ ra bên ngoài: “Tiểu thiếu gia tám phần là lái xe bị đâm vào đầu, đầu xe bị bẹp một khối to, cửa sổ cũng bị nứt, còn có máu.”

Phùng Lệnh Mỹ sợ tới mức quả thực nhảy dựng lên, lập tức đuổi tới lầu hai, một phen nhéo đệ đệ, móc ra khăn tay, đau lòng mà thay hắn lau máu.

“Tiểu Cửu, cậu đừng làm chị sợ! Cậu rốt cuộc làm sao vậy? Đang yên đang lành sao tự dựng lại đâm xe? Trừ bỏ chỗ này, trên người còn chỗ nào bị thương nữa không?”

Đệ đệ lái xe luôn rất nhanh, nhưng nhiều năm như vậy, chưa từng thấy hắn gặp chuyện gì. Việc giống như hôm nay vẫn là lần đầu tiên. Hơn nữa bộ dạng hắn chật vật thế này, cả người như thất hồn lạc phách, làm sao nàng không lo lắng cho được?

Phùng Khác Chi rốt cuộc dừng bước chân, nói: “Không có việc gì, chỉ là

bị thương nhỏ, trên đường về trong ngõ đột nhiên có đứa nhỏ chạy ra, em đánh tay lái, không cẩn thận liền đụng vào tường.”

“Bát tỷ, em mệt rồi, em muốn ngủ, chị đừng quấy rầy em.” Tiếng hắn nghẹn ngào, hồn khí vô lực, nói xong liền vào phòng, đóng cửa, cách một tiếng cửa bị khóa lại. Hắn cởi quần áo ướt trên người, ném trên sàn nhà, người liền ghé vào trên giường.

Phùng Lệnh Mỹ nôn nóng mà gõ cửa: “Ít nhất cũng phải bôi thuốc, băng lại chứ! Còn nữa, quần áo ướt phải thay ra, đừng để cảm lạnh!”

“Em biết, đã cởi ——”

Phùng Khác Chi trở mình, cầm lấy gối đầu, đè trên đầu mình.

Phùng Lệnh Mỹ ở ngoài cửa gỗ trong chốc lát, thấy đệ đệ không mở cửa, lại không nói gì, chính mình cũng có việc phải đi ra ngoài thì không dây dưa nữa mà gọi má Phùng tiếp tục gõ cửa, đến khi nào hắn chịu mở cửa bôi thuốc mới thôi.

Má Phùng đáp lời thì Phùng Lệnh Mỹ mới ra cửa, bận một ngày, trong lòng nhớ đệ đệ nhưng chặng vạng trở về thì đệ đệ đã không còn ở nhà.

Má Phùng nói sau khi nàng đi thì hắn cũng chịu mở cửa, để bác sĩ tiêm vài mũi, băng bó vết thương, sau đó liền nói Bộ Tư Lệnh có việc, thu thập chút quần áo rồi đi luôn.

Đệ đệ bị thương trên trán, nếu đã xử lý thì sẽ không quá nghiêm trọng. Vì thế ban đầu Phùng Lệnh Mỹ cũng không để ý, hơn nữa nàng cũng bận nên không quản.

Qua hai ngày, thấy đệ đệ không về nhà, lại có chút không yên tâm nên nàng gọi điện thoại đến Bộ Tư Lệnh hỏi.

Thư ký Trương tiếp điện thoại, nói Phùng trưởng quan ở Bộ Tư Lệnh, mọi thứ đều tốt. Nàng nghĩ hắn không phải lần đầu tiên không về nhà nên rốt cuộc hoàn toàn yên tâm.

Không nghĩ tới lại qua mấy ngày, thư ký Trương thế nhưng lại gọi điện cho nàng nói Phùng trưởng quan vừa rồi đang huấn luyện thì đột nhiên té xỉu.

Phùng Lệnh Mỹ khiếp sợ, nhanh chóng bỏ việc lại đến Bộ Tư Lệnh.

Tới nơi thì thấy Phùng Khác Chi đang nằm ở trên giường, bác sĩ mới vừa kiểm tra cho hắn, ra nói với Phùng Lệnh Mỹ, vài ngày trước hắn sốt cao, nhưng vẫn mặc kệ, hơn nữa thời tiết nóng như thế cường độ huấn luyện lại cao nên hắn mới đột nhiên té xỉu. Vừa rồi bác sĩ đã tiêm cho hắn, lại truyền nước biển, cần uống thuốc, nghỉ ngơi tốt, quan sát nhiệt độ, để phòng chuyển biến thành viêm phổi thì rất phiền toái.

Phùng Lệnh Mỹ cảm tạ bác sĩ, vào phòng, thấy cả mặt hắn xanh mét, trên trán vẫn dán băng, bình nước cũng đã truyền được hơn nửa nhưng hắn đã xoay người ngồi dậy, phảng phất lại muốn đứng dậy đi ra ngoài. Nàng tức giận đi đến đem người ăn xuống giường, mắng hắn không muốn sống nữa, mắng vài câu lại muốn hắn lập tức cùng mình về nhà dưỡng bệnh.

Phùng Khác Chi trở mình, mặt ghé vào trên gối, uể oải mà nói: “Em sẽ tự mình uống thuốc, không chết được. Bát tỷ trở về đi, đừng lo cho em.”

Phùng Lệnh Mỹ khuyên can mãi, thấy hắn chỉ bất động, ghé vào nơi đó, phảng phất như đã ngủ thì nhất thời không có biện pháp gì. Nàng nhíu mày, bỗng nhiên nghĩ tới gì đó liền dỗ hắn: “Gần đây chị bận, cũng chưa đi thăm Lan Đình. Nghe nói cậu giúp tìm em trai con bé về hả? Vẫn là tin tức của cậu linh thông, giúp được một việc lớn như thế. Hay là để chị đi thăm hai chị em họ, thuận tiện đem chuyện cậu sinh bệnh nói ra, nếu con bé biết thì chắc chắn sẽ đến thăm cậu.”

“Không cần!” Phùng Khác Chi phảng phất như bị kim đâm, mở choàng mắt, xoay người ngồi dậy. “Bátỷ không cần đi tìm cô ấy nói bất kỳ chuyện gì về em hết!”

“Làm sao vậy?” Phùng Lệnh Mỹ kỳ quái mà nhìn hắn. “Lúc trước cậu không phải ước gì có cơ hội gặp mặt người ta sao?”

“Em nói không cần chính là không cần!” Phùng Khác Chi hơi hơi thay đổi sắc mặt. “Bátỷ, chị về đi, em muốn nghỉ ngơi!”

Phùng Lệnh Mỹ nhìn đệ đệ lại nằm xuống, nhắm mắt lại thì trong lòng không khỏi hổ nghi, nhưng nàng cũng không nói nữa mà chỉ thay hắn đắp chăn, rồi xoay người ra khỏi phòng.

Thân thể đệ đệ rất khỏe mạnh, ngày thường rất ít khi sinh bệnh, càng đừng nói đến lần này, mới chỉ dầm mưa mà đã về nhà sốt mấy ngày liền, hôm nay còn té xỉu. Thế này cũng thôi, nhưng hắn ở bên ngoài bốn ba lâu như thế, giúp Mạnh Lan Đinh tìm đệ đệ về, lý ra Mạnh Lan Đinh hiện tại đối với hắn là phi thường cảm kích mới đúng chứ? Hắn sinh bệnh, mình nhắc tới Mạnh Lan Đinh mà hắn lại có phản ứng này là sao?

Phùng Lệnh Mỹ không khỏi suy nghĩ đến bộ dáng chật vật hôm hắn gặp mưa bị tai nạn, trong lòng càng thêm khả nghi. Sau khi ra khỏi phòng, nàng gọi Trương Khuê Phát đến.

“Khoảng thời gian trước tôi vội, ra ngoài mấy ngày, nghe nói em trai tôi cũng ở ngoài một thời gian dài mới tìm được em trai của Mạnh tiểu thư. Anh có thể nói cụ thể tỉ mỉ về tình huống đó không?”

Trương Khuê Phát tự nhiên đánh chết cũng không dám nói, mới đầu chỉ chi chi ô ô, sau đó chính là hỏi câu nào trả lời không biết câu đó.

“Bát tiểu thư, đoạn thời gian kia Phùng trưởng quan không có ở đây, tôi

thật sự cái gì cũng không biết.”

Phùng Lệnh Mỹ nhìn ông ta thề son sắt thì luôn cảm thấy có quỷ, thấy ông ta không chịu nói thì liền gọi điện đến Chu gia.

Sau khi đệ đệ xuất viện, thì những thương tổn là không đáng ngại. Nhưng vì hắn ở trong lao tù ướt lạnh lâu nên bị ho khan, nhất thời không khỏi được. Vì thế Chu thái thái đã thỉnh một lão trung y điều trị.

Mạnh Lan Đinh đang sắc thuốc, nhận điện thoại, lại nghe thấy giọng Phùng Lệnh Mỹ thì vội vàng chào hỏi.

Phùng Lệnh Mỹ cùng nàng hàn huyên vài câu, rồi cười nói: “Lan Đinh, chị nghe nói em trai em đã về rồi sao? Thực sự là tốt quá. Lúc trước chị vẫn cứ bận suối, hai ngày này chị rảnh sẽ tới thăm hắn.”

Mạnh Lan Đinh vội nói: “Bátỷ đừng khách khí, cũng không cần qua thăm. Chờ thêm mấy ngày nữa chị đỡ bận hắn thì em sẽ mang em trai đến gặp chị. Cảm ơn Phùng gia đã chiếu cố hai chị em, Lan Đinh

vô cùng cảm kích.”

Phùng Lệnh Mỹ hỏi vài câu về tình huống thân thể của Mạnh Nhược Du, sau đó nói: “Lại nói đến đứa em trai kia của chị, cũng thật khiến người ta không an tâm nổi. Hôm nay Bộ Tư Lệnh bên kia gọi điện thoại tới, nói hắn té xỉu. Chị đến Bộ Tư Lệnh, vừa hỏi mới biết nó đã sốt cao vài ngày, nhưng lại mặc kệ, còn liều mạng huấn luyện, kết quả hôm nay liền xảy ra chuyện. Mấy ngày trước mưa to, em còn nhớ không? Sáng sớm nó về nhà, chẳng những ướt đẫm, xe cũng bị đung, đầu bị vỡ, cả mặt đều là máu.....”

Phùng Lệnh Mỹ dừng một chút.

“Hôm nay lại té xỉu, còn suýt nữa thành viêm phổi! Em nó có dọa người

hay không? Nhưng mà nó cứng đầu, chị nói không thèm nghe, thật khiến người ta lo lắng. Em nói có khi nó còn nghe vào. Lan Đình, hôm nào em có rảnh thì có thể đến khuyên nó vài câu giúp chị được không?”

Mạnh Lan Đình trầm mặc một lát, nói: “Bátỷ, gần đây em cũng không rảnh, thật xin lỗi đã để chị thất vọng rồi.”

Phùng Lệnh Mỹ nói những thứ này chỉ là để thử, tự nhiên là đáp không có việc gì, ngay sau đó sửa lại đề tài, lại nói vài câu mới cúp điện thoại, khẽ nhíu mày, xuất thần một lát.

Tin tức Phùng Khắc Chi sinh bệnh một đêm đã truyền đến tai tất cả các vị tỷ tỷ nhà họ Phùng. Không ngừng có điện thoại gọi đến cho Phùng Lệnh Mỹ.

Ngày hôm sau lúc chạng vạng, Phùng Lệnh Nghi cũng tự mình gọi điện thoại tới hỏi thăm tình hình bệnh tình của đê đê.

Phùng Lệnh Mỹ nói chút tình huống, sau đó nói: “Bị em bắt nên tối hôm qua nó đã về nhà. Hôm nay em cố ý không ra ngoài, lưu lại trong nhà, nó cũng nhốt mình trong phòng, không ngủ thì chính là nhìn chăm chăm lên trần nhà. Em chưa từng thấy nó an tĩnh như thế. Trước kia chính là bảo nó ở nhà một lát cũng như bắt nó ngồi tù vậy. Em liền cảm thấy, chuyện này khẳng định có liên quan đến Mạnh gia cô nương. Hôm qua em gọi điện cho Lan Đình, thử hỏi vài câu, nghe ra thì có vẻ con bé không muốn nhìn mặt Tiểu Cửu nữa.”

“Có biết hai đứa cãi nhau cái gì không?” Phùng Lệnh Nghi hỏi.

“Không biết, em cũng rất tò mò. Bình thường, Lan Đình hắn là sẽ không cùng Tiểu Cửu so đo, làm gì đến nỗi nó sinh bệnh cũng không thèm đến thăm. Đại tỷ, Bộ Tư Lệnh có một người gọi là Trương Khuê Phát, hắn là chó săn của Tiểu Cửu, có chút việc em đoán ông ta biết. Ngày đó em có hỏi

nhưng ông ta sống chết không chịu nói, em đã thấy có quỷ. Đại tỷ, hay chỉ thử hỏi xem, ông ta chắc chắn không dám gạt chi.”

Phùng Lệnh Nghi cùng Phùng Lệnh Mỹ nói chuyện điện thoại xong liền gọi người nối máy đến Hiến Bình Bộ Tư Lệnh ở Thượng Hải.

Phùng Khác Chi hôm nay bị Phùng gia Bát tiểu thư lôi cổ về, nên Trương Khuê Phát cũng giống như được nghỉ. Ông ta ngồi ở trong văn phòng, đang lắc lư hát tuồng thì điện thoại vang lên. Vừa nhấc máy nói alo thì đột nhiên, cả người ông ta bật lên như lò xo, đứng thẳng tăm mà hướng cái điện thoại hô lớn: “Chào phu nhân!”

Phùng Lệnh Nghi hỏi ông ta chuyện Phùng Khác Chi tìm Mạnh gia nhi tử. Ngày hôm qua Phùng gia Bát tiểu thư hỏi, ông ta còn có thể giấu nhưng hiện tại người gọi đến là Phùng gia trưởng tỷ đó. Trương Khuê Phát có mười lăm gan, cũng không dám giấu diếm, lập tức liền đem tất cả những gì mình biết nói ra hết. Sau đó ông ta ngừng thở, thấp thỏm chờ đầu kia nói, nghe giọng nói của nàng tựa hồ cũng không có gì vui, chỉ phân phó ông ta không được nói với người thứ ba về chuyện này. Ông ta nhẹ nhàng thở ra, liên tục đáp ứng.

Phùng Lệnh Nghi trầm ngâm một lát, lại lần nữa gọi điện cho Phùng Lệnh Mỹ, phân phó: “Bát muội, trước khi Tiểu Cửu gặp mưa bị tai nạn thì không phải em nói nó không ở nhà cũng không ở cơ quan sao? Em đến những chỗ có khả năng nó đã tới điều tra xem, rốt cuộc tối đó nó đi đâu. Tra được thì nói cho chí.”

.....

Nửa tháng sau, ngày khảo thí của Thanh Hoa để chọn người đi Mỹ du học đến gần.

Giáo sư Chu biết được quyết định từ bỏ kỳ thi này của Mạnh Lan Đình thì cảm thấy cô cùng tiếc nuối.

Mạnh Lan Đình mỉm cười nói: “Không có gì phải tiếc nuối cả. Cháu tới Thượng Hải, vốn là để tìm em trai, những thứ khác chỉ là phụ. Hiện tại em cháu đã trở lại, cháu chuẩn bị hai ngày nữa sẽ dẫn hắn về quê, bái tế cha mẹ, hơn nữa cháu cũng phải giúp nó bảo dưỡng thân thể. Năm nay không thi thì cũng không có gì đáng tiếc. Nếu cháu muốn đi thì có thể tham gia kỳ thi năm sau, trường học vẫn ở đó, không chạy đi được.”

Giáo sư Chu nghe nàng nói như vậy, cũng gật đầu: “Đúng, trước cứ làm thế đã. Cháu về sau còn rất nhiều cơ hội, sang năm nếu có tính toán thì cứ nói trước với ta, ta sẽ để dành chỗ cho cháu.”

“Cảm ơn bá phụ, và cả bá mẫu.”

Mạnh Lan Đình đứng dậy, mang theo Mạnh Nhược Du, hướng hai người khom lưng cảm tạ.

“Thời gian qua nhờ có hai người chiếu cố, Lan Đình thập phần cảm kích.”

Chu thái thái biết nàng đã lấy vé xe, hai ngày nữa sẽ đi. Sống cùng nàng một thời gian, bà đúng là luyện tiếc nên vội vàng đứng dậy, cầm tay nàng, bảo nàng không cần khách khí.

Giáo sư Chu cùng Mạnh Nhược Du nói chút chuyện còn Chu thái thái đem Mạnh Lan Đình đưa ra bên ngoài, ngồi xuống, thấp giọng nói: “Lan Đình, cháu đi rồi, không nghĩ đến chuyện với Tùng Chu thật sao?”

Mạnh Lan Đình mỉm cười nói: “Cháu sẽ nói rõ ràng với anh ấy. Anh ấy là một người bạn tốt, cháu rất cảm kích anh ấy thời gian qua đã rất chiếu cố.”

Chu thái thái lộ ra biểu tình, tiếc nuối, nhưng rất nhanh lại cười nói: “Tuy

rằng ta cảm thấy hai đứa rất xứng đôi nhưng nếu cháu không muốn thì cũng chỉ dành vậy. Nhưng mà..... Lan Đình, mấy ngày hôm trước, ta nghe Lâm thái thái nói vào buổi sáng mưa to, chính là ngày Phùng công tử tìm cháu, hai đứa đi ra ngoài nói chuyện, sau khi cháu về thì bà ta thấy Phùng công tử cứ đứng trong mưa như vậy, bộ dạng có chút doa người.”

Bà chần chờ, “Cháu không phải có lui tới với Phùng công tử rồi cãi nhau với cậu ấy ngày hôm đó chứ?”

Mạnh Lan Đình trầm mặc một lát rồi ngược mắt.

“Có thể nói là có. Nhưng cháu và anh ta hiện tại chẳng còn liên hệ gì, về sau cũng sẽ không gặp lại.”

Trong mắt Chu thái thái vừa lộ ra kinh hỉ thì chớp mắt đã lại không có, “A? Làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì? Phùng công tử tuy thoát nhìn không đáng tin cậy như Tùng Chu nhưng nếu có thể thu tâm thì cũng không tôi.....”

Tâm tình bát quái của Chu thái thái mới bị câu ra thì điện thoại trong phòng khách liền vang lên. Bà đi qua nghe, sau đó quay đầu kêu Mạnh Lan Đình: “Tìm cháu đó. Là một vị phu nhân.”

Mạnh Lan Đình đi qua, tiếp điện thoại, nghe thấy đầu dây bên kia là một giọng nói mang tiếng cười: “Lan Đình, chị là Phùng gia đại tỷ. Hiện tại chị đang ở Thượng Hải, em có rảnh không? Chị muốn gặp em.”

Mạnh Lan Đình giật mình, trong lòng lập tức trào ra một loại dự cảm xấu. Nhưng Phùng Lệnh Nghi đã tự mình gọi điện thoại tới, lấy địa vị của nàng thì mình sao có thể cự tuyệt không gặp chứ?

Nàng dừng một chút rồi đồng ý.

Bên kia ngắt điện thoại rồi mà Mạnh Lan Đinh vẫn đứng đó, xuất thần một lát, chậm rãi buông xuống điện thoại.

“Là ai vậy?” Chu thái thái tò mò hỏi.

Mạnh Lan Đinh tâm thần có điểm hỗn loạn, có lẽ vài câu rồi xoay người trở về phòng, thay đổi xiêm y.

Mới đợi năm phút mà phía trước đã xuất hiện vị sĩ quan từng dẫn đường cho nàng và Phùng Lệnh Mỹ trong đại hội quân sự. Hắn mời nàng ra cửa.

Mạnh Lan Đinh đi ra khỏi ngõ nhỏ, ngồi trên một chiếc xe ô tô màu đen, được đưa đến một căn phòng ở bí ẩn, trong đình viện có hoa cỏ sum suê, Phùng Lệnh Nghi đứng ở trước một ao cá đang cho cá ăn.

“Phu nhân, Mạnh tiểu thư tới rồi.” Vị sĩ quan kia dẫn Mạnh Lan Đinh đi vào, báo cáo một tiếng, ngay sau đó rời đi.

“Lan Đinh, lại đây, cùng chị cho cá ăn.” Phùng Lệnh Nghi cười, hướng Mạnh Lan Đinh vẫy vẫy tay.

Mạnh Lan Đinh chậm rãi đi qua, kêu một tiếng phu nhân, đứng ở một bên, yên lặng mà nhìn nàng tiếp tục cho cá ăn.

Phùng Lệnh Nghi đưa một phần thức ăn trên tay mình cho nàng, ý bảo nàng cũng lên cùng mình cho cá ăn. Thức ăn vừa rơi xuống mặt nước thì mấy chục con cá chép đã tranh nhau ăn, mặt nước gợn sóng từng đợt, rất là náo nhiệt.

“Lan Đinh, hôm nay chị gọi em tới là có một việc, hy vọng em có thể hỗ trợ.”

Phùng Lệnh Nghi một bên cho cá ăn, một bên nói.

Mạnh Lan Đinh nhìn nàng một cái.

“Chiến tranh đã không còn xa, địch mạnh ta yếu, đến lúc đó mọi thứ sẽ rất nguy hiểm. Chị hy vọng em có thể giúp chị làm một chuyện, hoặc là nói, là một nhiệm vụ. Em đem Tiểu Cửu mang theo, cùng xuất ngoại. Trước khi chiến tranh kết thúc, đừng cho nó về. Nó chỉ nghe lời em thôi.”

Phùng Lệnh Nghi ném xong một chút thức ăn cuối cùng trong tay, tiếp nhận một chiếc khăn mà người hầu bên cạnh đưa đến, xoa xoa tay, nhìn Mạnh Lan Đinh, mỉm cười nói.

HẢI THƯỢNG HOA ĐÌNH

Bồng Lai Khách
www.dtv-ebook.com

Chương 68

“Phu nhân, ta có thể không tiếp thu nhiệm vụ này không?” Mạnh Lan Đình ngược mắt nhìn người phía trước nói.

Phùng Lệnh Nghi không biến đổi sắc mặt, nàng nói: “Lan Đình, chị mong hai đứa nhanh chóng kết hôn, mau chóng xuất ngoại, đem hăn lưu lại. Tiểu Cửu rất thích em, em nói với nó thì hăn là nó sẽ nghe lời em. Chờ chiến tranh kết thúc, khôi phục hoà bình, khi đó nếu em vẫn chướng mắt nó, muốn ly hôn thì chị sẽ vì em làm chủ. Chị nói được thì làm được, em có thể yên tâm. Chiến sự tuy rằng sẽ rất gian nan nhưng cuối cùng sẽ tất thắng, điểm này chị tin tưởng không chút nghi ngờ. Hy sinh mà em bỏ ra, chị sẽ đền bù đầy đủ.”

“Trừ cái đó ra,” Nàng tạm dừng lời rồi mới tiếp, “Em trai em cũng sẽ có được tự do hoàn toàn cùng chiểu cõi tốt nhất. Ngày sau, vô luận hăn muốn đọc sách, hay làm bất kỳ chuyện gì thì cũng sẽ không có trở ngại. Hăn sẽ có được một tiền đồ bằng phẳng sáng chói. Lan Đình, đây là nhiệm vụ hôm nay chị muốn giao cho em. Chị tin tưởng lấy sự thông minh và cảm thông của em thì nhất định sẽ không làm chị thất vọng.”

Mạnh Lan Đình nhìn vị phu nhân thân thiết đang tươi cười trước mặt mình, trong lòng đã hiểu rõ. Nàng rũ mắt, trầm mặc.

“Tiểu Cửu xác thật không tốt, muốn làm gì thì làm. Lúc trước là thân thể chị không tốt, yêu cầu phải có tóc giả nên nó mới đi cắt tóc của em. Chị không biện giải cho hành động của nó, khinh người chính là khinh người, nhưng sau đó nó vì em mà đã chậm rãi thay đổi rất nhiều.”

Phùng Lệnh Nghi lại nói.

“Lúc em biết tin em trai mình không còn nữa thì, nó thấy em bi thống quá đột, nên đã lặng lẽ đi tìm chị xin giấy thông hành đi Quan Khẩu, vốn là muốn mang em cùng đi nhưng sau đó cũng không biết vì cái gì, lại sửa lại chủ ý, chính mình một người qua đó, phí nhiều sức lực và nhờ vận khí tốt mới giúp em tìm lại em trai mình.”

Phùng Lệnh Nghi đã đi tới, cầm lấy tay Mạnh Lan Đình, ngữ khí càng thêm nhu hòa, “Lan Đình, ủy khuất của em chị biết. Chị cũng biết hiện tại trong lòng em đang nghĩ cái gì. Nhưng hy vọng em có thể thông cảm, hơn nữa giúp chị việc này. Mặc kệ cuối cùng có thể thành hay không, chỉ cần tận lực là được. Lan Đình, em có nguyện ý không?”

Mạnh Lan Đình chậm rãi ngược mắt, thấy nàng nhìn mình chăm chú, thì không hề nháy mắt.

“Rất tốt, vậy chị sẽ tận lực an bài hôn sự của hai đứa.” Phùng Lệnh Nghi nhẹ nhàng vỗ vỗ mu bàn tay của nàng, mỉm cười nói.

.....

“Đại tỷ, như vậy có thích hợp không?”

Mạnh Lan Đình đi rồi, Phùng Lệnh Mỹ mới từ bên cạnh đi ra, lộ ra thần sắc do dự.

Phùng Lệnh Nghi thu hồi ánh mắt đang nhìn theo Mạnh Lan Đình, nói: “Con bé rất có chủ kiến. Đã xảy ra chuyện như vậy với Tiểu Cửu mà con bé vẫn giữ thái độ đó. Nếu không rót thuốc liều nặng, chỉ nói Phùng gia muốn phụ trách, hoặc là đưa ra nhân tình của cha thì sợ là con bé cũng chẳng gật đầu đâu.”

Để tra được đệ đệ trước khi đâm xe đã đi đâu làm gì, Phùng Lệnh Mỹ đi đến những chỗ trước đây hắn hay lui tới như sòng bạc, tiệm cơm, cùng với những nơi giải trí, cuối cùng rốt cuộc tra ra được nhà hàng Đại Hoa. Theo đứa bé giữ cửa của tiệm cơm cùng với người trông quầy thì đêm hôm đó Cửu công tử có mang theo một vị tiểu thư trẻ tuổi lên tầng cao nhất thuê một phòng. Lúc đi vào là hơn 9 giờ tối, hai người ở trong đó một đêm. Rạng sáng ngày hôm sau, lúc chưa đến 4 giờ thì đầu tiên là vị tiểu thư kia xuống một mình, tiếp theo, khoảng hơn 5 giờ thì Cửu công tử cũng vội vội vàng vàng mà chạy xuống dưới, hỏi một tiếng liền đuổi theo, nhìn dáng vẻ, hắn là đuổi theo vị tiểu thư kia.

Nhân viên trông quầy có ấn tượng rất sâu với vị cô nương kia, theo miêu tả về quần áo và bộ dạng thì Phùng Lệnh Mỹ rất nhanh đã xác định người đó chính là Mạnh Lan Đình.

Lúc ấy nàng khiếp sợ và tức giận vô cùng, quả thực không cách nào hình dung. Đệ đệ lại làm ra việc như thế thì nàng cũng chẳng kinh ngạc lăm, nhưng nàng sợ là đến Mạnh Lan Đình hắn cũng dám xuống tay.

Lúc ấy nàng hận không thể lập tức trở về, một cái tát chụp chết tên đệ đệ không có đầu óc nhà mình. Nhưng cho dù tức giận thì nàng cũng đã biết nguyên nhân cho thái độ khác thường gần đây của đệ đệ.

Hắn là có liên quan đến một đêm này với Mạnh Lan Đình. Nhưng loại sự tình này, nếu trực tiếp hỏi đệ đệ, xem thái độ của hắn thì khẳng định sẽ không nói cho mình. Mà đi hỏi Mạnh Lan Đình thì càng thêm không thích hợp.

Vì thế nàng báo cho đại tỷ Phùng Lệnh Nghi, tiếp theo mới có an bài hôm nay.

Đối với cách làm này của đại tỷ, Phùng Lệnh Mỹ vốn cảm thấy có chút không ổn. Nhưng nghe nàng nói như vậy thì cũng không hắn không có lý, vì

thế nhất thời không nói nên lời.

Phùng Lệnh Nghi tiếp tục nói: “Tiểu Cửu là tính tình gì, em rõ nhất. Những nữ nhân khác không quản được nó, phải để Lan Đình đi quản. Huống hồn, đã bao giờ em thấy Tiểu Cửu biến thành bộ dáng hiện tại chưa? Hắn là thật sự để bụng Mạnh gia nữ nhi.”

“Lan Đình đã là người của Tiểu Cửu, mặc kệ tối hôm đó chuyện là thế nào thì chuyện nó khi dễ con bé là sự thật, Phùng gia chúng ta khẳng định phải phụ trách. Thứ nhất là phải để hai đứa lập tức kết hôn. Thứ hai là để con bé nhanh chóng mang Tiểu Cửu cùng nhau đi ra ngoài, như thế mới có thể yên tâm. Chờ hai người làm phu thê rồi thì chị tin bọn họ sẽ chậm rãi tốt thôi. Đến cuối cùng, vạn nhất Lan Đình vẫn chướng mắt nó thì cũng chẳng làm được gì, chị sẽ tận lực đền bù cho hai chị em Mạnh gia là được.”

Nàng cười cười, “Vai ác này để chị làm đi.”

Nàng nhìn về phía Phùng Lệnh Mỹ nói, “Chị sẽ mau chóng an bài hôn sự, đăng báo. Lan Đình không có cha mẹ, vị Chu gia giáo thụ cùng thái thái kia có thân cận với con bé, cũng coi như người nhà. Em trước tiên đến cửa bái phỏng, ngày nào đó lại mời họ cùng ăn bữa cơm, nói rõ việc này.”

Phùng Lệnh Mỹ cười, gật đầu: “Được, chuyện cứ giao cho em, chị yên tâm. Đúng là tiện nghi tên nhóc Tiểu Cửu. Cái tên tiểu tử thúi này, vì nó mà lúc trước em có hỏi vài câu, thế mà nó thấy em đã như thế ôn thǎn, không cho tí sắc mặt tốt nào. Hiện tại giúp nó cưới được Lan Đình, xem em thu thập nó thế nào!”

Phùng Lệnh Nghi cười, than một tiếng: “Ai kêu chúng ta chỉ có mỗi một đứa em trai chứ?”

“Đúng rồi, đừng cho Tiểu Cửu biết hôm nay chị gặp Lan Đình.” Nàng suy

nghĩ rồi lại

dặn dò một tiếng.

.....

Mặt trời chói chang chiếu vào đầu, trên sân thể dục có tiếng súng không ngừng vang lên. Một cái bia gỗ được dựng ở nơi xa, đạn bay đến khiến vun gỗ bay tán loạn, hoàn toàn thay đổi.

Phùng Khắc Chi nhắm chuẩn, lại bắn một phát nữa. “Phanh” một tiếng, bia ngã gãy ra, sau đó ngã xuống.

Hiến binh đứng bên cạnh phát ra một trận reo hò.

“Phùng trưởng quan có điện thoại, Bát tiểu thư gọi tới!” Thư ký Trương chạy tới, hướng về bóng dáng đã ướt đẫm mồ hôi mà hô lên.

“Nói tôi không rảnh!” Phùng Khắc Chi đầu cũng không quay lại, đổi súng khác, thử thử xúc cảm, lại chuyển hướng về phía một cái bia ngã khác.

“Bát tiểu thư nói là muốn thương lượng chuyện kết hôn!”

Chung quanh lập tức an tĩnh lại. Đám người Mã Lực đều ngừng, nhất trí mà quay đầu, trùng lớn đôi mắt, nhìn về phía Phùng Khắc Chi.

Phùng Khắc Chi chậm rãi quay đầu lại, sắc mặt biến thành màu đen, buông súng, xoay người liền đi nhanh đến văn phòng.

Chờ hắn vừa đi, mọi người làm gì còn tâm tư mà huấn luyện, một đám như ong vỡ tổ mà vây quanh thư ký Trương.

“Phùng trưởng quan là kết hôn với ai vậy?”

“Chúng ta có phải cũng được uống rượu mừng không?”

“Thuận tiện chắc chúng ta còn có thể được mấy ngày nghỉ đúng không?
Mạnh tiểu thư đi rồi chúng ta chẳng có ngày lành, tiền đã không có mà mỗi
ngày còn phải luyện tập mệt đến chết rồi!”

Mọi người mồm năm miệng mười, vui vẻ ra mặt.

“Ta không biết! Ta cái gì cũng không biết! Đừng vây quanh ta! Đều đi
huấn luyện đi ——” Thư ký Trương xác thật trừ bỏ một lời này thì cái gì
cũng không biết. Ông ta phí sức chín trâu hai hổ, cuối cùng thoát vây mà ra,
lau mồ hôi, thấy Phùng Khác Chi đã không ở đó thì nhanh chóng đuổi theo.

Phùng Khác Chi vào văn phòng, cầm lấy điện thoại mà nghe, “Bát tỷ, chị
lại đang làm gì? Muốn kết hôn thì chị tự đi mà kết hôn! Em không có hứng
thú!”

Đầu dây bên kia, Phùng Lệnh Mỹ nhanh chóng để ống nghe ra xa, chờ
hắn rống xong rồi mới nói: “Cậu cho là chị muốn quản hả? Cậu không kết
hôn chị càng đỡ việc, tối nay chị đỡ phải mời vợ chồng giáo sư Chu và Lan
Đình đến ăn cơm! Cúp máy đây!”

Phùng Khác Chi ngây ra một lúc, đột nhiên phản ứng lại: “Từ từ! Bát tỷ
vừa nói gì? Lan..... Lan Đình sao?”

Phùng Lệnh Mỹ hừ một tiếng: “Cha cùng đại tỷ buổi tối cũng đều đến
Thượng Hải! Cậu có vể không thì tự quyết!” Nói xong, nàng “Bang” một
tiếng, cúp điện thoại luôn.

Phùng Khác Chi cầm ống nghe trong tay, đứng chờ ra, sau đó hắn ném ống
nghe đi, cầm lấy chìa khóa xe, xoay người liền chạy ra ngoài, suýt nữa thì
đẩy ngã thư ký Trương vừa mới bước vào.

May mắn Trương Khuê Phát nhanh chóng lui sang một bên nhường đường, lúc này mới tránh được một kiếp.

“Phùng trưởng quan.....”

“Cho bọn họ nghỉ buổi chiều!” Phùng Khác Chi ném xuống một câu, bước nhanh mà đi.

Phùng Lệnh Mỹ đang ở phòng khách chỉ huy người hầu quét tước, lại cùng má Phùng thương lượng buổi tối muốn làm món gì thì bỗng nhiên thấy đệ đệ từ cửa chính chạy vào, liền bảo mọi người ra ngoài.

Phùng Khác Chi bước nhanh đến trước mặt Phùng Lệnh Mỹ.

“Bátỷ! Lời chị nói trong điện thoại là thật sao? Cô ấy sao có thể.....”
Hắn ngừng lại một chút.

Phùng Lệnh Mỹ liếc mắt nhìn đệ đệ, thấy hắn cả đầu đầy mồ hôi, hai mắt nhìn mình gắt gao, giống như không dám tin thì nói: “Đi với chị lên lầu!”

Phùng Khác Chi theo đi lên, vào một gian phòng ngủ, Phùng Lệnh Mỹ giữ cửa đóng lại, mang theo một cây chổi lông gà, hướng hắn liền đánh.

“Cậu làm chuyện tốt gì, trong lòng không biết hả? Đều đã như vậy, cậu vẫn không rên một tiếng, làm như không có việc gì là sao? Sao chị lại có đứa em ngu ngốc như cậu chứ? Cậu coi Lan Đình là người nào? Cha nếu biết được thì cậu đừng có mong sống!”

Phùng Khác Chi vẫn không nhúc nhích, tùy ý Phùng Lệnh Mỹ bách bách mà dùng chổi lông gà đánh mình, mảnh vụn lông gà bay đầy trời. Chờ nàng đánh xong hắn mới nói: “Bátỷ, em biết sai rồi. Về sau em không bao giờ.....”

“Cậu còn dám có lần sau?”

“Không có!” Đáy mắt Phùng Khác Chi toát ra một tia chán nản.

“Em hướng cô ấy nhận sai, muốn kết hôn nhưng cô ấy căn bản không cần em. Hiện tại chị lại nói kết hôn, là thật không? Cô ấy thật sự đồng ý sao?”

Phùng Lệnh Mỹ đánh hắn cũng đau cả tay, đành vứt cái chổi lông gà, nhìn hắn chăm chăm, nói: “Không đồng ý mà buổi tối còn đến hả?”

Hai mắt Phùng Khác Chi tỏa sáng lấp lánh, bỗng nhiên lại như nghĩ tới cái gì, chần chờ nhìn Phùng Lệnh Mỹ: “Bát tỷ, các chị Không bức coo ấy chứ?”

Phùng Lệnh Mỹ ngừng lại một chút.

“Cậu nghĩ cái gì thế? Chính là cậu lúc làm sai không đủ thành ý nên con bé mới không yên tâm về cậu thôi! Sau đó đại tỷ biết liền ra mặt giúp cậu nói lời hay, con bé mới đồng ý! Huống chi, buổi tối không phải sẽ gặp mặt sao? Có nguyễn ý hay không, đến lúc đó chính cậu đi hỏi là biết!”

Phùng Khác Chi trầm mặc lại, ánh sáng trong mắt lại sinh động lên.

Phùng Lệnh Mỹ liếc mắt nhìn hắn, chung quy vẫn là thấy hắn được như ước nguyện mà cảm thấy cao hứng, trên mặt cũng lộ ra tươi cười: “Cao hứng rồi chứ? Buổi tối ăn mặc đàng hoàng chút. Xem cậu đi, bệnh còn chưa khỏi đã chạy về, người đều thành cái dạng gì rồi!”

Phùng Khác Chi không nói, chỉ tiếp tục đứng đó một lúc lâu, nhắc chân đi qua bên người Phùng Lệnh Mỹ, tới hành lang hắn đột nhiên nhảy lên, nhanh nhẹn mà lộn nhào một cái, sau khi vũng vàng rơi xuống đất thì quay đầu hướng về phía Phùng Lệnh Mỹ nói: “Cảm ơn Bát tỷ cùng đại tỷ! Em đi tắm rửa đây!”

Phùng Lệnh Mỹ bị hắn làm hoảng sợ, vỗ vỗ ngực mình. Nàng nhớ rõ đê đê khi còn nhỏ, nếu gặp được việc gì cực kỳ vui mừng thì đều sẽ như thế này.

Đã thật nhiều năm nàng không thấy hắn lộn nhào, hiện tại đã lớn như vậy mà không nghĩ tới hắn lại làm trò trẻ con này.

Phùng Lệnh Mỹ nhìn bóng dáng đê đê đang bước nhanh về phòng, nhìn không được nở nụ cười.

HẢI THƯỢNG HOA ĐÌNH

Bồng Lai Khách
www.dtv-ebook.com

Chương 69

Mấy ngày hôm trước, Phùng lão gia đột nhiên nghe được từ trưởng nữ nhà mình tin nhi tử cầu hôn thành công, Mạnh Lan Đình đáp ứng gả tới. Ông ở trong thư phòng xoay vài vòng, hưng phấn đến độ liên tiếp mấy đêm đều ngủ không được.

Hôm nay ông và đám nữ nhi đều đến Thượng Hải, nhưng trên đường vui mừng đó lại có chút chuyện ngoài ý muốn.

Phùng Khác Chi Ngũ tỷ Phùng Lệnh Huệ cùng Phùng Lệnh Mỹ có quan hệ vô cùng thân cận. Hôn sự của đệ đệ đại công cáo thành nên nàng rất là vui vẻ, cũng tò mò mà gọi điện cho Phùng Lệnh Mỹ hỏi tình hình cụ thể và tỉ mỉ.

Phùng Lệnh Mỹ lúc ấy nghe được tin tức thì lập tức dặn đứa bé giữ cửa và nhân viên trông quầy không được nói ra ngoài. Vốn nàng cũng không tính toán đem chuyện đệ đệ mang theo Mạnh Lan Đình đi nhà hàng Đại Hoa thuê phòng nói cho các tỷ tỷ khác. Nhưng mối quan hệ của hai người tốt, nàng không chịu nổi sẽ nói nhiều chút, vì thế nhất thời nói ra, nhưng cũng dặn dò không được nói với những người khác.

Phùng Lệnh Huệ vừa kinh ngạc vừa tức giận không thôi, luôn mồm mắng đệ đệ không ra gì. Hôm nay cùng bọn tỷ muội ngồi chung xe lửa đến phía nam, lúc ngồi trong ghế lô bàn chuyện hôn sự, nàng nhất thời nhịn không được mà buột miệng nói ra.

Đệ đệ ngày thường thật sự quá mức bướng bỉnh, bọn tỷ muội vừa nghe xong thì tất cả đều cho là đệ đệ nhà mình sai, đồng loạt mắng hắn tiểu hồn

đản.

Nhưng mắng xong thì vẫn muốn che chở hắn, nói tuy nhất thời hồ đồ nhưng về tình cảm có thể tha thứ, cũng không phải hắn không phụ trách. Huống chi nếu không có việc này, chỉ sợ hôn sự này còn xa mới thành.

Nghĩ như thế thì bọn họ cũng không nói gì nữa.

“Việc này chúng ta nói với nhau thôi, ngàn vạn đừng cho cha biết ——”
Phùng Lệnh Huệ đè thấp thanh, dặn dò tỷ muội.

Các nàng đều ngồi một khoang, còn Phùng lão gia cùng đại tỷ Phùng Lệnh Nghi, giờ phút này đang ngồi ở một cái khoang khác.

Không nghĩ tới vừa dứt lời, liền nghe được cửa khoang mở ra, quay đầu thấy Phùng lão gia chống quai trượng, người đứng ở nơi đó, vẻ mặt vẻ mặt vô cùng phẫn nộ.

Sự tình kế tiếp không nói cũng biết.

Mấy cô con gái sôi nổi thay đệ đệ cầu tình, nhưng Phùng lão gia vẫn rất là tức giận, vừa xuống xe lửa, thấy Phùng Khác Chi tới đón, ông trầm mặt, không rên một tiếng mà lên xe. Tới Phùng công quán, vừa vào cửa, ông đã gọi nhi tử vào phòng, đóng cửa lại, giơ quai trượng trong tay hướng nhi tử mà đánh.

Vừa rồi ở trên đường, Phùng Khác Chi đã nhận được vô số ánh mắt ám chỉ của các tỷ tỷ, biết đại khái sự việc đã bại lộ, cũng đã sớm chuẩn bị. Hắn ăn một trượng này thì đâu giống lần trước bị Phùng Lệnh Mỹ dùng chổi lông gà đánh. Hắn vội “Ai u” một tiếng, ăn đau mà nhảy lên.

“Mày cái đồ tiểu súc sinh! Trước kia ở bên ngoài làm loạn thì thôi, hiện tại dám khi dễ Lan Đình, tao phải đánh chết mày!”

“Cha, con biết sai rồi, cha đánh nhẹ chút, vạn nhất đánh chết con thì Lan Đình làm sao bây giờ?” Phùng Khác Chi chạy nhanh mà trốn như chuột.

Phùng lão gia càng tức, đuổi theo sau, hung hăn đánh vài cái. Phùng Khác Chi cũng không né, chỉ ôm lấy đầu: “Cha cứ đánh, nhưng đừng đánh mặt, gia đình người ta sắp tới rồi.”

Phùng lão gia bị nhắc nhở, nhìn thời gian mới giật mình. Cho dù tức giận nhưng cũng không làm được gì, đành nhắc chân hung hăng đạp vào mông nhí tử, lúc này mới cả giận nói: “Cút ra ngoài cửa tiếp khách cho ta!”

Phùng Khác Chi ai một tiếng, sờ sờ mông, vội vàng xoay người, mở cửa chạy.

Phùng lão gia chờ ồn định hơi thở mới tự mình đi xuống.

.....

Đúng 6 giờ, Phùng gia phái một vị quản sự họ Diêu và lão Diêm lái hai chiếc xe đến Chu gia. Bọn họ đỗ hai chiếc xe bóng loáng ở đầu ngõ, sau đó xuống dưới đón người.

Ngày đó Phùng gia Bát tiểu thư tới chơi cùng vợ chồng giáo sư Chu nói chuyện hôn sự. Láng giềng thế mới biết, hóa ra Mạnh Lan Đình cùng Phùng gia Cửu công tử từ nhỏ đã có đính ước, hiện tại sắp kết hôn.

Tin tức này có uy lực thế nào thì mọi người đều biết.

Mấy ngày nay, bậc cửa Chu gia cơ hồ đều sắp bị người đập vỡ. Có người tới hỏi thăm tình hình cụ thể và tỉ mỉ, có người tới nịnh hót. Từ sáng đến tối khách khứa không ngừng, thậm chí hai ngày trước có cả phóng viên đến. Thấy Chu thái thái cự tuyệt không lộ ra bất kỳ tin tức gì, lại không nhận phỏng vấn thì làm sao chịu vẽ tay không, bọn họ chính là ngồi xổm bên cạnh

chụp vài tấm ảnh mới chịu về.

Hiện tại xe của Phùng gia vừa đến, rất nhanh đã có không ít người ở cùng ngõ với Chu gia đi ra nhìn.

Chu thái thái đã trang điểm xong, tới gõ cửa phòng Mạnh Lan Đình. Cửa mở, bà đánh giá Mạnh Lan Đình một cái.

Hôm nay là lần đầu tiên Mạnh Lan Đình ăn mặc trang trọng như thế. Nàng mặc một bộ sườn xám màu hồng, toàn thân thêu hoa mặc lan nhàn nhạt như nước, cổ áo và cổ tay áo dùng chỉ màu nguyệt bạch thêu hoa văn hải đường.

Nàng vốn xinh đẹp, một bộ đồ này vừa hoa mỹ, lại không mất đi mềm nhẹ uyển chuyển, tự nhiên thanh tú.

Ánh mắt Chu thái thái sáng ngời, vừa lòng gật gật đầu: “Đi thôi, Phùng gia đã tới đón.”

Mạnh Lan Đình nhìn qua thấy giáo sư Chu mang theo đệ đệ Mạnh Nhược Du, cũng đã chuẩn bị tốt để ra cửa.

Giáo sư Chu luôn không thích xã giao, đối với quan viên chính phủ tới thăm cũng luôn giữ thái độ lãnh đạm, có thể tránh liêng tránh, ngày thường luôn mặc một bộ áo bào cũ, nhưng hôm nay khó có được ông lại mặc một cái áo dài mới.

Biết hắn vợ chồng ông đối với hôn sự của mình rất coi trọng, trong lòng nàng không khỏi cảm động nói: “Cảm ơn bá phụ bá mẫu. Mấy ngày này phải phiền toái hai người rồi.”

Giáo sư Chu cười ha hả mà nói: “Ta chính là đang gả nữ nhi, có cái gì phiền toái chứ.”

Chu thái thái càng cao hứng hơn. Hoặc là nói, từ khi biết được tin tức giống quả bom nguyên tử này, người vui mừng và bận rộn nhất trong Chu gia chính là bà.

Tuy rằng trong đáy lòng, bà vốn có chút tiếc nuối cho Hề Tùng Chu, nhưng nghĩ đến điều kiện của Phùng gia tốt như thế, Cửu công tử cũng không tồi thì bà liền thu tâm. Đây âu cũng là một mối nhân duyên tốt. Huống chi Mạnh Lan Đình cùng hắn từ nhỏ đã có đính hôn, đây là nhân duyên từ lâu, vì thế bà cũng buông tâm, một lòng cao hứng.

Chu thái thái thúc giục: “Đi mau đi mau, đến trễ thì không tốt đâu.”

Mạnh Nhược Du cũng cao hứng phấn chấn. Sau khi biết được tin tức, người cao hứng thứ hai đại khái là đi đi.

“Chị, hôm nay chị thật đẹp!”

Hắn còn chưa gặp mặt Phùng Khác Chi nhưng đối với một người chỉ tồn tại trong ấn tượng xa xôi hiện tại lại đột nhiên nhảy ra thì rất là chờ mong.

Mạnh Lan Đình thay đệ đệ sửa lại cổ áo, cười cười.

“Giáo sư Chu, Chu thái thái, Mạnh tiểu thư, Mạnh công tử, xe đã ở bên ngoài. Lão gia cùng đại cô nãi nãi bọn họ, đều đã tới rồi.”

Lão Diêu mang theo lão Diêm tiến vào, đứng ở dưới bậc thang ngoài cửa, cung kính mà thỉnh người, trên mặt tràn đầy ý cười.

“Cảm ơn Diêu thúc, Diêm thúc.”

Mạnh Lan Đình nói lời cảm tạ.

“Không dám không dám! Là bốn phận của tôi.” Hai người vội khom người.

Chu thái thái kéo tay Mạnh Lan Đình, mang nàng đi ra ngoài.

“Chu thái thái, người Phùng gia tới đón nhà bà đi ăn cơm
tối sao?” Vương thái thái cách vách cùng những người khác đã sờm vây
quancửa, thấyngườirathìvộihỏi.

“Đúngvậy!” Chutháitháingẩngđầuưỡnngực,tươicườiđầymặt..“Buổi
tốiPhùnglãogiavàngườinhàđềutừNamKinhđến,gặpmặtrồicònchọn
ngàykếthôn.”

Mọingườiphátramộtloạttiếngtánthưởng,sôinổinhìnMạnhLanĐình,
tranhnhaukhennàngđẹp.

“TrướckiaPhùngcôngtửtớilầnđầutiêntaliếcmắtđãthấyhắnvàLan
Đìnhlàtrờisinhmộtđôi,hóarakhôngphảinhìnnhầm!” Vươngtháithái
cườinói.

Mọingườiđềugậtđầuphụhỏa.

MạnhLanĐìnhhởhởcúiđầu,đitheoChutháithái,trongánhmắtcực
kỳhâmmộvàlờitánthưởngcủamọingườimàđilênxe,hướngPhùngcông
quántiếnđến.

.....

TrờicònchưatốihởnhưngcửalớncủaPhùngcôngquánđãmởrộng,
đènrựcrõ,hỉkhíkhắpnơi.

Phùnglãogiađãđổibộđồmới,thấyngườiChugiasắpđếnnêntựmình
racửa,hunghăngmànhìnchămchămnhitửmộtcái,rồichắptauđứngởđó.

PhùngKhácChithànhthànhthậtthậtđứngđó,vẫnkhôngnhúcnhích.

Phùng lão gia lại nhìn nhí tử, đột nhiên nhíu mày: “Bộ này không được!
Mặc tây trang làm gì, đổi thành áo dài cho ta!”

Phùng Khác Chi hôm nay đã thay đổi hơn mười bộ quần áo, cuối cùng mới chọn được bộ này, màu bạc, đủ ba món, vừa thành thục là không mất đi ưu nhã. Hắn lại chải tóc khéo léo che đi vết thương chưa khỏi ở trên trán.

Tuy rằng hắn không quá vừa lòng với kiểu tóc này, vừa rồi còn bị phụ thân đánh cho một trận nhưng mặt hắn lớn lên tuấn tú, dáng người cũng cân đối, tổng thể vẫn có thể nói là anh tuấn tiêu sái chưa từng có. Giờ phút này bỗng nhiên bị phụ thân ghét bỏ, hắn liền “A” một tiếng, cúi đầu nhìn quần áo mình tỉ mỉ chọn, không dám không nghe theo, vội vàng xoay người muốn đi đổi.

“Thôi được rồi, quay lại! Chờ ở đây cho ta!” Phùng lão gia sợ không có thời gian nên lại sửa lại chủ ý, quát một tiếng.

Phùng Khác Chi lại nhanh chóng chạy về đứng.

6 giờ rưỡi, lão Trương gác cổng từ bên ngoài chạy tiến vào, hô: “Tới rồi tới rồi!”

Phùng lão gia lùi mắt cánh cáo nhí tử lần cuối, rồi quay đầu, trên mặt liền lộ ra tươi cười, cất bước đi ra ngoài.

Ô tô ngừng ở cửa, người hầu đi lên mở cửa xe. Phùng Khác Chi biết nàng sắp xuống xe thì đột nhiên thấy vô cùng khẩn trương.

Lần cuối gặp mặt nàng chính là vào buổi sáng mưa như trút nước kia. Hắn đứng ở trong mưa, trơ mắt nhìn nàng bung dù, bóng dáng biến mất ở trong màn mưa.

Hắn nằm mơ cũng không nghĩ tới mình lái xe không cẩn thận, đâm xe rồi

bị sốt, lại ngất đi đến lúc tỉnh lại là có thể cưới nàng.

Hắn vô cùng hưng phấn, lần đầu tiên trong đời, trong một khắc này hắn
thế nhưng âm thầm xấu hổ khi gặp người, có cảm giác lâm trận muốn bỏ
chạy.

Tim hắn đập có chút nhanh, nếu không phải có cha hắn đè nặng bên cạnh
thì giờ này có khi hắn đã xoay người chạy mất.

Phùng Khác Chi hô một hơi, đi theo phụ thân cất bước, giương mắt, nhìn
thấy một thân ảnh. Khi bóng dáng xinh đẹp kia lọt vào mắt hắn thì tim hắn
liền ngừng một nhịp.

Nàng vẫn luôn đẹp như thế. Vô luận là lần đầu tiên, hắn ngẫu nhiên gặp
được nàng lúc tuyêt đọng, lúc nàng mang vẻ mặt mệt mỏi, mặc một cái áo
khoác mùa đông xám xịt, hay vào cái đêm hắn phạm phải sai lầm lớn kia,
nàng mặc một bộ âu phục màu hồng, xinh đẹp động lòng người. Mỗi khoảnh
khắc đều in vào lòng hắn, khiến hắn không thể xem nhẹ sự tồn tại của nàng
được.

Nhưng hôm nay là lần đầu tiên hắn nhìn thấy nàng ăn mặc lông lẫy như
thế. Bên môi nàng mang theo mỉm cười, cùng đi với Chu thái thái, xuống xe,
đi về phía mình.

Phùng Khác Chi ngừng thở, mắt không chớp mà nhìn nàng, nhất thời quên
mất phải bước chân.

“Chu tiên sinh! Nghe danh đã lâu, hôm nay ngài đến hàn xá quả là vinh
hạnh quá! Hoan nghênh hoan nghênh!” Phùng lão gia đã đi ra ngoài, gắt gao
mà cầm lấy tay giáo sư Chu, tươi cười đầy mặt, đồng thời hàn huyên mấy
câu.

Ngũ tỷ cùng Bát tỷ bên cạnh cũng bước nhanh ra, đi tiếp đón đám người

Chu thái thái cùng Mạnh Lan Đinh.

Ở cửa Phùng công quán tiếng cười nói rộn ràng, không khí hòa hợp.

“Chào bá phụ!” Mạnh Lan Đinh chào Phùng lão gia.

“Tốt, tốt!” Phùng lão gia nhìn Mạnh Lan Đinh với ánh mắt từ ái, vui vẻ ra mặt.

“Qua hai ngày nữa thì phải gọi cha đó.” Ngũ tỷ trêu ghẹo một câu.

Mọi người đều cười, Phùng lão gia là cười lớn nhất.

Nàng có vài phần khẩn trương, vài phần bất an, vài phần thận thùng và cả ngượng ngùng khó tránh. Mạnh Lan Đinh lúc này có một loại cảm giác phức tạp không nói nên lời, tùy ý Ngũ tỷ trêu ghẹo, cùng tiếng cười xung quanh mà chỉ cúi đầu không lên tiếng.

“Cháu là Mạnh Nhược Du. Rất hân hạnh được gặp Phùng bá phụ cùng các tỷ tỷ! Cảm ơn bá phụ cho tới nay đều chiếu cố tỷ tỷ!” Mạnh Nhược Du đi lên, hướng người của Phùng gia cung cung kính kính mà khom lưng.

Phùng lão gia vội vàng đỡ hắn, đánh giá hắn một phen, khen hắn mặt mày sáng rõ, tiếng nói như phượng hoàng, ngày sau tất thành việc lớn, lại an ủi hắn vài câu. Ông thấy nhi tử còn không thấy đâu, vội quay đầu, ánh mắt biết thành thanh đao, chém qua đứa con trai còn đang đứng ngắn ra ở đằng sau: “Khác Chi, thất thắn làm cái gì? Còn không mau lên đón người?”

Sau đó ông quay mặt lại cười với vợ chồng giáo sư Chu: “Khuyến tử có thể cưới Lan Đinh nên cao hứng đến choáng váng, lễ tiết cũng quên hết.”

Phùng Khác Chi lúc này mới lấy lại tinh thần, vội vàng đi ra, hướng giáo sư Chu cùng Chu thái thái chào hỏi, lại liếc về phía Mạnh Lan Đinh, nhẹ

nhàng mà nói: “Em đã đến rồi?”

Mạnh Lan Đinh không nhìn hắn, chỉ nhìn mặt đất mà ừ một tiếng.

Giáo sư Chu cười nói: “Phùng lão không cần quá mức khiêm tốn. Ta cùng với lệnh lang trước cũng có chút lui tới. Lệnh lang tài năng xuất chúng, trí ở ngàn dặm.”

Lão Phùng nghe nhì tử được đại giáo thụ khen ngợi thì vô cùng cao hứng, nhìn hắn cũng thấy có chút thuận mắt hơn, ha hả cười nói: “Tới, tới, mọi người mau tiến vào đi!” Nói xong ông liền dẫn khách đi vào.

HẢI THƯỢNG HOA ĐÌNH

Bồng Lai Khách
www.dtv-ebook.com

Chương 70

Đèn thủy tinh trên trần nhà mới vừa được lau chùi, hiện giờ đang tỏa ra quang mang lộng lẫy. Dưới đèn, mọi người ngồi đầy quanh bàn, cười nói tưng bừng. Má Phùng mang theo người hầu bưng thức ăn đưa canh, ra ra vào vào đâu vào đấy.

Gian phòng ăn này của Phùng công quán đêm nay là náo nhiệt nhất từ trước đến giờ.

Phùng lão gia cùng giáo sư Chu song song ngồi trên thủ vị, hai bên là Phùng Lệnh Nghi cùng Chu thái thái, mấy vị tỷ tỷ còn lại thì đều theo thứ tự mà ngồi phân ra, cuối cùng dư lại có Phùng Khác Chi cùng Mạnh Lan Đinh, hai người bị an bài ngồi chung với nhau.

Sau khi vào bàn, Phùng lão gia nhìn một đôi bích nhân ngồi đối diện thì vừa mở miệng đã cảm thán thời gian trôi nhanh. Năm đó có duyên gặp gỡ, cùng Mạnh gia định ra việc hôn nhân, mà trong lúc đó mình vì bè lũ xu nịnh nên chậm trễ sơ sẩy, suýt chặt đứt tơ hồng, sai mối lương duyên.

Chu thái thái nói: “Phùng lão không cần nói như vậy, không nói Phùng lão mấy năm nay trải qua những gì, ta cùng lão Chu nửa đời người đều trải qua trong trường học, theo lý thuyết cũng được thanh tịnh nhưng thế đạo này người như cỏ cây, tùy theo sóng nước, còn không phải thân bất do kỷ, không gặp được cõi nhân sao. Rất nhiều người quen năm đó, bạn bè thân thích, hiện giờ sớm đều không còn lui tới, không có tin tức. Phùng lão hiện giờ hỉ sự đến cửa, đó chính là điều tốt.”

Phùng lão gia liên tục gật đầu: “Đúng, đúng, thái thái nói rất phải. Sau này Lan Đình chính là nữ nhi của ta, mọi người yên tâm, ta sẽ đối xử với con bé thật tốt.”

Chu thái thái cười nói: “Phùng lão, phu nhân, còn có chư vị tỳ tỳ, có vị nào không phải người bận rộn. Thế nhưng mọi người đều vì thương nghị hôn sự, mà từ Nam Kinh chạy đến. Nếu vậy còn không yên tâm thì còn thế nào mới gọi là yên tâm nữa?”

Lời bà thật hay, mọi người đều nở nụ cười, không khí càng thêm tốt hơn.

Ước chừng là thông cảm cho một đôi nam nữ đang ngượng ngùng, hoặc mọi người chỉ coi bọn họ là tiểu hài tử, kế tiếp, Phùng lão gia cùng giáo sư Chu chuyện trò vui vẻ, những người còn lại cũng chen vào mấy câu, chẳng ai lưu ý nhiều đến hai người.

Phùng Khác Chi không rên một tiếng, thỉnh thoảng lại trộm liếc nhìn cô gái ngồi bên cạnh, thấy nàng an an tĩnh tĩnh mà ngồi, trừ bỏ gấp đồ ăn trước mặt thì cũng không ăn gì khác. Hắn thầm nghĩ thay nàng gấp chút thức ăn nhưng lại thấy nàng chẳng nhìn mình nên không dám.

Lại một món được bưng lên.

Phùng Lệnh Mỹ ở một bên nói: “Tiểu Cửu, đừng chỉ lo ăn, giúp Lan Đình gấp đồ ăn đi!”

Phùng Khác Chi vội vàng đứng dậy, gấp một cái đùi gà để vào cái đĩa trước mặt Mạnh Lan Đình, nhỏ giọng mà nói: “Em ăn nhiều một chút.”

Mạnh Lan Đình biết động tác này của hắn khiến mọi người đều chú ý vì thế cũng thấp giọng cảm ơn, rồi cúi đầu cắn một ngụm.

Mấy vị tỳ tỳ liếc nhìn nhau, lộ ra nụ cười hiểu ý.

Đã có lần đầu, những lần sau cũng thuận tiện hơn.

Một bữa cơm ăn xong, việc Phùng Khắc Chi làm nhiều nhất chính là không ngừng gấp đồ ăn cho Mạnh Lan Đình.

Món nào vừa lên hẵn cũng gấp cho nàng, đồ ăn thật sự sắp bị đội thành núi nhỏ rồi.

Cuộc hôn nhân sắp tới này, với Mạnh Lan Đình mà nói, còn xa mới đơn giản và tốt đẹp như “Đào lý quỳnh hoa, vĩnh cho răng hảo.”

Vào buổi sáng sớm mưa to kia, nàng đã gạt tay hẵn quay đầu rời đi. Lúc ấy nàng cho răng mình với hẵn từ đây sẽ không liên quan, ai đi đường đó.

Không phải nàng không động tâm.

Nhưng chút động tâm đó còn không đủ để nàng mặc kệ, đi theo tên lồng tử xa hoa mà đánh cuộc.

Nàng biết mình sẽ khổ sở, sẽ thương tâm, nói không chừng thật lâu về sau, khi nhớ tới đoạn chuyện cũ này nàng cũng sẽ cảm thấy tiếc nuối. Nhưng cũng không sao, nàng biết quyết định của mình là đúng.

Chỉ cần một lần nữa đi vào cuộc sống có quỹ đạo của mình, những tâm động, ngọt ngào, khổ sở, thương tâm hoặc tiếc nuối ngày sau sớm muộn gì cũng sẽ theo thời gian chậm rãi trôi đi. Nam nhân trẻ tuổi bừa bãi này cũng chỉ là một người mà nàng đã gặp năm 19 tuổi.

Thời gian là phương thuốc tốt nhất. Nàng vẫn sẽ là Mạnh Lan Đình như trước.

Nhưng không nghĩ tới, mới vừa xoay người thì nhân sinh đã rẽ theo hướng này, thật đúng là khiến người ta không kịp trở tay.

Sau khi gắp gỡ Phùng Lệnh Nghi ngày đó, Mạnh Lan Đình mới thật sâu cảm nhận được cái gì gọi là nợ nhân tình.

Hai mắt Phùng Lệnh Nghi như hai ngọn đuốc, hiển nhiên đã biết hết. Lấy địa vị của nàng, nếu có tâm phải biết cái gì thì chẳng ai giấu được.

Chuyện của đệ đệ nàng, thậm chí chuyện đêm đó giữa hai người, có lẽ nàng đã biết hết.

Mạnh Lan Đình từng nói cho bản thân rằng đêm hôm đó cô nửa là trả ơn nửa là làm ơn, đã làm hết những gì có thể. Thẳng đến một khắc kia nàng mới biết mình chẳng thể tiếp tục lừa mình dối người.

Kỳ thật, những gì nàng làm còn lâu mới đủ.

Ân cứu mạng, người được cứu lại là đệ đệ duy nhất của mình, thì chỉ cần đổi phương nói còn chưa đủ thì ân này nàng vĩnh viễn không trả hết.

Chỉ bằng đêm hôm đó, sao có thể?

Kể cả không có lời đề nghị có vài phần mờ mịt, thêm vài phần uy hiếp đó thì những điều kiện mà Phùng Lệnh Nghi đưa ra, cùng với một từ “Nhiệm vụ” cao cao tại thượng không cho phép từ chối kia đã khiến cô không còn có thể lắc đầu.

Tối nay, bằng một bản năng cực nhạy, Mạnh Lan Đình lại cảm thấy chuyện ở tiệm cơm có lẽ người Phùng gia đều biết hết rồi.

Nàng đứng ngồi không yên, xấu hổ không thôi. Một bữa cơm này sao có thể nuốt trôi chứ?

Yên lặng mà ăn thức ăn Phùng Khác Chi không ngừng gắp cho mình, rất nhanh nàng đã no căng.

Má Phùng lại bê lên một món khác. Thấy hắn lại đứng dậy muốn thay mình gấp, nhiều đồ ăn như thế, để trong bát không ăn thì thật khó coi, trong lòng nàng phiền muộn, quản không được chân mình, liền nhịn không được đá hắn một chân.

Phùng Khác Chi sững sốt, nhìn nàng.

“Anh cứ ăn đi, tôi no rồi.” Mạnh Lan Đình thấp giọng nói, mỉm cười.

Phùng Khác Chi nga một tiếng, lại nhìn nàng một cái, đem đồ ăn vừa mới gấp để trong chén của mình, chậm rãi ngồi trở về.

Tự nhiên là mọi người trên bàn cũng chẳng ai để ý đến động tác nhỏ của hai người bọn họ. Lực chú ý của mọi người đều đang bị chuyển thương lượng hấp dẫn. Phùng lão gia cùng vợ chồng giáo sư Chu đang thương lượng ngày làm lễ, cuối cùng quyết định đem ngày định vào hai tuần sau.

Tuy rất gấp nhưng bận rộn một chút thì hắn là vẫn có thể làm được thỏa đáng.

Thông tin hôn lễ cũng được báo cho báo chí để mọi người cùng biết.

Không khí vô cùng vui mừng.

Mạnh Lan Đình cúi đầu, nuốt xuống một ngụm đồ ăn cuối cùng, lúc ngẩng đầu, thấy mọi người đang nhìn chính mình.

“Lan Đình, cháu cảm thấy thế nào? Cháu yên tâm, thời gian tuy có chút gấp gáp nhưng vừa rồi phu nhân đã cùng ta thương lượng, nói họ hàng của cháu đều sẽ được thông báo. Bọn họ sẽ được đón lên đây, nhất định sẽ để cháu vể vang mà xuất giá.” Chu thái thái cười tủm tỉm mà nói.

“Mọi thứ đều xin mọi người an bài, bá mẫu và các tỷ tỷ phải lo lắng rồi.”

Mạnh Lan Đinh nói.

“Tốt, tốt.” Phùng lão gia vui vẻ ra mặt, “Vậy cứ định như thế đi.”

Ăn cơm xong, Phùng lão gia thỉnh giáo sư Chu đi thư phòng uống trà, đem Mạnh Nhược Du cũng kêu qua. Chu thái thái cùng đám người Phùng Lệnh Nghi còn muốn bàn luận chi tiết của đám cưới. Loại sự tình này chính là không cần Mạnh Lan Đinh tham gia.

Nàng bị Phùng Lệnh Mỹ dẫn đến một gian thư phòng khác. Phùng Lệnh Mỹ bồi nàng một lát rồi nói có chút việc, đi ra ngoài, tới bên ngoài liền hướng đê đê liếc mắt một cái, thấp giọng nói: “Hảo hảo bồi người ta. Còn nữa, ngày đó không phải cậu nói không tin sao? Không tin thì tự mình đi hỏi đi.”

Phùng Khác Chi nhìn cửa thư phòng, châm rai đi vào.

Mạnh Lan Đinh đang đứng trước một kệ sách, tùy tay lấy một cuốn sách, thấy đó là cuốn tùy bút của Trần Kế Nho thì mở ra một tờ, vừa lúc nhìn thấy mấy dòng thơ mô tả việc nam nữ hoan ái triền miên: “Hồng ấn sơn ngân xuân sắc hơi, san hô gối thương thấy hoa phi. Yên hoàn lạo loạn hương vân ướt, nghi hương Tương Vương trong mộng về.”

Nhin chầm chằm trang giấy, nàng chậm rãi thất thần, bỗng nhiên lại cảm nhận được phía sau có người đến gần, quay đầu, thấy Phùng Khác Chi vừa vào, đang đứng sau mình vài bước, không rên một tiếng mà nhìn chính mình, tim nàng “Phanh” một tiếng nhảy dựng lên, đóng cuốn sách lại, xoay người.

“Lan Đinh!” Phùng Khác Chi gọi tên nàng.

Mạnh Lan Đinh dựa vào kệ sách, nhìn hắn.

Ánh mắt Phùng Khác Chi rơi xuống mặt nàng, nhìn nàng trong chốc lát,

không nói gì.

“Có việc sao?” Mạnh Lan Đình hỏi hắn.

Hắn chần chờ nói, “Lan Đình, em thật sự.....” Hắn dừng một chút, lại lắc đầu: “Không có gì.” Hắn đến gần nhìn cuốn sách trong tay nàng.

“Em đang xem cái gì vậy?”

“Tùy tay lật thôi.” Mạnh Lan Đình đem sách cắm trở lại trên giá, cất bước muôn đi ra ngoài.

“Lan Đình, em chịu tha thứ cho anh, lại đồng ý kết hôn với anh khiến anh thật sự cao hứng.”

Bên tai bỗng nhiên truyền đến tiếng hắn, Mạnh Lan Đình liền dừng bước.

“Lúc Bát tỷ nói ra anh còn không dám tin. Về sau anh nhất định sẽ đổi tốt với em, nghe lời em nói. Em tin anh đi.”

Mạnh Lan Đình chậm rãi quay đầu, nhìn về phía nam nhân trẻ tuổi bên cạnh. Hai mắt hắn đang nhìn mình, trong đáy mắt, ẩn ẩn phảng phất có ánh sáng nhạt đang lấp lóè.

Mạnh Lan Đình cùng hắn nhìn nhau một lát, không nói gì, một lát sau, tâm mắt rơi xuống làn tóc rũ trên trán hắn.

“Bát tỷ nói lúc trước anh bị đụng xe? Còn bị vỡ đầu, bây giờ đã đỡ chưa?”

“Sắp khỏi rồi! Bác sĩ nói chỉ cần thêm vài ngày nữa là tốt, sẽ không để lại sẹo hủy dung!” Phùng Khác Chi che cái trán, vội giải thích.

Mạnh Lan Đình cười cười, gật đầu: “Vậy là tốt rồi.” Nàng nói xong liền xoay người, lại rút một cuốn sách khác, cúi đầu tiếp tục lật.

Trầm mặc một lát nàng lại nghe hắn nói: “Kia..... Anh ra ngoài trước, mang em trai em đi dạo nhé?”

Mạnh Lan Đình ừ một tiếng: “Làm phiền anh.”

Phùng Khác Chi lại đứng đó một lúc lâu, một lát sau, tiếng bước chân vang lên, Mạnh Lan Đình quay đầu lại, thấy hắn đã đi ra ngoài.

Ban đêm, Chu thái thái cùng Phùng gia tỷ muội vẫn thương lượng hôn sự, lại ăn khuya rồi mới kết thúc buổi gặp mặt, mang theo Mạnh Lan Đình cùng Mạnh Nhược Du trở về nhà.

Ngày hôm sau, mấy tờ báo lớn nhất Thượng Hải như 『trình báo』, 『tin tức báo』, 『thời báo』 đều đăng tin về đám cưới tháng sau của Phùng gia cửu tử Khác Chi cùng Mạnh thị đích nữ Lan Đình. Mọi người thế này mới biết hóa ra Phùng gia Tiểu Cửu gia cùng vị tiểu thư “Romeo” kia sớm đã có quan hệ thông gia, cũng có hôn ước. Lại có lời đồn đãi, chẳng những Phùng gia trưởng nữ hôm qua đến hỗ trợ xử lý hôn lễ của đệ đệ mà Phùng lão gia đã lâu chưa lộ diện cũng đã tới Thượng Hải.

Tin tức truyền rất nhanh, tức khắc thành tin tức oanh động Thượng Hải. Sau khi báo đăng, rất nhiều tiệm cơm cao cấp ở Thượng Hải đều sôi nổi liên hệ, hy vọng có thể gánh vác hôn lễ này. Phùng gia cân nhắc suy xét, lựa chọn tiệm cơm Thế Kỷ vì nó tương đối gần. Giám đốc của tiệm cơm vô cùng vui sướng, lập tức xuống tay chuẩn bị, yêu cầu đồ ăn dùng cho ngày hôn lễ phải xứng với cái tên khách sạn, để đây là một hôn lễ “Thế kỷ.”

HẢI THƯỢNG HOA ĐÌNH

Bồng Lai Khách
www.dtv-ebook.com

Chương 71

Lúc chạng vạng, Phùng Khác Chi đánh xe tới sư đoàn 12, tìm được Hà Phương Tắc.

Huấn luyện ban ngày vừa mới kết thúc không lâu, binh lính đang xếp hàng giải tán, hoàng hôn chiếu nghiêng, sân thể dục là một mảnh khô ráo, bụi đất theo gió bay lên. Hà Phương Tắc đứng ở trên sân thể dục, thần sắc nghiêm túc, cùng mấy sĩ quan đang nghị sự.

Phùng Khác Chi chờ ở phía sau, chờ Hà Phương Tắc cùng mọi người nói chuyện xong thì mới đi lên gọi một tiếng “Bát tỷ phu”.

Hà Phương Tắc quay đầu lại, trên mặt lộ ra tươi cười, xoay người đi về phía hắn, tới gần thì chụp thật mạnh lên vai Phùng Khác Chi, cười nói: “Không tồi a, tiểu tử! Mấy ngày không gặp mà cậu đã theo đuổi được Mạnh tiểu thư! Tin về hôn lễ anh cũng thấy rồi, chúc mừng cậu, chúc cậu cùng Mạnh tiểu thư sớm sinh quý tử, bách niên hảo hợp!”

Phùng Khác Chi hơi hơi khụ một tiếng: “Cảm ơn Bát tỷ phu.”

“Ngày mai chính là hôn lễ rồi, em cố ý đến đây chính là muốn nhắc nhở anh dù bận đến đâu thì ngày mai cũng phải đến dự hôn lễ của em.”

Hà Phương Tắc ngừng lại một chút, không nói chuyện.

“Tỷ phu, em biết anh và Bát tỷ hắn là có chút vấn đề, nhưng mặc kệ nói như thế nào thì hai người không phải phu thê sao? Ăn tết năm ngoái, anh nói

bận việc không về Nam Kinh được, lúc trước mừng thọ cha em nghe nói anh đến trước một bước, thăm cha rồi lại đi, không gặp mọi người. Lúc này em kết hôn, anh lại đang ở Thượng Hải, vô luận như thế nào ngày mai nếu anh không tới thì làm sao nói nổi?”

Phùng Khác Chi nói xong, nhìn Hà Phương Tắc.

Hà Phương Tắc hơi chần chờ rồi mỉm cười, rốt cuộc gật đầu: “Cậu nói đúng, anh nhất định sẽ tới.”

Trên mặt Phùng Khác Chi lộ ra tươi cười: “Vậy là tốt rồi, định thế nhé, ngày mai anh nhớ đi cùng Bát tỷ!”

Hà Phương Tắc hậm hậm hoho mà đáp ứng, hai người lại nói vài lời nhàn thoại rồi mới từ biệt, Phùng Khác Chi cũng rời đi.

Hà Phương Tắc tiễn hắn ra tận ngoài cửa doanh rồi mới về ký túc xá của mình.

Trời tối, trong phòng không bật đèn, Hà Phương Tắc ngồi ở ghế dựa, ánh mắt rơi xuống vali quần áo đặt dưới giường, thân ảnh chìm trong bóng tối, vẫn không nhúc nhích.

.....

Từ khi hai nhà Phùng Mạnh công bố tin tức tổ chức hôn lễ, trong nửa tháng, báo chí Thượng Hải đều không phải lo không có tin đăng nữa rồi. Mỗi ngày, các loại tin tức về hôn lễ liên tiếp xuất hiện trên báo. Tự nhiên, trừ bỏ tin tức bình thường, thí dụ như khách khứa hôm đó thì để thỏa mãn tính tò mò của mọi người, bọn họ lại đào sâu hơn về tình sử phong lưu của Phùng gia Cửu công tử. Nghe nói Chung tiểu thư mấy ngày nay cũng liên tiếp có phóng viên đến dò hỏi. Nhưng Chung tiểu thư phảng phất đã mai danh ẩn tích, không những không tiếp nhận bất kỳ phỏng vấn gì mà đến người cũng

không lộ diện. Phóng viên rất thất vọng, phỏng đoán Phùng gia gây áp lực với Chung tiểu thư, nói nàng không được lộ diện để tránh gây phiền phức cho hôn lễ sắp tới.

Đêm đó, sau khi gặp mặt ăn cơm với người của Phùng gia, Mạnh Lan Đình trở về liền không đi ra ngoài, cũng không để ý đến các loại tin tức nóng bỏng trên báo chí.

Trừ bỏ làm may vá y phục cho hôn lễ gấp gáp của mình thì nàng dường như rất nhàn rỗi. Chu thái thái bận rộn trong ngoài, lại không cho nàng tham dự bất cứ chuyện gì, nàng cũng liền ru rú trong nhà, mỗi ngày ở trong phòng đọc sách học tập như cũ, chờ hôn lễ sắp đến.

Qua mấy ngày, thân tộc dưới quê của Mạnh Lan Đình và vài trưởng bối đã đến Thượng Hải, được an bài ở một nhà khách cách Chu gia không xa. Bọn họ cùng với Chu thái thái cùng nhau xử lý các công việc.

Ngày cứ thế trôi qua, nửa tháng cũng không dài lăm, đảo mắt thì ngày mai đã là hôn lễ rồi.

Chạng vạng hôm đó, quần áo cho hôn lễ cũng được mang đến Chu gia. Hôn lễ ngày mai kỳ thật được tổ chức làm hai đợt. Đầu tiên là ở Phùng công quán cử hành một hồi nghi thức kiểu Trung Quốc long trọng. Sau đó, đôi tân nhân lại đến tiệm cơm cử hành hôn lễ kiểu Tây.

Cho nên chỉ là trang phục cho hôn lễ thì đã có hai bộ kiểu Trung và kiểu Tây. Áo cưới là Phùng Lệnh Mỹ thỉnh một nhà thiết kế trú danh của Anh quốc làm ra, kiểu Trung Quốc thì là từ tiệm may trú danh lâu đời của Thượng Hải chuyên làm cho quan lại quý nhân làm.

Tuy thời gian thật khẩn trương nhưng hai bên đều dốc toàn lực mà đẩy nhanh tốc độ, hôm nay chế tạo gấp gáp xong đưa tới, áo cưới cùng kiểu

Trung Quốc đúng là tinh xảo hoa lệ không gì sánh kịp.

Chu thái thái để Mạnh Lan Đình mặc thử, nếu có chỗ nào không phù hợp thì thỉ xuống may liền sửa ngay tại chỗ.

Nàng đem lẽ mặc từng cái một, Chu thái thái cùng các thái thái của Mạnh gia vây quanh nàng, người này thay nàng sửa sang lại đai lưng, người khắc giúp nàng vuốt tà váy, tẩm tắc khen ngợi, khoe khoang không ngừng.

Thứ xong quần áo, các vị thái thái cũng lục tục tan đi, lúc này cũng đã sắp 9 giờ rồi.

9 giờ sáng mai, Phùng gia sẽ tới đón nàng đến Phùng trạch tổ chức hôn lễ. Nàng cần dậy sớm tắm rửa, mặc quần áo, hoá trang, chuyện cần làm rất nhiều.

Chu thái thái dặn dò Mạnh Lan Đình sớm chút đi nghỉ ngơi, dưỡng tinh thần để tham dự hôn lễ ngày mai. Mạnh Lan Đình đáp lời, đang muốn vào nhà thì có người gõ cửa. Chu thái thái đi mở cửa, lộ ra thần sắc kinh hỉ: “Tùng Chu! Lâu lắm không gặp cháu! Mau vào đi.”

Hề Tùng Chu mặt mang tươi cười, hướng Chu thái thái gật gật đầu, đi đến. Mạnh Lan Đình cũng nghe tiếng mà ra, mỉm cười, cùng hắn chào hỏi.

Hề Tùng Chu ngồi xuống thì có chút tâm thần không yên, nhưng không nói gì. Chu thái thái nhìn hai người liếc mắt một cái, mượn cớ lui trở về phòng mình.

Phòng khách chỉ còn lại Mạnh Lan Đình cùng Hề Tùng Chu.

Chung quanh thập phần an tĩnh, đồng hồ trên tường tích tấp di chuyển, tiếng động lọt vào tai rõ ràng.

“Tùng Chu, có việc sao?” Mạnh Lan Đình đánh vỡ yên lặng, hỏi.

Hề Tùng Chu ngược mắt, nhìn Mạnh Lan Đình chăm chú. Hắn trầm mặc một lát, nói: “Chúc mừng em, cũng chúc phúc cho em và Khác Chi. Quà kết hôn của hai người anh đã đưa đến Phùng gia.”

“Cảm ơn lời chúc phúc của anh.” Mạnh Lan Đình hướng hắn nói lời cảm tạ thật lòng.

Hắn gật gật đầu, lại lấy từ trong túi mang theo mấy cuốn sách cùng tạp chí, để trên bàn, nói: “Đây là tài liệu nghiên cứu toán học mới nhất mà anh sưu tập, không biết về sau em có cần dùng không nhưng anh nghĩ nếu tới thì cũng vẫn nên đưa đến cho em.”

Mạnh Lan Đình cầm lấy một quyển trong đó, mở ra xem rồi ngẩng đầu nói, “Cảm ơn anh Tùng Chu, chúng đều rất hữu dụng!”

Trên mặt Hề Tùng Chu lộ ra tươi cười: “Hữu dụng thì tốt.” Hắn lại lần nữa lâm vào trầm mặc, sau đó đứng lên.

“Anh cũng không còn việc gì khác, không quấy rầy em nghỉ ngơi. Hôn lễ ngày mai anh chắc không tham dự được, chúc em hạnh phúc.” Hắn hướng Mạnh Lan Đình gật gật đầu, xoay người đi ra ngoài cửa.

“Để em tiễn anh.” Mạnh Lan Đình buông sách trong tay, đi theo hắn ra ngoài.

Hai người đi dọc theo ngõ nhỏ ra ngoài, đi đến một nửa thì Hề Tùng Chu bỗng nhiên dừng bước chân.

“Lan Đình, kỳ thật còn có chuyện, vừa rồi anh chưa nói với em. Anh đã nhận lời mời sang Mỹ làm giảng dạy, qua mấy ngày nữa phải đi rồi. Trong khoảng thời gian ngắn, ước chừng sẽ không trở lại.”

Mạnh Lan Đinh thấy nao nao, ngay sau đó cười nói: “Vậy em nên chúc mừng anh. Là bằng hữu, em thật cao hứng khi anh có được cơ hội phát huy sở trường như vậy.”

Ngõ nhô ánh sáng tối tăm, một mảnh u ám.

Hề Tùng Chu nhìn chăm chú vào Mạnh Lan Đinh, bỗng nhiên tăng thêm ngữ khí, cơ hồ gằn từng chữ mà nói: “Lan Đinh, nói thật, đến bây giờ anh vẫn không thể tin em sẽ ở ngay lúc này lựa chọn kết hôn, còn gả cho Khác Chi. Nếu em có bất đắc dĩ hoặc việc hôn nhân này không phải mong muốn của em thì cứ nói với anh. Kể cả đây có là việc vô cùng khó xử, thì xin em tin anh, anh nhất định sẽ giúp em giải quyết!”

Mạnh Lan Đinh trầm mặc một lát, nói: “Tùng Chu, cảm ơn anh, nhưng không cần.”

“Lan Đinh.....”

“Là em nguyện ý.” Mạnh Lan Đinh hơi hơi mỉm cười, đánh gãy lời hắn nói, “Tùng Chu, sau khi tới Thượng Hải, có thể quen và kết giao với một người bạn như anh là thu hoạch lớn nhất của em. Càng cảm ơn anh cho tới nay đều chiếu cố và trợ giúp em. Lúc anh đi thì em đang tân hôn, chắc không đi tiễn anh được, em mượn cơ hội này, chúc phúc cho anh, hy vọng sau này mọi việc với anh đều thuận lợi.”

Hề Tùng Chu đứng lặng một lát, cười khổ, thanh âm nồng nề vô cùng, “Cảm ơn lời chúc phúc của em. Lan Đinh, có thể quen em cũng là chuyện may mắn trong đời này của anh. Tuy rằng cầu mà không được, nhưng anh sẽ không hối hận. Anh phải đi rồi.”

Hắn thật sâu nhìn người con gái trước mắt, xoay người đi dọc theo ngõ nhỏ.

Mạnh Lan Đinh đứng tại chỗ, nhìn theo bóng dáng dần biến mất phía trước, chậm rãi xoay người, cúi đầu, hướng Chu gia mà đi.

Phùng Khác Chi liền đứng ở một góc ven đường mà hắn hay đứng chờ nàng, cả người ẩn trong bóng tối, nhìn Mạnh Lan Đinh, cúi đầu đi qua bên người mình.

Sau đó thân hình mảnh mai của cô biến mất sau cửa, không thấy nữa.

Hắn ở trong bóng đêm đứng lặng thật lâu mới lấy một điếu thuốc ra, cúi đầu, dùng bật lửa châm, hít một ngụm thật sâu rồi mới quay người mà đi.

.....

10 giờ tối, Phùng Lệnh Mỹ rốt cuộc chờ được đệ đệ trở về, vừa thấy người liền oán giận, “Ngày mai đã kết hôn mà tối nay cậu còn chạy đi đâu? Lễ phục buổi tối mới vừa đưa đến, còn đang chờ mặc thử đó!”

Phùng Khác Chi cười hì hì bồi tội, nói bị mẩy bằng hữu mạnh mẽ kéo đi tham gia một bữa tiệc độc thân, ngay đó đứng cho Phùng Lệnh Mỹ giúp mình thử y phục.

Hắn cao lớn, chân dài, vai rộng eo hẹp, hai bộ lỗ phục vô luận là trường bào cho hôn lễ kiểu Trung Quốc hay tây trang cũng đều rất hợp, lúc mặc vào thì khí khái vô cùng, phong độ lại nhẹ nhàng. Phùng Lệnh Mỹ mặt mày hớn hở, nói: “Thời gian gấp quá, chị vốn có chút lo lắng. May vẫn kịp, Chu thái thái bên kia gọi điện đến nói lễ phục của Lan Đinh cũng rất vừa người, không thành vấn đề.”

Phùng Khác Chi trịnh trọng mà nói: “Cảm ơn Bát tỷ vẫn luôn thay em bận trước bận sau. Vất vả cho chị rồi.”

Phùng Lệnh Mỹ lần đầu tiên được đệ đệ trịnh trọng cảm tạ như thế thì

ngắn ra, ngay sau đó cười, giúp hắn kéo ống tay áo, nói: “Được, được, cái cảm ơn làm gì! Đệ đệ muốn kết hôn, muốn thành người lớn, chị không giúp cậu thì giúp ai! Mau đi ngủ đi, nghỉ ngơi cho tốt, tối nay cũng là ngày cuối cậu ở lại đây, ngày mai là cậu với Lan Đình ở bên kia rồi.”

Căn phòng ở Tây Ái Hàm Tư trước kia để không, nhưng người hầu vẫn đầy đủ, bảo dưỡng cũng rất khéo, hiện tại sửa chữa không kịp nhưng nửa tháng nay mọi người cũng sớm gọn đẹp trong ngoài, dự định để đôi vợ chồng mới cưới ở đó.

Để hai người kết hôn xong ở riêng cũng là ý tứ của Phùng gia trưởng tỷ Phùng Lệnh Nghi.

Phùng Khác Chi cười: “Được, em đi ngủ đây. Bát tỷ cũng sớm nghỉ ngơi một chút, đừng quá mệt mỏi.”

Phùng Lệnh Mỹ bỗng nhiên có một loại cảm giác đê đê trong một đêm liền hiểu chuyện hơn, trong lòng cũng được trấn an. Nàng nhìn theo hắn đi lên lầu, tiễn thợ may vá đi. Lúc này đã 11 giờ, nàng cũng về phòng mình, tắm rửa xong thì lập tức muốn lên giường tắt đèn để ngày mai dậy sớm thì điện thoại đầu giường bỗng vang lên.

Điện thoại trong phòng nàng là số trực tiếp, người biết số đều là người thân cận. Đã trễ thế này, hắn là vị tỷ tỷ nào đó nhớ tới việc gì liền quan đến hôn lễ nên gọi lại. Nàng ghé vào trên gối, một tay đấm eo đau nhức của mình, một tay cầm điện thoại lên “Uy” một tiếng, dùng khẩu khí mang theo oán giận mà nói: “Lại là vì tỷ tỷ nào vậy, nhớ ra cái gì thế? Sao không gọi sớm hơn..... Nguyệt sự của em vừa đến, lại bận quá, eo này cũng sắt đứt rồi, hiện tại còn không cho em ngủ.....”

“Là anh, Hà Phương Tắc.” Đầu dây bên kia yên lặng một chút rồi một giọng nói truyền đến.

Phùng Lệnh Mỹ mở to mắt một chút, “Là anh sao?”

Tươi cười trên mặt nàng lập tức biến mất, thanh âm cũng trở nên lanh đạm.

Hà Phương Tắc cảm nhận được sự biến hóa trong cảm xúc của cô, trầm mặc một lúc mới nói: “Thực xin lỗi khi muộn như vậy còn gọi điện thoại cho em, lúc trước anh có gọi nhưng em đều không có ở nhà.”

“Chuyện gì?”

“Buổi tối Tiểu Cửu tới tìm anh, muốn anh tham gia hôn lễ ngày mai của cậu ấy. Anh muốn hỏi ý tứ của em.....”

Ngày đó Phùng Lệnh Mỹ đem quần áo hàn để lại đưa cho hàn xong, sau khi quay lại sau lễ mừng thọ phụ thân thì liền thông qua luật sư của mình mà cùng Hà Phương Tắc ký đơn ly hôn. Lúc ấy hai người đến gặp mặt cũng không gặp, nàng tự mình ký tên rồi đem văn kiện giao cho luật sư đưa đến cho Hà Phương Tắc ký tên rồi thu lại.

Hai người hiện tại đã không còn là vợ chồng nữa. Chẳng qua, bọn họ vẫn gat người trong nhà, Phùng lão gia cũng không biết.

Đầu bên kia vẫn luôn trầm mặc, phảng phất đang đợi nàng trả lời. Phùng Lệnh Mỹ chần chờ một lúc lâu mới hừ một tiếng: “Tùy anh, thích thì tới!”

Đầu bên kia thấp giọng nói: “Cảm ơn, anh đã biết. Sáng mai anh sẽ đến đúng giờ.”

Phùng Lệnh Mỹ xa cách mà ừ một tiếng, vừa muốn cúp điện thoại thì lại ngừng một chút: “Còn có việc không? Không có việc gì thì tôi cúp máy đây!”

Hà Phương Tắc chần chờ một lúc mới thấp giọng nói: “Bệnh cũ của em

vẫn giống trước đây sao? Em lót một cái túi ấm vào em, đừng lót cao quá, cao quá sẽ không thoải mái, thấp chút là có thể.....”

“Liên quan gì đến anh!” Phùng Lệnh Mỹ bang một cái cúp điện thoại, tắt đèn nǎm xuống.

Hà Phương Tắc nǎm điện thoại, đứng đó một lúc lâu rồi mới chậm rãi thả xuống.

HẢI THƯỢNG HOA ĐÌNH

Bồng Lai Khách
www.dtv-ebook.com

Chương 72

Buổi sáng ngày hôm sau, Mạnh Lan ĐÌnh mặc áo váy lông lẫy, được đón từ Chu gia, lên một chiếc xe đính đầy hoa, hướng về phía Phùng gia mà đi.

Mọi người đứng hai bên đường mà xem, mấy ngàn hiến binh mặc thường phục được xuất động, một đường duy trì trật tự, để con đường được thông suốt.

10 giờ, xe cưới đến Phùng công quán, Mạnh Lan ĐÌnh được đón vào cửa lớn, dưới sự chứng kiến của bạn bè thân thích, cùng Phùng Khác Chi cử hành nghi thứ hôn lễ long trọng.

Hai người dập đầu với Phùng lão gia, gặp mặt toàn bộ tám vị tỷ tử cùng với tỷ phu của bọn họ, cùng với họ hàng trưởng bối. Lễ nghi qua đi cũng đến 5 giờ chiều, từng người thay đổi lễ phục cưới, một đường xuất phát đi tiệm cơm, cử hành một hồi hôn lễ kiểu tây nữa.

Đoàn xe khởi hành từ Phùng gia đi tiệm cơm.

Hai bên đường cái vẫn đứng đầy thị dân vây xem. Bọn họ không ngừng chỉ chỉ trỏ trỏ, nghị luận sôi nổi về đội ngũ xe đưa dâu mà ngày thường khó có thể gặp được.

Sáng nay, trước khi xuất phát, Chu thái thái vẫn luôn dặn dò Mạnh Lan ĐÌnh không cần khẩn trương.

Cô cũng không thấy mình có bao nhiêu khẩn trương, chỉ là đêm qua

không ngủ tốt, hiện tại lại mệt mỏi mỗi ngày, áo cưới lại có vẻ căng chật.

Tay nàng cầm đóa hoa, hai mắt nhìn phía trước, ngồi nghiêm chỉnh, đột nhiên thấy sau lưng có một bàn tay đặt, thay nàng nhẹ nhàng mà vỗ xoa phía sau lưng.

Nàng quay mặt đi, đối mặt với đôi mắt đang nhìn mình của Phùng Khác Chi.

“Em mệt mỏi rồi, dựa vào đây một chút, dựa vào người anh, không sao đâu.” Hắn ghé mặt đến, ở bên tai nàng ôn nhu mà thì thầm.

Hôm nay là lần gặp mặt đầu tiên của hai người sau buổi tối hôm trước. Mạnh Lan Đình hiện tại mặc cái váy cưới này, có vạt áo xõa tung, hiện tại ngồi xuống, làn váy toàn bộ đều cuộn ở đầu gối, vừa lúc che lấp cánh tay hắn duỗi đến.

Nhưng Mạnh Lan Đình vẫn cảm thấy có chút xấu hổ. Nàng nhìn lão Diêm ngồi ở đằng trước lái xe, nhẹ nhàng vặn vẹo thân mình, thoát khỏi bàn tay hắn, thấp giọng nói: “Tôi không mệt. Không cần. Anh ngồi tử tế đi.”

Tay Phùng Khác Chi chỉ dừng sau lưng nàng một lát rồi lại chậm rãi thu về. Cả quãng đường hai người cũng không nói thêm gì khác.

Đến tiệm cơm, ô tô ngừng ở cửa trước, khách khứa đứng hai bên nhiệt liệt vỗ tay, hai người cũng xuống xe.

Khách khứa được mời đến hôn lễ này có đến hơn một ngàn người, chỉ có người người có thiệp mời mới được vào. Rất nhiều khách đều là từ Nam Kinh tới, quan lớn như mây. Nghe nói tối hôm qua, khách sạn lớn của toàn Thượng Hải đều chật kín khách. Đảm nhận vai trò hoa đồng là tiểu tử nhà ngũ tỷ, cùng một vị chất nữ tuổi tác tương tự. Hai đứa nhỏ mặt quắn áo mới, lộp bộp lộp bộp mà chạy tới, hướng về phía Phùng Khác Chi cùng Mạnh Lan Đình hô

cậu mợ, lại chiếu theo lời người lớn dạy mà tranh nhau nâng đuôi váy của Mạnh Lan Đình.

Một đôi bích nhân, trai tài gái sắc.

Phóng viên ở hai bên, không ngừng chụp ảnh.

Mạnh Lan Đình khoác cánh tay Phùng Khác Chi giơ về phía mình, mặt mang mỉm cười, đạp lên thảm đỏ, sánh vai hắn đi vào trong.

Tiệm cơm Thanh Kỷ đã bố trí đại sảnh với hoa tươi, sô cô la cùng sâm-banh.

Hôm nay chỉ nguyên trang trí đại sảnh đã dùng mấy vạn đóa hoa tươi, toàn bộ đều là đêm qua dùng phi cơ suốt đêm vận chuyển đến, lúc tới trên cánh hoa còn dính sương sớm. Chỉ qua một đêm mà người ta đã biến cả đại sảnh thành biển hoa. Sô cô la cùng sâm-banh là đưa đến từ Hongkong. Ở lối vào đại sảnh, có một ngọn núi sô cô la và sâm-banh cao hơn người, mặc cho khách khứa hưởng dụng.

Hai người tiến vào tiệm cơm rồi thì tạm thời bị tách ra, mỗi người vào vị trí của mình.

Đại sảnh có một cái đèn chùm treo cao, là kết hợp của hơn ngàn bóng đèn nhỏ, tụ thành một cái đèn thủy tinh hình bán nguyệt, lộng lẫy mà chói mắt.

Dưới khung cảnh hoa tươi, âm nhạc sôi nổi và ánh mắt nhiều người, Mạnh Lan Đình mặc váy cưới lộng lẫy, kéo tay giáo sư Chu đi cùng ông từng bước đến chỗ Phùng Khác Chi đang đứng ở phía trước.

Hắn mặc một thân lễ phục màu đen, áo sơ mi trắng như tuyết, nơ màu đỏ, bên ngực trái cài một bông hoa bạch lan với lá xanh làm nền. Hắn đứng ở đó, dáng người ưu nhã, khuôn mặt anh tuấn.

Hắn mang theo tươi cười, không chớp mắt mà nhìn nàng, không đợi đến khi nàng được giáo sư Chu đưa đến trước mặt, mà lập tức bước đến đón nàng, lại hướng giáo sư Chu cúi mình vái chào, ngay sau đó tự mình đem nàng đưa tới trước đài, hai người sóng vai đứng ở trước mặt người làm chủ hôn.

Hành động hấp tấp không thể chờ nổi này của hắn khiến quan khách đều bật cười.

Chủ trì buổi lễ này là hiệu trưởng trường Chi Hoa, Lâm tiên sinh.

Lâm tiên sinh từng nhậm chức ở trường đại học Bắc Kinh, danh vọng lớn lao, phàm là người nghiên cứu thì không ai không biết ông ấy.

Lâm tiên sinh tươi cười đầy mặt, hướng một đôi tân nhân nói lời chúc phúc, tuyên bố hai người là vợ chồng, khách khứa cũng sôi nổi mà nói lời chúc mừng. Đôi vợ chồng mới cưới lại cùng khách khứa chụp ảnh chung, tiếp nhận phóng viên đến chụp ảnh, cuối cùng, dưới sự vỗ tay nhiệt liệt mới bắt đầu khiêu vũ.

Dựa theo chương trình bàn đầu thì tân lang cùng tân nương hiện tại có thể rời đi để về tổ ấm tình yêu, để người nhà hai bên cùng tân khách ở lại chỗ này tiếp tục chúc tụng. Nhưng có lẽ vì hành động có chút lỗ mãng vừa rồi của tân lang nên Lâm tiên sinh bỗng nhiên nghịch ngợm một chút, đưa ra yêu cầu muốn tân lang cùng tân nương nhảy một điệu mờ màn rồi mới thả người đi.

Các tân khách đều hướng ứng, nhiệt liệt vỗ tay.

Mạnh Lan Đinh không hề chuẩn bị, hơn nữa nàng cũng không thường xuyên khiêu vũ, kỹ thuật chỉ thường thường, hiện tại phải khiêu vũ dưới ánh mắt nhiều người thế này thì khó tránh khỏi có chút khẩn trương.

Vạn nhất làm ra chuyện gì xấu thì mình không sao nhưng người của

Phùng gia sẽ bị người ta chê cười sau lưng, thật đúng là không muốn chút nào.

Nàng hơi khẩn trương, nhìn về phía Phùng Khác Chi, thấy hắn vẫn tươi cười, chẳng nói gì, chỉ hướng dàn nhạc búng tay một cái, ý bảo bọn họ tấu nhạc, ngay sau đó hướng nàng hơi hơi khom lưng, vươn một tay, mời nàng khiêu vũ.

Đúng là phong độ mười phần. Mạnh Lan Đình bỗng nhiên tỉnh ngộ ra, hắn chính là cao thủ khiêu vũ mà.

Dàn nhạc tấu lên một điệu waltz nhẹ nhàng, Phùng Khác Chi mang theo Mạnh Lan Đình, lướt xuống sàn nhảy.

Mạnh Lan Đình suy đoán cũng không sai. Phùng Khác Chi nhảy vô cùng điêu luyện. Thân thể hắn dựa gần vào nàng, Mạnh Lan Đình cảm thấy một cánh tay hữu lực kiên cố của hắn vững vàng mà đỡ eo mình.

Cơ hồ không cần nàng làm gì, chỉ cần theo hắn, thì đã có thể nhẹ nhàng chuyển động trên sàn nhảy.

Nàng hơi hơi ngửa đầu, cùng hắn bốn mắt nhìn nhau, lại thấy được hình ảnh bản thân phản chiếu trong đôi mắt đen nhánh sáng lấp lánh của hắn.

Một vòng lại một vòng.

Nàng dần dần hoa mắt, lại có chút không dám nhìn hắn, mà rũ mắt xuống.

Đúng lúc này, âm nhạc dừng lại, tiếng vỗ tay nhiệt liệt lại vang lên, Phùng Khác Chi nhẹ nhàng buông lỏng eo nàng, sửa lại thành nắm tay nàng, mang theo nàng mà hướng quan khách bốn phía cảm tạ bọn họ đã đến chứng kiến hôn lễ của mình, ngay sau đó rời khỏi sàn nhảy, trong tiếng vỗ tay vui vẻ của mọi người hắn đưa Mạnh Lan Đình ra khỏi tiệm cơm, lên xe.

Sau khi lên xe hắn mới buông lỏng tay Mạnh Lan ĐÌnh, lại cong lưng, cẩn thận giúp cô đem tà váy thu thập tốt, đóng cửa xe, phân phó lão Diêm lái xe rồi đi.

Lúc trở lại tố ấm tình yêu thì trời đã tối đen, cũng gần đến 9 giờ tối.

Căn nhà ở đường Tây Ái Hàm Tư này đêm nay cũng là đèn đuốc sáng trưng. Trên cửa sắt lớn của hoa viên có dùng hoa tươi trang trí thành hình vòm, có một bức tượng điêu khắc hình thiên sứ tay cầm cung tên, sau lưng có cánh được gắn trên đó. Ô tô đi qua bên dưới cống hoa rồi dừng lại. Phùng Khác Chi xuống xe, giúp Mạnh Lan ĐÌnh mở cửa xe, đỡ nàng xuống dưới.

Má Phùng bị phái đến bên này hầu hạ hai người. Đêm nay bà mặc một thân đồ mới, mang theo người hầu sớm đã chờ ở nơi này, vô cùng cao hứng mà đem hai người đón vào, nói: “Tiểu thiếu gia, thiếu nãi nãi, ta làm thức ăn khuya cho hai người rồi, mau vào phòng ăn đi.” Nói xong bà gọi người bưng thứ ăn lên.

Mạnh Lan ĐÌnh vốn không có thói quen ăn khuya, hơn nữa nàng cũng không muốn ăn. Lăn lộn cả một ngày nàng đã mệt lả, chỉ muốn nghỉ ngơi sớm một chút, nên mỉm cười thoái thác.

“Cháu

cũng không ăn đâu.” Phùng Khác Chi cũng nói theo.

“Dù ít dù nhiều cũng ăn một ngum thôi!” Má Phùng tận tình khuyên bảo, “Táo đỏ đậu phộng bánh trôi, cũng không nhiều lắm, chỉ có hai cái. Ăn vào đoàn đoàn viên viên, sớm sinh quý tử.”

Phùng Khác Chi vốn đã đi theo Mạnh Lan ĐÌnh bước đi, nghe thấy lại dừng bước, nhìn nàng: “Vậy Ăn chút chứ?”

Má Phùng dùng một cái khay đỗ mạ vàng bưng tới hai cái chén nhỏ, mỗi chén có hai cái bánh trôi mập mạp. Phùng Khác Chi tiếp nhận, hai miếng liền xong. Mạnh Lan Đình cũng tiếp nhận mà ăn xong.

Má Phùng mặt mày hờn hở, nói: “Vậy tiểu thiếu gia cùng thiếu nãi nãi mau đi nghỉ ngơi đi, cũng mệt cả ngày rồi.”

Mạnh Lan Đình đi theo Phùng Khác Chi lên lầu hai, ngừng ở phía trước một căn phòng bên trên cửa có dán song hỉ đỏ thảm.

Hắn đẩy cửa ra, mở đèn tường, nhẹ giọng nói: “Tới rồi, vào đi thôi.”

Đây là một gian phòng ngủ rất lớn, trang hoàng kiểu Tây, ánh đèn nhu hòa, ở giữa có một cái giường lớn, trên giường trải chăn đệm đỏ thảm có thêu long phượng trình tường truyền thống. Giữa chăn còn bày một khay hoa sen, bên trên có một đóa ngọc lan, vàng thỏi, một thanh như ý, có ý nghĩa “Nhất định như ý”.

Phùng Khác Chi bỏ cái khay đi, nói: “Em đi tắm trước đi.”

Mạnh Lan Đình ừ một tiếng, cầm lấy quần áo ngủ chuẩn bị sẵn đặt ở đầu tủ rồi đi vào phòng tắm, chần chờ một lúc rồi vẫn nhẹ nhàng, tận lực không phát ra tiếng động mà khóa cửa vào.

Trong phòng tắm rất nhanh đã truyền ra tiếng nước ào ào. Phùng Khác Chi ngồi ở mép giường, nghe tiếng nước trong chốc lát mới đứng dậy bỏ đi áo khoác, kéo cởi cà vạt, đi vào trước quầy rượu, mở ra một chai rượu vang đỏ, rót vào ly, bưng lên, nhẹ nhàng lắc rồi chậm rãi đưa đến bên miệng, uống một ngụm.

Mạnh Lan Đình tắm rửa xong, mặc tốt áo ngủ, trên người lại khoác áo tắm dài, buộc chặt đai lưng mới mở cửa đi ra.

Mép giường không có ai.

Nàng quay đầu.

Phùng Khác Chi dựa lưng vào trước quầy rượu trong góc phòng, trong tay cầm một cái ly, đang nhìn nàng.

“Tôi xong rồi, anh đi tắm rửa đi.” Nàng nói, sau đó xốc chăn lên, nằm ở một bên giường.

Phùng Khác Chi buông chén rượu, đi vào phòng tắm.

Một trận tiếng nước vang lên.

Hắn tắm rất nhanh, một lát sau đã ra ngoài, trên người tùy tiện mặc một chiếc áo tắm dài, cũng lên giường, ngồi ở một bên kia.

Hắn quay đầu, nhìn Mạnh Lan Đình nằm bên cạnh, thấy nàng nửa khép nửa mở hai mắt thì thấp giọng nói: “Em mệt rồi, mau ngủ đi.”

Mạnh Lan Đình thấp thấp mà ừ một tiếng, mở mắt ra, hướng hắn hơi hơi mỉm cười, sau đó chậm rãi trở mình, đưa lưng về phía hắn, nhắm hai mắt lại.

Phùng Khác Chi ngồi một mình một lát, cúi người, gioi tay tắt đi đèn bàn rồi cũng nằm xuống.

Trong phòng lâm vào một mảnh tối tăm, chỉ có bức màn đối diện với hoa viên là chiếu rọi ánh đèn mở suốt đêm.

Nam nhân bên kia sau khi nằm xuống thì không động đậy gì, hô hấp cũng th.ap phan vung vang.

Hôm nay nàng cũng mệt mỏi, mà hắn so với nàng chắc cũng không hơn gì. Chắc hắn đã ngủ rồi.

Sau khi ý thức được điểm này, Mạnh Lan Đinh chậm rãi thả lỏng cả người.

Thật là mệt mỏi.

Nàng nhắm mắt lại, dần dần ngủ mất. Cũng không biết ngủ bao lâu, phảng phất cảm thấy có chút khát nên nàng tỉnh lại.

Mở mắt ra, thấy mình nằm trên một cái giường xa lạ thì nàng vẫn còn mờ mịt. Ngừng lại một chút nàng mới nhớ ra mình đã kết hôn, đang nằm trên giường trong tân phòng.

Nàng theo bản năng mà quay đầu, lại ngoài ý muốn phát hiện Phùng Khác Chi không ở đó. Gối bên cạnh trống không.

Nàng ngồi dậy, nhìn quanh một vòng. Trong phòng tuy rắng tối tăm nhưng vẫn có thể nhìn thấy đồ vật.

Hắn cũng không ở trong phòng.

Cánh cửa đi thông ra sân phơi nửa mở ra. Mạnh Lan Đinh chần chờ một lúc rồi từ trên giường bò xuống, đi chân trần mà nhẹ nhàng đi đến sân phơi, đến bên cửa thoáng nhìn ra ngoài.

Phùng Khác Chi đang ngồi dựa trên một cái ghế trên sân phơi, hai chân vắt lên lan can, đầu hơi ngửa, không nhúc nhích, giống như đang ngủ.

Trên một cái bàn nhỏ bên cạnh, có một cái bật lửa và một hộp thuốc đang mở. Mạnh Lan Đinh tránh ở phía sau cửa, ngừng thở, lén lút nhìn trong chốc lát.

Thân thể hắn bỗng nhiên giật giật, nâng cánh tay, từ hộp thuốc lấy ra một điếu, cắn trong miệng, cúi đầu, “Đinh” một tiếng mà bật lửa sáng. Ngọn lửa

màu lam, chiếu ra đường cong anh tuấn trên mặt hắn, rồi chúng biến mất theo ngọn lửa tắt.

Một trận gió đêm thổi tới, mùi khói thuốc nhàn nhạt bay đến. Mạnh Lan Đình nhịn không được, bước nhanh đi qua, từ sau duỗi tay rút điếu thuốc khỏi miệng hắn, ném xuống đất.

“Về sau không được hút nhiều thuốc như thế!”

Nàng nhìn mặt đất đã vứt tung những đầu thuốc thì nhíu mày nói. Phùng Khắc Chi quay đầu lại, phảng phất như sững sốt, nhưng vẫn không động.

“Không còn sớm, mau đi vào ngủ thôi!” Mạnh Lan Đình nói xong, quay đầu muộn đi.

“Ngày mai không có việc gì. Anh cũng không mệt, không ngủ được. Em tự đi ngủ đi, không cần để ý đến anh.” Phía sau truyền đến một giọng nói rầu rĩ.

Mạnh Lan Đình lại lần nữa dừng bước, quay đầu, thấy hắn không ngờ lại duỗi tay hướng tới hộp thuốc sờ soạng, vì thế nàng tức giận, xoay người trở về, một phen quét hộp thuốc xuống đất.

“Bang” một tiếng, hộp thuốc từ mặt bàn rơi xuống đất.

“Anh ở đây tôi ngủ thế nào được? Đi vào phòng cho tôi!” Nàng hừ một tiếng rồi lại xoay người đi vào.

Người phía sau duỗi tay, túm được tay nàng, rồi kéo một cái. Mạnh Lan Đình thắn bắt do kỷ, người đã bị túm, từng chút một mà rơi vào ngực hắn, cùng hắn mặt đối mặt.

Nàng mới từ trong ố chăn đi ra, mặc rất mỏng, chỉ có một kiện váy ngủ
bằng tơ tằm. Cái áo ngủ trên người hắn cũng xộc xệch, lộ ngửa ngực.

Ngực mềm mại của nàng gắt gao dán chặt lấy vòm ngực cứng rắn của
hắn. Nhiệt độ cơ thể hắn nhanh chóng cách tần vải dệt mỏng manh mà
truyền đến mỗi lỗ chân lông trên người nàng. Mạnh Lan Đình không nhịn
được rùng mình một cái. Một màn da thịt thân cận cùng hắn đêm đó ở tiệm
cơm nhanh chóng xẹt qua trong đầu nàng.

Tim nàng đập nhanh hơn, lại thấy hắn cúi đầu nhìn mình, trong đôi mắt
hắn có ánh sáng lập lòe. Nàng nhịn không được xoắn thân mình giãy giụa:
“Buông ra. Tôi muốn đi vào.....”

Bộ ngực trong lúc lơ đãng lại lần nữa cọ xát với hắn. Hầu hết của Phùng
Khác Chi lên xuống một chút.

Hắn theo lời, buông lỏng tay đang nắm lấy tau nàng, nhưng lại không để
nàng rời đi, mà nâng tay ôm lấy eo nàng, châm rai siết chặt thân thể mềm mại
của nàng, dùng cái cằm bị gió đêm thổi lạnh mà nhẹ nhàng cọ qua cái trán ấm
áp của nàng.

“Lan Đình..... Đừng đối với anh như vậy..... Được không.....” Thanh
âm cầu xin thương xót nhẹ nhàng vang lên bên tai Mạnh Lan Đình.

HẢI THƯỢNG HOA ĐÌNH

Bồng Lai Khách
www.dtv-ebook.com

Chương 73

Nội dung này được bảo mật. Hãy nhập mật khẩu để xem tiếp:

Mật khẩu:

HẢI THƯỢNG HOA ĐÌNH

Bồng Lai Khách
www.dtv-ebook.com

Chương 74

Vội vàng ăn một chút đồ ăn, lại vội vàng mà đi, rốt cuộc trước thời gian ăn trưa hai người cũng đến được Phùng công quán.

Trừ bỏ mấy tỷ phu có chuyện quan trọng phải suốt đêm rời Thượng Hải, Phùng lão gia, tám vị tỷ tử Phùng gia cùng các vị tỷ phu còn lại giờ phút này sớm đã tề tụ đông đủ. Thấy đôi vợ chồng nhỏ rốt cuộc cũng đến, so với thời gian đã hẹn lại muộn một chút, lão Cửu còn cười hì hì, dán bên người Mạnh Lan Đinh, một bước cũng không chịu tách ra thì trong lòng mọi người đều hiểu rõ mà không nói. Mọi người ngại Mạnh Lan Đinh da mặt mỏng, chỉ dành cười cười, hỏi vài câu về tình huống tối hôm qua rồi cũng cho qua hết.

Phùng Khác Chi da mặt dày như tường thành, tối hôm qua Mạnh Lan Đinh đã được chứng kiến, mà sáng nay nàng càng khắc sâu thêm ý niệm này.

Trước mặt các tỷ tỷ và tỷ phu mà hắn không chút tị hiềm. Nàng đi đến đâu hắn vẫy đuôi đi theo đến đó, không khác gì thuốc cao bồi trên da chó, không sao bỏ đi được.

Mạnh Lan Đinh vốn đã nghi ngờ người của Phùng gia đều đã biết chuyện của mình với hắn đêm đó nên đã cảm thấy thiện, nay hắn lại ở trước mặt mọi người thân mật với mình như thế, chẳng những khiến nàng thêm ngượng ngùng mà trong lòng cũng buồn bực không thôi.

“Tối hôm qua gào mệt, buổi sáng ra em lại không ăn được mấy miếng, có phải rất đói rồi không? Anh đi gọt táo cho em.”

Trước khi ăn cơm, Mạnh Lan Đình đang bồi các vị tỳỷ Phùng gia ngồi ở phòng khách, nghe các nàng nói chuyện phiếm thì Phùng Khác Chi đã cầm một quả táo trên mâm đựng trái cây, tiến đến bên tai nàng mà thì thầm.

Thật khéo là lúc hắn nói, các vị tỳỷ cũng vừa lúc dừng chuyện. Giọng hắn thì vốn đã không nhỏ gì cho ca, lúc này nghe đến rành mạch, ai cũng nghe thấy hết.

Bát tỳ ngồi gần nhất nhưng hôm nay lại có chút thất thần, có lẽ không lưu ý nên không nói gì. Ngũ tỳ cùng Thất tỳ lại nghe được rõ ràng, hai người nhìn lại bật cười.

Phùng Khác Chi mặt không đổi sắc, nhìn các vị tỳỷ đang cùng nhìn về đây, cười tưng tưng mà nói: “Các tỳỷ ai muốn ăn? Em gọt cho mọi người!”

Ngũ tỳ cười nói: “Thôi bỏ đi, chúng ta làm gì có lộc ăn này! Cậu vẫn là gọt cho Lan Đình thôi.”

Những người còn lại cũng nhìn hai người cười.

Mạnh Lan Đình lúng túng, đang muốn ngăn cản hắn, bỗng nhiên lại ngênh đón ánh mắt của Phùng Lệnh Nghi ở đối diện, trong lòng lại càng trầm xuỗng.

Phùng lão gia buổi sáng phái xe đi đón Chu thái thái cùng Mạnh Nhược Du, hai người ngay sau đó cũng đến để ăn cơm. Mọi người ngồi xuống, no giốn một chút thì bữa cơm cũng ăn gần xong.

Ăn cơm xong, Phùng lão gia gặp riêng Phùng Khác Chi cùng Mạnh Lan Đình, dạy dỗ nhi tử một phen, mà Phùng Khác Chi đều đáp ứng hết.

Còn vài vị tỳ phu cũng lần lượt rời đi trong ngày hôm đó. Sau khi hai người đi ra thì Phùng Khác Chi mang theo Mạnh Nhược Du cùng các tỳ phu

nói từ biệt, Mạnh Lan Đình bị Phùng Lệnh Nghi gọi riêng đến trong phòng. Phùng Lệnh Nghi đóng cửa lại, kêu nàng ngồi vào bên cạnh mình.

Mạnh Lan Đình ngồi xuống.

Phùng Lệnh Nghi mặt mang tươi cười, hỏi vài câu về tình huống của nàng cùng đệ đệ, rồi trầm ngâm nói: “Lan Đình, hôm qua hai đứa vừa mới kết hôn, vốn đại tỷ không nên nói thế này nhưng chị hy vọng hai đứa nhanh xuất ngoại. Em cũng đừng trách chị. Chị đã xin cho em thư mời học toán tại đại học Harvard, sau khi em đến đó, chỉ cần thông qua kỳ thi là có thể nhập học. Chị tin tưởng việc này đối với em hẳn là không thành vấn đề. Tiểu Cửu cùng em qua đó, nó muốn học cái gì thì tự chọn, cứ từ từ, cũng không vội.”

“Châu Âu hiện tại tình hình cũng khẩn trương, chỉ sợ khó mà thái bình lâu dài. Nhược Du vốn muốn sang Đức học đại học nhưng không quá thích hợp, chị sẽ thay thằng bé tìm một trường tốt ở Mỹ để tiếp tục học tiếp. Đến lúc đó thằng bé có thể theo hai đứa ra nước ngoài.”

Nàng dừng một chút, tăng thêm ngữ khí, “Trước cuối tháng là mọi người phải đi! Trước tiên sẽ ngồi thuyền đến Hongkong, sau đó đáp phi cơ trực tiếp đến San Francisco. Phi cơ mỗi tuần chỉ có một chuyến, chị đã thay mọi người giữ chỗ, cũng đã an bài hết việc đón tiếp. Đây là kế hoạch chị chuẩn bị cho mấy đứa, em thấy thế nào?”

Mạnh Lan Đình ngược mắt nhìn vào mắt Phùng Lệnh Nghi. Trên mặt nàng vẫn mang theo tươi cười, nhưng trong mắt lại có loại áp lực không cho người khác phản kháng.

Mạnh Lan Đình trầm mặc.

Ngữ khí của Phùng Lệnh Nghi hòa hoãn xuống, lại ôn nhu nói: “Lan Đình, em cũng có áp lực lớn. Chị biết tính tình của Tiểu Cửu, chính bởi vì

hắn chịu nghe lời em nên chị mới đem chuyện này trình trọng mà nhờ em.”

Nàng thở dài một tiếng: “Quốc gia lâm nguy, thất phu có trách, huống chi Phùng gia lại là gia đình như vậy. Nhưng chị vẫn ích kỷ, thật sự không thể đưa Tiểu Cửu lên chiến trường. Hy vọng em có thể thông cảm cho tình huống của Phùng gia và cả tâm tình của chị mà trợ giúp một tay.”

Nàng dừng một chút, bên môi lộ ra ý cười, “Đến nước Mỹ rồi, hai đứa cứ tiếp tục đọc sách, hoặc làm việc khác, bất kỳ việc gì hai đứa muốn, sau đó sinh dưỡng hài tử, cuộc sống sẽ tốt dần lên.”

Dưới áp lực, tinh thần Mạnh Lan Đình loạn lên, nàng đành đáp: “Em biết, em sẽ tận lực.”

Nàng tâm tư nặng nề mà đi ra khỏi phòng, lại nhìn thấy Phùng Lệnh Mỹ cùng Hà Phương Tắc mặt đối mặt mà đứng ở chỗ ngoặt cuối hành lang, hai người không biết đang nói cái gì, Phùng Lệnh Mỹ giống như có chút kích động, Hà Phương Tắc yên lặng mà nhìn nàng nói chuyện, vẫn không nhúc nhích.

Mạnh Lan Đình nhớ tới lần trước đụng phải chuyện phát sinh giữa hai vợ chồng họ, biến quan hệ của bọn họ có nhiều vấn đề nên không tiện đến gần, đành xoay người tạm thời tránh đến ban công.

Nàng đứng ở trên ban công lầu hai, nhìn đình viện phía xa, một lát sau nhìn thấy Phùng Khác Chi cùng đệ đệ Nhược Du đi đến, hai người giống như mới vừa tiễn ai đó ra cửa.

Nhược Du tựa hồ rất vừa lòng với vị tỷ phu này của mình, luôn đi theo Phùng Khác Chi, cùng hắn nói nói cười cười.

Lúc Mạnh Lan Đình nhìn hai người, Phùng Khác Chi phảng phất có cảm ứng, cũng ngẩng đầu, lúc thấy Mạnh Lan Đình ở ban công lầu hai thì dừng

bước, hướng nàng cười.

Ánh sáng mặt trời chiếu ở trên mặt hắn, ánh mắt hắn sáng ngời, tươi cười sáng lạn. Mạnh Lan Đình xoay người rời khỏi ban công, thấy vợ chồng Phùng Lệnh Mỹ đã không còn ở đó vì thế nàng xuống dưới, đi ra ngoài.

Phùng Khác Chi cùng Mạnh Nhược Du vẫn còn đứng ở đình viện nói chuyện. Mạnh Lan Đình đi qua, hai người đều dừng lại, quay đầu.

“Chị!” Mạnh Nhược Du tươi cười đầy mặt, “Vừa rồi tỷ phu nói, anh ấy có một khẩu súng của Đức, hai ngày nữa sẽ mang em đến xem!”

Mạnh Lan Đình cười cười, chuyển hướng Phùng Khác Chi nói: “Em muốn nói chuyện với em trai em vài câu, có thể chứ?”

Phùng Khác Chi gật đầu: “Được, chút nữa anh lại tìm em.” Hắn vỗ vai Mạnh Nhược Du rồi đi vào.

“Chị, tỷ phu thật lợi hại, mười bảy tuổi đã một mình trộm đi báo danh học làm bánh kiểu Âu! Đúng là tài cao mà, chị có biết bánh ngọt kiểu Âu khó thi thế nào không?”

Mạnh Nhược Du nhìn theo bóng dáng Phùng Khác Chi rời đi, vẻ mặt sùng bái cùng cảm thán.

Mạnh Lan Đình bảo hắn đi theo mình, đến một góc không người trong đình viện, thấp giọng nói: “Nhược Du, chị sắp phải ra nước ngoài đi học, là đi Mỹ.”

Mạnh Nhược Du ngẩn ra, ngay sau đó hỏi: “Tỷ phu cũng đi với chị sao?”

Mạnh Lan Đình gật đầu: “Hắn là thế.”

“Vậy tốt quá!” Hắn nở nụ cười, “Như vậy chị qua bên kia cũng có bạn,

không đến mức quá vất vả.”

Mạnh Lan ĐÌnh hơi hơi mỉm cười: “Chị muốn mang em đi cùng. Lúc trước không phải em ở Châu Âu học sao? Tình hình ở Châu Âu hiện tại cũng không tốt, chị chuyển em qua Mỹ, đi cùng với chị, em thấy sao?”

Mạnh Nhược Du trổ mắt một lát, cẩn thận mà nhìn Mạnh Lan ĐÌnh, nhỏ giọng nói: “Chị..... Em muốn ở lại.....”

“Chị biết suy nghĩ của em, nhưng em ngồi tù hơn một năm, thân thể hiện tại còn chưa khỏi hẳn. Em nghe chị nói, trước hoàn thành việc học đã. Đây cũng là tâm nguyện của nương!” Mạnh Lan ĐÌnh cương điệu nói, lại nhìn đê đê nhà mình.

Mạnh Nhược Du hiển nhiên là cực kỳ không tình nguyện đối với an bài này. Nhưng xuất phát từ thói quen nghe lời nhiều năm cũng vì hậu quả nghiêm trọng của việc làm trước đây của mình

nên lúc đối mặt với vị tỷ tỷ từ nhỏ đến lớn luôn thay mình làm chủ này thì
hắn chỉ có thể đè một phen nhiệt huyết trong lòng xuống, chần chờ một lúc
rồi mới miễn cưỡng gật đầu, uể oải nói: “Em đã biết.”

Mạnh Lan ĐÌnh lộ ra tươi cười: “Vậy là tốt rồi. Đến lúc đó, tỷ tỷ sẽ cùng
em đi một chuyến. Đúng rồi, việc này trước không cần nói cho người khác,
bao gồm cả tỷ phu.” Mạnh Lan ĐÌnh suy nghĩ rồi lại dặn một câu.

.....

Một buổi chiều cứ thế mà qua, đến chạng vạng, người Phùng gia lại cùng
ăn cơm chiều sau đó từng người rời đi, Phùng Khác Chi cùng Mạnh Lan
ĐÌnh cũng trở về tổ ấm tình yêu.

Hai người lên lầu, mới vừa vào phòng, cửa vừa đóng là Phùng Khác Chi

liền gấp không chờ nỗi mà ôm lấy Mạnh Lan Đình, đem nàng đè ở góc tường, cúi đầu hôn môi nàng.

Mạnh Lan Đình đã sớm không có tâm tình như tối hôm qua. Lúc đầu còn từ chối hắn, nhưng thấy hắn nhão nhão dính dính không dứt, còn động tay động chân, bàn tay với vào quần áo của mình thì trong lòng thấy phiền, đem hắn đẩy ra, đi đến trước bàn trang điểm, ngồi xuống, tự mình bỏ đi trang sức.

Phùng Khác Chi cũng không ngại, vẫn như cũ cười tủm tỉm mà theo lại đây, bắt đầu ân cần mà giúp nàng bỏ cài tóc. Nhưng tay chân hắn vụng về, lúc lấy kẹp tóc liền dứt đứt vài sợi, khiến nàng ăn đau.

Mạnh Lan Đình trong lòng không hiểu sao cáu lên, “Bang” một tiếng, tự mình bắt lấy kẹp tóc, ném ở trên bàn, xoay người, lạnh lùng mà nói: “Chuyện buổi tối hôm đó anh dẫn em đến tiệm cơm có phải phải anh kể hết cho các tỷ tỷ rồi không?”

Phùng Khác Chi sững sốt, thấy nàng giận đến tái mặt thì vội vàng xua tay: “Phùng Khác Chi anh là hạng người ấy sao? Sao có thể! Anh chẳng nói với ai hết!”

“Thế sao bọn họ biết?”

“Hắn là Bát tỷ điều tra ra. Cụ thể thì anh không rõ lắm, nếu em muốn biết thì anh đi hỏi nha!”

Hai người nhìn nhau.

Hắn vẻ mặt vô tội.

Trực giác của Mạnh Lan Đình biết hắn hắn là không nói dối. Kỳ thật làm sao không biết, chẳng qua nàng tâm tình ác liệt, vừa rồi là giận chó đánh mèo lên hắn mà thôi.

Nàng âm thầm điều chỉnh hô hấp, cực lực mà đem cáu giận trong lòng bỏ đi, để cảm xúc dần dần khôi phục lại, tự mình cũng không cảm thấy thú vị gì, rầu rĩ mà xoay người, tiếp tục nhìn gương mà tháo trang sức.

“Lan Đình, trên đường về em không nói gì, tâm tình cũng không tốt là vì cái này sao?” Phùng Khác Chi khom lưng, tay duỗi từ phía sau ra ôm lấy nàng, cúi đầu dựa sát bên tai, hỏi nhẹ.

“Em đừng lo lắng, các chị ấy biết cũng sẽ không khinh thường em. Họ điều biết anh là hồn đản, đều là anh sai, có mắng cũng chỉ mắng anh.” Hắn nhìn nàng trong gương, cẩn thận mà giải thích.

Mạnh Lan Đình cùng hắn nhìn nhau một lát, cũng vì chính mình vừa rồi phát giận với hắn nên nàng có chút xin lỗi, miễn cưỡng cười một chút.

Phùng Khác Chi giống như cũng cao hứng hơn, thấy máy quay đĩa trên bàn, liền đi lên, tùy tay rút ra một cái đĩa, vừa lắp vào máy vừa nói: “Em muốn khiêu vũ không? Để anh dạy em.”

Máy hát vừa quay thì một giọng nữ mềm như bông truyềnl tới. Phùng Khác Chi đã bước đi, đang muốn kéo Mạnh Lan Đình lên cùng mình khiêu vũ thì nghe thấy tiếng hát, lập tức hoảng sợ, phi về, lấy cái đĩa kia ra, ném đi, mở miệng nói: “Đĩa này không tốt, không thích hợp để khiêu vũ! Chúng ta đổi một cái

Mạnh Lan Đình mắt lạnh nhìn hắn luống cuống tay chân, nhàn nhạt mà nói: “Em không có hứng thú. Em đi tắm rửa, muốn nhảy, anh tự đi mà nhảy!” Nàng cầm quần áo, đi vào phòng tắm, đóng cửa lại.

Phùng Khác Chi nhìn theo bóng dáng nàng biến mất ở phía sau cửa, lập tức xoay người, đem đĩa nhạc vừa rồi bẻ đi rồi ném vào sọt rác, sau đó nhấc chân muốn đi, nhưng lại không thấy yên tâm, nên quay lại kiểm tra toàn bộ

đồng đĩa nhạc còn lại, xác thật không có vấn đề thì mới buông tâm, tới cửa phòng tắm, thử vặt, thấy đã bị khóa thì không làm gì được mà đành lui về.

Mạnh Lan Đình tắm rửa xong ra tới, lên giường thì vẫn còn sớm, nàng liền ngồi trước bàn, vặt sáng đèn để đọc sách.

Phùng Khác Chi cũng đi tắm, lúc ra ngoài liền đi đến phía sau Mạnh Lan Đình, thăm dò nhìn thoáng qua.

“Em đang đọc cái gì thế?”

“Đi ngủ thì còn sớm nên em đọc sách một chút.”

Phùng Khác Chi nga một tiếng: “Anh không quấy rầy em nữa, anh lên giường trước.” Nói xong hắn liền bò lên giường.

Một lát sau.

“Lan Đình, em có đói bụng không? Anh bảo má Phùng làm đồ ăn khuya cho em nhé?”

“Lan Đình, em kkhát nước không? Anh rót chén nước cho em.”

“Lan Đình, em có mệt không? Đi nghỉ sớm một chút, cẩn thận đứng đê mắt bị thương ...”

“Lan Đình.....”

Đầu Mạnh Lan Đình càng càng to, liền dứt khoát đóng sách, tắt đèn, đứng dậy lên giường, nằm xuống liền nhắm mắt.

Phùng Khác Chi bò lại đây, cần chân nàng lên, vuốt ve, “Lan Đình, chân em thật là đẹp mắt.....”

Mạnh Lan Đinh chỉ cảm thấy hắn vừa dính vừa phiền, hận không thể một chân đá hắn xuống giường, để đầu óc mình được thanh tịnh.

Nàng rút chân về, “Phùng Khác Chi sao anh nói nhiều thế? Anh có phiền không? Anh cách xa một chút đi!” Nàng nói xong, liền nhắm mắt lại, trở mình, không hề để ý đến hắn.

Thế giới rốt cuộc an tĩnh.

Một lát sau, Mạnh Lan Đinh trợn mắt, quay đầu, thấy Phùng Khác Chi còn quỳ gối bên cạnh, không nhúc nhích, thần sắc mệt mát, thì nhíu nhíu mày: “Anh còn nhìn em làm gì?”

Phùng Khác Chi uể oải mà lắc lắc đầu, tắt đèn nằm xuống.

Trong phòng tối sầm đi.

Mạnh Lan Đinh sao có thể ngủ được?

Cảm thấy hắn ở trên giường lăn qua lật lại, bộ dạng như có tâm tư, trong lòng nàng lại dần dần không đành lòng, suy nghĩ một lúc, nàng nói: “Vừa rồi là em không tốt, em xin lỗi, em không cố ý nhắm vào anh, anh đừng nóng giận.”

Lúc đầu hắn không nói chuyện, chỉ trầm mặc một lát.

“Anh không nỗi giận.....”

Bên tai nàng vang lên thanh âm có chút ủy khuất. Phùng Khác Chi từng tặc một mà hướng nàng dịch qua.

Mạnh Lan Đinh sờ sờ đầu hắn đang rúc về phía mình, dỗ hắn một câu: “Là em không tốt. Ngủ đi.”

Hắn không lên tiếng.

Trong lúc trầm mặc, Mạnh Lan Đình cảm thấy có một bàn tay tiến vào trong áo ngủ của mình, ở trong bóng tối vuốt ve một lát.

Người bên gối đột nhiên xoay người, đè ở trên người nàng, không chút do dự mà nhảy vào, chiếm hữu nàng.

Buổi tối này, Mạnh Lan Đình bị hắn lăn lộn hồi lâu, mệt mỏi vô cùng, trước khi ngủ trong đầu nàng vẫn nhiên hiện ra bức ảnh hồi nhỏ của hắn.

Chưa bao giờ nàng nghĩ đến, có một ngày mình sẽ gặp tiểu nam hài cười sáng lạn trong bức ảnh kia. Nam hài kia trưởng thành lại thật sự trở thành người bên gối của mình.

Thật huyền diệu.

Nàng lại nghĩ tới lời trưởng tý của hắn nói với mình, trong lòng bỗng nhiên cảm thấy vài phần sợ hãi cùng mờ mịt.

Hắn có thể nghe lời mình không? Trong lòng Mạnh Lan Đình thật sự không có nửa phần tin tưởng.

HẢI THƯỢNG HOA ĐÌNH

Bồng Lai Khách
www.dtv-ebook.com

Chương 75

Có rất nhiều ảnh chụp và tin tức về lễ kết hôn của Mạnh Lan ĐÌnh cùng Phùng Khác Chi ở tiệm cơm, mấy ngày kế tiếp, chúng chiếm hết trang nhất của những tờ báo lớn nhỏ ở Thượng Hải.

Mạnh Lan ĐÌnh trở thành đối tượng hâm mộ của vô số người, bộ áo cưới nàng mặc hôm đó cũng nhanh chóng trở thành hình thức được nữ tử toàn thành đang chuẩn bị kết hôn tranh nhau noi theo.

Mặc kệ bên ngoài ồn ào náo động như thế nào thì nam nữ nhân vật chính trong cuộc hôn lễ long trọng này cũng đóng cửa, trải qua cuộc sống gia đình của chính mình.

Mấy ngày kế tiếp, ngoại trừ đưa Phùng lão gia cùng các tỷ tỷ rời khỏi Thượng Hải, Phùng Khác Chi một bước cũng không ra khỏi cửa, cả ngày dán lấy Mạnh Lan ĐÌnh ở nhà, thăng đến khi kết thúc kỳ nghỉ, mới không tình nguyện đến Hiến Bình Bộ Tư Lệnh.

Đối với Mạnh Lan ĐÌnh, mỗi ngày hắn đều cười tุม tím. Hắn càng nhẹ nhàng vui sướng như vậy thì tâm sự của Mạnh Lan ĐÌnh càng nặng nề hơn. Không lúc nào nàng quên lời của Phùng Lệnh Nghi.

Nhưng câu nói kia lại nặng tựa ngàn quân, vài lần nàng muốn nói ra nhưng lại đành nuốt vào.

Một tuần, cứ như vậy đi qua.

Sáng sớm hôm nay, nàng đưa Phùng Khác Chi ra cửa, tới bên cạnh ô tô thì nghe hắn nói: “Buổi tối có một bộ phim điện ảnh mới của Hollywood, anh sẽ sớm về, em chuẩn bị rồi anh đưa em ra ngoài ăn cơm, sau đó đi xem phim.”

Mạnh Lan Đình thấp giọng nói: “Trên đường lái xe chậm một chút.”

Phùng Khác Chi ừ một tiếng, quay đầu, nhìn thấy lão Diêm đầm nhận nhiệm vụ gác cổng đang mở cửa, đưa lưng về phía này thì nhanh chóng cúi đầu hôn nàng một cái. Lúc này hắn mới ngồi vào trong xe, cười tủm tỉm mà hướng Mạnh Lan Đình phất phất tay, ý bảo nàng đi lên, còn mình thì lái xe đi.

Mạnh Lan Đình đứng ở cổng lớn, nhìn theo ô tô dần dần biến mất ở trong tầm mắt, tươi cười trên mặt cũng biến mất. Nàng xoay người, chậm rãi vào nhà, trở lại trong phòng thì ngồi trước bàn nhỏ đọc sách, tầm mắt dừng trên đó nhưng được một lúc lâu vẫn không xem được mấy. Nàng dần dần thất thần.

Lúc giữa trưa, hầu gái tới hỏi nàng muốn ăn cái gì, nàng chỉ nói, “Tùy tiện nấu chén mì là được.”

Hầu gái lên tiếng rồi đi xuống.

Một lát sau, dưới lầu truyền đến tiếng điện thoại vang lên, má Phùng chạy lên nói: “Thiếu nãi nãi, ta mới vừa nấu cho cô bát mì lại có điện thoại, là công quán bên kia gọi tới, nói là có một người tự xưng là mẹ chồng của Bát cô gia từ quê lên. Bát tiểu thư không ở Thượng Hải, hỏi cô có muốn đi qua xem thế nào không?”

“Người bên kia đều không quen biết Hà gia nãi nãi. Cũng chỉ có ta, thời trẻ Bát tiểu thư cùng Bát cô gia kết hôn ta có gặp qua Hà gia nãi nãi một lần,

cũng nên hỏi thăm chút.” Má Phùng lại bồi thêm một câu.

Mạnh Lan Đình sững sốt, vội vàng đứng dậy: “Cháu lập tức đi!”

Nàng vội vàng thay quần áo, cùng má Phùng còn có lão Diêm trở về công quán.

Trương mụ đang đứng ở cửa chờ, thấy Mạnh Lan Đình cùng má Phùng tới thì vội vàng đi ra, nghênh đón hai người, vừa đi vừa nhỏ giọng nói: “Hà gia nãi nãi tôi đã đón vào. Ngài ấy nói là mới từ trong quê Tứ Xuyên ra, đi theo người quen, ngồi hơn nửa tháng mới đến Thượng Hải! Vừa rồi tôi đã gọi điện cho Bát cô gia bên kia, Bát cô gia cũng không ở đó, mà đang đi Tùng Giang, vì thế thôi đành phải phiền toái thiếu nãi nãi.”

Mạnh Lan Đình bước nhanh đi vào.

Trong phòng khách có một vị lão thái thái hơn năm mươi đang ngồi, đầu tóc bà hoa râm, chải chỉnh tề, dùng trâm bạc búi thành một búi. Trên người bà mặc một bộ quần áo của nông phụ lớn tuổi ở Tây Nam. Chắc là đi làm khách nên bà mới mặc bộ quần áo bằng vải dệt xanh đen có tám phần mới, trên chân là giày vải, một bên còn để một cái làn cùng tay nải tùy thân.

Trên mặt lão thái thái đã có nếp nhăn, đôi tay cũng thô ráp nứt nẻ, nhưng người lại thập phần sạch sẽ, đôi mắt sáng ngời, khuôn mặt cùng Hà Phương Tắc có vài phần rất giống.

Bà ngồi ở chỗ kia, nhìn mấy người hầu gái, thái độ có chút câu nệ, thấy Mạnh Lan Đình cùng má Phùng vào thì vội vàng đứng lên, ra đón, mặt lộ tươi cười, nói với Mạnh Lan Đình bằng khẩu âm địa phương: “Ngài chính là Phùng gia cửu thiếu nãi nãi đi? Vừa rồi nghe các nàng nói, cửu thiếu nãi nãi mới vừa cùng cửu thiếu gia kết hôn được mấy ngày. Tôi cũng không kịp chúc mừng, liền phiền toái ngài phải cố ý chạy đến, thật là băn khoăn.”

Mạnh Lan Đình vội vàng tiến lên, cười nói: “Ngài là bà bà của Bát tỷ, cũng chính là trưởng bối của cháu. Cháu họ Mạnh, nếu ngài xem cháu là người nhà, thì cứ gọi cháu là Lan Đình là được rồi. Ngài đi thật xa mới tới, không may là Bát tỷ cùng Bát tỷ phu đều không ở đây mà cháu lại không có việc gì, có thể bồi ngài trò chuyện thì cháu cũng rất cao hứng. Ngài mau ngồi đi.”

Nàng đỡ lão thái thái ngồi trở về, chính mình cũng ngồi xuống bên cạnh bà.

Hà mẫu lộ ra nụ nụ cười cảm kích, cũng khách khách khí nói với má Phùng vài câu, rồi mới ngồi trở về, mở ra cái lèn ở bên chân, nói: “Chúng ta ở nông thôn, không có thứ gì tốt, ta nghĩ đến mang theo chút trứng gà cùng táo đỏ, thiếu nái nái đừng ghét bỏ những thứ này.”

Mạnh Lan Đình vội cảm tạ: “Ở quê cháu cũng là tiểu huyện thành nông thôn, Hà gia nái nái ngài không cần khách khí với cháu. Ngài đi xa lại mang nhiều thế này đã là lẽ nhẹ, ý trọng, cháu cảm tạ còn không kịp nữa là.” Nàng nói xong liền để má Phùng đem đồ vật đưa vào trong bếp.

“Hà gia nái nái, thiếu nái nái nhà chúng ta là người tốt, hai người cứ ngồi, ta đi nấu cơm cho hai người.”

Hà mẫu nói lời cảm tạ.

Má Phùng cười cầm rổ, vào phòng bếp bận việc.

Vừa rồi trên đường tới Mạnh Lan Đình đã nghe má Phùng nói chút về việc của Hà Phương Tắc. Má Phùng nói, Bát cô gia quê ở Tứ Xuyên, trong nhà có hơn mươi mẫu đất, cha mẹ chỉ có một nhi tử là hắn. Hắn học xong trường tư thục ở địa phương thì đi bộ đội từ sớm. Mấy năm trước phụ thân hắn qua đời, lúc ấy hắn đã cùng Bát tiểu thư kết hôn. Bát tiểu thư muôn đem

mẫu thân hắn đón đến ở cùng, còn tự mình và Bát cô gia đi qua bên kia. Nhưng lão thái không chịu đi, nói thân thể mình còn tốt, làm được việc nhà nông. Láng giềng biết nhi tử của bà có tiền đồ, ở ngoài làm đại quan, còn cưới một cô con dâu là cành vàng lá ngọc thì đều rất chiêu cống bà. Đến cả huyện trưởng cũng tới thăm bà. Bà để nhi tử và con dâu không cần nhớ, chính bọn họ sống tốt là được. Bát tiểu thư không có biện pháp, đành phải trở lại, sau này cứ đến ngày lễ ngày tết, dù người không đi thăm được thì cũng sẽ đều đặn phái người mang quà đến.

Mấy năm nay bởi vì quan hệ của Bát tiểu thư cùng cô gia không tốt nên có còn cùng thái thái liên hệ hay không thì má Phùng cũng không được biết.

Từ miêu tả của má Phùng thì Hà mẫu hắn là không muốn gây phiền toái cho nhi tử và con dâu. Nhưng hiện tại bà lại đột nhiên ngàn dặm xa xôi tới Thượng Hải tìm nhi tử, Mạnh Lan Đình suy đoán hắn là bà có việc quan trọng gì.

Mà tự nhiên nàng cũng không tiện hỏi đến.

Nàng áp xuống nghi ngờ trong lòng, bồi lão thái thái nói chuyện. Má Phùng làm tốt cơm, Mạnh Lan Đình lại thỉnh lão thái thái cùng nhau ăn cơm. Một lát sau, Phùng Lệnh Mỹ ước chừng là được thư ký báo cáo, liền gọi điện về, giống như có chút giật mình, dừng một chút nàng mới nhờ Mạnh Lan Đình giúp mình chiêu đãi bà bà, nói đêm nay mình sẽ về gấp, sau đó liền ngắt điện thoại.

Mạnh Lan Đình làm bạn với Hà mẫu đến tận chạng vạng.

Phùng Khác Chi trở về nhà, biết nàng ở bên này thì cũng lái xe đến, thấy Hà mẫu thì cũng khách khí, nó mình đã thông báo cho Bát tỷ phu, hắn nói sẽ mau chóng trở về.

Hà mẫu rất là cảm kích, khen hǎn cùng Mạnh Lan ĐÌnh là Kim Đồng Ngoc Nữ, trời sinh một đôi.

Phùng Khác Chi hướng về phía Mạnh Lan ĐÌnh nhường mày, khéo mắt ẩn ẩn có đắc ý.

Mạnh Lan ĐÌnh làm bộ không phát hiện.

Hơn

8 giờ tối, cũng không biết Phùng Lệnh Mỹ rốt cuộc mấy giờ mới về, Mạnh Lan ĐÌnh sợ Hà mẫu mệt mỏi, nên khuyên bà đi nghỉ ngơi trước. Đúng lúc này bên ngoài truyền đến tiếng ô tô đến, Phùng Lệnh Mỹ đã trở lại.

“Nương! Đã lâu không gặp, ngài từ xa đến sao không báo trước để con phái người đi đón!”

Phùng Lệnh Mỹ vẫn đội mũ, giày chưa cởi, giẫm lộp bộp bộp trên mặt đất, bước nhanh mà vào, vừa đi vừa cười, cầm lấy tay lão thái thái.

Hà mẫu nhìn Phùng Lệnh Mỹ, trên mặt lộ ra vui sướng.

“A Mỹ, ta biết con bận. Ta chính là ở nhà không có việc gì, muốn đến thăm các con, vừa lúc có người quen tiện đường nên mới theo đến đây. Quay rầy con rồi.”

“Nương sao lại nói thế! Con mong ngài tới còn không được. Ngài tới con còn cao hứng không kịp đâu! Phương Tắc bình thường rất bận, anh ấy đã biết ngài tới, Tùng Giang cũng không xa, buổi tối khẳng định có thể về, ngài đừng nóng vội.” Phùng Lệnh Mỹ đỡ bà bà ngồi lại trên ghế.

Mạnh Lan ĐÌnh ở bên cạnh tiếp tục bồi trong chốc lát, Phùng Lệnh Mỹ cười nói: “Hôm nay may mắn có em giúp chị. Cũng không còn sớm nữa, hai đứa về đi, sớm nghỉ ngơi chút.”

Mạnh Lan Đinh liền cùng Hà mẫu từ biệt. Hà mẫu đối với nàng thập phần cảm kích, luôn nói cảm ơn mãi, kiên trì muốn tiễn nàng và Phùng Khác Chi đến cửa, lại bỗng nhiên thấy có ánh đèn ô tô lóe lên trước cửa sắt ở đình viện.

Thân ảnh Hà Phương Tắc rất nhanh đã xuất hiện ở trên đường vào từ cổng.

“Phương tặc!”

Hà mẫu liếc mắt một cái liền nhận ra nhi tử, vội kêu một tiếng.

Hà Phương Tắc vẫn mặc quân phục, quần áo thẩm mồ hôi dính sat vào phía sau lưng, hiển nhiên là hắn đã gấp gáp trở về. Hắn bước nhanh vào, thấy mẫu thân mình thì lộ ra tươi cười, bước nhanh lên đỡ lấy cánh tay bà.

“Nương! Ngài sao lại vô thanh vô túc đến đây vậy?”

Hà mẫu quan sát nhi tử, mỉm cười nói: “Ta ở nhà không có việc gì, bỗng nhiên nghĩ muốn đến thăm hai đứa, nên liền tới. Con và A Mỹ đều rất bận, chỉ mong không quấy rầy hai đứa. Lần này ta đến thăm hai đứa rồi sẽ đi luôn.”

Trong mắt Hà Phương Tắc lộ ra thần sắc áy náy, gắt gao mà cầm lấy đôi tay thô ráp của mẫu thân, lấy lại bình tĩnh, tầm mắt chuyển hướng Phùng Lệnh Mỹ, chần chờ một lúc, đang muốn mở miệng thì Phùng Lệnh Mỹ đã đi tới, cười nói: “Anh còn sững sờ ở nơi này làm gì! Nương đi xa như vậy, lại đợi anh một ngày rồi! Còn không đỡ nương đi vào!”

Hà Phương Tắc sững sốt, nhìn nàng một cái, rõ cuộc vãn không nói gì, chỉ hướng Phùng Khác Chi cùng Mạnh Lan Đinh nói lời cảm tạ, sau đó đỡ mẫu thân đi vào.

.....

Trên đường hai người về nhà có nói vài câu về chuyện Hà mẫu đến đây. Phùng Khác Chi một tay để trên tay lái, một tay sờ eo nhỏ của Mạnh Lan Đinh ngồi ở ghế phụ, thở dài: “Phim điện ảnh và buổi ăn tối lãng mạn tối nay thế là hết.....”

Mạnh Lan Đinh đánh lén tay hắn: “Lái xe đừng hoàng đi!”

Phùng Khác Chi cũng không dám thật sự lỗ mang, bị nàng đánh một cái thì lùi tay về, thành thành thật thật mà lái xe, về đến nhà, lên lầu trở về phòng, Mạnh Lan Đinh đi tắm rửa trước. Nàng theo thói quen tùy tay “Cách” một tiếng khóa cửa lại.

Phùng Khác Chi đối với việc này tựa hồ có phê bình kín đáo, nhưng cũng không dám oán giận.

Mạnh Lan Đinh tắm rửa xong, vừa chà lâu tóc vừa đi ra, thấy hắn chỉ cởi áo khoác, giang tay chân thành hình chữ X mà nằm trên giường, hai tay gối sau đầu, đôi mắt nhìn chăm chăm mình, vẫn không nhúc nhích.

Nàng lập tức đi lên, đem hắn một phen kéo xuống dưới.

“Người anh có bẩn không hả? Sao cứ thế nằm lên giường? Mau đi tắm rửa!”

Phùng Khác Chi cũng không phản kháng, lười biếng mà vào phòng tắm.

Một trận tiếng nước ào ào truyền ra.

Mạnh Lan Đinh lau tóc, đang dùng lược chải tóc thì nghe được bên trong truyền ra tiếng hắn: “Lan Đinh, anh quên đem quần áo rồi, em lấy giúp anh!”

Mạnh Lan Đinh nhìn thoáng qua quần áo hắn còn để bên ngoài, buông lược, đi vào đẩy cửa phòng tắm, với tay vào, đang muốn rút về thì bị hắn cầm

lấy, nhẹ nhàng kéo một cái, người đã bị kéo đến trong ngực hắn.

Trong phòng tắm, nồng nàn mùi nước hoa hồng, đó là hương thơm sau khi Mạnh Lan Đình tắm gội lưu lại. Nam nhân trẻ tuổi cả người trần trụi, cả người đều là bọt nước, Mạnh Lan Đình bỗn nhào vào lồng ngực tinh tráng của hắn, chiếc áo ngủ màu hồng cánh sen hơi mỏng nhanh chóng bị thấm ướt, dán ở trên người, giống như một tầng da thịt thứ hai.

Hầu kết của Phùng Khác Chi lên xuống, không đợi nàng mở miệng, đã mệnh lệnh cho nàng: “Kỳ lưng cho anh đi.” Nói xong hắn buông nàng ra, xoay người đưa lưng về phía nàng, hai tay chống trên tường, chờ nàng tới hầu hạ.

Mạnh Lan Đình nhìn chằm chằm cả người hắn che kín bọt nước, đường cong cơ bắp pháp phồng phía sau lưng.

“Nhanh lên,” một lát sau, hắn giống như không kiên nhẫn, phun ra một câu này, đầu cũng không quay lại.

Mạnh Lan Đình rốt cuộc cầm khăn lông, đi đến phía sau hắn, thay hắn kỳ lưng.

“Dùng sức chút!”

“Lại dùng lực!”

Hắn đứt quãng mà ra chỉ thị.

Mạnh Lan Đình dùng toàn bộ sức uống sữa, rốt cuộc tạo ra mẩy dấu đỏ trên lưng hắn. Cánh tay nàng tê mỏi, khuôn mặt ửng hồng, hơi hơi thở dốc.

“Vẫn không đủ sức! Anh không cho em ăn cơm no sao?” Ngữ khí của hắn vẫn bất mãn.

Mạnh Lan Đinh rốt cuộc cáu tiết, đem khăn lông vứt lên lưng hắn, quay đầu liền đi.

Mới xoay người, thì vòng eo đã bị hai cánh tay cứng như sắt phía sau kéo lấy, lôi về. Quần áo nàng bị vén lên, người bị bắt quỳ trên mặt sàn.

Trong cổ nàng hù ra một tiếng, cánh tay trắng như củ sen vô lực rũ xuống, tư thái uyển luyến.

Phùng Khác Chi giống như cực kỳ hưng phấn, rất nhanh đã làm xong việc, ôm lấy nàng, nằm ở trên sàn nhà tắm, nhắm mắt thở dài một hơi.

“Sau này không cho em khóa cửa nữa.”

Hắn mở to mắt nói, cởi xiêm y ướt đẫm trên người nàng, đem nữ hài mềm nhũn thành một cục bột nếp ôm lên, đi ra ngoài.

Nửa đêm, Phùng Khác Chi tỉnh lại, sờ sờ, tay trống không, trong lòng bỗng nhảy dựng lên, đột nhiên bật ngồi dậy, nhìn quanh bốn phía, nhanh chóng xoay người xuống giường, vài bước đã đi tới cánh cửa đi thông qua sân phơi kia, thấy nàng đang dựa vào một góc sân phơi, áo bị gió thổi lay động. Hắn nhẹ nhàng thở ra, đi qua ôm lấy cả người bị gió thổi lạnh của nàng vào lòng, oán giận: “Làm cái gì vậy? Nửa đêm không ngủ được lại làm anh sợ nhảy dựng.”

Mạnh Lan Đinh dịu ngoan mà dựa vào ngực hắn, nhắm mắt một lát, rồi lại mở to mắt, ngửa đầu nhìn hắn: “Anh dạy em nhảy đi, được không?”

Phùng Khác Chi sững sốt, nhìn xuống nàng một lát, lập tức gật đầu: “Được.”

HẢI THƯỢNG HOA ĐÌNH

Bồng Lai Khách
www.dtv-ebook.com

Chương 76

Vì không còn sớm, lão thái thái lại là đường xa mà đến, Hà Phương Tắc cùng Phùng Lệnh Mỹ cùng mẫu thân nói vài câu rồi đưa bà lên phòng.

Người hầu sớm đã đem phòng chuẩn bị tốt, trải chăn đệm mới. Phùng Lệnh Mỹ sờ sờ chăn, xoay người cười với Hà mẫu: “Nương, ngài mệt mỏi rồi phải không? Phòng bên cạnh chính là chỗ rửa tay rửa mặt, ngài nghỉ ngơi đi, dưỡng tinh thần cho tốt. Khó có được dịp ngài đến Thượng Hải một chuyến, ngày mai con bồi ngài ra ngoài đi dạo.”

“Ta lớn tuổi rồi, cũng chẳng đi được nhiều, chỉ là muốn đến thăm hai đứa là được rồi, không cần phiền toái thế đâu.” Hà mẫu cười lắc đầu, thúc giục hai người bọn họ cũng đi nghỉ ngơi. Hà Phương Tắc cùng Phùng Lệnh Mỹ liền đi ra ngoài, nhân tiện đóng cửa lại.

Hai người đi dọc theo hành lang, tới cửa thang lầu, không hẹn mà cùng quay đầu lại nhìn phía sau, từng người dừng bước chân.

Không ai nói gì.

“Cảm ơn em.” Một lát sau, Hà Phương Tắc thấp giọng nói, “Anh không nghĩ nương anh sẽ đột nhiên đến đây. Cảm ơn em đã giúp anh đón bà.....”

Hắn nhìn Phùng Lệnh Mỹ, trong ánh mắt tràn đầy cảm kích, ngữ khí cũng chân thành.

Trên mặt Phùng Lệnh Mỹ sớm không có tươi cười như khi thấy Hà mẫu,

nàng nhìn cũng không thèm nhìn hắn, chỉ nhàn nhạt nói: “Anh cảm ơn sai người rồi! Buổi tối nay tôi cũng mới về, sớm hơn anh chẳng bao lâu! Người anh nên cảm ơn là Lan Đình. Con bé bồi mẹ anh cả ngày hôm nay.”

“Vậy lần sau anh sẽ cảm ơn cứu đệ muội.....” Hắn dừng một chút, sửa miệng, “Cảm tạ Lan Đình.”

Sắc mặt Phùng Lệnh Mỹ lạnh nhạt.

Hà Phương Tắc trầm mặc một lát.

“Vậy..... Anh đi trước? Mẹ anh phiền em, ngày mai anh sẽ đến sớm.....”

Phùng Lệnh Mỹ vẫn lạnh nhạt như cũ.

Hà Phương Tắc cúi đầu, đang muốn đi xuống lầu, đúng lúc này, phía sau bỗng nhiên truyền đến tiếng mở cửa.

Hai người đồng thời quay đầu lại.

Hà mẫu xuất hiện ở cửa, mỉm cười nói: “Phương tặc, nương lúc này đến đây, trong tộc còn giao chút việc, kêu mẹ thương lượng với con. Nương cũng chưa mệt lắm, ngủ không được, nếu được thì con ở lại nghe một chút nhé?”

Hà Phương Tắc nhìn Phùng Lệnh Mỹ.

Phùng Lệnh Mỹ lập tức nói: “Đi thôi. Chuyện quê quán là quan trọng.”

Hà Phương Tắc xoay người đi trở về.

Hà mẫu cười nói: “A Mỹ, nếu con không chê chuyện không thú vị thì cũng tới nghe chút đi.”

Phùng Lệnh Mỹ vội vàng xua tay: “Nương, ngài và Phương Tắc chậm rãi nói đi. Con mới ở bên ngoài về, trước đi tắm rửa đã. Con về phòng đây.”

Hà mẫu cùng Hà Phương Tắc nhìn theo bóng dáng nàng biến mất ở hành lang, rồi mới vào phòng.

“Nương, ở quê có chuyện gì?” Hà Phương Tắc đóng cửa, hỏi.

“Chuyện gì? Anh còn mặt mũi hỏi nương hả?” Cửa vừa đóng, sắc mặt Hà mẫu liền thay đổi, như ống mày nhìn nhí tử.

Hà Phương Tắc sững sốt.

“Nương hỏi anh, tên của anh là có ý tứ gì?”

Hà Phương Tắc chần chờ nói: “‘há đệ quân tử, tử phương vì tặc.’ tổ phụ lấy tên này cho con...”

Tổ phụ hắn là lão tú tài.

“Mệt anh còn nhớ rõ!” Hà mẫu nghiến răng nghiến lợi, từ bao quần áo đặt trên bàn của mình lấy ra một chiếc giày mới, hướng đầu nhí tử, hung hăng đánh lại.

Hà Phương Tắc nhất thời bị đánh ngốc, thấp giọng nói: “Nương, ngài làm sao vậy? Đột nhiên sao lại đánh con?”

“Nương không đánh anh, chẳng lẽ còn phải thương anh? Nương sao lại sinh ra một kẻ bất nhân bất nghĩa, không biết xấu hổ, không có lương tâm đồ vật như anh!”

Hà Phương Tắc hoang mang, bắt lấy cái đế giày đang muốn chụp lên đầu mình: “Nương, con rốt cuộc đã làm gì? Nương nói rõ trước đã!”

Hà mẫu cả giận nói: “Anh thật có lỗi với A Mỹ! Anh không phải ngại nàng sinh con không được nên ở ngoài bao dưỡng nữ nhân khác sao? Các ngươi đã sớm ở riêng! Có phải còn ly hôn rồi không? Nếu không có người nói cho ta thì đến giờ ta cũng sẽ chẳng biết cái gì!”

Hà Phương Tắc sững sốt, cái tay bắt lấy đế giày chậm rãi thả xuống dưới.

“Trước kia không cần phải nói, ngày lễ ngày tết có lúc nào nàng không nhớ đến ta? Năm trước vào dịp tết đưa con trai là anh cũng chả được một lời, thế mà nàng còn cho người đem đến vài thứ tốt cho ta! Con dâu tốt như vậy thế mà cái đồ lòng lang dạ sói như anh, có phải hiện tại cảm thấy mình làm quan to rồi, ghê gớm rồi nên muốn làm Trần Thế Mỹ có mới nới cũ không? Anh cũng không nghĩ xem lúc trước là ai cóc ghẻ còn đòi ăn thịt thiên nga? Nàng xuất thân như thế mà lại tự mình coi trọng ngươi, nguyện ý gả cho ngươi. Đó là ngươi tu luyện tám đời mới có được! Lúc này mới có mấy năm, ngươi đã dám đối xử với nàng như thế! Một nàng hôm nay còn giống như không có việc gì mà đối xử với ta thân thiết như vậy! Đúng là làm cái mặt già nua này quả không có chỗ mà chui!” Hốc mắt Hà mẫu ẩn ẩn phiếm hồng, thanh âm run rẩy.

“A Mỹ là đưa con dâu tốt như vậy! Nương nói cho anh, trừ phi ta chết! Nếu không, ta thà rằng Hà gia đoạn tử tuyệt tôn, cũng tuyệt không cho phép anh làm ra chuyện xấu hổ vong ân phụ nghĩa như vậy!”

Hà Phương Tắc thấp giọng nói: “Nương, con không có nữ nhân khác. Ngài đừng nóng giận.”

Hà mẫu ngẩn ra: “Vậy vì sao người ta đều nói hai đưa đã ở riêng còn muốn ly hôn?”

Hà Phương Tắc chần chờ, không nói gì.

“Được lăm! Anh dám gạt ta! Không có nữ nhân khác, thế hai vợ chồng đang tốt sao lại vô duyên vô vớ bị người ta truyền thành như thế? Anh cho là mắt ta mù rồi vừa rồi nhìn không ra hai đứa có vấn đề hả? Anh dám nói, các ngươi hiện tại còn tốt không?”

Hà Phương Tắc trầm mặc.

Hà mẫu lại giận dữ, lại nắm chặt chiếc giày bà tự tay làm cho nhu tử, hướng Hà Phương Tắc mà đánh, không lưu tình chút nào, cứ thế hung hăng đánh.

Hà Phương Tắc đứng đó không nhúc nhích.

Lúc này cánh cửa phía sau đột nhiên bị đẩy ra, Phùng Lệnh Mỹ chạy vội tiến vào, đem Hà Phương Tắc một phen kéo về phía sau mình, lại bắt lấy tay Hà mẫu.

“Nương! Ngài làm gì vậy?”

Hà mẫu tức cực kỳ, vươn tay lau nước mắt, “A Mỹ! Con đến thật đúng lúc! Con trai ta có lỗi với con, nó ở bên ngoài có nữ nhân khác, để ta đánh chết nó, cho con hả giận!”

Phùng Lệnh Mỹ liếc mắt nhìn thái dương Hà Phương Tắc sưng đỏ vì bị đế giày đánh.

“Nương, ngài hiểu lầm rồi! Anh ấy không làm gì có lỗi với con hết! Chúng con rất tốt! Chỉ là con bận quá, anh ấy cũng thế nên ngày thường ít gặp nhau. Hơn nữa tính tình con không tốt, đắc tội không ít tiểu nhân, lúc này mới bị người ta bịa đặt ra lời đồn đãi hâm hại. Trách con không để phòng tiểu nhân, ngài ngàn vạn đừng tin, để ảnh hưởng đến thân mình.”

Hà Phương Tắc giương mắt nhìn nàng, vẫn không nhúc nhích.

Hà mẫu nhìn nhí tử, lại nhìn về phía Phùng Lệnh Mỹ, chần chờ nói: “Thật sự?”

“Vâng. Con và Phương Tắc thật sự không có việc gì, vẫn tốt mà. Ngài hiểu lầm rồi.” Phùng Lệnh Mỹ nở nụ cười, lấy ra cái giày trong tay Hà mẫu, đỡ bà ngồi xuống mép giường, lại thay bà trải chăn nệm.

“Nương ngài oan uổng Phương Tắc rồi, mong ngài mau bớt giận, sớm chút nghỉ ngơi đi.” Nàng quay đầu, nhìn Hà Phương Tắc liếc mắt một cái.

Hà Phương Tắc chậm rãi đi tới: “Nương, ngài mai nghỉ ngơi đi.” Hắn đỡ mẫu thân vẫn còn chưa lấy lại tinh thần, để bà nằm xuống.

Dàn xếp xong cho Hà mẫu, Phùng Lệnh Mỹ cùng Hà Phương Tắc lại lần nữa một đi ra khỏi phòng, nàng không quay đầu, chỉ đè thấp giọng nói: “Nương đang ở đây, buổi tối anh về đây, ngủ chỗ này!”

Hà Phương Tắc nhìn thân ảnh của nàng biến mất trong căn phòng trước đây mình đã từng ở, dừng lại một chút, bước chân không tự chủ được cũng đi theo.

Vào phòng, Phùng Lệnh Mỹ đã tự đi tắm rửa trước, quần chặt áo ngủ nằm xuống giường.

Hà Phương Tắc thấp giọng nói: “Vừa rồi anh nghe nương nói năm trước em còn gửi quà cho bà.....”

“Ai tốt với tôi thì tôi sẽ tốt lại, chỉ đơn giản thế thôi, chẳng liên quan gì đến anh hết!”

Phùng Lệnh Mỹ lạnh lùng mà nói, ở trên giường xoay người, đưa lưng về phía hắn.

Hà Phương Tắc đứng yên trước giường một lúc lâu rồi mới xoay người vào phòng tắm, tắm rửa một cái, mặc lại bộ quần áo đó rồi đi ra, nhìn thân ảnh trên giường, nằm trên sàn nhà bên cạnh giường, lẩy tay làm gối.

Một lát sau, “Phốc” một tiếng, một cái gối đầu từ trên giường bị ném xuống, trúng mặt hắn.

Phùng Lệnh Mỹ ngồi dậy tắt đèn, lại lần nữa nằm xuống.

Trong bóng đêm, Hà Phương Tắc đem gối đè ở trên mặt, ngửi mùi hương của mái tóc nàng lưu lại, chậm rãi nhắm mắt.

.....

“Khiêu vũ nên ăn mặc xinh đẹp chút.”

Mạnh Lan Đình kéo tay Phùng Khác Chi trở về phòng, đi vào phòng để quần áo, mở tủ quần áo ra, giúp hắn chọn một bộ quần áo, mình thì lại bắt đầu tìm kiếm trong những bộ Âu phục đang treo.

Cánh tay trắn nõn của nàng lần qua từng bộ quần áo treo trên măc. Giá áo va chạm lẫn nhau, phát ra tiếng kim loại dẽ nghe.

Phùng Khác Chi nghiêng nghiêng mà dựa lưng vào cạnh cửa tủ quần áo, nhìn nàng đang nghiêm túc chọn lựa váy áo.

“Sao tự đứng lại muốn khiêu vũ?” Bên môi hắn chứa ý cười nhàn nhạt, thò lại gần, thấp giọng hỏi.

“Ngày đó không phải anh muốn dạy em sao? Lúc ấy không muốn nhảy, hiện tại lại muốn rồi.” Nàng rốt cuộc chọn một cái váy, đối lập với bộ xiêm y kia của hắn, sau đó ngẩng đầu.

“Hai cái này rất xứng. Em muốn thay đồ, anh cũng nhanh mặc vào đi,

không được nhìn lén em thay đồ!"

Nàng đem quần áo của hắn vắt lên cánh tay hắn, đẩy hắn vã không quá nguyệt ý đi ra ngoài, đem cửa phòng thay đồ đóng lại.

Phùng Khác Chi đứng ở bên ngoài phòng thay đồ, nhìn cánh cửa bị khép kín kia, lắc lắc đầu, thay bộ quần áo nàng chọn cho mình.

Nàng chậm chạp không ra, hắn đã chọn xong đĩa nhạc, đang chán chêt mà an vị ở mép giường chờ nàng.

Cửa phòng thay quần áo rốt cuộc bị mở ra. Mạnh Lan Đình xuất hiện ở cửa.

Trên người nàng là một cái váy Cocktail màu trắng thuần bắng xa tanh, cổ chữ V. Cổ áo trễ nải gãi đúng chỗ ngửa mà để lộ ra xương quai xanh tinh xảo cùng vai ngọc của nàng. Phần ren ở cổ áo dán lên da thịt, khiến người ta có vô vàn mơ màng.

Bên hông của nàng là một con nơ bướm bắng tơ tằm, giống như nó sắp bay lên, chỉ dừng trên eo thon của nàng. Chiều dài váy đến dưới gối, có nhiều nếp gấp tinh tế, trên chân là đôi giày cao gót màu ánh kim.

Tà váy nhẹ lay động, tươi cười ngọt ngào.

Nàng cứ như vậy hướng Phùng Khác Chi còn đang ngồi bên mép giường, từng bước đi tới.

Tâm mắt Phùng Khác Chi bị định lại trên người và trên mặt nàng, không nhúc nhích, thăng đến khi nàng đi đến trước mặt mình, hắn mới đột nhiên lấy lại tinh thần, vội vàng đứng lên, duỗi tay, dắt lấy tay nàng.

Máy quay đĩa truyền ra tiếng ca của nữ ca sĩ nổi tiếng bên kia đại dương.

Ella Fitzgerald – Bài hát What Do You Know About Love.

Nhip điệu lười biếng, giọng hát hơi khàn khàn lại tươi đẹp xuyên qua tấm rèn mỏng màu trắng đang lay động trong gió đêm, bay vào bên trong đêm hè mê ly này.

Một tay Phùng Khắc Chi ôm lấy eo nàng, mang theo nàng, ở dưới ánh trăng, trên sân phơi, chậm rãi mà khiêu vũ.

Hai người đều không nói chuyện, bên tai ngoài tiếng ca, thì không còn âm thanh dư thừa nào khác.

“You say you love me, You swear that you do.

But how can you love me, And be so untrue.

Oh-oh, what do you know about love.

.....

It's funny, When you hold me tight, It thrills me so much it's a sin.

But honey, I'd like to believe you, That we'll never part.

How can I believe you, When you break my heart.”

.....

“Oh-oh, what do you know about love.”

(Amber không edit lời bài hát đâu, thấy không cần thiết ấy. Đại khái là những lời yêu thương da diết thôi, ai cũng hiểu mà.)

Giọng nữ trầm thấp giống như ảo mộng, từ máy quay đĩa biến thành

những lời ca tụng tình yêu rung động và mê mang.

Một đôi tình nhân trên sân phơi, không biết từ khi nào đã thành mặt kề mặt mà khiêu vũ. Hai tay Phùng Khác Chi ôm lấy eo Mạnh Lan Đình, để người nàng dán vào người mình.

Trán Mạnh Lan Đình chống lên cầm hăn, nhắm mắt lại.

“Em không thích bài này.....” Nàng bỗng nhiên thấp giọng nói, tiếng nói khó chịu.

“Được, để anh đi đổi.” Phùng Khác Chi đáp ứng nàng. Bế nàng trở về phòng, để nàng ngồi bên mép giường, còn mình xoay người đi đến bên máy quay đĩa, cúi đầu chọn đĩa nhạc khác.

“Đĩa này thì sao?”

Hắn rốt cuộc chọn xong, cầm đĩa nhạc trong tay, cười quay đầu, đang muốn hỏi nàng thì người bỗng nhiên như đóng đinh lại.

Hai cánh tay tinh tế lành lạnh từ phía sau duỗi đến, ôm lấy eo hắn. Thân thể như hoa lan của nữ hài nhi cũng dán đến sau lưng nam nhân trẻ tuổi.

Phùng Khác Chi chậm rãi xoay người, cúi đầu nhìn nàng.

Mạnh Lan Đình ngẩng khuôn mặt xinh đẹp, hai tay câu lấy cổ hắn, nhón mũi chân, in lên môi hắn một nụ hôn.

Hắn muốn nàng rất nhiều lần. Mỗi một đêm đều không ngừng nghỉ, giống như vẫn luôn không có đủ.

Nhưng đây lại là lần đầu tiên, nàng chủ động thân hắn.

Phùng Khác Chi đỡ người trong chốc lát rồi ném cái đĩa nhạc mới chọn

được, giơ tay ôm lấy nàng.

Đêm dài cực trầm, không biết đã là mấy giờ.

Trên mặt đất rải rác quần áo của nam và nữ.

Phùng Khác Chi cọ trán mình lên trán Mạnh Lan Đình, hai người cùng
nằm trên một cái gối. Khỏe môi hắt hơi nhếch lên, cất giấu thỏa mãn xưa nay
chưa từng có.

Hắn yêu thương mà âu yếm cái mũi tinh tế của nàng.

“Mệt không? Em ngủ đi, anh không quấy rầy em.”

Mạnh Lan Đình chậm rãi mở to mắt.

“Trước kia anh nói sau này đều sẽ nghe em nói, hiện tại còn tính không?”
Giọng nàng vừa mềm lại mê hoặc, cũng giống thân thể nàng, giống như một
dải lụa mới được giặt qua.

Phùng Khác Chi cười. “Ư. Chuyện gì.”

“Em muốn qua nước Mỹ đọc sách. Em muốn anh đi với em.”

“Được.” Phùng Khác Chi không hề nghĩ ngợi, một ngum đáp ứng luôn,
“Chờ về sau anh sẽ đi với em.”

“Không phải về sau là hiện tại. Ngay lập tức.”

Trong phòng an tĩnh lại. Phùng Khác Chi nhìn nàng, vẻ mặt vẫn mang
theo kinh ngạc chưa tan.

“Lan Đình..... Hiện tại..... Chỉ sợ anh không đi được.....” Hắn dừng
một chút, rất nhanh liền nói:

“Anh vốn nghĩ, vạn nhất đánh nhau thật thì em ra nước ngoài đọc sách, chờ đánh giặc xong anh sẽ đón em về.....”

Mạnh Lan Đình bò tới trên ngực hắn, cánh tay đè nặng hắn, lắc đầu. Sợi tóc nàng buông xuống, theo động tác của nàng mà cọ qua cổ hắn.

“Phùng Khác Chi, em muốn anh cùng em xuất ngoại bây giờ, chúng ta cùng nhau đi đọc sách! Em không cho anh đi đánh giặc!”

Phùng Khác Chi dỗ nàng: “Em yên tâm, anh cam đoan với em là anh sẽ không sao. Em nghe lời đi, đừng nháo.....”

Mạnh Lan Đình lại lẩn nữa lắc đầu: “Em không nháo, em nói thật. Em đã sớm lên kế hoạch xuất ngoại đọc sách, anh hắn cũng biết. Hiện tại em kết hôn với anh, em muốn anh đi với em. Một việc này thôi mà anh cũng không chịu làm vì em sao?”

Phùng Khác Chi vẫn chần chờ như cũ, vẻ mặt khó xử, thật cẩn thận nói, “Lan Đình, anh không phải không muốn, anh hận không thể mỗi ngày cùng em ở bên nhau, nhưng em cũng biết đó, cục diện trong nước hiện nay thế này, chiến sự không biết ngày nào sẽ nổ ra.....”

“Anh không yêu em có phải không?” Nữ hài nhi nhìn hắn chăm chú, khéo mắt khẽ phiếm hồng, đôi mắt mỹ lệ dần có ánh nước lập loè.

“Ai, em đừng khóc mà!” Phùng Khác Chi luống cuống, ôm lấy mặt nàng, giơ tay hơi vụng về mà lau nước mắt cho nàng.

“Khác Chi..... Em thật sự muốn anh đi với em..... Cầu xin anh, đừng nhẫn tâm như vậy, đừng không cần em.....”

“Được, được, được! Anh đi với em! Anh đi với em! Em đừng khóc.....”
Lúc buột miệng nói lời này, trong lòng Phùng Khác Chi bỗng nhiên xẹt qua

một loại cảm giác kỳ quái.

Hắn thỏa mãn, vì bản thân có thể đáp ứng tâm nguyện của cô gái khiến hắn mê đắm đến quên lối về này mà vui vẻ.

Nhưng hắn lại thấy mất mát. Giống như có chỗ nào trong lòng hắn, có thứ gì đó sờ không được nhưng vẫn ở đó, mà bởi vì một câu này liền theo máu mà rơi ra ngoài rồi.

Hắn đã mất nó.

Nhưng đối với cô gái trước mặt này, hắn lại không thể nói không được.

“Thật vậy chăng? Anh thật sự đáp ứng rồi đúng không?” Mạnh Lan Đình cơ hồ có chút không thể tin được tai mình, chần chờ hỏi hắn. Trừ bỏ hai người từ từ quen thuộc thân thể của nhau thì hiểu biết của nàng về Phùng Khác Chi vẫn rất hữu hạn.

Nhưng dưới bóng dáng kiệt ngạo của hắn là dòng máu nóng. Nàng biết điểm này. Đây ước chừng là lý do Phùng Lệnh Nghi lo lắng như thế.

Không nghĩ tới, hắn lại dễ dàng đáp ứng như vậy. Nàng vốn nên cảm thấy hân hoan, rốt cuộc, nàng đã dễ dàng mà hoàn thành việc Phùng Lệnh Nghi giao cho.

Nghĩ đến những rối rắm và thấp thỏm của bản thân lúc trước, hóa ra đều là nàng tự tra tấn mình thôi.

Nhưng giờ khắc này, trong lòng nàng lại không có chút cảm giác vui sướng nào. Nàng cảm thấy từ đáy lòng có cái gì đó bị chặn lại.

Nhớ tới vừa rồi hắn ôm mình, ở sân phơi khiêu vũ, đôi mắt nàng nóng lên, thế nhưng thật sự trào nước mắt.

Phùng Khắc Chi ngừng lại một chút mới nói, “Phải, anh cùng em ra nước ngoài.” Hắn chậm rãi lau đi một giọt nước mắt trên khói mắt nàng, hướng nàng hơi hơi mỉm cười, nói.

HẢI THƯỢNG HOA ĐÌNH

Bồng Lai Khách
www.dtv-ebook.com

Chương 77

Ngày hôm sau Phùng Lệnh Nghi biết tin tức này. Nàng vô cùng vui vẻ, ở trong điện thoại không hề che giấu sự thưởng thức và vừa lòng của mình với Mạnh Lan Đinh.

“Lan Đinh, em làm rất tốt, chị đã biết là em có thể thuyết phục nó mà. Nếu Tiểu Cửu đáp ứng rồi thì cũng không cần chờ đến cuối tháng, hai đứa mau hoàn thành việc dang dở rồi chị sẽ an bài cho mấy đứa lên phi cơ xuất ngoại ngay.”

Sau khi gác điện thoại, Mạnh Lan Đinh ngồi ở trong phòng, vẫn có chút không thể tin, mọi thứ lại dễ như trở bàn tay, cuối cùng đều đã thành sự thật.

Phùng Khác Chi đáp ứng rồi.

Rất nhanh nàng sẽ cùng hắn, còn có đệ đệ Mạnh Nhược Du cùng đến nước Mỹ, trải qua một cuộc sống hoàn toàn mới.

Đây giống như một giấc mơ không chân thật vậy.

Nhưng nàng biết, đây là sự thật, tất cả đều là sự thật.

Phùng Khác Chi sáng sớm đã đến Bộ Tư Lệnh, hoặc là đi chỗ khác, nàng cũng không hỏi, mà hắn cũng không nói.

Nàng một mình ở trong phòng ngây người thật lâu, rốt cuộc mới ổn định tâm tình, thay xiêm y, xuống dưới, chuẩn bị chút quà kỷ niệm, để lão Diêm

đưa mình đến Chu gia.

Mạnh Nhược Du tạm thời còn ở Chu gia.

Chu thái thái thấy nàng bỗng nhiên tới thì thập phần cao hứng. Nhóm Vương thái thái cách vách thấy ô tô dừng ngoài ngõ thì sôi nổi tới cửa, đều muốn nịnh hót.

Trong lúc nhất thời, trong phòng khách vang lên hoan thanh tiểu ngữ, thật náo nhiệt.

Gần giữa trưa, nhóm Vương thái thái mới dần dần tan đi. Mạnh Lan Đình rốt cuộc nói ra kế hoạch xuất ngoại của chính mình, cùng Chu thái thái từ biệt, cảm tạ bà lâu nay đã chiểu cõi quan tâm mình.

Chu thái thái nghe vậy thì kinh ngạc, nhưng rất nhanh liền tán đồng, “Như vậy thực tốt! Cháu vốn dĩ nên đi học! Hiện tại kết hôn, cùng Phùng công tử đi du học thì không còn gì tốt hơn! Lão Chu mà biết thì nhất định cũng vô cùng cao hứng. Ông ấy vẫn luôn cảm thấy cháu nên đi học tiếp, nếu không thì thật đáng tiếc!”

Bà lại hướng Mạnh Lan Đình biểu đạt lời chúc phúc chân thành của mình.

Mạnh Lan Đình nhìn mắt đê đê ngồi nơi đó không rên một tiếng, có chút buồn bã, nói lời cảm tạ.

“Hai chị em cháu trò chuyện đi, ta đi nấu cơm, làm xương sườn om quả mơ. Sáng nay hàng thịt đầu phố để lại một miếng ngon cho ta, không béo không gầy, quả mơ cũng là mới hái.”

“Để cháu giúp bá mẫu.”

Chu thái thái vội thoái thác, cuối cùng không được thì vô cùng cao hứng

mà cùng Mạnh Lan ĐÌnh đi xuống nhà bếp. Làm cơm xong, giáo sư Chu cũng đã trở lại. Chu thái thái thỉnh lão Diêm cùng ăn chung. Lão Diêm chết sống không chịu. Mạnh Lan ĐÌnh cũng không dám miễn cưỡng mà để ông tự đi ăn.

Trên bàn cơm, giáo sư Chu nghe xong kế hoạch của Mạnh Lan ĐÌnh thì thập phần tán đồng, dặn nàng cố gắng nghiên cứu học vấn, ngày sau về nước có thể giúp sức. Nhưng sau đó ông lại nhíu mày, giống như có tâm sự gì.

Mạnh Lan ĐÌnh hỏi thì ông mới thở dài một tiếng, nói buổi sáng mới vừa gặp hiệu trưởng. Xét thấy tình hình phương bắc, tránh không khỏi một hồi chiến hỏa đến gần, cũng vì muốn việc học có thể tiếp tục kéo dài mà mấy trường học trú danh ở phuong bắc đã suy nghĩ liên hợp với nhau rời đến vùng Tây Nam tương đối an toàn.

Thượng Hải là thành phố phồn hoa nhất của Trung Quốc, những kẻ ngoại bang đã sớm thèm nhớ dãi, ngo ngoe rục rịch.

Hiện giờ tuy còn thái bình, nhưng sớm hay muộn cũng sẽ phải chịu cảnh chiến tranh. Một khi khai chiến, ai cũng không biết ngày nào mới kết thúc.

Các trường đại học cũng là phòng ngừa chu đáo, suy xét một khi tình huống có biến, đem mọi thứ rời đi. Tin tức này vừa truyền ra đã khiến mọi người hoảng sợ. Rất nhiều giáo viên đại họ có người khăng khái sôi nổi không sợ gian nguy muốn theo trường rời đi, cũng có người dao động, âm thầm muốn tìm đường khác.

“Trăm ưu duyên quốc sự, vừa khóc há tư tình. Ta chỉ là một người dạy học, bực giảng ở nơi nào, ta tự nhiên là muốn đứng ở nơi đó.”

Chu thái thái ước chừng cũng là lần đầu tiên nghe thấy tin tức này. Bà chậm rãi buông chén đũa, trầm mặc một lát, ngay sau đó lại cầm lấy chiếc

đũa, cười nói: “Đây không phải kết thúc! Có gì mà phải mất hứng! Đến lúc đó, chúng ta cùng đi là tốt rồi. Nghe nói Tây Nam bên kia khí hậu tốt, không giống Thượng Hải, vừa đến mùa đông liền âm lãnh âm lãnh, ta đã sớm không muốn ở! Tới bên kia, nói không chừng bệnh phong thấp của ông lại tốt lên.”

Giáo sư Chu nở nụ cười, gật đầu: “Cũng phải. Ăn cơm quan trọng. Lan Đình, cháu cũng ăn đi!”

Mạnh Lan Đình áp xuống cỗ kính nể cùng cảm động, cười gật đầu.

Cơm nước xong nàng từ biệt vợ chồng giáo sư Chu, Mạnh Nhược Du tiễn nàng ra cửa, tới bên cạnh ô tô hắn bỗng lộ vẻ mặt kích động, mở miệng kêu một tiếng “Chị”.

“Em không cần nói gì hết.” Mạnh Lan Đình đánh gãy lời hắn nói, “Lời Chu bá phụ nói em cũng nghe thấy rồi, tiếp tục học tập cũng là để cống hiến cho đất nước. Em chỉ cần hoàn thành việc học, cái khác ngày sau lại nói. Em chuẩn bị tốt, đến lúc đó chị đến đón em.”

Mạnh Nhược Du hơi hoi hé miệng, trổ mắt đứng tại chỗ, nhìn tý tý xoay người lên ô tô, dần dần đi xa.

.....

Cách hai ngày, Phùng Khác Chi mang theo Mạnh Lan Đình đi Nam Kinh, cùng Phùng lão gia từ biệt.

Phùng Lệnh Nghi cũng ở đó.

Trong thư phòng, thần sắc Phùng lão gia cực kỳ phức tạp, có vui mừng, lại phảng phất mang theo vài phần áy náy. Trầm mặc hồi lâu ông mới dặn dò hai người đến Mỹ rồi phải chiếu cố lẫn nhau, tương thân tương ái, không cần nhớ mình.

Phùng Khác Chi đáp ứng, còn dặn phụ thân bảo trọng thân thể.

Phùng Lệnh Nghi đi tới, nhìn chăm chú Mạnh Lan Đình, mỉm cười cầm tay nàng, nhẹ nhàng vỗ vỗ mu bàn tay nàng, không nói gì hết.

Mạnh Lan Đình rũ mắt xuống.

Phùng Lệnh Nghi đi tới trước mặt đệ đệ, thay hắn vuốt phẳng lọn tóc vừa bị gió thổi bay, mỉm cười nói: “Tiểu Cửu, kết hôn rồi thì cậu đã là người lớn, phải gánh vác vai trò trượng phu, và cả trách nhiệm của phụ thân, biết không?”

“Em biết.” Phùng Khác Chi nói.

“Tới Mỹ rồi, có bất luận chuyện gì cũng nhớ liên hệ cho chị.”

“Đại tỷ, chị cũng phải chú ý thân thể.”

Phùng Lệnh Nghi nhìn chăm chú vào đệ đệ, mỉm cười gật đầu, tươi cười còn lẩn nhiều luyến tiếc, còn có vui mừng.

Sau khi ăn cơm, vì còn có việc khác nên Phùng Khác Chi liền ở Nam Kinh thêm hai ngày, còn Mạnh Lan Đình thì phải về Thượng Hải để chuẩn bị cho chuyến đi sắp tới.

Phùng Khác Chi đưa nàng đến nhà ga, dàn xếp xong mới dặn dò binh lính hộ tống phải để ý nàng, sau đó hắn đứng ở trên đài ngắm trăng phất tay từ biệt nàng, nhìn theo con tàu ngày càng xa.

Con tàu rời bến rồi, xung quanh đã chẳng còn ai.

Mới vừa rồi dòng người còn chen chúc xô đẩy trên đài ngắm trăng, hiện tại chỗ đó trở nên trống rỗng. Phùng Khác Chi một mình tiếp tục đứng, tươi cười trên mặt chậm rãi biến mất.

Hắn xuất thần một lát, từ túi áo lấy ra một hộp thuốc lá, ngâm ở trong miệng, cúi đầu, dùng bật lửa châm rồi xoay người chậm rãi ra khỏi sân ga.

Mạnh Lan Đình nhìn ra ngoài cửa kính bằng thủy tinh,

thấy thân ảnh Phùng Khắc Chi đứng ở trên đài ngắm trăng càng ngày càng nhỏ, đến khi chỉ còn là một điểm đen rồi biến mất.

Lúc nàng tới nhà ga Áp Bắc thì trời đã tối rồi. Phùng Lệnh Mỹ tự mình tới đón nàng, kéo cánh tay Mạnh Lan Đình một bên hướng tới chỗ xe đỗ, một bên nói: “Buổi chiều nhận được điện thoại của Tiểu Cửu, nói có việc không thể cùng em về, để chị đưa em trực tiếp về công quán, cùng nhau ở hai đêm, chờ hắn về lại đến đón em. Nói thật Lan Đình, chị nhìn Tiểu Cửu lớn lên, lần đầu tiên thấy hắn đối với người khác cẩn thận như vậy.” Phùng Lệnh Mỹ cười nói.

Mạnh Lan Đình nói: “Phiền toái Bátỷ rồi, kỳ thật Bátỷ không cần tự mình tới đón em.”

“Không có việc gì. Gần đây chị cũng rảnh, huống chi Tiểu Cửu đã nhờ chị.”

Mạnh Lan Đình đi theo Phùng Lệnh Mỹ ra nhà ga, đi đến chỗ đỗ xe thì thấy một quan quân dáng người anh đĩnh đang dựa vào bên xe, giống như đang chờ đón người, quay đầu nhìn về bên này một cái thì lập tức bước nhanh qua.

Hà Phương Tắc.

Phùng Lệnh Mỹ dừng chân một chút.

“Bátỷ phu!” Mạnh Lan Đình lộ tươi cười, kêu hắn một tiếng.

“Lan Đình! Em tới rồi?” Trên mặt Hà Phương Tắc cũng mang theo ý cười. “Ngày đó nương anh đến đây, nhờ em bồi bà nói chuyện cả ngày, rất cảm ơn em.”

“Không có gì. Bátỷ phu không cần khách khí.” Mạnh Lan Đình nói.

Hà Phương Tắc lại nhìn về phía Phùng Lệnh Mỹ, thấp giọng nói: “Anh đang ở gần đây, tiện đường có thể đón hai người về nên đã để lão Diêm về trước.” Nói xong hắn liền đem hành lý bỏ vào xe, lại mở cửa xe chờ hai người đi lên.

Mạnh Lan Đình nhìn Phùng Lệnh Mỹ, thấy nàng không nói một lời mà ngồi xuống thì cũng vội vàng đuổi theo, hướng Hà Phương Tắc nói lời tạ.

Hà Phương Tắc hở hơi gật đầu, thay các nàng đóng cửa xe, đi lên, lái xe về Phùng công quán.

Hắn lái xe rất vững vàng. Trên đường, Mạnh Lan Đình thấy hai người một câu cũng không nói, mình lại không biết nói gì, vì thế nhắm mắt, một đường chớp mắt tới tận công quán mới xuống xe đi vào.

Nàng ngủ ở căn phòng Phùng Khác Chi ở trước khi kết hôn, cùng với phòng của Phùng Lệnh Mỹ ở trên lầu hai, đối diện nhau. Hà mẫu tới mấy ngày, cũng đang ở trên lầu hai. Lúc ăn cơm chiều, Mạnh Lan Đình mới biết được sáng mai bà phải về.

Phùng Lệnh Mỹ giữ bà lại, “Nương, ngài đi một chuyến xa thế này thật không dễ dàng, ngài ở thêm mấy ngày nữa đi.”

“Đã ở lâu thế này rồi, hai đứa đều bận, mà nương cũng chỉ tính đến xem chút là về. Thấy hai đứa đều tốt thì nương cũng yên tâm rồi. Trong nhà còn nuôi chút heo gà, không tiện nhờ hàng xóm quá lâu.” Hà mẫu cười nói.

Phùng Lệnh Mỹ đành phải đáp ứng: “Vậy con liền không tiễn nương nữa, sáng mai con sẽ dẫn nương tới nhà ga, rồi sẽ có người đưa nương về đến tận nhà.”

Hà mẫu nói lời cảm tạ.

Mạnh Lan Đình rất có hảo cảm với Hà mẫu, thấy bà sáng mai phải đi, mà buổi tối mình cũng không có chuyện gì nên ăn cơm trưa xong nàng liền bồi Hà mẫu trong chốc lát.

Hà mẫu là người không chịu ngồi yên, ở chỗ này mươi ngày, bà liền làm vài đôi giày, phân cho người hầu trong nhà, mọi người đều rất cao hứng. Mạnh Lan Đình đi vào thì thấy bà đang làm một đôi giày đầu hổ cho oa nhi. Một cái đã làm xong, màu hồng hồng, độn bông, mềm mịn, tiểu lão hổ trên đầu thì uy phong lẫm lẫm, rất là dẽ nhìn.

Thấy Mạnh Lan Đình tới, Hà mẫu thật cao hứng, để nàng ngồi xuống, nói mình mấy ngày nay không có việc gì làm nên làm một đôi giày, đang muốn đi đưa cho nàng và Cửu công tử.

“Má Phùng nói thiếu nãi nãi chẳng những có học vấn mà còn là giảng viên đại họ. Quà cưới của hai người a không có gì để tặng, liền làm hai đôi giày, coi như là tâm ý, mong thiếu nãi nãi không cần ghét bỏ.”

Mạnh Lan Đình kinh ngạc lại cảm động, liên thanh nói lời cảm tạ: “Hà gia nãi nãi, ngài vất vả rồi.”

“Không vất vả.” Hà mẫu cười tưng tửng mà nói. “Còn thừa nửa cái này, tối nay là xong.”

Mạnh Lan Đình giúp Hà mẫu thêu hoa trên giày, tới hơn 9 giờ tối thì giày đã làm xong, vô cùng đáng yêu, nàng thích vô cùng, cứ cảm ơn mãi, sau đó cảm trở lại phòng mình, tắm rửa rồi ngủ.

Đêm khuya, Hà mẫu đã ngủ, Hà Phương Tắc cùng Phùng Lệnh Mỹ hẵn cũng đã ngủ, cả tòa phòng ở đã tắt đèn, an tĩnh giống như một con thuyền đang trôi trong đêm.

Kết hôn hơn nửa tháng.

Mấy đêm đầu nàng không quen bên người đột nhiên nhiều thêm một người, người nọ lại còn mặt dày, ở trên giường dây dưa nàng các kiểu. Nhưng mấy ngày nay nàng lại giống như đã bắt đầu quen thuộc.

Đây là đêm đầu tiên sau khi kết hôn nàng ngủ một mình.

Nàng nhịn không được nghĩ giờ này đang làm gì, có ngủ chưa hay cũng giống mình đang nhớ hẵn. Trên giường trống rỗng, Mạnh Lan Đình ngủ không được, dành ngồi dậy bật đèn, đem đôi giày đầu hổ kia cầm để trên gối, nghiêng đầu, nǎm bò nhìn một hồi lâu, ngón tay chọc chọc con hổ nhỏ hung ba ba đang nhe răng về phía mình, càng nhìn càng cảm thấy có chút giống Phùng Khác Chi, lại nhịn không được cười.

Chỉ là nụ cười này còn chưa nở hết thì đã biến mất. Nàng thu giày đầu hổ, tắt đèn, lại lần nữa nằm trở về.

Ước chừng rạng sáng 3, 4 giờ trong lúc mông lung nàng nghe được tiếng vang, giống như có cái gì đó rơi trên mặt đất. Bởi vì là rạng sáng, chung quanh đặc biệt an tĩnh, cho nên tiếng vang này lọt vào tai nàng hết sức rõ ràng, hơn nữa nàng vốn là nửa ngủ nửa tỉnh nên lúc này liền bừng tỉnh.

Cảm giác tựa hồ tiếng động này truyền đến từ phòng Phùng Lệnh Mỹ ở đối diện.

Mạnh Lan Đình nghiêng tai nghe xong một lát, lại không nghe thấy gì nữa. Đây đúng là đoạn thời gian tối nhất của một đêm vì thế nàng xoay người, nhắm mắt tiếp tục ngủ.

HẢI THƯỢNG HOA ĐÌNH

Bồng Lai Khách
www.dtv-ebook.com

Chương 78

Rạng sáng, bốn giờ hơn.

Mấy ngày này mẫu thân đến nên mỗi đêm Hà Phương Tắc liền trở về phòng ngủ từng thuộc về hắn —— tất nhiên đều là ngủ trên sàn bên cạnh giường, đãi ngộ so với buổi tối hôm trước tốt hơn một chút. Buổi tối hắn có đệm chăn để trải, sáng ra lại thu về.

Có lẽ là nghĩ đến sáng mai liền phải đưa mẫu thân đi, cũng có lẽ là có tâm sự khác nên nửa đêm về sáng Hà Phương Tắc vẫn luôn tỉnh.

Hắn không có xoay người, e sợ đánh thức nữ nhân trên giường. Giấc ngủ của nàng luôn không sâu, không ngủ đủ thì mỗi khi rời giường sẽ cáu kỉnh. Trước kia khi hai người còn tốt, có khi có việc, buổi sáng hắn phải dậy sớm, không cẩn thận đánh thức nàng thì nàng sẽ không cao hứng, hắn liền phải dỗ nàng rất lâu, nàng mới để cho hắn rời giường.

Những chuyện đó chỉ là quá khứ, nhớ tới đều thấy xa xôi.

Tối nay ước chừng chính là một đêm cuối cùng hắn còn được ngủ bên người nàng. Hắn nhắm mắt lại, lắng nghe tiếng hô hấp nhợt nhạt mà nữ nhân trên giường kia phát ra, trong lòng có chút phiền muộn.

Người trên giường bỗng nhiên xoay người, một lát sau, nàng tựa hồ ngồi dậy, sau đó nhẹ nhàng mở ngăn kéo tủ đầu giường, cầm lấy thứ gì.

Tiếp theo, Hà Phương Tắc thấy nàng xuống giường, đi chân trần mà đi

qua bên người mình, tối ban công.

Một tiếng bật lửa thanh thúy vang lên.

Nàng hút thuốc.

Hà Phương Tắc không biết nàng học hút thuốc từ khi nào. Mấy ngày ở lại đây hắn trong phòng lưu lại dấu vết nàng hút thuốc.

Nàng hút một điếu lại một điếu.

Lúc nghe thấy bật lửa vang lên lần thứ ba thì Hà Phương Tắc rốt cuộc nhịn không được, đứng dậy đi ra ngoài, đem cả bật lửa và thuốc lá trong tay nàng giật lấy.

“Đừng hút nữa, không tốt cho cơ thể đâu.” Hắn thấp giọng nói.

Nàng nhìn chăm chăm hắn trong chốc lát: “Chính anh không phải cũng hút sao? Quản tôi làm gì?”

“Anh đã bỏ.”

Nữ nhân không lên tiếng, dựa vào trên ban công, áo ngủ ở trong gió đêm lay động nhẹ nhàng. Trong đêm tối nàng như một bông hồng có gai thanh lanh.

Hà Phương Tắc thấp giọng nói: “Còn sớm, em đi ngủ thêm đi.”

“Tôi không ngủ. Trả đồ lại cho tôi.” Nàng nói, thanh âm giận dỗi, duỗi tay đoạt lại thuốc lá và bật lửa của chính mình.

Hà Phương Tắc không cho nàng.

Hai người dây dưa một lúc, bỗng nhiên, không biết khuỷu tay của ai chạm

vào chậu tői tâm lan đặt bên cửa sổ.

Chậu hoa rơi xuống đất, “Bang” một tiếng, chia năm xẻ bảy.

Nàng hoảng sợ, bắt lấy cánh tay hắn, ngừng lại.

Hà Phương Tắc ném bật lửa và thuốc lá xuống, nhanh chóng bế nàng lên.

Nàng giãy giụa vài cái, rồi an tĩnh lại, tùy ý hắn ôm mình vào phòng, nhẹ thả trên giường. Hà Phương Tắc giúp nàng đắp chăn đàng hoàng, ôn nhu nói: “Ngủ đi.”

Hắn rời giường, lại nằm trở lại ố chăn trên mặt đất của mình.

Một lát sau, bên tai Hà Phương Tắc truyền đến giọng nàng.

Nàng nói: “Hà Phương Tắc, tôi và người đàn ông người Anh theo đuổi tôi chẳng có quan hệ gì. Tôi chỉ có một người đàn ông là anh. Anh không được hiểu lầm tôi.” Giọng nàng nặng nề, giống như có chút nghẹn ngào.

Hà Phương Tắc nhắm mắt nói: “Anh biết.”

Phùng Lệnh Mỹ mở to hai mắt, nhìn trần nhà mơ mơ hồ hồ, đôi mắt chập rãi nóng lên, “Hà Phương Tắc, đứa bé kia cũng không phải tôi cố ý làm mất, lúc ấy tôi tức giận quá nên không cẩn thận.”

Hà Phương Tắc trầm mặc một lát, nói: “Là anh không tốt, không chăm sóc tốt cho em.”

“Công ty của tôi sắp đóng cửa, tôi rất nhanh cũng sẽ xuất ngoại, về sau sợ là sẽ không trở lại nữa.”

“Rất nhanh chắc là sẽ có chiến tranh, quyết định của em là đúng. Hy vọng sau này em được khỏe mạnh.”

Trầm mặc hối lâu, trong bóng tối, Phùng Lệnh Mỹ nghe được hắn trả lời như vậy. Đôi mắt nàng lại chua lại cay, nước mắt rốt cuộc chảy ra. Phùng Lệnh Mỹ lặng lẽ dùng góc chăn lau đi, muốn nhẹ nhõng xuống nhưng nước mắt càng rơi càng nhiều.

Nàng không khống chế được bản thân, liền trở mình, dùng chăn che đầu lại, nghẹn ngào khóc lên.

Một lát sau, có người bò lên trên giường, ghé vào phía sau dỗ dành nàng, ý đồ muốn kéo chăn ra.

Nàng nắm càng chặt hơn, gắt gao chặn lại, bả vai rung lên, khóc đến lợi hại.

“Tiểu Bát, em đừng khóc, đừng khóc……” Nam nhân cứ kiên nhẫn dỗ nàng, trong giọng nói có lo lắng vô cùng.

Phùng Lệnh Mỹ vén chăn lên, xoay người ngồi dậy, cánh tay ôm lấy cổ hắn, hé miệng, hàm răng liền hung hăng mà cắn một bên vai hắn.

Nam nhân cứng người nhưng vẫn không nhúc nhích.

Phùng Lệnh Mỹ hung hăng mà cắn hắn, gắt gao cắn, thăng đến khi cảm thấy trong miệng phảng phất có chút vị máu thì mới nói lỏng. Hai cánh tay ôm cổ hắn vẫn không buông ra mà lại dùng sức đánh hắn, ở trên người hắn phát ra từng chận thùng thùng.

“Hà Phương Tắc, anh cái kẻ lừa đảo không lương tâm này. Trước kia anh nói sẽ nghe lời em, tốt với em cả đời. Anh chính là đối tốt với em như vậy hả?”

Nàng đánh hắn một lát, ngừng lại, mặt đè ở trên vai hắn, áp lực mà khóc nức nở, lại mắng, lại chất vấn.

Nam nhân trước sau không động đậy, tùy ý để nàng đánh mình, thân ảnh giống như đọng lại nơi đó.

“..... Một năm kia anh bị điêu đi phượng bắc, em đi tìm anh. Có một ngày em đi qua một thôn trang, người nơi đó nói năm nay hoa màu của bọn họ đặc biệt tươi tốt. Anh có biết vì sao không? Bởi vì nơi đó từng là chiến trường. Vô số người bị súng máy cùng bom bi nghiền thành bột mịn. Bọn họ đều trở thành phân bón tốt nhất! Hà Phương Tắc, em không muốn anh cũng biến thành cái xác trên chiến trường! Em sớm đã muốn anh từ bỏ thân phận này, bốn trăm triệu người Trung Quốc, nhiều thêm một người cũng không hơn gì, mà thiếu một người cũng không ít đi! Nhưng em chỉ có mình anh! Anh vì cái gì không chịu nghe em nói?”

Phùng Lệnh Mỹ khóc ngã xuống trên người hắn, bả vai run đến lợi hại.

Trong phòng lặng im, chỉ có tiếng khóc nức nở của nữ nhân, không ngừng xoay chuyển ở bên tai.

Hà Phương Tắc giật giật bả vai.

“Quốc sự đến nơi, có ai là vô tội?” Rốt cuộc, hắn cũng nói, thanh âm áp lực vô cùng.

“Anh là quân nhân, không thể đứng ngoài cuộc, cùng em bỏ đi. Tiểu Bát, là anh phụ em, thực xin lỗi, Em còn trẻ, sau khi xuất ngoại lại tìm một người tốt.....”

“Hà Phương Tắc, anh tên hồn đản này ——” Phùng Lệnh Mỹ đem hắn đẩy ngã trên gối, nhào đến.

“Em sinh cho anh một đứa con, anh nể mặt đứa nhỏ mà cùng em đi đi. Cầu xin anh.” Nàng lung tung mà cởi quần áo hắn, kéo dây lưng, khổ sở khẩn cầu, lại mang theo nước mắt mà hôn hắn, không ngừng hôn lên mặt hắn, còn

bắt lấy tay hắn đè trên ngực mình.

“Em để cho anh sờ, anh muốn sờ thế nào liền sờ. Trước kia anh không phải thực thích sao? Hà Phương Tắc, anh hôn em.....”

Hà Phương Tắc bị nàng đè ở phía dưới, cả người cứng đờ, khóe mắt phiếm hồng.

“Tiểu Bát, thực xin lỗi. Em đừng như vậy.....”

Rốt cuộc, hắn gian nan mà đem tay mình rút khỏi bầu ngực xinh đẹp của nàng, ôm lấy nữ nhân đang hoành hành trên người mình mà thả lại trên giường. Hắn yên lặng mà sửa sang lại quần áo cho tốt, rồi xuống giường.

Hắn không có dũng khí đi đối mặt với nước mắt và nhu tình của nàng. Hắn yêu nàng sâu đậm như vậy. Nhiều năm trước, lúc hắn vẫn còn một tiểu tử nghèo hèn, từ ánh mắt đầu tiên nhìn thấy nàng mặc âu phục cưỡi ngựa đến thì hắn đã không làm sao quên được nàng.

Nếu dừng lại chút nữa thì hắn chỉ sợ mình sẽ vứt bỏ hết thảy mà quỳ rạp dưới váy nàng.

Phùng Lệnh Mỹ nhìn nam nhân đang rời khỏi mình, nói một tiếng “Hà Phương Tắc, em hận anh.” Ngay sau đó nàng che mặt, thắt thanh khóc rống.

Hà Phương Tắc nhắm mắt lại, chậm rãi mở cửa ra, nhưng tay hắn lại cứng lại rồi.

Ngoài cửa, là mẫu thân hắn.

.....

Mạnh Lan Đinh đã sớm bị từng trận động tĩnh từ phòng Phùng Lệnh Mỹ phát ra làm cho kinh ngạc.

Cách hai cánh cửa,

ở giữa còn có một hành lang nên nàng tự nhiên không nghe được hết, nhưng loáng thoáng cũng nghe được là hai vợ chồng lại khắc khẩu.

Giọng Phùng Lệnh Mỹ càng lúc càng lớn, tới sau này trong tiếng hỗn loạn còn có ân ân tiếng khóc.

Mạnh Lan Đình xuống giường, dựa vào cửa phòng mình nghe trong chỗ lát, có chút lo lắng. Nàng muốn đi ra xem nhưng lại sợ không thích hợp.

Đang do dự không quyết thì ngoài cửa giống như có người đi qua, nàng nhìn không được mà lặng lẽ mở cửa, nhìn thấy Hà mẫu từ phòng ngủ của mình đi ra, ngừng ở trước căn phòng đối diện kia.

Ánh mặt trời hơi sáng rồi, tia nắng mông lung mà ảm đạm chiếu xuống, Hà Phương Tắc nhìn thấy mẫu thân mình đứng ở ngoài cửa thì thân mình cứng lại, giống như một pho tượng đất.

Cũng không biết bà đã đến đây bao lâu rồi.

“Nương!” Hắn lắp bắp kinh hãi.

Trên giường, Phùng Lệnh Mỹ lập tức nín khóc, kéo lại quần áo hở độn trên người, đang muốn xuống giường.

“Bang” một tiếng, Hà mẫu giơ tay, hung hăng mà đánh Hà Phương Tắc một bạt tai, ngay sau đó đẩy nhi tử ra, chậm rãi đi vào phòng, nhìn chăm chú vào Phùng Lệnh Mỹ, không rên một tiếng.

“Nương, sao ngài sớm thế này đã dậy rồi.....” Đôi mắt Phùng Lệnh Mỹ còn sưng đỏ, cuống quít lau nước mắt, đang muốn đi tới thì Hà mẫu đã gọi nàng một tiếng.

“Hài tử, con trai ta thực xin lỗi con.....” Giọng bà run rẩy, nước mắt chảy xuống dưới, “Cả đời ta đều ở nông thôn, không biết cái gì mà quốc sự. Nhưng ta cũng biết, hiện tại người Nhật Bản muốn đánh tới đây, con trai ta đã tham gia quân ngũ, nó muốn đánh người Nhật Bản, ta cũng không ngăn được. Nó châm trẽ con thì ta thay hắn bồi tội với con. Cầu xin con đừng trách nó. Nó cũng không có biện pháp.” Hà mẫu hướng Phùng Lệnh Mỹ quỳ xuống.

Mạnh Lan Đình đứng ở cửa, ngây người.

Phùng Lệnh Mỹ hiển nhiên cũng là sơ ngây người, đột nhiên phản ứng lại liền kêu một tiếng “Nương”, tiến lên nâng Hà mẫu dậy rồi lại bỗ nhào vào lòng bà mà khóc rống lên.

Mạnh Lan Đình không xem nữa. Nàng lui trở về, đóng cửa, nằm trở lại trên giường, châm rãnh nhắm hai mắt lại.

Lúc hùng đông, nàng rời khỏi giường, mở cửa, hành lang được chiếu sáng ngời, nhưng trống rỗng, phòng của Phùng Lệnh Mỹ cũng đóng chặt. Phảng phất như một màn trước hùng đông kia chưa từng phát sinh qua.

Hà mẫu đã được Hà Phương Tắc tiễn đi. Phùng Lệnh Mỹ cũng không thấy.

Mạnh Lan Đình đi xuống, ăn cơm sáng, trở lại phòng, đứng ở trên ban công, ngắm nhìn về phía Nam Kinh, ước chừng hơn 8 giờ thì nhìn thấy xe của Hà Phương Tắc trở về, ngừng ở dưới cây ngô đồng trước cửa Phùng công quán.

Hà Phương Tắc xuống dưới, mở cửa sau. Phùng Lệnh Mỹ từ trong xe xuống dưới, nhìn hắn một lát. Hai người không ai nói gì.

Sau đó nàng ấy xoay người đi vào cửa.

Hà Phương Tắc đứng ở nơi đó, chậm rãi quay đầu, nhìn bóng dáng nàng đi vào, biến mất ở cửa, một mình yên lặng mà lại đứng đó một lúc lâu, rốt cuộc cũng xoay người, lên xe.

Ô tô đi rồi.

Chỗ mặt đất ở cửa chỉ còn vài mảnh lá ngô đồng theo gió mà xoay vòng. Màu xanh mướt mát qua thời gian đã thành sắc vàng của ngày thu, tịch liêu vô cùng.

Mạnh Lan Đình thấy Phùng Lệnh Mỹ xuyên qua đình viện đi đến, sợ bị nàng nhìn thấy mình đang đứng trên ban công nên vội vàng xoay người, trở về phòng.

Hai ngày sau, Mạnh Lan Đình xử lý xong mọi việc để xuất ngoại, trong khoảng thời gian này nàng cũng không gặp Phùng Lệnh Mỹ.

Tối nay Phùng Khác Chi hẵn là sẽ trở lại.

Nàng chần chờ một lúc, đến giữa trưa thì gọi điện đến Nam Kinh.

Hai ngày này, Phùng Khác Chi đều không cho nàng gọi điện thoại qua.

Lúc này A Hồng tiếp điện thoại, nói Cửu công tử hai ngày này rất bận, giữa trưa còn có xã giao, mới vừa đi chở các tỷ phu.

Mạnh Lan Đình nhờ nàng ấy chuyển lời cho Phùng Khác Chi là nàng sẽ về nhà tân hôn của hai người, để hẵn về thì không cần đến công quán đón nàng. Sau đó nàng gác máy, thu thập đồ vật chuẩn bị trở về.

Phùng Lệnh Mỹ tới tiễn nàng. Thần sắc của nàng ấy thoạt nhìn không khác gì bình thường. Lúc đưa nàng ấy đến cửa, Phùng Lệnh Mỹ bỗng nhiên nói: "Lan Đình, chúng ta đến lúc đó sẽ gặp nhau ở sân bay Hongkong."

Mạnh Lan Đinh sững sốt.

“Chị cũng sắp đi. Sẽ cùng hai đứa đến Mỹ, sau đó bắt đầu cuộc sống mới.” Khuôn mặt nàng mỹ lệ, ngũ khí nhẹ nhàng.

Ánh nắng tươi sáng. Cánh tay trần truồng ra dưới cây dù nhưng Mạnh Lan Đinh lại vẫn cảm thấy lạnh lùng.

Đây không phải ánh nắng mùa hè, nàng cảm nhận sâu sắc điều này.

.....

Phùng Khắc Chi sau khi dự tiệc rượu mấy tỷ phu mở ra để tiễn mình thì cáo biệt phụ thân lần cuối sau đó ngồi xe lửa trở lại Thượng Hải, lúc đến nơi thì trời đã tối.

Xuống xe lửa thì hắn đi Hiến Bình Bộ Tư Lệnh để hoàn thành thủ tục bàn giao. Lúc đến đã hơn 8 giờ. Dương Văn Xương cùng Trương Khuê Phát đều còn ở trong văn phòng chờ hắn. Thấy hắn đến thì đem tài liệu sớm đã chuẩn bị tốt đưa lên.

Phùng Khắc Chi ký tên, ném bút xuống, xoay người muốn đi, Dương Văn Xương cùng Trương Khuê Phát nhìn nhau, vội vàng ngăn lại, cười cười nói: “Phùng công tử, cậu vừa đi thì không biết khi nào mới gặp lại. Trước đây nhờ cậu chiếu cố, chúng tôi rất cảm kích, cố ý chuẩn bị rượu, Phùng công tử xin ở lại uống một chén?”

Phùng Khắc Chi cười: “Tâm ý của hai người tôi xin nhận, tiệc rượu thì không cần. Chúc hai vị hoàn thành tâm nguyện, liên tiếp thăng chức.”

Hắn xoay người mở cửa, bước chân lại dừng lại.

Ngoài cửa, đứng đầy hiến binh đội viên, không biết khi nào đã đứng đó.

Rất nhiều người trong tay cầm bình rượu, vô số đôi mắt, đều đang nhìn hắn.

Mã Lục đi lên, hướng hướng hắn kính lẽ, cao giọng nói: “Phùng trưởng quan, cậu đi rồi, các huynh đệ đều luyến tiếc! Nghe nói hôm nay cậu trở về, mọi người đã sớm chờ! Nếu cậu còn để ý tới chúng tôi, coi chúng tôi là huynh đệ thì chầu rượu tối nay không cần từ chối!”

Những người phía sau đồng thời hô lớn, tiếng hô định tai nhức óc.

HẢI THƯỢNG HOA ĐÌNH

Bồng Lai Khách
www.dtv-ebook.com

Chương 79

Phùng Khắc Chi uống rất nhiều rượu.

Đời này, hắn chưa từng uống nhiều rượu như thế, cũng chưa bao giờ giống tối nay, uống rượu mà cảm thấy đầm đìa như thế.

Hắn gọi điện thoại cho Mạnh Lan Đình, nói cho nàng mình ở Hiến Bình Bộ Tư Lệnh uống rượu, nếu uống say thì sẽ ngủ ở đó không về, để nàng không cần chờ mình, sớm đi ngủ, sau đó gác máy.

Hắn cùng người của hiến binh đoàn vẫn uống đến tận nửa đêm. Hắn không biết tửu lượng của mình hóa ra lại tốt như thế, vì sao cứ uống mãi không say.

Hắn nhìn Dương Văn Xương cùng Trương Khuê Phát say như chết, trước sau trượt chân gục trên bàn, Mã Lục cùng nhóm hiến binh cũng bắt đầu ngã trái ngã phải. Có người ghé vào trên bàn, có người dựa vào góc tường, có kẻ dứt khoát trực tiếp nằm trên mặt đất ngủ rồi.

Hai mắt hắn đỏ bừng, một mình ngồi bên cạnh bàn, tiếp tục tự rót uống, một ly lại một ly, thăng đến khi uống xong một chén cuối cùng đứng lên.

Thân thể hắn lung lay chút, sau đó lại đứng yên, xoay người, cất bước, vượt qua một hiến binh uống say đang ghé vào trên bậc cửa, đi ra ngoài.

Đèn pha trên đỉnh tòa nhà hình tháp của Bộ Tư Lệnh vẫn chiếu ra tia sáng chói lòa, không ngừng xẹt qua mặt đất đen nhánh, đem mọi thứ đều chiếu

sáng như tuyết, bóng tối giống như không cách nào che giấu.

Hắn xuyên qua đại viện, lên xe mình, khởi động, vệ binh mở cửa lớn để hắn lái ra ngoài. Đây là một đêm sáng sửa, mây đen khi thì che lấp mặt trăng, khi thì lững lờ trôi, gió thổi hiu hiu, hai bên đồng ruộng trên đường đen như mực, nhìn không thấy cửa bóng người.

Đây là một đêm hè cực kỳ bình thường, không khác gì ngày thường. Xe mau chóng chạy ra con đường ngoại ô từ Long Hoa đến thành phố, lốp xe đột nhiên nhảy lên một chút.

“Kẽo kẹt” một tiếng.

Phùng Khác Chi dẫm chân phanh, người từ trong xe chạy vội xuống, hướng ven đường nôn thốc nôn tháo.

Hắn phun ra toàn bộ rượu buổi tối vừa uống rồi bắt đầu nôn ra nước đắng.

Rốt cuộc hắn phun hết những thứ có trong dạ dày, không còn gì.

Hắn nhìn đồng hồ, là rạng sáng.

Trong căn nhà kia có nữ hài nhi mới vừa gả cho mình nửa tháng.

Hắn kéo cổ áo, đứng ở ven đường, nhắm mắt hứng gió lạnh một lát, sau đó trở lại trên xe, tiếp tục lái về phía trước.

Rạng sáng 1 giờ, hắn rốt cuộc cũng trở về.

Hắn ngừng xe, nhìn căn nhà chìm trong bóng đêm ở cuối con đường, ngồi hồi lâu rồi mới lái khởi động ô tô, quay đầu rời đi.

Đường phố trống rỗng.

Dưới sắc đèn đường mờ nhạt, có một người phu kéo xe đêm, trên mặt đắp cái mũ, đang ngủ gật. Lúc nghe được tiếng ô tô lái tới thì lười biếng mà xốc vành nón lên, liếc mắt một cái, lại úp nón về, tiếp tục ngủ gật.

Phùng Khắc Chi lang thang không có mục tiêu khắp đường phố Thượng Hải, cuối cùng đi đến giao lộ đi tới danh trại đóng quân ở Áp Bắc.

Hắn ngừng lại, nhìn bầu trời đen nhánh phía trước hồi lâu rồi lại lần nữa quay đầu.

Rượu hắn uống có tác dụng chậm, lúc này mới bắt đầu ở trong ngực cuồn cuộn. Phùng Khắc Chi cảm thấy đầu đau như muốn nứt ra, tầm mắt giống như trở nên mơ hồ.

Lúc lái xe qua cửa tiệm cơm Cẩm Giang, hắn dừng xe đi xuống, bước chân phù phiếm, lấy chìa khóa từ tay nhân viên trực quay rồi đi lên.

Nhân viên kia nhìn thấy bóng dáng hắn biến mất thì vội vàng cầm điện thoại lên bấm một dãy số.

Phùng Khắc Chi vào phòng, cửa cũng không đóng, người liền nằm xuống, nhắm hai mắt lại. Hắn nửa tỉnh nửa ngủ, người cứ như đang phiêu đãng trong không trung.

Trong lúc nửa tỉnh nửa mê, hắn bắt đầu nằm mơ. Hắn mơ thấy một thiếu niên 17 tuổi vượt biển ra nước ngoài, ở bờ bên kia Đại Tây Dương mà rời mồ hôi, chịu đựng huấn luyện khắc nghiệt gần như biến thái, cùng bao nhiêu tra tấn và khuất nhục. Hết thảy, đều chỉ là vì không muốn phụ một lòng nhiệt huyết trong ngực.

Hắn lại mơ thấy chính mình đứng ở trong một con hẻm lát đá xanh. Một cô gái cầm ô, dần dần đi xa hắn. Mưa to như trút nước rơi xuống, thấm ướt tim hắn, bước chân hắn như bị định tại chỗ, vô luận cố gắng thế nào cũng

không đến gần nàng được.

Trong lúc ngủ mơ, hai hàng lông mày của Phùng Khác Chi nhíu lại đầy bất an. Bỗng nhiên, giống như có một đôi tay bóng loáng, mang theo nước mưa lạnh lẽo, nhẹ nhàng mà mơn trớn mặt hắn.

“Lan Đình!” Phùng Khác Chi mở choàng mắt.

Bên mép giường hắn có thêm một cô gái. Mái tóc quăn của nàng ta rũ xuống, thân mình lả lướt, được bọc trong một cái áo ren tơ tắm mỏng manh, bên hông chỉ thắt một nút lỏng, chiều dài chỉ tới đầu gối, lộ ra một đoạn cẳng chân trắng nõn, bóng loáng, thoát nhìn giống như mới từ trên giường xuống, diễm lệ vô cùng.

Nàng ta ngồi ở mép giường, đang cúi người dựa tới, duỗi tay dùng một khố khăn lông ẩm ướt trắng tinh mà lau mồ hôi trên mặt và trên cổ cho hắn, động tác ôn nhu vô cùng.

Thấy hắn bỗng nhiên mở to mắt, bên môi nàng ta lộ ra tươi cười, thấp giọng nói: “Tiểu Cửu gia tỉnh rồi sao? Anh có khát nước không? Em mới chuẩn bị nước mật ong cho anh, mau uống một ngụm thì sẽ thấy thoải mái hơn. Biết anh không thích ngọt nên em chỉ cho một chút.”

Nàng ta có một khuôn mặt kiều diễm, thanh âm ngọt ngào, là người tình trong mộng của nhiều người. Thấy Phùng Khác Chi nhìn mình, không có phản ứng, nàng buông khố khăn lông, đứng dậy, đem nước mật ong bưng tới, nhìn hắn chăm chú, đưa cốc đến trước mặt hắn.

Dưới ánh đèn tối tăm trong phòng, hai cánh tay duỗi lại đây lộ ra ngoài áo trắng như ngó sen. Phùng Khác Chi không nhận, chỉ chậm rãi đứng lên, nhìn bốn phía, rồi xoay người xuống giường, đi ra cửa. Đi được vài bước, hắn lảo đảo một chút.

Nữ tử vội vàng buông cốc, chạy đuổi theo, một phen đỡ hắn.

“Tiểu Cửu gia, anh còn chưa tỉnh rượu mà đã muốn đi đâu?”

Phùng Khác Chi dừng bước, quay đầu lại, đôi mắt đầy tơ máu cũng không nhìn nàng ta. Tüm mắt hắn dừng ở đôi tay nàng ta đang đỡ mình. Nữ tử chậm rãi buông tay ra.

“Chung Tiểu Tình, sao cô biết tôi ở chỗ này?” Phùng Khác Chi rốt cuộc mở miệng, tiếng nói có chút nghẹn, ngữ khí lại không thể hiện hỉ nộ.

Chung tiểu thư thấp giọng nói: “Bên cạnh không phải chỗ em thường xuyên ca hát sao? Tiểu Cửu gia giúp em bao một căn phòng ở đây, hiện tại còn chưa hủy. Có lúc em sẽ đi qua chỗ này ở, đêm nay đúng lúc em ở đây.....”

Đầu Phùng Khác Chi giống như đau đớn lợi hại, hắn nhắm mắt rồi lại mở ra.

“Chi phiếu tôi gửi người đưa cho cô, cô nhận được rồi chứ?”

Chung Tiểu Tình gật gật đầu, vội vàng xoay người, từ bên trong ví lấy ra một phong thư, đưa tới, “Tiểu Cửu gia, em không muốn lại nhận tiền của anh.....” Nàng ta căn cắn môi, “Em thích anh. Lần đầu tiên nhìn thấy anh thì em đã thích anh rồi. Anh yên tâm, em sẽ không xuất hiện trước mặt vợ anh, em chỉ cầu sau này Tiểu Cửu gia còn có thể nhớ đến em, ngẫu nhiên đến thăm em là được. Vô luận anh muốn em làm gì thì em cũng cam tâm tình nguyện.....”

Nàng ta ngửa mặt nhìn hắn, vành mắt chậm rãi đỏ lên, lâ châ chực khóc.

“Cất tiền đi, đây là lần cuối cùng.” Phùng Khác Chi chỉ nói một câu, sau đó xoay người, tiếp tục đi ra ngoài.

Chung ngơ ngẩn mà nhìn theo bóng dáng hắn, nước mắt chảy ra, đuối theo vài bước, nức nở

nói: “Tiểu Cửu gia, quen anh lâu như thế, anh không có nửa phần thích tôi sao?”

Phùng Khác Chi đã sấp ra khỏi cửa liền dừng bước, quay đầu lại, “Chung tiểu tình, người tôi thích tôi sẽ cưới về nhà, cô hiểu không?”

Hắn ngừng lại một chút, “Ngày mai dọn ra ngoài đi, phòng này sẽ bị hủy bỏ.” Sau đó hắn đỡ cửa, đi ra ngoài.

.....

Rạng sáng, hơn ba giờ.

Mạnh Lan Định ngủ không được.

Phùng Khác Chi giờ này còn chưa về thì chắc là cùng mọi người uống say rồi ngủ lại đó rồi. Đã vài lần nàng muốn gọi điện qua đó để xác nhận cũng để yên tâm nhưng nghĩ đến mấy ngày này hắn ít liên hệ với mình đến bất bình thường thì lại có chút không dám, e sợ gọi điện đến sẽ khiến hắn phiền chán.

Nàng ở trên giường lăn qua lật lại, trong lòng ngóng trông trời mau sáng chút. Nhưng đêm nay lại giống như kéo dài mãi, mỗi giây đều như giày vò.

Nàng cảm thấy trên người thâm mồ hôi, khô nóng vô cùng nén bò dậy, muốn uống nước nhưng lại thấy cốc không có nước.

Nàng bưng cái ly lên, ra khỏi phòng, đi xuống dưới lầu, vào bếp rót nước, đang muốn đi lên thì vô tình quay đầu, nương ánh đèn từ hoa viên chiếu vào mà nhìn thấy sô pha trong phòng khách có một người đang nằm, bóng dáng đen tuyêt, không nhúc nhích.

Lúc đầu nàng rất sợ, nhưng tập trung nhìn kỹ thì rất nhanh đã nhận ra người kia là Phùng Khác Chi.

Nàng kinh ngạc vô cùng, bước nhanh qua đó.

Phùng Khác Chi đang nằm ngửa trên sô pha, giống như đang ngủ. Dưa gần chút, Mạnh Lan Đình đã ngửi thấy người hắn toàn mùi rượu.

Hiển nhiên, hắn đã uống say.

Mạnh Lan Đình vội vàng buông ly nước, cúi người xuống, nhẹ nhàng vỗ mặt hắn, thấp giọng gọi hắn. Phùng Khác Chi giật mình, phảng phất vừa tỉnh lại.

“Lan Đình..... Anh khát nước.....”

Mạnh Lan Đình nghe được hắn thấp giọng lẩm bẩm, tiếng nói nghèn ngào thì vội vàng nâng hắn dậy, bưng tới ly nước ấm mình vừa mới rót, đưa đến bên miệng hắn.

Hắn đại khái rất là khát nước, ừng ực ừng ực uống hết cái ly.

“Anh còn muốn uống.....”

“Có ngay.” Mạnh Lan Đình lấy cái ly về, quay lại bếp đổ tiếp một ly nước rồi lại quay về kề bên miệng hắn.

Hắn lại lần nữa uống hết, thở một hơi thật dài.

Mạnh Lan Đình vừa đau lòng, vừa tức giận, sờ sờ cái trán thấm mồ hôi của hắn, nàng thấp giọng oán trách: “Say đến lợi hại như vậy, anh còn về làm gì? Trở về cũng không đi lên, mà ở chỗ này ngủ là sao?”

“Cũng sắp đến hùng đông rồi, anh không muốn đánh thức em.” Hắn nhầm

mắt lại, râu rĩ mà nói.

Mạnh Lan Đình khụng lại, “Đi thôi, về phòng tắm rửa một cái, hảo hảo ngủ một giấc.” Nàng ôn nhu nói.

Hắn lại bất động.

Lúc nàng muốn duỗi tay dùu hắn lên thì một đôi cánh tay duỗi lại đây, ôm lấy eo nàng khiến nàng ngã ngồi lại, trên người bị đè nặng, cả người bị vây giữa hắn và ghế sô pha.

Hơi thở của hắn toàn mùi rượu, lung tung mà thân thiết với nàng, không có bài bản, nhưng lực đạo càng ngày càng lớn, thậm chí tựa hồ mang theo chút tàn nhẫn. Lúc mặt hắn chôn trước ngực nàng thì hắn liền há mồm cắn nàng.

Nàng ôm lấy đầu hắn, phát ra một tiếng ưm không thoải mái: “Đau ——”

Hắn ngừng lại, mặt chôn xuống, vẫn không nhúc nhích, phảng phất đã ngủ.

Mạnh Lan Đình biết hắn say. Nàng lấy lại bình tĩnh, đang muốn khuyên hắn trở về phòng thì lại nghe được bên tai truyền đến một giọng nói gian nan.

“Lan Đình..... Anh muốn em thế, cả đời chỉ thích anh, đi theo anh.....”
Trái tim Mạnh Lan Đình nhảy lên thình thịch, còn không kịp trả lời câu nói khùng điên lúc say của hắn thì, đột nhiên, phía đông bắc ngoài cửa sổ, không biết chính xác chỗ nào bỗng nhiên truyền đến một tiếng ầm ầm nặng nề.

Phảng phất có cái gì đó nổ mạnh vậy.

Hắn là ở khoảng cách cực xa, nhưng thanh âm này ở trong đêm khuya yên tĩnh vẫn truyền đến được bên trong phòng.

Phùng Khác Chi dừng một chút, đột nhiên, hắn buông Mạnh Lan Đình, từ trên người nàng xoay người mà xuống, chạy vội tới trước cửa sổ.

Mạnh Lan Đình lấy lại bình tĩnh, bò lên, cũng đi qua, lại nhìn thấy một màn kinh sợ.

Ở hướng Áp Bắc, bầu trời đêm bỗng tràn ra pháo hoa, ở trong không trung vỡ ra từng đạo hỏa tuyến, cuối cùng rơi xuống bóng tối ở đường chân trời.

Khoảng cách quá xa, nhìn không thấy cái gì rơi xuống đất sau ánh lửa. Nhưng cái loại tiếng động nổ mạnh bắt đầu truyền đến không ngừng.

Thân sắc Phùng Khác Chi lập tức trở nên ngưng trọng, nhanh chóng xoay người, mở đèn phòng khách, cầm cầm lấy điện thoại, quay một dãy số.

Không gọi được.

Hắn lại thay đổi một dãy số khác.

Lúc gọi đến số thứ ba thì rõ cuộc cũng có người nghe. Đầu dây bên kia giống như đang hét câu gì đó.

Hắn “Phanh” một cái gác điện thoại, sắc mặt cực kỳ khó coi.

“Làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì?” Trong lòng Mạnh Lan Đình trào ra một điểm xấu, hỏi hắn.

“Quân địch bất ngờ tấn công Áp Bắc. Anh phải đi xem!” Hắn nói xong, xoay người liền bước nhanh ra bên ngoài.

Mạnh Lan Đình đứng ở nơi đó, nhìn bóng dáng gấp gáp của hắn, kinh ngạc đến ngây người.

Phùng Khác Chi chạy vội tới cửa phòng khách, đột nhiên lại dừng bước,

quay đầu nhìn nhau một cái, rồi bước nhanh trở về, cầm cánh tay nàng, chậm rãi nói.

“Lan Đình, em đừng sợ, nơi này an toàn. Nhưng em phải ở trong nhà, không có anh nói thì không được đi đâu hết. Anh sẽ phải người trở về bảo vệ em.”

Lão Diêm cùng đám người má Phùng cũng từ trong mơ bị đánh thức, vẫn còn buồn ngủ mà chạy ra.

“Mọi người bồi thiếu nãi nãi!” Phùng Khác Chi hướng lão Diêm cùng má Phùng quát một tiếng, sau đó xoay người ra khỏi phòng khách.

Mạnh Lan Đình đuổi tới đình viện, thấy ô tô lái ra ngoài cửa, đảo mắt đã không thấy bóng dáng.

HẢI THƯỢNG HOA ĐÌNH

Bồng Lai Khách
www.dtv-ebook.com

Chương 80

Trời đã sáng.

Tiếng lửa đạn ầm ầm phát ra từ thành bắc không những không dừng lại mà ngược lại càng trở nên dày đặc. Máy bay ném bom xẹt qua phía chân trời, ống ong chuyển động, giống như chuông tang, khiến tâm người ta kinh hoàng.

Cuộc sống thái bình của người dân Thượng Hải đã hoàn toàn bị quấy nhiễu. Cửa hàng đóng cửa, người người hoảng sợ. Vùng dân cư Áp Bắc cùng chợ phía nam vì tránh né lửa đạn nên tranh nhau xông vào Tô Giới. Đứa nhỏ phát báo đầu bù tóc rối, một bên múa may tờ báo mới xuất xưởng trong tay còn mang theo mùi mực in, một bên lớn tiếng rao thông tin mới nhất. Tiếng nói bén nhọn, cùng với tiếng pháo ở nơi xa tràn ngập phố lớn ngõ nhỏ của Thượng Hải.

Quân đội Nhật Bản lấy cớ quân đội Trung Quốc bao che tội phạm truy nã của Nhật Bản mà đem quân đội, dưới sự yểm trợ của thiết giáp, ngay vào rạng sáng hôm nay tập kích vùng Áp Bắc. Ngay sau đó, số lượng lớn thuyền chiến tập kết, xuất động máy bay ném bom, bắt đầu công kích Ngô Tùng, chuẩn bị mạnh mẽ đổ bộ.

Nhật Bản tấn công bất thình lình, dựa vào trạng bị hiện đại, cùng với kế hoạch ủ lâu ngày mà tự tin tuyên bố chỉ trong thời gian ngắn sẽ tóm được Thượng Hải.

Tin tức thông qua báo chí cùng vô tuyến điện, vào lúc hừng đông đã

truyền khắp đất nước, khiến nơi nơi khiếp sợ.

Đêm qua quân đội đóng ở Áp Bắc không đợi Nam Kinh gửi điện trả lời đã nhanh chóng phản công lại. Bốn quân đoàn dưới sự bố trí khẩn cấp của sư trưởng Hà Phương Tắc đã tản ra các khu vực Áp Bắc, chợ phía nam, Đại Tràng, Giang Loan mà thiết lập phòng tuyến chống cự.

Hà Phương Tắc mang theo một chi đội, tự mình thủ ở Ngô Tùng, nơi mấu chốt cũng là nơi bị lửa đạn tấn công mạnh nhất, hòng ngăn cản chiến hạm đổ bộ.

Điểm then chốt tiếp theo lọt vào tầm ngắm của quân đội Nhật Bản là vùng bắc trạm cũng được một quân đoàn bảo vệ.

Tới giữa trưa, khi mọi người dân Thượng Hải vẫn còn đang sơ hãi không thôi thì lại có một tin xấu khác truyền đến.

Quân đội Nhật Bản mau chóng chuyển qua bắc trạm làm địa điểm tấn công chính, triệu tập hỏa lực, vây quanh bốn, phía, tăng lực công kích rất lớn. Một đoàn quan binh tuy anh dũng chống đỡ, nhưng vũ khí lạc hậu, rất nhiều người trong tay cầm đều là súng được sản xuất từ vài thập niên trước, đánh với súng máy của quân đội Nhật Bản thì thương vong vô số. Đoàn trưởng cũng bất hạnh trúng đạn, lừng lẫy hy sinh. Binh lính còn lại thì lợi dụng kết cấu công sự kiên cố mà vẫn ngoan cường thủ vững, nhưng tình huống đã vô cùng nguy cấp.

Long Hoa cùng Gia Định là bức tường chắn phái nam, từ khi thế cục rung chuyển đến nay, hai nơi này vẫn là vòng phòng tuyến thứ hai, các cấu trúc quân sự cũng được xây dựng ở đây.

Áp Bắc đêm qua đột nhiên bị tấn công, đến bây giờ đã là mười mấy tiếng. Người của Hiến Binh Bộ Tư Lệnh ở Long Hoa đã sớm tỉnh rượu. Dương Văn

Xương lệnh cho toàn thể đội viên chuẩn bị chiến tranh, đồng thời hạ lệnh đóng cửa lớn của Bộ Tư Lệnh, không cho bất kỳ hiến binh nào được tự tiện ra ngoài.

Hắn ngồi ở trong văn phòng, nghe nơi xa truyền đến tiếng lửa đạn ẩn ẩn thì trong lòng hoảng loạn, nhịn không được lại từ ngăn kéo lấy mõ ra, nhắm mắt lại, nhưng mới gõ được vài cái thì đã nghe ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân dồn dập.

Cửa bị người ta đẩy ra.

Dương Văn Xương hoảng sợ, mở to mắt, thấy Trương Khuê Phát mang vẻ mặt kinh hoảng mà chạy tiến vào, gào lên không tốt thì tức khắc giận dữ.

“Làm gì? Đã chết cha mẹ sao? Không phải đánh nhau rồi sao? Cũng không phải chưa từng đánh qua! Còn xa thế kia! Kể cả trời sập xuống thì đãng trước cũng có người thay chúng ta chống rồi!”

“Không phải, không phải.....” Trương Khuê Phát một bên thở hổn hển, một bên lắc đầu, “Tư lệnh, không tốt rồi! Tiểu Cửu gia đã trở lại, mở kho khí giới, dẫn người muốn đi Áp Bắc!”

Dương Văn Xương chấn động, vứt bỏ mõ trong tay, nhanh chân chạy tới sân thể dục, từ xa đã thấy hiến binh xếp hàng chỉnh tề, một rương súng ống đạn được được nâng từ trong kho ra.

Trong tay Phùng Khác Chi cầm một khẩu súng máy MG34 do Đức chế tạo, thành thạo mà hướng nòng súng lắp lên giá đã dựng.

“Tiểu Cửu gia, không được! Không thể như vậy!” Dương Văn Xương chạy đến gần, thở hổn hển, bắt được một cánh tay của Phùng Khác Chi. “Tiểu Cửu gia, tôi cầu xin cậu! Phía trên còn có thị trưởng Hoàng, buổi sáng ông ấy gọi cho tôi nói không có lệnh thì hiến binh đoàn không thể tự tiện tham

chiến! Huống chi cậu cũng biết, chúng ta là hiến binh, không phải chủ lực tác chiến. Nếu thật muốn đánh thì cũng không phải chúng ta xông lên trước, chúng ta còn việc khác quan trọng hơn!”

Quân đội Nhật Bản đêm qua khiêu khích khai chiến, tin tức trước tiên liền truyền tới Nam Kinh. Quân đội tuy rằng có điều kiện quân nhưng viễn quân vẫn đang ở trên đường đến, hơn nữa trước khi chiến tranh toàn diện nổ ra thì phải nghĩ mọi cách để dừng chiến hỏa, mượn thế lực quốc tế để tiếp tục xoay chuyển, lấy mục tiêu tận lực duy trì cục diện hiện tại làm quan trọng nhất. Ở Nam Kinh cũng đang cãi nhau to, phái chủ chiến và chủ hòa vẫn tranh luận không thôi, còn chưa đưa ra kết luận.

Hai nước kém xa nhau về thực lực quân sự, đặc biệt là vũ khí trang bị của Trung Quốc đã lạc hậu vài thập niên.

Chuyên gia cố vấn quân đội đã cung cấp luận chứng dày như cục gạch rằng trong chiến tranh thì vũ khí trang bị đóng vai trò vô cùng quan trọng. Lấy một trận chiến vài thập niên trước làm ví dụ, lúc ấy trang bị tiên tiến nhất là súng máy MG08 của Đức, trong trận chiến đó một ngày từng đánh chết sáu vạn quân địch, tình hình thảm thiết là có thể nghĩ được.

Hiện giờ quân đội trung ương tuy có được trang bị khí giới tiên tiến của Đức nhưng đó chỉ là số ít lính tinh nhuệ. Một khi thật sự chiếu đấu toàn diện thì có thể kiên trì bao lâu không ai biết được.

Nếu không địch lại, đó chính là thật sự mất nước.

Đến Nam Kinh đều còn do dự, dưới tình huống này tự nhiên không có chuyện gì của hiến binh.

Phùng Khắc Chi thần sắc âm trầm, phảng phất giống như không nghe thấy, “Cách” một tiếng, đem chân giá cắm vào nòng súng, xoay người, hướng

về phía vô số ánh mắt ở đối diện nói: “Viện quân chưa tới, đoàn 12 mệt mỏi hành cõi Thượng Hải, nhà ga phía bắc cũng không thể bị mất! Hôm nay tôi trở về, không có tiền chia cho mọi người, cũng không có mệnh lệnh! Mọi người là hiến binh nhưng cũng là binh. Ai nguyện ý đi bắc trạm thì đi với tôi! Không đi, Phùng Khắc Chi cũng không miễn cưỡng, chỉ mượn súng ống đạn dược ở đây chút thôi!”

Hắn quay đầu, hướng về phía binh lính của đoàn 12 quát: “Súng đạn toàn bộ dọn lên xe, chở đi!”

“Không thể a! Tiểu Cửu gia.....” Dương Văn Xương liều mạng ngăn trở, đột nhiên ngậm miệng.

Một họng súng tối om đinh trên trán ông ta.

“Dương tư lệnh, tôi biết ông sợ cái gì. Không cần lo lắng, phía trên truy cứu trách nhiệm thì cứ nói tôi dùng súng bức ông.”

“Phùng trưởng quan, cậu còn không sợ chết, chúng tôi đòi tiền không có, đòi vợ cũng không, chỉ có cái mệnh này, sợ cái gì chứ? Cùng bọn chó Nhật Bản liều mạng! Tôi đi theo cậu!” Mã Lực đột nhiên hét lớn một tiếng, đi lên liền lấy súng ống.

“Tôi cũng đi!”

“Còn có tôi!”

Trên sân thể dục, tiếng hô hét đợt này đến đợt khác vang lên, hiến binh ồ ạt lên lấy súng ống. Dương Văn Xương mặt lúc đỏ lúc trắng, đôi tay chậm rãi thả xuống, vẫn không nhúc nhích.

Phùng Khắc Chi thu súng, xoay người mà đi.

Cửa gara mở ra, hai ngàn hiến binh đều sẵn sàng xuất phát, súng ống dạn dược và người đều lấp đầy các xe, xếp hàng theo thứ tự mà ra khỏi cổng, hướng Áp Bắc mà chạy tới. Rất nhanh, toàn bộ Hiến Binh Bộ Tư Lệnh liền trở nên trống rỗng, chỉ còn lại Dương Văn Xương cùng Trương Khuê Phát đứng trước cửa kho súng ống, mắt to trừng mắt đôi mắt nhỏ.

“Dương tư lệnh..... Tôi còn có chút việc..... Tôi đi rất nhanh sẽ trở lại.....” Trương Khuê Phát thấy Dương Văn Xương gắt gao mà nhìn chằm chằm chính mình, cười nịnh nọt, quay đầu muộn chạy.

Dương Văn Xương từ trên người lấy súng ra chĩa vào đầu Trương Khuê Phát, nghiến răng nghiến lợi, “Đồ chó má, ngươi đi theo ta bao lâu mà theo Phùng gia nhi tử bao lâu? Người cư nhiên dám bán đứng ta?”

Vừa rồi Trương Khuê Phát đuổi theo, nói cho Phùng Khác Chi, nói trước đó mấy ngày lúc hắn không ở thì có một đám vũ khí nhập khẩu mới được để trong kho.

Trương Khuê Phát nhanh chóng ôm lấy đầu, ngồi xổm trên mặt đất, “Dương tư lệnh, tôi biết ông không phải không hận người Nhật Bản, nhưng bị kẹp ở bên trong không có biện pháp thôi. Hiện tại ông có đánh chết tôi thì phía trên truy xuống, ai làm chứng cho ông? Hiện tại tôi có biện pháp tốt. Tôi giúp trói ông lại, khóa trong văn phòng, như vậy ông càng dễ giải thích hơn!”

Sắc mặt Dương Văn Xương

rốt cuộc chuyển biến tốt hơn, trầm ngâm chút liền chậm rãi thu súng, đạp Trương Khuê Phát một chân.

“Còn không mau tới!”

.....

Rạng sáng, Phùng Khác Chi đi không lâu thì một đội binh lính tới, bảo vệ trước sau viện.

Tiếng lửa đạn ở nơi xa vẫn không dừng lại. Mạnh Lan Đình gọi điện thoại đến Chu gia dò hỏi tình huống. Chu gia gần Tô Giới, cũng xa Áp Bắc, Chu thái thái nói mọi người trừ bỏ có chút kinh hoàng thì tất cả đều tốt, nàng không cần lo. Bà lại nói mình đã xem kỹ Mạnh Nhược Du, sẽ không để hắn tùy tiện một mình đi ra ngoài, làm Mạnh Lan Đình yên tâm.

Gác điện thoại, Mạnh Lan Đình ngồi ở trong phòng phát ngõc. Từ lúc Phùng Khác Chi đột nhiên rời khỏi thì nàng đã có dự cảm.

Hắn nhất định đi Áp Bắc.

Lửa đạn ầm ầm khiến nàng đứng ngồi không yên.

Nhược Du từ trước gạt chính mình đi tham chiến, lúc nàng biết được tin thì chiến tranh đã qua lâu, hắn cũng đã ngồi tù.

Mạnh Lan Đình cũng chưa từng trải qua cảm giác bất lực của việc có người thân chiến đấu trong lửa đạn, còn mình ở hậu phương đợi tin tức. Mà hôm nay, nàng phảng phất rốt cuộc cảm nhận được tâm tình của Phùng Lệnh Mỹ, cũng càng thêm lý giải cảm giác của tỷ tỷ Phùng Lệnh Nghi khi kiên trì làm ra hành động ích kỷ không hợp thân phận địa vị của mình như thế.

Nghi ngờ của nàng quả nhiên được chứng thực. Mạnh Lan Đình rất nhanh đã biết Phùng Khác Chi mang theo hiến binh đoàn đến bắc trạm chi viện.

Nàng cứ thế lo âu, đến ngày thứ ba.

Trong ba ngày này, mỗi lần tiếng chuông điện thoại vang lên là nàng sẽ thấy hãi hùng khiếp vía, e sợ có tin tức xấu gì truyền đến. Nàng cẩn bản không thể ngủ, suốt đêm, đều trợn tròn mắt đến sáng.

Đến chạng vạng ngày thứ ba, tiếng lửa đạn liên tục không ngừng rốt cuộc cũng thưa thớt, tới nửa đêm thì ngừng hẳn.

Mạnh Lan Đinh nhận được điện thoại của Phùng Lệnh Mỹ. Lúc nàng nói đã cố gắng trấn định nhưng giọng nói vẫn mang theo chút run rẩy. Tin tức đưa đến có thể coi là tin tức tốt.

Quân Nhật Bản vốn định nhanh chóng đánh hạ Thượng Hải, lại lấy cái này uy hiếp Nam Kinh, lại bị quân đội chủ lực ngoan cường chống trả. Các địa điểm trọng yếu là Ngô Tùng và nhà ga phía bắc đều không lấy được, binh lính tổn thất nghiêm trọng, lại gặp phải viện quân của chúng ta, cùng với áp lực của dư luận quốc tế nên không thể không dừng tiến công, lùi khỏi Áp Bắc.

Hai bên vẫn giằng co như cũ, chiến sự u ám cũng vẫn vây quanh Thượng Hải, giống như quả bom không biết khi nào lại rơi xuống, nhưng cuối cùng mọi người cũng có cơ hội thở dốc.

“Em yên tâm, Tiểu Cửu bình an không có việc gì, chắc rất nhanh nó sẽ về nhà.” Nàng an ủi Mạnh Lan Đinh.

Sợi dây gắt gao căng lên trong lòng Mạnh Lan Đinh ba ngày nay rốt cuộc trung xuống. Nàng lấy lại bình tĩnh, lập tức hỏi: “Bát tỷ phu..... Hà sư trưởng đâu? Anh ấy không có việc gì chứ?”

“Không có việc gì. Nghe nói chỉ bị thương nhẹ thôi.” Phùng Lệnh Mỹ dừng một chút, nói.

Mạnh Lan Đinh lại lẩn nữa nhẹ nhàng thở ra: “Vậy là tốt rồi. Bát tỷ cũng đừng lo lắng.”

Phùng Lệnh Mỹ phảng phất cười cười: “Không có việc gì, em an tâm nghỉ ngơi đi.”

Nàng gác điện thoại, lấy lại bình tĩnh, đi xuống, đem tin tức tốt này nói cho đám lão Diêm và má Phùng mấy ngày nay cũng sợ hãi, lại để bọn họ đi nghỉ ngơi. Sau đó nàng trở lại phòng, tắm rửa rồi nằm xuống, chờ Phùng Khác Chi trở về.

Phùng Khác Chi trở về lúc hơn 4 giờ sáng. Trên người hắn còn tràn đầy dấu lửa đạn cùng máu đen của ba ngày chiến đấu này.

Cánh tay hắn cũng bị thương, bị một viên đạn lạc cọ qua, nhưng đã xử lý băng bó, cũng chỉ xước da thịt, không có trở ngại.

Hắn trở về nhà, lên lầu, thấy cửa phòng ngủ mở ra, ánh đèn nhu hòa từ bên trong hắt ra, giống như hoan nghênh hắn về nhà.

Trong lòng Phùng Khác Chi ấm áp, vội bước nhanh hơn tới cửa phòng ngủ, lại thấy Mạnh Lan Đình ghé vào trên giường, đã ngủ say.

Phùng Khác Chi tay chân nhẹ nhàng mà đi vào, ngồi xổm bên mép giường.

Khuôn mặt nhỏ của nàng đang hướng ra ngoài cửa, giống như trong lúc chờ đợi không chịu nổi đã ngủ mất. Phùng Khác Chi nhìn chăm chú quầng thâm dưới mắt nàng, trong lòng trào lên một trận yêu thương.

Hắn cầm lòng không đậu, giơ tay duỗi ra vuốt gó má nàng. Lúc sắp đung đến thì hắn lại thấy tay mình dính bẩn vì thế vội dừng lại, rụt về, thay dép chăn rồi lặng lẽ ra khỏi phòng, đi vào sân phơi, nằm ở trên cái ghế kia.

Tia nắng ban mai sắp đến, nơi xa, chỗ từng chói lòa lửa đạn thì nay lại mang một màu xanh lá nhàn nhạt, cùng mấy ngôi sao lấp lánh. Thế giới an bình như thế. Nữ hài kia cũng đang ngủ ngon lành trên giường ở trong phòng, ở bên cạnh hắn.

Phùng Khắc Chi thấy một trận mệt mỏi đánh úp đến. Sau những ngày hy sinh, hắn mang theo hiến binh gia nhập bảo vệ nhà ga phía bắc, chỉ huy tác chiến, đã liên tiếp hai đêm không có chợp mắt.

Hắn nhắm mắt lại, bị tiếng lửa đạn oanh tạc bên tai ba ngày đêm này quấy nhiễu. Tai hắn giống như vẫn có tiếng ù ù vang lên.

“Đinh linh linh ——”

Một trận chuông điện thoại đột nhiên vang lên, trong buổi sáng yên tĩnh này nghe hết sức chói tai.

Mạnh Lan Đinh đang ngủ thì bị bừng tỉnh, mở to mắt, phát giác mình thế nhưng đã ngủ mất.

Điện thoại trên tủ đầu giường đang vang liên tục. Tim nàng đập gia tốc, vội vàng tiếp lấy.

“Là chị.” Giọng Phùng Lệnh Nghi truyền đến từ đầu bên kia, “Lan Đinh, Tiểu Cửu trở về chưa?” Nàng hỏi.

Mạnh Lan Đinh ngồi dậy, lấy lại bình tĩnh, nhìn quanh một vòng, “Còn chưa.”

“Chờ nó về, em lập tức dẫn nó rời khỏi Thượng Hải!” Giọng nàng có sự nghiêm khắc xư nay chưa từng có.

Mạnh Lan Đinh trầm mặc.

“Em có đang nghe không?” Giọng Phùng Lệnh Nghi tựa hồ lại mang theo chút lo âu, đây là cực kỳ hiếm thấy.

“Em đang nghe.” Trầm mặc một lát sau, Mạnh Lan Đinh mới mở miệng, “Đại tỷ, thực xin lỗi, em không thể tiếp tục nhiệm vụ này.”

Đầu bên kia dừng lại.

“Em làm sao vậy? Có ý tứ gì?”

“Đại tỷ, mấy ngày nay em đã suy nghĩ rất nhiều. Kỳ thật lúc trước, em không nên đáp ứng chị kết hôn với anh ấy. Điều này đối với anh ấy mà nói là một loại nhục nhã, càng không cần phải nói, em còn mang theo nhiệm vụ chỉ giao cho em.”

“Thật sự xin lỗi chị, em đã cô phụ sự kỳ vọng của chị nhưng anh ấy có đi hay không là tùy anh ấy quyết. Em không thể tiếp tục được.” Mạnh Lan Đình nói xong, gác điện thoại, đôi mắt nóng lên, nước mắt chảy ra.

Nàng cúi đầu, yên lặng mà khóc trong chốc lát, nhìn thời gian, muốn đi xuống lầu để chờ Phùng Khác Chi trở về. Nàng lau nước mắt, từ trên giường bò xuống, duỗi tay đang muốn lấy quần áo thì đột nhiên, cả người đều cứng lại.

Nàng nhìn thấy một người, đứng ở sau cánh cửa női ra ngoài sân phơi. Trong tia nắng mai ảm đạm, khắc ra thân ảnh một nam nhân trẻ tuổi. Trên người hắn còn mang theo vết máu, khuôn mặt cứng đờ, hai mắt nhìn mình, không nhúc nhích.

Trái tim Mạnh Lan Đình đột nhiên nhảy dựng lên, cả người đều cứng lại.

Đột nhiên, nàng phản ứng lại, vội chạy về phía hắn.

Nhưng trước khi tay nàng đụng đến thì Phùng Khác Chi đã tránh đi cất bước đi quan bên người nàng, ra khỏi phòng, đầu cũng không quay lại mà rời đi.

HẢI THƯỢNG HOA ĐÌNH

Bồng Lai Khách
www.dtv-ebook.com

Chương 81

Mạnh Lan Đinh gọi tên hắn nhưng hắn giống như không nghe thấy, không những không dừng chân mà còn nện bước nhanh hơn, đi xuống lầu, lập tức ra khỏi phòng, xuyên qua đình viện, lên ô tô.

Mạnh Lan Đinh đến giờ cũng không kịp đi đã để chân trần đuổi theo xuống dưới, đến tận cổng lớn vẫn chỉ có thể trơ mắt mà nhìn hắn lái xe, mặt không biểu tình lướt qua bên người mình.

Con đường ở đình viện có rải đá cuội, nàng đi chân trần liền bị cộm đến đau đớn. Nhưng Mạnh Lan Đinh lại giống như không có cảm giác gì, chỉ đứng đó, nhìn hắn lái xe ra khỏi cổng, tay chân lạnh lẽo, không thể nhúc nhích.

Hiện tại còn sớm, bọn người má Phùng mẩy ngày hôm trước cũng không ngủ ngon, đêm qua lửa đạn dừng lại thì mọi người rốt cuộc mới thả lỏng để nghỉ ngơi, hiện tại ngủ rất say. Vừa rồi động tĩnh phát ra cũng không đánh thức bọn họ.

Cành lá buông xuống, sương mù tràn ngập, tia nắng ban mai ảm đạm. Bốn phía im ắng, đến tiếng côn trùng kêu cũng không có.

Mạnh Lan Đinh yên lặng đứng.

Lão Diêm mang vẻ mặt bất an, từ cổng lớn đi đến, cẩn thận hỏi: “Thiếu nãi nãi..... Cô làm sao vậy.....”

Mạnh Lan Đình lấy lại tinh thần, lắc lắc đầu, miễn cưỡng cười một chút rồi xoay người chậm rãi đi vào.

Ngày hôm đó Phùng Khác Chi không trở về.

Lúc chạng vạng, Mạnh Lan Đình gọi điện thoại đến Hiến Bình Bộ Tư Lệnh, người nhận chính là Trương Khuê Phát, ông ta nói Phùng trưởng quan ban ngày đến liền ngủ li bì, không tiếp nhận bất kỳ cuộc gọi nào, cũng không gặp ai.

Ông ta chần chờ một chút, lại nói: “Mấy ngày hôm trước không phải đánh giặc sao, mấy ngày mấy đêm không chợp mắt, hắn là cậu ấy mệt muối chết rồi nên mới phân phó như thế. Nhưng phu nhân gọi điện thoại thì tự nhiên là ngoại lệ, ngài chờ một chút, để tôi đi gọi……”

“Không cần. Để anh ấy nghỉ ngơi đi.”

Mạnh Lan Đình hướng ông ta cảm tạ, rồi gác điện thoại.

Nàng không ngủ mà vượt qua một đêm. Ngày hôm sau, nàng kêu lão Diêm lái xe, đưa mình đến Hiến Bình Bộ Tư Lệnh.

Tới nơi thì lại gặp một màn náo nhiệt ngoài ý muốn.

Cửa lớn của Hiến Bình Bộ Tư Lệnh mở rộng. Rất nhiều thị dân cùng thanh niên học sinh và báo chí khi biết được tin Phùng Khác Chi mang theo hiến binh chủ động chi viện cho quân Thượng Hải tử thủ ở nhà ga phía bắc thì vô cùng cảm động, coi hắn là anh hùng. Mọi người hôm nay sôi nổi tự phát đến thăm và an ủi, cũng như chăm sóc thương binh. Dương Văn Xương đang bị mấy phóng viên vây quanh, đang trả lời vấn đề. Ông ta ngẩng đầu ưỡn ngực, mặt mày hồng hào. Trong sân thể dục truyền đến từng trận tiếng cười.

Trương Khuê Phát thấy nàng thì vội chạy ra nghênh đón.

Trên người hắn khoác khăn lụa đỏ thăm, bởi vì chạy tới nên có chút xô lệch, treo trên người, bộ dáng trông buồn cười.

Hắn đứng yên, hướng Mạnh Lan Đình hành lễ, sao đó đỡ bông hoa lụa đỏ thăm trên người, lại bồi Mạnh Lan Đình đi vào, vừa đi vừa cười nói: “Hôm nay có thật nhiều người dân nhiệt tình đến, đưa hoa hồng, đồ ăn cho chúng tôi, còn hỗ trợ chăm sóc thương binh. Đúng rồi, thành viên nhóm kịch mà phu nhân dạy trước kia cũng đến, hiện đang ở sân thể dục biểu diễn cho chúng tôi xem! Tất cả mọi người đều rất cao hứng!”

Mạnh Lan Đình mỉm cười gật đầu, hỏi: “Phùng trưởng quan cũng ở bên đó sao?”

Trương Khuê Phát nói: “Còn đang ngủ! Buổi sáng nhóm dân chúng sôi nổi muốn gặp Phùng trưởng quan, nói muốn tặng hoa, và chụp ảnh chung. Tôi đến gõ cửa lại không thấy trả lời nên cũng không dám đánh thức cậu ấy. Mọi người biết mấy ngày nay cậu ấy không ngủ, hiện tại đang nghỉ ngơi thì cũng từ bỏ. Vừa rồi tôi đang định đi qua nhìn thì thấy phu nhân đến rồi! Nhân tiện tôi mang ngài qua xem luôn!”

Mạnh Lan Đình bước nhanh hơn, đi tới trước văn phòng của Phùng Khác Chi. Đại khái là vì Mạnh Lan Đình tới nên dung khí của Trương Khuê Phát cũng lớn hơn. Ông ta lớn tiếng gõ cửa, hô: “Phùng trưởng quan! Cậu ra đi! Phu nhân đã tới!”

Ông ta gõ vài lần mà bên trong cũng không có động tĩnh.

Mạnh Lan Đình để ông ta đi lấy chìa khóa dự phòng để mở cửa. Cửa mở, Mạnh Lan Đình đi vào, đẩy cánh cửa phòng nghỉ lại thấy bên trong trống rỗng, Phùng Khác Chi đã không thấy đâu rồi.

Trương Khuê Phát đi theo vào, thăm dò nhìn thoáng qua, mắt lộ ra kinh ngạc, lại nhìn Mạnh Lan Đình, vội vàng bồi cười: “Phùng trưởng quan hóa ra đã ra ngoài! Trách tôi, hôm nay bạn quá, người đi lúc nào cũng không biết... Nói vậy Phùng trưởng quan cũng là nhớ mong phu nhân, có lẽ đã về nhà không chừng.....”

Mạnh Lan Đình áp khố sở cùng mất mát trong lòng, ra khỏi Bộ Tư Lệnh, hỏi vệ binh gác cửa mới biết trước ba giờ sáng hắn đã đi rồi. Nàng gọi điện về nhà nhưng hắn cũng không về đó. Nàng lại gọi điện đến Phùng công quán. Phùng Lệnh Mỹ không ở đó, người hầu nói Cửu công tử cũng không trở về.

Trên đường trở về, ngồi ở trong xe, lòng Mạnh Lan Đình trào ra một cảm giác tuyệt vọng và mờ mịt như bị vứt bỏ.

Nàng biết hắn tức giận, đừng nói chỉ tức giận, có khi còn hận nữa.

Nhưng hắn rõ cuộc đã đi nơi nào?

Ngày đó, sau khi đáp ứng cùng nàng xuất ngoại, hắn thoát nhìn không khác trước là bao, ở trước mặt nàng hắn vẫn tум tím cười như cũ. Nhưng Mạnh Lan Đình lại biết, buổi tối hắn không ngủ ngon.

Rõ ràng nửa đêm trước còn quần quýt si mê nàng nhưng nửa đêm về sáng hắn lại không ngủ được. Rất nhiều lần, lúc nàng nửa mơ nửa tỉnh, đều phát hiện hắn đã tỉnh, chẳng qua, hắn ước chừng không muốn để nàng phát hiện ra.

Thật giống như nàng cũng không muốn cho hắn biết chính mình kỳ thật cũng không ngủ được. Đúng là bởi vì ban ngày không có việc gì, đến đêm lại là cảm giác đồng sàng dị mộng này khiến trong lòng nàng sớm sụp đổ.

Mạnh Lan Đình làm sao không biết vì nàng thỉnh cầu nên hắn mới đáp ứng cùng nàng xuất ngoại. Hắn ở trước mặt nàng, càng tỏ ra không có việc gì

thì càng khiến nội tâm nàng thêm bứt rứt.

Nàng cũng không nghĩ tới sự thoái nhượng của hắn với mình sẽ tới trình độ đó.

Nhưng hiện tại, mọi thứ đều kết thúc, đột ngột đến không kịp phòng ngừa.

Cũng là tới tận giờ khắc này, Mạnh Lan Đình mới sinh ra một loại cảm giác, tuy rằng cùng hắn kết hôn, cũng đã làm chuyện thân mật nhất giữa nam và nữ nhưng trừ bỏ Phùng Khác Chi mà nàng nghĩ cùng với hắn ở trong

miệng người khác ở trên mặt báo thì nàng chẳng biết gì về một người đàn ông tên Phùng Khác Chi.

Hắn hiện tại rốt cuộc đi nơi nào?

Nàng nhịn xuống cảm xúc muốn rơi lệ, nghĩ tới nghĩ lui, rốt cuộc lại nghĩ tới một người. Nàng để lão Diêm lái xe đưa mình đi Áp Bắc, chở Hà Phương Tắc dừng chân.

Ngừng bắn một ngày một đêm, Thượng Hải giống như một con côn trùng mùa xuân bị đông cứng, dưới ánh mặt trời và mưa móc mà nháy mắt sống dậy.

Đa số cửa hàng ở chợ phía nam cùng Áp Bắc đã mở cửa lại, trên đường người đến người đi. Lọt vào mắt đều là phòng ốc bị pháo kích tổn hại, cùng với từng đám người chụm đầu lo lắng sốt ruột đàm luận thời cuộc. Cảnh tượng yên bình này giống như chưa hề có một hồi chiến đấu kịch liệt một ngày trước vậy.

Nhưng bóng ma chiến tranh cũng chưa tan đi. Khu vực đóng quân gần đó để phòng nghiêm ngặt.

Khi còn cách hai km thì xe của Mạnh Lan Đình đã bị ngăn cản. Vệ binh

mang thần sắc nghiêm túc đặt câu hỏi, lúc biết được thân phận của nàng thì thái độ lại cung kính, nhưng vẫn để nàng chờ, còn mình đi gọi điện thoại.

Rất nhanh nàng đã được đi qua.

Mạnh Lan Đình ở bộ chỉ huy lâm thời gặp được Hà Phương Tắc. Bờ vai của hắn bị mảnh pháo của một viên đạn pháo nổ gần đó đánh trúng. Mảnh đạn đã được lấy ra, trừ bỏ sinh hoạt hằng ngày thì cơ bản không ảnh hưởng gì mấy. Vì thế sau khi ra viện, hắn trực tiếp liền trở về nơi này.

Mạnh Lan Đình hướng hắn hỏi thăm Phùng Khác Chi, “Bạn em..... Có chút hiểu lầm.....” Mạnh Lan Đình dừng một chút mới nói, “Một đêm qua anh ấy không về, vốn anh ấy ngủ ở Bộ Tư Lệnh, nhưng sáng nay em đến tìm thì anh ấy đã sớm đi rồi, không biết anh ấy có đến chỗ anh không?”

Hà Phương Tắc giống như có chút kinh ngạc, nhưng cũng không hỏi nhiều mà chỉ nói: “Ngày hôm qua anh ở bệnh viện thì cậu ấy có qua thăm, hôm nay thì anh không biết. Nhưng em đừng lo, không có việc gì.”

Hắn nhìn khuôn mặt tái nhợt của Mạnh Lan Đình, “Em cứ về trước nghỉ ngơi đi, anh giúp em hỏi thăm, có tin tức sẽ nói ngay cho em.”

Mạnh Lan Đình cảm kích gật đầu, nhìn bả vai được băng bó của hắn: “Hà sư trưởng, vết thương của anh thế nào? Tối hôm qua em nghe Bát tỷ cũng nói anh bị thương.”

Hà Phương Tắc dừng một chút, “Không có việc gì. Rất nhanh sẽ khỏi.” Hắn khẽ cười nói.

“Hà sư trưởng, đến giờ đổi thuốc rồi.” Một y tá trẻ tuổi đến gõ cửa, đứng chờ một bên, nhìn Hà Phương Tắc, trong đôi mắt có chứa quan tâm không che giấu, mắt cũng không chớp.

Mạnh Lan Đinh nhìn cô y tá kia, hướng Hà Phương Tắc nói lời cảm ta, ngay sau đó cáo từ. Hắn tiễn nàng ra ngoài rồi mới tâm sự nặng nề mà đi vào.

Buổi chiều, Hà Phương Tắc gọi điện thoại tới, nói có người nó cho hắn đã nhìn thấy Phùng Khác Chi ở pháo đài gần Ngô Tùng, bảo nàng qua đó tìm hắn. Hắn đã phân phó người, để bọn họ cho nàng đi qua.

Tim Mạnh Lan Đinh đập nhanh hơn, lập tức đi Ngô tùng. Lúc nàng đến là chạng vạng, được người dẫn đến gần pháo đài.

“Phùng trưởng quan ở phía trước, phu nhân đi lên là có thể thấy được.” Vì quân nhân mang nàng tiến vào chỉ về con đê phía trước nói.

Mạnh Lan Đinh đi qua, bước lên những bậc thang trầm trọng mà trầm mặc che kín tang thương của năm tháng cùng với dấu đạn pháo mới cũ, lên pháo đài.

Sông Hoàng Phố ở chỗ này đổ vào vào Trường Giang, cuồn cuộn chảy đi, nước đục ngầu. Ánh tà dương phản chiếu trên mặt sông. Nàng nhìn thấy Phùng Khác Chi dựa lưng vào một khẩu đại pháo, ngồi trên đê, đối mặt với cửa biển màu bạc ở phía xa.

Bên chân hắn đầy dầu mắm thuốc lá, dài ngắn khác nhau. Hoàng hôn đến, thân ảnh của hắn bị khẩu đại pháo như một con mäng xà to lớn bị thương nằm lặng yên bên cạnh nuốt hết.

Mạnh Lan Đinh ngừng ở trước đài, nhìn bóng dáng hắn, thật lâu sau mới chậm rãi hướng hắn đi qua, gọi một tiếng.

Phùng Khác Chi quay đầu lại, nhìn về phía nàng. Một lát sau, bờ vai của hắn hơi hơi giật. Lúc hắn giống như muốn đứng dậy thì Mạnh Lan Đinh vội hướng hắn chạy qua.

“Khác Chi! Em biết anh giận em nhưng cầu xin anh nghe em giải thích.
Khi đó em xác thật là bởi vì đại tỷ mới cùng anh kết hôn. Nhưng hiện tại em
đã thay đổi. Em thật sự thích anh, em không lừa anh đâu, mong anh tin tưởng
em! Còn nữa, em không bức anh xuất ngoại nữa, anh muốn ở lại thì ở, em sẽ
ở bên anh, em không đi nữa!” Vành mắt nàng đỏ vành mắt, giọng nói run rẩy,
rưng rưng nhìn hắn.

Gió bên sông rất lớn, thổi bay sợi tóc của nàng, thổi tung nước mắt bên
khóe mắt nàng. Nước mắt dọc theo gò má nàng mà lăn xuống.

Đôi mắt hắn che kín tơ máu.

Hắn nhìn nàng một lát, trầm mặc thật lâu rồi mới thấp giọng nói: “Lan
Đình, mới ngủ cùng anh hơn nửa tháng mà em đã thích anh rồi sao?”

Mạnh Lan Đình dừng lại, nước mắt chảy càng nhanh hơn.

Hắn nhìn nàng khóc, một lát sau, liền rời tầm mắt, “Em đừng khóc. Anh
không trách em, là anh xin lỗi em mới phải. Đại tỷ của anh thủ đoạn thế nào,
anh là rõ nhất.”

Hắn cầm lấy áo khoác lúc trước vắt lên cây pháo, từ trên đê nhảy xuống,
“Đi thôi, về nhà.”

HẢI THƯỢNG HOA ĐÌNH

Bồng Lai Khách
www.dtv-ebook.com

Chương 82

Trên đường trở về, hắn thần sắc bình tĩnh, không nói một lời mà lái xe.

Mạnh Lan ĐÌnh ngồi bên người hắn, nhìn sườn mặt chuyên chú của hắn, mấy lần muốn mở miệng cùng hắn nói cái gì nhưng rồi lại không biết mình có thể nói gì nữa.

Hai người cứ như vậy, một đường không nói một câu mà đi vào nhà.

Trời đã tối rồi.

Sau khi bọn họ tiến vào, má Phùng nói đại cô nã nãi gọi điện tới vài lần.

Mạnh Lan ĐÌnh nhìn hắn một cái.

Hắn đi đến chỗ điện thoại, gọi lại. Điện thoại rất nhanh đã chuyển được, Mạnh Lan ĐÌnh nghe thấy hắn nói với Phùng Lệnh Nghi: “Đại tỷ, em cảm ơn chị đã vì em an bài hết thảy, nhưng em sẽ không xuất ngoại, chị cũng không cần lo lắng.”

Hắn gác điện thoại, rồi lên lầu.

Không khí trong phòng khách không ngưng trọng vô cùng.

Dưới ánh nhìn lo lắng của đám người má Phùng, Mạnh Lan ĐÌnh theo đi lên.

Hắn tắm rửa một cái, thay đổi quần áo rồi kêu má Phùng dọn cơm.

“Em chắc đói rồi? Đi ăn cơm thôi.” Hắn gọi Mạnh Lan Đình đang ngồi bên mép giường phát ngốc.

Mạnh Lan Đình ngược mắt lên thì thấy hắn đang nhìn mình. Nàng chậm rãi đứng lên, đi theo hắn xuống lầu.

Hai người cơm nước xong, trở về phòng.

Mạnh Lan Đình tắm rửa xong ra ngoài thì thấy hắn đã nằm ở trên giường, nhắm hai mắt, vẫn không nhúc nhích, giống như đã ngủ rồi.

Nàng tắt đèn, nhẹ nhàng mà bò lên trên giường, chui vào trong chăn, nằm ở bên cạnh hắn.

Có lẽ hắn quá mệt mỏi nên một đêm này hắn nằm trên giường ngủ rất say, hô hấp đều đều, thậm chí không cả xoay người.

Mạnh Lan Đình nằm nghiêng ở bên người hắn, nhìn hắn, nửa tỉnh nửa mê. Lúc nàng tỉnh lại liền thấy hình dáng khuôn mặt hắn bị bóng đêm phác họa ra, thằng đến khi bức màn có ánh sáng chiếu rọi.

Trời đã tờ mờ sáng, lông mi hơi dài của hắn rung động một chút. Mạnh Lan Đình hướng hắn, chậm rãi dịch người qua, đem thân thể ấm áp mềm mại của mình dựa vào bên cạnh vai và tay hắn. Hắn tiếp tục nhắm mắt lại, cánh tay không động.

“Lan Đình, ngày mai em và em trai em phải rời đi. Anh đưa hai người tới Hongkong, tới đó rồi thì hai người lên phi cơ rời đi.” Sau một lát, hắn nói. Giọng hắn trầm thấp, mang theo khàn khàn đặc trưng khi mới tỉnh ngủ. Sau đó hắn mở mắt, xốc chăn, xoay người muộn xuống giường.

Mạnh Lan Đình ngây dại, lúc phản ứng lại thì nàng cũng vội vàng bò lên, “Em không đi! Em cũng muốn ở lại!”

Phùng Khác Chi ngồi ở mép giường, đưa lưng về phía Mạnh Lan Đình, trầm mặc một lát.

“Chiến tranh đã bắt đầu rồi, mấy ngày hôm trước chỉ là một màn dạo đầu nhỏ thôi. Đây không phải một trận chiến nhẹ nhàng, không biết khi nào mới kết thúc. Em ở lại làm gì?”

Mạnh Lan Đình nhào tới, từ sau lưng gắt gao mà ôm lấy eo lưng trần trụi của hắn, “Em không đi! Em muốn ở lại, ở lại với anh.....”

Hắn không phản ứng, sau một lúc lâu mới quay đầu, “Lan Đình, nếu không phải vì anh thì em giờ đã thuận lợi xuất ngoại đọc sách, đây vẫn luôn là tâm nguyện của em. Mấy ngày trước, không phải em vẫn chuẩn bị sao? Hiện tại chẳng qua là mình anh ở lại, em cứ theo kế hoạch cũ mà đi thôi. Em cần gì phải vì anh mà không đi?” Giọng hắn vô cùng bình tĩnh, rồi hắn gỡ đôi tay nàng đang ôm mình ra, đứng lên, đi vào phòng tắm.

Mạnh Lan Đình ngoognhìn mà nhìn hắn lại đi ra, mặc quần áo rồi đi tới, dừng ở trước giường, “Cứ như vậy đi, em thu gọn đồ đạc cho tốt. Chỗ Nhược Du anh sẽ an bài, em không cần phải xen vào. Sáng mai anh đưa hai người đến Hongkong.”

Hắn dừng một chút.

“Buổi tối anh đến chỗ Bát tỷ phu có việc, cũng ngủ bên kia, anh không về nhà đâu.” Hắn nói xong, xoay người, đi ra khỏi phòng.

Mạnh Lan Đình nghe tiếng ô tô rời đi truyền đến từ cửa sổ. Nàng ngồi ở trên giường, yên lặng rơi lệ hồi lâu, rốt cuộc nín khóc, lại ngồi ngốc ra.

Bị hắn biết được lý do mình đồng ý kết hôn với hắn lúc đầu thì nàng đã chuẩn bị tốt việc hắn chất vấn và phản nỗ. Nhưng nàng không nghĩ tới phản ứng của hắn lại bình tĩnh như thế. Một Phùng Khác Chi bình tĩnh như thế

cũng lạnh nhạt như thế khiến nàng cảm thấy xa lạ và vô tình. Một Phùng Khác Chi như vậy thậm chí khiến nàng có chút sợ hãi.

Đám người má Phùng cũng không biết tin sáng mai nàng sẽ đi. Tuy rằng có chút ngoài ý muốn nhưng bởi vì mấy ngày trước vẫn chuẩn bị nên hiện tại nàng đi thì cũng là thuận lý thành chương, tất cả đều vội vàng giúp nàng sửa sang lại hành lý.

Trời dần tối lại,

rồi lại hửng sáng.

Phùng Khác Chi vẫn không lộ diện, giống hệt lời hắn nói.

Sáng sớm ngày hôm sau, lúc Mạnh Lan Đình vẫn chưa trải tóc, ngồi trước bàn trang điểm, trong tay nắm một cây lược, nhìn bản thân đến phát ngốc thì nghe được chõ cõng lớn truyền đến tiếng ô tô.

Phùng Khác Chi rất nhanh liền đi lên lầu, đứng ở cửa, nhìn nàng nói: “Em trai em đã ở bến tàu chờ. Em có khỏe không? 7 giờ rưỡi thuyền chạy, đừng đến muộn.” Hắn nói, ngữ khí mang theo một loại mệnh lệnh không cho phép phản kháng.

Mạnh Lan Đình quay đầu nhìn hắn, trầm mặc, vẫn không nhúc nhích. Hắn đi đến, lấy cái lược trong tay nàng, lớn tiếng gọi má Phùng đến chải đầu cho nàng.

Má Phùng “Ai” một tiếng, vội vã mà tiến vào, giúp Mạnh Lan Đình chải tóc.

Trên chân nàng vẫn đi dép lê vì thế Phùng Khác Chi mang giày da của nàng đến, ngồi xổm xuống giúp nàng đi giày, cẩn thận mà thắt dây rồi lại đứng dậy, cầm một cái áo khoác mỏng ngày thường nàng hay mặc, khoác

trên vai nàng.

“Hành lý của thiếu nãi nãi đều đã được thu thập tốt sao?” Hắn quay đầu hỏi má Phùng.

“Tốt, tốt lắm! Đều ở dưới lầu!” Má Phùng vừa đi vừa dùng tay áo lau mắt, nghe thấy Phùng Khác Chi hỏi thì vội vàng đáp ứng.

Phùng Khác Chi cầm tay Mạnh Lan Đình, kéo cô đứng lên, đi ra khỏi phòng.

Mạnh Lan Đình giống như một con rỗi gỗ, dần độn mà đi theo hắn xuống lầu, đi vào cửa, nhìn bọn lão Diêm đem hành lý chất lên xe.

Phùng Khác Chi mở cửa xe, đem nàng đẩy vào, rồi “Bang” một tiếng đóng cửa.

Mạnh Lan Đình ngồi ở ghế sau, quay mặt đi, cách tẩm cửa kính nhìn má Phùng cùng lão Diêm đứng ở một bên, đôi mắt hồng hồng mà nhìn chính mình, rõ cuộc nàng cố gắng nhếch khóe miệng, hướng bọn họ cười một cái.

Phùng Khác Chi mặt không biểu tình mà lên xe, khởi động ô tô, dẫm chân ga, nhanh chóng lái ra ngoài, đem tòa nhà Mạnh Lan Đình mới ở chưa đến một tháng ném lại phía sau, càng ngày càng xa, cho đến khi hoàn toàn biến mất trong tầm mắt.

Lúc tới bến tàu là 7 giờ hai mươi phút.

Con tàu này của Anh quốc, hàng năm đều lui tới giữa Thượng hải và Hongkong. Lúc này nó đang neo bên bờ biển. Hành khách phần lớn đã lên thuyền, mấy thuyền viên ở bờ biển thực hiện những công tác chuẩn bị cuối cùng.

Mạnh Nhược Du đã lên thuyền, nhưng vẫn chưa vào khoang mà vẫn ở trên boong tàu đứng, nhìn xung quanh. Bỗng nhiên nhìn thấy Phùng Khác Chi mang theo Mạnh Lan Đinh xuất hiện thì ánh mắt hắt sáng lên, lớn tiếng kêu: “Tỷ tỷ, tỷ phu!”

Vị thuyền trưởng người Anh đang đứng ở bến tàu, thấy Phùng Khác Chi tới thì trên mặt lộ ra tươi cười, bước nhanh đi tới, cùng hắt bắt tay rồi lại chuyển sang Mạnh Lan Đinh, duỗi tay cầm tay nàng, cúi người hôn lên, rồi cười nói: “Hôn lễ của ngài và Phùng công tử ngày đó tôi có theo lanh đạo tham dự, ký ức vẫn còn như mới. Ngài thật là xinh đẹp, hoàn ngênh đến con tàu TSINAN.”

Mạnh Lan Đinh cố xốc lại tinh thần, cùng thuyền trưởng cười gật đầu thăm hỏi, còn đổi đáp vài câu. Phùng Khác Chi cũng mỉm cười, nắm tay nàng, mang nàng lên thuyền.

Mạnh Nhược Du chạy vội tới, giúp đỡ lấy hành lý, “Tỷ tỷ, tỷ phu, chúng ta thật sự cứ như vậy đi sao?”

“Anh đưa em và chị gái đến Hongkong, sau đó anh trở về, hai người đi Mỹ đi.” Phùng Khác Chi trả lời hắt, rồi ôm lấy Mạnh Lan Đinh bước vào khoang thuyền.

Mạnh Nhược Du ngẩn ra, bước chân ngừng ở trên boong tàu, quay đầu lại bến tàu phía sau, chần chờ một lúc lâu, lại nghe tàu thủy phát ra một tiếng còi thật dài, khởi hành, thân thuyền bắt đầu dong đưa, chậm rãi rời bến thì mới gục đầu, uể oải ỉu xiù mà theo vào.

HẢI THƯỢNG HOA ĐÌNH

Bồng Lai Khách
www.dtv-ebook.com

Chương 83

Thuyền sáng nay xuất cảng, hai đêm ba ngày sau sẽ đến bến cảng Hoàng Hậu của Hongkong.

Chiến tranh khói mù khiến rất nhiều người muốn thoát khỏi Thượng Hải đi Hongkong tị nạn. Chiếc thuyền này ngoài hàng hóa còn một lượng lớn khách, trong đó có gia đình của vị thuyền trưởng người Anh này.

Phùng Khác Chi cùng Mạnh Lan Đình ở trong một khoang riêng. Thuyền rời bến không lâu thì thuyền trưởng liền mời Phùng Khác Chi đi uống một chén.

Phùng Khác Chi để Mạnh Lan Đình nghỉ ngơi, còn mình đi ra khỏi khoang.

Buổi chiều, thuyền trưởng phu nhân đến mời Mạnh Lan Đình đi qua chỗ nàng uống trà chiều.

Cả ngày hôm đó Mạnh Lan Đình cũng chưa nhìn thấy Phùng Khác Chi. Mạnh Nhược Du hắn là cũng ở bên hắn. Thẳng đến chạng vạng hắn mới trở về, mang theo Mạnh Lan Đình đi nhà ăn cơm.

Một đêm này, hai người ngủ chung trên biển. Mạnh Lan Đình theo thường lệ nửa ngủ nửa tỉnh, còn nam nhân bên gối thì lại ngủ được rất sâu, không khác gì buổi tối kia. hắn cơ hồ không xoay người, tự nhiên là cũng không chạm qua bên người nàng.

Qua ngày thứ hai, tình huống cũng không khác ngày thứ nhất là bao, chỉ là tới chặng vạng, bởi vì ngày mai thuyền sẽ đến cảng nên thuyền trưởng tổ chức một vũ hội nhỏ cho hành khách khoang hạng nhất, mời Phùng Khác Chi cùng Mạnh Lan Đình tham gia.

Khách được mời đều là mặc trang phục lộng lẫy đến tham dự, tiếng ca hát thái bình, vô cùng vui sướng.

Tự nhiên, Phùng Khác Chi cùng Mạnh Lan Đình là khiến người ta chú ý nhất, chẳng gì thì trước đó bọn họ cũng đã tổ chức một buổi kết hôn oanh động.

Nhưng Phùng Khác Chi không nhảy, trừ bỏ ngay từ đầu mời thuyền trưởng phu nhân nhảy một điệu thì phần lớn thời gian hắn đều chỉ uống rượu, cùng người ta tán gẫu, nhìn Mạnh Lan Đình khiêu vũ.

Mạnh Lan Đình nhận lời mời khiêu vũ của một vị quan khách ngoại giao người Anh cũng đang đến Hongkong tên là Williams. Nàng theo bản năng lại nhìn về phía Phùng Khác Chi, phát hiện người đã không thấy đâu.

Mạnh Lan Đình vốn đang cố gượng cười, lúc này tâm tình càng xuống thấp. Nếu không phải vì lễ phép, thì quả thực nàng hận không thể lập tức rời sân khấu, rời khỏi nơi ồn ào náo động lại không có chút cảm giác sung sướng nào này.

Nhưng bạn nhảy của nàng lại không có ý tưởng như nàng. Hắn là một người trẻ tuổi, hứng thú bừng bừng, từ lúc bắt đầu khiêu vũ thì vẫn luôn không ngừng ca ngợi Mạnh Lan Đình. Khen nàng có nét đẹp của phụ nữ phương Đông, khen ngợi nàng khiêu vũ tốt, cũng khen luôn giọng nàng làm hắn “Nhớ tới tiếng chim cổ đỏ uyển chuyển ca hát trên cây sơn tra ở quận Kent quê hương hắn.”

Trên mặt Mạnh Lan Đinh miễn cưỡng mang theo tươi cười, trong lòng ngóng trông vũ khúc này mau chút kết thúc. Bỗng nhiên, một thủy thủ nhanh chóng đi vào phòng khiêu vũ, ghé sát tai thuyền trưởng nói gì đó.

Trên mặt thuyền trưởng lộ ra biểu tình ngưng trọng mà tiếc nuối, sau đó ông ta đứng dậy dừng nhạc, hướng đến các hành khách đang sôi nổi nhìn ông ta rồi mở vô tuyến.

Trên vô tuyến phát ra một giọng nói thông báo rằng, một giờ trước, sau mấy ngày ngừng bắn ngắn ngủi, quân Nhật Bản lại điên cuồng tấn công Thượng Hải.

Quốc gia đã ra tuyên bố cả nước tiến vào thời kỳ chiến tranh toàn diện.

Vũ hội bị cắt ngang, hành khách nghị luận sôi nổi, có người lắc đầu thở dài, có người âm thầm may mắn, cũng có người oán giận khiển trách.

Mạnh Lan Đinh chạy ra khỏi phòng khiêu vũ, nhìn thấy trên mép thuyền có một bóng người đang đứng. Nàng đột nhiên dừng bước chân, chậm rãi đi qua chỗ người kia, dừng lại phía sau hắn.

“Khác Chi.....” Nàng thấp giọng mà gọi hắn.

Gió biển thổi ào ạt, cuốn tà vách của nàng lên, cũng đem tiếng gọi của nàng phá tan thành mảnh nhỏ, nháy mắt tiêu tán ở trong biển đêm mênh mông.

Phùng Khác Chi xoay người, hướng nàng khẽ cười, “Gió lớn, vào đi thôi.” Hắn cởi cáo khoác của mình, khoác lên vai nàng rồi cất bước đi ngay.

Mạnh Lan Đinh đi theo hắn, yên lặng mà trở về khoang.

Tối nay không trăng, sao cũng bị mây đen che khuất, bóng đêm trùm lên

mặt biển, đèn nhánh một mảnh.

Đèn tắt, trong khoang tối đến nỗi vươn tay không nhìn thấy năm ngón.

Mạnh Lan Đình trợn tròn mắt, mãi cho đến nửa đêm về sáng, cũng không biết mấy giờ nàng mới mơ mơ màng màng mà ngủ, rồi lại bắt đầu mơ thấy ác mộng.

Nàng mơ thấy mình không tìm được đường về nhà. Tòa nhà cũ kỹ nàng quen thuộc từng viên mái ngói, từng bậc thềm rêu xanh phảng phất như ở phía trước. Nhưng mỗi khi nàng nỗ lực muốn đến gần thì nó lại biến mất.

Nàng tìm hồi lâu, lại vẫn mê mang, hồn hồn độn độn. Loại cảm giác này, đáng sợ vô cùng. Nàng ở trong mộng thút tha thút thít nức nở mà khóc lên, khóc đến thương tâm vô cùng, thăng đến khi cảm thấy một đôi cánh tay hữu lực đem mình ôm lấy, giống như có người ở bên tai nhẹ nhàng gọi tên nàng: “Lan Đình, Lan Đình.”

Đèn đầu giường sáng lên, nàng đang được Phùng Khác Chi ôm ở trong lòng. Bàn tay hàn nhẹ nhàng vỗ về nàng, thấp giọng an ủi.

Nàng chậm rãi nín khóc, mở to đôi mắt mông lung đẫm lệ, nhìn hàn.

Phùng Khác Chi chậm rãi buông lỏng cánh tay đang ôm nàng, thấp giọng nói: “Phải một lát nữa mới sáng, em ngủ tiếp đi.....” Hắn xoay người, nâng cánh tay muôn tắt đèn.

Một đôi tay nhỏ lén lút duỗi lại đây, mang theo chút sợ hãi mà bắt được cánh tay hắn.

“..... Không cần đối xử với em như thế..... Anh thế này, em rất sợ.....” Mạnh Lan Đình nhẹ giọng nói, nước mắt chảy ra.

Hắn chậm rãi quay đầu, nhìn nàng.

“Khác Chi!” Vành mắt nàng lại đỏ lên, nước nở, kêu tên hắn, lại nhào vào lòng hắn, hai cánh tay tinh tế trần trụi gắt gao ôm lấy cổ hắn, giống một con mèo nhỏ muốn lấy lòng chủ nhân. Mặt nàng cọ cọ lên mặt hắn, thân hắn, cực lực mà lấy lòng.

Cả người Phùng Khác Chi như cứng lại, một lát sau, hắn đột nhiên siết chặt cánh tay, đem nàng gắt gao ôm lấy, xoay người một cái liền đè nàng dưới thân.

Da thịt trần trụi cọ xát lẫn nhau, nhiệt độ nhanh chóng tăng cao.

Mạnh Lan Đình nhắm mắt lại, gắt gao mà ôm lấy vai lưng rắn chắc của nam nhân trẻ tuổi, dùng thanh âm mềm mại mà kêu tên hắn, lại hoan nghênh hắn đến.

“Khác Chi..... Em thích anh mà, anh tin tưởng em đi.....”

Không khí trong khoang giống như có một trận tuyết thổi qua, độ ẩm không khí đột nhiên lạnh xuống. Nam nhân dừng lại, ghé vào trên người nàng, vẫn không nhúc nhích.

Nàng bất an mà mở to mắt.

Phùng Khác Chi chậm rãi ngẩng đầu, nhìn xuống khuôn mặt đang ngẩng lên nhìn mình. Gò má nàng ửng hồng, hai tròng mắt đều chứa xuân thủy, rưng rưng nhìn hắn, đẹp đến chói mắt.

Hắn nhìn chăm chăm một lát.

“..... Anh làm sao vậy.....”

“Có người đàn ông cùng khiêu vũ tối nay với em, còn chưa đủ sao? Em cứ

đùa giỡn anh một lần lại một lần mới vừa lòng hả?" Hắn cắn răng, phun ra một câu.

Mạnh Lan Đình ngạc nhiên, run giọng nói: "Khác Chi..... Ngày đó em không có biện pháp..... Em cũng không muốn như vậy....."

Khóe mắt Phùng Khác Chi phiếm hồng, gắt gao mà nhìn chăm chăm nàng, đột nhiên cúi đầu xuống, há mồm, nặng nề mà ngậm lấy môi nàng.

Mạnh Lan Đình lúc đầu còn giãy giụa, sau đó từ từ, đôi tay bám trên lưng hắn chậm rãi rơi xuống, vô lực mà rũ bên gối.

Trong khoang nỗi lên từng trận thở dốc.

Trên biển, trời bắt đầu sáng dần, mọi thứ đều dừng lại.

Phùng Khác Chi từ trên người nàng xoay người mà xuống, ngửa mặt nǎm, nhắm mắt, thở dốc từng ngum từng ngum.

Một lát sau, hắn chậm rãi ngồi dậy, giống như phát ngốc một lát, ngay sau đó đem cái chăn đã nhăn đến không thành bộ dáng, đắp lên người nàng, sau đó xuống giường mặc quần áo rồi đi ra ngoài.

Mạnh Lan Đình vẫn như cũ cuộn ở trên giường, trước sau đều nhắm mắt lại.

Trên biển càng ngày càng sáng, bình minh sắp đến rồi.

Cửa khoang bị người mở ra, trong ánh nắng mai lung linh, Mạnh Lan Đình mở to mắt, nhìn thấy Phùng Khác Chi đã trở lại.

Hắn chậm rãi đi tới đầu giường, dừng bước, nhìn nàng cuộn người thành

một đoàn nho nhỏ ở trên giường, nói: “Phi cơ cuối tuần sẽ cất cánh, anh đại khái không thể tự mình tiễn em lên máy bay. Buổi sáng thuyền đến Hongkong, sẽ có người tới đón em, đưa đến khách sạn, em vừa lúc có thể ở đó chờ Bát tỷ, đến lúc đó cùng nàng đi, anh không ở lại nữa.”

Mạnh Lan Đình vẫn không nhúc nhích, giống như đã ngủ.

Hắn cũng trầm mặc xuống, thân ảnh hình dáng thoát nhìn giống như một tảng đá ngầm ở trên biển đầy nắng mai.

“Hiện tại ngẫm lại, lúc trước vì theo đuổi em mà anh đã làm ra không ít chuyện ngu xuẩn, nhưng kể cả bị em khinh thường cũng không sao, anh cam tâm tình nguyện. Đó chính là Phùng Khác Chi anh. Nhưng anh không nghĩ tới.....”

Hắn dừng lại.

“Phùng gia thật xin lỗi em. Phùng Khác Chi anh cũng không cần một người vợ bị ép kết hôn.”

Hắn ngừng lại một chút.

“Qua bên kia, nếu em phát hiện mình có thai, vạn nhất không liên lạc được với anh thì em nói cho đại tỷ, chị ấy có cách để liên hệ với anh. Chúng ta lại thương lượng. Nếu không có, em có thể xem cái này, anh hoàn toàn tôn trọng quyết định của em.”

Hắn đem thứ gì đó, nhẹ nhàng mà đặt ở bên chân nàng, ngay sau đó xoay người, lại lần nữa đi ra khỏi phòng.

Hùng đông.

Hơn 9 giờ, một tiếng còi vang lên, thuyền đã đến bến Victoria của

Hongkong.

Thượng Hải giờ phút này hẵn là lửa đạn ù ù, khói thuốc súng tràn ngập, nhưng bến cảng này lại vẫn có tàu thuyền tới lui, trên bờ người xe như nước, lọt vào mắt là một cảnh thái bình phồn hoa.

Hai nhân viên khách sạn đã lái xe chờ ở bến tàu để đón người.

Phùng Khắc Chi giúp Mạnh Lan Đình đem hành lý lấy lên bờ, lại nhờ nhân viên khách sạn chất lên xe. Hai người đi thôi, khách sạn đã đặt, phòng cũng đã xong, anh không tiễn nữa.” Hắn đứng trên bến tàu, đôi mắt không nhìn Mạnh Lan Đình, chỉ lấy ra một điếu thuốc lá, bật lửa rồi quay ra nhìn xa, nhàn nhạt nói.

“Phu nhân mời đi bên này.” Nhân viên khách sạn cung kính tiễn lên, thay Mạnh Lan Đình dẫn đường.

Trên môi nàng đã tô một tầng son. Nhưng vẻ kiều diễm cũng không giấu được sự nhợt nhạt của nàng.

Nàng rũ mắt, cất bước, đang muốn rời đi thì Nhược Du phía sau bỗng nhiên một phen vứt bỏ cái rương trong tay, lớn tiếng nói: “Chị, em không đi! Em muốn cùng tỷ phu trở về!”

Mạnh Lan Đình chậm rãi quay đầu.

Mạnh Nhược Du đi tới trước mặt Mạnh Lan Đình, bắt lấy tay nàng, quỳ xuống.

“Chị! Em cầu xin chị, cho em về đi! Em không muốn đi Mỹ! Em phải đi về tòng quân! Kể cả ngày nào đó có chết, em cũng không hối hận! Lấy huyết nhục đắp trường thành, cha mẹ có biết cũng sẽ không trách em!” Hắn ngửa đầu nhìn Mạnh Lan Đình, hốc mắt đều là nhiệt lệ.

Mạnh Lan Đinh cúi đầu, nhìn chăm chăm đê đê mình thật lâu, một lát sau nàng mới lật tay cầm lấy đôi tay trẻ trung hữu lực của hắn, đem hắn từ trên mặt đất nâng dậy.

“Nhược Du, em không cần xin chị đồng ý. Em muốn về thì về đi, đi làm việc em muốn làm. Chị hanh diện vì em.”

Mạnh Nhược Du cơ hồ không thể tin được vào tai mình, ngơ ngẩn mà nhìn Mạnh Lan Đinh, thẳng đến khi thấy trên mặt nàng lộ ra mỉm cười, hướng mình gật đầu thì mới phản ứng lại. Hắn như con khỉ nhỏ, ôm lấy tý tỳ nàng mình mà xoay vài vòng, sau đó mới buông nàng ra.

“Tôi phải về!” Hắn hướng người đi lại rỗng lên một tiếng.

Mạnh Lan Đinh đầu vắng mặt hoa, lại bị đê đê thả xuống thì dưới chân đứng không vững, cả người lảo đảo. May mà có một cánh tay duỗi ra, kịp thời đỡ lấy nàng.

Mạnh Lan Đinh ổn định gót chân, chậm rãi ngược mặt lên.

Ánh mắt của Phùng Khác Chi dừng ở không xa bên ngoài, trên người em trai nàng.

“Em yên tâm, anh sẽ tận lực bảo hộ em trai em. Nếu mọi người đều phải chết thì nó sẽ là người cuối cùng.” Hắn nói xong liền buông lỏng tay ra.

“Tỷ phu! Trở về đi, thuyền sắp chạy rồi. Mau chút, vạn nhất không đuối kịp thì sao? Thượng Hải hiện tại không biết thế nào rồi?” Mạnh Nhược Du kích động hỏng rồi, lập tức thúc giục Phùng Khác Chi.

Phùng Khác Chi rốt cuộc móc ra bật lửa, cúi đầu châm điếu thuốc, gật đầu, hướng Mạnh Nhược Du cười cười, xoay người, cất bước mà đi.

Mạnh Lan Đinh ở trên bến tàu, nhìn nam nhân trẻ tuổi kia cùng đẹ đẹ của mình rời đi, thăng đến khi bóng dáng bọn họ biến mất thì nàng vẫn đứng đó, thật lâu không động.

HẢI THƯỢNG HOA ĐÌNH

Bồng Lai Khách
www.dtv-ebook.com

Chương 84

Bên cạnh nhà ga Cửu Long phồn hoa, có một khách sạn trú danh xa hoa đứng sừng sững.

Ngày lên máy bay chỉ còn cách hai ngày nữa.

Sau khi Mạnh Lan Đinh vào khách sạn ở, giữa trưa hôm sau Phùng Lệnh Mỹ cũng đến Hongkong, hai người ở chung một khách sạn.

Trong ấn tượng của nàng, Phùng Lệnh Mỹ vẫn luôn lanh lẹ mà có khả năng, vô luận tâm tình của nàng ấy như thế nào thì nàng kia luôn có thể sử dụng nụ cười thỏa đáng để che giấu cảm xúc của mình, để lại cho người khác một bóng dáng ưu nhã mà kiêu ngạo.

Nhưng hôm nay Phùng Lệnh Mỹ, có lẽ mệt mỏi do hành trình vất vả, hoặc vì nguyên nhân khác mà mặc dù trang điểm tinh xảo, một thân quần áo hoa lệ nhưng trên mặt nàng lộ rõ mệt. Lúc ăn cơm cùng Mạnh Lan Đinh, nàng tùy ý ăn một chút đồ ăn, rồi hướng Mạnh Lan Đinh xin lỗi, nói mình có chút mệt, muốn về phòng nghỉ ngơi, không thể bồi nàng nữa.

Phòng nàng ấy và phòng Mạnh Lan Đinh gần nhau. Mạnh Lan Đinh nhìn nàng vào cửa, ở trên hành lang đứng lặng một lát, rồi cũng chậm rãi trở về phòng mình.

Báo chí Hongkong vô luận là bằng tiếng Trung hay tiếng Anh thì cũng đều đưa tin trong nội địa lại mới bùng nổ một cuộc đại chiến.

Nhân viên khách sạn chiếu theo phân phó của Mạnh Lan ĐÌnh mà mỗi ngày đều đem một phần báo sớm đến phòng nàng. Lúc Phùng Lệnh Mỹ còn chưa đến thì Mạnh Lan ĐÌnh xem xong báo sẽ mở dài cả ngày, thăng đến đêm dài khi các chương trình kết thúc mới thôi.

Ngày hôm sau, Phùng Lệnh Mỹ cũng vẫn ở trong phòng như cũ, không xuất hiện.

Mạnh Lan ĐÌnh để ý thấy báo đưa đến phòng nàng ấy vẫn luôn được cắm ở cửa, mà nàng kia cũng trước sau không ra lấy.

Ngày kế, chính là ngày phi cơ cất cánh.

Mạnh Lan ĐÌnh ngồi ở trước cửa sổ, nhìn cái rương đặt ở trên đất, xuất thần. Đúng lúc này điện thoại reo vang.

Nhân viên khách sạn nói cho nàng rằng chuyến bay bị hoãn đến ba ngày sau, thỉnh nàng tiếp tục ở lại trong khách sạn chờ đợi, đồng thời nhờ nàng chuyển lời cho Bát tiểu thư.

Nghe điện thoại xong, Mạnh Lan ĐÌnh đi ra ngoài, gõ cửa phòng Phùng Lệnh Mỹ. Nàng kia giống như vừa mới tỉnh dậy, đôi mắt có chút sưng, nghe xong lịch bay bị dời lại thì sững sốt một chút, trên mặt ngay sau đó chậm rãi lộ ra vẻ tươi cười, sau đó gật gật đầu, nói đã biết.

Bởi vì bị chiến sự ở Thượng Hải ảnh hưởng nên người đến Hongkong tăng lên nhiều lần, mọi khách sạn trên bán đảo này đều kín chỗ. Đương nhiên, vào ở được nơi này đều là những người có tiền hoặc xuất thân thượng lưu. Mỗi khi đến giờ ăn tối, nhà ăn sẽ chật kín, mỗi người đều đàm luận chiến sự đang nổ ra.

Mạnh Lan ĐÌnh không quấy rầy Phùng Lệnh Mỹ, cũng không đi ra ngoài. Cơm nàng cũng ăn ở trong phòng.

Ba ngày sau, từ sớm đến tối nàng vẫn đọc báo, nghe đài mà vượt qua.

Buổi hoàng hôn cuối cùng trước khi phi cơ cất cánh, Mạnh Lan Đình cùng Phùng Lệnh Mỹ ra nhà hàng lô thiên ngồi ăn.

Đối diện không xa, tháp chuông cao cao của nhà ga truyền đến bảy tiếng gõ chậm rãi. Tiếng chuông qua đi, phát ra chấn động ong ong, giông như vẫn còn quanh quẩn bên tai, thật lâu không tiêu tán.

Ánh sáng màu vàng rơi xuống cảng Victoria, rồi trời lại tối.

Tuy rằng mỗi người lúc đề cập đến chiến sự đều nghĩ rằng chiến lợi, nhưng điều này cũng không ngăn cản được tiếng hoan thanh tiểu ngữ, tiếng nhạc nhảy vui mừng theo gió truyền ra từ đại sảnh hoa hồng ở lầu sáu của khách sạn.

Có lẽ, càng là chiến loạn, thì cái sự may mắn người khác không có, chỉ mình mình được hưởng lại càng thêm đáng giá để chúc mừng.

Trên bàn tròn màu trắng của nhà hàng ngoài trời, có mấy tờ báo. Mới khai chiến một vòng mà đã gian nan, tin tức thương vong thảm thiết đầy trên đó.

Cà phê sớm đã lạnh thấu.

Mạnh Lan Đình cùng Phùng Lệnh Mỹ ngồi đối diện nhau không nói gì, ai cũng không nói một lời.

Mạnh Lan Đình bỗng nhiên nhớ tới ngày đó gặp được nữ y tá ở chõ Hà Phương Tắc, nàng chần chờ một chút rồi cuối cùng không nói gì.

Người bên cạnh càng lúc càng ít, tiếng chuông lại truyền đến. Phùng Lệnh Mỹ phảng phất như đột nhiên tỉnh lại từ suy nghĩ của bản thân, vội quay mặt đi, hàm hàm hồ hồ mà nói: “A —— ngày mai phải đi rồi! Nên nghỉ ngơi thật

sớm mới được!”

Mạnh Lan Đình nói: “Đúng vậy —— chị nghỉ ngơi cho tốt.” Hai người nói xong, lại lâm vào trầm mặc.

Phùng Lệnh Mỹ chậm rãi bưng lên ly cà phê trước mặt, uống một ngụm, rồi lại thả xuống, nói: “Vậy em cứ ngồi, chị về phòng trước. Mai gặp.” Nàng hướng Mạnh Lan Đình mỉm cười một chút, đứng lên, xoay người đi vào trong, giày cao gót nẹn lên mặt đá cẩm thạch khảm hình khồng tước mỹ lệ, phát ra tiếng vang thanh thúy.

Tiếng bước chân dần dần đi xa.

Mạnh Lan Đình nhìn theo bóng dáng nàng biến mất, quay đầu lại, tiếp tục nhìn tòa gác chuông bị chìm trong bóng tối ở phía không xa.

Kim phút chạy từng tiếng, rốt cuộc lại nhảy tới vị trí tròn một vòng. Dây cót “Lộp bộp” một tiếng rất nhỏ. Tiếng chuông hồn hậu mà ngưng trọng lại lần nữa vang lên.

“Mạnh tiểu thư, tôi có thể ngồi sao?”

Trong dư âm tiếng chuông, Mạnh Lan Đình nghe được phía sau truyền đến một giọng nói nhẹ nhàng. Giọng nói kia ngọt mà mỹ, phảng phất như hoàng anh xuất cốc, hơn nữa còn vô cùng quen thuộc.

Mạnh Lan Đình quay đầu, thấy Chung tiểu thư đang đứng ở phía sau mình. Nàng ta mặc một bộ sườn xám màu tím, cổ cao, tỉ mỉ tôn lên cái cổ cao duyên dáng của nàng ta. Áo choàng ngắn tay, hai cánh tay bị ánh sáng phía sau chiếu đến trắng bóng, giữa hai ngón tay sơn đỏ tinh tế kẹp một điếu thuốc.

Thoạt nhìn nàng ta giống như mới từ vũ hội đi ra.

“Hôm qua tôi mới tới Hongkong. Vừa rồi đi qua chỗ này, nhìn thấy bóng dáng cô, lại thấy có chút giống nên liền tới xem một chút. Không nghĩ tới là cô thật, đúng là khéo.” Không đợi Mạnh Lan Đình cho phép, nàng ta đã ngồi xuống chỗ ngồi của Phùng Lệnh Mỹ vừa rồi, sau đó hơi dướn người về trước, nhìn Mạnh Lan Đình.

Mạnh Lan Đình gật gật đầu: “Nơi này phong cảnh cũng không tệ
lắm, Chung tiểu thư xin cứ tự nhiên, tôi đi về phòng đây.”

Lúc nàng muốn đứng dậy rời đi lại nghe được Chung tiểu thư nói: “Mạnh tiểu thư, vào buổi tối người Nhật Bản nã pháo vào Áp Bắc, Tiểu Cửu gia hẳn là không ở nhà, cô biết chứ?”

Mạnh Lan Đình chậm rãi quay mặt lại nhìn nàng ta.

Chung tiểu thư hút điếu thuốc, phun ra một chuỗi vòng khói xinh đẹp, “Tiểu Cửu gia hiện tại đang cùng người Nhật Bản đánh giặc. Tôi biết ở thời điểm này mà nói chút chuyện này trước mặt cô là không thích hợp. Nhưng buổi tối đó, tôi và anh ấy ở cùng nhau, trong một căn phòng của tiệm cơm Cẩm Giang.”

Nàng ta dừng một chút.

“Quên không nói với cô, trước đây anh ấy từng bao một căn phòng ở đó cho tôi, lúc ấy vẫn chưa hủy. Tôi biết cô hẳn không thích nghe chuyện này, nhưng nghĩ rồi vẫn cảm thấy cần để Mạnh tiểu thư biết, trong lòng còn có tính toán. Tiểu Cửu gia tự nhiên là mị lực vô cùng, nhưng làm trượng phu..... Ước chừng vẫn có chút khiến người ta đau đầu..... Hai người kết hôn đến giờ mới gần được một tháng đúng không?” Nàng ta mỉm cười, nhìn chăm chú vào Mạnh Lan Đình.

Mạnh Lan Đình nhìn nàng ta một lát.

“Chung tiểu thư, đề nghị cô gọi tôi là Phùng phu nhân, hoặc Phùng thái thái. Tôi có chút không hiểu. Cô đã biết Khác Chi là trượng phu của tôi mà còn sơ sẩy trong việc xưng hô như thế, vậy rốt cuộc là vô tri hay bụng dạ khó lường?”

Chung tiểu thư cứng người.

Mạnh Lan Đình cười cười.

“Đối với sự mờ đầu vô lễ của cô, tôi vốn cũng không cần để ý tới. Nhưng xét sự quan tâm của cô thì tôi cũng nhắc cô một chút. Trước cô Khác Chi tựa hồ còn có Lâm tiểu thư? Phương tiểu thư? Có hơi nhiều, tôi nhớ không rõ, cũng chẳng cần phải nhớ. Tôi không biết cô nói sống cùng anh ấy trong phòng khách của tiệm cơm Cẩm Giang là thế nào. Anh ấy đêm đó xác thực không nói với tôi anh ấy uống say rượu, có gặp Chung tiểu thư hay không. Tôi chỉ biết, cuối cùng anh ấy vẫn về nhà. Chung tiểu thư, thành thật mà nói thì đối với tôi, cô và mấy người Lâm tiểu thư, Phương tiểu thư, cũng không có gì khác biệt. Hoặc nói, cô so với bọn họ còn không tự biết, còn dám tới trước mặt tôi mà nói như vậy. Tôi không biết cô muốn nhìn thấy cái gì. Mặc kệ là cái gì, chỉ sợ đều chỉ có thể làm cô thất vọng rồi.”

Tươi cười trên mặt Chung tiểu thư dần dần ngưng lại.

Mạnh Lan Đình hơi hơi mỉm cười, “Chung tiểu thư, đừng đem mình thành vai nữ chính, nếu tới Hongkong rồi vậy thì tiếp tục ca hát cho tốt đi. Thuận tiện nói một tiếng, cô hát quả thật không tồi, tôi rất thích nghe. Lần sau cô ra đĩa nhạc mới, tôi sẽ bảo Khác Chi đi mua một đĩa về đây.”

Mạnh Lan Đình đứng lên, bỏ lại Chung tiểu thư còn ngây người ngồi đó, xoay người rời khỏi nhà ăn.

Nàng về tới phòng mình, khóa trái cửa, cũng không bật đèn, ném giày trên

chân, đôi tay nắm chặt, bắt đầu đi lại trong căn phòng tối tăm, hít từng ngum từng ngum, điều chỉnh cảm xúc của mình.

Nửa đêm, nàng rốt cuộc lén giường, nhắm hai mắt lại.

Trời dần sáng.

Tới tám giờ, nhân viên khách sạn tới đón nàng. Mạnh Lan Đình mở cửa phòng nói: “Xin lỗi, hôm nay tôi không ngồi phi cơ, phiền các anh đi đón Bát tỷ đi sân bay là được.”

Nhân viên kia lộ thần sắc kinh ngạc, hai người nhìn nhau, sau một lúc người kia nói: “Phu nhân, vừa rồi chúng tôi đang muốn hỏi phu nhân, Bát tiểu thư không ở trong phòng, cửa không khóa, bên trong lại không có ai.”

Mạnh Lan Đình sững sốt, vội vàng đi qua, đẩy cánh cửa khép hờ ở cách vách. Trong phòng im ắng, bức màn mở ra, một tia sáng mặt trời từ ngoài cửa sổ chiếu vào, những hạt bụi nhỏ li ti di động trong đó.

Phòng ngủ, phòng tắm, sân phơi, tất cả đều không thấy có bóng dáng Phùng Lệnh Mỹ. Cái rương của nàng cũng không thấy.

Mạnh Lan Đình vội vàng xuống lầu, tới trước quầy, hỏi Phùng Lệnh Mỹ đi chỗ nào.

Vị giám đốc tóc vàng mắt xanh vội tiến lên đón, nói Phùng Bát tiểu thư sáng sớm hôm nay đã rời khách sạn, nó xong, lại đưa cho nàng một lá thư, “Đây là Bát tiểu thư bảo tôi chuyển cho phu nhân.”

Mạnh Lan Đình nhận lấy, từ bên trong rút ra một tờ giấy. Trên tờ giấy thơm mùi nước hoa là những dòng chữ hồn độn, qua loa nói đại thể là nàng ấy đổi ý, không muốn xuất ngoại nữa, sáng nay liền đáp chuyến tàu sớm nhất về rồi, nàng bảo Mạnh Lan Đình không cần chờ, tự mình lên phi cơ là được.

Mạnh Lan Đình nhéo giấy viết thư, nhìn đi nhìn lại, rồi lâm vào trầm mặc.

“Phùng phu nhân? Không có việc gì đi?” Giám đốc quan tâm hỏi.

Mạnh Lan Đình thu hồi giấy, ngược mắt nhìn, chậm rãi lắc lắc đầu,
“Không có việc gì. Cảm ơn ngài, tiên sinh. Tôi còn có việc, ước chừng sẽ
phải tiếp tục ở lại đây một thời gian.”

“Rất vinh hạnh, chúng tôi nguyện ý cống hiến sức lực.” Giám đốc hơi hơi
khom người, tươi cười đầy mặt.

HẢI THƯỢNG HOA ĐÌNH

Bồng Lai Khách
www.dtv-ebook.com

Chương 85

Cuộc đại chiến phát sinh trên bình nguyên Tùng Giang đang diễn ra hừng hực khí thế, chẳng phân biệt ban ngày hay đêm tối. Pháo bắn ra tích tụ thành mây đen, hoàn toàn che lấp vầng thái dương và ánh sáng mặt trời, súng máy phun ra đạn giống như phun lửa, đem vô số cơ thể giây trước còn nóng bỏng máu huyết phá hủy thành máu bùn, ngã xuống mảnh đất phì nhiêu màu mỡ được sông Trường Giang cọ rửa chồng chất mấy ngàn năm mà ra.

Cách đó ngàn dặm, ở Hongkong thái bình, Mạnh Lan Đình ở trong căn phòng khách sạn bồi hồi, do dự nên đi hay ở. Rốt cuộc, nàng cầm lấy điện thoại, bấm dãy số kia.

Một lúc sau điện thoại thông.

“Đại tỷ, là em, Mạnh Lan Đình. Hiện tại em vẫn ở Hongkong.” Nàng nói.

“Chị biết.” Giọng của Phùng Lệnh Nghi truyền đến từ đầu kia, truyền vào trong tai nàng, “Tiểu Cửu không phải đưa em đến Hongkong rồi sao? Sao còn chưa đi? Là gặp khó khăn sao?”

Giọng nàng nghe có vẻ mệt mỏi, nhưng ngữ khí vẫn thong dong như cũ, cũng không nghe ra hỉ nộ ái ố gì trong đó, giống như ấn tượng ngày thường nàng để lại cho Mạnh Lan Đình.

“Không có khó khăn gì, là em tự mình quyết định không đi.” Nàng thấp giọng nói.

Đầu kia ngừng một chút.

“Vì sao? Nó không đi, nếu đã an bài như thế thì chính là hy vọng em ra nước ngoài, như thế nó cũng an tâm chút. Em tốt nhất vẫn nên nghe theo an bài.”

Tầm mắt của Mạnh Lan Đình dừng ở trên mẩu tin tức bằng khói đậu hũ trên tờ báo nước ngoài mà mấy ngày nay nàng đã nhìn qua hàng trăm lần.

“Đại tỷ, em sẽ đi nhưng trước lúc đó em cần chị hỗ trợ.”

Phùng Lệnh Nghi giống như nao nao nói: “Em nói đi.”

“Em có đọc thấy trên báo nói mật điện bên ta từng bị địch lấy được, dịch ra, thông tin bị lộ nên bị chặn đánh bất ngờ, trong chiến dịch đó có một sự trưởng hy sinh, chuyện này có thật không?”

Không có tiếng trả lời.

“Trước đây em từng đọc được tài liệu nước ngoài, nhìn qua những lý thuyết nghiên cứu về mật mã, bao gồm cả cách chế tạo và phá giải, em cảm thấy rất hứng thú. Nước Mỹ có một vị giáo sư toán học đang phục vụ trong quân đội, là một người xuất sắc về lĩnh vực này, em muốn học ông ấy. Nhưng liên quan đến việc cơ mật này, cá nhân em xin là không có khả năng được chấp nhận. Em hy vọng chị có thể giúp em tiến cử. Em không biết trận chiến này lúc nào mới kết thúc, kể cả may mắn tốc chiến thắng thì chờ em học xong thứ này, ngày sau em nghĩ sẽ có thể phát huy tác dụng. Em muốn được chị hỗ trợ.”

Giọng Phùng Lệnh Nghi rốt cuộc lại lần nữa truyền tới, ngữ điệu hơi hơi pháp phồng, “Lan Đình, chị thực ngoài ý muốn khi nhận được yêu cầu này của em. Là lúc trước chị đã xem thường em và Tiểu Cửu.....”

Nàng dừng một chút.

“Không nói gạt em, từ năm trước nước Mỹ đã bắt đầu giúp chúng ta huấn luyện về phương diện này, chúng ta vẫn đang xem xét thành lập tổ chức của mình. Nếu em có thiên phú, chính mình lại có chí muốn dấn thân vào thì chị tự nhiên sẽ hỗ trợ em. Lúc nào sắp xếp được, chị sẽ báo cho em.”

“Cảm ơn chị đã ủng hộ. Em chờ tin của chị. Ngoài ra em còn muốn hỏi chị, về Khác Chi..... Hiện tại anh ấy ở Thượng Hải sao?”

Phùng Lệnh Nghi trầm mặc một lát mới nói, “Phải. Nó đang tham chiến.” Nàng nói.

“Đại tỷ, lúc em chia tay anh ấy có mấy lời không kịp nói. Trước khi ra nước ngoài em muốn nói với anh ấy. Em không biết phải liên hệ thế nào, em nghĩ chị có thể giúp em. Em muốn nhờ chị chuyển lời đến anh ấy, lúc nào tiện thì gọi điện cho em.”

“Được.” Phùng Lệnh Nghi lập tức đáp ứng.

Gác điện thoại, Mạnh Lan Đình ngồi ở trước bàn xuất thần một lát, sau đó thu thập rồi đứng dậy ra khỏi phòng. Hai tháng kế tiếp, nơi duy nhất Mạnh Lan Đình đi đến ngoài khách sạn là thư viện đại học Hongkong.

Ở trong phòng khách sạn, nàng không phải vùi đầu vào tài liệu mượn của thư viện thì chính là đọc báo, nghe đài. Cuộc điện thoại nàng chờ đợi, trước sau không thấy đến.

Hứng đông một ngày nữa lại đến, nhưng bầu trời vẫn chưa sáng hẳn. Nàng suốt đêm mất ngủ, trọn tròn mắt, chờ đợi ngày hôm sau đến.

Mùa hè chậm rãi đi qua, thời tiết dần dần lạnh hơn.

Rốt cuộc có một ngày, trên đài nói chiến đấu đã kết thúc, qua một giai đoạn vây hãm, quân Trung Quốc quyết định rời chiến tuyến, cuộc giằng co đến đây coi như chấm dứt.

Cũng như mọi ngày, người hầu sớm đã đem báo đưa đến trong phòng cho nàng. Trong phòng được buông rèm, đèn được bật sáng, lảng lặng chiếu đến thân ảnh Mạnh Lan Đình cuộn đầu gối ngồi ở trên ghế. Tầm mắt nàng đang nhìn đến danh sách binh lính hy sinh chiếm hơn nửa trang báo, nhưng lại không hề có dũng khí để xem. Qua một lúc nàng mới cầm lấy tờ báo, đọc từng dòng chữ in lại tên của những người nay đã hóa thành anh linh, từ cái thứ nhất, đến cái cuối cùng.

Xem xong lại xem lại một lần.

Rồi một lần nữa.

Đang xem đến lần thứ ba, không nhìn thấy tên nào mình quen thì nàng liền rơi lệ.

Đây là lần đầu tiên trong mấy tháng qua nàng rơi lệ.

Nàng khóc được một lúc rồi mới rốt cuộc lau nước mắt, đánh lén tinh thần, từ ghế dựa bò xuống, đứng ở trước gương phòng tắm, nhìn cô gái trong đó. Tóc ngắn chật rải dài ra, mấy ngày không được chải vuốt mà hỗn độn xõa xuống. Khuôn mặt mang theo vài phần thiêng nữ chưa rút hết lúc này xanh trăng, một đôi mắt sưng đỏ.

Sáng sớm ngày hôm sau, đại khái lúc năm sáu giờ, sau một đêm nặng nề ngủ, giờ phút này vẫn còn đang ở trong mộng, thì Mạnh Lan Đình lại bị tiếng chuông điện thoại làm bừng tỉnh.

Phùng Khắc Chi, hắn gọi điện thoại tới.

“Vì sao còn chưa đi?” Tín hiệu điện thoại không phải quá tốt, rất nhiễu lại rè, tiếng nói chợt cao chợt thấp, nhưng mặc dù vậy, cũng có thể nghe được tiếng hắn nghẹn ngào, ngữ khí có chút nôn nóng, hơn nữa còn mang theo chất vắn.

Chung quanh hắn cũng thực ồn ào, giống như có nhiều người đang vội vàng chuyện gì đó. Ở nơi xa, không biết chỗ nào còn ẩn ẩn truyền đến một tiếng pháo.

Mạnh Lan Đình gắt gao mà nắm ống nghe trong tay, nhắm mắt, hít một hơi nói, “Em sẽ đi. Nhưng trước đó em có lời muốn nói với anh.” Lúc này nàng đã mở mắt.

“Chuyện gì? Đúng rồi, em trai em phụ trách bộ chỉ huy thông tin, tương đối an toàn, em yên tâm.” Ngữ khí của hắn hòa hoãn hơn, chần chờ một lúc rồi hắn mới như nhớ tới cái gì, “Em..... Không phải là mang thai chứ?” Hắn thắc thanh, ngữ điệu một chút cao hơn.

“Không phải.”

Hắn nga một tiếng, nghe không ra là thất vọng hay hy vọng, chỉ trầm mặc.

“Bạn anh không bảo vệ được Thượng Hải theo lệnh cấp trên, hiện tại quân ta đang rút lui.” Một lát sau, hắn nói, thanh âm trầm thấp, “Em muốn nói gì anh nghe, sau đó hôm nay em liền phải rời đi, không cần kéo dài nữa. Người Anh sợ là cũng không giữ được Hongkong lâu nữa đâu, nơi đó sớm hay muộn cũng không an toàn.” Hắn giống như có chút bất đắc dĩ, miệng lưỡi thậm chí mang theo chút khẩn cầu.

“Phùng Khác Chi, em hỏi anh một việc. Vào buổi tối Áp Bắc bị tấn công, chuyện anh ở cùng phòng trong tiệm cơm với Chung tiểu thư là sao?”

Phùng Khác Chi ở đầu bên kia giống như ngẩn ngơ, “Em nói cái gì?!”

Giọng h Dank lại

cao l en, sau đ o gi o ng nh u h Dank thử đập đập tai nghe, khiến m t trận ti ế ng ồn truyền đ ến.

Mạnh Lan Đinh chờ ti ế ng ồn dừng lại, “Em biết ở thời điểm n y th i kh ông n en n o i nh ững l o i n y nh ưng kh ông h o i anh cho r ồ r ạng th i em kh ông cam l ồng. Em ở Hongkong g ăp Chung ti ếu thư. C ô ta n o i bu o i t o i đ ó anh v à c ô ta ở ti ệm c o m v ới nhau. Anh l a c ó y g i?”

Mạnh Lan Đinh nghe đ ược đ ầu kia truyền đ ến m t l o a t ti ế ng nguy ền r ủa th ấp th ấp, gi o ng n o i nh u tr ần ng ập kinh ngac, ngay sau đ ó h Dank l ập t ức n o i: “Lan Đinh, tr ừ b o c ái n y, c ô ta c ó kh i d ễ em kh ông?”

“Ng ười c ó th ể b ắt n at em ch i c ó anh.” Mạnh Lan Đinh nh ẹ nh ảng n o i.

H Dank ng ắn ra, chờ đ ến kh i c ó th ể m ở m iệng th i ng ữ kh í đ ã mang theo n ôn n óng.

“Lan Đinh em đ ừng n óng gi ận. Em nghe anh n o i, đ êm đ ó anh u ống say, c ũng tr ách anh kh ông l ập t ức v ề nh à m à l ại l ái xe đ ến ph ố l òng v ong, sau đ ó anh c ảm th ấy say n ên v ừa l úc đ i qua ti ệm c o m kia anh m ới v ào thu ê m t ph òng, sau đ ó đ i ng ủ. Anh l úc ấy đ ầu đ ầu, đ ại kh ái l à kh ông đ óng cửa đ ã ng ủ n ên l úc t ỉnh l ại đ ã th ấy c ô ta ở b ên c ạnh. Anh kh ông l àm g i đ ã đ i r ồi, sau đ ó anh v ề nh à, kh ông mu ốn đ ánh th ức em n ên m ới n ăm ng ủ d ưới s ôpha. Lan Đinh, em nh ất đ ịnh ph ải t in t ưởng anh!”

Th ấy Mạnh Lan Đinh v ẫn tr ầm m ặc, Phùng Kh ác Chi đ ột n h i n g h i t ới, cu ống qu ống giải th íc h: “Đ úng r ồi! Tr ước đ ó anh đ úng l à c ó gi úp c ô ta bao m t ph òng, nh ưng anh sau đ ó c ũng qu ện m át, kh i đ ó anh kh ông ph ải r ất c ưng c ô ta sao.....” H Dank l a c ờng l a i, h ấp t ấp m à s ủa m iệng, “..... Anh th ật c on m ẹ n ó h ỗn đ ản! Nh ưng quan h ệ gi ữa anh v à c ô ta kh ông nh u em n g h i đ âu! Anh.....”

“Được rồi.” Mạnh Lan Đình đánh gãy lời hắn nói, “Anh nói không có thì em liền tin tưởng anh, trong lòng cũng tốt hơn rồi.”

“Thật sự?” Đầu kia có vẻ vẫn không dám tin tưởng.

“Thật. Em cũng có thể nói với anh chuyện tiếp theo.”

“Em muốn nói cái gì, anh đều nghe.....”

“Mấy ngày nay em suy nghĩ rất nhiều. Khi đó em không muốn đi xác thật là vì anh, nhưng hiện tại em muốn đi lại không hẳn vì anh. Nói xong mấy lời này rồi em sẽ đi.”

Phùng Khác Chi tựa hồ lại cảm thấy kinh ngạc, chần chờ muốn nói gì đó nhưng rốt cuộc vẫn không mở miệng đánh gãy lời nàng.

“Phùng Khác Chi, từ nhỏ đến lớn anh đều là thiên chi kiêu tử. Trừ bỏ việc tòng quân thì hắn chẳng có việc gì mà anh cầu mà không được. Cho nên anh có thể tùy tâm sở dục. Anh thích em liền dùng mọi biện pháp để theo đuổi, hiện tại cảm thấy mình bị tổn thương thì liền đẩy em ra, chẳng màng em vẫn luôn khẩn cầu được anh tha thứ, nhưng anh vẫn nhẫn tâm như vậy. Em lại không giống thế. Gần hai mươi năm em đều là một nữ nhi hiểu chuyện trước mặt cha mẹ, là người chị gái luôn chiều cõi em trai mình. Em luôn bận tâm đến giao tình của hai nhà, cảm kích sự đổi đai chu đáo của người nhà anh với em, còn có các loại chờ mong mà các chị anh đổi với em. Từ nhỏ đến lớn chịu sự giáo dục này khiến em cũng tự nguyện muốn tận lực đi hoàn thành nguyện vọng và chờ mong của người khác với mình, kể cả khi những cái đó không phải suy nghĩ của em. Em giống như chưa bao giờ có cơ hội để suy xét mình nghĩ gì và muốn làm cái gì.”

“Em kỳ thật còn muốn cảm tạ đại tỷ đã mang cho em đoạn hôn nhân ngắn ngủi này. Nếu không phải đã xảy ra những việc này, em ước chừng vẫn giống

như trước đây. Hiện tại anh đã biết em lừa gạt anh, không cần em, cho em đơn ly hôn thì em cũng không cưỡng bách anh. Anh có kiêu ngạo của mình, cũng vì tốt cho em. Nhưng em hiện tại đã hiểu rõ, em kỳ thật có suy nghĩ giống anh. Vào thời điểm này, vì quốc gia, em cũng muốn góp chút khả năng, vì thế em phải đi.”

“Lan Đình.....” Hắn phảng phất có chút mơ hồ, thanh âm chầm chậm.

“Anh đừng đánh gãy lời em! Em còn chưa nói xong!” Mạnh Lan Đình áp chế cảm xúc trong lòng, nói.

Phùng Khắc Chi lập tức ngâm miêng.

“Phùng Khắc Chi, em thật sự xin lỗi, lúc anh hướng em đau khổ cầu ái thì em lại vô tình mà cự tuyệt anh. Xoay người lại em lại khuất phục thói quen của mình, cùng anh kết hôn, còn lừa gạt anh. Lúc trước, em hạ quyết tâm không gặp anh là thật sự. Nhưng mặc dù như vậy, em vẫn muốn nói với anh, em chưa từng gặp người nào giống như anh. Em không dám đem nửa đời sau của mình đánh cuộc ở trong tay anh vì thế em vẫn luôn nói không thể tiếp nhận anh.”

“Quen anh đến nay, em từng có không ít phiền não, thậm chí là phẫn nộ, nhưng em nghĩ càng nhiều hơn là vui sướng. Em không biết anh nghĩ thế nào, dù sao em cũng không hối hận cùng anh vượt qua quãng thời gian này...”

Nàng nhớ tới một đêm đã lâu trước đây, hắn đưa mình trở về, đem mình giam trên bức tường trong ngõ nhỏ mà đứa bõn, lại nghĩ đến hắn cùng nàng khiêu vũ trên sân phơi, máy quay đĩa phát bài hát “What do you know about love” thì cổ họng bỗng nghẹn lại.

“Lan Đình!” Phùng Khắc Chi giống như mới phục hồi tinh thần, lớn tiếng gọi tên cô.

Mạnh Lan Đinh chớp mắt, bức lui nước mắt sắp chảy ra.

“Trước kia anh không phải hỏi em có thích anh không à? Em để lại một thứ cho anh, em sẽ nhờ khách sạn gửi nó cho anh. Nếu có thể nhận được, anh nguyện ý xem thì xem, không xem ném đi cũng được. Em nói xong rồi, hy vọng anh tự chăm sóc bản thân, vì nước công hiến.”

“Lan Đinh, em gửi anh cái gì? Em đừng như vậy được không.....” Ngữ khí của hắn vừa khẩn trương lại bất an.

Nhưng trong điện thoại, tiếng nói dần trở nên mơ hồ.

“Thông tin viên, điện thoại sao lại thế này! Con mẹ nó còn không ra xem cho tôi ——”

Mạnh Lan Đinh nghe được đâu kia truyền đến tiếng gào của hắn, sau đó là một trận tiếp tít, rồi không có gì nữa.

Mạnh Lan Đinh giơ tay, lau đôi mắt, nhẹ nhàng mà gác điện thoại. Nàng từ trên giường bò xuống, mở ra một cái rương mang theo, từ bên trong lấy ra một cuốn sách, mở ra, lấy một cái ảnh chụp, cúi đầu nhìn một lát, ngón tay nhẹ nhàng sờ sờ tiểu nam hài bị vẽ con rùa đen lên trán, ngay sau đó bỏ vào một phong thư.

Nàng vào phòng tắm, cúi đầu, mở vòi nước lạnh để rửa mặt, lau khô xong liền đi ra kéo bức rèm dày nặng. Tianăng mai sáng ngồi từ cửa sổ chiếu vào, đuổi đi hắc ám trong phòng, khiến cả căn phòng sáng lên.

HẢI THƯỢNG HOA ĐÌNH

Bồng Lai Khách
www.dtv-ebook.com

Chương 86

Oops! That page can't be found.

**It looks like nothing was found at
this location. Maybe try one of the
links below or a search?**

Tìm kiếm cho:

Tìm kiếm

HẢI THƯỢNG HOA ĐÌNH

Bồng Lai Khách
www.dtv-ebook.com

Chương 87

Mạnh Lan Đinh về ký túc xá, lập tức thu thập hành lý.

Hành lý của nàng rất đơn giản, chỉ có vài món quần áo để thay đổi. Những thứ như tài liệu, thì có thể nhớ, Mạnh Lan Đinh sớm đã nhớ kỹ những kiến thức quan trọng đó, còn những sách tham khảo khác thì vì lý do an toàn mà Phương vỗ quan yêu cầu nàng để trong một vali khác, chia ra mà đi, hắn sẽ để người khác mang về.

Phương vỗ quan nói, vốn phi cơ đã dừng hoạt động trên tuyến này, chỉ có thể đi đường biển. Vì an toàn nên bọn họ cũng không đi lộ trình thông thường từ New York chuyển đến Panama lại đi qua Thái Bình Dương trở về, mà là chuyển qua Ấn Độ Dương rồi lại đổi thuyền, vòng đến Hongkong. Tới nơi đó, Trùng Khánh sẽ phái người đến tiếp ứng, đón nàng đi. Thời gian di chuyển dự kiến ít nhất phải mất hai tháng.

Vào ban đêm, dưới sự yểm hộ của bóng đêm, Mạnh Lan Đinh được Phương vỗ quan cùng một tùy tùng khác lấy thân phận của một vị bí thư ngoại giao người Anh tên là Smith để lên con thuyền đi Châu Phi.

Đây là con tàu bốc xếp và vận chuyển hàng hóa, những khoang cho người ở ít lại rách nát, ánh đèn lờ mờ. Mạnh Lan Đinh bình chân như vại, trừ bỏ lúc trời tối nàng thỉnh thoảng sẽ cùng Phương vỗ quan đi đến trên boong để hít thở không khí thì thời gian còn lại nàng vẫn siêng năng học tập như cũ. Lúc mệt mỏi, nàng ngủ một giấc, hoặc là lấy những phong thư nàng nhận được trong bốn năm qua của Phùng Khác Chi ra mà đọc từng chữ một.

Bốn năm, sáu bức thư vượt biển mà đến là tất cả những gì ràng buộc giữa bọn họ.

Bức thư thứ nhất Phùng Khắc Chi viết cho nàng là nói cho nàng biết hắn đang ở đâu. Bát tỷ cùng Bát tỷ phu đã hòa hảo. Hắn còn nói nàng qua bên kia khả năng sẽ gặp được Hề biểu thúc. Lại nói, hắn thu được bức ảnh chụp nàng để lại cho mình, cảm ơn nàng vẫn luôn giữ tấm ảnh của hắn hồi nhỏ, không vứt cũng không xé, mà hắn cũng sẽ bảo quản tốt. Cuối cùng hắn dặn dò nàng một mình ở bên kia phải tự chăm sóc bản thân, không cần chỉ lo học để bản thân mệt mỏi. Mùa đông New York giống như một cái lò băng, cái này hắn đã được chứng kiến.

Lúc Mạnh Lan Đình trả lời cũng chiểu theo cách thức của hắn, nói về việc sinh hoạt và học tập bên này của mình, lại nói về hiểu biết đối với việc học, nói cho hắn nàng và Hề Tùng Chu ngẫu nhiên có chạm mặt, hai người đều nói về chiến sự trong nước. Nàng sẽ chiểu cố bản thân thật tốt, để hắn càng cần phải bảo trọng.

Cứ như vậy, hai người có qua có lại, ba bốn năm, giống như không tiếng động mà nói chuyện với nhau, cũng cho nhau an ủi. Trong thư chẳng ai đề cập đến một đêm trước khi ly biệt ở Hongkong và cuộc điện thoại sau đó.

Vì thế cho tới nay, ai cũng không có nhắc lại, giống như chẳng có chuyện gì xảy ra, bọn họ chỉ là một đôi bạn tâm giao cách xa trùng dương, trước sau vẫn nhớ kỹ đối phương, cho nên ngay sau khi nhận được thư sẽ lập tức viết trả lời, làm cho người kia vì mình mà yên tâm. Trong khoảng thời gian học tập chăm chỉ này, nàng cứ thế vượt qua trong lúc chờ đợi những lá thư hắn gửi đến.

Lá thư gần nhất nàng nhận được là chín ngày trước, viết từ đầu năm nay. Phùng Khắc Chi nói cho nàng, hắn được đề bạt lên chức thiếu tướng sứ trưởng, mà sắp tới có một hồi đại chiến, hắn là rất bận, lần sau hắn viết thư

cho nàng chắc sẽ dài hơn, bảo nàng không cần nôn nóng.

Ngữ khí của hắn trong thư vô cùng bình tĩnh. Hơn nửa năm, từ xuân đến hạ, lại từ hạ đến thu, cứ thế đi qua. Mạnh Lan Đình tin tức trên đài mà biết được trận chiến kia đã kéo dài mấy tháng. Bọn họ ở nơi xa vạn dặm, cách trùng dương đang cố gìn giữ đất đai, thà làm ngọc vỡ cũng không làm ngói lành mà chiến đấu gian khổ. Tất cả vì để có được chiến thắng không phụ sự ủng hộ và kiêu ngạo của nhân dân mà không tiếc hy sinh. Nàng lúc đó mới hiểu rằng sau lời lẽ bình đạm của hắn là cả quyết tâm trả giá lớn, quyết một đi không trở lại.

Bởi vì có ngàn ngàn vạn vạn người cùng ôm quyết tâm như hắn mà mới có trường thành không ngã, nhân tâm không tan.

Trong lòng nàng không có thời khắc nào không vướng bận chiến cuộc, càng là nôn nóng chờ đợi hắn gửi phong thư tiếp theo.

Hiện tại rốt cuộc có thể trở về, nàng sao có thể không kích động vạn phần, sao có thể không bức bách chờ không nổi chứ?

Tâm nàng đã sớm chắp cánh bay về tổ quốc.

Ở trên biển đổi thuyền hai lần, trăn troc hơn hai tháng, đến tháng 12 nàng rốt cuộc mới đặt chân đến Hongkong.

Hongkong vẫn là bộ dáng của bốn năm trước khi nàng rời đi. Bến tàu đầy thuyền neo đậu, thuyền ba lá xen kẽ những con thuyền khác, những con phố gần bến tàu vẫn tràn ngập biển hiệu lớn bé, cao thấp, san sát nhau, xe cộ đến và đi, rộn ràng náo nhiệt vô cùng.

Lúc hai chân rốt cuộc lại chạm xuống mảnh đất này, trong lúc hoảng hốt, Mạnh Lan Đình sinh ra một cảm giác đã cách cả thế hệ, rồi lại giống như mọi thứ vẫn thế, chính mình chỉ là mới rời khỏi nơi này ngày hôm qua.

Phương võ quan vừa lên bờ đã dùng vô tuyến điện liên hệ với đầu bên kia, sau đó nói cho Mạnh Lan Đình, bởi vì Hongkong cũng bị Nhật Bản phong tỏa nghiêm ngặt nên người đón tiếp vốn đã an bài tốt lại xuất hiện việc ngoài ý muốn. Hiện tại bên kia khẩn cấp điều chỉnh kế hoạch, khả năng phải ở lại Cửu Long vài ngày. Hắn sẽ tiếp tục bồi nàng, trước tạm thời nghỉ lại, chờ thu được tin tức sẽ lập tức an bài rời đi.

Phương võ quan vô cùng cẩn thận mà đem mật mã liên hệ đưa cho Mạnh Lan Đình, để ngừa vạn nhất hai người bị tách ra thì nàng còn có cơ hội tự mình liên hệ với bên kia.

Hongkong vẫn vô cùng thái bình. Bởi vì sắp đến Giáng Sinh nên mới chỉ đầu tháng mà trên phố đã có rất nhiều tiệm cơm là bách hóa rải truyền đơn về tiệc giáng sinh ấm áp, không khí vui vẻ ấm áp như sắp ăn tết.

Mạnh Lan Đình ngồi ở trong ô tô, bởi vì dòng người ngưng trệ mà thông thả tiến lên. Nàng nhìn thấy vô vàn các loại quảng cáo dán trên tường, rồi lại vô tình nhìn thấy một tờ quảng cáo nói nữ ca sĩ biểu diễn để lấy tiền cứu tế, vì cuộc chiến trong nước mà quyên tiền.

Tờ quảng cáo này hắn là đã dán nhiều ngày, dưới gió táp mưa sa, màu sắc đã phai. Chung tiểu thư cũng ở trong bức ảnh.

Mạnh Lan Đình liếc mắt một cái liền bỏ qua.

Nàng ở một chỗ bí mật nghỉ ngơi hai ngày, buổi tối ngày hôm sau, Phương võ quan thông báo rằng đường bộ đã an bài tốt, giữa trưa mai sẽ mang nàng ngồi thuyền rời đi.

Mạnh Lan Đình cứ thế trằn trọc một đêm mà vượt qua. Sáng sớm ngày hôm sau nàng đã tỉnh lại, rửa mặt chải đầu xong liền thu thập đồ vật, chuẩn bị rời đi, nhưng đột nhiên lại nghe thấy nơi xa truyền đến một tiếng cảnh báo

máy bay đến vang lên bén nhọn.

Tiếng động ù ù giống như có thứ gì bị căng đến gắt gao, tựa hồ chỉ cần hơi chút dừng sức thì nó sẽ đứt phứt. Nhưng đồng thời nó cũng giống lời châm chọc, liều mạng chui vào tai khiến người ta đau đớn.

Tiếp theo, chính là một loạt máy bay lướt qua đỉnh đầu phát ra tiếng ồn ong ong, nóc nhà cũng như rung động, rào rạt mà rơi xuống bụi đất.

Mạnh Lan Đình căng thẳng, vội vàng chạy đến cửa, ngang đầu thì thấy một loạt máy bay Nhật đang xếp hàng, bay qua bầu trời.

Rất nhanh nơi xa, không biết là chỗ nào truyền một môt tiếng nổ mạnh.

“Người Nhật Bản không kích ——” Đầu phố phảng phất loạn cả lên, đám người hoảng sợ thét chói tai. Buổi sáng một ngày bình thường vốn đang yên lặng cứ như vậy bị phá vỡ.

Phương võ quan đi gọi điện thoại, rất nhanh đã tiến vào, thần sắc ngưng trọng vô cùng, “Mạnh tiểu thư, không tốt rồi. Người Anh nói Nhật Bản đột nhiên xuất động không quân oanh tạc sân bay Khải Đức, sợ là muốn tấn công Hongkong! Kế hoạch có biến, chúng ta lập tức đi theo Smith tiên sinh rời khỏi đây, ngay bây giờ!”

9 giờ, Mạnh Lan Đình đi theo Phương võ quan đến cảng Victoria.

Chỉ ngắn ngủi vài giờ mà sân bay Khải Đức đã thất thủ, không quân Anh hoàn toàn mất đi quyền khống chế bầu trời, không có lực phản kích.

Bọn họ phía trước từng cảnh giác, cũng đã chuẩn bị không ít nhưng người thiếu, cũng không chân chính ý thức được chiến tranh sẽ nhanh như vậy mà buông xuống đầu mình.

Cửu Long cùng Hongkong vốn là có quân Anh và quân bản địa bảo vệ, nhưng tổng cũng chỉ có một vạn người, mà sau khi sân bay bị hủy thì quân Nhật từ Thâm Quyến đến đây đã có ít nhất năm vạn.

Quân đội Anh quốc đóng giữ pháo đài Cửu Long đang luống cuống tay chân mà ứng chiến, nguy cơ tràn ngập.

Chính quyền Anh lập tức hạ lệnh phong tỏa cảng, trừ bỏ những thuyền đặc biệt được cấp phép thì cấm tất cả các thuyền di chuyển, người tự tiện đi sẽ bị bắn ngay.

Người Nhật Bản là dã thú hung tàn, thiên hạ đều biết.

Ở bờ biển Cửu Long đã chen đầy người vì sợ hãi mà muốn chạy trốn. Có những kẻ bụng phệ mặc tây trang giày da, có những người dân thường mang theo con cái, tiếng la tiếng mắng hỗn loạn, tiếng trẻ con khóc, mọi thứ loạn thành một đoàn.

Dưới sự bảo hộ của Phương võ quan, Mạnh Lan Đình chen qua đám người, rốt cuộc đến được chỗ bến đò có con thuyền được cấp phép rời đi.

Tên lính Anh phụ trách kiểm tra giấy tờ, nhìn qua rồi cho đi. Mạnh Lan Đình đang muốn đi lên thì đột nhiên nghe thấy phía sau truyền đến một tiếng gọi to: “Phùng thái thái, giúp giúp tôi, tôi cũng muốn đi!”

Mạnh Lan Đình dừng bước quay đầu lại, thấy một nữ tử mặc sườn xám đơn giản, không màng tất cả mà đẩy ra người đăng trước, vọt tới trước mặt mình, gắt gao túm lấy cánh tay nàng.

Nữ nhân kia sắc mặt tái nhợt, trong tay ôm một cái túi xách, giày cao gót trên chân bởi vì vừa chen qua đám người mà chỉ còn một chiếc.

Lại là Chung tiểu thư.

“Phùng thái thái! Cầu cô nói giúp, giúp tôi lên thuyền! Lúc trước tôi tổ chức biểu diễn lấy tiền cứu trợ chiến tranh, bị người Nhật biết! Bọn họ nếu đánh đến đây thì nhất định sẽ không bỏ qua cho tôi! Cầu cô!”

Mạnh Lan Định liếc nhìn nàng, chần chờ rồi quay đầu nói với binh lính người Anh kia: “Cô ấy đi cùng chúng tôi.”

Tên lính người Anh kia nhìn Chung tiểu thư, thu súng lại: “Mau đi lên!
Thuyền lập xuất

phát rồi!”

Chung tiểu thư vứt bỏ một chiếc giày khác, đi chân trần, gắt gao mà theo
Mạnh Lan Định, bước lên boong tàu.

Thuyền khởi động, bỏ xuống những ồn ào náo động phía sau, hướng về
phía đối diện.

Sắc mặt Chung tiểu thư vẫn uể oải không phẫn chấn, cả người co ở nơi
đó, ánh mắt dại ra.

Hôm nay cảng gió lớn, sóng gió pháp phồng, đến bờ bên thì đại khái mất
hai mươi phút.

Chung tiểu thư chậm rãi chuyển động đôi mắt, rơi xuống mặt Mạnh Lan
Định, yên lặng nhìn nàng một lát rồi bỗng nhiên, hốc mắt đỏ lên.

“Phùng thái thái, không nghĩ tới..... Cô sẽ thật sự giúp tôi..... Vừa rồi
tôi quá sợ hãi..... Trước kia tôi có một người tỷ muội, nghe nói bị lính Nhật
Bản bắt được..... Những kẻ không bằng cầm thú đó..... Nàng chết thực
thảm.....” Giọng nàng ta run rẩy.

Mạnh Lan Định không nói gì.

Nàng ta lấy lại bình tĩnh nói, “Tôi thật xin lỗi cô..... Trước kia ở khách sạn tại Hongkong tôi gặp cô thì đã nói những lời quá quắt. Tôi thật sự hối hận, lúc ấy tôi chỉ là ghen ghét cô..... Một năm kia, Tiểu Cửu gia tuy rằng bao nuối tôi, mỗi người đều biết tôi là bạn gái anh ấy, nhưng trong mắt anh ấy căn bản là không có tôi! Chính là anh ấy nhìn chúng tôi nghe lời mà thôi! Tôi giống như một con chó ngoan ngoãn, mà anh ấy từ đầu đến cuối chỉ là lợi dụng. Còn tòa thư viện kia căn bản là nơi trưng bày sự nhục nhã của tôi! Nghe nói nó mới xây được một nửa đã bị Nhật ném bom xuống san bằng. Co không biết, lúc tôi nghe được tin đó thì thấy như nhẹ thở ra một hơi.....”

Nàng ta chảy nước mắt, “Anh ấy đối với tôi vô tình như vậy thì tôi vốn phải hận anh ấy nhưng tôi hận không được..... Vì thế tôi liền hận cô..... Chắc anh ấy có nói với cô. Lúc tôi quen anh ấy thì mới vừa đi hát không bao lâu, có một ngày tôi hát ở đại sảnh, bị khách bắt nạt, người nọ địa bị rất lớn, giám đốc nhà hát cung chẳng dám làm gì, vừa lúc may có Tiểu Cửu gia thấy, giúp tôi chấn lại..... Tôi quá ngu xuẩn. Tôi làm sao có thể so với cô.....”
Nàng ta cúi đầu, che mặt, nước mắt từ khe hở ngón tay lăn xuống.

Mạnh Lan Đinh nhìn nàng ta khóc, không nói tiếng nào. Trong tay Phương võ quan có một đôi giày, vội trở về.

Đúng lúc này, trên bầu trời, từ xa đến gần, đột nhiên lại có tiếng phi cơ vang lên. Tiếng động rất nhanh đã ở trên đỉnh đầu.

“Không tốt! Máy bay Nhật tới! Toàn bộ năm sấp xuống!” Một quân nhân người Anh ở trên thuyền rống lên.

Hắn vừa dứt lời, một trận tiếng nổ đinh tai vang lên, thân tàu đột nhiên run rẩy, phát ra một tiếng kẽo kẹt đáng sợ, giống như nháy mắt nó liền nứt ra.

Đầu thuyền bị trúng bom nổ tung thành một lỗ lớn, những người đứng gần đó toàn bộ đều rơi xuống biển, một dòng áp lực vọt tới, nháy mắt đem mọi

người đến ném lên mặt đất.

“Mạnh tiểu thư!” Phương võ quan đứng ở một bên đại kinh thất sắc, ra sức hướng Mạnh Lan Đình chạy tới nhưng thân thể lại bị dòng áp lực đánh về phía sau, đầu đập vào một thanh sắt, người ngã xuống dưới đất.

Mạnh Lan Đình cũng bị dòng áp lực kia quăng đi, nàng theo bản năng duỗi tay, gắt gao mà tóm được một cái chân ghế trên boong tàu.

Lại một quả đạn pháo đánh trúng thân tàu.

Nước cuồn cuộn mà chảy vào khoang thuyền, thuyền ngừng bên trên mặt nước, nhưng rất nhanh dần chìm xuống.

Một màn này khiến người ở hai bên bờ sông kinh ngạc đến ngây người. Hai chiếc máy bay trước sau ném bom, đánh đắm con thuyền xong thì tiếp tục quần đảo trên bầu trời, hướng bến tàu Hongkong bay đến, oanh tạc quân Anh ở bờ biển.

Người Anh bị đánh cho tơi bời, sôi nổi đào tẩu.

Phi cơ đánh đắm mấy con thuyền dừng bên bờ biển, giống như để thị uy sau đó lại hướng bến tàu Cửu Long mà bay đến. Nhưng người vốn còn tu ở đó không chịu đi hiện đã sớm thét chói tai mà đào tẩu.

Một quả bom nữa rơi xuống.

Rất nhiều người hoảng loạn mà rơi xuống nước, ra sức vùng vẫy, trên bến tàu có vài cỗ thi thể người trúng đạn. Tay chân đứt cùng máu loang đầy đất, nhìn qua thảm thiết như địa ngục nhân gian, thật không nỡ nhìn.

Phi cơ ném bom xong, liền diễu võ dương oai, ném tiếp bom xuống con thuyền đang chìm xuống và những người đã rơi vào trong biển, rồi đổi hướng

nghênh ngang mà đi.

Thuyền đang chìm xuống rất nhanh, boong tàu nhô lên chỉ còn không đến 10cm.

Mạnh Lan Đình biết lúc thân tàu hoàn toàn chìm xuống sẽ tạo ra một cỗ lực xoáy, vô cùng có khả năng cuốn những người còn dừng trên tàu này xuống. Đã không còn thời gian suy xét, nàng cắn chặt răng, không quay đầu mà nhảy vào trong biển.

Ở nước Mỹ mấy năm, xuất phát từ việc suy xét kỹ năng sống còn nên nàng đã học bơi. Nàng nỗ lực mà duy trì cân bằng ở trong nước, hướng tới phương hướng xa mà bơi đi.

Bơi xa được mấy mét, nàng lại cảm thấy một lực hút mang người chìm dần vào trong nước.

Cũng may khoảng cách với con tàu chìm đã có chút xa, nàng thả lỏng thân thể, chờ lực hút kia biến mất thì lại lần nữa từ trong nước xông lên.

Trên mặt biển ở chung quanh không thấy bóng thuyền, mấy chục người giống như nàng vẫn còn đang lênh đênh trên mặt nước, có người bắt lấy vật nổi, có người đang chìm xuống.

Mạnh Lan Đình hướng tới một cái ghế dựa bằng gỗ đang nổi gần đó cố gắng bơi đến, rốt cuộc hao hết sức lực mới bắt được ghế dựa.

Ghế dựa bị đè xuống một chút, nhưng cũng may có thể nhiều ít mà mang đến sức nổi cho nàng. Mạnh Lan Đình gắt gao mà bắt lấy cái ghế dựa, thở phì phò từng ngụm, khôi phục thể lực.

Thuyền mới chạy chưa đến mười phút, nhìn về phương hướng bến Cửu Long thì cũng không cách quá xa. Nhưng nàng không còn có sức lực tiếp tục

hướng về bờ biển bơi đi. Chỉ có thể tùy cơn sóng không ngừng pháp phồng mà nổi trên mặt nước.

Mới nổi trong chốc lát, một nam tử cùng thuyền ra sức bơi về phía nàng, một phen duỗi tay, đem ghế dựa cướp đi, tự mình ôm lấy.

Mạnh Lan Đình mất đi vật nổi, thân thể chìm xuống một chút, chỉ có thể dựa vào chút khí lực cuối cùng, nỗ lực duy trì khuôn mặt nổi trên mặt nước, trong lòng chờ đợi có kỳ tích xuất hiện.

Nàng không muốn chết, còn rất nhiều chuyện nàng chưa làm. Người nàng muốn gặp còn chưa nhìn thấy mắt.

Nhưng nàng cảm thấy khí lực của chính mình dần dần hao hết, mỗi lần vùng vẫy đều vô cùng khó khăn.

Thời gian cứ thế trôi đi, cánh tay nàng giống như rót đầy chì, đã không thể nào nhúc nhích. Một cơn sóng triều ụp tới, nàng bị đè xuống, lại ra sức để ngoi lên lần nữa.

Xung quanh đều là nước, tầm mắt nàng cũng trở nên mơ hồ hổn đúng lúc này, nàng mơ hồ nhìn thấy một bóng dáng, từ đảo Hongkong hăng hái mà chạy đến phía mình. Đó là một nam nhân, chèo thuyền ba lá mà đến.

Nàng nhắm mắt, lại mở ra, rốt cuộc nhận ra người kia chính là Phùng Khắc Chi.

Hắn chèo thuyền ba lá với tốc độ cao nhất chạy về phía con thuyền bị chìm, lúc tới gần, những người nổi trên mặt biển đều nỗ lực hướng hắn kêu cứu. Hắn giống như không nghe thấy, hai mắt gắt gao mà nhìn chăm chăm Mạnh Lan Đình còn chìm nổi phía trước, không chút do dự mà tiến đến.

Nam nhân cướp ghế dựa của Mạnh Lan Đình đang ra sức bơi, rốt cuộc

đến gần, duỗi tay bắt được thuyền ba lá. Phùng Khác Chi nhìn cũng chưa nhìn, một chân hung hăng đạp hắn xuống, người nọ kêu thảm thiết, cả người bị đá vào trong nước, trầm xuống.

Nhưng một khắc kia, một hơi trong ngực nàng rốt cuộc tiêu hết. Một con sóng nghênh diện đánh tới, Mạnh Lan Đình rốt cuộc kiên trì không được, người cũng chìm xuống theo.

Phùng Khác Chi thả người xuống, tựa như một con cá rẽ sóng, nháy mắt đã hoàn toàn chui vào trong nước, hướng thân ảnh kia bơi nhanh qua.

Mạnh Lan Đình uống vài ngụm nước, nhắm mắt lại, lúc cảm thấy bắn thân không ngừng chìm xuống thì bỗng nhiên eo bị một cánh tay hữu lực cuồn lấy, người cũng được kéo lên trên.

“Xôn xao” một tiếng, nàng rốt cuộc lại lần nữa phá nước mà ra. Cả người nàng đều là nước, cổ mềm mại dựa vào nam nhân vừa cứu mình, cùng nhau hướng đến con thuyền ba lá, mượn sức của cánh tay hắn mà từng chút một trèo lên thuyền ba lá, cả người cuộn tròn, kịch liệt mà ho khan.

Phùng Khác Chi cũng bò lên theo.

Nơi xa phía chân trời, một loạt máy bay như những chấm đen lại lần nữa ong ong mà bay về bên này.

“Cứu mạng —” “Cứu mạng —” Phía sau không ngừng truyền đến tiếng những người sống sót kêu cứu.

Phùng Khác Chi quay đầu, tiếp tục chèo con thuyền ba lá, chạy về hướng Cửu Long. Tới bờ, hắn cúi người bế Mạnh Lan Đình còn nằm trên đó, một bước lên bờ, rồi hướng những tòa công sự gần đó mà chạy qua.

HẢI THƯỢNG HOA ĐÌNH

Bồng Lai Khách
www.dtv-ebook.com

Chương 88

Loạt máy bay đầu tiên bay qua, không bao lâu lại một đợt tới, ở trên bầu trời bến cảng mà thị uy bức bách người Anh ở đây từ bỏ chống cự, hoàn toàn đầu hàng.

Vừa rồi người còn chen đầy trên cảng, giờ đã không còn ai mà máy bay vẫn không ngừng bay vòng vòng xung quanh.

Xung quanh đều là nhà ở, Phùng Khác Chi mang theo Mạnh Lan Đình, ẩn thân ở dưới mái hiên một cửa hàng gạo trong hẻm mà tiểu nhị chưa kịp khóa đã chạy mất, chờ máy bay bay xa hắn mới chậm rãi quay mặt lại, nhìn chăm chú vào nàng đang ngồi cạnh mình.

Mạnh Lan Đình dần dần ổn định hơi thở, người dựa vào trên cửa, ngửa mặt, cùng hắn nhìn nhau.

Bốn năm không gặp mặt. Mà lần cuối gặp mặt cũng là ở chỗ này.

Nam nhân trước mặt vẫn trẻ tuổi anh tuấn. Mặt mày hắn, môi, đường cong khuôn mặt, kể cả tóc mai cũng vẫn là bộ dáng trong trí nhớ của Mạnh Lan Đình.

Nhưng cảm giác hắn tạo cho nàng lại giống như một người khác. Ánh mắt trầm ngưng, ánh mắt tha thiết, so với ngũ quan tuấn lăng như cũ, ẩn ẩn chứa vài phần phong sương.

Đây là cảm giác trước kia nàng chưa từng cảm nhận được.

Quần áo hai người đều ướt dầm dề, trên tóc, trên mặt, không ngừng có nước nhỏ xuống. Quần áo ướt dính lên người vừa nặng vừa lạnh.

Sắc mặt Mạnh Lan Đình trắng bệch, môi xanh tím.

“Khác Chi……” Nàng rốt cuộc thấp thấp mà kêu tên hắn, giọng nói run rẩy, trong nháy mắt, mắt nàng đỏ lên, “Sao anh lại ở đây……”

Phùng Khác Chi chớp mắt. Một giọt nước theo đỉnh mà cao cao của hắn dọc theo sống mũi chảy xuống dưới.

“Đại tỷ nói cho anh em sắp về, mà gần đây người Nhật Bản ở Thâm Quyến có nhiều động tác, anh sợ Hongkong không an toàn, liền tới đón em. Người Phương Tuấn liên hệ chính là anh, anh ở bờ bên kia chờ em.” Hắn nhìn nàng chăm chú, thấp giọng mà nói, chậm rãi nâng tay lên, chần chờ rồi ngón tay cái của hắn nhẹ nhàng dán lên khuôn mặt nàng, lau đi một giọt nước mắt nơi đó.

Mạnh Lan Đình ngoognghĩa mà nhìn hắn.

Một trận gió thổi tới, nàng cầm lòng không đậu rùng mình một cái. Phùng Khác Chi phảng phất như vừa tỉnh mộng, vội thu hồi tay, kéo nàng đang lạnh run mà bước vào cửa, đến một căn phòng.

Trong phòng, dưới gầm giường có lão bản nương béo tốt của cửa hàng đang trốn, đột nhiên thấy một nam nhân trẻ tuổi ướt dầm dề đứng trước mặt mình thì đột nhiên thét chói tai.

“Lấy quần áo ra! Nhanh!” Phùng Khác Chi quát một tiếng.

Lão bản nương vẫn kêu.

Phùng Khác Chi lấy súng mang trên người ra, họng súng tối om nhắm

ngay người kia, “Lấy quần áo cho nữ đến đây!”

Lão bản nương đại kinh thắt sắc, đột nhiên lại ngậm miệng, nhìn Mạnh Lan Đình cũng đang ướt đầm dề đi theo phía sau, ánh mắt bất an nhìn họ thì nhanh chóng bò lên từ trên mặt đất.

“Thái thái cứ từ từ! Cô bảo hắn đừng nổ súng, tôi lập tức lấy quần áo cho cô!” Lão bản nương vội vàng mở tủ quần áo, lung tung ôm quần áo ra, để ở trên giường.

“Mau thay!” Phùng Khác Chi dặn dò Mạnh Lan Đình một tiếng, còn mình lui ra ngoài, dựa vào cửa chờ.

“..... Tiểu thư, cô nhìn có vẻ lịch sự văn nhã, hắn..... Là nam nhân nhà cô hả?” Lão bản nương vẫn còn sợ hãi, liếc mắt ra cửa, thấp giọng hỏi một tiếng.

Mạnh Lan Đình hướng lão bản nương nói lời xin lỗi, để bà đừng sợ, rồi đổi quần áo ướt trên người thành một thân áo bông màu lam. Áo bông hơi lớn chút, không quá vừa người nhưng có vẻ là của con gái lão bản nương, vẫn có thể mặc, lại thay đôi giày vải xong thì nàng xoa xoa tóc đi ra ngoài.

Phùng Khác Chi nhìn nàng một cái, cầm tay nàng đi ra ngoài, đến dưới mái hiên.

“Anh không đổi sao?” Mạnh Lan Đình thấp giọng hỏi hắn.

“Anh không lạnh.” Hắn quay đầu, ngắm nhìn hướng cảng, ngưng thần một lát. Chỗ kia vốn đã dừng tiếng pháo, nay lại bắt đầu dày đặc lên. Tiếng động cơ máy bay cũng vang không ngừng.

Hắn nhíu chặt mày, quay mặt lại, “Nếu không đi nhanh, cảng sẽ bị hạm đội của Nhật Bản phong tỏa mất. Người Anh sẽ không dễ đầu hàng, nhưng

chỉ có chút người thế kia thì căn bản không phải đối thủ của Nhật Bản. Cửu Long hắn là rất nhanh sê từ bỏ, người của chúng ta cũng đang ở Hongkong, hiện tại bến đò lại không thông.....”

Hắn trầm ngâm, rồi nói tiếp: “Vốn dĩ có thể tìm đài phát tin, thử cùng bọn họ liên lạc nhưng bình thường sóng ngắn chỉ sợ sê bị giám sát, ngược lại càng thêm nguy hiểm. Phương võ quan lại.....”

Hắn ngừng chút, “Chỉ mong hắn có thể bình an không có việc gì.....”

Một màn bị đắm thuyền kia đến giờ này nàng nhớ lại vẫn thấy sợ hãi. Mạnh Lan Đình nhớ tới Phương võ quan một đường vẫn chiểu cõi mình, thậm chí ngay cả Chung tiểu thư thì trong lòng có chút khổ sở.

“Anh ta có cho em mật mã, chính là sợ vạn nhất bọn em bị tách ra, em không liên hệ được với mọi người. Vở vẫn còn ở nơi này, nếu có thể phát tin thì em sê giúp anh cùng bọn họ liên hệ.” Mạnh Lan Đình lấy ra cuốn vở ướt dầm dề vẫn mang theo bên người.

Thần sắc của Phùng Khác Chi hơi hơi buông lỏng, lập tức gật đầu: “Nếu vậy thì tốt, anh liền đi tìm chỗ truyền tin!”

.....

Chỗ pháo đài Cửu Long truyền đến tiếng pháo ù ù, bâì trời thỉnh thoảng có máy bay ném bom bay qua, nhắm vào các mục tiêu trên mặt đất, thả từng đợt bom xuống. Tiếng nổ mạnh vang lên hết đợt này đến đợt khác, chỗ nhà máy điện đã bốc cháy, không trung cuốn cuộn khói đặc, rất nhiều chỗ lăn lượt bị cắt điện.

Trên đường phố nơi nơi đều là dân chúng như ruồi nhặng không đầu chạy trốn khắp nơi, cũng có người tránh ở trong nhà, đóng chặt cửa, kinh hồn táng đảm mà rúc trong góc, cầu mong bom không rơi trên đầu nhà mình.

Đường phố sáng sớm còn rộn ràng nhốn nháo, hiện tại đã hoàn toàn thay đổi, Phùng Khác Chi mang theo Mạnh Lan Đình, xuyên qua đường phố, cùng đám người đi ngược chiều đến cục bưu chính, muốn xem ở đó có máy phát tin còn dùng được không. Một trận máy bay ném bom lướt qua, ánh lửa lại tràn lên, một mảnh phế tích hoang tàn mọc lên.

Bởi vì đã đến gần trung tâm cuộc chiến nên cơ hồ không thấy bóng người nào. Bên một tòa công sự ở đối diện bờ sông đột nhiên xuất hiện một toán lính công binh của Nhật Bản, đang xếp thành hàng đi về phía này.

Phùng Khác Chi dừng bước chân, túm lấy Mạnh Lan Đình, nhanh chóng trốn vào sau một cuộn mành trước cửa nhà người thợ đan tre nữa, sau đó hướng nàng ra dấu im lặng.

Không gian giữa cuộn mành và góc tường rất hẹp, Mạnh Lan Đình dựa lưng vào góc tường, cùng hắn mặt đối mặt mà nhìn nhau, hai người cơ hồ ngực bụng dán vào. Mặc dù trên người mặc áo bông, nhưng Mạnh Lan Đình vẫn có thể tinh tường nhận ra nhiệt độ ấm nóng của hắn.

Một cảm giác cũ quen thuộc lại đột nhiên bị

đánh thức. Nàng hít vào hơi thở tràn đầy mùi vị của hắn. Trong nháy mắt, nàng cơ hồ cảm thấy choáng váng, bên tai nghe được tiếng bước chân càng ngày càng gần, đầu óc cũng thanh tịnh lại. Nàng định thần, ngừng thở, dán vào góc tường, không nhúc nhích.

Tiếng bước chân rốt cuộc đi xa.

Mạnh Lan Đình chậm rãi thở ra một hơi, đang muốn đứng thẳng thân mình thì bỗng nhiên bên tai nóng lên. Hắn cúi đầu, môi bám vào tai nàng, thấp giọng nói: “Súng của anh đã rơi xuống nước, nếu cố dùng sơ sẽ gây tai nạn, có tên lính Nhật tụt lại phía sau, anh sẽ đi lấy súng của hắn. Em không được động, càng không cẩn thận.” Hắn giơ tay, đem nàng nhẹ nhàng quay

người, rồi bắn thân đi ra ngoài.

Mạnh Lan Đinh vừa khẩn trương lại tò mò, nhin không được quay mặt, nhìn qua một khe hở trên tường ra ngoài. Một công binh Nhật Bản dừng ở bên đường, đưa lưng về phía này, đang hướng ngạch cửa một ngôi nhà mà đi tiểu. Xong việc, hăn kép quần, xoay người rồi lại đột nhiên nhin thấy phía sau đứng một người, hai mắt chăm chú nhìn mình. Hăn chấn động, theo bản nǎng quay đầu, nhin về phía đồng bọn còn chưa đi xa, vừa rút súng vừa há mồm muốn hét lên nhưng Phùng Khác Chi đã tiến lên một bước, ay đột nhiên vặn cỗ tên kia, rắng rắc một tiếng, đối phương đã mềm đầu, ngã xuống một bên.

Trong tay Phùng Khác Chi lúc này có thêm một thanh chủy thủ, đi đến cắt cỗ tên kia, máu phun ra mà tên kia cũng hoàn toàn tắt thở.

Phùng Khác Chi đem người nhanh chóng kéo tới bên cạnh, lấy súng, kiểm tra đạn, sau đó đem thi thể đá xuống mương, cất súng và chủy thủ rồi bước nhanh về phía Mạnh Lan Đinh.

Nàng nhin thấy cảnh này thì tim nhảy lên, thấy hăn đã trở lại thì vội vàng đứng thảng người.

Phùng Khác Chi bắt được tay nàng, kéo đi, lại tiếp tục đi đến phương hướng cục bưu chính. Rốt cuộc tới nơi đó, quả không ngoài sở liệu, cục đã sớm bị oanh tạc đến hoàn toàn biến đổi, nơi nơi đều là tàn tích đổ nát.

Nhưng nếu đã tới rồi mà không vào xem thì thật không cam lòng.

Cửa lớn đã sập hoàn toàn, đường vào cũng bị phá nát. Phùng Khác Chi đá văng cửa sổ, móc ra một cái động có thể cho người ra vào, sau đó ôm Mạnh Lan Đinh đi vào, còn mình cũng đi theo sau.

Cây cột trong đại sảnh sập, trần nhà rơi xuống, sàn gác cũng thế, phía dưới đống đổ nát có vài đôi chân lộ ra, không hề nhúc nhích, hăn đã chết.

Phùng Khác Chi đem Mạnh Lan Đình bảo vệ bên người, để phòng vách trần lại sụp xuống. hắn mang nàng vòng qua những người chết, xem xét vị trí cuối cùng trong góc tường tìm thấy một cái máy phát tin rơi trên đất.

Phát tin viên còn chưa có chết, trên người bị đè nặng một khối đá. Hắn ngã trên mặt đất, nghe thấy tiếng người thì rên rỉ cầu cứu. Phùng Khác Chi đem phiến đá dời đi, cởi xuống cà vạt của đối phương giúp hắn buộc lại chỗ đùi đang không ngừng chảy máu.

Mạnh Lan Đình cẩn thận mà cầm máy phát tin, dọn dẹp, thổi sạch bùn đất phía trên, kiểm tra thì thấy nó có chút bị vỡ, mở ra, lại thấy đèn vẫn sáng. Nàng lập tức mang tai nghe, dùng mảnh đệm chỉ thị của Phùng Khác Chi phát cho đối phương. Nhưng rất nhanh liền phát hiện máy này vẫn hỏng, công suất không đủ.

Công suất nhỏ thế này đừng nói cách hơn 10 km ở ngoài Hongkong mà ngay cả người ở cách mấy km cũng sợ là không nhận được.

Mạnh Lan Đình thử rất nhiều lần nhưng vẫn không thể gửi ra ngoài, đành phải tắt đi, nói với Phùng Khác Chi: “Em sợ là bị chấn động nên máy hỏng rồi. Trước em có học qua sửa chữa đơn giản, gần đây hắn là có công cụ, để em mở ra xem.”

Phùng Khác Chi hỏi phát tin viên, lại tìm kiếm trong đống phế tích, cuối cùng trong một ngăn tủ rơi xuống đất tìm thấy thùng dụng cụ. Mạnh Lan Đình mở ra máy phát tin, phát hiện cuộn dây quả nhiên nứt ra.

Thật vất vả mới tìm được một cái máy phát này nhưng giờ lại không thể gửi tin. Không phát được tin tức, bọn họ sẽ bị nhốt ở Cửu Long tràn ngập nguy cơ này, cũng sẽ không liên hệ được với người tiếp ứng trên đảo.

Ở lâu một ngày thì càng nhiều nguy hiểm. Trong lòng Mạnh Lan Đình uể

oải nghĩ.

“Đừng nóng vội. Nếu thật sự không được thì anh tìm chỗ để em ở tạm trước, sau đó tìm người Anh hỏi máy phát tin, bọn họ nhất định có.” Phùng Khác Chi lập tức an ủi nàng.

Nghe pháo đài nơi xa truyền đến tiếng pháo ù ù, Mạnh Lan Đình nhíu mày, bỗng nhiên nhớ tới một thứ, nhìn quanh bốn phía, tầm mắt rơi xuống cái đòn vẫn còn đang treo ở trên tường không rơi xuống. Nàng giật mình, vội kêu hắn đem nó đến.

“Hắn là có thể thay thế. Để em thử xem.” Nàng lấy ra mạch điện của cái đài, hủy cuộn dây, đổi thành máy phát tin đơn giản. Bận rộn một phen, lại lẩn lazel gần một buối chiều, rốt cuộc nàng cũng thuận lợi đem thông tin phát ra.

Chờ đợi một lát, đèn màu xanh đột nhiên lập lòe. Mạnh Lan Đình vội vàng tiếp nhận, viết xuống, rất nhanh đã dịch ra.

Người của hắn nói đã nhận được chỉ thị của hắn, đêm nay 11 giờ, dựa theo kế hoạch dự phòng phía trước, đến bến tàu vứt đi ở Cửu Long kỳ châu mà đón tàu.

Mạnh Lan Đình thật dài mà thở một hơi, đem nội dung đưa cho hắn.

Phùng Khác Chi nhìn thoáng qua, ngẩng đầu, nhìn chăm chú vào nàng đang mỉm cười nhìn mình, chậm rãi gật đầu, lại hướng nàng duỗi tay, gắt gao nắm lấy tay nàng, thấp giọng mà nói: “Nơi này cách bến tàu không gần, chúng ta lập tức phải xuất phát.”

HẢI THƯỢNG HOA ĐÌNH

Bồng Lai Khách
www.dtv-ebook.com

Chương 89

Phùng Khác Chi ở cục bưu chính tìm đèn pin, chuẩn bị cho buổi tối, sau đó mang theo Mạnh Lan Đình rời đi, bỗng phía sau truyền đến tiếng động.

“..... Cầu xin các ngươi..... Cứu cứu tôi..... Nhà tôi còn có lão bà và hài tử.....”

Mạnh Lan Đình quay đầu.

Người phát tín viên kia hơi thở thoi thóp, đang hướng bọn họ duỗi tay cầu cứu.

Nàng không khỏi rầu rĩ.

Nhưng tình huống thế này, nàng có thể làm gì chứ?

Phùng Khác Chi quay đầu lại nhìn một cái rồi đi trở về, nâng người kia lên, mang theo ra ngoài, đặt ở một phiến đá bên đống phế tích.

“Nếu thấy có người đi qua thì anh hãy kêu cứu. Phải nhờ vận khí của anh thôi.” Hắn nói xong, mang theo Mạnh Lan Đình rời khỏi nơi đó, hướng phía đông của Cửu Long mà đi.

Sân bay Khải Đức đã bị phá hỏng hoàn toàn, máy bay ném bom đi rồi, hiện đang tập trung ở phía tây Cửu Long, hơn nữa hướng đường đi thông với Kỳ Châu cũng không phồn hoa nên an toàn hơn chút. Lúc lên đường, Mạnh Lan Đình thấy rất nhiều người bỏ chạy theo hướng của bọn họ, mỗi người

đều mang lo sợ, bước chân vội vàng.

Lúc chạng vạng, hai người đi tới vùng phía tây. Chỗ này vốn dân cư thưa thớt, hai bên đường chỉ có một ít làng chài linh tinh, nhưng hiện tại trên đường còn có cả dân chúng chạy nạn, còn có cả binh lính người Anh chiến bại chạy đến, mỗi người đều vô cùng chật vật.

Phùng Khác Chi ngừng lại, tìm một khối đá sạch sẽ để Mạnh Lan Đình ngồi lên trên, rồi đưa cho nàng chút đồ ăn hắn tìm được, lại giúp nàng vặn nắp cái bình nước, để nàng nghỉ ngơi bổ sung thể lực, còn bản thân nhìn phía trước.

Mạnh Lan Đình uống một ngụm, sau đó buông bình nước, nhẹ nhàng kéo kéo ống tay áo hắn.

Phùng Khác Chi quay đầu lại.

“Anh cũng đói bụng rồi. Anh cũng ăn đi.” Nàng đem bánh bao bẻ ra, phân cho hắn một nửa.

“Anh không đói bụng.”

“Anh có đói bụng.” Nàng mỉm cười nhìn hắn.

Phùng Khác Chi rốt cuộc tiếp nhận đồ ăn nàng đưa tới trước mặt, cắn một ngụm. Mạnh Lan Đình lại đem bình nước đưa cho hắn.

Phùng Khác Chi uống mấy ngụm nước, chỉ vào phía trước nói: “Địa điểm liền ở dưới chân ngọn núi kia, bờ biển có một ngọn hải đăng bỏ đi, bọn họ sẽ ở dưới ngọn hải đăng đó chờ chúng ta. Trước tiên chúng ta ngồi thuyền ba lá ra biển, sau đó mới lên thuyền lớn rời đi.”

“Từ đây qua đó đại khái còn mất hai ba tiếng đồng hồ. Hiện tại cách thời

gian ước định còn sớm, không vội, em cứ nghỉ ngơi cho tốt.”

Mạnh Lan Đình nhìn theo hướng hắn chỉ, gật gật đầu.

Hắn nhìn nàng một cái, ngồi xổm xuống dưới, giúp nàng cuốn lên ống quần bông dài đến đất của nàng, an ủi nói: “Em đừng sợ. Lên thuyền liền an toàn, rất nhanh là có thể tới Trùng Khánh.”

“Em không sợ.” Mạnh Lan Đình lắc đầu. Nàng thật sự không có chút sợ hãi nào hết. Từ khi nhìn thấy hắn xuất hiện trước mặt mình, đem nàng từ trong nước cứu ra thì mọi lo lắng cùng sợ hãi đều không cánh mà bay.

Phùng Khác Chi nhìn nàng một cái, nở nụ cười. Đây là lần đầu tiên từ khi hai người gặp nhau hắn mới cười, mặt mày giãn ra, ánh mắt ôn nhu.

Tâm mắt Mạnh Lan Đình rơi xuống khuôn mặt anh tuấn này, cả người đờ ra.

“Làm sao vậy?” Phùng Khác Chi thu lại nụ cười, giơ tay, sờ sờ mặt mình.

“Không có gì.....” Mạnh Lan Đình âm thầm đỏ mặt, vội vàng lắc đầu, quay mặt đi, duỗi tay lấy bình nước.

Đột nhiên, đúng lúc này, hướng Tây Bắc lại truyền đến một trận tiếng ong ong. Tiếng động này nàng đã nghe suốt một ngày, nên vô cùng quen thuộc.

Nàng quay đầu. Xa xa trên bầu trời có vài bóng dáng như những con ruồi đen, đang bay đến chỗ này.

“Người Nhật đang đưa máy bay tới! Đi mau!” Phùng Khác Chi nhanh chóng đứng lên.

Co hai chiếc máy bay đến, rất nhanh đã bay qua đỉnh đầu, bay cực thấp, lại có cả tiếng súng máy bắn phá, mặt đất giống như rơi xuống cơn mưa đạn,

bụi đất tung tóe.

Xung quanh đó đều là đất bằng, trừ bỏ ít cây cối cùi cõi xa hơn trăm mét có một ống khói to của lò thủy tinh cũ thì cơ hồ không có vật gì để che chắn hết.

Mọi người bất lực mà tuyệt vọng thét chói tai, chạy tứ tán, muôn trốn thoát làn đạn đang bay trên đầu, nhưng không làm sao tránh được. Máy bay xoay quanh ở tầng trời thấp, không ngừng mà bắn phá, rất nhiều người gục trong vũng máu.

Phùng Khác Chi kéo Mạnh Lan Đình tới phía lò nấu thủy tinh mà chạy, lúc gần đến thì lại nghe thấy phía sau vang lên những tiếng kêu thảm thiết, tiếng đạn bắn xuống cũng mau như hạt mưa đuổi theo bọn họ.

Hắn túm Mạnh Lan Đình, chạy nhanh một cái, khom lưng ra sút vọt vào bên trong, hai người lập tức ngã vào trong hố. Cái hố này chỉ sâu đủ cho một người, một bên là một ít gạch nung bở đi, bên trong ánh sáng tối tăm.

Mạnh Lan Đình bị hắn gắt gao mà ôm lấy. Lúc ngã xuống hố, cánh tay hắn bảo vệ đầu nàng, theo quán tính mà hai người lăn vài cái rồi mới dừng giữa hố.

Một chuỗi tiếng đạn nhanh chóng đuổi theo phía sau bọn họ, bắn chết mấy lính Anh chưa kịp nhảy xuống, sau đó lại gào rú mà bay qua đỉnh đầu. Máy bay sau đó cũng rời đi.

Mạnh Lan Đình vẫn bị Phùng Khác Chi đè ở dưới thân, gắt gao mà bảo hộ trong ngực. Hai người nằm ở đáy hố, vẫn không nhúc nhích, thăng đến khi tiếng máy bay đi xa dần hắn mới chậm rãi buông lỏng nàng.

“Em có sao không?” Hắn đỡ nàng ngồi dậy.

Mạnh Lan Đình rốt cuộc thở ra một hơi, vừa kinh hoàng vừa thấy may

mǎn mà lắc lắc đầu, “Em không sao……” Nàng còn chưa dứt lời thì trên đỉnh đầu lại lần nữa vang lên tiếng ong ong. Lần này không phải súng máy bắn phá.

Vài tiếng nổ mãnh liệt vang lên, mặt đất bên dưới cũng nổi lên chấn động, bên trên đầu đất đá rào rào rơi xuống.

“Oanh ——”.

Tiếng động đinh tai nhức óc này khiến Mạnh Lan Đình hoảng sợ mà nhìn đến cửa lò đột nhiên sụp xuống. Những cụ đá lớn nhỏ không đồng nhất ở trên tường của lò cùng một lượng lớn bùn đất giống như thủy triều ào đến cái hố, che trời lấp đất mà bủa vây hai người.

Nàng được Phùng Khác Chi ôm ngã xuống đất, lăn qua chỗ đống gạch nung. Lúc mọi chấn động dừng lại thì nàng mới chậm rãi mở to mắt. Trước mắt là một mảnh hắc ám, hoàn toàn không có ánh sáng.

Lò nấu thủy tinh bị đánh sập rồi. Nàng cùng Phùng Khác Chi đã bị chôn sâu trong cái lò này. May mà Phùng Khác Chi phản ứng nhanh, lăn đến chỗ này, tường đá đỗ xuống gấp phải đống gạch nung thì chừa ra được một mảnh không gian.

“Khác Chi!” Mạnh Lan Đình biết mình không sao, nhưng lại thấy Phùng Khác Chi đè trên người mình vẫn không nhúc nhích, cũng không biết hắn thế nào, nên mới cuống quít kêu tên hắn. Phùng Khác Chi chậm rãi ngẩng đầu, chờ trận choáng váng kia đi qua, theo bản năng sờ sờ thân thể của nàng.

“Anh đây, Em có bị thương không?”

“Em không sao. Còn anh?”

“Anh cũng không có việc gì. Đừng lo lắng.”

Bên ngoài vẫn vang lên tiếng nổ mạnh, lò thủy tinh sụp xuống rồi nhưng vẫn không ngừng có đất đá rơi xuống. Trong bóng tối, hai người ôm nay, không nhúc nhích.

Ước chừng mười phút sau, phi cơ rốt cuộc đã đi xa, bên tai hoàn toàn an tĩnh lại. Phùng Khác Chi lúc này chậm rãi buông lỏng Mạnh Lan Đình, ngồi dậy, lấy ra đèn pin giặt ở thắt lưng, mở ra.

Một mảnh đèn nhánh trước mặt rốt cuộc có ánh sáng. Hắn nói nàng không cần lộn xộn, còn mình thì ngồi dậy, dùng đèn pin chiếu sáng xung quanh.

Lò nấu thủy tinh hắn là đã sụp hết rồi, những chỗ còn lại thì cao không đến chiều cao của một người, bị những hòn đá lớn nhỏ và bùn đất bao lại, nhìn hoàn toàn giống như một không gian bị bịt kín.

Nếu không nhanh chóng đi ra ngoài thì dưỡng khí sơ là không chống đỡ được bao lâu.

Mạnh Lan Đình rất nhanh cũng đã nghĩ đến chuyện này, cố áp thấp thỏm trong lòng mà nhìn về phía hắn.

Phùng Khác Chi rút ra chủy thủ để trong tất ở cẳng chân, một đao đâm vào đống phế tích, quay đầu nói: “Anh rất nhanh sẽ đào ra một thông đạo, chúng ra sẽ có thể đi ra ngoài.”

Hắn để Mạnh Lan Đình nằm xuống, tận lực bình tĩnh khí, để cố gắng giảm bớt lượng khí tiêu hao, còn chính mình bắt đầu đào đất.

Hắn lựa chọn một khối đất đá đang đổ nghiêng, để có thể rút ngắn khoảng cách lại nhanh chóng khơi thông đường hầm, cũng giảm bớt nguy cơ hầm sập lần thứ hai.

Chủy thủ không ngừng đào, một tấc một tấc mà đi tới, bùn đất đào được

đội bên chân hắn. Ước chừng nửa giờ sau, Mạnh Lan ĐÌnh bắt đầu cảm thấy hô hấp dần dần trầm trọng. Nàng biết, Phùng Khác Chi thở còn khó khăn hơn mình.

Nàng đã có thể nghe được tiếng hắt thở dốc, từng chút một, vô cùng trầm trọng, thanh thanh rõ ràng lọt vào tai.

Nàng chiểu theo lời dặn của hắn, vẫn nghiêng người nằm, cuộn tròn dựa vào vách tường, trong tay cầm đèn pin chiếu cho hắn, lại nhìn bóng dáng nam nhân đang bận rộn phía trước, trong lòng tự nói với mình phải bình tĩnh, vì thắn mà để dành chút dưỡng khí, giúp hắn nhanh chóng đả thông đường hầm.

Mồ hôi rơi xuống từng giọt, lồng ngực hắn cũng đang cảm thấy một loại áp lực đau đớn xưa nay chưa từng có. Cơ bắp trên tay hắn có lực mạnh mẽ, từng đem đầu địch nhân bẻ gãy. Nhưng hiện tại, khi không khí loãng dần thì mỗi động tác đơn giản cũng bắt đầu trở nên gian nan.

Hắn biết nàng hiện tại nhất định cũng giống mình, chặng qua nàng không nói thôi.

Cái động đã đào được khá sâu, hắn đoán chắc nơi này đã không còn xa mặt đất. Hắn phẫn chấn tinh thần, tiếp tục đào đất, dọn bớt đá cục rơi bên trên.

“Đinh” một tiếng, chày thủ bỗng nhiên đụng phải một tảng đá cứng rắn không ngờ ở phía trước, gãy làm hai đoạn.

Phùng Khác Chi bỏ con dao trong tay, thử đẩy đẩy, cảm thấy cục đá có chút lỏng ra. Hắn đột nhiên dùng lực. Một tiếng động nặng nề vang lên, cục đá đè ở phía trên rốt cuộc lăn xuống.

Trên đầu hắn thình lình lộ ra một cái cửa động. Một chút ánh sáng tối tăm tiến vào, cùng với không khí lạnh băng mới mẻ bên ngoài đều vọt vào.

Rốt cuộc đả thông!

Phùng Khác Chi nhắm mắt, thật sâu mà hít một ngụm không khí, sau đó quay đầu nhìn Mạnh Lan Đình, hướng nàng nhếch miệng cười.

Mạnh Lan Đình hét lên một tiếng, vứt cái đèn pin sang một bên, từ trên mặt đất bò lên, bỗ nhào vào trong lòng ngực hắn.

“Chúng ta sẽ không chết! Chúng ta có thể đi ra ngoài!” Nàng vừa khóc vừa cười.

Phùng Khác Chi dùng sức mà ôm nàng một chút, môi ghé bên tai nàng, thấp giọng nói: “Đừng lộn xộn. Nơi này không vững chắc. Em chờ một lát, anh mở rộng cái động để em ra ngoài trước.”

Mạnh Lan Đình bị nhắc nhở thì không dám động mà đứng ở nơi đó.

Hắn khom lưng nhặt lên cây chủy thủ đã gãy, cẩn thận mà đào đống đất đá bốn phía, chờ cho cái lỗ đủ lớn để một người đi ra ngoài. Sau đó hắn ngồi xổm xuống, để Mạnh Lan Đình dẫm lên vai mình, đứng lên, đem nàng đẩy ra ngoài.

Trời đã tối rồi, bốn phía tối tăm một mảnh, trên mặt đất trừ bỏ những thi thể thì không có nửa bóng người sống.

Mạnh Lan Đình bò ra thì lập tức ghé vào trên cửa động, duỗi tay xuống muốn kéo hắn lên: “Anh mau lên đây.....”

Đúng lúc này, nàng bỗng nhiên cảm thấy đất đá dưới thân bỗng như rơi xuống.

Nàng sững sốt một chút, còn không kịp phản ứng lại thì mới cảm thấy cái tay kia đang buông tay mình, cũng đẩy nàng ra khiến nàng ngã mạnh về phía

sau, lăn xuống.

“Bang” một tiếng, cơ hồ là cùng thời khắc đó, có thứ gì bị ném ra, rơi bên người nàng.

“Lan Đình! Đừng quan tâm đến anh! Tự em đi trước rồi cùng bọn họ hội họp đi ____”

Một loạt tiếng rơi nặng nề, cùng tiếng đất đá cọ xát vào nhau đáng sợ vang lên, tiếng nói chuyện của Phùng Khác Chi cũng đột nhiên im bặt.

Mạnh Lan Đình hồi thần, vội kêu “Khác Chi”, rồi từ trên mặt đất nhanh chóng bò dậy, không màng tất cả mà chạy về đó, nhưng lại thấy cái cửa động mình vừa bò ra đã hoàn toàn biến mất, chỉ còn cục đá đã bị dời đi vừa nãy đang rơi bên trên.

“Khác Chi!”

“Phùng Khác Chi!”

“Anh có nghe thấy em gọi không? Anh đáp lại một tiếng đi!” Mạnh Lan Đình quỳ gối một bên, vừa moi đất đá vừa lớn tiếng kêu. Nhưng phía dưới im ắng, không có bất kỳ tiếng vọng nào.

Nàng không ngừng kêu tên hắn nhưng vô luận thế nào thì bên dưới cũng không có âm thanh nào vang lên. Khớp hàm nàng bắt đầu lạnh run, nước mắt mãnh liệt mà chảy ra. Mạnh Lan Đình không thể tin được việc phát sinh trước mắt.

Nhưng mọi thứ đều là sự thật. Phùng Khác Chi đưa nàng ra ngoài như mình lại bị đồng phế tích của cái lò cũ vùi lấp bên dưới.

Nàng dọn cục đá, dùng tay đào bùn đất nén ngón tay rất nhanh đã bị cưa

rách nhưng nàng lại không chút cảm giác, tiếp tục đào, tiếp tục đòn, thẳng đến khi ý thức được cho dù nàng dùng lực thế nào, hay dùng đòn bẩy thì cũng không có khả năng đòn xong đống đất đá chồng chất này. Nàng gần như hỏng mất, quỳ trên mặt đất, khóc rống một lát, đột nhiên nhớ tới vừa rồi hắn có ném ra một thứ, vì thế nàng vội vàng lau nước mắt, bò lên, tìm được nó.

Súng.

Nháy mắt nàng liền hiểu rõ/ Hắn nhất định là đã sớm dự kiến được đống phế tích sẽ đổ, hắn sẽ không kịp ra, nên mới nhân cơ hội ném súng ra để nàng có cái phòng thân, để nàng đi trước hội họp với người của hắn.

Nước mắt lại lần nữa rơi xuống mãnh liệt.

Nàng sao có thể cứ như vậy ném lại hắn để thoát đi một mình chứ? Mặc dù nàng có chạy đến đó lúc 11 giờ, tìm được ngọn hải đăng, thuận lợi hội họp rồi dẫn bọn hắn đi cứu người thì ít nhất cũng mất năm sáu canh giờ.

Mặc dù hiện tại không có việc gì nhưng tới lúc đó, chỉ sợ hắn cũng sớm đã hít thở không thông rồi.

Nước mắt không chịu khống chế mà lăn xuống, Mạnh Lan Đình mệnh lệnh cho chính mình phải bình tĩnh lại, cầm lấy súng, quay đầu chạy đến trên đường.

Trên đường còn năm tú tung ngang dọc những người bất hạnh chết vào ban ngày, gió đêm thổi qua, bên tai phảng phất truyền đến tiếng ô ô vô cùng khiếp người. Mạnh Lan Đình lại không có chút cảm giác nào, chỉ không ngừng tìm kiếm.

Ban ngày có nhiều người như vậy, nàng tin rằng quanh đây nhất định còn người ở lại. Nàng cần người sống, người có thể giúp nàng. Nếu thật sự không gặp được thì nàng sẽ quay đầu, chạy tới làng chài buổi sáng đi qua mà tìm

người.

Nàng chạy được ước chừng một dặm thì thấy đằng trước, ở ven đường có một ngọn đèn dầu đang sáng, hai người đàn ông đang lấy đồng hồ và đồ đạc có giá trị trên người những người đã chết, còn lột cả quần áo của bọn họ.

Mạnh Lan Đinh cũng không biết mình lấy dũng khí lớn như thế ở đâu ra. Hoặc là nói, giờ khắc này, trên đời này, đã không có thứ gì có thể áp được quyết tâm của nàng phải đem được Phùng Khác Chi từ cái hố kia lên.

Mặc kệ hắn đã chết hay vẫn còn sống thì nàng cũng không thể bỏ hắn lại mà chạy một mình được.

Hai người kia phát hiện ra nàng thì ban đầu có chút sợ nhưng lúc thấy rõ là một cô gái trẻ xinh đẹp thì lại lộ ra nụ cười bất hảo, dừng việc trong tay, cầm lấy côn sắt mang theo người, trong miệng buông lời thô tục, cười hì hì hướng Mạnh Lan Đinh đi tới.

Mạnh Lan Đinh gắt gao mà nắm khâu súng trong tay, “Phanh” một tiếng, hướng một cục đá bên chân hai người kia bắn một phát.

Viên đạn bắn lên tảng đá, bắn ra những tia lửa, tiếng súng bén nhọn khiến mấy con chim ăn đêm bị kinh hoảng. Hai tên kia lập tức dừng bước, liếc mắt nhìn nhau, chậm rãi lui về phía sau, xoay người muốn chạy thì Mạnh Lan Đinh lại hướng bên chân bọn họ bắn một phát nữa.

Sau một lát, hai người bị họng súng phía sau bức bách, rất nhanh đã trở lại đống phế tích kia vừa đào vừa moi. Lúc nâng được tảng đá lớn cuối cùng đè lên thì Mạnh Lan Đinh nhìn thấy ánh đèn pin chiếu từ phía dưới lên.

.....

Phùng Khác Chi còn sống. Chỉ là lúc trước đống đất đá rơi xuống lần thứ

hai, hắn bị một cục đá đập vào đầu khiến hôn mê bất tỉnh.

Hắn mới tỉnh lại, giờ này đang nhắm mắt, lảng lặng dựa ngồi bên đống gạch nung, đèn pin rơi xuống đất.

Nghe thấy Mạnh Lan Đình ở phía trên nôn nóng mà kêu tên mình, hắn mở to mắt, muốn đáp lại lời nàng nhưng lại suy yếu đến không nói ra lời. Vì thế hắn cầm đèn pin hướng lên trên ra hiệu, sau đó đỡ tường, tự mình chậm rãi đứng lên.

Hai tên kia đã trộm chuồn mít.

Bầu trời đêm lấp lánh vô số những ngôi sao.

Phùng Khác Chi đứng ở bên cạnh đống phế tích, ngóng nhìn cô gái đang rơi lệ đứng đối diện, sau đó hướng nàng vươn tay.

“Khác Chi!” Mạnh Lan Đình nghẹn ngào kêu một tiếng sau đó nhào vào trong ngực hắn.

Phùng Khác Chi đứng thẳng không xong, lập tức bị nàng đẩy ngã trên đất. Nàng không quan tâm, giống như một đứa nhỏ bị kinh hoảng cực độ và ghé vào trong ngực hắn, gắt gao túm lấy áo hắn, không ngừng khóc.

Phùng Khác Chi ngửa mặt nằm trên mặt đất, gắt gao mà ôm nàng, ở bên tai nàng không ngừng an ủi. Thẳng đến khi nàng dần dần nín khóc, chỉ hơi khụt khịt thì hắn mới thấp giọng nói: “Lan Đình, vì sao em không nghe lời anh? Anh bảo em đi trước gấp bọn họ, người ở Trùng Khánh còn đang chờ em qua đó đấy.”

Hắn dừng một chút, “Em biết vừa rồi có bao nhiêu nguy hiểm không? Vạn nhất em xảy ra chuyện thì phải làm sao bây giờ?”

Mạnh Lan Đinh ngược khuôn mặt ướt nước mắt lên, nhìn nam nhân bị chính mình đè ở dưới thân, nhẹ nhàng mà nói: “Phùng Khác Chi, không có em thì bọn họ có thể điều một người khác từ Mỹ đến. Nhưng nếu anh xảy ra chuyện gì thì em sẽ mất anh mãi mãi.”

Phùng Khác Chi trầm mặc, bàn tay chạm rãi thay nàng lau đi nước mắt trên mặt, sau đó đột nhiên xoay người, đem nàng đè dưới thân, cúi đầu, hôn lên môi nàng.

Mạnh Lan Đinh nhắm mắt lại, vừa rơi lệ vừa thừa nhận nụ hôn kịch liệt của hắn. Lúc nàng bị hôn đến quên cả khóc, sắp thở không nổi thì hắn rốt cuộc cũng buông nàng ra, thở hở hở, đem mặt mình chôn bên cổ nàng, thấp thấp nói: “Lan Đinh, tóc em lại dài ra rồi, nhưng đến bây giờ anh vẫn nợ em một lời xin lỗi, vì tất cả những việc vô sỉ anh đã làm trước đây.”

Hắn ngẩng đầu, “Em có biết vì sao anh không nói xin lỗi em trên thư không?”

Mạnh Lan Đinh khụt khịt một chút, lắc đầu: “Vì sao?”

“Bởi vì em còn chưa về.” Hắn chăm chú nhìn nàng, “Anh nghe các tỷ tỷ nói, lúc anh mới sinh ra, trong nhà có mời thầy đến đoán mệnh nói anh không cần cầu phúc, phúc sẽ tự đến. Điều này đúng là vô nghĩa. Nhưng nói thật, mấy năm nay, anh lại hy vọng điều này là thật. Mà ngẫm lại thì cũng đúng. Nếu không, cha anh làm sao lại giúp anh đính hôn với em từ nhỏ. Anh là tên hồn đản mà em vẫn đến tìm anh. Đây không phải phúc tự đến sao? Nhưng mấy năm nay, anh đã thấy quá nhiều chết chóc. Người hôm qua còn sống, đảo mắt liền không có. Anh không sợ chết, nhưng anh thật sự không muốn chết. Anh luôn cảm thấy mình còn thiếu em một lời xin lỗi. Chỉ cần chưa nói với em thì ông trời nhất định sẽ để anh sống, chờ đến khi em trở về để chính mặt anh nói với em.”

Hắn dừng một chút, “Anh sợ anh nói sớm thì sẽ không chờ được đến ngày em về. Lan Đình, hiện tại em đã trở lại, anh rõt cuộc có thể nói. Anh.....”

Mạnh Lan Đình sớm đã rời lê đầy mặt, “Không cần! Em không muốn nghe!”

Nàng đột nhiên duỗi tay, gắt gao mà bưng kín miệng hắn, sau đó lại buông ra gắt gao ôm cổ hắn, đem đầu hắn kép về phía mình, dùng môi chặn miệng hắn.

“Phùng Khác Chi, anh nghe rõ, em không cần anh nói lời xin lỗi. Vĩnh viễn đều không muốn nghe!” Thật lâu sau, nàng buông hắn ra, ở bên tai hắn mà nói từng chữ.

“Lan Đình.....” Phùng Khác Chi kích động đến giọng nói cũng hơi run, sau đó cúi đầu lại muốn hôn nàng, nhưng bị nàng duỗi tay đẩy ra, nàng sau đó đứng dậy.

“Đi thôi! Còn không đi thì sợ sẽ bỏ lỡ mất!” Nàng bỏ lại hắn, xoay người, hướng con đường phía trước bước nhanh.

Phùng Khác Chi không đề phòng, bị nàng đẩy ngã trên đất, đầu cũng đụng vào đất cứng, đau đến nhe răng nhưng sau đó hắn cũng nhanh chóng bò dậy, đuổi theo.

11 giờ đêm, hai người đi đến bên cạnh ngọn hải đăng. Một cái thuyền ba lá đã xuất hiện ở nơi xa, hướng bên này rẽ sóng mà đi, sau đó ngừng ở bãi đá ngầm cách bờ biển tầm 10m.

Mạnh Lan Đình khom lưng, đang muốn xắn ống quần để lội nước thì thân mình chợt nhẹ, người đã bị Phùng Khác Chi ôm ngang lên.

Hắn ôm Mạnh Lan Đình xuống nước, đến bên cạnh thuyền, đem nàng thả

vào trong còn mình cũng trèo lên theo.

“Đi thôi.” Hắn nói một câu.

Thuyền ba lá lại lần nữa rẽ sóng mà đi, biến mất trong bóng đêm mênh mang, ném tòa thành sắp lập út ở phía sau.

HẢI THƯỢNG HOA ĐÌNH

Bồng Lai Khách
www.dtv-ebook.com

Chương 90

Rạng sáng, nơi xa trên biển đen xuất hiện một con thuyền, bóng dáng càng lúc càng lớn, dần dần tới gần, hai bên thuận lợi gặp nhau.

Mạnh Lan Đinh bước lên con thuyền đến đón bọn họ.

Sau khi lên thuyền, nàng được an bài một gian phòng điều kiện tốt nhất. Khoang không lớn, nhưng có máy sưởi cung cấp hơi ấm, trên chiếc giường sắt đơn có trải một tấm vải trắng, một phòng tắm có nước ấm, trong đó có cả máy sấy bằng đồng.

Phùng Khác Chi đưa nàng tới cửa khoang thì dặn dò nàng hảo hảo nghỉ ngơi, còn mình đi lên trước nói chuyện.

Một đường này dài hai ba tháng, tinh thần Mạnh Lan Đinh vẫn luôn căng thẳng, đặc biệt là mấy ngày sau khi tới Hongkong nàng càng lo sợ đan xen, buồn vui quá độ. Giờ phút này rõ cuộc có thể thả lỏng chút, thoái mái dễ chịu mà tắm nước ấm, lau khô tóc dài, nằm ở trên tấm đệm mềm xốp, nàng lý ra phải nhanh chóng ngủ mất.

Nhưng nàng lại không hề muốn ngủ.

Biển đêm tĩnh lặng không tiếng động. Chiếc đèn ở đầu giường vẫn luôn sáng lên, bóng đèn tỏa ra ánh sáng nhu hòa, chiếu sáng không gian nhỏ đơn sơ nhưng ấm áp trên biển này.

Mạnh Lan Đinh dựa vào đầu giường, vẫn không ngủ, để đèn, an tĩnh mà

đọc một cuốn sách mang theo người.

Ước chừng qua nửa giờ, nàng nghe được tiếng cửa khoang bị người ta nhẹ nhàng gõ, nàng lập tức buông sách, xuống giường đi mở cửa.

Phùng Khác Chi đứng ở cửa khoang, tầm mắt rơi xuống trên người nàng.

Nàng cùng hắn đứng đối diện, đưa lưng về phía ánh đèn, tóc dài xõa xuống eo, bị ánh đèn họa ra hình dáng mông lung. Áo ngủ màu trắng ấm áp lại hơi ngắn so với người càng phô bày dáng người xinh đẹp của nàng, bao vây cả người nàng đến chặt chẽ, chỉ có ở phần cổ mới bất đắc dĩ để lộ một mảnh xương quai xanh khiến người ta muốn hôn lên.

Tầm mắt Phùng Khác Chi từ mặt nàng xẹt qua cổ, lấy lại bình tĩnh rồi giường mắt nhìn nàng nói: “Lan Đình, thuyền sẽ đi ra hải ngoại, băng tốc độ cao nhất, sáng mai ước chừng 8 giờ sẽ đến Quảng Tây, an toàn đỗ bô, sẽ có người tới đón em, an bài em lên máy bay, trực tiếp đến Trùng Khánh.”

Hắn dừng một chút, “..... Anh sẽ xuống thuyền trước, không thể đưa em đến Trùng Khánh. Chiếu sự còn chưa xong, anh phải đi về.”

Tầm mắt hắn xẹt qua người nàng một lần nữa, chần chờ rồi nói: “Em hắn là mệt mỏi..... nghỉ ngơi cho tốt, không cần tiễn anh. Lúc sắp đến giờ sẽ có người đến gọi em.”

Hắn nói xong, hướng nàng gật gật đầu, làm bộ xoay người.

“Chỗ này của em có nước nóng, anh đi tắm đi, em giúp anh sấy khô quần áo.” Mạnh Lan Đình ôn nhu nói, lại mở cửa rộng ra cho hắn.

Phùng Khác Chi dừng bước nói: “Được.”

Hắn đi đến.

Mạnh Lan Đình đem quần áo bị nhiệt độ cơ thể hắn hong cả ngày đến nửa khô nửa ướt treo lên trước máy sưởi, lại mặc áo khoác, mở cửa ra ngoài kêu cần vụ mang đến hòm thuốc, sau đó liền ôm đầu gối ngồi ở trên giường, nghe tiếng nước chảy ào ào truyền ra từ phòng tắm dùng tăm sắt ngăn ra.

Một lát sau, hắn đi ra, thân trên để trần, duỗi tay muốn lấy quần áo, nhưng Mạnh Lan Đình đã từ trên giường bò xuống.

“Quần áo chưa khô, để em xem vết thương trên đầu anh.”

Phùng Khác Chi lắc đầu: “Không có việc gì. Đầu anh cứng, chỉ bị rách một miếng nhỏ, đã ngừng chảy máu rồi.”

“Ngồi xuống.”

Hắn lập tức ngồi xuống.

Mạnh Lan Đình đi đến trước mặt hắn, ôm lấy đầu hắn, duỗi tay nhẹ nhàng đẩy tóc hắn ra, nương ánh đèn mà nhìn miệng vết thương đã ngừng chảy máu, hỏi hắn: “Đau không?”

Dưới ánh đèn mông lung, thân thể ấm áp thơm mát của nàng dựa vào bên người hắn, thật gần. Chỉ cần hắn hơi dựa về trước một chút là mặt có thể đụng vào nàng.

“Đau..... Lúc ấy anh còn ngất cơ mà.....” Phùng Khác Chi ngửi mùi hương sâu kín ấm áp đó, chậm rãi nhắm hai mắt lại, thấp thấp mà nói.

Mạnh Lan Đình mở hòm thuốc, lấy bông chấm cồn, thay hắn rửa sạch miệng vết thương, nghe được hắn giống như phát ra tiếng rên nho nhỏ vì đau thì vội dỗ hắn: “Lập tức liền xong, anh cố chịu một chút.”

“Ừ.” Phùng Khác Chi ngô một tiếng, nhẹ đè trán lên phiến áo bông mềm

mại nơi ngực nàng.

Mạnh Lan Đình hơi dừng tay lại, nhưng cũng không lui về sau, mà vẫn tiếp tục giúp hắn bôi thuốc, cuối cùng phủ lên một miếng bông để cố định miệng vết thương.

Hắn không đứng lên, cái trán vẫn dựa vào trong ngực nàng. Mạnh Lan Đình cũng không đẩy hắn ra, vẫn đứng trước mặt nam nhân trẻ tuổi đang đẽ nửa thân trần này.

Hắn ngồi, nàng đứng, bóng hai người gắn bó hắt lên tường đối diện, giống như một mảnh hình cắt yên lặng.

Sau một lúc lâu, nam nhân rốt cuộc cử động, nâng cánh tay, chậm rãi ôm eo nàng, đem thân thể của nàng dán về phía mình.

“Lan Đình..... Anh kỳ thật muốn em bồi anh.....” Hắn đem mặt mình hoàn toàn chôn trong lòng cô, nhẹ nhàng mà cọ cọ, nhắm mắt lại, hàm hàm hổ hổ mà nói.

Chân Mạnh Lan Đình như nhũn ra, ngã ngồi xuống đùi hắn.

Phùng Khác Chi cúi đầu, hôn lên môi người trong lòng, một lát sau, hô hấp dồn dập, hắn liền ôm nàng lên, đi đến mép giường.

Giống như không chịu nổi việc hai người bất thình lình ngã xuống, chiếc giường kia một tiếng “Kẽo kẹt” rất nhỏ.

Trong bóng đêm thăm trầm như biển rộng này, trên còn tàu quân sự đang chạy với tốc độ cao này, trong khoang thuyền chật hẹp, nam nhân tuổi trẻ cường tráng cùng co ogái mà hắn xa cách lâu ngày không ngừng ân ái.

Nàng đã sớm lấy mất tim hắn.

Trong hơn một ngàn ngày xa cách trong quá khứ kia, hắn không có lúc nào mà không nghĩ đến nàng, cũng không thể khống chế tình cảm của mình.

Giờ khắc này, hắn không biết mệt mỏi, cũng không thể mệt mỏi. Thân thể dán một chỗ, mồ hôi hòa quyện. Nam nhân giống như một nô bộ quỳ gối dưới chân nàng, làm mọi cách để lấy lòng nữ vương của mình, nhưng cũng tùy ý mà yêu cầu nàng lấy lòng mình. Giống như chỉ có như vậy thì mới có thể lấp đầy nhớ nhung nàng trong hơn một ngàn ngày đêm kia.

Một đêm sao đú?

Cả đời đều là không đú.

Mạnh Lan Đình giúp hắn mặc từng kiện quần áo đã khô, rồi đưa hắn ra khỏi khoang, nhìn hắn bước lên boong tàu, hướng tới cái sà lan đang chờ đón kia.

Trời còn chưa sáng rõ, sao sớm mới mọc, từng ngôi lấp lánh trên bầu trời đã phiếm màu lam.

Hắn đã chạy tới chỗ tiếp giáp giữa hai thuyền, nhưng bỗng nhiên hắn lại dừng bước chân, quay đầu, hướng Mạnh Lan Đình còn đang đứng ở cửa khoang mà phất phất tay, ý bảo nàng đi vào.

Mạnh Lan Đình không những không đi vào, ngược lại còn chạy vội về phía hắn. Dưới ánh mắt kinh ngạc của binh lính trên boong tàu, nàng chạy vội đến trước mặt Phùng Khác Chi, nhào vào lòng hắn, duỗi tay ôm lấy thắt lưng hắn không chịu buông ra.

Đám binh lính không dám nhìn chăm chăm, đành sôi nổi quay người đi, rồi lại nhịn không được, trộm quay đầu, liếc không ngừng.

Phùng Khác Chi sững sốt, ngay sau đó lật tay mà ôm lấy nàng, chậm rãi

siết chặt. Hai người ôm nhau trong chốc lát, rồi hắn quay đầu lại, nhìn con thuyền đang chờ mình ở phía sau, rốt cuộc mở miệng dỗ nàng: “Gió lớn, em mau đi vào đi. Tới bên kia anh sẽ thường đến thăm em.”

Mạnh Lan Đình mở to mắt, ngẩng đầu nhìn chăm chú vào hắn, lại nhón mũi chân, nhẹ nhàng mà hôn hắn một ngụm, rốt cuộc mới buông lỏng tay ra, nhìn theo hắn lên thuyền, dần dần mà rời đi.

Trời đã sáng, Mạnh Lan Đình cũng đến cảng, sau khi lên bờ, nàng bị đưa đến một sân bay quân sự, đi nhờ một máy bay vận tải, sau giờ ngọ thì đã bình an đến Trùng Khánh. Xuyên qua tầng mây thật dày, bọn họ hạ cánh trên một mảnh đất trống, sau đó nàng được đưa đến nơi công tác.

Đây là một khu kiến trúc bí mật được xây dựng ở Tây Sơn, xung quanh có cây cối tươi tốt che lấp, vì an toàn nên trong lòng núi còn mở ra một hầm trú ẩn lớn, dùng để tránh máy bay ném bom.

Chỉ sau một đêm nghỉ ngơi ngắn ngủi, Mạnh Lan Đình đã được trợ thủ dẫn dắt mà bắt đầu làm quen với hoàn cảnh và những nhân viên ở đây. Sau đó nàng bắt đầu toàn tâm toàn ý tiếp nhận công việc của người tiền nhiệm.

Việc của nàng rất nhàn chán và đơn điệu, nhưng lại yêu cầu phải tập trung toàn lực, cực kỳ hao phí tinh lực.

Công việc bận rộn không cho phép nàng có bất kỳ phân tâm nào. Tiếng cảnh báo có mảnh bay thường vang lên bén nhọn cũng cơ hồ chiêm cú toàn bộ tinh lực của nàng.

Lúc nàng tới, thành phố này vẫn còn là mùa đông lạnh lẽo, gió lạnh bao phủ cả thành thị, như một đám mây không chịu tan đi. Mà hiện tại, thời tiết đã dần dần ấm lên, ánh mặt trời rốt cuộc cũng có thể xuyên qua tầng mây, chiếu sáng lên tòa thành trì này.

Nửa năm thoảng qua.

Nhưng thời tiết ẩm áp, ánh nắng tươi sáng, cảnh vật tốt đẹp thế này đối với gần trăm vạn dân cư sinh sống ở thủ đô thứ hai trong thời chiến này chưa chắc đã là việc tốt.

Những trận huyết chiến lần lượt diễn ra, kẻ xâm lược bị ngăn ở Thái Hành Sơn cùng bên ngoài sông Gia Lăng cùng Trường Giang. Mấy năm nay, trước sau chúng không thể tiếp lên. Nhưng máy bay của bọn chúng là vẫn bay đến bên trên thành phố này mà tiến hành oanh tạc.

Vì không còn tầng mây ẩm ướt kia ngăn cản, đồng thời kẻ thù muốn trả đũa những thất bại chúng gặp phải trên chiến trường trong một năm nay, nên chúng điên cuồng oanh tạc thành phố này.

Máy bay xếp thành hàng tùy thời có thể đến, từ sáng đến tối không ngừng nghỉ. Mạnh Lan Đình đã ở hầm trú ẩn làm việc liên tục gần một tháng, chẳng phân biệt ngày đêm, một bước

nàng cũng không đi ra ngoài.

Từ ngày đầu tiên nàng đến, trừ bỏ giảng bài cho học viên, mỗi ngày công việc thu thập tin tức rất nhiều. Có lúc là tin hữu dụng, có khi là tin vô dụng, nhưng chúng cứ cuồn cuộn không ngừng được đưa đến trước mặt nàng.

Nàng cần phải trong thời gian ngắn mà phân tích, giải mã từng cái, loại bỏ yếu tố đánh lừa để tập trung tinh lực tìm ra những thứ có giá trị. Đây là kỹ thuật, cũng là một loại bản năng dựa vào trực giác.

Ở Mỹ bốn năm, vì tương lai có thể làm được nhiều việc, cũng để có thể trực quan mà phân tích những tin tức muốn đối mặt nên nàng đã học tiếng Nhật.

Lúc nàng đến nơi này không lâu thì đã lưu ý đến một tổ hợp kỳ quái ngẫu nhiên bắt được, thoát nhìn không hề có quy luật lại mang theo mã điện báo đặc thù theo kiểu vẽ truyền thần. Trực giác làm nàng theo dõi tổ mã điện báo ngẫu nhiên nhận được này.

Máy bay ném bom đa số là cất cánh ở sân bay Vận Thành hoặc Vũ Hán. Sau khi kiên nhẫn chờ đợi, lại đổi chiếu vài lần, mấy tháng này, phối hợp với yêu cầu của nàng, Bộ Tư Lệnh cảnh vệ đã phái người dùng hết phương pháp rốt cuộc tháng trước cũng thu được một ít sóng dài quý giá từ sân bay phụ cận đưa đến trước mặt nàng.

Mạnh Lan Định tập trung toàn bộ tinh thần, bế quan không ra, trừ bỏ ăn cơm ngủ, thời gian còn lại, toàn bộ dùng để nghiên cứu mã điện báo này.

Một đêm tháng năm, Tổng Tư Lệnh Trùng Khánh là Vệ Tuất kéo hai chân mỏi mệt về cơ quan.

Trước hai ngày, bởi vì bị oanh tạc đai quy mô mà nhà máy điện vẫn luôn được bảo vệ nghiêm mật cũng không bảo vệ được, gặp tổn hại, hàng rào của nửa thành phố bị tê liệt, lửa cũng cháy một ngày một đêm, thiêu hủy mấy ngàn nhà dân quanh đó, hôm qua mới tắt.

Buổi tối hắn mới vừa bị triệu đi ăn một đống mảng chổi, bị mảng là vô nǎng, may phu nhân thay hắn giải vây, nói hắn trước đây cũng là chiến công hiển hách, hiện tại tình huống như thế, đúng là bất đắc dĩ, lúc này mới miễn cưỡng giữ được chút mặt mũi trở về.

Đang lúc tâm tình buồn bực, thư ký đi đến, nói tiểu Tây Sơn vừa rồi điện báo, để hắn đi qua.

Hắn tự nhiên biết người ở tiểu Tây Sơn là đang làm gì, cũng biết thân phận của vị tiểu thư trẻ tuổi mới từ Mỹ về kia, nghe nói nàng tự gọi điện thì

không màng đêm khuya vội đi qua.

Mạnh Lan Đinh đem một chuỗi mật mã mới chẵn được, dịch ra rồi đưa đến trên tay hắn.

Tư lệnh nhìn thoảng qua, có chút không thể tin được, chần chờ một lúc mới hỏi: “Phùng thái thái, cô xác định chứ?”

Mạnh Lan Đinh gật đầu: “Tôi lấy danh dự nghề nghiệp ra khăng định với ngài, ngài có thể an bài hành động theo tin này.”

Tư lệnh vội vàng rời đi.

Ngày hôm sau, tin tức đầu tiên được thông qua vô số kênh trên đài mà trong thời gian ngắn truyền khắp cả nước.

Sáng nay 6 giờ, bốn máy bay ném bom của địch, lại một lần nữa thầm không biết quý không hay mà bay đi Trùng Khánh, dự định thực thi đột kích thì nửa đường bị không quân của ta vây đánh, bốn máy bay đã bị tiêu diệt. Phi công cũng bị tiêu diệt khi máy bay nổ, trong đó có một tên phi công từng tham gia không kích Hongkong, còn nhiều lần oanh tạc Trùng Khánh, cũng từng đánh rơi nhiều máy bay của ta, tội ác chồng chất.

Cả nước vì tin này mà vui mừng khôn xiết.

Dân chúng Trùng Khánh vẫn phải chịu khổ nghe được tin này thì sâu sắc mà thở ra một hơi, mọi người đều khua chiêng gõ trống, vô cùng vui mừng.

Cái này ban đêm, đã liên tục siêu phụ tải công tác mây tháng Mạnh Lan Đinh kết thúc lại một ngày công tác.

Lúc chạng vạng, Phùng Lệnh Nghi tự mình đến chỗ này thăm Mạnh Lan Đinh cùng các nhân viên khác, cũng chuyển đạt lời cảm ơn và khen ngợi của

mình và trượng phu đối với các nàng.

Tất cả mọi người đều thực kích động.

Đêm đã khuya, những người cùng tổ đều đã rời đi, từng người trở lại ký túc xá nghỉ ngơi. Nàng ngồi một mình trên tảng đá trước hầm trú ẩn, hướng về phương xa mà trầm tư.

Mấy ngày trước, nàng rốt cuộc đích ra mật mã của đám tin tức liên lạc mà nàng gọi là “A phất la địch quá”. Đây là tin tức chuyên môn dùng để chỉ thi nhiệm vụ oanh tạc Trùng Khánh, mật mã gần như hoàn mỹ. Điện báo mỗi lần đều lấy a phất la địch quá làm mở đầu.

Người chế tạo mật mã này của đối phương đối với mật mã này chắc cũng vô cùng đặc ý nên mới gọi tên một vị nữ thần mỹ lệ như vậy để mệnh danh cho hành động tội ác của mình.

Sáng nay oanh tạc thất bại, có thể dự đoán được nếu thất bại liên tục, đối phương sẽ biết mật mã đã bị hóa giải. Đến lúc đó, đối thủ trốn trong bóng tối kia của mình sẽ lại chế tạo ra một loại mật mã khác.

Đạo cao một thước, ma cao một trượng.

Nhưng nàng cũng không sợ.

Chế tạo mật mã tự nhiên dễ hơn so với phá giải, nhưng muốn làm ra một mật mã hoàn mỹ, tận lực tránh những khiếm khuyết logic thì tuyệt đối không thể hoàn thành trong thời gian ngắn. Chỉ cần tồn tại lỗ hổng logic thì nàng chính là sẽ săn được.

Nàng sẽ vẫn làm việc, thẳng đến một ngày thắng lợi hoàn toàn đến.

Một cơn gió đêm thổi tới. Nàng xoa xoa khuôn mặt mệt mỏi vì làm

việc cảng thăng lâu ngày.

Sáng nay, vừa mới gặp thất bại như thế, ít nhất một thời gian tiếp theo máy bay ném bom hǎn sẽ không tiếp tục xuất hiện trên thành phố này.

Lúc nàng đứng dậy đi vào thì cũng không biết có một chiếc ô tô đang chạy theo dọc đường xe, từ nội thành đến chân núi. Xe lái rất nhanh, đèn xe trǎng như tuyết, chiếu con đường phía trước. Lúc đến nơi xe dừng lại, trên xe có một người bước xuống, từ túi áo lấy ra chứng nhận, chìa ra cho binh lính đồn trú.

Binh lính nghiêm nghị làm tư thế chào, rồi lui qua một bên.

Mạnh Lan Đinh trở lại căn phòng nàng vẫn dùng để làm việc và nghỉ ngơi, thu thập đồ vật, chuẩn bị lên phía trên ký túc xá nghỉ ngơi cho tốt.

Hầm trú ẩn vô cùng yên lặng, giống một thế giới không tiếng động, là chỗ thích hợp để tự hỏi. Nhưng ở đây không phải chỗ thích hợp để ở, đặc biệt là vào mùa đông. Lúc nàng vừa tới nơi này, dù bên cạnh có đốt lò than nhưng vẫn cảm thấy vô cùng lạnh và ẩm ướt.

Nhưng hiện tại thời tiết dần dần ấm hơn, nơi này ngược lại rất râm mát mà khô ráo, nàng cũng đã có chút thích ứng với hoàn cảnh.

Nàng thu thập đồ vật, tăm mắt lại lần nữa rơi xuống một tờ báo ở trên bàn, vì thế nàng dừng lại. Đây là một tờ báo tuần được nàng giữ lại. Tin tức trên đó nói, chiến khu số 9, ở thành Quảng Tây sau một năm bị vây hãm, trải qua bối rối chặt chẽ chu đáo cùng với sự hăng hái của chiến sĩ đã thắng lợi đoạt lại. Quân ta chẳng những hoàn toàn đánh bại mẩy vạn lính Nhật tinh nhuệ ở đó, mà còn hoàn toàn cắt đứt ý đồ của địch nhằm đả thông tuyến vận tải biển với Việt Nam. Đây là chiến thắng có ý nghĩa phi phàm với chiến khu Tây Nam.

Trong đó quân đoàn của thiếu tướng sư trưởng Phùng Khắc Chi đã lập hạ

công lao to lớn, được mệnh danh là đội quân thép.

Trên báo đăng một bức ảnh chụp hắn cùng một ít tướng lãnh vào ngày thu phục lại thành phố.

Ảnh chụp có chút mơ hồ, nhưng trong những người mặc quân phục giống nhau, Mạnh Lan Đình liếc mắt một cái liền nhận ra hắn.

Hắn mặc một thân quân phục, dáng người thăng túc, thắn sắn nghiêm túc, ánh mắt hữu lực, giống như xuyên qua bức ảnh chụp mà lập tức nhìn người đối diện.

HẢI THƯỢNG HOA ĐÌNH

Bồng Lai Khách
www.dtv-ebook.com

Chương 91

Nam tử nhìn lên tòa công sự ở lưng chừng núi đang bị bóng đêm che chấn đến mơ hồ không nhìn ra hình dáng kia, sau đó cầm lấy đồ trên xe, nện bước thật nhanh mà đi lên đó, cuối cùng biến thành chạy lên, cuối cùng cũng đến được cổng lớn.

Nhưng vệ binh trực ban lại nói với hắn nàng còn chưa lên, hiện vẫn đang ở dưới.

Nam tử lập tức xoay người, đi theo bậc thang bên phải đi đến hầm trú ẩn, bước chân rất nhanh.

Đèn đường chiếu từng bậc thang dưới chân hắn, trời đất tĩnh lặng, bóng cây dày đậm giống như cả tiếng côn trùng cũng không có, mà bên tai chỉ có tiếng giày da của hắn nện xuống mặt đất khi bước đi.

Lúc đi đến cửa thông với hầm trú ẩn bên trong, nam tử bỗng dừng bước chân, cúi đầu nhìn kỹ lại mình một lượt.

Hắn và nàng tách ra đã gần năm tháng. Trước khi đến Trùng Khánh, hắn không có thời gian quản đầu tóc của mình, vừa rồi hắn còn cố ý vuốt keo tóc hồi lâu không dùng, khiến cho kiểu tóc của hắn thoạt nhìn càng thêm có tinh thần cũng càng thêm có hình.

Hắn không mặc quân phục mà trên người là áo sơ mi quân đội, đeo một cái cà vạt màu xám, bên ngoài chính là áo khoác quân dụng lật cổ phẳng phiu, cả bộ quần áo không có nửa điểm nếp gấp, giống như mới chuyển từ giá

áo đến trên người hắn vậy.

Hắn biết minh măc thế này so với quân phục thì tiêu sái hơn nhiều. Tuy rằng nàng chưa bao giờ nói, nhưng cũng không biết từ khi nào hắn đã bắt đầu có loại trực giác này.

Nàng chính là thích bộ dáng anh tuấn của mình.

Có thể được nàng lần lượt mềm lòng tha thứ, nói không chừng gương mặt này của hắn đã lập công mấy lần.

Hắn dùng cái tay rảnh rỗi mà chỉnh lại cà vạt, rồi móc ra một khố khăn tay trắng tinh, nhích tới lui và lau qua giày da trên chân, mà đấy là trước khi đến hắn đã lau một lần rồi đó.

Sau khi xác định từ đầu đến chân mình đều hoàn mỹ, không có nửa khiếm khuyết, hắn mới cất bước đi vào bên trong.

Mạnh Lan Đình còn đang nhìn người ở trên ảnh chụp kia, ngây ngẩn hối lâu. Nàng bỗng nhiên rất muốn gặp hắn.

Lúc cả người nàng rốt cuộc có thể thoảng thả lỏng xuống, lại là trong một đêm mùa hạ yên tĩnh thế này, ý nghĩ đó càng mãnh liệt hơn bao giờ hết, tra tấn người ta đến không chịu nổi.

Nó vừa ngọt ngào lại chua xót.

Mạnh Lan Đình nhẹ nhàng mà sờ sờ tấm ảnh chụp hắn trên báo.

Thời gian không còn sớm, có lẽ cô nên về trên kia để nghỉ ngơi.

Nàng đem bài báo kia cầm thận gắp lại, đang muốn thả lại trên giá báo thì bỗng nhiên, nghe được bên ngoài nổi lên một trận tiếng bước chân mạnh mẽ.

Bởi vì nàng đang ở hầm trú ẩn, lại là lúc đêm khuya tĩnh lặng nên tiếng bước chân càng thêm bị phóng đại, hết sức rõ ràng.

Nơi này có thủ vệ nghiêm ngặt, nàng không cần lo đến an toàn, nhưng đã muộn thế này, ai sẽ đến chỗ này nhỉ?

Tiếng bước chân kia rất nhanh đã đến gần, cơ hồ lập tức đến căn phòng nàng đang làm việc này, nhưng sau đó nó ngừng lại.

Giống như người kia đang đứng ngay trước cửa.

Mạnh Lan Đinh đột nhiên nghĩ tới một người, trái tim trong ngực đột nhiên nhảy một chút. Nàng nhất thời cảm thấy không thể tin được.

Sao có thể khéo như vậy. Lúc nàng nhớ hắn thì hắn cứ thế mà tới.

Chiến sự Tây Nam bên kia tuy đã kết thúc nhưng còn có rất nhiều việc đang chờ hắn xử trí. Theo phỏng đoán của nàng thì nhanh nhất là cuối tháng này hắn mới có thể trở về.

Mà hiện tại mới chỉ có hơn một tuần mà thôi!

“Mạnh tiểu thư, tôi có thể may mắn được tiểu thư thương hại, tiểu thư có thể tiếp nhận một người vô cùng ái mộ, yêu thương say đắm tiểu thư đến cầu hôn sao?”

Đúng lúc này, nàng nghe được phía sau truyền đến một giọng nói. Là nam nhân. Thanh âm trầm thấp, âm sắc mang theo một chút từ tính, nghe quen thuộc đến thế.

Mạnh Lan Đinh đột nhiên quay đầu lại, nhìn thấy cửa văn phòng bị đẩy ra.

Phùng Khắc Chi đang đứng ở cửa, một tay chắp sau lưng, hai tròng mắt

gắt gao mà ngóng nhìn chính mình, bên môi mang theo mỉm cười.

Tóc của hắn chỉnh tề mà có hình, tràn ngập mị lực của nam tử. Tóc mai ngắn, gắt gao dán hai bên gò má anh tuấn của hắn. Hắn mặc một thân quần áo thường phục phẳng phiu cùng áo khoác quân dụng, trên chân là giày da sáng bóng. Hắn mỉm cười nhìn nàng, đẹp đẽn cơ hồ khiến người ta không giận nổi.

Mạnh Lan Đình nhất thời không phản ứng được, cũng không nhúc nhích.

Phùng Khác Chi cất bước đi đến trước mặt nàng, quỳ một gối xuống đất, duỗi cái tay vẫn giấu sau lưng nãy giờ ra. Trên tay hắn là một bó hoa hồng mĩ lệ, trên cánh hoa còn mang theo giọt sương trong suối.

“Mạnh tiểu thư, anh yêu em.” Hắn đem bó hoa hồng kia giơ lên trước mặt nàng, ngừa mặt nhìn nàng chăm chú, nói từng chữ một.

Mạnh Lan Đình vô cùng kinh hỉ cùng cảm động, trong ánh mắt đã là lê quang lập loè. Nàng cúi đầu, yên lặng nhìn hắn.

Phùng Khác Chi nhẹ nhàng giữ tay nàng, đem bó hoa hồng để vào, lại cúi đầu, từ áo khoác móc ra một tờ giấy.

Đây là một tờ giấy màu hồng, thoạt nhìn đã có chút cũ. Hắn thật cẩn thận mà đem nó mở ra, lại ngẩng đầu mà đem nó đến trước mặt nàng.

Mạnh Lan Đình nhận ra nó. Đây thế nhưng lại là trương thiếp canh cũ mà nhiều năm trước nàng đi để Thượng Hải tìm Phùng Gia có mang theo.

Trên thiếp có sinh thần bát tự của Phùng Khác Chi cùng nàng, còn có một câu “Ngũ hành hợp canh, âm dương tương thuộc, trời đất tạo nên, Phùng Mạnh quan hệ thông gia”.

Nàng chỉ nhớ rõ, lúc ấy mình mới tới Thượng Hải, trời xa đất lạ, mới

xuống xe lửa ra khỏi nhà ga, thì thiếp canh này và cả hành lý đã bị người ta đoạt mất.

Sau đó Phùng Lệnh Mỹ tuy rằng có giúp nàng tìm về một phần sách vở nhưng thiếp canh thì vẫn không thấy.

Nàng cho rằng nó

sớm đã mất nên cũng không để ý. Chuyện đã lâu như vậy rồi, nàng vốn dĩ cũng đã quên.

Không nghĩ tới nhiều năm sau, vào ngày hôm nay nàng không hề chuẩn bị mà lại nhìn thấy tấm thiếp canh này một lần nữa xuất hiện ở trước mặt mình.

Chẳng qua, không biết vì sao mà thiếp canh giống như từng bị xé làm hai nửa, hiện tại được dán lại, hơn nữa bên trên còn có chút dấu bẩn. Có thể nhìn ra được có người đã cẩn thận chà lau nó, nhưng dấu vết kia vẫn mơ hồ hiện ra.

Ánh mắt Mạnh Lan Đình từ thiếp canh chuyển tới trên mặt Phùng Khác Chi còn đang quỳ gối trước mặt mình, kinh ngạc mà nhìn hắn.

“Lan Đình, anh muốn thăng thắn với em. Em hắn còn nhớ từ lâu trước kia, lúc em vừa mới đến Thượng Hải thì đã làm mất thiếp canh. Kỳ thật sau đó nó được đưa đến cho Bát tỷ, ngày đó anh thấy được nên đã tùy tay đem nó xé đi, còn.....”

Hắn dừng một chút, sửa miệng, “Là anh có mắt không tròng, anh sai rồi. Giống như lời em nói trong điện thoại bốn năm trước khi em sắp đi vậy. Từ trước tới giờ anh đúng là bị người nhà chiều đến hư rồi. Từ nhỏ đến lớn, không có gì là anh không có được, cho nên một khi gấp chuyện suy sụp thì anh sẽ quen dùng phương thức ác liệt nhất để biểu đạt sự bất mãn của mình. Bao gồm cả mấy năm chơi bời hoang đường của anh, còn có sau khi gấp em,

lúc phải chịu đả kích anh cũng lấy thái độ ác liệt nhất mà phát tiết bất mãn trong lòng.”

“Kỳ thật mấy năm trước sau khi em đi Mỹ, anh liền lấy nó từ chỗ Bát tỷ. Lan Đình, lần trước kết hôn anh rõ ràng là biết em không nguyện ý gả cho anh. Rốt cuộc trước đó em vẫn còn cự tuyệt anh. Lấy tính cách của em thì mới có mấy ngày không có chuyện em đột nhiên lại hồi tâm chuyển ý nguyện ý gả cho anh đúng không?”

“Em còn nhớ rõ ngày đó vợ chồng giáo sư Chu mang theo em tới nhà anh ăn cơm không? Lúc em ở thư phòng, anh có đi tìm em nói chuyện. Lúc ấy anh vốn muốn hỏi em có thật sự nguyện ý gả cho anh không. Nhưng lời vừa muốn nói ra miệng thì anh lại đột nhiên không muốn hỏi nữa.”

“Anh sợ, không muốn nghe thấy em nói lời nào anh không muốn nghe. Vì thế lúc ấy anh đã bỏ đi. Lúc ấy anh tự nói với mình, em là vì chuyện đêm đó, được các chị anh thuyết phục nên mới nguyện ý gả cho anh, cho nên anh coi như không biết gì, được như ý nguyện mà cùng em kết hôn.”

“Trách anh quá ngốc, tự lừa mình dối người. Em gả cho anh rõ ràng là bị ủy khuất lớn như thế mà sau đó anh còn không chịu thông cảm cho em, còn tự mình cáu giận.....” Trong ánh mắt của Phùng Khác Chi có tràn ngập ảo não cùng tự trách.

“Trước kia anh quả thật quá hỗn đản. Lúc trước anh có bao nhiêu xem thường tấm thiếp canh này thì hiện tại nó quý giá biết nhường nào. Lan Đình, em hoàn mỹ như vậy, đáng được yêu thương quý trọng. Anh thật may mắn, nếu không phải cha anh năm đó sớm định ra cuộc hôn nhân này thì chỉ bằng tình tình của Phùng Khác Chi anh thì sao có được vận khí có được em cả đời này chứ?”

“Lan Đình, nói thật, lúc trước thư từ qua lại mấy năm, anh không có lúc

nào không ngóng trông thư của em, rồi lại lo lắng, ngày nào đó vạn nhất em ở nước ngoài tìm được người thích hợp, không cần anh nữa, thứ anh nhận được là lá đơn ly hôn anh đưa cho em kia.....”

Hắn dừng một chút, “Anh thật sự quá ngốc. May mắn là em không so đo với anh, luôn tốt với anh. Nhưng trước sau anh vẫn thiếu em một lời cầu hôn.”

Hắn vẫn quỳ gối trước mặt nàng mà nói, “Anh mang theo bằng chứng ước định hôn nhân giữa cha chúng ta, hôm nay chính thức cần hôn em.”

“Mạnh tiêu thư, em có nguyện ý gả cho anh, làm vợ Phùng Khắc Chi không? Để quãng đời còn lại anh may mắn có em làm bạn. Cũng cho phép anh có cơ hội hoàn thành tâm nguyện lớn nhất đời mình, đó là chăm sóc em phần đời còn lại?”

Hắn ngửa mặt nhìn nàng, hai mắt không chớp, giọng nói trầm thấp mà chân thành.

Nước mắt rốt cuộc không ức chế được mà tràn mi. Mạnh Lan Đình dùng sức gật đầu, nghẹn ngào nói: “Em nguyện ý.”

Nàng kéo hắn lên.

Phùng Khắc Chi cười, hai tròng mắt trở nên sáng láng. Hắn thuận thế từ trên mặt đất đứng lên, đem nàng ôm vào trong lòng ngực, cúi đầu, yêu thương mà hôn lên nước mắt nàng, hai người gắt gao mà hôn nhau.

Sau nụ hôn thật dài, Phùng Khắc Chi nắm tay Mạnh Lan Đình, đi ra khỏi hầm trú ẩn.

Trời đất yên tĩnh không tiếng động, gió đêm ôn nhu thổi qua. Máy bay đi, ánh sao lộ ra, mặt trăng cũng sáng ngời.

Hai người vẫn đứng bên nhau, trái tim cùng đập một nhịp. Phùng Khắc Chi gắt gao mà nắm tay Mạnh Lan Đình, mang nàng bước nhẹ nhàng mà kiên định đi lên trên.

Giống như có trăng sao làm bạn, người trước mắt vĩnh viễn là người trong lòng.

Trái tim bọn họ từ nay về sau, sẽ không chia lìa.

HẢI THƯỢNG HOA ĐÌNH

Bồng Lai Khách
www.dtv-ebook.com

Chương 92

Đây là một buổi trưa mùa hạ. Buổi sáng trời mưa xuống, hiện tại đã mây tan sương tạnh, ánh nắng tươi sáng.

Tuy rằng con đường hai bên vẫn có thể nhìn thấy những tàn tích của chiến tranh, nhưng trên mặt mọi người đã không còn bóng ma của chiến tranh và khói lửa.

Cuộc sống có lẽ còn rất nhiều gian nan, cùng với không như ý nhưng giống như cây cỏ tươi tốt mọc lên từ đống phế tích ven đường, chỉ cần có nước mưa thì nơi nơi sẽ là một mảnh vui sướng.

Trên một khối đất bằng gần đó có từng trận tiếng cười rộn ràng theo gió truyền đến. Mười mấy đứa nhỏ đang đá bóng ở đó.

Mặt đất có hố lớn nhỏ đọng nước mưa. Quả bóng được bọc bằng da trâu của nhà nào đó, bên trong lấp đầy bằng rơm rạ và vải vụn. Cầu môn là dùng cục đá và gậy trúc làm thành. Bọn nhỏ cũng đều quần áo tả tơi, trên chân thậm chí không có giày.

Nhưng mỗi người đều đang rất vui sướng. Bọn họ đi chân trần, lưu lại từng dấu chân trên mặt đất lầy lội, tranh nhau quả bóng kia, rồi nỗ lực đá vào cầu môn, phát ra từng trận tiếng cười sung sướng.

Một chiếc ô tô đi từ xa tới gần, dọc theo con đường, cuối cùng ngừng tại ven đường. Từ trong xe bước xuống vài người, có nam có nữ. Trong đó có hai người giống như là vợ chồng, nam anh vĩ, nữ thì tuổi trẻ mĩ mạo, hai

người giống như trung tâm, rất là gây chú ý. Bọn họ vừa đi vừa nghe người bên cạnh nói cái gì đó.

Nhiều năm sống ở đây, mỗi hari tử đều biết ngôi trường này, bên trong có rất nhiều vị tiên sinh mặc quần áo cũ đã giặt đến trắng bệch, trước khi chiến tranh họ đều ở thành phố lớn, trong căn nhà lớn, ngồi ô tô, được người người tôn kính nể. Nhưng sau đó vì chiến tranh nên bọn họ mang học sinh tới đây. Hiện tại chiến tranh đã kết thúc, kẻ thù đã bị đuổi đi, nghe nói hè năm nay họ sẽ rời đi, trở về nơi họ vốn sống.

Vừa vào hè trường học đã nghỉ, rất nhiều người cao hứng phấn chấn mà rời đi, chung quanh trường học cũng càng ngày càng quạnh quẽ. Người lớn thực luyến tiếc, mà bọn nhỏ lại càng không dễ buông.

Những tiên sinh đó chẳng những có học vấn uyên bác mà còn đối xử với bọn họ rất tốt. Lúc bọn trẻ được đưa đến học, có khi gặp được tiên sinh ở trên đường, bọn họ có thể vừa đi vừa nghe kể chuyện xưa đủ loại, vô cùng thú vị. Các tiên sinh còn động viên bọn trẻ, để bọn chúng trưởng thành làm người có ích.

Ngay cả trò chơi mà bọn họ rất thích này cũng là do tiên sinh trong trường dạy bọn họ, nói rằng nó có tên là bóng đá, trên thế giới có rất nhiều người chơi, là môn thể thao phổ biến nhất cho nam nhân.

Bọn nhỏ dừng chơi, nhìn chăm chăm mấy người kia, thấy bọn họ đi về phía trường học thì cũng lập tức không để ý nữa mà tiếp tục chơi bóng của mình.

Một nam hài từ dưới chân đồng bạn lấy được bóng, linh hoạt mà chạy trái phải, sau đó dừng lại, tung chân đá bóng về phía cầu môn. Không ngờ bóng da trâu ướt, chân nó cũng không đi giày nên đá trượt.

Bóng bay tới phía sau lưng nam nhân đang đi phía trước, đập vào cẳng chân trái của hắn.

Giống như đập vào thứ gì đó cứng rắn, quả bóng phịch một tiếng, bắn ra ngoài, rớt đến một vũng nước ven đường, lăn mấy cái rồi mới dừng lại.

Đoàn người dừng bước.

Người nọ chậm rãi xoay người.

Đây là một nam nhân anh tuấn, dáng người cao lớn, khuôn mặt nghiêm túc, mặc một bộ chẽ phục phảng phiu.

Mấy năm nay chỗ nào cũng đều có một khu trường học như thế này. Sau khi chiến tranh kết thúc nửa năm, bọn nhỏ ở phụ cận vẫn hay nhìn thấy người làm quan ở bên ngoài ra ra vào vào ngôi trường này. Nhưng đây là lần đầu tiên chúng thấy một người phong độ như thế.

Ông quần hắn bị quả bóng mang theo nước bùn làm bẩn. Đứa nhỏ tinh mắt càng nhìn thấy rõ ràng, trên ống quần hắn có vài vết nước bùn. Thế nhưng bên dưới ống quần đó lại trông rõ ràng, lộ ra một đoạn đồ vật lạnh băng giống như làm băng kim loại.

Mọi người đều cứng người đứng tại chỗ, nhìn nam nhân khuôn mặt nghiêm túc vừa xoay người lại kia, trong mắt lộ ra sợ hãi. Bọn chúng nhìn chăm chăm cái chân kia của hắn, không dám thở mạnh, càng không dám chạy đến nhặt bóng về.

Xung quanh nhất thời an tĩnh xuống.

Người dẫn đường thấy thế thì chấn động, lập tức lạnh giọng quát lớn đám hài tử, sau đó tự mình móc khăn tay ra, mang theo gương mặt tươi cười mà đi lên thay hắn lau nước bẩn trên ống quần, trong miệng liên thanh nói: “Phùng

công tử, thật sự xin lỗi! Tuy rằng chúng tôi ở đây quản lý trường học nhiều năm nhưng dân chúng bản địa thật sự bế tắc, dân phong thô tục, những đứa nhỏ này càng là bất kham, đâu biết Cửu công tử ngài vì nước lập hạ ra công huân hiển hách thế nào. Ngài ngàn vạn lần đừng trách móc, để tôi lau khô cho ngài.....” Nói xong ông ta khom lưng xuống.

Mạnh Lan Đình nhìn Phùng Khác Chi.

Hắn đã cất bước đi đến bên cạnh cái vũng nước, vươn chân phải, đem quả bóng câu trả về, vững vàng đê trên mặt đất, ngừng một chút rồi đổi thành chân trái, đánh giá một lúc rồi mới cong chân đá quả bóng trả về.

“Phanh” một tiếng.

Quả bóng ở trên không trung vẽ thành một đường cong tuyệt đẹp, không nghiêng không lệch, phi thẳng vào cầu môn.

“Không có việc gì. Các cháu tiếp tục đá đi, qua hai ngày nữa ta sẽ cho người đưa đến một quả bóng đá mới!” Sau khi bóng rơi xuống, hắn hướng đám nhỏ kia lộ ra tươi cười, nói một câu.

Bọn nhỏ lúc này mới phản ứng lại đây, kinh hỉ mà hoan hô ra tiếng, nhảy nhót, hướng hắn không ngừng khom lưng, “Cảm ơn trưởng quan! Cảm ơn trưởng quan!”

Đứa nhỏ vừa nãy đá quả bóng vào hắn lúc này đang khom lưng cao giọng hô rõ to.

Phùng Khác Chi xoay người, bước vững vàng về phía trước.

“Phùng thái thái! Cửu công tử chẳng những thật anh hùng, mà khí độ này càng là trước nay không có! Kẻ hèn đúng là cảm động, càng là bội phục sát đất!” Người dẫn đường thấy thế thì nhẹ nhàng thở ra, vội vàng đi theo, thấp

giọng mà nịnh nọt vị phu nhân thoát nhìn đoán trang mỹ lệ hòa ái kia.

Mạnh Lan Đinh nhìn bóng dáng trượng phu, cười: “Hôm nay còn phải cảm ơn ngài đã dẫn đường, cũng làm phiền ngài rồi.”

“Làm gì có! Làm gì có! Có thể vì Phùng công tử cùng thái thái mà cống hiến chút sức mọn thì đây là vinh hạnh của tôi! Chu tiên sinh chính là ở không xa phía trước, lập tức sẽ đến ngay!”

“Tới rồi! Tới rồi! Chính là ở nơi đó, căn số ba ở bên trái!”

Mạnh Lan Đinh cùng Phùng Khác Chi được đưa tới một dãy nhà trệt.

Đây là một loạt nhà trệt dùng cây trúc và đất bùn đắp thành, nóc nhà lấy tấm tôn mà lợp nê, là chõ ở của bảy tám hộ gia đình. Đằng trước là một mảnh vườn rau, trồng đủ loại rau dưa, hơn mươi con gà hoa lau đang đi loanh quanh những luống rau được dựng rào trúc, nỗ lực mà muốn chui vào mổ lá rau xanh non.

“Lão Chu! Đừng chỉ lo viết sách của ông! Lão Mộc đi rồi! Hai ngày trước lão Uông cũng đi rồi! Ông còn không chạy thì ông định ở chõ này cả đời hả?” Một vị thái thái mặc một cái áo sườn xám đã giặt đến trắng bệch trong tay cầm đồ ăn, đưa lưng về phía này, vừa nói vừa vội vàng đi về phía đám gà hoa lau trong vườn.

“Bà thúc giục cái gì! Không phải còn mấy tháng nữa sao? Từ từ rồi tới.” Trong phòng truyền ra một giọng nói chậm rì

rì, không nhanh không chậm.

“Tôi mà không thúc giục thì sợ là sang năm cũng không về được! Được rồi, tôi lười cãi nhau với ông! Ta đi hỏi vé xe rồi! Kể cả đắt thì ngày mai mang gà ra chợ bán là được! Phần còn lại gom góp thì hẵn cũng đủ.....”

Mạnh Lan Đinh cùng Phùng Khác Chi nhìn nhau cười. Ngần ấy năm đi qua, giáo sư Chu cùng Chu thái thái ở chung, vẫn là bộ dáng quen thuộc trong trí nhớ.

“Chu thái thái! Khách quý tới rồi! Ngài xem ai tới thăm hai người đây?”
Người dẫn đường kia chạy lên, tươi cười đầy mặt mà hô.

Chu thái thái lập dừng lời bất mãn với tượng phu nhà mình, quay đầu lại, tầm mắt rơi xuống không xa ở ngoài, có một đôi bích nhân đang đứng. Bà ngày dài, nhất thời không dám nhận.

“Bá mẫu!” Mạnh Lan Đinh cười chạy tới chỗ bà, tới trước mặt bà liền ôm lấy hai vai gầy yếu của bà.

“Bá mẫu, ngài cùng bá phụ đều khỏe mạnh hết phải không?”

Chỉ một câu ngắn ngủi mà vô cùng xúc động, nhịn không được hốc mắt nàng đã đỏ lên.

Chu thái thái lúc này mới phục hồi tinh thần, “Nha” một tiếng, vứt luôn đồ ăn trong tay, lật tay gắt gao ôm lấy Mạnh Lan Đinh, vừa khóc vừa cười.

“Tốt! Tốt! Chúng ta đều tốt! Đều tốt!”

“Lão Chu! Lão Chu! Ông mau ra đây! Ông xem ai tới này!” Bà lấy lại bình tĩnh, quay đầu, hướng về phía trong phòng cao giọng kêu, “Là Phùng công tử cùng Lan Đinh! Bọn họ tới thăm chúng ta!”

Trong phòng truyền đến một trận tiếng bước chân, Mạnh Lan Đinh ngẩng đầu, thấy giáo sư Chu xuất hiện ở cửa. Ông vẫn mặc bộ áo bào cũ như trong trí nhớ, khuôn mặt nở nụ cười, nhưng tóc đã bạc nhiều.

“Chu bá phụ!”

Phùng Khắc Chi bước nhanh đi tới, duỗi tay, cung kính mà cầm tay giáo sư Chu, “Thời cuộc suy tàn là lúc ngài dạy học và làm giáo dục, vì dân tộc mà dâng linh hồn, ngài đúng là mẫu mực đương thời. Khắc Chi hôm nay mới đến thăm, mong bá phụ đừng phiền lòng.”

Cũng giống Chu thái thái, giáo sư Chu cũng là kinh hỉ không thôi, ông cười, dùng sức mà lắc tay hắn, “Khắc Chi, cháu không cần khách khí, cháu là danh tướng trong kháng chiến. Cái gọi là ‘tinh lạc đêm nguyên yêu khí mãn, nhà Hán lân các đài anh hùng’. Tất cả đều là công lao của những người lính không sợ hy sinh các cháu ở phía trước xông pha, chúng ta mới có thể tiếp tục làm việc của mình. Chúng ta cảm tạ còn không kịp, đâu ra trách móc cháu?”

“Đi vào ngồi đi, ngồi xuống chậm rãi nói. Tôi đi lấy rượu và thức ăn, Phùng công tử ngài cùng giáo sư Chu cửu biệt gấp lại, phải uống một chén mới được.” Người dẫn đường giống như chủ nhân mà vội vàng tiếp đón.

Chu thái thái bị nhắc nhở, vội vàng lau nước mắt, vui mừng mà để Mạnh Lan Đình cùng Phùng Khắc Chi đi vào, sau đó lại trên dưới đánh giá nàng, nói: “Lan Đình, cháu gầy hơn trước, để ta giết con gà cho cháu bồi bổ.”

Đêm đó, Chu gia đèn đuốc sáng trưng, Hề Tùng Chu cùng mấy vị giáo thụ sống bên cạnh chưa đi nghe thấy cũng qua tiếp khách. Trên bàn cơm hoan thanh tiểu ngữ. Ăn cơm xong, các nam nhân ở bên ngoài tiếp tục nói chuyện, Mạnh Lan Đình cùng Chu thái thái ở trong phòng nói việc nhà.

“Bá mẫu, cháu và Khắc Chi phải về Nam Kinh, đi vòng qua chỗ này, trừ bỏ thăm ngài và bá phụ thì cũng nghĩ đến việc người trong nước hiện nay đều lục tục về quê, việc giao thông đi lại không tiện, sợ hai người có khó khăn. Khắc Chi đã cục giao thông địa phương sắp xếp một chuyến tàu chuyên để đưa giáo chức của trường đi về quê. Hôm nay bọn cháu cùng bí thư trưởng sẽ chốt việc này, bá mẫu cũng có thể thông báo cho các đồng sự và bạn học, đến

lúc đó chuẩn bị tốt, đến nhà ga, lên xe lửa là có thể đi về.”

Chu thái thái kinh hỉ không thôi, liên thanh nói lời cảm tạ: “Thật tốt quá thật tốt quá, thật phiền các cháu còn chu đáo nghĩ đến việc này. Không nói gạt cháu, hai tháng trước ta đã bắt đầu mua vé, nhưng không mua được, còn nhìn thấy vé ngày một cao. Thế này thì tiện quá rồi, cảm ơn cháu nhiều, Lan Đình!”

Mạnh Lan Đình cười nói: “Có thể giúp được bọn cháu rất mừng. Chỉ là một chút sức bé nhỏ thôi. Mấy năm nay mọi người cũng không dễ dàng, cháu cùng Khác Chi đều phi thường kính nể.”

Chu thái thái vui mừng đi qua, tầm mắt rơi xuống trên bụng Mạnh Lan Đình, nhìn vài lần, lại quan sát khuôn mặt nàng, đè thấp giọng nói: “Lan Đình, cháu có rồi phải không? Buổi tối ta cố ý làm cá kho, ta nhớ rõ trước kia cháu rất thích ăn nhưng vừa rồi ăn một ngum lại giỗng như không thoái mái. Nếu không phải trên bàn nhiều người thì ta thấy cháu sắp nôn đến nơi. Sắc mặt cháu cũng không được tốt, cũng không khác gì thời điểm trước kia ta hoài thai.”

Lòng Mạnh Lan Đình hơi hoi nóng lên.

Về nước mấy năm nay, nàng đều ở Trùng Khánh, chuyên chú làm việc của mình, hẵn mang theo bộ đội đánh đông dẹp bắc, hai người vì thế vẫn không có hài tử. Nhưng lúc đó cũng không tiếc nuối.

Hiện tại nghĩ lại, hẵn là ở mấy tháng trước lúc nàng chiếu cố Phùng Khác Chi bị thương thì duyên phận liền tới.

Đứa nhỏ của bọn họ, ở thời điểm thỏa đáng nhất đó liền yên lặng mà lớn lên trong cơ thể nàng. Nó thật là bảo bối cực kỳ ngoan ngoãn, từ lúc đầu tiên đến giờ nó vẫn ngoan ngoãn làm bạn với nàng, không đem đến cho nàng bất

kỳ khó khăn nào. Bởi vì trước đó nàng một lòng đặt ở việc khang phục và huấn luyện của Phùng Khác Chi nên cũng không để ý nguyệt sự bị chậm.

Nếu không phải mấy ngày hôm trước bắt đầu ngửi thấy mùi cá tanh nàng liền thấy không khỏe, rồi lại nghĩ đến nguyệt sự thì nàng đại khái vẫn mơ màng màng chưa phát hiện ra. Nàng nhẹ nhàng mà gật gật đầu: “Hắn là như vậy.”

“Thật tốt quá! Phùng công tử đã biết chưa?”

Mạnh Lan Đinh lắc lắc đầu: “Mấy ngày hôm trước cháu mới hơi nghi ngờ, anh ấy thì vẫn chưa biết. Cháu đang định nói cho anh ấy.”

“Mau chút! Mau chút! Phùng công tử mà biết thì nhất định cao hứng hỏng rồi!” Chu thái thái thúc giục, cao hứng đến không được.

“Hai đứa đã thăm ta và lão Chu rồi, cũng không cần ở lại đây lâu, mau về Nam Kinh đi, đem tin tức tốt này báo cho người nhà họ Phùng, để bọn họ cũng cao hứng, cháu cũng an tâm dưỡng thai, ta chờ làm bà ngoại đây!” Chu thái thái cầm tay Mạnh Lan Đinh, cười tủm tỉm mà nói.

HẢI THƯỢNG HOA ĐÌNH

Bồng Lai Khách
www.dtv-ebook.com

Chương 93

Đêm dần tàn, Phùng Khác Chi cùng Mạnh Lan ĐÌnh phải rời khỏi.

Vợ chồng giáo sư Chu cùng đoàn người chỉ tiễn hai người họ đến cửa, riêng Hề Tùng Chu vẫn kiên trì đưa vợ chồng hắn đi tiếp.

“Biểu thúc, không cần tiễn nữa, thúc cũng về đi.” Phùng Khác Chi dừng bước, giống như vô tình mà đem một tay nhẹ nhàng đập trên eo Mạnh Lan ĐÌnh, mỉm cười nói.

Hề Tùng Chu nhìn lướt qua cánh tay Phùng Khác Chi đang ôm thê tử, dừng bước, chần chờ rồi rốt cuộc tiến lên nói: “Khác Chi, cậu là người anh hùng chân chính. Tôi muốn xin lỗi vì những hiểu lầm trước kia, hy vọng cậu có thể thông cảm.”

Phùng Khác Chi cười đến vận đậm phong khinh: “Thúc nói gì thế. Tôi đã sớm quên những chuyện đó rồi. Biểu thúc cũng đừng quá để ý đến chuyện quá khứ.” Lúc hắn nói câu sau thì ngữ khí có chút cường điệu, hiển nhiên là có điều ám chỉ.

Mạnh Lan ĐÌnh có chút xấu hổ, nhịn không được âm thầm duỗi tay, hung hăng nhéo eo hắn. Hắn vẫn không chớp mà nhìn Hề Tùng Chu.

Không chỉ như thế, Mạnh Lan ĐÌnh cảm thấy cánh tay hắn đang ôm mình lại càng siết chặt hơn.

Hề Tùng Chu trầm mặc một lát, mỉm cười nói: “Tôi kỳ thật còn muốn nói

cho hai người, ở đây mấy năm tôi có thu hoạch rất nhiều, chẳng những có tiến bộ trong học tập mà còn quen một vị nữ sĩ có cùng chí hướng với mình, thường thức lẩn nhau. Đợi sau khi trở về, tôi sẽ nghĩ đến chuyện kết hôn, hy vọng nhận được lời chúc phúc của hai người.”

Mạnh Lan Đinh cảm thấy cánh tay Phùng Khác Chi ôm mình buông lỏng ra. Hắn buông nàng, trên mặt lộ tươi cười, chủ động duỗi tay, hướng Hề Tùng Chu mà bắt tay, còn lắc lắc, “Đây là tin tức tốt! Chúc mừng biểu thúc! Chờ hai người kết hôn, tôi nhất định sẽ gửi quà! Tôi không giỏi ăn nói, chỉ muốn chúc phúc hai người, sau này có thể hạnh phúc như tôi và Lan Đinh.”

Mạnh Lan Đinh nhẹ nhàng thở ra, vội vàng cũng hướng Hề Tùng Chu biểu đạt lời chúc phúc chân thành của mình.

Hề Tùng Chu mặt mang tươi cười, cảm tạ bọn họ, sau đó dừng bước, xoay người mà đi.

Phùng Khác Chi nhìn theo bóng dáng hắn rời đi, lại giơ tay đeo lên eo Mạnh Lan Đinh, mang nàng đi đến chỗ đỗ xe.

Tài xế hướng chỗ hai người đêm nay tạm thời nghỉ lại mà đi, người dẫn đường ngồi ở đằng trước, chú ý thấy Phùng gia công tử ngồi sau không nói gì, trong lòng nghi ngờ không biết có phải mình tiếp đón không chu đáo không. Ông ta không khỏi bất an, tới chỗ ở liền cẩn thận hỏi: “Phùng công tử, ẩn khuất cho ngài, đêm nay cùng phu nhân chỉ có thể ở chỗ này qua một đêm. Huyện trưởng biết vợ chồng ngài tới nên đang gấp gáp trở về, sáng mai sẽ đến nơi. Nơi này là biệt uyển của Vạn hương thân trong huyện, vốn là dinh thự tốt nhất rồi. Người đi cùng hai vị cũng sẽ được bố trí đàng hoàng.”

Vị Vạn hương thân kia đã mang theo nị tử chờ ở một bên, nghe thế thì đi lên, cúi đầu khom lưng, biểu hiện sự ngưỡng mộ đối với chiến công của Phùng công tử trong việc kháng Nhật, sau đó còn luôn miệng nói vinh hạnh

được vợ chồng hắn đến chở mình, thỉnh hai người vào nghỉ ngơi.

Kỳ thật đây là một khu đình viện được tu sửa thật sự tráng lệ huy hoàng, nếu phải nói có chở nào không tốt thì chính là chủ nhân quá tham lam thêm thắt.

Mạnh Lan Đình vì thế hướng vì hương thân kia cảm tạ, lại âm thầm duỗi ngón tay, chọc eo Phùng Khác Chi.

Hắn gật gật đầu, nói “Lo lắng rồi”, sau đó nắm tay nàng đi vào nhà.

Hai người tới phòng ngủ, đóng cửa, Mạnh Lan Đình oán giận hắn: “Anh sao thế, từ lúc đi thăm bá phụ bá mẫu về liền âm dương quái khí.”

Phùng Khác Chi đi qua nắm lên giường, hờ một tiếng: “Đừng cho là anh không biết. Hề Tùng Chu tới bây giờ vẫn đối với em có tà tâm!”

Mạnh Lan Đình nhíu mày: “Sao anh nói thế? Buổi tối anh ấy nói anh nghe không thấy sao? Anh ấy sắp kết hôn rồi!”

Phùng Khác Chi cười lạnh: “Anh là đàn ông, còn không biết chút tiểu xảo này hả? Nếu hắn sớm quên em rồi, cùng nữ nhân khác tình đầu ý hợp thì lúc ăn cơm tối sao không mang người tới khoe khoang? Chẳng qua là bị anh nhắc nhở thì hắn mới nói thế, cũng coi như hắn thức thời!”

Mạnh Lan Đình vừa tức vừa buồn cười: “Anh thôi đi. Buổi tối em nghe Chu bá mẫu nói anh ấy xác thật cùng một vị nữ giáo sinh gần gũi.”

“Còn chưa kết hôn thì chẳng có gì để nói! Em với hắn mắt đi mà lại thì thôi, hiện tại còn giúp hắn nói chuyện. Anh mặc kệ! Về sau hắn trở về Nam Kinh, không cho em lén gặp mặt hắn. Có việc nhất định phải gặp mặt thì anh cũng phải đi!”

Mạnh Lan Đình không để ý tới hắn, xoay người đi đến phòng rửa mặt.

“Lại đây!”

Nàng làm bộ không nghe thấy.

Phùng Khác Chi kêu vài tiếng, giọng rất lớn, nhưng thấy nàng không để ý thì lại nhỏ giọng: “Lan Đình..... Anh không thoải mái.....”

Mạnh Lan Đình đã đi đến cửa phòng rửa mặt, thấy một đại nam nhân như hắn lại ăn vạ làm nũng như thế thì lòng lại mềm xuống, rốt cuộc lại trở về, nhưng vẫn xụ mặt, đứng ở trước giường.

“Chỗ nào không thoải mái?”

Hắn ngừa cổ, đôi mắt nghiêng nghiêng mà nhìn nàng, chỉ chỉ vào ngực mình, không nói lời nào.

Tâm Mạnh Lan Đình hoàn toàn mềm nhũn. Nàng thầm thở dài một hơi, ngồi vào mép giường, duỗi tay thay hắn nhẹ xoa ngực, ôn nhu dỗ: “Anh yên tâm! Tùng Chu không phải loại người như anh nghĩ đâu.”

“Anh biết..... Nhưng anh vẫn không thoải mái..... Em còn tặng hắn cái bút ngòi vàng. Em cũng chưa cho anh quà gì.” Hắn bắt lấy tay nàng, đem cả người Mạnh Lan Đình đều túm vào trong lòng mình, gắt gao mà ôm, mặt chôn ở trước ngực nàng, rầu rĩ mà nói.

“Hả..... Sao lại có vẻ lớn hơn nhỉ.....” Hắn đột nhiên nói thầm một câu, giống như không xác định, lại dùng sức cọ vài cái.

“Anh muốn em cũng tặng đồ cho anh! Mà đồ còn phải tốt hơn hắn một ngàn lần, một vạn lần.”

Mạnh Lan Đình có một loại cảm giác kỳ lạ. Từ trước trận chiến ấy, bởi vì

cẳng chân trái bị thương quá nặng, lại bị nhiễm trùng nên không thể không trực tiếp cắt bỏ. Đó là phương pháp trực tiếp và hợp lý nhất. Lúc người còn ở bên ngoài, hắn vẫn kiên định như cũ,

vẫn không vì thế mà hoàn toàn rời khỏi chiến trường. Hắn là anh hùng trong mắt cấp dưới, là người chỉ huy anh minh. Nhưng lúc ở riêng với nàng thì hắn như một con người khác, so với trước kia càng thêm dính người và tùy hứng.

Rõ ràng là một nam nhân lớn đùng nhưng sẽ làm Mạnh Lan Đinh sinh ra một loại hơi thở tràn đầy của thiếu niên khiến nàng muôn đau hắn, yêu hắn.

Nàng mềm lòng đến càng rối tinh rối mù, một tay ôm vai hắn, đem một bàn tay hắn đặt lên bụng nhỏ của mình, rồi đến bên tai hắn, thấp giọng nói: “Anh sờ sờ nơi này. Có khác trước kia không?”

Bàn tay Phùng Khác Chi ngừng trên bụng nhỏ của nàng, nhẹ nhàng vuốt ve vài cái, bỗng nhiên ngừng lại, chậm rãi ngẩng đầu, nhìn Mạnh Lan Đinh, phảng phất có chút không thể tin được.

“..... Lan Đinh..... Ý em là..... Không phải là.....” Hắn dừng lại.

Mạnh Lan Đinh gật đầu: “Nguyệt sự mấy tháng nay không tới, hai ngày này anh cũng luôn hỏi em thân thể có khỏe không đây thôi? Không phải em không thoái mái, mà em nghĩ chắc em hoài thai rồi.”

Phùng Khác Chi hoàn toàn ngây ngẩn. Sau một lúc lâu, giống như không tin được, tay hắn lại nhẹ nhàng sờ sờ bụng nhỏ hơi phồng lên của nàng.

“Lan Đinh, em nói thật sao?” Giọng hắn bỗng lớn hơn.

Mạnh Lan Đinh rũ mắt, khẽ ừ một tiếng: “Tám chín phần mười là thật.”

Nàng dứt lời nhưng mãi vẫn không thấy hắn phản ứng, nhịn không được lại ngược mắt, nhìn hắn đang chăm chăm nhìn lại chính mình.

“Anh choáng váng hả? Sao mãi không nói gì?” Nàng cắn cắn môi, nhẹ giọng nói.

Hắn lẩn này giống như mới tỉnh mộng, “Lan Đình, anh.....”

Hắn không nói gì nữa, đột nhiên một tay kéo nàng vào trong ngực, cúi đầu lung tung mà hôn nàng. Giống như thế còn chưa đủ, hắn lại ôm nàng, ở trên giường lăn vài lần, từ đầu giường vẫn lăn đến cuối giường, thẳng đến lúc hai người đụng vào thành giường mới ngừng lại.

“Ha ha! Anh quả thực không thể tin được! Phùng Khác Chi anh thế nhưng cũng muốn làm phụ thân rồi!” Đôi mắt hắn sáng lấp lánh, trên khuôn mặt anh tuấn tràn ngập vui sướng và kích động.

Mạnh Lan Đình cũng bị cảm xúc của hắn lây nhiễm, mặt đỏ hồng, khẽ ừ một tiếng.

“Không ổn! Vừa rồi anh có áp lên bụng em không? Sau này anh không bao giờ chạm vào em nữa!” Hắn giống như đột nhiên nghĩ đến, vội vàng buông nàng, thần sắc khẩn trương.

Mạnh Lan Đình buồn cười, “Em không phải làm bằng giấy, anh không cần sợ. Không cần quá mức thô lỗ là được rồi.”

“Lan Đình, anh thật sự cao hứng. Anh sợ mình không ngủ được mất.....”

Một đêm này đúng như Phùng Khác Chi nói, Mạnh Lan Đình bởi vì là giường nên vài lần ở trong lòng hắn tỉnh lại, phát hiện hắn vẫn chưa ngủ.

Tới nửa đêm về sáng, nàng mệt nhọc, cũng liền mặc kệ hắn, rúc ở trong ngực hắn, tìm một tư thế thoải mái mà ngủ say.

Lúc hừng đông nàng tỉnh lại, lại phát hiện mình vẫn cuộn trong lòng hắn,

còn hắn đang nhìn mình chăm chú, ánh mắt tràn ngập yêu thương.

“Lan Đình, em tỉnh rồi?” Hắn dùng giọng nói ôn nhu, mang theo chút khàn khàn mà hỏi.

“Nếu em mệt thì cứ ngủ tiếp, anh bồi em.”

Trên đường về Nam Kinh, Mạnh Lan Đình quả thực dở khóc dở cười.

Phùng Khác Chi như lâm đại địch. Một đường này nếu không có việc gì thì nàng trên giường trong toa xe lửa, nàng đi một bước hắn cũng đi theo, giống như nàng là người làm bằng thủy tinh, chạm vào là vỡ vậy. Hơn nữa, trừ bỏ đêm đó mới vừa biết được nàng mang thai nên kích động, nhất thời mắt không chẽ hắn mới ôm nàng lăn trên giường vài cái, còn hiện tại lúc ôm nàng, động tác của hắn rất mềm nhẹ, giống như một người khác hắn.

Cố đô Kim Lăng, trăm phế đài hưng (còn rất nhiều việc phải làm)

Nam lộc biệt thự vẫn như cũ đứng sừng sững ở lưng chừng núi.

Phùng lão gia năm trước liền từ Trùng Khánh trở về nơi này. Các tỷ tỷ Phùng gia có vài người đã về sớm hơn bọn họ. Biết bọn họ hôm nay trở về, còn có tin Mạnh Lan Đình mang thai nên mọi người đều vui sướng vạn phần, sáng sớm đã đến chỗ phụ thân để chờ. Nhìn thấy người, bọn họ vui mừng không cần nói, đều vây quanh Mạnh Lan Đình mà ngồi, ngươi một lời ta một ngữ, nhắc nhở cái này, dặn dò cái kia, quan tâm vô cùng. Những vị tỷ tỷ chưa về được cũng ngày ngày gọi điện thoại tới dặn dò hở han. Biệt thự náo nhiệt vô cùng, không khí giống như ăn tết.

Trong thư phòng im ắng nghe rõ tiếng nói cười từ phòng khách truyền vào. Phùng lão gia ngồi ở ghế dựa, nhìn nhi tử thần sắc chăm chú nghiêm túc, đứng thẳng tắp trước mặt mình, chờ mình dạy bảo một lúc lâu rồi mới chậm rãi đứng lên, đi tới trước mặt hắn.

“Khác Chi, đời này cha vì con mà kiêu ngạo.” Ông nói rõ từng chữ.

Phùng Khác Chi lộ ra mỉm cười, hướng về phía phụ thân cúi người thật sâu: “Cha, con có phúc, trừ bỏ cưới được Lan Đình thì chính là vì được làm con trai của cha.”

Trong đáy mắt Lão Phùng có ẩn chứa lệ. Ông giơ tay, dùng sức vỗ vỗ bả vai nhi tử.

“Đi thôi, ra bồi Lan Đình, em vợ con cùng Bát tỷ và Bát tỷ phu bọn họ buổi tối sẽ tới, chúng ta cùng nhau ăn cơm.”

HẢI THƯỢNG HOA ĐÌNH

Bồng Lai Khách
www.dtv-ebook.com

Chương 94

Chạng vạng, Mạnh Nhược Du mang theo một vị tiểu thư trẻ tuổi đoan trang đến, hai người tay nắm tay mà tới.

Trong mấy năm chiến tranh, Mạnh Lan Đình đã sớm biết sự tồn tại của vị tiểu thư này, nhưng vẫn chưa có cơ hội gặp mặt.

Nàng ấy tên là Ôn Sâm, xuất thân từ một thế gia cũ ở Kim Lăng, trước khi có chiến tranh là sinh viên ở Kim Lăng sau đó người nhà bất hạnh qua đời, nàng tòng quân, trở thành một nhân viên trực tổng đài, cùng Mạnh Nhược Du quen nhau, rồi yêu nhau, hiện tại chiến tranh kết thúc, hai người chuẩn bị kết hôn.

Ôn tiểu thư thông tuệ mà ôn nhã, bị Mạnh Nhược Du đưa đến thì mặt hơi đỏ, cung cung kính kính mà theo Mạnh Nhược Du kêu Mạnh Lan Đình tý tý: “Từ lâu đã nghe nói về chị, Nhược Du thường xuyên nhắc đến chị với em, mà em cũng luôn hy vọng sớm được gặp chị. Hôm nay rõ cuộc nhìn thấy, em đúng là vô cùng cao hứng.”

Mạnh Lan Đình thực thích Ôn tiểu thư, lại còn chuẩn bị tốt quà gấp mặt cho nàng, rồi còn thương lượng chuyện kết hôn của hai người.

Mạnh Nhược Du nói: “Cảm ơn chị, nhưng em và Ôn Sâm đã thương lượng sẽ không làm đại hôn lễ. Qua mấy ngày nữa bọn em đi đăng ký rồi thỉnh vài người bạn và người thân cùng nhau ăn bữa cơm, chứng kiến cho bọn em, sau đó bọn em sẽ ra nước ngoài.”

Hắn dừng một chút mới nói, “Cuộc chiến này sở dĩ chúng ta có thể kiên trì đến cuối cùng, đều là dựa vào ngàn ngàn vạn vạn chiến sĩ ở tiền tuyến không sợ hy sinh, nguyện cho đất nước từ nay sạch bóng quân thù. Nhưng nếu chỉ có hy sinh thì đúng là bi tráng mà không cam lòng. Chuyên ngành em học trước đây chính là xây dựng công trình, lúc không phải đánh giặc thì em vẫn luôn tự đọc và nghiên cứu về phương tiện hàng không. Chị, em đã xin chuyển ngành thành sửa chữa động lực, chờ sau này học xong em sẽ về nước góp sức.”

Hắn nhìn về phía Ôn Sâm, “Cô ấy cũng ủng hộ em. Bọn em sẽ cùng nhau ra nước ngoài học tiếp.”

Ôn tiểu thư mỉm cười, cùng Mạnh Nhược Du liếc mắt nhìn nhau, ngay sau đó nhìn về phía Mạnh Lan Đình, gật đầu: “Nhược Du nói đúng, em cũng muốn nói những điều này. Hy vọng chị có thể ủng hộ.”

Mạnh Lan Đình nhìn chăm chú vào đệ đệ của mình. Trong ánh mắt hắn có kiên định, ánh mắt sáng ngời mà bình tĩnh. Trong lòng nàng trào ra một cảm giác vui mừng xưa nay chưa từng có.

Hóa ra trong lúc bất tri bất giác thì Nhược Du đã sớm trưởng thành, là một nam nhân chân chính. Hắn có khát vọng cùng lý tưởng của mình, người làm chị như nàng trừ bỏ kiêu ngạo vì hắn thì có lý do gì mà không ủng hộ chứ?

“Nhược Du, phải cố gắng nỗ lực. Ôn Sâm cũng thế. Chị sẽ vĩnh viễn ủng hộ hai đứa.” Nàng đem tay đệ đệ cùng cô gái hắn yêu để cùng một chỗ, nắm thật chặt.

“Thiếu nãi nãi! Bát cô gia bọn họ tới rồi!” A Hồng sớm đã gả cho người, cũng đã sinh hài tử, nhưng lúc đi đường nói chuyện lại vẫn hấp tấp như thế.

Mạnh Lan Đình đi ra ngoài, cùng với Phùng Khác Chi đi ra khỏi phòng

khách nghênh đón người.

Một chiếc ô tô ngừng ở bên ngoài cửa lớn của biệt thự. Mạnh Lan Đình nhìn thấy Phùng Lệnh Mỹ cùng Hà Phương Tắc từ bên ngoài sóng vai mà vào. Hà Phương Tắc mặc một thân quân trang, cánh tay ôm nữ nhi ba tuổi của bọn họ, hai người đều tươi cười mà đi vào trong.

Hà Phương Tắc buông nữ nhi xuống, đi đến trước mặt Phùng Khác Chi. Hai người đều cùng nhau trải qua chiến hỏa, lúc này không hẹn mà cùng duỗi tay gắt gao mà ôm chặt bả vai đối phương, một lúc sau mới tách ra.

“Hoan nghênh về nhà!” Phùng Khác Chi cười nói, ngay sau đó ngồi xổm xuống, bế cháu ngoại gái yêu quý, hôn lên khuôn mặt nhỏ của nàng.

“Cậu, mơ có phải sắp sinh cho cháu đệ đệ và muội muội không?” Nữ hài nhi nã thanh nã khí hỏi.

“Đúng vậy, cháu có thích hay không?”

“Thích.”

Phùng Khác Chi “Bá” một cái, lại hôn nàng một ngụm. “Thật ngoan.”

“Cậu cũng thích, rất thích.” Hắn liếc mắt nhìn Mạnh Lan Đình, cười tersedm mà nói.

Phùng Lệnh Mỹ nhịn cười, cùng Mạnh Lan Đình nói mấy câu, lại khoác tay nàng thấp giọng nói cười mà chậm rãi đi vào trong.

“Lan Đình, Tiểu Cửu đại khái là vui đến choáng váng rồi. Em còn chưa sinh đâu. Chờ nó thật sự làm cha thì em không được để nó quá chiều hài tử, bằng không, ngày sau người đau đầu chính là em đó.” Nàng hướng Mạnh Lan Đình thấp giọng truyền thụ điều tâm đắc khi dạy con mấy năm nay của mình.

Mạnh Lan ĐÌnh nhìn Phùng Khác Chi ở phía trước ôm cháu ngoại gái chơi đùa, thấy hai người vui cười hớn hở thì khéo môi cũng không tự giác mà cong lên.

Lúc gia yến, mọi người vây quanh bàn mà ngồi, tiếng hoan hô không dứt, cười nói tưng bừng. Phùng Khác Chi cũng hứng thú bừng bừng, không màng Mạnh Lan ĐÌnh cùng các tỷ tỷ ngăn trở, uống lên vài chén rượu. Xong cơm nước, hai người trở lại phòng ngủ, thu thập xong thì đều lên giường ngủ.

Ước chừng là rượu không làm người say mà là người tự say nên hăn rất nhanh đã ngủ mất. Mạnh Lan ĐÌnh lảng lặng dựa vào bên người hăn, nhắm mắt lại, nghe tiếng hô hấp đều quen thuộc của hăn, chậm rãi cũng chìm vào mộng đẹp.

Ước chừng ngủ đến rạng sáng thì nàng mơ mơ màng màng, theo thói quen mà duỗi tay hướng hăn nhưng lại thấy trống không nê vội tỉnh lại, mở to mắt.

Nương theo ánh sáng mỏng manh, nàng phát hiện bên gối không có ai. Nàng quay đầu, thấy phía trên ban công có một người đang đứng.

Phùng Khác Chi ở nơi đó hút thuốc.

Trong bóng đêm tối tăm, điếu thuốc lóe ánh đỏ, lúc sáng lúc tối.

Hăn sớm đã bỏ thuốc rồi mà. Mạnh Lan ĐÌnh chần chờ rồi chậm rãi bò dậy, nhẹ nhàng kêu một tiếng “Khác Chi”.

Hăn nghe được, lập tức đem tàn thuốc trong tay dập tắt, xoay người trở lại phòng ngủ.

“Xin lỗi Lan ĐÌnh. Vừa rồi anh tỉnh ngủ, bỗng nhiên cơn nghiện thuốc lá lại tái phát,

liễn đi ra ngoài hút nửa điếu. Chỉ có nửa điếu! Không có lần sau!” Hắn không
bật đèn, thanh âm nghe thực nhẹ nhàng, hắn ôm nàng, cùng nàng nằm lại
xuống giường.

“Ngủ đi.”

Hắn nhẹ nhàng hôn hồn lên trán nàng, ôn nhu nói. Mạnh Lan Đình nằm ở
trong khuỷu tay hắn, chậm rãi nhắm mắt lại.

Thật lâu sau, hắn vẫn không nhúc nhích, giống như đã ngủ tiếp. Nhưng
Mạnh Lan Đình lại biết, hắn kỳ thật vẫn tỉnh.

Nàng rốt cuộc trợn mắt, thấp giọng hỏi: “Khác Chi, có phải anh có tâm sự
không?”

Phùng Khác Chi nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng nàng, dỗ dành nói: “Không có. Em
đừng nghĩ nhiều. Ngoan, ngủ đi.”

Mạnh Lan Đình từ trong ngực hắn chui ra, cúi người duỗi tay bật đèn.
Ánh sáng nhu hòa chiếu sáng khuôn mặt hắn.

Mạnh Lan Đình ghé vào trên ngực hắn, nhìn chăm chú vào mắt hắn, “Em
biết anh có tâm sự, em muốn anh nói với em.”

Lông mi Phùng Khác Chi nhẹ nhàng chớp động, thấp thấp nói: “Lan
Đình, lúc trước anh thật sự không quá để ý. Ý niệm lớn nhất chính là anh còn
sống, tiếp tục bá chiếm em, đã là tốt lắm rồi. Nhưng hôm nay, anh bỗng nhiên
lo lắng.....”

Hắn trầm mặc một lát mới nói, “..... Anh hiện tại đã không phải anh
trước kia..... Anh không phải trượng phu hoàn mỹ của em, ước chừng cũng
không làm được một phụ thân hoàn mỹ..... Anh cảm thấy anh phải xin lỗi
em, cũng thực xin lỗi hài tử sắp chào đời của chúng ta.....”

Mạnh Lan Đình chợt hôn lên chặn miệng hắn, môi lưỡi mềm mại cay rǎng hắn, cùng hắn môi lưỡi giao triền. Nàng nhiệt tình hôn hắn, thăng đến khi hai người đều thở hồng hộc, mà nhiệt độ cơ thể hắn cũng trở nên nóng bỏng thì mới buông hắn ra. Chờ hơi thở hai người ổn định lại thì nàng nhìn hắn nói: “Khác Chi, anh còn nhớ tình cảnh ngày đó em nhận được tin chạy đến bệnh viện nhìn anh không? Em vĩnh viễn cũng sẽ không quên một ngày kia. Tuy rǎng ở trên đường, em tự nói với mình là không thể để lộ bất kỳ khố sở nào trước mặt anh nhưng lúc đó em không khống chế được. Lúc nhìn thấy anh là em đã khóc. Chính anh cười an ủi em không ngừng, nói anh không sao, còn nói so với những người đã hy sinh thì anh đã rất may mắn rồi. Anh không cho em khố sở, muốn em cùng anh vui vẻ. Anh nói đúng, em đã có anh làm bạn, chiếu cố và bảo vệ thì em còn cần gì nữa?”

Ngón tay nàng theo lông mi, chậm rãi vuốt ve hình dáng ngũ quan đặc nhất vô nhị thuộc về hắn, “Phùng Khác Chi, em yêu anh. Thú chân chính khiến em yêu anh không phải khuôn mặt, không phải chân, không phải thân thể anh mà là một người tên Phùng Khác Chi và linh hồn của hắn. Anh có thể cảm thấy chính mình không hoàn mỹ. Nhưng em nói cho anh, ở trong mắt em thì sự không hoàn mỹ này mới đáng quý. Với em mà nói thì điều đó khiến anh càng thêm có mị lực. Con của chúng ta cũng nhất định vì phụ thân nó đã anh dũng chiến đấu cho mảnh đất này mà cảm thấy kiêu ngạo.”

Phùng Khác Chi nhìn chăm chú vào Mạnh Lan Đình, chậm rãi cười, mang theo nhẹ nhõm, “Anh quả nhiên quá ngốc, còn tự tìm phiền não. Lan Đình, anh không tốt được như em nói.”

Hắn dừng một chút.

“Nhưng sau này, anh nhất định phải càng thêm nỗ lực, mới có thể xứng đôi với em.” Hắn giống như đang thề mà nói từng chữ dõng dạc.

Mạnh Lan Đình nhẹ nhàng hôn hắn một chút.

Hắn thuận thế cùng nàng hôn môi, mái tóc vành tai chạm nhau, dần dần hô hấp lại trở nên dồn dập, trong cổ họng hắn phát ra vài tiếng hừ hừ khó chịu.

“..... Lan Đình, em ngủ trước đi, Anh đến phòng tắm, chờ hạ hỏa sẽ về.....” Hắn bỗng nhiên buông lỏng Mạnh Lan Đình, làm bộ muốn xốc chăn xuống giường.

Mạnh Lan Đình cắn cắn môi, ngồi dậy, bắt được cánh tay hắn, thấp thấp mà nói: “Anh đừng cõi, nằm xuống đi.....”

Phùng Khác Chi lập tức ngoan ngoãn nằm xuống.

Dưới ánh mắt chờ mong hưng phấn của hắn, nàng đỏ mặt, châm rai đến gần hắn. Một lúc sau tiếng rên rỉ áp lực nhưng lại cực kỳ vui sướng dần dần ngừng lại.

Phùng Khác Chi yêu thương mà giúp nàng chà lau sạch sẽ, chính mình cũng nằm xuống, tắt đèn, đem nàng ôm vào trong ngực.

“Lan Đình, anh nói cho em một bí mật.”

Nàng mệt mỏi đến sắp ngủ thì lại thấy hắn tiến đến bên tai mình nói chuyện. Vì thế nàng “Ân” một tiếng.

“Trước kia lúc đánh giặc, rất nhiều lần trong trận địa lửa đạn bay tứ tung, người ta nói chết liền chết, em đoán xem anh tự an ủi mình thế nào? Chỉ cần không chết được, mặt và phía dưới cũng không có việc gì, còn lại thì tùy con mẹ nó, không quản.” Giọng hắn nghe có chút đắc ý nho nhỏ.

Mạnh Lan Đình sững sốt, con sâu ngủ tức khắc bị cưỡng chế dời đi, nhịn không được cười ha ha, đấm hắn một quyền: “Đồ không biết xấu hổ.”

“Là thật mà, hai cái đó quá là quan trọng đi.....” Hắn lẩm bẩm mà lặp lại một lần, ước chừng chính mình cũng cảm thấy có chút buồn cười nên cũng cười rõ lên.

Tiếng cười bay ra cửa sổ phòng ngủ, bay đến bầu trời mùa hạ, một đêm
mộng đẹp.

HẢI THƯỢNG HOA ĐÌNH

Bồng Lai Khách
www.dtv-ebook.com

Chương 95

Tiểu thư Elizabeth là phóng viên của tờ « tạp chí thương mại » của New York.

Tạp chí ra đời hai mươi năm, lấy những giải thích độc đáo đi sâu cùng những tin tức chuyên nghiệp mà trở thành tạp chí thương mại có số lượng phát hành lớn nhất trên toàn thế giới. Tờ tạp chí cũng là tài liệu trên bàn của những đầu sỏ về tài chính, cùng quan viên chính phủ cao cấp và tinh anh trong các ngành sản xuất.

5 năm trước, một người phương Đông vô danh tới Phố Wall, rồi nhanh chóng nổi lên. Trong thời gian ngắn ngủi, hắn đã sáng tạo ra công ty đầu tư trứ danh Demete, lấy thành công nhanh chóng và những hành động chính xác để đầu tư vào các vụ mua bán công ty, khiến đông đảo người trong nghề phải ghé mắt. Hắn nhanh chóng trở thành nhà đầu tư đứng đầu phố Wall. Quỹ đầu tư của hắn trở thành mục tiêu tranh giành. Bản thân hắn cũng được bình chọn là người có ảnh hưởng nhất phố Wall trong hai năm liền.

Người này không có tên tiếng Anh, hắn là người Trung Quốc. Từ khi xuất hiện ở phố Wall, từ ngày đầu tiên hắn đã lấy tên tiếng Trung là Phùng Khác Chi của mình để giao dịch. Những người khác ở phố Wall cũng đều gọi hắn là “Phùng”.

Ánh mắt của Phùng tinh chuẩn vô cùng, hắn lại có gan mạo hiểm, thủ đoạn càng thiết huyết, có chút gần như phá luật. Người đi theo hắn thì tôn thờ hắn vô cùng, nhưng kẻ bị phá sản thì nguyên rủa hắn là quỷ hút máu.

Danh tiếng của hắn ở phố Wall cứ thế tăng lên, có người còn đồn về bối cảnh xuất thân của hắn. Nhưng hắn làm người rất khiêm tốn, không nhận bất kỳ phỏng vấn nào của báo chí, cho dù đó là tạp chí thương mại nghiêm túc. Hai năm liên tiếp tiệc Carnival đầu năm của tạp chí mà hắn cũng không tham gia. Gần đây, thị trường còn đồn đại, hắn được vị nguyên lão trứ danh của phố Wall, chủ tịch Felix tiền nhiệm của công ty tín dụng lớn nhất nơi này vô cùng thưởng thức, cố ý xác nhập công ty, nhằm tạo ra một tập đoàn liên hợp. Phóng viên các báo thương mại cảm thấy vô cùng hứng thú với hắn, tìm mọi cách để phỏng vấn nhưng cho đến nay vẫn chưa có ai thành công.

Elizabeth nghe nói có một từ nhật báo trứ danh vì để có được những hoạt động ngày thường của hắn mà cho người đi chụp lén.

Tất nhiên kết quả cuối cùng chính là còn chưa vào được gần nơi hắn ở thì đã bị bảo vệ ném ra ngoài, máy ảnh cũng bị đập vỡ.

Tờ tạp chí này ra đời đã 20 năm, chủ biên hy vọng nàng có thể làm một bài sưu tầm về Phùng, để làm tin đặc biệt.

Từ mấy năm trước, Phùng vừa mới bộc lộ tài năng ở phố Wall thì Elizabeth đã chú ý tới nam nhân phương Đông xa lạ này. Nàng cũng từng nhiều lần liên hệ, hy vọng được phỏng vấn nhưng vẫn luôn bị văn phòng của hắn cự tuyệt, hiện tại nàng lại lần nữa nhận nhiệm vụ.

Lúc trẻ nàng tốt nghiệp khoa tin tức của đại học Iowa, một trong những đại học đầu tiên tiếp nhận nữ sinh viên, lại nỗ lực gấp nhiều lần mới tổng hợp đủ điều kiện để đánh ra một con đường trong cái giới mà vốn nam nhân chiếm địa vị tuyệt đối này.

Làm việc 10 năm, nàng đã thành công phỏng vấn những nhân vật trứ danh của các ngành nghề. Nàng cũng có chút quan hệ cá nhân với lão Felix nên lúc đưa ra đề nghị hỗ trợ, để lão ở giữa giật dây, an bài một cuộc phỏng vấn thì

ông ta cũng đồng ý.

Nhưng lão Felix nói, đây là vấn đề cá nhân của Phùng, hắn ta không thích xuất đầu lộ diện trước mặt người khác, cho dù là lên tạp chí. Ông ta sẽ không dùng quan hệ cá nhân mà can thiệp vào quyết định riêng của hắn nhưng sẽ giúp nói một lời, còn hắn chịu hay không thì tùy.

Elizabeth cảm ơn rồi rời đi. Đây chỉ là đòn mở đầu.

Nàng vẫn không nhận được bất kỳ phản hồi nào từ văn phòng của Phùng. Căn cứ theo tin tức nghe được hôm nay hắn đi tham dự cuộc đua thuyền buồm của câu lạc bộ hạng nhất, ước chừng 5 giờ chiều sẽ kết thúc, thuyền buồm sẽ về cảng.

Nàng đã sớm chạy tới cảnh nữ thần tự do ở Manhattan, chờ ở đó. Chưa đến 5 giờ thì một cán bộ của câu lạc bộ dẫn nàng đến chỉ vào một con thuyền giương cánh ở xa, nói đó chính là thuyền của Phùng.

Thuyền buồm rất nhanh đã trở lại bờ biển.

Elizabeth thấy được gương mặt trên ảnh chụp mà nàng đã nhìn thấy vô số lần, cũng vô cùng quen thuộc. Nàng biết bề ngoài hắn xuất chúng, nhưng nhìn đến người thật thì vẫn có chút ngoài ý muốn.

Nam nhân Trung Quốc này cao không thua người phương Tây, dáng người thon chắc. Căn cứ theo kinh nghiệm của nàng thì cơ thể hắn là không có chút mỡ thừa nào, tràn ngập cảm giác nam tính.

Hắn có làn da hơi đen, ngũ quan rõ ràng, ánh mắt sáng ngời, người thoát nhìn thì trẻ và có mị lực hơn so với ảnh chụp. Cùng thuyền, trừ bỏ mấy trợ thủ còn có một đứa bé trai tầm 6,7 tuổi cũng mặc trang phục thi đấu.

Đứa bé trông rất giống hắn, hắn là con hắn. Elizabeth nghe nhân viên nói

con của Phùng thích lướt sóng và thuyền buồm vì thế hôm nay có thi đấu, hắn hiển nhiên sẽ mang con theo.

Dưới ánh nắng chói chang ở cảng, hắn cùng nam hài kia thu dọn xong, đem việc còn lại giao cho trợ thủ rồi cười nói đi lên bờ. Nam hài có vẻ rất hưng phấn, vừa đuổi theo phụ thân bước nhanh vừa lớn tiếng dùng tiếng Trung Quốc mà nói chuyện với phụ thân. Dù đã học nửa năm thứ ngôn ngữ này nhưng Elizabeth thấy mình vẫn chỉ là dân ngoại đạo.

Bỗng nhiên, nam hài dường như nói “Mụ mụ”, cái từ này thì nàng nghe hiểu. Cũng không biết hắn nói gì đó, Phùng nở nụ cười, tựa hồ tán đồng, rồi sờ sờ đầu nhí tử.

Dưới ánh mặt trời, hắn cười lộ ra hàm răng trắng bóc, chỉnh tề. Hai cha con rất nhanh đã đi đến trước mặt Elizabeth.

“Phùng tiên sinh, chờ một chút! Tôi là Elizabeth, phóng viên tạp chí thương mại, không biết ngài đã nghe Felix tiên sinh nhắc đến tôi chưa?” Elizabeth vội vàng đuổi theo gọi người.

Nam nhân Trung Quốc này dừng bước chân, cùng nam hài kia quay đầu lại, tầm mắt nhìn về phía nàng.

Nàng lấy danh thiếp, đẩy tới, lộ ra nụ cười hoàn mỹ nhất mà nàng đã luyện tập vô số lần: “Phùng tiên sinh, tạp chí thương mại rất chuyên nghiệp và có sức ảnh hưởng, ngài hắn có biết đến. Lão Felix tiên sinh chính là bạn của tôi. Chúng tôi hiện nay đang lên kế hoạch cho tờ đặc san kỷ niệm 20 năm, nếu ngài có thể chấp nhận phỏng vấn của chúng tôi thì đó là vinh hạnh lớn nhất.”

Nàng nói xong, thấy người đàn ông Trung Quốc này chỉ liếc mình một cái, lẽ phép nhưng rõ ràng lãnh đạm mà gật gật đầu đáp lại. Hắn đưa danh

thiếp cho một nhân viên đi phía sau, dắt tay nhỉ xoay người mà đi.

Elizabeth có chút nôn nóng. Nếu bỏ qua cơ hội này thì chỉ sợ lần sau không có được cơ hội tốt như thế.

“Phùng tiên sinh! Xin hãy tin tưởng năng lực của tôi! Nếu ngài có rảnh, thỉnh xem qua những bài viết của tôi trước kia về lão Felix tiên sinh? Sau khi xem xong ngài lại quyết định có phỏng vấn hay không cũng không muộn!” Nàng lập tức lại đuổi theo, bổ sung một câu.

Phùng vẫn tiếp tục đi về phía trước.

“Phùng tiên sinh! Xin hãy tin tưởng thành ý của tôi!”

Lúc Elizabeth thất vọng nhìn hắn, cho rằng mình đã hoàn toàn mất đi cơ hội thì bỗng nhiên hắn dừng bước, quay người.

“Được rồi. Tôi sẽ để văn phòng mình sắp xếp rồi liên hệ với cô.” Hắn dùng tiếng Anh chuẩn để trả lời, sau đó giơ tay sờ sờ mặt con trai mình, dắt tay hắn, tiếp tục đi.

Elizabeth nhẹ nhàng thở ra, vui sướng không thôi, nhìn theo bóng dáng hai cha con biến mất trong tầm mắt thì cũng vội vàng rời đi, chuẩn bị tư liệu để làm việc.

.....

Phùng không để nàng phải chờ lâu.

Ba ngày sau, nàng đúng hẹn đi tới trước cửa công ty Demete. Bề mặt công ty này thoạt nhìn không có gì nổi bật giữa những biển hiệu công ty san sát ở phố Wall, cũng không có cái gì đặc biệt.

Nhưng sau cánh cửa này, vào 9 giờ sáng mỗi ngày, Phùng đều đến đây,

chỉ đạo ra lệnh cho nhân viên, giao dịch mấy trăm triệu đô la, tiến hành các công tác phán đoán để làm cơ sở mua vào và bán ra.

Căn cứ theo điều tra của nàng, Phùng tầm 35,36 tuổi, vợ là trợ giảng cho giáo sư Fride trứ danh, 5 năm trước vừa trở lại Mỹ nhận công việc cũ, ba năm trước đây liền được nâng lên làm giáo sư. Chỉ trong mấy năm ngắn ngủi vợ hắn đã đạt được thành tựu này nhờ vào những nghiên cứu và luận văn xuất sắc.

Hắn có hai đứa con song sinh, trước đây từng học trường quân đội Tây Điểm, tham gia cuộc chiến ở Trung Quốc, được phong hàm tướng, trừ những điều này, hắn tựa hồ còn có thân phận và bối cảnh đặc thù. 5 năm trước cả nhà hắn đến Mỹ, hắn vừa học tài chính ở Harvard vừa tiến vào phố Wall, ban đầu chỉ làm chút đầu tư, bởi vì phán đoán chuẩn xác nên thanh danh sớm vang dội, được người chú ý. Đến nay hắn vẫn chưa nhập quốc tịch Mỹ.

Đây là tất cả những tin tức cá nhân mà Elizabeth biết được về hắn. Có thể tiến hành buổi phỏng vấn hôm nay, nàng rất chờ mong, cũng rất coi trọng. Nàng cố ý tỉ mỉ trang điểm, để đối phương có ấn tượng mình là người giỏi giang nhất, chuyên nghiệp nhất, đồng thời cũng không mất đi nữ tính.

Nàng được một vị thư ký dẫn đến cửa văn phòng của Phùng. Người thư ký kia gõ gõ cửa rồi đẩy ra.

Elizabeth đi vào.

Đây là một căn phòng tầm 50 m², to rộng. Ba mặt tường là những kệ sách bằng gỗ đỏ chứa đầy sách và những hồ sơ, ở giữa là một cái bàn bằng gỗ đỏ, đối diện có một loạt sô pha. Chính thể căn phòng đơn giản mà cô đọng, vô cùng phù hợp với tưởng tượng về phong cách cá nhân của hắn mà nàng nghĩ.

Phùng đã ngồi ở trên sô pha, đang chờ nàng.

Bộ dạng hắn hôm nay khác với

ba ngày trước mặc đồ thi đấu. Hôm nay nhận phỏng vấn nên hắn mặc một bộ tây trang được cắt may vừa vặn, nhìn là biết được thợ trứ danh làm. Đi kèm là áo sơmi trắng như tuyết, cà vạt màu xám, vai rộng eo hẹp, hai chân thon dài, trên chân đi một đôi giày da, không nhiễm một hạt bụi, đến gót giày cũng không có hạt bụi nào. Cả người hắn từ đầu đến chân, ung dung ưu nhã, phong độ xuất chúng, khiến Elizabeth thấy trước mắt sáng ngời.

So với bộ dạng lãnh đạm ngày đó ở cảng, hôm nay tuy thần sắc hắn vẫn nghiêm túc như cũ nhưng có vẻ khách khí hơn. Thư ký bưng cà phê vào, hắn mở miệng mời nàng ngồi, mình cũng ngồi xuống.

Sau khi ngồi xuống, hắn tùy ý vắt hai chân. Elizabeth nhìn thấy dưới ống quần bên trái của hắn lộ ra một đoạn cẳng chân bằng kim loại lạnh lẽo. Nàng lập tức nhớ tới tin tức hắn tham gia chiến tranh, còn lập chiến công hiển hách.

Bởi vì chú ý nêu trong ý thức của nàng thấy hắn giống như một người quen lâu ngày chứ không phải người nàng mới gặp ba ngày trước.

Nàng không nghĩ tới sẽ nhìn thấy một màn như thế.

Trước mắt nàng hiện ra cảnh hắn tham gia thi đấu thuyền buồm xong thì đưa con mình lên bờ. Elizabeth cố áp xuống một nỗi kinh ngạc trào ra trong lòng, cùng một loại cảm giác phức tạp mà nàng cũng không hiểu được. Nàng thu hồi tầm mắt, lấy ra giấy cùng bút, trên mặt lộ ra tươi cười, ngẩng đầu bắt đầu cuộc phỏng vấn.

Tự nhiên hai người thảo luận không ít những đề tài liên quan đến các hoạt động tài chính và thương mại của hắn.

Không giống những người trước kia nàng từng phỏng vấn, bọn họ đều thao thao bất tuyệt nói mình khác người chỗ nào, còn Phùng lại là người có tư duy nhạy bén, tài ăn nói, lại có thể ngắn gọn mà biểu đạt những gì mình

muốn nói.

Đây là ấn tượng của nàng sau khi nói chuyện với hắn không lâu. Phỏng vấn tiến hành vô cùng thuận lợi. Gặp được người dễ nói chuyện thế này, cảm xúc của Elizabeth lập tức tiến đến trạng thái tốt nhất, lời nói cũng dí dỏm. Ngoài đặt câu hỏi, nàng cũng tận tình thể hiện đầu óc và tài ăn nói của mình.

Nàng tinh tế cảm nhận rằng tuy hắn từ đầu tới đuôi đều là biểu tình ít nói ít cười nhưng đối với bài phỏng vấn này hắn khá vừa lòng.

Sau khi hỏi xong một câu cuối cùng về việc hợp tác với lão Felix thì thời gian nửa giờ cũng đã qua. Có điều Elizabeth vẫn không muốn đi. Nàng rất muốn kéo dài cuộc phỏng vấn này. Nàng đã hoàn toàn bị trí tò mò chi phổi, muốn biết càng nhiều hơn về người đàn ông Trung Quốc này.

Bởi vì là bài về nhân vật nên nếu đổi phương nguyên ý phổi hợp, nàng cũng có thể hỏi một ít những nội dung ngoài chuyên môn.

Tầm mắt nàng rơi xuống bàn làm việc bên cạnh. Trên góc bàn có đế máy tấm ảnh chụp. Trong đó một cái được lau đến không nhiễm một hạt bụi, là một lão nhân người Trung Quốc tóc bạc trắng, ánh mắt thâm thúy, mặt mũi và hình dáng thoát nhìn có chút giống Phùng.

“Phùng tiên sinh, xin cho phép tôi mạo muội đoán, vị lão nhân này là phụ thân ngài sao?”

Phùng nhìn chăm chú vào khung ảnh, gật đầu: “Phải. Phụ thân tôi. Là người tôi vô cùng tôn kính.”

“Tôi nghe nói, người Trung Quốc đều có thói quen cùng ở với cha mẹ. Ông ấy có ở với mọi người không?”

Phùng nhìn nàng một cái, “Phụ thân tôi năm trước đã qua đời.”

Nàng sững sốt, vội vàng xin lỗi: “Xin lỗi, tôi không biết. Không nên hỏi cái này.”

Phùng nói: “Không sao, người ta luôn có một ngày thế này. Phụ thân đi rất an tường, lúc ấy tôi và vợ cùng bọn nhỏ đều ở bên. Ông ấy thật cao hứng, nói cả đời này ông ấy đã sống rất xuất sắc, cũng không có gì tiếc nuối.”

Bởi vì liên quan đến Phùng, Elizabeth cũng hiểu biết một chút việc thời trẻ của phụ thân hắn, biết ông ấy cũng là một nhân vật hô mưa gọi gió ở Trung Quốc vì thế gật đầu nói: “Ông ấy hắn sẽ vì đứa con trai như ngài mà kiêu ngạo.”

Nàng nhẹ nhàng đổi đề tài, “Phùng tiên sinh, ngài đương nhiên biết, ngài liên tục hai năm đều được bầu làm nhân viên của năm tại phố Wall. Nhưng ngài đại khái còn không biết trừ bỏ cái này, tháng trước ngài còn vượt qua rất nhiều tài tử Hollywood được bầu chọn là gương mặt đàn ông có mị lực nhất thế giới. Đối với điều này ngài có cảm tưởng gì?”

Nàng nhìn chăm chăm hắn.

Phùng ngây người sau đó nở nụ cười. Đây là nụ cười đầu tiên của hắn từ khi nàng bước vào văn phòng này.

Hắn cười giống như băng tuyết tan rã, ánh mặt trời lộ ra khỏi tầng mây. Chẳng khoa trương chút nào khi nói Elizabeth thấy tim mình cũng hở nhảy lên vì nụ cười này.

“Cảm ơn. Đây hắn là tin tốt. Chỉ mong vợ tôi có thể nhìn thấy và cũng có ý kiến như thế thì tốt.” Hắn mỉm cười, hở hước mà đáp một câu.

Elizabeth sững sốt, nhịn không được lại nhìn một tấm ảnh gia đình khác đặt trên bàn hắn.

Một nữ nhân trẻ tuổi mỹ lệ mặn sườn xám của Trung Quốc ngồi sóng vai với Phùng đang mặc quân trang. Trên đùi họ đều ôm một đứa nhỏ chừng 1 tuổi, trên mặt là nụ cười, hơi thở hạnh phúc cứ thế lan ra.

Nàng không nghĩ tới hắn sẽ chủ động đề cập đến vợ mình còn ôn nhu như vậy. Elizabeth giống như đánh hơi được điều gì, vội truy vấn: “Phùng tiên sinh, ngài có để ý tôi hỏi chuyện về vợ ngài không? Tôi biết cô ấy là giáo sư dạy toán, cũng đã nhìn thấy ảnh hôn lễ của hai người ở Thượng Hải, hôn lễ lúc đó đúng là phi thường oanh động. Vợ ngài cũng thật xinh đẹp. Trước hôm nay tôi cũng đã hỏi qua chút phong tục tập quán của người Trung Quốc. Nghe nói ở rất nhiều nơi tại Trung Quốc, cha mẹ xuất phát từ việc ổn định gia đình cho con hoặc mục đích nào khác mà sẽ thay hài tử định ra hôn ước từ nhỏ. Rất nhiều đôi vợ chồng chưa từng gặp nhau trước khi kết hôn. Tôi rất tò mò, ngài và vợ quen nhau và yêu nhau như thế nào?”

Phùng lại cười: “Cô nói đúng. Tôi và vợ tuy muộn mới gặp nhau nhưng khi còn rất nhỏ,” hắn vươn tay, so so chiều cao rồi cường điệu nói, “Nhỏ như vậy đã định hôn ước. Lần đầu gặp mặt tôi đã bị cô ấy làm choáng váng, nhất kiến chung tình, nhận định đời này không phải cô ấy thì không cưới. Tôi nhiệt liệt theo đuổi cô ấy, mà vợ tôi cũng rất nhanh đã bị tình cảm chân thành của tôi đả động. Sau đó chúng tôi kết hôn, cho tới bây giờ. Tôi nghĩ cô có thể viết đoạn này lên báo.”

Hắn nhìn chăm chú vào nữ phóng viên vừa giật mình lại yêu thích và ngưỡng mộ câu chuyện của hắn, nói: “Tiểu thư Elizabeth, nói thẳng ra thì sở dĩ tôi nhận lời phỏng vấn của cô cũng liên quan đến vợ tôi. Qua mấy ngày nữa là ngày kỷ niệm 10 năm tôi cầu hôn cô ấy. Tôi muốn mượn cơ hội này để lần nữa thổ lộ tình cảm của mình, cảm ơn cô ấy đã nhiều năm làm bạn. Hy vọng đến lúc đó, cô ấy sẽ có một niềm vui nhỏ.”

Không nghĩ tới lại có thu hoạch ngoài ý muốn như vậy, Elizabeth vừa mừng vừa sợ, vội vàng ghi lại, hỏi ngày rồi nói: “Đây là vinh hạnh của chúng

tôi. Ngài yên tâm.....”

Bỗng nhiên, nàng nghĩ tới cái gì, vội dừng bút, mê hoặc mà ngược mắt, “Từ từ, Phùng tiên sinh, căn cứ theo tư liệu của tôi, ngài và thê tử cưới nhau chưa đến mười năm.....”

Phùng hơi hơi mỉm cười: “Đây là bí mật giữa tôi và vợ mình, không thể nói ra.”

Elizabeth nhún vai, ghi nhớ lại.

Phùng nhìn đồng hồ trên tay, Elizabeth biết thời gian phỏng vấn đã lâu, tuy vẫn lưu luyến nhưng nàng biết mình không thể cưỡng thế kéo dài. Nàng thu thập bút và sổ rồi cảm ơn hắn đã nhận phỏng vấn, sau đó đứng dậy rời đi.

Phùng đưa nàng tới cửa văn phòng.

Elizabeth dừng chân trước khi ra cửa, lại cúi đầu nhìn chân trái bị ống quần che mắt của hắn, chần chờ một chút rồi ngược mắt nhìn người đàn ông trước mặt, nói: “Phùng tiên sinh, nếu tôi đoán không nhầm thì chân ngài hắn là phải bỏ trong cuộc chiến. Ngài chẳng những là nhà đầu tư thành công mà còn là một người đàn ông chân chính. Tôi vô cùng kính nể ngài. Chúc ngài cùng ngài thái thái vĩnh viễn hạnh phúc.”

Phùng hơi hơi mỉm cười: “Cảm ơn lời chúc của cô, tôi tin cô cũng sẽ có hạnh phúc. Buổi phỏng vấn này rất tốt. Tôi hy vọng có thể mau chóng nhìn thấy bài báo.”

HẢI THƯỢNG HOA ĐÌNH

Bồng Lai Khách
www.dtv-ebook.com

Chương 96

Tham gia xong hội nghị trở về, Mạnh Lan Đình thuận đường đi qua trường học trước, lấy một ít đồ vật để ở văn phòng, lúc đi qua học viện thì gặp mấy nữ sinh đang học lớp toán của nàng, thấy nàng bọn họ chạy tới nhiệt tình chào hỏi.

Đã lâu không thấy An An cùng Nhạc Nhạc, Mạnh Lan Đình rất là nhớ hai đứa, nên vội vã trở về. Nàng chào hỏi xong, thấy bọn họ còn chưa muốn đi cứ đứng trước mặt mình, cười hì hì có chút khác thường thì cho rằng bọn họ có việc nên hỏi một câu.

“Phùng thái thái, cô đã xem qua « tạp chí thương mại » kỳ này chưa?”
Một nữ sinh tên Jenny hỏi nàng.

Mạnh Lan Đình mờ mịt mà lắc đầu.

Các nữ sinh liếc mắt nhìn nhau, che miệng lại, ha ha mà nở nụ cười.

Jenny móc từ trong túi ra một quyển tạp chí, giở đến một trang rồi đưa tới, “Phùng thái thái ngài xem. Đây là đặc san kỳ này, nhân vật được phỏng vấn có phải trượng phu của ngài Phùng tiên sinh không? Hắn nhắc tới tình sử của hai người nữa kìa!”

Mạnh Lan Đình liếc mắt một cái liền nhìn thấy trong trang báo có ảnh của Phùng Khác Chi. Trong ảnh, ánh mắt hắn thâm thúy, hình tượng trang nghiêm.

“Ngài xem, nơi này nơi này……” Các nữ sinh gấp không chờ nổi mà chỉ điểm cho nàng.

Mạnh Lan Đình tiếp nhận tờ tạp chí, tầm mắt rơi xuống phần báo bên dưới, nhìn chăm chăm mấy chữ “Nhất kiến chung tình”, “Rơi vào bể tình”, thì không khỏi kinh ngạc.

Nàng chưa bao giờ nói với đồng sự hoặc học sinh truong phu mình là ai, làm gì. Nhưng Phùng Khác Chi thường xuyên tới trường học đón nàng, nhiều lần rồi thì không tránh được người khác nhận ra.

Hắn trước đây cũng không đề cập với nàng về chuyện chấp nhận lời phỏng vấn của báo thương mại.

Cái này cũng không có gì, nhưng khiến nàng kinh ngạc chính là hắn làm sao lại ở trước mặt phóng viên nói hươu nói vượn thế này được chứ?

“Phùng thái thái, thật không nghĩ tới, hai người lại có tình sử lăng mạn như thế!” Các nữ sinh cảm thán.

Mạnh Lan Đình phục hồi lại tinh thần, ngược mắt, mỉm cười với mấy cô gái đang nhìn mình với ánh mắt sáng ngời, đóng tạp chí lại đưa cho họ rồi chào hỏi sau đó đi tiếp.

Đừng nói các nàng, ngay cả Mạnh Lan Đình cũng không nhớ bọn họ lại có một đoạn tình sử “lăng mạn” như vậy.

Thoạt nhìn mọi thứ đều tốt đẹp.

Đó là một buổi chiều cuối tuần. Bốn giờ rưỡi, Phùng Khác Chi gọi điện thoại để tài xế không cần đến, tự mình lái xe đến trường học gần đó đón một đôi song bào thai đi học về.

Ca ca Phùng Bỉnh An, nữ nhi Phùng Bỉnh Nhạc, an an nhạc nhạc, huynh muội hai người đang ngồi song song ở ghế sau. Muội muội để tóc mái bằng, trên đầu có cài nơ bướm màu hồng, mặc một cái váy xinh đẹp, hai chân đi tất trắng, còn có một đôi giày da dê mềm mại. Trên đầu gối nàng đang mở một cuốn truyện tranh rực rỡ sắc màu về công chúa Bạch Tuyết cùng bảy chú lùn, ngón tay trắng nõn, mềm mại đang chọc chọc tranh vẽ, trong miệng nhỏ giọng kể chuyện xưa cho ca ca.

“..... Anh, công chúa Bạch Tuyết thật đáng thương, anh nói có phải không.....” Thấy hắn không có phản ứng, muội muội ủy khuất mà chu miệng nhỏ, hướng về phía Phùng Khác Chi cáo trạng: “Ba ba, con kể chuyện cho anh nhưng anh đâu thèm nghe!”

Ca ca so với muội muội chỉ lớn hơn vài phút nhưng tính tình lại khác nhau như trời với đất.

Phùng Khác Chi luôn cảm thấy nhi tử chắc là phiên bản hồi nhỏ của Mạnh Lan Đình. Xem cái ảnh hồi nhỏ của nàng mà đến giờ hắn vẫn giữ là biết. Nàng còn nhỏ tuổi đã tươi cười đến lão luyện thành thục. Có khi ở trước mặt nhi tử, Phùng Khác Chi cảm thấy chính mình cũng không thể không thu liêm, miễn cho không cẩn thận mất đi uy nghiêm của phụ thân thì không xong.

Nhưng nữ nhi thì không thể, lại kiều lại mềm, giống một cục bông, rất thích quần lấp Phùng Khác Chi. Phùng Khác Chi cũng vô cùng yêu thương nàng, hận không thể hái sao trời cho nàng mới được.

Nghe nữ nhi cáo trạng, hắn vừa lái xe vững vàng vừa liếc mắt nhìn nhi tử, hơi hơi khụ một tiếng, ôn nhu dỗ nữ nhi: “Không sao, ba ba đang nghe mà. Ba ba rất thích nghe.”

“Muội muội, anh cũng đang nghe.” Ca ca giống như lấy lại tinh thần, xoay mặt vội ồn ào dỗ muội muội, “Vừa rồi anh là nghĩ mụ mụ mấy giờ về,

cho nên mới không trả lời câu hỏi của em.” Hắn bổ sung một câu, lại tri kỷ mà giúp muội muội lật qua trang khác.

Muội muội cũng nhớ mụ mụ rồi. Mụ mụ luôn bận rộn như vậy, so ba ba còn muộn bận hơn. Sắp một tuần bọn họ chưa thấy nàng rồi.

“Ba ba, mụ mụ hôm nay khi nào thì về?” Nàng lập tức hỏi phụ thân.

“Buổi tối là về. Mụ mụ vất vả một tuần, lúc ăn bữa tối xong hai đứa nhớ về phòng ngủ sớm, để mụ mụ cũng đi nghỉ ngơi sớm, được không?” Hắn cười tủm tỉm mà nói.

“Được ạ.” Nhi tử gật đầu.

“Vâng. Ba ba cũng phải bồi mụ mụ sớm đi ngủ nha, buổi tối không cần ba ba kể chuyện xưa cho con nữa.” Tiểu nữ nhi tri kỷ càng làm Phùng Khác Chi mặt mày hớn hở.

Ô tô lái ra khỏi trường học, lúc đi qua một sạp báo bên đường, Phùng Khác Chi bỗng nhiên nhớ tới một việc, xe đã chạy qua lại vòng về, dừng bên cạnh. Hắn hạ cửa kính, ló đầu ra hỏi chủ quán: “Có tạp chí phụ nữ thời đại không?”

Chủ quán là một người phụ nữ da đen tròn vo, vội mang báo đến. Phùng Khác Chi lật nhanh vài tờ, tầm mắt hơi dừng lại, rồi lập tức thành toán, lấy tờ tạp chí rồi tiếp tục lái xe về phía trước.

“Ba ba mua quyển sách này làm gì?” Nữ nhi thăm dò lại đây, tò mò hỏi.

“Về nhà cho mụ mụ xem.” Phùng Khác Chi nói.

Hắn mang theo hai đứa nhỏ về tới gần căn nhà có bảo vệ canh gác 24 giờ. Từ xa lão Diêm đã thấy ô tô của hắn, sớm đã mở cửa nghênh đón, chờ xe tới

cửa, không cần hắn hỏi ông ta đã lập tức cười nói: “Cửu công tử, thiếu nãi nãi cũng vừa mới về, đang chờ cậu cùng tiểu công tử còn có tiểu tiểu thư đó!”

Nghe nói mẫu thân đã ở nhà, nữ nhi hoan hô, mà trên mặt nhi tử cũng lộ ra tươi cười. Chờ xe dừng lại, muội muội liền không kịp thu dọn đồ của mình, đã đẩy cửa xuống xe, chạy vội qua hoa viên đi về phía nhà chính.

Ca ca giúp nàng thu thập sách vở, áo khoác và cả cuốn truyện ở ghế sau, rồi cũng đuổi theo.

Mạnh Lan Đình biết Phùng Khác Chi sẽ tự mình đi đón con vào cuối tuần, nói thế nào cũng không đổi nên nàng cũng không cần nhọc lòng. Vừa đến nhà được một lát, chỉ kịp thay quần áo, xuống phòng bếp cùng má Phùng còn có A Hồng năm trước cùng người nhà theo bọn họ đến đây thương lượng tối nay ăn gì thì đã nghe thấy một loạt tiếng bước chân bạch bạch vang lên, tiếng nói như chuông bạc của nữ nhi cũng vang lên theo.

“Mụ mụ đã trở lại! Con cũng về rồi nè!”

“Thiếu nãi nãi mau đi ra đi. Nơi này có chúng tôi rồi!” Má Phùng cười thúc giục nàng đi ra ngoài.

Mạnh Lan Đình đi vào phòng khách, thấy nữ nhi giống một con chim nhỏ vui sướng chạy như bay về phía mình thì trên mặt lộ ra tươi cười, ngồi xổm xuống, dang tay đón nàng vào lòng, hôn lên mặt nàng.

“Mụ mụ mấy ngày hôm trước đều nhớ con, con có nhớ mụ mụ không?”

“Có nhớ. Ca ca cũng nhớ. Ba ba cũng nhớ mụ mụ.” Nữ nhi ngọt ngào mà nói, vươn hai cái cánh tay ôm lấy cổ nàng, mặt dán vào mặt nàng.

Mạnh Lan Đình lại hôn nữ nhi, lúc này mới buông nàng xuống, đi qua ôm nhi tử đang đứng ở một bên, cũng muốn hôn hắn.

Hắn phảng phất có chút xấu hổ, mặt hơi hơi đỏ, nhưng vẫn đứng đó, ngoan ngoãn mà để mẫu thân hôn mình một ngụm, lúc này mới nói: “Ba ba ở phía sau.”

Phùng Khác Chi sau một hồi lâu mới đi đến, trong tay cầm một cuốn tạp chí. Mạnh Lan Đình đi qua đón, nhìn cuốn tạp chí. Hắn mang về là tờ tạp chí thời đại của phụ nữ, hiện rất được các cô gái hoan nghênh. Nội dung bên trong phần nhiều vì giảm béo, cổ vũ phụ nữ làm việc, kiếm tiền, hấp dẫn người khác phái, đồng thời giới thiệu những kiểu tóc và quần áo thịnh hành nhất. Lúc rảnh nàng ngẫu nhiên sẽ xem một chút.

“Anh cũng đọc cái này hả?” Nàng kỳ quái mà nhìn hắn một cái.

“Cho em xem.” Hắn cười đắc ý mà nói.

Mạnh Lan Đình cảm thấy hắn có chút kỳ quái, nhưng cũng là bộ dạng đã lâu không thấy liền cười nhặt tờ tạp chí.

“Em cứ xem đi, vừa xem vừa nghỉ ngơi, anh mang bọn nhỏ lên lầu.”

Phùng Khác Chi ấn Mạnh Lan Đình ngồi lên sofa, còn cực kỳ săn sóc mà đem tờ tạp chí mình vừa mang về nhét vào tay nàng, rồi mới tay trái ôm nhí tử, tay phải ôm nữ nhi, mang theo hai người lên lầu thay quần áo.

Mạnh Lan Đình cúi đầu, tùy ý lật giở, lại nhìn thấy một bài báo liền dừng lại, nhìn chăm chăm hồi lâu, thật sự nhịn không được, lấy tạp chí che mặt, một người ngã ra sofa mà ôm bụng cười.

Ăn xong cơm chiều, Phùng Khác Chi nói hắn còn có chút việc, muốn đi thư phòng xử lý. Mạnh Lan Đình cùng A Hồng giúp hai đứa nhỏ tắm rửa rồi vào phòng ngủ. Nhi tử đọc sách, còn Mạnh Lan Đình bồi nữ nhi chơi cờ.

Chơi đến hơn 8 giờ, cách thời gian đi ngủ còn một lát, Phùng Khác Chi ước chừng cũng đã làm tốt chuyện của mình nên cũng tới, hai tay đút túi

quần, nghiêng nghiêng mà dựa vào khung cửa bên cạnh, cười nhìn mấy người, nhẹ nhàng khụ một tiếng.

Nhi tử ngẩng đầu, nhìn phụ thân, thu được ánh mắt hắn phóng tới thì liền kéo tay mụ mụ đang chơi cờ với muội muội, nói: “Mụ mụ, con và em đi ngủ. Mẹ cũng cùng ba ba đi ngủ đi.”

Muội muội đang cao hứng, đang muốn lắc đầu thì bỗng nhiên nhìn thấy phụ thân tới, nhớ lúc chặng vạng ở trong xe đã đáp ứng nên cũng gật đầu nói tốt.

Mạnh Lan Đình dắt nhi tử tay, đưa hắn tới trong phòng.

Phùng Khác Chi cũng đi đến, bế tiểu nữ nhi, đưa nàng trở về phòng.

Mạnh Lan Đình giúp nhi tử đắp chăn xong liền hôn lên trán hắn, chúc ngủ ngon rồi mới tắt đèn đi ra ngoài. Lại đi vào phòng nữ nhi bên cạnh đó, cũng dàn xếp tương tự rồi mới cùng Phùng Khác Chi ra khỏi phòng, lại bị hắn nắm tay mang về phòng ngủ của hai người.

Tới cửa, Mạnh Lan Đình muốn đẩy cửa đi vào thì bỗng nhiên bị hắn ngăn lại.

“Nhắm mắt lại.” Phùng Khác Chi nói.

“Anh muốn làm gì?” Mạnh Lan Đình đề phòng mà nhìn hắn.

“Nghe lời đi.” Mạnh Lan Đình chần chờ rồi nhắm mắt.

“Không được, anh phải bịt mắt lại, em là chúa không nghe lời.” Bên tai truyền đến tiếng hắn lẩm bẩm. Mạnh Lan Đình mở mắt ra, thấy hắn cười tưng tưng mà lấy từ trong túi ra một cái cà vạt, không để nàng phản đối liền dỗ dành “Ngoan ngoãn đừng nhúc nhích”, sau đó nhanh chóng bịt mắt nàng lại,

rồi thắt nút.

“Đi

theo anh.” Hắn lúc này mới yên tâm, đẩy cửa ra, nắm tay nàng mà đi vào.

Mạnh Lan Đình đành phải đi theo hắn chậm rãi vào phòng, đi được chục bước thì ngừng lại.

“Anh bảo em mở mắt thì em mở nhé.” Giọng hắn lại vang lên bên tai, ôn nhu vô cùng, sau đó hắn cởi cà vạt cho nàng.

“Em mở mắt đi.”

Mạnh Lan Đình chậm rãi mở to mắt.

Phòng ngủ không bật đèn. Thay vào đó cả căn phòng được chiếu sáng bởi một cái giá cầm nến tinh xảo. Dưới ánh nến mờ ảo, Mạnh Lan Đình nhìn thấy trên giường dùng cánh hoa hồng xếp thành một hình trái tim.

Ở giữa hình trái tim có thả một bó hoa tươi.

Nàng mở to hai mắt, bị một màn trước mắt làm cho không kịp phản ứng, chần chờ một lúc rồi chậm rãi nhìn về phía Phùng Khác Chi đang đứng bên cạnh tủm tỉm cười.

“Hôm nay....., là ngày mấy?” Nàng nhanh chóng lục tìm trong trí nhớ, nhưng nhất thời không nhớ nổi ngày này là ngày gì.

Phùng Khác Chi đem hoa tươi cầm lên, đưa tới trước mặt nàng, nhìn chằm chúa vào mắt nàng rồi thấp giọng nói: “Lan Đình, em quên rồi sao, ngày này 10 năm trước...”

Từ từ!

Nàng nhìn đóa hoa hồng kiều diễm trước mặt, đột nhiên nhớ đến kỷ ức khi xưa.

Nàng nhớ ra rồi!

Ngày này 10 năm trước, trong những năm tháng chiến hỏa bay tán loạn, hắn cầu hôn nàng. Thời gian qua lâu như vậy, búng tay một cái cứ thế vụt qua, mà trong khoảng thời gian này, có quá nhiều việc đã xảy ra, người đến người đi cũng nhiều.

Nhưng hiện tại nhớ tới, thì cái đêm nàng nhận được lời cầu hôn của hắn trong căn hầm trú ẩn đơn sơ trên sườn núi vẫn như mới ngày hôm qua.

Tâm mắt nàng lại xẹt qua trái tim bằng cánh hoa hồng dưới ánh nến lay động ở một bên, chậm rãi ngược mắt, nhìn khuôn mặt thâm tình đang chăm chú nhìn mình của người trước mặt, hốc mắt chậm rãi ướt ướt. Nàng vừa cười, vừa gật đầu: “Em biết! Em biết! Là ngày kỷ niệm 10 năm anh cầu hôn em!”

Phùng Khắc Chi cười, giơ tay lau nước mắt cho nàng, lại cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên môi nàng, nói: “Thực ngoan, cũng không quên. Anh có thưởng cho em.”

Giọng hắn giống như đàn cello, trầm thấp mà chấn động, lại hoa lệ. Tim Mạnh Lan Đinh như nở hoa, vì hắn mà nở rộ.

Hắn hôn nàng, ngay sau đó buông nàng ra, dưới ánh mắt nàng đi đến bên máy quay đĩa, đem một cái đĩa lấy xuống rồi lắp vào. Đĩa nhạc xoay tròn, trong tiếng sàn sạt nhỏ, dần truyền đến tiếng nữ ca sĩ thầm tình, khàn khàn hát lời hát đầy nhịp điệu.

Vân là Ella Fitzgerald.

Lúc này nàng lại hát bài Love and Kisses.

“Phùng thái thái, tôi có vinh hạnh được mời cô một điệu nhảy không?”
Trong tiếng hát, Phùng Khác Chi về đến trước mặt Mạnh Lan Đình, hướng
nàng vươn tay.

Hắn nhìn chăm chú vào nàng, trong mắt có ánh sáng, tươi cười trên khuôn
mặt thật mê người. Mạnh Lan Đình cảm thấy mình sắp say rồi.

Nàng vươn tay về phía hắn, đem cả người mình đều giao cho nam nhân
cực kỳ giỏi khiêu vũ này.

Hai tay hắn chạm rải vòng quanh eo nàng. Mặt Mạnh Lan Đình dán lên
ngực hắn, nhắm mắt. Bọn họ ai cũng không nói gì, chỉ cảm nhận hô hấp,
tiếng tim đập của nhau và lời bài hát Love and Kisses.

Giống như rơi vào mông cánh, trong lúc hoảng hốt, Mạnh Lan Đình bỗng
nhiên nhớ tới một năm kia bọn họ quyết định ra khơi, bắt đầu lại lần nữa.

Đó là một đoạn thời gian mơ màng mà do dự. Hắn nói, ngày đó thiếu
niên, không màng tất cả trộm ghi danh vào trường quân đội là để xua đuổi kẻ
xâm lược. Nếu một ngày kia, giặc ngoại xâm lại lần nữa xâm lấn, mặc dù tới
lúc đó, hắn chỉ còn một chân cũng sẽ không chút do dự trở lại chiến trường.

Chỉ cần hắn còn có đôi tay có thể cầm súng.

Nhưng hôm nay mọi thứ đã không phải những gì hắn mong muốn. Hắn
nói với nàng, những năm tháng thiếu niên đó hắn không thể phản bội. Hắn
cũng nói với nàng tương lai có một ngày hắn già, cháu trai cháu gái chưa
chắc đã cần hắn giúp. Nhưng để phòng vạn nhất, hắn vẫn muốn vì chúng làm
chút việc, vì bọn chúng lập một cái quỹ.

Cứ như vậy, 5 năm trước, bọn họ rời tổ quốc, ra khơi, đến nơi này. Hắn

nói, hắn vĩnh viễn cũng sẽ không sửa quốc tịch.

Hắn là người Trung Quốc.

Cuối cùng hắn nói, hắn hy vọng nàng quyết định và được nàng ủng hộ.

Nàng sao có thể không ủng hộ quyết định của hắn chứ?

Trương phu của nàng, cái người tên Phùng Khác Chi này sinh ra đã là một con diều hâu, đã định sẽ không dùng cánh.

Hắn phải là người nổi bật.

Đây chính là lời thề khi nàng nhận lời cầu hôn của hắn 10 năm trước.

“Lan Đình, em có thấy anh được chọn làm người đàn ông có mì lực nhất trên tạp chí phụ nữ không?” Bỗng nhiên, bên tai truyền đến tiếng hắn nói.

Mạnh Lan Đình tức khắc nhớ tới lúc chàng vang hắn vừa trở về đã đưa nàng cuốn tạp chí. Cảm giác lâng mạn lập tức bị đánh gãy. Nàng cực lực nhịn cười, ngó một tiếng.

“Tạp chí có nói mặt anh có hình dáng của đàn ông phương Tây, lại có sự tuấn tú nội liêm của đàn ông phương Đông. Em thấy sao?” Giọng hắn có chút dương dương tự đắc.

“Phùng Khác Chi, anh thế mà lại không biết hả? Chủ biên tờ tạp chí đó em có quen, năm ngoái nàng liền đến trường em, tiền của nàng đều đầu tư vào quỹ của anh. Cho nên.....” Nàng hơi hoi khụ một chút, “Em cảm thấy, anh tốt nhất cũng không nên tin tưởng đánh giá này.....”

Phùng Khác Chi lập tức dừng bước.

“Còn có, cái bài phỏng vấn trên báo thương mại kia là sao? Cái gì nhất

kiến chung tình! Nhiệt liệt theo đuối! Em chỉ nhớ vừa gặp là anh đã nhéo đầu cắt tóc của em! Anh thành thật khai mau, cái người lúc ấy nhất kiến chung tình, nhiệt liệt theo đuối rốt cuộc là ai?"

Phùng Khác Chi không thèm nhảy nữa, hắn cũng buông tay đang ôm eo nàng. Mạnh Lan Đình ngược mắt, thấy hắn thở phì phì mà nhìn chăm chăm mình, vẻ mặt không cao hứng.

"Anh giận hả?" Mạnh Lan Đình vươn tay, sờ sờ mặt hắn.

Hắn quay đầu đi, né tránh tay nàng.

"Ngoan, đừng tức giận nữa." Mạnh Lan Đình dán tới trong ngực hắn, nâng cánh tay mà ôm cổ hắn, đem đầu hắn kéo về phía mình. Nàng hôn lên cằm hắn, "Em nói giỡn với anh thôi. Em nói cho anh một bí mật..... Lần đầu tiên lúc nhìn thấy anh ở Thương Hải, em đến giờ vẫn nhớ như in tình cảnh lúc đó. Anh ngồi ở trong xe, quay đầu nhìn em, lúc vừa nhìn thấy anh thì em đã nghĩ, hắn là thiếu niên lang nhả ai, sao lại đẹp như thế....."

"Nói khoác!" Hắn rốt cuộc mới quay mặt về chút, hờ một tiếng.

"Là thật. Nếu không phải kế tiếp anh hư như vậy, còn cắt tóc em thì nói không chừng khi đó em sẽ yêu anh ngay....." Nàng ghé môi đến bên tai hắn, tiếp tục mềm giọng mà dỗ.

Phùng Khác Chi rốt cuộc chuyển từ giận sang vui, sờ sờ mặt mình, đem nàng lại ôm lên, ngã xuống giường.

Sau một nụ hôn nồng nhiệt, Mạnh Lan Đình nghe được hắn nói bên tai mình: "Lan Đình, anh cũng nói cho em chuyện này. Tờ hôn thư năm đó anh chẳng những xé còn giãm một cái. Aizzz, trước kia anh thật là hồn đản."

"Em đã sớm đoán được. Anh còn cái gì gạt em, mau nói đi."

Hắn sững sốt, suy nghĩ xong liền nói, “Em còn nhớ trước kia cha tìm không thấy ảnh chụp hồi nhỏ của em không? Là anh trộm đi đó.”

Mạnh Lan Đình nhịn cười, ân một tiếng: “Anh có phải trộm hôn hôn ảnh hồi nhỏ của em không?”

Hắn lại sững sốt: “Sao em biết?”

“Có chuyện gì mà anh có thể giấu em chứ?”

Phùng Khác Chi trồ mắt một lát, bỗng nhiên, cắn răng một cái, tiến đến bên tai nàng, thấp thấp mà nói một câu.

“Cái này, em không đoán được đi?” Hắn có chút đắc ý.

Mạnh Đình ghé vào gối cười đến cả người cuộn lại, hai vai đều run lên. Hắn hở nghi mà nhìn chăm chăm nàng: “Em cười cái gì? Đừng nói là em cũng biết nhé? Em nghe ai nói?” Sắc mặt hắn bỗng nhiên biến đổi.

Mạnh Lan Đình chỉ lo cười, làm gì còn nói được lời nào.

Sắc mặt Phùng Khác Chi càng ngày càng khó coi, đột nhiên nhào tới, co nàng: “Mau nói!”

Mạnh Lan Đình cười đến bụng đều đau, liên tục xin tha, cuối cùng ngừng lại, thấy hắn vẫn nhìn mình chăm chăm thì mới cắn cắn môi, rốt cuộc thấp thấp mà nói: “Em tự mình nghĩ ra, lúc ấy anh nhanh nhu vậy..... Em giống nhu bị muỗi cắn một phát liền xong rồi.....” Nàng nhịn không được, lại che lại mặt, ha ha mà nở nụ cười.

Sắc mặt Phùng Khác Chi càng thêm khó coi, nhìn chăm chăm nàng một lát sau đó hung tợn mà đè nàng ở dưới thân.

“Chờ đó! Ai bảo em kêu anh nói hươu nói vượn.....”

Tiếng cười, tiếng uy hiếp, tiếng xin tha hợp với giai điệu khàn khàn duyên dáng của người hát bài “Love and Kisses”, một đêm tươi đẹp mới vừa bắt đầu.

Bọn họ sẽ thực hạnh phúc, thăng đến đầu tóc hoa râm, thiên hoang địa lão.